

Giới thiệu Cờ Rồng Tay Máu

Tác phẩm Cờ Rồng Tay Máu là một trong những truyện thuộc thể loại kiếm hiệp hay nhất của tác giả Từ Khánh Phụng đang được rất nhiều người ưa thích thể loại truyện này hưởng ứng. Với nội dung sâu sắc, hấp dẫn, lôi cuốn người đọc đến bất ngờ.

Bốn ông già áo đen sắc mặt nhợt nhạt, thần thái lơ đãng, nhắm mắt ngồi xếp bằng tròn. Tha hồ gió lạnh thổi buốt xương, những mảnh tuyết dính đầy râu tóc, nhưng không một người nào nhấp nháy mắt một chút, không khác gì bốn pho tượng sống vậy.

Đột nhiên bốn ông già áo đen ngồi cứng ngắt đó bỗng cùng rung động một cái. Tám đôi mắt sắc bén đều nhìn thẳng xuống con đường núi rất dốc, nhưng chỉ liếc nhìn qua một cái thôi, rồi cả bốn lại nhắm nghiền hai mắt lại như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồi tựa - Tám lạng nửa cân

Thục Sơn Thành là một danh sơn của Trung Hoa. Ba mươi sáu ngọn núi liên tiếp nhau, khí thế rất hùng vĩ, cây cối mọc um tùm...

Mùa đông vừa qua, mùa xuân lại tới, ba mươi sáu ngọn núi Thanh Thành vẫn còn nhiều ngọn tích đầy tuyết, gió núi vẫn lạnh lùng như mùa đông vậy.

Vì thế mà các nhân sĩ phong nhã thường hay lên núi ngoạn du cũng phải bó cổ, không dám lui tới, nên ba mươi sáu ngọn núi không có hình bóng người nào cả.

Ngọn núi cao nhất của dãy Thanh Thành có khắc một thạch tượng hình nho sinh, cao chừng năm, sáu trượng. Người điêu khắc quá tài ba nên trông thạch tượng đó như một người sống vậy.

Trên vách núi chỗ cách đỉnh đầu của thạch tượng hơn thước có khắc bốn chữ sơn son thực lớn: “Vĩnh chí can qua” (ngừng đánh nhau vĩnh viễn).

Pho tượng đó là di tượng của Nhất Tôn, một vị tiên hiệp đã chấn động hoàn vũ vào hồi trăm năm về trước.

Tuy Nhất Tôn coi kẻ ác như kẻ thù nhưng suốt đời hai bàn tay của vị tiên hiệp ấy chưa hề dính qua máu tanh. Các đại môn phái thấy thế muốn dẹp hẳn sát nghiệp của võ lâm mãi mãi mới cùng lập di tượng của vị tiên hiệp này để trấn hưng trị sát. Trong suốt trăm năm nay tuy thỉnh thoảng cũng có vụ đổ máu xảy ra nhưng toàn là những việc xích mích nhỏ, nên thời kỳ an ninh này quả thực từ khi có lịch sử võ lâm đến giờ chưa lúc nào lại được như thế cả.

Chỗ cách thạch tượng chừng mười trượng có một cái đình tên là Nhật Quan đình, có bốn cái ghế đá hình như cái trống. Tuy lúc này gió lạnh buốt xương, tuyết phủ đầy núi mà vẫn có bốn ông già áo đen đang lặng lẽ ngồi yên ở trên bốn cái ghế ấy.

Bốn ông già áo đen sắc mặt nhợt nhạt, thần thái lơ đãng, nhắm mắt ngồi xếp bằng tròn.

Tha hồ gió lạnh thổi buốt xương, những mảnh tuyết dính đầy râu tóc, nhưng không một người nào nhấp nháy mắt một chút, không khác gì bốn pho tượng sống vậy.

Đột nhiên bốn ông già áo đen ngồi cứng ngắt đó bỗng cùng rung động một cái. Tám đôi mắt sắc bén đều nhìn thẳng xuống con đường núi rất dốc, nhưng chỉ liếc nhìn qua một cái thôi, rồi cả bốn lại nhắm nghiền hai mắt lại như cũ.

Một lát sau, con đường núi rất dốc, phủ đầy tuyết kia bỗng xuất hiện một cái bóng trắng. Bóng người nọ với tuyết cùng trắng toát, nếu mắt của người nào hơi kém là không sao có thể phân biệt được.

Bóng người trắng như tuyết kia vừa lên tới trên đỉnh núi, hơi ngừng chân một chút, đã vội lướt nhanh như bay đến trước mặt bốn ông già áo đen kia liền.

Lúc ấy người ta mới trông thấy rõ cái bóng trắng như tuyết ấy là một thiếu niên anh tuấn, mặt đẹp như Phan An tái thế, mình mặc bộ ngói phục màu trắng.

Chàng rào bước tiến lên, thái độ rất cung kính và có vẻ không yên, vội chào bốn ông già, ngập ngừng một hồi mới nói :

- Ngọc nhi tới chậm khiến bốn vị thúc thúc phải chịu lạnh đợi chờ...

Chàng chưa nói dứt, bốn ông già áo đen bỗng cùng trợn mắt lên nhìn chàng một hồi.

Thiếu niên áo trắng thấy bốn ông già nhìn mình như vậy nên rùng mình đến thót một cái, đang định nói tiếp lại vội ngậm miệng ngay.

Ông già ngồi bên trái cao lớn, vạm vỡ, trông rất oai mãnh, lạnh lùng nhìn thiếu niên xong, vợ giọng nói thiếu cảm tình mà lên tiếng nói rằng :

- Trên mặt tuyết vết chân vẫn ngập hàng nửa thước! Ba năm không gặp mặt cháu mà không thấy cháu tiến bộ được chút nào khiến ngu thúc các người thất vọng vô cùng.

Thiếu niên nọ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, chỉ lẳng lặng cúi đầu xuống thôi chứ không dám trả lời.

Ông già cao lớn ấy lại lạnh lùng nói tiếp :

- Không phải ngu thúc các người vô tình mà quá nghiêm khắc, vừa thấy mặt cháu đã khiển trách như vậy đâu. Sở dĩ ngu thúc vừa có lời lẽ này cũng vì lo ngại cho họ Độc Cô của cháu có mối thâm thù lớn tựa bể máu như thế mà chỉ trông mong ở một mình cháu trả huyết hận. Không ngờ công lực của cháu lại tiến bộ một cách chậm chạp đến như thế. Đừng nói là không thể so sánh nổi với kẻ thù, mà chỉ đối phó với cách đại môn phái cũng hãy còn kém người ta xa! Như vậy bốn vị thúc thúc không lo ngại sao được. Ba năm nay, ngu thúc bốn người ngâm đắng nuốt cay, cửu tử nhất sinh, đi khắp hoàn vũ như vậy cũng chỉ vì mấy việc đại sự của họ Độc Cô của cháu thôi, mà cháu lại không chịu khó, không..

Ông già gầy gò ngồi cạnh đó bỗng lên tiếng xen lời :

- Đại ca! Lúc này đã muộn lắm rồi, có việc gì dặn bảo nó thì đại ca mau dặn bảo đi.

Ông già cao lớn, vạm vỡ liếc nhìn thiếu niên một cái rồi lại lạnh lùng nói tiếp :

- Ba năm nay, ngu thúc bốn người đi khắp hoàn vũ, cũng may đã tìm kiếm ra được kẻ đại thù đã giết hại cả gia đình họ Độc Cô của cháu..

Thiếu niên áo trắng nghe tới đó rất hồi hộp vội đỡ lời :

- An thúc, chẳng hay hung thủ đã giết hại cả gia đình họ Độc Cô của cháu là ai?

- Cháu nóng lòng như thế làm chi?

Ông già cao lớn vạm vỡ lạnh lùng quát như vậy và nói tiếp :

- Ngu thúc bốn người chỉ có rất ít thời giờ ở lại đây thôi, có mấy việc đại sự quan trọng lắm, cháu phải lắng tai nghe cho kỹ, không được xen lời hỏi.

Thiếu niên bị mắng rùng mình đến thót một cái rồi vội cúi đầu xuống. Ông già cao lớn dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Huyết hải thâm cừu của họ Độc Cô cháu là do Long Phan lệnh chủ, là người cùng với Tuyết Y Huyết Thần được thiên hạ gọi là Vũ Nội nhị đại hung nhân. Người này rất độc ác, công lực cái thế, cơ trí tuyệt luân. Mười mấy năm nay không ai trông thấy rõ mặt thực của y cả, mà cả đến tên họ thực của y cũng thế. Chỉ biết là cờ lệnh thêu con rồng của y gọi là Long Phan lệnh, hễ đi tới đâu thì xác người nằm ngổn ngang tới đó.

Chỉ căn cứ vào điểm ấy, cháu muốn tìm kiếm kẻ thù không đội trời chung không khó khăn chút nào. Đây là đại sự thứ nhất...

Ngưng giây lát, ông ta lại nói tiếp :

- Trước kia hãy còn mờ mịt cha cháu, gia đình của cháu có cuốn võ học bí kíp tên là Quy chân kinh. Người trong võ lâm ai ai cũng muốn cướp được cuốn bí kíp ấy. Bí kíp còn có chia ra làm hai, cuốn thượng và hạ. Cuốn thượng đã bị Long Phan lệnh chủ cướp mất, còn cuốn hạ thì lưu lạc vào tay của các đại môn phái. Bí kíp này là vật báu gia truyền của nhà cháu, dù sao cháu cũng phải thu hồi lại mới được. Nếu có phải dùng máu rửa các đại môn phái cũng không nên tiếc tay. Đại trưởng phu sống ở trên đời phải dùng chữ Khẩn, nghĩa là độc ác xử sự mới được. Huống hồ người của các đại môn phái vẫn tự cho mình là giới hiệp nghĩa, nhưng thực ra chúng lại đều là những kẻ thậm gian ác, đối với những kẻ ấy cháu khỏi cần phải nương tay. Đây là việc thứ hai, cháu có làm được không?

Hơi do dự giây lát, thiếu niên nghiêng răng, mím môi đáp :

- Ngọc nhi có thể làm được!

Ông già cao lớn vạm vỡ mặt lăm lăm như thế mà nghe thấy thiếu niên trả lời như vậy cũng hơi mỉm cười. Ông ta gật đầu một cái rồi lại tiếp :

- Hồ phụ không bao giờ có khuyến tử. Nếu cháu không làm nổi hai công việc ấy sẽ là đứa con bất hiếu và còn phụ lòng ngu thúc mấy người dạy dỗ cháu mười mấy năm nay và xả thân bôn ba đây đó. Còn việc sau cùng, là ngu thúc đã tâm được danh sư cho cháu rồi. Công việc ở đây xong, cháu phải đi ngay đến núi Thái Mục ở phía đông tỉnh Phúc Kiến, mang theo nửa miếng tín phù, tìm kiếm một vị kỳ tài cái thế tên là Bách Hiếu lão nhân rồi ông ta sẽ chỉ đường cho cháu đi đến một chỗ không ai biết tới mà tâm sư học nghệ. Duy chỉ có ông ta giới thiệu vị thế ngoại cao nhân nọ để cháu học võ của vị ấy mới hy vọng trả thù được cho cha mẹ cháu. Vì chỉ có võ công của vị kỳ nhân ấy mới khắc chế nổi võ công của kẻ thù rất lợi hại kia thôi. Nửa miếng tín phù này quan trọng lắm, cháu phải coi trọng nó hơn cả tính mạng của mình, chớ để nó thất lạc. Bằng không, tất cả mọi việc sẽ bị tiêu tan hết. Cháu nên nhớ kỹ. Nay, cầm lấy.

Nói xong, y thuận tay ném cho thiếu niên nọ một vật gì đen và vàng, không nhanh, không nhẹ, không nặng, bay tới người của thiếu niên. Công lực như vậy hiển nhiên đã thuộc hạng nhất lưu cao thủ rồi.

Ông già áo đen ném xong miếng tín phù cho thiếu niên lại bỗng thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Anh em ngu thúc mấy người là bạn thân mấy chục năm của cha cháu. Đáng lẽ phải toàn lực trợ giúp cháu đến cùng, nhưng vì nửa năm trước đây, anh em ngu thúc mấy người đầu voi Vũ nội nhị quân và người của các môn phái một trận rất kịch liệt nên nội tạng của anh em ngu thúc đã bị thương nặng, chắc không sống được bao lâu nữa...

Thiếu niên nghe ông già áo đen nói như vậy mặt liền biến sắc và tỏ vẻ rất lo âu, đang định lên tiếng đỡ lời.

Ông già áo đen vội xua tay, không để cho chàng nói, lạnh lùng tiếp :

- Người ta sống ở trên đời, ai ai cũng chết một lần, chỉ có sớm hay muộn thôi. Anh em ngu thúc tuổi đã quá năm mươi rồi, bây giờ có chết cũng không phải là chết yếu.

Tuy vết nội thương cũng không hại đến nổi tính mạng nhưng sau khi chữa lành mạnh, thể nào cũng biến thành phế nhân. Sở dĩ sống trộm ở trên đời như vậy là vì phục thù cho bạn thân nên hễ trả được thù rồi, anh em ngu thúc sẽ tự tử để xuống dưới chín suối gặp cha cháu. Đại trượng phu đánh đổ máu chứ không chịu nhỏ lệ. Cha cháu lòng danh suốt đời ai cũng biết là anh hùng cái thế, vậy cháu đừng có thái độ nhỏ lệ như con gái. Cách biệt phen này không khác chi vĩnh biệt. Mọi sự thành bại đều trông mong vào mình cháu. Nghĩ đến cha mẹ, cháu phải nên cố gắng. Nếu cháu hoàn thành được những việc đó tức là đại hiếu và cũng đền ơn anh em ngu thúc mấy người đã trông nom cháu mười mấy năm nay.

Thiếu niên áo trắng nghe ông già nọ nói xong, dù trong lòng rất lo âu và đau đớn mà không dám để lộ ra ngoài mặt. Chàng cứ phải dằn lòng, không để cho nước mắt ứa ra, rồi cương quyết đáp :

- Xin bốn vị thúc thúc cứ yên tâm, Ngọc nhi quyết không phụ lòng bốn vị đâu, dù bị rụng đầu, đổ máu, tan xương, nát thịt...

Ông già áo đen cao lớn đột nhiên xua tay ngắt lời, nói tiếp :

- Đủ rồi, nếu cháu hoàn thành được các đại sự ấy thì cha mẹ cháu và anh em ngu thúc mấy người đều yên dạ dưới suối vàng. Cháu cần nhớ kỹ câu này: “Muốn hoàn thành cả việc đại sự thì dù có giết chóc nhiều một chút cũng không sao”. Bây giờ cũng đã muộn rồi, cháu phải cẩn thận để ý xem, anh em ngu thúc bốn người sẽ lần lượt truyền thụ cho cháu một thể võ tuyệt kỹ nhất đời mình. Với công lực của cháu hiện thời, tuy không giết nổi kẻ địch nhưng vẫn có thể bảo tồn được tính mạng. Bốn thể võ tuyệt kỹ của anh em ngu thúc ấy là: Liêm Quyên Tây Phong (gió tây cuộn mạnh), Ngân Hán Phi Tinh (Sao bay Ngân Hà), Lộ Hoa Đảo Ảnh (Bóng phủ trên sương) và Quế Tử Phiêu Hương (Quế tỏa mùi thơm). Cháu phải coi thật kỹ nhé!

Nói xong, ông ta múa song chưởng biểu diễn luôn thể võ tuyệt kỹ của mình rồi lần lượt đến ba ông già kia. Chỉ trong nháy mắt bốn người đã biểu diễn xong. Tuy mỗi người chỉ giờ có một thể võ ra thôi nhưng chưởng phong kinh khí đều biến hóa vô song, huyền ảo khôn lường.

Bốn người biểu diễn xong các thể võ ấy, ông già cao lớn lạnh lùng hỏi thiếu niên :

- Thế nào? Cháu có cần ngu thúc biểu diễn lại một lần nữa cho cháu xem không?

Thiếu niên áo trắng rất cảm động, cung kính đáp :

- Đa tạ bốn vị thúc thúc. Ngọc nhi đã nhớ thuộc lòng và tâm lĩnh thần hội rồi.

Ông già cao lớn thấy chàng nói như vậy, vẻ mặt hơi hớn hờ nhưng lạnh lùng nói tiếp :

- Anh em ngu thúc ở gần cháu mười mấy năm nay mà không biết cháu thông minh và có trí nhớ hơn người như thế. Quý hồ cháu cố chịu khó luyện tập, không bao lâu việc gì cũng sẽ thành tựu ngay chứ đừng có nản chí. Thôi! Cháu đi đi!

Thiếu niên áo trắng nghiêng răng, nín cười và quỳ xuống, cung kính vái lạy bốn ông già đó một lạy rồi đứng dậy quay người đi luôn chứ không hề nói nửa lời. Chàng mới đi được nửa bước bỗng nghe thấy phía sau có mấy tiếng rú lên vừa dài, vừa thảm khóc.

Chàng rùng mình đến phát một cái, vội quay đầu lại nhìn, đã thấy bốn cái bóng đen ở trên Nhật Quan đỉnh đâm đầu nhảy xuống dưới vực thẳm sâu nghìn trượng. Chàng hoảng sợ đến mất hồn mất vía, liền rú lên một tiếng, vội chạy tới chỗ mép sườn núi, cúi đầu nhìn xuống vực thẳm. Chàng chỉ thấy gió lạnh thổi vù vù, hoa tuyết bay phất phơ chứ không thấy tung tích của bốn ông già áo đen đâu nữa. Chàng đau lòng khôn tả, sụt sùi khóc, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống như mưa. Dần dần, thần sắc chàng đã biến đổi hẳn. Bộ mặt đang hồng hào bỗng nhợt nhạt đến kinh người, hai mắt đỏ ngầu, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau đến kêu “ken két” vào còn rỉ máu tươi ra nữa.

Đột nhiên, chàng cất tiếng cười thật dài, thật bi đát. Những ngọn núi ở quanh đó cũng bị rung động, những mảnh tuyết ở trên sườn đồi núi ấy để lờ xuống liên tiếp.

Chàng quay người một vòng, chạy theo đường lối cũ như điên, như khùng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ở dưới chân núi đang có mây bay lơ lửng...

Bóng người của thiếu niên vừa mất hút thì đột nhiên có tiếng kêu long trời lở đất vang lên. Những lớp tuyết tích tụ ở trên sườn núi bắt đầu vỡ lở, đổ xuống như thác lũ.

Lại có tiếng kêu nữa, pho tượng đá Nhất Tôn đứng ở trên đỉnh núi trấn hưng chỉ sát gần trăm năm nay lúc này cũng gãy làm đôi, theo những vỡ lở của tuyết mà đổ xuống.

* * * * *

Hôm ấy vào tết Nguyên Tiêu, khắp vùng Nhạc Dương tuyết phủ cả bầu trời. Không khí lạnh lẽo, gió bắc thổi mạnh, vạn vật hầu như bao phủ bởi tuyết.

Lầu Nhạc Dương cao lớn sừng sững như một tường thành. Nơi đây từ xưa đến nay nổi tiếng là nơi thanh lịch, thi vị và cũng là một danh lam thắng cảnh nữa.

Những món ăn ở đây đặc biệt ngon. Rượu cũng thơm ngon hơn những nơi khác nên tuy trời rét mướt mà vẫn có khách đến thưởng thức.

Lúc ấy vào buổi chiều, trên lầu Nhạc Dương đang có mấy người khách ngồi uống rượu ngắm cảnh. Bàn ở phía bên trái lầu có hai người đang ngồi đối ẩm đàm luận. Một người đàn ông và một thiếu niên. Người đàn ông trạc độ ngoài ba mươi tuổi, người cao lớn, mặt vuông mày rộng, gương mặt chữ điền, bận một bộ võ phục màu xám, bó sát lấy thân hình lực lưỡng, trông thật là oai vệ. Còn người thiếu niên mày thanh mục tú, lông mày nhỏ cong như hình lá liễu trên đôi mắt phượng hơi xếch lên, mũi thon cao trắng muốt thật tương xứng với cặp môi hình trái tim ửng hồng, gương mặt trái soan, trông chẳng khác một nàng thiếu nữ tuyệt sắc. Thiếu niên này da trắng mịn, khoác trên mình trong bộ áo thư sinh màu xanh da trời, cặp má luôn ửng hồng trông thật đẹp. Có lẽ Phan An tái thể cũng chỉ đẹp đến thế là cùng. Tại một bàn gần đấy, sát bên cửa sổ có một thư sinh áo trắng ngồi lặng lẽ một mình ngắm phong cảnh bên ngoài. Thư sinh này gương mặt chữ điền, lông mày như như lưỡi kiếm, hai mắt hơi xếch, ánh mắt lấp lánh không giận mà oai, mũi cao miệng rộng, trông thật là tuấn tú phi phàm. Vẻ đẹp của thư sinh này trông nam tính hơn thiếu niên áo xanh nhiều. Thư sinh này bận một cái áo nho sinh trắng buốt từ cổ tới chân. Màu trắng của áo hòa lẫn màu tuyết trắng phau phau thật chẳng khác gì một hàn sĩ trong tranh.

Lúc ấy, tại cái bàn mé trái của người khách trung niên và chàng trai họ Dương như đang bàn luận điều gì. Chỉ nghe thấy thiếu niên họ Cát giọng trong trẻo nói :

- Cổ nhân nói: “Trời cao còn có trời khác cao hơn, người giỏi lại còn có người khác giỏi hơn”, lời này quả thực không sai chút nào. Nếu đệ không có chuyến đi Nga Mỹ ấy thì thế nào cũng thông cảm lời nói của huynh, nhưng nhờ có nửa năm đi Nga Mỹ đó, đệ mới phản đối lời này.

Đại hán họ Ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao hiền đệ lại nói như thế?

Thiếu niên vừa cười vừa đáp :

- Huynh chỉ biết tán dương Đại Bi thượng nhân với Bách Hiểu lão nhân là tài ba như vậy và cũng là Vũ nội nhị đại kỳ nhân nhưng huynh có biết đâu Đại Bi thượng nhân lại phục và khen ngợi hai người khác và tự cho mình với Bách Hiểu lão nhân là kẻ vô dụng bất tài.

Đại hán họ Ngạc nghe thấy chàng ta nói như vậy rất kinh ngạc, vội hỏi tiếp :

- Hiền đệ nói gì thế? Chẳng lẽ Đại Bi thượng nhân với Bách Hiểu lão nhân xuất chúng như vậy mà còn kém hai người khác như một trời một vực hay sao? Mỗ không tin mỗ lại là người ngu si dốt nát đến nỗi đại sự như vậy mà cũng không hay biết gì cả. Hiền đệ thử nói cho mỗ nghe xem hai người ấy là ai?

Thiếu niên vừa cười vừa đáp :

- Có lẽ Đại Bi thượng nhân với Bách Hiểu lão nhân là hai thần tượng đã in sâu vào đầu óc của huynh lâu năm rồi nên huynh mới có ý nghĩ như vậy. Sự thực không riêng gì huynh mà ngay cả đệ cũng vậy. Lúc mới nghe thấy Đại Bi thượng nhân nói lại cứ cho thượng nhân là quá khiêm tốn. Nếu huynh không tin đệ cũng không dám cưỡng ép huynh đâu. Nhưng chờ tới khi đệ nói tên tuổi hai người kia ra rồi có lẽ lòng tin tưởng của huynh mới bị lay động, thậm chí còn thay đổi hẳn sự quan sát và nhận xét của huynh là đằng khác.

Nói tới đó, chàng như hữu ý mà vô ý, đưa mắt liếc nhìn thư sinh áo trắng ngồi cạnh một cái rồi mới nói tiếp :

- Hai người này người ta đã đồn ầm ỹ là đã quy tiên ngót một con giáp rồi. Một người tên là Tuyết Y Huyết Thần Liễu Vô Kỳ...

Đại hán họ Ngạc nhìn mình đến thót một cái, vội đỡ lời, thất thanh hỏi :

- Thiên hạ đồn ầm ỹ? Chẳng lẽ Tuyết Y Huyết Thần chưa chết thực hay sao?

Thiếu niên tủm tỉm cười đáp :

- Nếu y đã chết thì khi nào Đại Bi thượng nhân lại phải tôn y làm Vũ Nội đệ nhất kỳ nhân như thế?

Đại hán họ Ngạc ngồi im một hồi mới gật đầu nghiêm nghị hỏi tiếp :

- Hiền đệ nói đúng đấy! Tuy Đại Bi thượng nhân là người bác học, võ công cao tuyệt thực, nhưng so sánh với Tuyết Y Huyết Thần thì quả còn kém xa! Mỗ nhìn nhận hiền đệ nói đúng. Thế còn người thứ hai là ai thế?

Thiếu niên bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lộ sát khí, nhưng chỉ thoáng cái thôi, chàng ta lại mỉm cười nói tiếp :

- Người thứ hai này, lúc đệ mới nghe tới cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên và theo ý đệ thì người đó không thể được liệt vào hàng Đại kỳ nhân được, mà phải gọi là đại hung nhân mới đúng!

Đại hán họ Ngạc nhiên hỏi lại :

- Ai thế?

Thiếu niên khẽ đáp :

- Long Phan lệnh chủ!

Đại hán kia nghe nói mặt liền biến sắc, buột miệng hỏi lại :

- Cái gì? Hiền đệ nói Long..

Y chưa kịp nói chữ Phan thì thiếu niên ngồi cạnh y đã thoáng thấy thư sinh áo trắng bỗng rùng mình đến thót một cái, suýt tí nữa thì đánh rơi đôi đũa xuống mặt bàn nên chàng vội xua tay bảo đại hán đừng nói tiếp nữa.

Đại hán đã cảnh giác vội ngắt lời không nói nữa. Thiếu niên dường như hữu ý và cũng như vô ý, gơ bàn tay phải trắng như tuyết ra vẩy về phía cửa sổ một cái. Nước tuyết ở trên mái nhà đang rỏ rùng rùng xuống như bị một cái gì thu hút bay ngay vào trong lầu, rơi xuống mặt bàn của chàng ta, thế là trên mặt bàn của thiếu niên đã có mấy giòng nước ngay. Thiếu niên mỉm cười, dùng ngón tay chấm vào những giọt nước ấy viết mấy chữ lên mặt bàn cho đại hán kia xem như sau :

“Thư sinh ngồi bàn kế bên hình tích rất khả nghi..”

Đại hán đọc xong mấy chữ ấy thần sắc hơi biến đổi và cau mày lại ngay.

- Thừa Thiếu trại chủ! Rượu và thức ăn đã dọn ra, mời Thiếu trại chủ nếm món cá chép băng ở hồ Động Đình này.

Tên phò ky đã bung cái khay, trong có một đĩa cá chép với hũ rượu ra mời. Đại hán ngẩn người ra giây lát, rồi vừa cười vừa hỏi lại :

- Cá chép băng có phải là cá chép đã câu được ở dưới lớp băng chưa tan của nửa hồ bên phía Bắc phải không?

Y vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn thư sinh áo trắng ngồi cạnh đó một cái.

Tên phò ky cười nịnh đáp :

- Thiếu trại chủ quả thực là danh trấn Lương hồ có khác. Cá chép băng chính là thứ cá chép đã câu được dưới lớp băng của nửa hồ phía Bắc...

Y vừa nói vừa đề thức ăn và rượu xuống bàn, rồi hỏi lại đại hán kia rằng :

- Thiếu trại chủ còn dặn bảo điều gì nữa không?

Đại hán xua tay nói :

- Không! Khi nào có việc gì ta sẽ gọi sau.

Tên phò ky cung kính vái chào rồi rút lui ngay.

Đại hán nọ cầm ấm rượu lên rót cho thiếu niên với mình mỗi người một chén rồi nhúng tay vào rượu, viết lên mặt bàn như sau :

“Thư sinh thường là kẻ vô dụng, hiền đệ lo âu như vậy là chuyện thừa!”

Thiếu niên tủm tỉm cười, cũng chấm tay vào rượu viết tiếp :

“Hiền đệ cho y là Long Phan lệnh chủ chăng? Đệ chỉ nghi ngờ thôi chứ không dám nói chắc là thực, nhưng dù sao chúng ta cũng nên đề phòng thì hơn.”

Đại hán cau mày lại viết tiếp :

“Nếu y là hung thần thực thì lời nói đã lọt vào tai y, biết làm sao bây giờ?”

Thiếu niên trầm ngâm giây lát, hai má nóng bừng, nhưng lại trợn ngược đôi lông mày lên, cương quyết viết tiếp :

“Đại ca thử mời y sang đây nói chuyện đi.”

Đại hán ngẩn người ra giây lát mới viết tiếp :

“Hiền đệ có đủ tài đấu với Long Phan lệnh chủ không?”

“Hà tất phải đấu bằng tay chân, đấu khẩu cũng được chứ sao! Chúng ta tùy cơ hành sự là được rồi.”

Đại hán ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên đứng dậy, đi tới bàn kế bên chấp tay chào mỉm cười nói :

- Xin thứ lỗi sự đường đột của tiểu đệ! Huynh đài độc ẩm như thế này hình như có vẻ hơi lẻ loi và buồn tẻ một chút nên đệ mới sang đây mời huynh đài tới bàn của anh em chúng tôi để chúng ta cùng nhau say sưa một phen.

Thư sinh áo trắng ngần người ra giây lát, rồi đứng dậy vái chào và đáp :

- Không dám! Tại hạ chỉ là một tên nho hủ rất thường tục, nếu sang ngồi uống rượu với nhị vị, chỉ e làm giảm hứng thú của hai vị thôi.

Đại hán vừa cười vừa đáp :

- Huynh đài hà tất phải nói như thế! Tại hạ đây là một tên vũ phu thô lỗ, với nghĩa đệ hai người đã đề ý đến huynh đài từ lâu. Tuy chưa được tiếp chuyện nhưng rất ngưỡng mộ huynh đài cho nên mới dám táo gan sang mời như thế này.

Thư sinh áo trắng trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Chúng ta mới gặp nhau lần đầu đệ đâu dám sang quấy nhiễu hai vị như thế!

Đại hán chưa kịp trả lời thì thiếu niên đang ngồi ở phía sau y bỗng đứng dậy, quay người trở lại vừa cười vừa đỡ lời :

- Chúng ta gặp nhau nơi đây kẻ cũng là duyên phận. Huynh đài là nhà nhĩ sĩ thì hà tất phải câu nệ tiểu tiết như thế?

Thư sinh áo trắng nghe nói vậy, quay đầu lại nhìn thiếu niên nọ một cái rồi đáp :

- Được hai vị cho mời như thế nếu đệ còn từ chối nữa thì thực là không biết điều chút nào. Tại hạ xin quấy nhiễu hai vị một bữa vậy.

Chàng ta nói xong, quay người định chuyển chén và bát đĩa của mình sang bàn bên kia, ngờ đâu đại hán nọ đã dọn hộ chàng trước rồi. Chàng ngần người ra vội nói :

- Tại hạ đã sang bàn hai vị quấy nhiễu, đâu dám phiền hai vị dọn hộ cho như thế...

Đại hán trung niên vội đỡ lời :

- Tại hạ là một tên vũ phu không biết gì hết, xin mời huynh sang bên này.

Y vừa nói vừa đứng dậy giơ tay ra mời. Bất đắc dĩ thư sinh áo trắng phải gượng cười một tiếng, mồm vừa nói cảm ơn, chân đã bước sang bàn kế bên ngay. Còn thiếu niên kia không hiểu vì việc gì mà đang ngăn người ra suy nghĩ, thấy thư sinh đã sang tới nơi vội thâu liễm tâm thần, chấp tay chào mời khách vô ngồi.

Ba người khiêm tốn một hồi. Đại hán trung niên cầm ấm rót luôn cho thư sinh một chén rượu rồi nói :

- Ngu huynh đệ ngày hôm nay được ăn nhậu cùng một cao nhân nhĩ sĩ như huynh quả thực không phụ Tiết Nguyên Tiêu đêm nay. Nhưng sự gấp gờ này cũng phải nói là có duyên, xin huynh đài cho phép đệ kính mời một chén.

Nói xong, đại hán cầm chén rượu của mình lên uống cạn luôn.

Thấy đại hán tửu lượng cao như vậy, thư sinh cũng phải chau mày lại bèn lên đáp :

- Tại hạ không dám! Đáng lẽ tại hạ phải mời hai vị xơi cạn một chén trước mới phải nhưng tửu lượng của hai vị rất cao mà tại hạ thì rất kém, xin hai vị cho phép chỉ uống nửa chén thôi, chứ uống một hơi như vị huynh đài này thì đệ sẽ bị say ngay.

Nói xong, chàng đưa chén lên miệng nhấp một chút. Đại hán trung niên thấy thế cũng không bắt ép, chỉ mỉm cười cầm ấm rượu rót thêm vào chén của chàng thực đầy mới thôi. Nhưng khi chén rượu sắp đầy thì tay của đại hán bỗng lại trĩu xuống một cái.

Bỗng một tiếng kêu “cong cong” nổi lên, thư sinh cảm không vững chén rượu liền đánh rơi ngay xuống mặt bàn.

Đại hán trung niên đã nhanh tay đỡ lấy chén rượu nên mới không bị rơi vỡ. Tuy vậy, cái áo dài của thư sinh bị bắn phải cũng đã ướt rất nhiều chỗ. Chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng... liền ngăn người ra, mồm há hốc.

Thiếu niên ngồi cạnh đó vội đứng dậy lau chùi áo cho thư sinh, còn đại hán thì xin lỗi luôn mồm :

- Tại hạ đáng chết thực! Làm bẩn hết áo quần của huynh đài.

Thư sinh vội khua tay, gượng cười đỡ lời :

- Sao huynh đài lại nói như thế! Đó chính là tại hạ không cầm vững...

Chàng vừa nói tới đó, bỗng ngửi thấy một mùi thơm như lan như xạ xông lên mũi, vội nhìn xuống để xem là vật gì mà lại có mùi thơm như thế, mới hay là chiếc khăn lụa trắng của thiếu niên nọ đang cầm ở trên tay để lau chùi vạt áo cho mình bỗng lên, nên chàng lại càng ngạc nhiên thêm.

Hình như thiếu niên nọ biết vậy nên có vẻ hổ thẹn, gượng cười một tiếng và nói :

- Minh huynh của tại hạ lỡ tay làm rơi áo lụa trắng của huynh đài khiến tại hạ không yên tâm chút nào.

Chàng vừa nói vừa bỏ cái khăn lụa vào trong túi.

Thư sinh hơi định thần rồi mới gượng đỡ lời :

- Chuyện nhỏ nhặt như thế hà tất hai vị phải bận lòng làm chi! Nếu việc này mà khiến hai vị mất hết hứng thú uống rượu thì tại hạ mới thực là áy náy không yên.

Thiếu niên nọ tủm tỉm cười, lảng lảng trở về chỗ ngồi và đưa mắt ra hiệu cho đại hán trung niên một cái rất nhanh.

Rượu qua ba tuần, thiếu niên nọ bỗng để chén xuống bàn rồi nói :

- Tại hạ là Gia Cát Quỳnh Anh, còn vị này là người anh kết nghĩa của tại hạ tên là Gia Cát Đôm, biệt hiệu là Thần Mục Kim Cương và cũng là Thiếu trại chủ của Động Đình nhị thập bát trại. Còn huynh đài quý tánh là chi, xin cho anh em tại hạ được hay biết?

Thư sinh nghe nói vội đáp :

- Thừa Cát huynh cùng Thiếu trại chủ. Chỉ xem bề ngoài của hai vị cũng đủ biết không phải là người thường. Không ngờ Gia Cát huynh là Thiếu trại chủ của Động Đình nhị thập bát trại mà tại hạ đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Đêm hôm nay được hai vị cho phép tại hạ kết giao như thế này tại hạ lấy làm vinh hạnh và nhận thấy mình rất thất lễ.

Đại hán bỗng cười khì, hớn hờ nói :

- Xin huynh đài đừng có nói cái gì là hân hạnh với thất lễ như thế nữa! Huynh càng nói những lời lẽ ấy càng làm cho Gia Cát Đôm này hổ thẹn thêm. Xin huynh đừng có nghe những lời nói bậy bạ của mình đệ. Chính vì mình đệ của tại hạ đây mới thực là nhân phẩm và tài hoa xuất chúng nhưng lại cứ thích khen ngợi bừa người khác như thế.

Thư sinh tủm tỉm cười không nói năng, chỉ hơi trầm ngâm một chút mới nói tiếp :

- Tại hạ là Đỗ Ngọc.

Thiếu niên lại lên tiếng :

- Thế ra huynh đài họ Đỗ đây! Tại hạ đường đột hỏi một câu này, xin huynh đài miễn chấp cho. Hình như Đỗ huynh không phải là người ở nơi đây phải không?

Thư sinh gật đầu đáp :

- Cát huynh nói rất đúng. Tại hạ là người ở Biện Lương.

Thiếu niên kêu “ạ” lên một tiếng, nói tiếp :

- Biện Lương ở Trung Châu là nơi địa linh nhân kiệt, phải những nơi như thế mới có những nhân vật như Đỗ huynh.

Thư sinh vội đỡ lời :

- Cát huynh cứ quá khen đấy thôi. Đất Biện Lương tuy là chỗ nhân kiệt địa linh thực, nhưng Đỗ Ngọc tôi lại sinh trưởng ở chốn rừng núi.

Thiếu niên nghe thấy thư sinh nói như vậy, mặt hơi đỏ bừng, có vẻ ngượng ngịu, không biết nói năng gì nữa. Gia Cát Đôm thấy thế cười thầm, vội nói lảng sang chuyện khác và hỏi thư sinh tiếp :

- Thế Đỗ huynh ở đâu tới thế?

Thư sinh đã biết là mình vừa lỡ lời nên rất hối hận, mặt lộ vẻ không yên, nhìn Gia Cát Quỳnh Anh mà ngẩn người ra. Chàng thấy Gia Cát Đôm hỏi như vậy mới vội đáp :

- Tiểu đệ ở Tứ Xuyên tới.

Quỳnh Anh nghe nói vội xen lời, hỏi :

- Tứ Xuyên cách đây hàng ngàn dặm, Đỗ huynh không quảng ngại đường xá xa xôi, đi một mình tới Động Đình này, chắc phải có việc gì quan trọng lắm nên huynh mới đi xa như thế phải không?

Đỗ Ngọc chần chừ giây lát mới thở dài một tiếng rồi đáp :

- Tiểu đệ không dám giấu diếm gì hai vị. Vì mồ côi cha mẹ từ hồi nhỏ nên tiểu đệ chỉ có một thân một mình. Và lại bình sinh không có chí lớn như người ta, nói riêng chỉ thích đi ngao du khắp mọi nơi. Đệ nghe người ta nói Động Đình hồ với lầu Nhạc Dương này có rất nhiều kỳ tích nên mới không quáng ngại xa xôi ngàn dặm đến đây...

Nghe tới đó, Gia Cát Đĩnh đã cười ha hả và đỡ lời :

- Đêm nay chúng tôi được gặp một người nho nhã như huynh và được huynh hạ cố khiến Động Đình này càng tăng thêm vẻ đẹp, và hai mươi tám Trại chủ của anh em tại hạ cũng được vẻ vang lây. Nào xin mời huynh cạn với đệ một chén nữa!

Nói xong, đại hán liền cầm chén lên uống cạn luôn, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Có phải chuyến đi này của Đỗ huynh chỉ có tới Động Đình này là ngừng chân đây không?

Đỗ Ngọc mới gật đầu, chưa kịp trả lời thì Quỳnh Anh đã cười và nói với Gia Cát Đĩnh rằng :

- Nghe giọng nói của mình huynh, thì hình như có ý muốn mời Đỗ huynh về Nhị thập bát trại để được tận tình của một địa chủ là tiếp khách vài ngày phải không?

Nhưng chỉ e Đỗ huynh là nhân vật tao nhã như thế, khi nào lại có hứng thú hạ cố Động Đình nhị thập bát trại, nơi đã oai trấn võ lâm của huynh?

Đỗ Ngọc định biện bạch thì Gia Cát Đĩnh đã cướp lời nói :

- Phải! Chính mỗ có ý định mời Đỗ huynh tới tị trại một vài ngày thực, nhưng không biết Đỗ huynh có nề mặt cho không?

Nói tới đó, y tỏ vẻ rất thành khẩn, nhìn thẳng vào mặt Đỗ Ngọc để chờ trả lời. Còn Quỳnh Anh thì tủm tỉm cười, làm như không có chuyện gì hết, rồi cứ cầm chén lên uống một mình nhưng thỉnh thoảng chàng lại đưa mắt liếc nhìn Đỗ Ngọc, mặt lộ vẻ mong đợi và hơi có một chút lo âu.

Đỗ Ngọc có vẻ khó xử, chần chừ giây lát mới trả lời :

- Tiểu đệ được Thiếu trại chủ mời như thế, đáng lẽ không nên từ chối mới phải nhưng vì tiểu đệ còn có việc khác, sáng sớm mai phải đi tỉnh Phúc Kiến ngay, cho nên tiểu đệ chỉ xin tâm lĩnh tấm thịnh tình của Thiếu trại chủ. Đồng thời nếu tiểu đệ có điều gì sơ xuất cũng mong Thiếu trại chủ lượng thứ cho.

Gia Cát Đĩnh thấy chàng từ chối, hơi trợn ngược đôi lông mày rậm lên, đang định nói tiếp thì Quỳnh Anh lại xen lời nói trước :

- Đây! Đệ nói đúng không? Đỗ huynh không có hứng thú tới Động Đình nhị thập bát trại của huynh, có sai tí nào đâu?

Gia Cát Đĩnh xéch ngược đôi lông mày rậm lên hỏi lại Đỗ Ngọc :

- Đỗ huynh, chẳng hay lời nói của mình đệ mỗ nói có đúng không?

Đỗ Ngọc vội lắc đầu, gượng cười đáp :

- Dâu có! Động Đình nhị thập bát trại oai trấn võ lâm như vậy, người thường đừng có hòng tới gần một bước. Tiểu đệ tuy chỉ là một kẻ nho sinh nhưng xưa nay vẫn ngưỡng mộ các vị trong giới võ lâm, nay được hân hạnh mời đi du ngoạn một nơi danh thắng võ lâm như thế, khi nào tiểu đệ lại chịu bỏ lỡ dịp may hiếm có này? Nhưng quả thật tiểu đệ có nỗi khổ riêng, sáng sớm mai phải lên đường ngay...

Quỳnh Anh vội ngắt lời hỏi :

- Không hiểu Đỗ huynh có việc khẩn cấp gì mà sáng sớm mai đã phải đi tỉnh Phúc Kiến như thế?

Chần chừ một hồi, Đỗ Ngọc mới đáp :

- Đó là việc riêng của tiểu đệ...

Quỳnh Anh lại cười và ngắt lời, nói tiếp :

- Nếu Đỗ huynh tin được Động Đình nhị thập bát trại, hay là việc của huynh không lấy gì làm quan trọng cho lắm, thì mong Đỗ huynh cứ yên tâm nhận lời để Thiếu trại chủ phái một tên thủ hạ đắc lực cỡi ngựa đi tỉnh Phúc Kiến thì việc gì của huynh chắc Thiếu trại chủ cũng có thể giúp cho xong ngay.

Chàng vừa nói xong thì Gia Cát Đĩnh đã vỗ ngực, trợn ngược đôi lông mày lên và rất thành khẩn đỡ lời :

- Tệ tiểu đệ nói rất đúng! Bất cứ việc gì chỉ cần Đỗ huynh dặn bảo một tiếng, đừng nói là sai một ngựa mà dù có trăm người, trăm ngựa...

- Thiếu trại chủ...

Đỗ Ngọc mặt đỏ bừng, chân tay cuống quýt như muốn ứa lệ, nhưng nhất thời không sao tìm ra được lời lẽ để từ chối. Vì vậy chàng lưỡng lự muốn nói rồi lại thôi.

Lúc ấy đột nhiên có tiếng âm nhạc rất vui tai và không khác gì tiếng nhạc vọng tới từ xa.

Nghe thấy tiếng đàn vui tai như vậy, các tửu khách đều im lặng, ai nấy cũng ngừng chén lắng tai nghe. Tiếp theo đó, lại có tiếng ca rất véo von và cũng như tiếng chim hoàng oanh hót, xen lẫn với tiếng nhạc vọng tới. Tất cả tửu khách ngồi trên lầu Nhạc Dương đều như ngây ngất, như say sưa.

Đỗ Ngọc cũng ngẩn người ra nghe rồi tán thưởng rằng :

- Thực là khúc này, giọng ca này, tiếng nhạc này như từ trên trời vọng xuống chứ ở dưới trần gian này đã có mấy ai được nghe. Thực không ngờ trên lầu Nhạc Dương này có người tiên xuất hiện như vậy. Đỗ Ngọc tôi thực không uống chuyển đi này.

Quỳnh Anh mỉm cười đỡ lời :

- Đỗ huynh thực không hổ thẹn là người tri âm. Người đang đàn hát ấy không những tài sắc vẹn toàn mà cả văn học cũng xuất chúng nên đã có rất nhiều văn nhân, học sĩ cũng phải phục tài năng ta. Chủ nhân của lầu Nhạc Dương này đã không tiếc tiền mướn nàng ta tới đây ca hát nên trong nửa năm nay đã không biết bao nhiêu người giàu có hay các vương tôn công tử say mê. Nhưng nàng đẹp như hoa đào hoa lý mà lại lạnh lùng như băng tuyết và chọn người yêu kỹ lưỡng lắm. Có một nhà tỷ phú ở trong thành Nhạc Dương này mấy lần định đến rước nàng ta về làm thiếp và hứa tha hồ nàng thách bao nhiêu cũng bằng lòng trả nhưng lần nào phú ông nọ cũng bị hất hủi về tay không. Ngoài ra còn có mấy người quyền cao chức trọng đến cầu hôn cũng bị nàng cự tuyệt nốt.

Đỗ Ngọc nghe nói, vẻ mặt nghiêm nghị xen lời :

- Tài nữ như vậy khi nào lại chịu để bọn phàm phu tục tử phạm tới! Những người này quả thực không biết tự lượng sức chút nào.

Quỳnh Anh đưa mắt liếc nhìn Đỗ Ngọc rồi mỉm cười nói tiếp :

- Đỗ huynh nói rất đúng, “Túy ông chỉ ý bất tại tửu, người tri âm chân chính có mấy ai?”. Đệ chắc nếu cô này nếu mà gặp người tri âm như Đỗ huynh thì bẽ nào cũng động lòng chứ không sai.

Thấy chàng ta nói như vậy, Gia Cát Đóm liền lớn tiếng cười và nói :

- Phải, phải! Cổ nhân đã nói: “Bảo kiếm tặng anh hùng, danh mã phối hào kiệt”. Đỗ huynh với cô nàng ấy phải nói là tài tử giai nhân, quả thực không sai chút nào.

Đỗ Ngọc nghe thấy Gia Cát Đóm nói như vậy, mặt đỏ bừng, xua tay lia lịa đáp :

- Xin hai vị chớ nên nói đùa như thế! Tiểu đệ chỉ tán phục tài nghệ của cô ta mà nói như thế thôi, chứ không biết nàng ta sắc nghệ song tuyệt. Hơn nữa, tiểu đệ chỉ là một tên nho sĩ nghèo và hủ hóa, nếu đứng trước mặt thiếu nữ ấy cũng phải tự thấy mình nhơ bẩn chứ đâu dám..

Quỳnh Anh bỗng cười khi một tiếng đỡ lời :

- Đỗ huynh nói như vậy thật khiêm tốn quá! Người đẹp trai, nho nhã như Đỗ huynh thật là long phượng trong đám người, trên đời này có mấy ai bằng được? Từ xưa đến nay, danh sĩ nào mà chả phong lưu?

Và lại người tri âm khó kiếm, cũng như Bá Nha vì người tri âm mà đập vỡ cây đàn vậy. Đỗ huynh..

Lời lẽ của Quỳnh Anh quá sắc bén, càng khiến Đỗ Ngọc mặt đỏ tía tai, chân tay luống cuống nên không đợi chờ đối phương nói dứt, chàng đã ngắt lời và đáp :

- Cát huynh chớ nên nói đùa như thế! Nếu nói là người đẹp trai như long phượng phải nói là Cát huynh mới đúng với câu khen ấy, chứ còn tiểu đệ thì quả thực...

Quỳnh Anh cũng không để cho chàng nói dứt lời đã vội lên tiếng :

- Bất cứ là huynh hay là đệ, chúng ta đừng nói đến câu hổ thẹn vội. Nay đệ chỉ nói người tri âm chân chính vì nghệ chứ không phải vì sắc. Vừa rồi huynh nghe thấy tiếng đàn mà đã khen ngợi như thế, nếu cô nàng Tuyết Diễm Cầm có mặt tại đây mà nghe thấy lời khen ngợi của huynh thì nào cũng an ủi bình sinh và hết lòng báo đáp lại huynh ngay chứ không sai. Đêm nay trời đẹp, ngồi trước cảnh nên thơ chúng ta không nên bỏ lỡ, nhất là rượu ngon đã có, duy chỉ thiếu mỹ nhân. Nếu huynh có ý thì tiểu đệ xin tạm làm bà Nguyệt se tơ để thành tựu mối nhân duyên ngàn dặm, mà tạo nên một giai thoại thiên cổ.

Nói tới đó, chàng ta quay lại bảo Gia Cát Đóm rằng :

- Cảm phiền minh huynh đi một phen, nếu không mời được cô nàng thì huynh đừng có trở lại nữa!

Gia Cát Đóm cười ha hả đáp :

- Ngu huynh xin tuân lệnh, nếu không mời được Tuyết Diễm Cầm lên đây thì Gia Cát Đóm này sẽ tự xách đầu quay trở lại tạ tội.

Đỗ Ngọc nghe nói rất lo âu, chưa kịp ngăn cản thì Gia Cát Đóm đã lớn bước đi luôn.

Đỗ Ngọc muốn ngăn cũng không kịp liền dậm chân oán trách rằng :

- Cát huynh hà tất phải làm như thế. Nếu việc này mà đồn ra bên ngoài, Đỗ Ngọc thế nào cũng bị thiên hạ chê cười là kẻ...

Nhưng vì đối phương là bạn mới quen, chàng không tiện oán thán một cách sỗ sàng nên mới nói như vậy. Chàng chỉ dậm chân lia lịa và vuốt soa hai bàn tay thôi.

Quỳnh Anh lộ vẻ vui tươi, nhìn thẳng mặt Đỗ Ngọc hỏi :

- Có thực Đỗ huynh không biết sắc đẹp của cô nàng khuynh quốc khuynh thành đấy không?

Đỗ Ngọc trang trọng hỏi lại :

- Sao Cát huynh lại nói như thế? Tuy Đỗ Ngọc chỉ là một hàn nho nhưng vẫn còn biết tự trọng.

Quỳnh Anh biết Đỗ Ngọc không vui thực sự, vội cười và lắc đầu nói tiếp :

- Xin Đỗ huynh chớ có hiểu lầm! Ý của tiểu đệ chỉ nói...

Nhất thời chàng ta cũng không biết giải thích làm thế nào, ngập ngừng giây lát nhìn Đỗ Ngọc mặt lộ vẻ ngượng ngịu.

Đỗ Ngọc thấy thế thờ dãi nói :

- Nhất thời cuống quýt, tiểu đệ ăn nói liều lĩnh xúc phạm đến huynh, mong huynh lượng thứ cho! Bây giờ tiểu đệ không thể ở lại được nữa, ngày khác có rảnh thế nào cũng đến thăm huynh và nhờ huynh xin lỗi hộ Thiếu trại chủ. Thôi! Tiểu đệ xin cáo lui đây.

Hiển nhiên là chàng không biết xử sự như thế nào cho phải nên định rút lui cho rảnh chuyện.

Khi nào Gia Cát Quỳnh Anh lại để cho chàng đi như thế. Chàng ta vội tiến lên một bước, gờ bàn tay trắng như tuyết kéo Đỗ Ngọc lại, giọng cười nói tiếp :

- Nếu Đỗ huynh bỏ đi lúc này thì lát nữa tiểu đệ biết nói năng làm sao với Thiếu trại chủ cùng Tuyết Diễm Cầm cô nương?

Đỗ Ngọc thấy một bàn tay mềm mại như không xương nắm vào cổ tay mình. Đồng thời chàng còn cảm thấy một cảm giác kỳ lạ truyền vào khắp người, nên nhất thời chàng đứng ngẩn người ra quên cả giăng tay ra và nói, nên chỉ trở mặt lên nhìn gương mặt xinh đẹp của Gia Cát Quỳnh Anh không chớp.

Quỳnh Anh thấy thế rùng mình đánh thót một cái, mặt càng đỏ thêm, vội rút tay lại lắc đầu thờ dãi nói tiếp :

- Người quân tử như Đỗ huynh thực là hiếm có. Trong đời này Quỳnh Anh mới lần đầu gặp người như huynh, nên bây giờ rất ăn năn là vì đã trót đùa giỡn bậc quân tử.

Nhưng lầm lỗi đó đã trót gây nên rồi, mong Đỗ huynh lượng thứ cho mà hãy ở lại giây lát để đệ đỡ ngượng với người ta.

Đỗ Ngọc định thần giây lát, nghe thấy Quỳnh Anh nói như vậy càng cảm thấy khó xử, đi không được mà ở lại càng nguy tai. Vì vậy chàng trầm ngâm một hồi, đang định cương quyết từ chối thì đã nghe co tiếng thở than của những tửu khách ngồi chung quanh đó. Chỉ trong nháy mắt tất cả các bàn ấy đều im lặng như tờ.

Thấy thế Đỗ Ngọc có vẻ hoảng sợ, nhưng đã nghe thấy Quỳnh Anh cười khi nói tiếp :

- Đỗ huynh, Thiếu trại chủ đã mời được Tuyết Diễm Cầm sang bên này rồi, bây giờ huynh có định đi cũng không đi được nữa. Chi bằng đường hoàng ở lại đây ứng phó một phen có hơn không?

Nhất thời Đỗ Ngọc khóc dở mếu dở, liền lắc đầu mấy cái rồi cương quyết quay người ngồi về chỗ. Trong khi chàng quay người thì vừa gặp ngay Tuyết Diễm Cầm đi theo Gia Cát Đờm tiến tới. Tầm mắt của hai người cùng va đụng nhau, chàng cảm thấy như bị điện giật, má đỏ bừng và nóng hổi. Chàng vội cúi đầu xuống.

Chàng mới trông thấy đôi mắt của nàng nọ thôi, nhưng chỉ đôi mắt đó cũng đủ làm cho chàng rùng mình và vội cảnh cáo thầm luôn.

Gia Cát Đờm cười ha hả, mời Tuyết Diễm Cầm ngồi vào bàn.

Quỳnh Anh chăm chú nhìn Đỗ Ngọc và mỉm cười nói :

- Để tôi giới thiệu cho Tuyết cô nương trước...

Nói tới đó, chàng chỉ tay vào Đỗ Ngọc và nói tiếp :

- Vị này là Đỗ tướng công, là tài tử ở Trung Châu, danh sĩ ở Biện Lương. Vừa rồi nghe khúc Nguyên Dạ của cô nương đã khen ngợi cầm và ca của cô

nuong là tiên âm, vì vậy Đỗ tướng công rất lấy làm say mê. Cỗ nhân có câu: “Tri âm khó kiếm”, Tuyết cô nương nên đặc biệt kết giao với Đỗ tướng công đi.

Tuyết Diễm Cầm đưa mắt nhìn Đỗ Ngọc tùm tùm khẽ cúi đầu vái chào và nhếch mép anh đào nói :

- Đỗ tướng công cứ quá khen đấy thôi chứ sự thực tiếng đồn, tiếng ca của thiếp hầy còn non nớt lắm, không xứng để lọt vào tai của Đỗ tướng công.

Thấy nàng nọ nói chuyện với mình, Đỗ Ngọc không tiện cúi đầu ngồi như trước, đành phải đánh liều đứng dậy nhưng hai má đã đỏ bừng. Chàng vừa đáp lễ vừa đỡ lời :

- Cô nương là người ở trên trời giáng xuống chắc, tài nghệ thực song tuyết. Đỗ Ngọc chỉ là một tên nho tục, được nghe tiên âm như vậy thật là hân hạnh vô cùng.

Tuyết Diễm Cầm tùm tùm cười nói tiếp :

- Thiếp xứng sao được với người trời và ca nhạc của thiếp cũng không xứng là tiên âm như tướng công vừa khen ngợi. Nếu tướng công không coi rẽ thiếp là người trong phong trần thì thiếp đã cảm thấy rất vinh hạnh rồi.

Đỗ Ngọc tròn đôi lông mày kiếm đang định trả lời thì Gia Cát Đóm đã cười ha hả xen lời :

- Thôi, thôi! Hai người cứ nói khách sáo với nhau như thế này mãi nói đến bao lâu mới hết được. Thôi! Mời hai người nên ngồi vào chỗ, đừng để phụ mất đêm cảnh đẹp này.

Tuyết Diễm Cầm tùm tùm cười và từ từ ngồi xuống. Gia Cát Đóm cười giờ tay một cái rồi cũng cùng Đỗ Ngọc ngồi xuống một lúc. Duy có Gia Cát Quỳnh Anh hai mắt vẫn nhìn thẳng vào mặt Tuyết Diễm Cầm mà nói tiếp :

- Tuyết cô nương! Tiểu sinh đã giới thiệu Đỗ tướng công với cô nương rồi, nhưng tiểu sinh chưa hề tự giới thiệu. Tiểu sinh là...

Diễm Cầm đưa mắt liếc nhìn Quỳnh Anh một cái, rồi mỉm cười đỡ lời hỏi :

- Tướng công hà tất phải giới thiệu như vậy làm chi nữa. Tướng công biết thiếp, thiếp biết là được rồi.

Thần sắc của Quỳnh Anh hơi chần động, chàng gượng cười đáp :

- Tuyết cô nương cũng không hổ thẹn là một vị cao nhân, chỉ đôi mắt sáng suốt này người thường đã ít ai so sánh bằng!

Tuyết Diễm Cầm vừa cười vừa cãi chính :

- Thiếp đâu phải là cao nhân và cũng không có đôi mắt sáng suốt gì cả, nhưng còn tướng công vị anh hùng...

Gia Cát Đóm đột nhiên ngắt lời nói :

- Thôi, thôi! Cuộc kia vừa dứt thì cuộc này lại nổi lên. Để tôi làm người đứng giữa nói một câu rất công bình nhé, một người có đôi mắt sáng, một người thì là anh hùng.

Tuyết cô nương có đôi mắt sáng hơn người mới nhận thức ra được Cát hiền đệ của tôi là anh hùng như vậy. Thôi, câu chuyện này như thế là coi như kết liễu rồi, chúng ta không nên vì những câu nệ mà làm giảm bớt hứng thú của chúng ta đi.

Quỳnh Anh tùm tùm cười, ngồi xuống luôn. Gia Cát Đóm đích thân rót rượu cho Tuyết Diễm Cầm và nói tiếp :

- Đêm nay là một đêm hiếm có, đã gặp tài tử lại ngộ giai nhân, mỗi với Cát hiền đệ đều nhờ được về vang của Đỗ huynh mới được dự vào cuộc gặp gỡ hiếm có này. Đòi người rất ngắn ngủi, chúng ta gặp được cuộc vui thì phải vui thú cho thực đã. Nào! Xin mời các vị nâng chén uống cạn.

Nói tới đó, y liền cầm chén rượu lên uống cạn luôn.

Tuyết Diễm Cầm rất bình tĩnh, mặt có nụ cười khiến ai trông thấy cũng phải say mê.

Còn Đỗ Ngọc thì lộ vẻ ngượng ngịu và cau đôi lông mày lại.

Quỳnh Anh đưa mắt liếc nhìn hai người một lượt rồi tùm tùm cười hỏi :

- Đêm nay gặp được tài tử như vậy sao Đỗ huynh lại không uống? Lần đầu tiên Tuyết cô nương được gặp người tri âm hữu hữu này, sao cô nương cũng không nâng chén? Nào để Gia Cát Quỳnh Anh tôi rót rượu cho hai vị nhé?

Nói xong, chàng đang định đứng dậy thì Tuyết Diễm Cầm đã tùm tùm cười đỡ lời :

- Cát tướng công đã biết thiếp thì tất nhiên phải biết rõ thiếp không uống được rượu.

Nhưng Cát tướng công đã ra lệnh, nếu Tuyết Diễm Cầm không tuân theo thì sẽ mang tội bất kính nên đành phải mượn hoa hiến Phật để tỏ lòng cảm ơn ba vị. Nhưng thiếp chỉ uống một chén này thôi, nếu còn bất thiếp uống thêm một hai chén nữa thì xin thứ lỗi, thiếp không thể nào tuân theo được.

Nàng vừa nói vừa cười, nhưng trong lời nói của nàng bao hàm một oai lực ngầm, khiến ai cũng không dám bắt bẻ.

Quỳnh Anh mỉm cười gật đầu đáp :

- Được, chúng ta chỉ uống cạn chén này thôi, còn những chén sau tôi không bắt cô nương uống nữa.

Tuyết Diễm Cầm vén tay áo, lộ ra chiếc tay trắng như ngọc, cầm chén rượu lên nhìn Đỗ Ngọc tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Thiếp xin mượn hoa hiến Phật, chỉ một chén rượu này, nên nhân đây cùng xin mời cả Đỗ tướng công cùng một thể.

Nói tới đó nàng uống cạn luôn chén rượu ấy.

Quỳnh Anh thấy thế tủm tỉm cười, còn Gia Cát Đĩnh thì trợn ngược đôi mày rậm, giờ ngón tay cái lên và khen ngợi rằng :

- Giỏi thực! Gia Cát Đĩnh tôi cũng phải tự nhận không sao bằng được...

Y vừa nói tới đó liền đưa mắt nhìn Đỗ Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Đỗ huynh, theo chỗ tiểu đệ biết thì xưa nay Tuyết cô nương không hề uống một giọt rượu nào cả. Nếu chén rượu này mà huynh không chịu uống cạn thì thực là không nên không phải với Tuyết cô nương.

Đỗ Ngọc hơi chần chừ một chút rồi cương quyết đáp :

- Tuy Đỗ Ngọc không phải là người không uống được một giọt rượu nào nhưng quả thực tửu lượng rất kém. Nay Tuyết cô nương đã uống cạn chén rượu ấy tất nhiên Đỗ Ngọc tôi cũng phải uống cạn. Nhưng chén rượu này chỉ có thể coi như là Đỗ Ngọc mà Tuyết cô nương chứ không phải là Tuyết cô nương mời.

Tuyết Diễm Cầm liếc nhìn chàng với vẻ mặt rất cảm động. Gia Cát Đĩnh thì vỗ tay kêu đến bốp một tiếng, chưa kịp nói câu nào thì Gia Cát Quỳnh Anh đã hớn hờ lên tiếng hỏi Đỗ Ngọc rằng :

- Vừa rồi tiểu đệ đã nói khô hết nước miếng mà cũng không mời được Đỗ huynh uống nửa chén, nay Tuyết cô nương chỉ nói có một câu mà Đỗ huynh đã hăng hái uống cạn ngay. Sao Đỗ huynh lại kẻ khinh người trọng như thế?

Đỗ Ngọc thấy chàng ta nói như vậy hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, chân tay cuống quýt, không biết trả lời sao cho phải.

Tuyết Diễm Cầm thấy thế liếc nhìn Quỳnh Anh một cái tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Cát tướng công nói như vậy là làm rồi. Cổ nhân đã có câu “Thảo nam bất dữ nữ đấu”. Sao Cát tướng công lại vì chén rượu nho nhỏ này mà làm khó dễ thiếp, một người đàn bà bản tiện, sống ở trong cối phong trần như thế.

Lời nói ấy của nàng có ý nghĩa bóng khiến Quỳnh Anh trở mặt và dờ người ra, không sao nói lại được. Bất đắc dĩ chàng ta lườm Tuyết Diễm Cầm một cái, gượng cười nói tiếp :

- Tuyết cô nương thực không hổ thẹn là một tài nữ, chỉ riêng khẩu tài lợi hại này cũng đủ khiến Quỳnh Anh tôi không sao theo kịp rồi.

Lúc ấy bỗng có tiếng chân người bước lên cầu thang rất nhộn nhịp. Bốn Đỗ Ngọc bốn người với tất cả các tửu khách đều quay mặt nhìn ra ngoài đầu cầu thang. Tiếp theo đó đã thấy có hai người mặc võ trang màu đen, trông rất thô lỗ, oai mãnh bước lên.

Trông thấy hai đại hán ấy, Gia Cát Đĩnh với Quỳnh Anh đều ngẩn người ra, sau lại thấy sắc mặt của họ hơi khác nên hai người cùng biến sắc mặt, vội đứng dậy.

Hai đại hán nọ vừa bước lên tới trên lầu đã trông thấy Gia Cát Đĩnh các người.

Chúng có vẻ hớn hờ, vội rào cẳng tiến tới gần và cung kính vái một vái.

Gia Cát Đĩnh trầm giọng hỏi :

- Việc gì mà các người vội vàng hấp tấp như thế?

Hai đại hán nhìn Đỗ Ngọc với Tuyết Diễm Cầm một cái, muốn nói lại thôi. Gia Cát Đĩnh thấy thế biết ngay, liền bảo chúng rằng :

- Hai vị này đều là bạn tri kỷ của ta, có chuyện gì hai người cứ nói đi!

Một đại hán còn chần chờ nhưng tên thứ hai đã vội móc túi lấy ra một lá cờ ba góc màu đỏ nho nhỏ ra. Hai tay cầm lá cờ, hán cung kính nói :

- Anh em tiểu nhân thừa lệnh lão Trại chủ đem Hồng Kỳ Phi Lệnh này tới để mời Thiếu trại chủ.

Gia Cát Đóm và Quỳnh Anh trông thấy lá cờ ba góc sắc mặt đã thay đổi hẳn, vội phát tay một cái và khẽ quát bảo rằng :

- Hai người hãy lui xuống đợi chờ ở dưới lầu.

Hai đại hán ấy tuân lệnh vội xuống dưới lầu ngay.

Gia Cát Đóm quay người lại xin lỗi Đỗ Ngọc với Tuyết Diễm Cầm rằng :

- Gia phụ cho gọi, ngu huynh đệ không thể nào ở lại tiếp hai vị, rất lấy làm...

Đỗ Ngọc vội đứng dậy đỡ lời :

- Lão Trại chủ đã sai người đến truyền dụ như vậy, chắc thể nào cũng có chuyện quan trọng lắm. Nhị vị nhân huynh mau về trại đi, đừng có bận lòng vì tiểu đệ.

Gia Cát Đóm chấp tay vái chào và nói tiếp :

- Nếu vậy ngu huynh đệ xin cáo lui, có điều gì thất lễ mong hai vị lượng thứ cho.

Nói xong y quay người đi ngay.

Gia Cát Đóm vừa đi khỏi, Quỳnh Anh đưa mắt nhìn Đỗ Ngọc và nói :

- Đêm nay chia tay không biết đến ngày nào chúng ta mới được tái ngộ, nếu sau này Đỗ huynh có rảnh thể nào cũng mời giảng lâm tậ trại để đệ được tiếp rước lại!

Mặt lộ vẻ rất cảm động, Đỗ Ngọc đáp :

- Xin mời Cát huynh mau trở về trại đi, hễ công việc của tiểu đệ làm xong thể nào cũng tới quý trại để thăm huynh ngay.

Gượng cười một tiếng Quỳnh Anh quay đầu lại nói với Tuyết Diễm Cầm rằng :

- Cảm phiền cô nương tiếp đãi người bạn tri kỷ này hộ tôi.

Nói xong, chàng phi thân qua cửa sổ nhảy xuống dưới lầu đi luôn.

Tuy Đỗ Ngọc mới quen biết Gia Cát Đóm và Gia Cát Quỳnh Anh không đầy nửa ngày, nhưng ba người rất tâm đầu ý hợp nên lúc này Đỗ Ngọc bỗng thấy hai người cáo lui liền cảm thấy trong người bức rức liền. Lại thêm chàng nghe thấy Động Đình nhị thập bát trại bỗng có biến xảy ra, khiến chàng càng lo âu thêm nên chàng cứ cau mày lại và không còn tâm trí gì chuyện trò cùng uống rượu với Tuyết Diễm Cầm nữa.

Hình như Tuyết Diễm Cầm đã biết rõ tâm sự của Đỗ Ngọc, liền mỉm cười nói :

- Tướng công không nên lo âu như thế, thiếp dám cam đoan Động Đình nhị thập bát trại vừa có biến cố ấy chỉ có kinh hãi chứ không nguy hiểm đâu.

Lúc này Đỗ Ngọc mới phát giác ra mình vì lo âu mà quên cả chuyện trò với vị phong trần kỳ nữ này. Chàng nghe thấy Tuyết Diễm Cầm nói như thế rất ngạc nhiên, vội hỏi lại :

- Sao cô nương lại biết Động Đình nhị thập bát trại chỉ có kinh hãi mà không nguy hiểm?

Tuyết Diễm Cầm vừa cười vừa đáp :

- Trong Động Đình nhị thập bát trại cao thủ đông như kiến cỏ nên oai trấn võ lâm hơn mười năm nay. Ngay cả người của chín đại môn phái cũng không ai dám vượt râu hùm. Thần Mục Kim Cương Gia Cát Đóm tuy là Thiếu trại chủ nhưng công lực của chàng ta chỉ là hảo thủ hạng hai hạng ba của Nhị thập bát trại ấy thôi. Nên nếu có cường địch đến xâm phạm thì lão Trại chủ chỉ có ra lệnh cho các Đường chủ cũng đủ đối phó với cường địch rồi, chứ chả cần phải sai người đi xa triệu hồi Gia Cát Đóm với Gia Cát Quỳnh Anh về để cứu viện làm chi. Chẳng hay tướng công cho lời nói của thiếp có đúng không?

Thấy nàng ta phân tích rất hợp tình hợp lý, Đỗ Ngọc càng kính phục thêm. Tuyết Diễm Cầm vừa nói xong, chàng vội gật đầu lia lịa rồi trịnh trọng đáp :

- Đúng lắm, đúng lắm! Ý kiến của cô nương cao minh thực!

Diễm Cầm tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Đây là thiên kiến của thiếp, chứ đâu dám nhận hai chữ cao minh ấy.

Đỗ Ngọc lắc đầu và đang định nói thêm gì nữa, nhưng chàng chợt nhớ tới một việc gì liền nghĩ bụng :

- Sao nàng lại biết rõ tình hình của Động Đình nhị thập bát trại như thế?

Chàng định lên tiếng hỏi nhưng lại ngưng, không dám mở mồm. Sau chàng nghĩ tiếp :

- Có lẽ nàng kết giao với Gia Cát Đĩnh lâu ngày và nghe Gia Cát Đĩnh nói nên nàng mới biết rõ chuyện như thế cũng nên?

Chàng đang suy nghĩ thì Tuyết Diễm Cầm bỗng lên tiếng hỏi :

- Có phải tướng công cảm thấy thân phận như thiếp hình như không nên biết rõ tình hình của trại Động Đình khá nhiều như vậy phải không?

Thấy nàng ta hỏi như vậy, Đỗ Ngọc giật mình đến phát một cái, mặt hồ thẹn, hai má đỏ bừng, cuống quýt cả chân tay, không biết trả lời như thế nào cho phải. Tuyết Diễm Cầm thấy thế vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Tướng công hà tất phải ngưng nghịu như vậy. Bất cứ người cũng đều có ý nghĩ ấy.

Nếu thiếp là tướng công thì thiếp cũng hết sức nghi ngờ. Sự thật lý do bên trong rất hiển nhiên vì thiếp quen biết Gia Cát Đĩnh đã lâu năm. Ngày thường, trong lúc nói chuyện với nhau, thiếp đã được nghe Gia Cát Đĩnh nói đến chuyện của Động Đình nhị thập bát trại luôn luôn nên thiếp mới biết rõ tình hình của trại đó như thế. Tuy không biết hết nhưng cũng có thể biết được tám chín mười phần trăm. Tướng công thử nghĩ xem thiếp nói như vậy có đúng không?

Trông ngực hãy còn đập rất mạnh, Đỗ Ngọc nghe nàng ta nói xong liền nghĩ bụng :

- Thiếu nữ này quả thật không phải là người thường. Không những sắc nghệ song tuyệt, tài hoa xuất chúng mà cả tâm trí cũng hơn người nót. Xem như vậy, sau này ta phải cẩn thận lắm mới được...

Nghĩ tới đó, chàng liền mỉm cười đáp :

- Cô nương vừa có đôi mắt sáng suốt, đầu óc lại thông minh hơn người, Đỗ Ngọc tôi kính phục vô cùng..

Không đợi chờ chàng nói dứt, Diễm Cầm đã đỡ lời :

- Sao tướng công lại không bảo Tuyết Diễm Cầm mưu trí hơn người như lưỡi dao sắc bén, phải nên cẩn thận đề phòng mới được?

Đỗ Ngọc giật mình đến phát một cái, ngăn người ra giây lát lại nghĩ tiếp :

- Một vị kỳ nữ như thế này sao lại gửi thân ở trong chốn phong trần như thế? Ta với nàng không quen biết nhau bao giờ, và cũng không có thù hằn gì với nhau thì việc gì mà phải sợ hãi và phải đề phòng nàng?

Nghĩ tới đó, chàng mới thấy nhẹ nhõm, vừa cười vừa đỡ lời :

- Không dám giấu diếm gì cô nương, vừa rồi tại hạ cảm thấy cô nương có chút đáng sợ...

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ trái lại, tại hạ cảm thấy quen biết được một tri kỷ hồng nhan như cô nương thì thật là vinh hạnh vô cùng.

Đôi mắt bỗng sáng ngời, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại như thường ngay. Diễm Cầm mỉm cười hỏi tiếp :

- Chúng ta mới quen biết nhau chưa đầy nửa ngày, tướng công không nhận thấy lời lẽ đó hơi trắng trợn một chút hay sao?

Ngăn người ra giây lát, Đỗ Ngọc đáp :

- Vâng, tôi cũng cảm thấy lời nói của tôi hơi đường đột một chút thật, nhưng không hiểu tại sao tôi bỗng dưng lại thốt ra những lời lẽ ấy? Có lẽ vì người ta kết giao với nhau phải trọng chữ chân thành. Cô nương là người sáng suốt tất phải biết rõ tôi là người thẳng thắn như thế nào và cũng không bao giờ biết giấu diếm sự thật.

Diễm Cầm lắng lặng ngắm nhìn Đỗ Ngọc một hồi rồi mới hỏi tiếp :

- Có thật tướng công đã coi thiếp là một hồng nhan tri kỷ như tướng công vừa nói không?

Đỗ Ngọc nghiêm nét mặt lại, đáp :

- Sao cô nương lại hỏi như thế? tuy Đỗ Ngọc là một nho sinh nghèo nàn, vô tài đức thật, nhưng bình sinh không hề biết nói dối ai bao giờ.

Diễm Cầm mỉm cười hỏi tiếp :

- Tướng công là người có học, mà người có học bao giờ cũng coi trọng danh tiết hơn cả tính mạng. Nay tướng công coi một thiếu nữ phong trần là hồng

phần tri kỷ như vậy, chả lẽ tướng công không sợ người ta dị nghị hay sao?

Đỗ Ngọc bỗng đứng phắt dậy, nghiêm nét mặt lại đáp :

- Cô nương là tài nữ tất phải biết câu: người không gần thể lợi phồn hoa là trong sạch, gần mà không bị nhiễm phải lại càng trong sạch hơn. Cô nương là tài nữ trong chốn phong trần, tôi không kính phục sao cho được. Tuy Đỗ Ngọc tôi không dám tự khoe là người đầu đội trời, chân đạp đất, nhưng vẫn biết coi danh lợi như đất bùn, mặc cho thiên hạ chê bai, nói xấu, tôi chỉ biết ngừng đầu lên không hổ thẹn với trời, cúi mặt xuống không mắc cỡ với người. Cô nương đã coi người đọc sách là cao quý, gái phong trần là dê hèn như vậy thì quả thật tôi cảm thấy hơi trắng trợn thật. Thôi! Xin chào cô nương, nếu sau này có dịp may nào, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Nói xong chàng vội chấp tay vái chào rồi quay người đi luôn.

- Tướng công!

Chàng bỗng nghe thấy tiếng kêu gọi rất náo nùng và bi đát của Diễm Cầm gọi theo, khiến chàng giật mình đến phất một cái, vội ngừng chân, từ từ quay đầu lại. Mới thoáng trông, chàng đã thấy đôi mắt của Diễm Cầm đăm lẹ và đang ngán người ra nhìn mình như ngây ngất, trông bộ mặt và thái độ của nàng rất tội nghiệp và đáng thương.

Chàng không sao cầm lòng được, thò dài một tiếng và xin lỗi :

- Đỗ Ngọc nhất thời không suy nghĩ, đã lỡ lời xúc phạm đến cô nương...

Gượng cười một tiếng, Diễm Cầm lắc đầu đáp :

- Xin tướng công chớ có hiểu lầm. Vì thiếp thấy tướng công không coi rề giới phong trần mà thành tâm cúi mình để kết giao với thiếp khiến thiếp cảm động...

Nàng thò dài một tiếng rất náo nùng rồi mới nói tiếp :

- Xem như vậy, câu “tri âm hân hữu” của Gia Cát Đĩnh huynh muội hồi nãy không phải là lời nói bông.

Tiếng nói của nàng tuy rất khẽ, rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho trái tim của Đỗ Ngọc bị chấn động mạnh. Chàng buộc miệng vội hỏi :

- Cô nương nói gì thế? Chả lẽ Cát nhân huynh là một vị cô nương chăng?

Diễm Cầm gật đầu đáp :

- Phải! Cô ta là Ngọc Diện La Sát Gia Cát Quỳnh Anh đấy. Võ công và tài nghệ của cô ta còn hơn người anh là Gia Cát Đĩnh nhiều. Gọi cô ta là tuyệt đời cân quốc thật không ngoa chút nào.

Như nằm mơ mới thức tỉnh, Đỗ Ngọc kêu “ồ” một tiếng, hồi tưởng chuyện vừa rồi, chàng thấy đầu óc bối rối, nhất thời không biết nói năng như thế nào mới phải?

Tuyệt Diễm Cầm ngấm nhìn Đỗ Ngọc, mỉm cười hỏi tiếp :

- Sao bỗng dưng tướng công lại như người mất hồn mất vía như thế?

Đỗ Ngọc thấy mình cũng thất thường thật, hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, liền trợn đôi lông mày kiếm lên, đáp :

- Xin cô nương đừng có nói bông như vậy. Đỗ Ngọc này không phải là hạng người như thế đâu.

Diễm Cầm tủm tỉm cười, nói tiếp :

- Tuy tướng công không phải là hạng người như vậy, nhưng ai dám bảo đảm Gia Cát Quỳnh Anh không có lòng?

Đỗ Ngọc ngán người ra, gượng cười đỡ lời :

- Xin cô nương đừng có hiểu lầm như vậy. Anh em họ Gia Cát đều là trai gái của võ lâm, Đỗ Ngọc với anh em y...

Diễm Cầm thò dài một tiếng, ngắt lời chàng nói tiếp :

- Tướng công là người thật thà quá đấy. Chả lẽ tướng công không trông thấy rõ vẻ mặt của Gia Cát Quỳnh Anh như thế nào hay sao? Nhất là khi chia tay, những lời nói của nàng không giấu diếm gì nữa, rất là tình tứ. Nếu tướng công không tin, một ngày nào đó về sau thế nào cũng sẽ tự biết.

Thấy nàng ta nói như vậy, Đỗ Ngọc mới chịu tin. Nhưng chàng lại bỗng lộ vẻ khích động, xéch ngược đôi lông mày lên, nói tiếp :

- Đỗ Ngọc là người từng trải, dù sao cũng không bao giờ có lòng tham hết.

Bỗng thấy Đỗ Ngọc nói như vậy, Diệm Cầm có vẻ cảm động, thờ dài một tiếng nói tiếp :

- Tuy ý chí của tướng công rất cương quyết, nhưng tướng công phải biết, việc gì cũng vậy, đều có tiền duyên hết. Sức người không thể nào cưỡng lại được, cũng như cuộc gặp gỡ trên lầu Nhạc Dương đêm nay chả do chữ duyên mà nên là gì? Hơn nữa, Gia Cát Quỳnh Anh là người cân quốc anh thư, sắc đẹp lại tuyệt vời, sao tướng công lại nỡ lòng cự tuyệt tình yêu của nàng ta như thế?

Đỗ Ngọc đang định biện bạch, thì Diệm Cầm cười nũng nịu, lắc đầu nói tiếp :

- Việc chưa tới không nên nghĩ đến. Khi việc đã tới, tướng công có muốn trốn tránh cũng không sao tránh thoát. Thôi, chúng ta đừng nhắc nhở đến chuyện này nữa, vì nhắc tới chỉ làm bận óc tướng công thôi. Bây giờ thiếp có mấy việc này muốn thỉnh giáo tướng công.

Tuy Đỗ Ngọc muốn biện bạch nhưng thấy Diệm Cầm đã lái sang chuyện khác, và chàng cũng không muốn phật lòng nàng ta, nên hơi suy nghĩ một chút, chàng liền gật đầu hỏi :

- Cô nương có việc gì muốn hỏi tại hạ thế? Xin cô nương cứ nói đi. Nếu việc gì Đỗ Ngọc biết, không bao giờ giấu diếm cô nương nửa lời.

Diệm Cầm đưa mắt liếc nhìn chàng mấy cái, mỉm cười nói tiếp :

- Việc này có lẽ khắp trên thiên hạ chỉ có mình tướng công là mới biết rõ thôi, chỉ e tướng công không chịu nói hết lời cho thiếp hay thôi.

Đỗ Ngọc định lên tiếng cãi thì Diệm Cầm lại xua tay, vừa cười vừa nói tiếp :

- Tướng công không nên cãi vội, lát nữa tướng công mới biết lời nói của thiếp là không ngoa...

Nói tới đó, nàng ngấm nhìn Đỗ Ngọc một hồi rồi đột nhiên hỏi :

- Có thật tướng công họ Đỗ tên là Ngọc không?

Đỗ Ngọc rung mình đến phát một cái, trống ngực đập rất mạnh nhưng chàng vẫn gượng cười, làm ra vẻ rất trấn tĩnh và đáp :

- Cô nương lại nói bông rồi. Họ là theo họ của tổ tiên, tên là do cha mẹ ban cho.

Như vậy giả sao được?

Diệm Cầm tủm tỉm cười nói tiếp :

- Tướng công còn nhớ vừa rồi đã nói hai câu gì với thiếp không? Tướng công bảo, người ta kết giao trọng ở chữ chân thành và câu “bình sinh không bao giờ nói dối ai cả”.

Đỗ Ngọc ngượng ngịu vô cùng, chỉ muốn có ngay một lỗ nẽ gì để mình chui vào cho đỡ hổ thẹn. Chàng đứng lảng lảng hồi lâu mới gượng cười đáp :

- Cô nương là người trời có khác. Đỗ Ngọc không dám giấu diếm, quả thật hai chữ Đỗ Ngọc ấy không phải là tên họ thật nhưng vì tôi có nỗi khổ tâm riêng, bắt buộc đi...

Diệm Cầm vội đỡ lời, an ủi chàng rằng :

- Tướng công nhìn nhận như vậy, thiếp đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Người nào cũng có nỗi khổ tâm riêng, cũng như thiếp chẳng hạn, nên thiếp đâu dám cưỡng ép.

Sau này chỉ biết đêm Thượng Nguyên, Đỗ Ngọc đã thông cảm kết giao với Diệm Cầm ở trên lầu Nhạc Dương chứ không dám nghĩ đến chuyện khác nữa.

Đỗ Ngọc chỉ cảm thấy máu nóng trong người sôi lên sùng sục và cảm khái vô cùng.

Một lát sau, chàng bẽn lẽn nói tiếp :

- Thường ngày Đỗ Ngọc rất tự phụ, nhưng đêm nay ở trước mặt cô nương, Đỗ Ngọc cảm thấy mình quá bé nhỏ. Tuy độ lượng của cô nương rộng như biển cả, nhưng Đỗ Ngọc vẫn cảm thấy không yên.

Diệm Cầm tủm tỉm cười, với giọng nhu mì hỏi lại :

- Tướng công không nên tự hất hủi mình như thế. Thiếp cũng có nỗi khổ tâm riêng mà thừa cùng. Như vậy tướng công hà tất phải không yên như thế? Tướng công không phải là người thường, quý hồ chúng ta cứ quang minh chính đại và đừng chấp nhất những tiểu tiết, thì sẽ thấy yên tâm ngay. Tướng công cho lời nói của thiếp có đúng hay không?

Đỗ Ngọc càng cảm động thêm, gật đầu lia lịa. Diệm Cầm mỉm cười nói tiếp :

- Việc thứ nhất cho phép thiếp hãy tạm dừng ở nơi đây. Bây giờ thiếp lại xin thỉnh giáo đến việc thứ hai. Nếu thiếp không nhận xét lầm thì võ học của

tướng công đủ ăn thua với Gia Cát Đĩnh, có lẽ còn hơn Gia Cát Đĩnh một chút.

Đỗ Ngọc nghe tới đó lại càng giật mình kinh hãi thêm và nghĩ bụng :

- Lạ thật, việc gì của ta cũng không khỏi được đôi mắt của nàng!

Chàng hơi chần chừ một chút rồi cương quyết đáp :

- Cô nương nói rất đúng. Tuy Đỗ Ngọc đã học qua mấy miếng võ quê mùa cục mịch thật, nhưng không dám nhận là có thể thắng được Gia Cát Đĩnh..

Diệm Cầm lắc đầu, trang nghiêm đỡ lời :

- Không, nếu thua tướng công cũng chỉ thua vì thiếu kinh nghiệm thôi. Chứ võ công của tướng công phải hơn Gia Cát Đĩnh. Hơn nữa, tướng công phải là người có căn bản rất tốt và thông minh hơn người, ít có ai sánh bằng. Nếu gặp được danh sư chỉ điểm cho thì sau này thế nào tướng công cũng trở nên thiên hạ vô địch.

Đỗ Ngọc lắc đầu chưa kịp nói thì Diệm Cầm bỗng biến sắc mặt nói tiếp :

- Tướng công giấu diếm nhiều việc như vậy chắc thế nào cũng có một sứ mạng rất lớn. Nếu quả thực như thế tướng công lại càng không nên tự coi rẻ mình và càng phải cố gắng thêm.

Đỗ Ngọc nghe nói rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra, nghiêm nghị đáp :

- Lời nói của cô nương khiến kẻ tu mi bấy trước này càng hổ thẹn thêm. Lương ích sư, cô nương đã khiến Đỗ Ngọc thụ ích rất rất nhiều. Nếu đêm nay Đỗ Ngọc không đi du ngoạn Động Đình mà lỡ không được kết giao với cô nương thì có lẽ sẽ phải ân hận suốt đời mất! Cô nương..

Diệm Cầm lắc đầu mỉm cười đỡ lời :

- Tướng công khỏi cần phải nói những lời lẽ này...

Thần sắc bỗng rầu rĩ hẳn, nàng nhìn Đỗ Ngọc u oán nói tiếp :

- Quý hồ tướng công nhớ kỹ, đêm Thượng Nguyên năm nay trên lầu Nhạc Dương ở Động Đình hồ có quen biết một thiếu nữ phong trần, và Tuyết Diệm Cầm rất mong mời ở tướng công. Như vậy là thiếp đã toại nguyện lắm..

Đỗ Ngọc nghe tới đó lại rùng mình một cái, với giọng rất cảm động khẽ gọi :

- Cô nương...

Mới gọi được một tiếng, chàng đã cảm thấy như có vật gì tắc nghẽn, không sao nói nên lời được.

Diệm Cầm đưa mắt nhìn chàng lộ vẻ cười gượng và nói tiếp :

- Thiếp cũng không hiểu tại sao lại bỗng dưng nói với tướng công nhiều lời như thế và câu nào cũng thốt tự đáy lòng. Hai mươi năm nay thiếp chưa hề phải xem sắc mặt của ai, dù là Gia Cát Đĩnh thiếp cũng chỉ coi y như những người khác thôi. Đồng thời thiếp vẫn coi đàn ông như cỏ rác, không hiểu tại sao đêm nay...

Lời nói nàng rất ai oán, như tự nói và cũng như kể lể khiến ai nghe thấy cũng phải náo lòng đứt ruột. Đỗ Ngọc không sao nhịn được, hai hàng lệ đã nhỏ ròng xuống và khẽ gọi :

- Cô nương!

Diệm Cầm ai oán liếc nhìn chàng một cái rầu rĩ hỏi lại :

- Đến giờ phút này mà tướng công vẫn còn gọi thiếp là cô nương ư?

Đỗ Ngọc rùng mình một cái, ngăn người ra đáp ứng hỏi :

- Thế cô... tôi biết xưng hô cô nương là gì?

Thấy chàng nói như thế, Diệm Cầm mới tươi cười đáp :

- Ngoài ra hai tiếng gọi cô nương và tiểu thư ra, thì tướng công muốn gọi thiếp là ai cũng được!

Tuy tuổi đã đôi mươi, nhưng Đỗ Ngọc bình sinh chưa gặp qua cảnh ngộ này bao giờ, nên chàng cứ trở mắt lên nhìn mặt Diệm Cầm hồi lâu mới khẽ kêu gọi một tiếng :

- Diệm Cầm!

Cùng đã dùng hết sức bình sinh ra gọi, nhưng tiếng kêu gọi ấy của chàng khê đến nỗi chỉ có một mình chàng mới nghe thấy thôi.

Diệm Cầm nghe thấy chàng kêu gọi như vậy người run lấy bầy, hai mắt tia hai luồng ánh sáng chói lọi, rồi nhắm hai mắt lại, nước mắt ở hai bên khóe mắt nhỏ rùng xuống.

Một lát sau, nàng luôn buông một tiếng thở dài rất ai oán, náo nùng, và rầu rĩ hỏi tiếp :

- Trời sắp sáng rồi, tướng công định đi đâu thế?

Đỗ Ngọc nghe nói rùng mình đến thót một cái, đưa mắt nhìn xung quanh mới hay các thực khách đã bỏ đi hết, trên lầu chỉ còn lại chàng với nàng ta thôi. Nên chàng trầm ngâm đáp :

- Tôi định đi tỉnh Phúc Kiến một phen, nhưng bây giờ...

Về mặt trang nghiêm, Diệm Cầm vội đỡ lời :

- Nếu tướng công không có việc gì thì không nên đi vội, và đã có việc thì đừng vì thiếp mà ở lại đây nữa. Sở dĩ thiếp không quảng ngai gì hết mà trao tấm lòng cho tướng công là vì thấy tướng công khác thường. Nếu vì một thiếu nữ phong trần mà tướng công bỏ đại sự chính đáng không làm, như vậy thì thiếp không dám kết giao với tướng công nữa và xin cáo từ ngay...

Đỗ Ngọc thẹn đến toát mồ hôi lạnh ra, từ từ cúi đầu xuống. Nhưng chỉ trong nháy mắt, chàng đã ngừng đầu lên, cương quyết lớn tiếng nói :

- Diệm Cầm, đa tạ cô nương đã cảnh tỉnh tôi như vậy. Xin mời cô nương uống cạn chén rượu ly biệt này, tôi sẽ lên đường đi ngay. Công việc xong xuôi, thể nào tôi cũng trở về đây ngay để được gặp lại cô nương.

Nói xong, chàng cầm chén rượu của mình lên uống cạn luôn.

Diệm Cầm gượng làm ra vẻ tươi cười và nói tiếp :

- Tướng công làm như vậy mới phải là một vị anh hùng. Thiếp xin mừng cho tướng công và cũng tự mừng nữa. Nhưng mời tướng công đi ngay, đừng có vì thiếp mà lỡ hết việc làm chính đáng của mình.

Đỗ Ngọc nghiêng rặng, rời khỏi bàn ăn, đang định quay người đi luôn.

- Hãy khoan!

Diệm Cầm bỗng lên tiếng kêu gọi. Hai mắt của nàng ứa lệ, nhưng nàng vẫn mỉm cười nói tiếp :

- Phía Đông tỉnh Phúc Kiến là đất lạ, tướng công chưa lui tới bao giờ thể nào cũng ngỡ. Và lại tướng công là người thẳng thắn, trung hậu, phải nên biết lòng người nham hiểm và xảo trá. Việc gì tướng công cũng phải nên cẩn thận, đừng để cho thiếp mong nhớ ngày đêm, quên cả ăn ngủ.

Đỗ Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy, rất cảm động, với giọng khàn khàn đáp :

- Đỗ Ngọc xin tuân lệnh, nhưng.. Cầm muội cũng phải nên giữ gìn sức khỏe.

Diệm Cầm gật đầu :

- Tình của đôi ta rất lâu dài chứ có phải ngắn ngủi gì đâu? Thiếp ở lại đây đợi chờ, nếu tướng công chưa về tới, không bao giờ thiếp rời khỏi lầu Nhạc Dương này.

Hình như còn rất nhiều lời lẽ, nhưng Đỗ Ngọc không biết nên nói gì trước mới phải?

Sau cùng chàng chỉ nói được một câu :

- Cầm muội nên cẩn thận giữ gìn sức khỏe.

Nói xong câu đó, chàng quay người lớn bước đi ngay.

Diệm Cầm đứng đờ người ra nhìn theo cho tới khi hút bóng Đỗ Ngọc, nàng mới ưỡ oải ngồi phệt xuống ghế như ngất như ngất, nước mắt nhỏ rùng xuống như mưa, mắt hướng về phía cửa sổ, lẩm bầm nói :

- Tri âm! Tri âm! Chà lẽ ta đã gặp tri âm thực chẳng?

Hai mươi năm nay ta chưa hề cảm động như ngày hôm nay, chẳng lẽ đó là duyên chăng? Với hoàn cảnh và xuất thân của ta thì những chuyện ấy không thể nào tồn tại được. Và lại, không thể nào phát sinh được. Đồng Phi Quỳnh, người hà tất.

Nói tới đó, nàng bỗng nghiêm nét mặt lại kêu gọi :

- Song Thành.

- Cô nương gọi tỳ nữ đấy ă?

Phía sau lầu có một cái bóng xanh phi ra, chỉ thoáng cái đã hiện ra ở trước mặt Diệm Cầm ngay. Thì ra đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, mặc võ trang màu xanh, đôi mắt đen nhánh và lông lảnh. Nàng ta trông thấy Diệm Cầm ứa lệ, liền ngăn người ra, hỏi :

- Sao cô nương lại...

Diệm Cầm xua tay ngắt lời cô bé ấy và dặn bảo rằng :

- Ngươi đừng hỏi về vấn đề ấy làm chi! Mau thu xếp cùng Tiểu Ngọc đi miền Đông tỉnh Phúc Kiến ngay.

Nữ tì xinh đẹp mặc áo xanh ấy ngăn người ra giấy lát rồi hỏi lại :

- Có phải cô nương sai tì nữ ngấm ngầm...

Diệm Cầm khẽ gật đầu và cau mày đáp :

- Tuy chàng ta có công lực khá cao siêu, nhưng phải nổi quá thật thà và kinh nghiệm giang hồ lại không có. Để chàng một mình đi miền Đông tỉnh Phúc Kiến như thế, ta không yên tâm chút nào.

Nữ tì áo xanh ấy trợn ngược đôi lông mày liễu lên, buột miệng nói tiếp :

- Người này chỉ là một thư sinh nghèo và lời nói lại cứ úp úp mở mở như vậy, chắc không phải là người tử tế gì đâu. Không hiểu tại sao cô nương lại...

Diệm Cầm trợn ngược lông mày lên nhìn nàng nọ. Nữ tì áo xanh ấy không dám nói tiếp nữa, vội cúi đầu ngay.

Diệm Cầm trầm giọng nói tiếp :

- Cái gì là thư sinh nghèo nàn? Chả lẽ sự nhận xét của ta lại sai lầm hay sao? Từ hồi đó tới nay, ngươi đã thấy người nào đứng đắn như chàng ta và không coi ta là hạng người đê hèn như thế không? Ngay cả Gia Cát Đĩnh nhiều khi còn dùng những lời lẽ thiếu đứng đắn với ta. Còn bảo chàng nói úp úp mở mở như vậy là sự bất đắc dĩ, cũng như chúng ta ẩn thân ở chốn phong trần này chẳng hạn...

Nói tới đó, nàng ho lên một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Còn tại sao ta lại đối xử với chàng khác hẳn mọi người, điều này chính ta cũng không hiểu nổi...

Nữ tì áo xanh đang định trả lời, thì nàng ta đã xua tay nói tiếp :

- Thôi, hai người hãy đi đi!

Nữ tì ấy cung kính vái chào rồi đáp :

- Tì nữ xin tuân lệnh.

Nữ tì vừa quay người định đi thì Diệm Cầm lại gọi :

- Hãy khoan!

Nữ tì quay người lại, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương còn dặn bảo điều gì nữa?

Ngẫm nghĩ giây lát, Diệm Cầm nói tiếp :

- Hai ngươi cứ ngấm ngầm theo dõi chàng. Ngoài sự bảo vệ và hiệp trợ ra, hai ngươi thử đề ý điều tra xem chàng có nỗi khổ tâm gì? Nếu có thể giải quyết giúp chàng thì hai ngươi phải giải quyết giúp chàng ngay. Nếu hai ngươi không giải quyết nổi, mau cho một người về đây báo cáo. Còn làm thế nào mà dò biết được sự bí ẩn của chàng, hai ngươi phải tự nghĩ lấy. Nói tóm lại, nếu chàng có mệnh hệ nào thì ta không để yên cho hai người đâu.

Giọng nói của nàng tuy rất nhu hòa nhưng không kém gì oai nghiêm. Nữ tì nọ thấy thế rùng mình đến phát một cái, cung kính đáp :

- Nếu nữ tì không làm tròn bổn phận, xin lãnh nhận sự trừng phạt của cô nương.

Diệm Cầm tủm tỉm cười, phẩy tay một cái. Nữ tì áo xanh nhanh nhẹn phi thân xuống dưới lầu ngay. Thân pháp của nàng rất lẹ lả, không kém gì những cao thủ hạng nhất trong võ lâm.

Diệm Cầm chờ nữ tử ấy đi khỏi, thở nhẹ một tiếng, từ từ đứng dậy, định quay trở về phòng ngủ của mình thì bỗng thấy ánh sáng đèn thấp thoáng và có hai cái bóng người xuyên qua cửa sổ, phi vào trong lầu luôn.

Khi hai người ấy đứng yên, Diệm Cầm mới nhận ra đó là anh em Gia Cát Đờm. Gia Cát Quỳnh Anh vẫn cái nam trang như trước.

Diệm Cầm hơi ngạc nhiên một chút, nhưng liền mỉm cười hỏi anh em Gia Cát Đờm rằng :

- Hai vị đi rồi quay trở lại ngay như thế chắc trong Nhị thập bát trại vẫn bình yên vô sự phải không?

Gia Cát Đờm chưa kịp trả lời thì Gia Cát Quỳnh Anh đã vội hỏi :

- Cô nương! Đỡ nhân huynh hỏi này đâu?

Diệm Cầm tủm tỉm cười và đáp :

- Chẳng ta đã đi rồi.

Có vẻ hơi hộp, Quỳnh Anh vội hỏi tiếp :

- Đi bao lâu rồi?

Diệm Cầm ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô nương hỏi như thế làm chi? Có phải cô nương còn có việc gì muốn nói chuyện với chàng ta chăng?

Dậm chân xuống đất một cái, mặt càng tỏ vẻ lo âu thêm, Quỳnh Anh hỏi lại :

- Tôi chỉ hỏi vị nhân huynh ấy đi được bao lâu thôi! Việc gì mà cô nương phải hỏi đi hỏi lại như thế làm chi?

Hơi suy nghĩ một chút, Diệm Cầm đáp :

- Cùng đi được một lát khá lâu rồi. Có lẽ không sao đuổi kịp đâu.

Quá gây cản, Quỳnh Anh buột miệng trách Diệm Cầm :

- Tại sao cô nương lại để cho chàng ta đi như thế?

Có ý làm ra vẻ ngờ ngác, rồi Diệm Cầm ngạc nhiên hỏi lại :

- Việc gì thế? Chẳng lẽ Đổ tướng công đã có điều gì thất lễ với Nhị thập bát trại chăng?

Quỳnh Anh xầm nét mặt lại đáp :

- Người ta chỉ hỏi tại sao cô nương lại để cho chàng đi như thế thôi!

Diệm Cầm tủm tỉm cười, nhìn thẳng và mặt Quỳnh Anh đáp :

- Cô nương nói như vậy hơi khiêm lý một chút! Đổ tướng công là bạn của hai vị, còn Diệm Cầm tôi chỉ là một nàng ca kỹ trên lầu Nhạc Dương này thôi. Đổ tướng công muốn đi, tôi có quyền gì giữ nổi! Hơn nữa, tôi giữ tướng công ấy ở lại để làm chi?

Thấy nàng nói như thế, Quỳnh Anh hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, không sao nói nên lời được.

Gia Cát Đờm thấy thế liền cười ha hả và nói :

- Xá muội không có ý gì khác đâu, xin Tuyết cô nương đừng có hiểu lầm như vậy.

Diệm Cầm tủm tỉm cười đáp :

- Diệm Cầm tôi đâu dám!

Gia Cát Đờm biết Diệm Cầm không vui, có vẻ sợ hãi, vội quay lại nói với Quỳnh Anh rằng :

- Quỳnh Anh! Đỡ huynh đã đi về rồi, lo gì nay mai chả có dịp may gặp gỡ lại.

Quỳnh Anh lắc đầu đáp :

- Đại ca hãy đợi chờ một chút, tiểu muội còn muốn hỏi Tuyết cô nương vài việc nữa.

Gia Cát Đờm định nói tiếp, Diệm Cầm đã cười và đỡ lời :

- Cô nương muốn hỏi gì thì cứ hỏi, cái gì Diệm Cầm tôi đã biết thể nào cũng thưa cùng cô nương ngay.

Quỳnh Anh hỏi tiếp :

- Chả lẽ khi đi chàng ta không để lại một đôi lời hay sao?

Diệm Cầm mỉm cười đáp :

- Xin cô nương lượng thứ cho, điều này Diệm Cầm tôi không có gì để thưa cùng cô nương được.

Bổng lộ về rầu rĩ, Quỳnh Anh ai oán nói tiếp :

- Tôi không tin chàng ta lại là người không biết nhân tình thế thái như thế.

Diệm Cầm đỡ lời :

- Tin hay không tùy ở cô nương, Diệm Cầm tôi chỉ biết có thể nào thì nói thể thôi!

Hai mắt bỗng sáng ngời, Quỳnh Anh vội hỏi tiếp :

- Những cái gì thế?

Diệm Cầm thờ dãi một tiếng rồi đáp :

- Nhưng chàng ta có vẻ băn khoăn và hình như không muốn bỏ đi ngay.

“Ồ”, Quỳnh Anh giật mình đến thót một cái, kêu lên một tiếng như thế. nhất thời nàng cảm khái vô cùng, không biết là mừng hay là bi?

Nàng hơi định thần một chút, đột nhiên trợn ngược lông mày lên hỏi tiếp :

- Sao cô nương lại biết rõ như thế?

Diệm Cầm tủm tỉm cười đáp :

- Chúng ta cùng là đàn bà, tất nhiên phải biết đầu óc của đàn bà chúng ta rất mẫn cảm.

Quỳnh Anh cười khẩy một tiếng và lạnh lùng nói tiếp :

- Cô nương chú ý chàng ta kỹ lưỡng thực.

Diệm Cầm đáp :

- Chàng là bạn của hiền huynh muội dẫn tới, tất nhiên Diệm Cầm tôi phải tiếp đãi một cách đặc biệt chứ?

Quỳnh Anh mặt đỏ bừng và hỏi tiếp :

- Chắc hai người rất hợp chuyện với nhau?

Diệm Cầm vẫn tươi cười đáp :

- Đời sống của ca kỹ đều thế hết, bằng không lấy gì để sinh sống?

Quỳnh Anh ngẩn người ra hỏi tiếp :

- Chả lẽ cô nương không cảm thấy chàng ta khác hẳn khách thường hay sao?

Diệm Cầm đáp :

- Tôi không chú ý tới điều ấy, mà sự thực tôi không có ý nghĩ đề ý như vậy thì đúng hơn.

Quỳnh Anh càng ngượng thẳm, lạnh lùng nói tiếp :

- Trước kia tôi chỉ biết cô nương sắc nghệ song toàn thôi, chứ không ngờ mồm miệng của cô nương lại sắc bén đến như thế này?

Diệm Cầm vẫn ung dung đáp :

- Cảm ơn cô nương đã khen ngợi như vậy. Nếu bảo tôi so sánh với cô nương thì tôi đâu dám tào gan như thế!

Hai nàng mỗi người nói một câu, không ai chịu lép vế cả. Nhưng hiển nhiên Quỳnh Anh không địch nổi Diễm Cẩm nên nàng đã xăm nét mặt lại định nổi khùng...

Gia Cát Đờm thấy thế vội cười ha hả và xen lời nói :

- Thôi! Tôi xin cả hai cô. Sau này còn gặp nhau nhiều, hai người hà tất phải nói nặng với nhau như thế?

Nói tới đó y quay lại xin lỗi Diễm Cẩm rằng :

- Quấy nhiễu cô nương nhiều quá, xin khất đến ngày khác tôi sẽ quay trở lại xin lỗi cô nương.

Y lại bảo Quỳnh Anh tiếp :

- Anh muội, chúng ta đi về thôi.

Quỳnh Anh đứng nhìn Diễm Cẩm một hồi, bỗng dậm chân một cái rồi quay người xuyên qua cửa sổ đi luôn.

Gia Cát Đờm liếc nhìn Diễm Cẩm gượng cười một tiếng và cũng đi theo ngay.

Nhìn theo hình bóng của anh em Gia Cát Đờm một hồi, Diễm Cẩm cười khẩy một tiếng rồi mới từ từ đi lại vào trong hậu lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cờ rồng phát phối ác vô cùng

Lúc ấy, mặt trời đã u ám, gió lạnh càng buốt xương, mặt trời chưa lặn mà trên mặt đất đã tối om như ban đêm vậy.

Trên đường cái quan đi ra ngoài quan ải phủ đầy tuyết, vì tiết trời quá lạnh lùng nên không thấy một bóng người qua lại nào cả.

Bỗng đằng xa, có một điểm màu trắng đang từ từ xê dịch, tiếng về phía Võ Di.

Điểm trắng ấy càng tới càng gần, lúc ấy mới hay đó là một thư sinh mặc quần áo trắng và cũng chính là Đỗ Ngọc.

Chàng cứ đi thung thủng ở trên đường cái quan rất vắng, hình như không sợ rét và cũng không e ngại trời sắp tối đến nơi vậy.

Chàng vừa đi, thỉnh thoảng vừa ngó nhìn bốn xung quanh một lần. Chàng bỗng dừng chân lại trầm giọng quát hỏi :

- Ai đó?

Chỉ nghe thấy tiếng gió kêu “vù vù” thôi chứ không thấy tiếng người trả lời. Chàng chần chừ giây lát, cười khi một tiếng rồi lại đi tiếp. Nhưng mới đi được hai bước, chàng dừng chân lại, rùng mình đến thót một cái và quay đầu nhìn về phía bên phải luôn.

Phía bên phải chỗ cách chàng chừng tám chín trượng có một bụi cỏ cao bằng đầu người. Sau bụi cỏ khô ấy là khu rừng cây cối đã trụi hết lá nhưng cây nào cũng cao chọc trời. Chàng nhìn mãi cũng không thấy một bóng người nào mà chỉ thấy mùi tanh hôi do gió lạnh đưa tới. Một lát sau, chàng mới nghe thấy có tiếng rên rĩ như người bị thương kêu lên vọng tới.

Tiếng kêu rên ấy khê lăm, nếu không phải là người có đôi tai rất thính như chàng có lẽ không sao nghe thấy rõ!

Không chần chờ gì nữa, chàng vượt qua bụi cỏ để tiến thẳng vào trong rừng tìm kiếm xem người nào đang kêu rên như thế? Vì lòng từ bi cứu nạn cứu khổ thúc đẩy, chàng không nghĩ gì tới hậu quả và cũng không sợ hãi trong rừng có sự gì nguy hiểm.

Chàng mới đi được vài bước, đột nhiên có tiếng kêu gào thảm khốc nổi lên ở trong rừng vọng ra. Chàng đã nhận ra tiếng kêu ấy không phải là tiếng kêu gào của người mà là tiếng rên rất bi đát của một con dã thú. Nhưng chỉ nghe thấy có một tiếng thôi rồi bốn bề lại im lặng luôn.

Đỗ Ngọc kinh hoàng đến sồn lòng, rợn tóc gáy, nhưng chàng chỉ hơi ngừng chân lại một chút, lại quát lớn một tiếng, vượt qua bụi cỏ, chạy như bay tiến thẳng vào trong khu rừng cây cối trụi lá kia ngay.

Tuy khu rừng ấy không lớn rộng lắm nhưng bên trong u ám hơn bên ngoài nhiều và hình như có vẻ rất rừng rợn là khác.

Vừa vào tới trong khu rừng, Đỗ Ngọc đã thấy một luồng gió lạnh thổi vào mặt như âm phong, quý khí vậy, khiến chàng cũng kinh hoàng và rợn tóc gáy lên liền. Tuy mới bước chân vào giang hồ, không có chút kinh nghiệm gì hết nhưng căn cứ thường thức rất thường, chàng cũng biết đứng núp sau thân cây mà ngó đầu nhìn vào bên trong tìm kiếm chứ không tiến thẳng vào trong rừng ngay.

Ngoài những luồng gió lạnh ở bên trong thổi ra, chàng không thấy một bóng người nào cả. Ngay cả tiếng kêu rên vừa rồi cũng không nghe thấy nữa. Nhưng vừa rồi rõ ràng chàng nghe thấy tiếng kêu rên, tiếng thú dữ gầm gừ rất thảm khốc và ngửi thấy mùi tanh hôi của máu hằn hòi sao bây giờ lại không trông thấy và không ngửi thấy gì hết?

Chàng lại tưởng tượng như mình đang sống ở trong giấc mơ.

Tuy vậy chàng vẫn trở mắt lên ngó vào trong rừng lục soát tiếp, hy vọng tìm ra được một chút manh mối gì chăng?

Rút cục, khi chàng đã thất vọng liền ngó vào trong rừng lần cuối cùng rồi hơi lắc đầu một cái, quay người định đi.

Đột nhiên có tiếng kêu bộp rất khê, hình như có vật gì rớt xuống đầu tóc của chàng.

Tiếp theo đó, chàng lại thấy hình như có nước gì rỏ xuống trán và lông mày. Thoạt tiên, chàng lại tưởng đó là những mảnh tuyết ở trên cành cây tan thành nước mới rỏ xuống đầu mình như vậy. Chàng vừa cười thầm thì mặt đã lộ ra vẻ ngạc nhiên ngay vì nếu là nước tuyết thì phải lạnh buốt nhưng tại sao giọt nước này lại hơi ấm ấm.

Nghĩ như vậy, chàng vội giơ tay lên lau chùi giọt nước ấy đang sắp rỏ xuống lông mày. Chàng thấy nước đó dính dính nên vội đưa tay xuống nhìn, mới hay đó là máu tươi.

Chàng giật mình đến thót một cái, vội ngẩng đầu lên nhìn. Một cảnh tượng thảm tuyệt trần gian đã hiện ra trước mắt và khiến chàng hồn siêu, phách tán và tức giận đến nổi hai mắt hầu như sắp nổ tung.

Chàng thất thanh suýt tí nữa thì la lớn một tiếng...

Thì ra ở trên cành cây ở chỗ cách đầu chàng chừng hơn trượng đang có một cái xác không đầu, mình mẩy trần truồng, chân tay bị cụt hết, chết một cách thảm khốc vô cùng. Trên cổ, chỗ bị chặt đang có máu tươi nhỏ từng giọt xuống. Chàng cúi đầu nhìn xuống mặt đất mới hay máu tươi đã đông thành một mảnh lớn, nhưng lúc này sắc trời lại càng u ám và tối om thêm.

Một lúc sau, Đỗ Ngọc mới định thần, nghiêng răng mím môi và nghĩ bụng :

- Máu hầy còn nóng như vậy đủ thấy người này mới bị giết chết và tiếng kêu la thảm khốc hồi nãy cũng chính là của y thốt ra chứ không sai. Nơi đây cách chỗ ta đứng hồi nãy không đầy mười trượng, thân pháp của ta tuy không dám nói là nhanh như điện chớp, nhưng cũng không đến nỗi chậm mà hung thủ giết người, lột quần áo xong lại còn đào tẩu mất tung tích ngay được. Đủ thấy thân pháp của hung thủ ấy không những rất cao siêu mà thân pháp ấy cũng rất lạnh lẹ rất nhiều. Thủ đoạn của y thực là tàn nhẫn, độc ác hiếm có trên thế gian.

Chàng vừa nghĩ tới đó lại nghe thấy phía sau có tiếng chân người đi ở trên cỏ rất khê vọng tới. Tiếng động đó chỉ cách chàng chừng năm sáu trượng thôi. Giật mình đến thót một cái, chàng vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chỗ phía sau có những ngọn cỏ cao bằng người, đang bị gió thổi rung động chứ không thấy bóng người nào hết.

Đỗ Ngọc không sao nhìn được, đột nhiên lên tiếng khê quát hỏi :

- Ai đó?

Không những không nghe thấy người nào trả lời mà cả tiếng động vừa rồi cũng không nghe thấy nốt.

Nghĩ đến cái xác không đầu chết một cách rất thảm khốc bị treo ngược ở trên cành cây, Đỗ Ngọc lại sồn lòng, rợn tóc gáy và nghĩ bụng tiếp :

- Nếu hung thủ còn ở quanh đây thì với chút công lực của mình đừng có hòng bắt nổi y, chưa biết chừng mình còn nguy hiểm...

Nghĩ tới đó, chàng cố ổn định tinh thần lại, khê nói tiếp :

- Ngài đã có gan giết người sao cứ ẩn nấp ở trong bụi cỏ, không chịu xuất đầu lộ diện như thế? Nếu ngài còn không lộ mặt ra thì đừng có trách tại hạ ra tay đã thương đây?

Chàng vừa nói dứt, trong bụi cỏ lại có tiếng động rất khê nổi lên, tiếp theo đó có tiếng người kêu rên và tiếng thở hổn hển, như vậy đủ thấy trong bụi cỏ thể nào cũng có người bị thương nặng.

Đỗ Ngọc bỗng nghĩ ra được một kế và bụng bảo dạ rằng :

- Nếu cứu được người này thì hung thủ là ai, nguyên nhân ra sao ta sẽ biết rõ được liền...

chàng không dám chần chừ nữa, vội bước tiến thẳng về phía có tiếng động ấy.

Nhưng mới đi được hai trượng, chàng lại nghĩ ngại gì bỗng dừng chân lại, nghiêng rặng vận công vào hai cánh tay rồi mới từ từ tiến thẳng về phía đó.

Sờ dĩ chàng cẩn thận như thế là đề phòng hễ thấy tình hình hơi khác là chàng giờ toàn lực ra tấn công ngay. Chàng tính như vậy là rất khôn ngoan, bằng không tới khi thấy kẻ địch rồi mới chuẩn bị thì đã muộn rồi.

Càng tới gần bao nhiêu chàng càng nghe thấy tiếng kêu rên và tiếng thở rõ bấy nhiêu.

Khi Đỗ Ngọc đi tới chỗ cách bụi cỏ không đầy một trượng thì bỗng nghe thấy có tiếng kêu hự, rồi tiếng rên ri bỗng dứt hẳn.

Đỗ Ngọc lại giật mình đến thót một cái, bụng bảo dạ “nguy tai”, thân hình càng đi nhanh hơn trước, vội nhảy xô vào trong bụi cỏ.

Bụi cỏ đó cao bằng đầu người và rộng không đầy hai trượng, nơi chính giữa có một đại hán mặc võ trang màu đen đang nằm phục ở trên mặt đất. Chàng vội chạy lại gần, rờ tay vào mũi thử xem, mới hay người đó đã tắt thở. Chàng rất ăn năn và nghĩ bụng :

- Nếu không phải vì ta quá cẩn thận và tới đây nhanh thêm một chút thì chưa biết chừng người này không bị chết đâu. Như vậy hiển nhiên là do ta quá nhút nhát mới để cho người này bị chết...

Nhất thời chàng hối hận vô cùng, đứng ngẩn người ra, trở mắt lên nhìn cái xác ấy.

Một lát sau chàng định quay người rút lui bỗng thoáng thấy chỗ ngang lưng của cái xác đó có ánh sáng lóe mắt. Chàng lại từ từ ngồi xuống, rờ tay vào chỗ ngang lưng của các xác ấy để xem đó là vật gì? Tay chàng rờ phải một cái thẻ bằng bạc khá nặng, trên mặt thẻ bạc không được bằng phẳng hình như có khắc hoa hay phong cảnh gì thì phải?

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng vội cầm cái thẻ bạc ấy lên xem. Vừa trông thấy rõ những hoa văn khắc ở trên cái thẻ thì chàng đã giật mình biến sắc mặt luôn.

Thì ra cái thẻ bạc ấy chỉ to bằng nửa bàn tay, trên có rất nhiều đường chỉ hoa, nơi chính giữa có khắc bốn chữ “Mân Tây bát động”.

Tuy chàng mới bước chân vào giang hồ, rất kém kiến thức, nhưng cái tên Mân Tây bát động này chàng đã nghe thấy người ta nói đến từ lâu rồi.

Mân Tây bát động là một đại trại của giới lục lâm.

Chàng tiếp tục nhìn quanh thì thấy một đóng cỏ khô bên cạnh đấy có vẻ khá lạnh lùng. Chàng liền đến gần và bới đóng cỏ khô ra xem rồi đứng chờ người ra, không sao nói được nửa lời.

Thì ra nơi đó lại có một cái xác của một đại hán áo đen nữa. Người này cũng có một cái lỗ hồng từ trước ngực xuyên sang phía sau lưng. Chàng lại đưa mắt nhìn về phía trước. Cảnh tượng quanh đó làm cho chàng hoảng sợ đến mất hồn vía thêm. Thì ra ở trong một bãi cỏ khô, trong đó cứ cách tám chín trượng là có một đại hán áo đen nằm xấp như vậy. Chàng nghiêng rặng, mím môi phi thân về phía trước. Cứ đi được tám chín trượng, chàng lại thấy một cái xác như thế. Càng thấy như thế chàng càng rung mình hãi sợ thêm. Chỉ trong nháy mắt chàng đã đi được tám chín mười trượng và đã trông thấy mười một cái xác tất cả. Đột nhiên chàng lại nghe thấy có tiếng động như tiếng tà áo bay phát phới rớt vào tai vậy. Chàng rất kinh ngạc, vội ngừng chân lại, nhìn về phía sau nhưng chỉ thấy cách mình chừng mấy trượng có một cái xác chết của một đại hán áo đen thôi chứ tuyệt nhiên không có một bóng người nào hết.

Chàng đang kinh ngạc, thềm thoảng thấy trên người một cái xác chết ở chỗ cách chàng hơn mười trượng có cầm một vật gì màu trắng đang bay phát phới. Lúc ấy chàng mới biết tiếng động là do vật đó đang bay trước gió gây nên. Chàng vội chạy tới cạnh cái xác đó xem sao.

Khi tới gần, chàng thấy đầu óc choáng váng, lửa giận bốc lên đùng đùng vì vật trắng đang bay phát phới đó là một cái cờ bằng lụa trắng nho nhỏ, trên cờ có thêu một con rồng vàng trông rất linh động. Cán của nó thì đen nhánh, không hiểu làm bằng vật gì, to bằng ngón tay cái và cắm đứng giữa lưng đại hán xuyên qua ngực, đóng xuống mặt đất.

Một lát sau, Đỗ Ngọc mới định thần được và trở mắt lên nhìn lá cờ trắng, với giọng run run, mồm lẩm bẩm nói :

- Cờ rồng! Cờ rồng! Lá cờ này chả phải là nhãn hiệu độc đáo của Long Phan lệnh chủ, kẻ đại thù của ta là gì? Xem như vậy thủ đoạn của tên ác ma ấy độc ác vô cùng...

Lửa thù bốc lên khiến chàng quên hết sự lợi hại nên mới thất thanh kêu gọi như điên cuồng :

- Long Phan lệnh chủ, ngươi có giỏi thì ra đây! Ra đây đi!

Tiếng hô tuy lớn nhưng ở chỗ cánh đồng hoang và có gió lạnh thổi vù vù như thế, tất nhiên không thể nào đi xa lắm. Tha hồ chàng kêu gọi đến khan cả tiếng mà không thấy người trả lời. Nhất thời chàng không biết thất vọng hay là phần uất, đứng chờ người ra giây lát, thờ dài một tiếng, cúi đầu xuống đang định rút lá cờ rồng ấy lên thì bỗng phía sau có tiếng cười khẩy, rất bén nhọn vọng tới.

Đỗ Ngọc giật mình đến phất một cái, đầu còn dám rút lá cờ rồng ấy lên nữa, vội nhảy về phía trước hơn trượng và bỗng quay người lại nhìn.

Chàng kinh hoàng và rung mình đến phất một cái.

Thì ra trên những ngọn cỏ khô chỗ cách chàng chừng một trượng đã có một người bịt mặt, mặc quần áo đen, thân hình rất bé nhỏ đang đứng sừng sững

ở đó rồi, hai mắt tia ra những luồng ánh sáng chói lọi, thân hình cứ theo ngọn cỏ mà rạp rình, trông không khác gì một cái bóng ma.

Thấy đối phương không nói năng gì hết, Đỗ Ngọc đánh bạo khẽ quát hỏi :

- Ngài là ai, sao lại giả dạng ma quỷ núp ở phía sau tại hạ để làm chi?

Người áo đen bịt mặt ấy lạnh lùng nhìn chàng một cái rồi đáp :

- Tiểu quý ngươi tới vừa lúc lắm. Lão phu đang bức mình vì nơi đây chưa đủ con số hai mươi cái xác.

Đỗ Ngọc nghe nói kinh hãi thẳm và quát hỏi tiếp :

- Thế ra những người này là do ngài giết phải không?

Người áo đen bịt mặt ấy khẽ gật đầu và lạnh lùng tiếp lời :

- Phải! Đó là một bộ phận nhỏ nhỏ trong kế hoạch của lão phu ba ngày giết trăm cái xác.

Đỗ Ngọc lại rùng mình đến phát một cái, giọng nén sự kích động ở trong lòng xuống và hỏi tiếp :

- Ngài là ai?

Người bị mặt ấy cười khẩy không trả lời chàng thì chớ, lại còn nói rằng :

- Tiểu quý! Vừa rồi ngươi rú kêu như quỷ khóc, sài lang hú như thế là kêu gọi ai thế?

Đỗ Ngọc lớn tiếng tiếng đáp :

- Ta gọi tên ác ma Long Phan lệnh chủ, ngươi nghe thấy tiếng kêu gọi nên tới ngay đây ư?

Mắt lộ hung quang, người bịt mặt ấy cười khẩy một tiếng rồi trả lời :

- Chỉ với câu hỏi này, tiểu quý ngươi cũng đáng chết lắm rồi! Phải! Lão phu chính là Long Phan lệnh chủ. Có phải tiểu quý ngươi muốn đòi nợ cho những xác chết nằm ngổn ngang ở trên mặt đất này không?

Đỗ Ngọc thấy đối phương đã nhìn nhận là kẻ đại thù của mình nên lửa giận bốc lên đùng đùng. Chàng không còn nghĩ đến sự lợi hại gì cả, bỗng nghiêng răng mím môi, hai mắt đỏ ngầu và lớn tiếng đáp :

- Lão quý, thiếu gia này không những đòi nợ cho những người chết ở quanh đây mà ngay bản thân của thiếu gia cũng đang muốn thanh toán với lão quý ngươi một nợ cũ.

Ngươi...

Người bịt mặt áo đen đột nhiên quát lớn :

- Cảm ơn! Bình sinh lão phu đã giết không biết bao nhiêu người rồi thì làm sao mà còn nhớ được nợ cũ hay mới nữa? Tiểu quý ngươi là ai? Hãy nói tên họ ra để lão phu nghe xem?

Đỗ Ngọc hần học đáp :

- Thiếu gia là Độc Cô Ngọc đây!

Người áo đen bịt mặt giật mình đến thót một cái rồi chăm chú nhìn Đỗ Ngọc một hồi mới hỏi tiếp :

- Nếu vậy tiểu quý ngươi là nghiệp chương của Độc Cô Vân Phi...

Đỗ Ngọc không sao nhịn được cũng quát lớn :

- Lão quý cảm ơn! Phải! Thiếu gia chính là dòng dõi của Độc Cô Vân Phi đây!

Ngươi rất ác độc, giết chết cha mẹ ta. Thiếu gia đang đi khắp nơi tìm kiếm ngươi, không ngờ quý xui thần khiến cho ngươi lại gặp ta ở đây. Đêm nay thiếu gia không thể nào để yên cho ngươi được.

Người bịt mặt cười khẩy nói tiếp :

- Vợ chồng lão thất phu Độc Cô Vân Phi đáng chết lắm, không thể nào trách lão tàn nhẫn và độc ác được. Còn tiểu quý ngươi muốn trả thù thì với tài ba hèn mọn của ngươi như thế liệu ngươi có thể chạm nổi một sợi tóc của lão phu không?

Đỗ Ngọc giật dữ đáp :

- Lão quý người đừng có ăn nói ngông cuồng như thế vội, phải biết thiếu gia này không coi người vào đâu đâu!

Người bịt mặt lại cười the the một hồi và nói tiếp :

- Thực à! Vừa rồi lão phu tới gần người như vậy mà người vẫn không hay biết một tý gì, như vậy thử hỏi người tài ba ở chỗ nào?

Đỗ Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, quát lớn :

- Lão quý đừng có múa mồm múa mép như thế nữa. Tuy thiếu gia tự biết địch không lại người nhưng không khi nào thiếu gia này lại để cho người được bình yên rút lui khỏi nơi đây dù thiếu gia có bị toi mạng cũng bất chấp.

Lại cười the the một hồi, người áo đen bịt mặt ấy nói tiếp :

- Trí của người tuy được đáng khen nhưng tiếc thay tài ba lại quá hèn mọn! Thực như lời người nói, lão phu chỉ bị sây sát một chút nhưng tiểu quý người thì đã mất mạng ngay tại chỗ. Như vậy thử hỏi còn ai trả thù cho Độc Cô Vân Phi nữa?

Đứng trước mặt kẻ đại thù, Đỗ Ngọc chỉ muốn xé Long Phan lệnh chủ ra làm muôn mảnh. Sở dĩ chàng chần chừ chưa dám ra là vì tự biết công lực của mình kém đối phương quá xa, khi ra tay đấu chưa chắc mình đã đỡ thương nỗi đối phương nên chàng mới không dám xông lên tấn công ngay là thế. Bấy giờ thấy người bịt mặt cứ nhạo báng luôn mồm như vậy chàng vừa hồ thẹn, vừa tức giận khôn tả, nhất thời quên cả sự lợi hại đó mà nghiêng răng, mím môi quát tiếp :

- Lão quý đừng có nói nhiều, mau nộp mạng cho ta đi!

Nói xong, chàng như một con mãnh hổ xổ lồng, xông lên sử dụng thế Liêm Quyền Tây Phong, dùng mãnh cuốn gió, tay giờ hết sức bình sinh ra nhằm đối phương bổ xuống.

Người bịt mặt cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Thế Liêm Quyền Tây Phong này kẻ cũng khá đấy, chắc là Âu Dương Vĩnh An truyền thụ cho người phải không? Nhưng tiếc thay đã gặp phải lão phu!

Không thấy lấy sức gì hết mà người y đã như u hồn theo gió lướt sang bên cạnh mấy thước tránh khỏi thế công của Đỗ Ngọc rồi y giờ chường lên chống đỡ. Liên có tiếng kêu “bộp”, Đỗ Ngọc đã kêu hự một tiếng và loạng choạng lui về phía sau tức thì. Bộ mặt đẹp trai của Đỗ Ngọc bỗng có thêm năm dấu vết ngón tay và trên mép máu tươi nhỏ ròng ròng xuống dưới đất.

Người bịt mặt cười khẩy và chế nhạo tiếp :

- Tiểu quý đã rờ mó được góc áo của lão phu chưa? Chường này của lão phu chỉ gọi là hơi chường phạt mi một chút.

Hai mắt đỏ ngầu, thái độ như điên khùng, Đỗ Ngọc không thể nào nghe được những lời lẽ chế diễu ấy nữa nên người áo đen bịt mặt chưa nói dứt lời thì chàng đã quát lớn :

- Lão quý đừng có đắc chí vội, người hãy thử xem thế thứ hai này của thiếu gia?

Chàng lại giờ thế Ngân Hán Phi Tinh quay song chường một vòng, nhằm mặt đối phương tấn công tới.

Với oai lực của thế Ngân Hà Phi Tinh này thì dù những cao thủ hạng nhất cũng không dám chống đỡ. Nhưng tiếc thay hóa hầu của Đỗ Ngọc hãy còn quá non nớt nên chỉ phát huy nổi bốn năm mươi phần trăm oai lực của thế đó thôi.

Lại thêm công lực của người bịt mặt ấy quá cao siêu và hình như y lại hiểu biết hết những thế võ của chàng nên chàng chưa ra tay người đó đã cười khẩy nói :

- Đây là thế Ngân Hán Phi Tinh của Nam Cung Thanh Hiếu dạy cho. Công lực của người hiện giờ đối phó với những tay võ công tầm thường thì may ra miễn cưỡng thắng nổi, nhưng gặp lão phu, hừ hừ!

Không thấy người y cử động gì hết mà chỉ thấy y khẽ giờ tay lên đã có tiếng kêu bộp rất dòn. Má bên phải của Đỗ Ngọc lại có một dấu vết bàn tay nữa. Chường này còn mạnh hơn chường trước nên Đỗ Ngọc bị đánh đến mắt hoa, tai ù, không thể nào đứng vững được, loạng choạng lui ngay về phía sau mấy thước rồi ngã ngồi phịch xuống đất, mồm thì học máu tươi ra.

Là người rất kiêu ngạo, Đỗ Ngọc không rên rỉ nửa câu, lẳng lặng nhảy lên, hai mắt đỏ ngầu xông lại tấn công lần thứ ba.

Người bịt mặt cười khẩy nói tiếp :

- Thực người không biết sống chết gì hết!

Nói xong, y chỉ dùng tay áo khẽ phát một cái, một luồng kinh phong đã nhắm vào người của Đỗ Ngọc công tới.

Bình!

Đỗ Ngọc chỉ cảm thấy ngực và bụng như một cái búa nặng hàng nghìn cân đánh trúng, tạng phủ như bị nát hết, người thì bị bắn tung lên trên cao, rồi lại rơi xuống đồng cỏ kêu đến “bộp” một tiếng.

Chàng cảm thấy cổ họng ngọt, vội nuốt ngay cục máu sắp sửa thổ ra vào trong bụng và thấy mình mấy đau như. Chịu đựng không nổi nhưng chàng vẫn nghiến răng, mím môi gượng đứng dậy.

Chàng thấy đôi mắt rất sáng của người bị mặt áo đen ấy chớp nháy một cái. Chàng đã cảm thấy hai mắt tối om, không sao chịu nhìn được nữa, lại ngã lăn ra đất liền.

Người bị mặt áo đen cười the thé như quỷ khóc, sai lang hù một hồi. Cười xong y mới lạnh lùng nói :

- Với tài ba hèn kém như thế này mà ngươi cũng đòi kiếm bốn Lệnh chủ để báo thù, có khác gì là châu chấu muốn đá voi không? Đáng lẽ lão phu giết chết ngươi tại chỗ nhưng không muốn để cho người ta bảo lão phu là lớn bắt nạt bé và cũng không muốn ngươi chết mà vẫn còn ân hận. Thôi ngươi mau đi về kiếm bọn lão quỷ khổ luyện thêm võ công đi! Lão phu vui lòng đợi chờ ngươi thêm ba năm nữa. Ba năm sau ngươi còn hèn kém như thế này...

- Cảm ơn!

Đỗ Ngọc cố gắng hết sức mới thoát ra được câu nói đó, rồi chàng hậm hực nói tiếp :

- Lão quỷ đừng hòng sống thêm ba năm nữa. Một năm sau thiếu gia sẽ giết chết ngươi để trả thù cho cha mẹ.

Người bị mặt cười khẩy nói :

- Được, một năm cũng không sao. Lão phu xem tiểu quỷ ngươi phải ngủ lại ở chốn này một đêm trước rồi.

Nói xong, y ngừng mắt lên trời, cất tiếng cười như điên cuồng rồi người y từ từ dâng lên trên cao, lướt qua đám cỏ khô mà đi như bay ngay.

Thấy kẻ địch đi khỏi, Đỗ Ngọc không sao nhìn được nữa, khạc ngay máu tươi ra và ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sinh sự chỉ vì một thẻ bạc

Không biết phải qua bao lâu, Độc Cô Ngọc hóa danh thành Đỗ Ngọc mới từ từ lai tỉnh.

Tiếng chim hót líu lo khiến chàng phải mở mắt ra nhìn chàng thấy mặt trời đã mọc lên cao vội đứng dậy nhưng thấy khắp mình mấy đau như bị búa bổ. Chàng cố nhìn, khẽ kêu lên một tiếng “hự” rồi lại ngã lăn ra đất.

Một lát sau, chàng gượng ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh thấy xác chết của những người nọ vẫn còn. Chàng gượng cười một tiếng và nghĩ bụng :

- Thật ta không ngờ ta lại ngủ chung với mười mấy xác chết trong một đêm trời như vậy...

Chàng thử vận khí lên xem, thấy trong ngực và bụng vẫn còn đau nhức mới biết mình đã bị nội thương khá nặng. Chàng thở dài một tiếng rồi ngẩn người ra chứ không nói năng gì hết.

Chàng sức nghĩ tới Tuyệt Diễm Cầm, lúc chia tay nàng ta dặn dò nhấn nhủ một cách rất ân cần, nếu nàng hay biết mình đang bị thương nặng thế này thì nào nàng cũng rất đau lòng...

Càng nghĩ chàng càng tủi lòng, hai hàng lệ nhỏ xuống hai bên má liền.

Chàng lại nghĩ tới mối thù của cha mẹ và cảnh tượng hồi đêm hôm lại hiện ra trước mắt ngay. Tai chàng còn nghe thấy tiếng cười chế diễu của Long Phan lệnh chủ và những lời nói mai mỉa khiến chàng cảm thấy đau lòng thêm. Chàng cố nuốt ngược nước mắt vào trong bụng và gượng đứng dậy, nhìn bốn xung quanh để tìm đường ra khỏi chốn ấy.

Nhưng chàng mới đi được một bước đã thấy xương cốt đau nhức, mắt nỏ đom đóm lửa, xuýt tí nữa lại té ngã.

Đứng nghỉ ngơi giây lát chàng mới từ từ cất bước đi về phía Vô Di.

Đi được hơn tiếng đồng hồ, chàng đã trông thấy phía đằng trước, chỗ cách mình hơn dặm có một cái làng mạc. Chàng rất mừng và cảm thấy mình mệt đã đỡ đau nhức, bước chân đi cũng nhanh hơn trước nhiều.

Lúc ấy là đầu mùa xuân, tiết trời hấy còn rét mướt. Nhưng mới đi được một tiếng đồng hồ nên chàng đã cảm thấy mồ hôi toát ra ướt đầm áo trong rồi. Chàng muốn kiếm một chỗ để nghỉ ngơi chốc lát rồi mới đi tiếp nhưng nơi chàng đang đứng là một cánh đồng hoang vu, đâu đâu cũng có bùn lầy với nước tuyết, không một chỗ nào khô ráo để được nghỉ ngơi. Chàng thở dài một tiếng, bắt buộc đi lại phải tiếp tục đi về phía trước.

Chàng mới đi được vài chục trượng đã nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới. Chàng cau mày lại, nghĩ bụng :

- Nguy tai! Nơi đây toàn là bùn lầy thế này, lại không có chỗ tránh né. Nếu ngựa của người đó vẫn phóng nhanh thì thế nào bùn lầy cũng bắn tung lên cái áo nho sinh của mình, có lẽ...

Chàng chưa nghĩ xong thì con ngựa ở phía sau đã phi tới gần, tốc độ không hề chậm chút nào. Khi con ngựa phi qua cạnh người chàng còn nghe thấy có tiếng cười lạnh lạnh nổi lên.

Con ngựa ấy vừa phóng qua, bùn lầy đã bắn tung lên, không những quần áo mà cả đầu tóc của chàng cũng bị dính đầy bùn lầy.

Độc Cô Ngọc vội ngừng đầu nhìn lên, trông thấy hai bóng người, một đen một đỏ.

Chàng tức giận khôn tả rồi thở dài một tiếng mới lẳng lặng đi về phía trước.

Một lát sau, Độc Cô Ngọc đã tới làng mạc nọ. Chàng ngừng đầu lên nhìn kỹ mới hay đó là một trang viện lớn chứ không phải là làng mạc. Bên trong có hàng mười mấy căn nhà, xung quanh có tường bao bọc trông rất oai vệ.

Chàng đang đứng ngẩn nhìn thì bỗng nghe thấy có tiếng cười vọng tới liền cau mày lại. Thì ra chàng vừa đi vừa ngẩn nhìn và đã đi qua cửa lớn của trang viện mà không hay. Sau cửa lớn có những bậc thang đá trùng điệp, rất là đồ sộ. Trên đó có tất cả mười mấy bậc thang, hai bên có hai đại hán trung niên mặc võ trang màu đen đứng canh gác.

Trông vẻ mặt của chúng hung ác dữ tợn như thế, chàng biết ngay chúng chẳng phải là nhân vật chính phái gì.

Lúc ấy Độc Cô Ngọc mới biết đây không phải là chỗ lương thiện. Chàng vốn định đến đây để nghỉ chân, thấy tình cảnh như vậy liền dẹp ý nghĩ đó sang bên rồi giả bộ như không trông thấy gì hết, quay người đi ra luôn.

Chàng mới đi được hai bước bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát bảo :

- Lão nhị, tiểu tặc dòm dòm ngó ngó như vậy chẳng lẽ y có ý muốn tới đây để dò là chăng?

Lại có một tràng cười nổi lên và có một giọng khác đỡ lời :

- Trên thiên hạ này làm gì có tên giặc nào lại ngu xuẩn đến như thế. Đại ca không thấy tên tiểu tử này người dính bùn be bét, trông hệt như người bùn đấy không?

Độc Cô Ngọc biết hai đại hán này có ý muốn nói mỉa để khiêu khích mình. Chàng trợn ngược đôi lông mày kiếm lên định ngừng chân lại, nhưng chàng sợ nghĩ tới :

- Ta có việc cần, lại thêm bị nội thương, chân tay uể oải không cử động được, hà tất phải cãi lời với chúng làm chi?

Chàng cố nén lửa giận, tiếp tục đi về phía trước.

- Này! Lão nhị có thấy không. Người ta không thèm nghe đấy. Chúng ta nên nói ít vài câu thì hơn, bằng không nếu chọc tức người ta không phải là chuyện đùa đâu.

- Hà hà... không muốn nghe thì sao? Bộ xương của thằng nhãi này nặng nặng không đầy hai lượng thì chắc đâu chịu nổi một ngón tay mổ.

Độc Cô Ngọc thấy hai đại hán nói như thế không sao nhịn được nữa, đột nhiên quay người lại đang định lên tiếng trách mắng. Nhưng sau chàng lại cố nén lửa giận, đưa mắt lườm hai đại hán ấy một cái rồi lại quay người đi luôn.

Trong lúc chàng quay người lại thì bỗng có vật gì rơi xuống chân kêu đến bộp một cái rất khê. Chàng vẫn không để ý tới, vẫn lớn bước đi trở ra.

Ngờ đâu chàng vừa đi được bốn năm bước đã nghe thấy phía sau có tiếng người quát bảo :

- Đứng lại!

Chàng biết mình không thể nào tránh khỏi sự phiền phức, vội quay người lại, chưa kịp nói năng gì hết đã thấy hai đại hán nọ phi thân tới và ngừng chân ở chỗ cách chàng chừng năm sáu bước. Một đại hán cúi người xuống nhặt một vật gì ở dưới đất lên, lạnh lùng hỏi :

- Người bạn quý tính, đại danh là gì? Tại sao lại có ngân bài sắc lệnh của bổn động như thế? Xin bạn nói rõ để khỏi hiểu lầm?

Độc Cô Ngọc nghe nói vội ngừng đầu lên nhìn. Thấy đại hán nọ đang cầm một cái thẻ bạc. Thẻ ấy chính mình đã lấy được ở trong túi của một cái xác chết hồi hôm tại trong rừng thông kia.

Lúc này, chàng sức nghĩ ra hai việc như sau :

- Thứ nhất: tiếng kêu vừa rồi thì ra là cái thẻ bạc ở trong túi mình rớt xuống đây. Thứ hai: cứ xem quần áo của hai đại hán và nghe lời nói của chúng cũng đủ thấy chúng và những cái xác chết hồi hôm cùng là người của Mân Tây bát động chứ không sai?

Nghĩ tới đó, chàng bụng bảo dạ rằng :

- Nếu ta không khéo đối phó thì thẻ nào cũng sẽ gây nên phiền phức rất lớn ngay.

Sớm biết như vậy, ta không nên lấy cái thẻ bạc này bỏ vào túi như vậy làm chi?

Cùng vừa nghĩ vừa lớn tiếng đáp :

- Thẻ bạc này do tại hạ ngẫu nhiên nhặt được.

Chàng không muốn nói rõ lấy được ở trong túi của xác chết. Vì sợ đối phương hiểu lầm thì phiền phức lắm.

Chàng chưa nói dứt, một đại hán đã cười khẩy, nhìn thẳng vào mặt chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Bạn đừng có coi anh em nhỏ là đứa trẻ lên ba như thế. Sao bây giờ bạn không nhặt một cái nữa cho anh em nhỏ xem thử? Bạn phải biết, thẻ này là Ngân bài sắc lệnh, và cũng là vật mà Thập bát vệ được lệnh đi ra bên ngoài, tới nay vẫn chưa thấy người nào quay trở về. Nếu bạn biết điều thì nên nói thực ngay cho anh em nhỏ hay đi?

Độc Cô Ngọc cười khẩy nghĩ bụng :

- Thẻ ra những đại hán áo đen bị giết chết trong rừng thông ấy là Thập bát vệ, cao thủ hạng nhất của Mân Tây bát động này đây. Hừ! Từ nay trở đi chúng không trở về nữa đâu.

Đại hán tay cầm thẻ bạc thấy chàng không trả lời, lại cười khẩy nên nói tiếp :

- Bạn kia! Chà hay bạn lấy được cái thẻ sắc lệnh này ở đâu thế?

Độc Cô Ngọc định nói rõ sự thực cho hai đại hán ấy hay, nhưng sau chàng nghĩ lại :

“Nếu ta nói rõ sự thực, có khác gì khiến Mân Tây bát động kết thù với Long Phan lệnh chủ không? Làm như thế không phải là hành vi của một đại trượng phu. Hơn nữa, đêm hôm không có người thứ ba ở cạnh đó, mà Ngân sách lệnh lại ở trong túi của ta rớt xuống nên dù ta có nói rõ sự thực chưa chắc chúng đã chịu tin...”

Chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi cau mày lại đáp :

- Cái thẻ này quả thực tại hạ ngẫu nhiên nhặt được ở giữa đường. Nếu hai vị không tin, tại hạ cũng không biết nói năng ra làm sao?

Đại hán cầm thẻ bạc còn đang định hỏi tiếp thì đại hán đứng cạnh đã giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, hai mắt lộ hung quang và xen lời nói :

- Lão đại! Tiểu tử này không biết điều, không thèm uống rượu mời, cứ thích uống rượu phạt thì cứ để cho y uống rượu phạt. Cái thẻ bạc này đã ở trong người của y rớt xuống thì chúng ta hà tất phải cãi vã với y làm chi, cứ việc đem y vào để cho tổng tuần sát xét xử...

Y vừa nói vừa giơ hữu chưởng lên nhắm cổ tay của Độc Cô Ngọc chớp một cái nhanh như điện chớp.

Tuy Độc Cô Ngọc không muốn gây thêm kẻ thù và sinh sự ở nơi đây nhưng thấy đối phương cứ coi mình như kẻ tội phạm, ép hỏi liên tiếp như thế khiến chàng không sao nén nổi lửa giận mặc dầu chàng còn mong việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa vô sự nên cứ cố nhịn hoài.

Lúc này chàng thấy đối phương không phân biệt nếp tẻ gì hết mà cứ ngang tàng ra tay như thế, chàng không sao nhịn được, cười khẩy một tiếng và giơ tay phải ra, sử dụng thế Liêm Quyền Tây Phong (màn cuốn gió tây) nhằm chưởng thế của đại hán nọ vô luân.

Thế võ này của chàng tuy đối phó với Long Phan lệnh chủ, cao thủ tuyệt đỉnh không ăn thua gì thực, nhưng đối phó với những người tầm thường như hai đại hán này thì thần hiệu vô cùng.

Chỉ nghe thấy kêu “bốp” một tiếng, chưởng của chàng vừa đánh trúng cổ tay của đại hán kia. Đại hán ấy kêu “hừ” một tiếng, ôm cổ tay lui về mấy bước, mắt lộ hung quang, cười khẩy nói tiếp :

- Tại hạ mắt kém, không biết bạn này lại là một vị cao nhân nên mới liều lĩnh như thế. Bây giờ tại hạ xin lĩnh giáo bạn thêm một thế nữa.

Y có biết đâu Độc Cô Ngọc đang bị thương. Bằng không thì tay của y đã bị chàng đánh gãy rồi.

Y vừa nói xong, lại xông lên tấn công lần nữa thì bỗng nghe thấy có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới. Y hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội thâu tay lại rồi cùng với Độc Cô Ngọc và đại hán kia cùng ngừng đầu nhìn về phía có tiếng vó ngựa đó.

Một chiếc xe ngựa có mui đang ở chỗ cách xa hơn trăm trượng phi tới, chỉ trong nháy mắt xe đó đã tới trước cửa trang viện. Người lái xe là một đại hán áo đen trông mặt rất hung ác.

Chiếc xe chưa ngừng, hai đại hán nọ liền đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái rồi tên cầm thẻ bạc vội tiến lên nghênh đón.

Còn đại hán bị Độc Cô Ngọc đánh trúng một chưởng vẫn đứng yên tại đó coi chừng chàng, hình như sợ chàng thừa cơ đào tẩu vậy.

Độc Cô Ngọc lườm đại hán ấy một cái, cười khẩy một tiếng rồi quay đầu lại nhìn chiếc xe có mui kia.

Chàng thấy đại hán áo đen lái xe chỉ tay vào mặt đại hán cầm thẻ bạc khẽ nói mấy tiếng rồi giờ roi lên quát một cái, xe ngựa chạy về phía bên trái, chỉ trong nháy mắt đã lẫn khuất ở nơi góc đường rồi.

Lúc ấy, đại hán cầm thẻ bạc mặt đã biến sắc, quay người lại đi tới chỗ trước mặt Độc Cô Ngọc tỏ vẻ giận dữ, hai mắt lộ hung quang nhìn thẳng vào Độc Cô Ngọc không chớp.

Độc Cô Ngọc thấy thái độ của đại hán ấy như vậy cũng phải giật mình đến thót một cái.

Đại hán thứ hai đột nhiên lên tiếng hỏi :

- Lão đại, tại sao...

Đại hán cầm thẻ bạc lạnh lùng đỡ lời :

- Sự thể rất nguy, Thập bát vệ đều bị ụp thuyền hết!

Đại hán kia nghe nói xong, rống lên một tiếng, đang định xông lại tấn công Độc Cô Ngọc thì đại hán cầm thẻ bạc đã trầm giọng quát bảo :

- Lão nhị nên nhẫn nại một chút, việc này không phải là việc thường đâu.

Đại hán kia liền ngừng chân lại, hai mắt vẫn lộ hung quang nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất hằn học, hình như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Độc Cô Ngọc vậy.

Tuy Độc Cô Ngọc không hiểu đại hán cầm thẻ bạc nói chữ “ụp thuyền” ấy là ý nghĩa gì, nhưng chàng đã biết sự thể này không phải là tầm thường, ngày hôm nay một đôi lời không sao giải thích nổi nên chàng rất lo âu và ngấm ngầm suy tính cách đối phó.

Đại hán cầm thẻ bạc cười khẩy một tiếng hỏi tiếp :

- Bạn có cần biết chiếc xe vừa rồi bên trong chứa đựng những gì không?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra và lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không muốn biết rõ chuyện đó! Vì đó là việc riêng của các người, nên tại hạ không cần biết tới...

Đại hán cầm thẻ bạc cười giọng quái dị, ngắt lời chàng và nói tiếp :

- Không liên quan đến các hạ? Khéo nói thực! Chỉ e việc này bạn không nói ra cũng không xong thôi! Nói thực cho bạn biết, trong xe ngựa đó chở Thập bát vệ của bổn động đấy. Nhưng Thập bát vệ đã biến thành mười tám cái xác rồi! Bạn kia! Mãn Tây bát động xưa nay không có thù hằn gì với bạn cả, tại sao bạn lại nhẫn tâm hạ độc thủ giết chết mười tám cao thủ của bổn động?

- Câm mồm!

Độc Cô Ngọc nghe nói không sao nhịn được liền quát lớn một tiếng như trên, và thờ dài một tiếng mới nói tiếp :

- Hai bạn kia, tại hạ đã nói rồi! Cái thẻ bạc này là tại hạ ngẫu nhiên nhặt được. Tại sao hai bạn lại cứ cưỡng ép mãi mãi thế! Hai bạn nói đúng, tại hạ với quý động xưa nay không có liên can và cũng không có thù oán gì với nhau. Hơn nữa, tại hạ là một người qua đường, có khi nào tại hạ lại mang sự phiền phức vào người như thế làm chi? Vả lại, Thập bát vệ đều là cao thủ hạng nhất, đừng nói mười tám người, dù chỉ một người thôi, chưa chắc tại hạ đã địch nổi chứ đừng nói đến giết chết tất cả mười tám người như thế.

Cho nên việc này là do sự hiểu lầm mà ra, muốn tránh sự hiểu lầm này mong hai vị nghĩ kỹ hộ cho.

Tuy lửa giận bốc lên đùng đùng nhưng chàng vẫn phải cố nén để tránh khỏi sự hiểu lầm và đỡ gây thêm kẻ thù địch nên chàng mới phải chịu khó như thế. Ngờ đâu đại hán cầm thẻ bạc đã cười giọng quái dị và đáp :

- Khéo nói thực! Nếu là việc khác thì có thể miễn truy cứu tới, nhưng việc này quan trọng như thế, khi nào mới dám động lòng bởi lời nói của bạn? Mối hận nghìn năm của bổn động này, chẳng hay cái thẻ bạc của bổn động đây bạn đã nhặt được ở đâu?

Độc Cô Ngọc định nổi khùng, nhưng nghĩ lại nếu không nhịn nhục thì thể nào cũng rắc rối to, nên chàng mới trầm ngâm giây lát rồi thở dài đáp :

- Thẻ bạc này tại hạ nhặt được ở trong khu rừng thông cách nơi đây chừng hai dặm.

Đại hán ấy cười khẩy hỏi tiếp :

- Lúc ấy bạn chỉ trông thấy cái thẻ bạc này không thôi hay còn trông thấy cái gì khác nữa?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc nghiêng răng mỉm môi đáp :

- Tại hạ không muốn giấu diếm hai vị làm chi nữa. Ngoài cái thẻ bạc này tại hạ còn thấy mười tám cái xác chết một cách thảm khốc.

Hai đại hán đều biến sắc mặt. Đại hán kia hét lớn một tiếng định nhảy xổ lại tấn công luôn nhưng đại hán cầm thẻ bạc đã phẩy tay một cái và trầm giọng nói :

- Lão nhị, Ngăn bài sắc lệnh ở đây!

Hiển nhiên cái thẻ bạc ấy rất có oai quyền nên đại hán kia vội cúi đầu xuống, không dám hùng hổ như vừa rồi nữa. Đại hán cầm thẻ bạc quay lại hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Bạn đã tự nhận công lực thô sơ và lại là người qua đường thế tại sao có đường cái quan bạn không đi mà lại đi vào trong rừng hoang như thế làm chi?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Vì, vì...

Chàng định kể lại câu chuyện hồi hôm cho đại hán ấy nghe, nhưng vì tính kiêu ngạo, chàng không muốn kể lại bằng cách lép vế ấy, huống hồ chàng đã chịu nhịn hoài mà đối phương vẫn cứ hiểu lầm như vậy nên chàng nghĩ, dù mình có nói rõ sự thực, chưa chắc đối phương đã tin mình.

Chàng hơi chần chừ một chút rồi cương quyết đáp :

- Tất cả mặt đất ở trên thiên hạ này đều là đất của nhà vua, tại hạ muốn đi đâu chả được. Và lại, đó là việc riêng của tại hạ, ngài muốn biết để làm chi?

Đại hán cầm thẻ bạc bỗng cười như điên khùng, quát lớn :

- Phải! Tất cả mặt đất trên thiên hạ này đều là đất của nhà vua, nhưng người Mân Tây bát động này xưa nay không biết đất vua chúa gì hết. Vẫn biết bạn muốn đi đâu cũng được cả, nhưng việc ngày hôm nay lại không giản dị như thế đâu?

Độc Cô Ngọc không sao nhịn được, cười khẩy một tiếng, ngắt lời nói :

- Tại hạ chỉ sợ hiểu lầm càng ngày càng sâu thêm chứ tại hạ có phải là kẻ nhút nhát sợ sệt gì đâu. Nếu bạn cho việc này không giản dị thì bạn muốn làm như thế nào cũng được!

Đại hán ấy mặt lại biến sắc và hỏi lại :

- Có phải bạn đã nhìn nhận rồi đấy không?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã thanh minh rồi. Thẻ bạc này là tại hạ ngẫu nhiên nhặt được, bạn lại cứ không tin, như vậy tại hạ còn biết nói năng ra làm sao?

Đại hán cầm thẻ bạc đứng ngẩn người ra, đại hán kia không sao nhịn được liền xen lời nói :

- Lão đại, sao hôm nay bạn lại mất tính và rành rang như thế, cứ nói lời thôi với y mãi làm chi? Vừa rồi mỗ đã nói rồi, hãy bắt y đem nộp cho Tổng tuần sát để ông ta cho y nếm chút mùi thù đoạn là y phải ngoan ngoãn nhìn nhận ngay.

Đại hán cầm thẻ bạc hơi do dự một chút rồi gật đầu nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc trầm giọng nói tiếp :

- Thôi được! Nhưng tiểu tử này khá cứng rắn đấy, lão nhị phải cẩn thận một chút mới được!

Lại một đại hán nữa cười the the nói :

- Không làm đâu, vừa rồi chỉ tại tôi sợ y một chút đấy thôi. Tiểu tử nằm xuống đi.

Tiếng nói đó vừa dứt đã có một người nhanh như bay nhảy xổ tới vỗ Độc Cô Ngọc ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Gây oán vô biên

Tay trái chỉ, tay phải chop, một điểm vào Kiên tứ huyết, một nhắm yếu mạch ở cổ tay chop tới. Có lẽ vừa rồi bị ngã rất đau đớn nên lúc này đại hán ấy chỉ muốn ra tay một cái là bắt được Độc Cô Ngọc ngay để vặn hỏi chút sĩ diện.

Vừa rồi Độc Cô Ngọc ra tay một cái đã đánh té được đối phương nên càng tự tin thêm. Vì thế chàng không coi bọn đại hán này vào đâu hết. Thấy tên nọ phi thân tới, chàng cười khẩy một tiếng, hơi xoay người tránh né và tay phải phát một cái, sử dụng thế Lộ hoa đào ảnh như cánh sương mù đảo ngược, quét luôn vào cổ tay của đại hán áo đen ấy.

Thế Lộ hoa đào ảnh rất tầm thường, không kỳ lạ một tý gì hết nhưng bên trong bao hàm vô cùng huyền ảo. Đại hán áo đen nọ chỉ là hảo thủ hạng nhì, hạng ba của Mãn Tây bát động thôi thì làm sao mà biết được tuyệt học ấy lợi hại như thế nào. Nên y thấy Độc Cô Ngọc ra tay như vậy liền cười khẩy và nghĩ thầm :

- Tiểu quỷ này muốn chết chăng?

Y vừa nghĩ tới đó thì đã thấy hai cái bóng bàn tay đã nhắm hai bên cổ tay lần ất tới nên cả kinh, vội trảm hai cánh tay xuống để định biến đổi sang thế khác nhưng kịp sao được. Y phải nghiêng rặng xoay ngang lưng một cái, để tránh cái thế đó. Không ngờ ngực của y bị đánh trúng kêu đến “bốp” một tiếng và cả vai trái cũng bị đánh trúng một chưởng. Đau quá, chịu không nổi nên y chỉ kêu “hự” một tiếng rồi vội lui về phía sau ngay.

Đại hán cảm thế hoảng sợ đến mặt tái mét còn đại hán ra tay tấn công thì cười khẩy một tiếng, lớn tiếng nói với đại hán cảm thế rằng :

- Không ngờ tiểu tử này lại khó đối phó đến như thế, xem như vậy chắc Thập bát vệ đã bị toi mạng bởi tay y hết! Lão đại còn dự gì nữa?

Đại hán cảm thế ngăn người ra giây lát, rồi cười khẩy đáp :

- Lão nhị nói rất đúng. Nếu ngày hôm nay chúng ta không bắt giữ nổi tiểu tử này mà để cho Tổng tọa biết thì chúng ta cũng nguy hiểm lắm, tránh sao khỏi bị khiển trách rất nặng nề. Lão nhị lên đi!

Y giờ tay ra hiệu rồi chàng đại hán nọ mỗi người một bên xông lên cùng tấn công Độc Cô Ngọc một lúc.

Độc Cô Ngọc đánh bại được đại hán áo đen hai lần, tinh thần càng phấn chấn nên thấy chúng cùng xông vào tấn công mình chàng cũng không hãi sợ chút nào, khẽ quát một tiếng, xoay người một vòng, tay phải sử dụng luôn hai thế võ một lúc, nhắm người hai đại hán kia phản công luôn.

Liền có hai tiếng kêu “hự” vang lên. Hai đại hán nọ đã bị đẩy lui, mặt lộ vẻ kinh hãi và tức giận nhưng chỉ đứng chờ người ra thôi chứ không dám xông lên nữa. Vì chúng không hiểu tại sao thư sinh này lại có những thế võ huyền ảo đến như vậy mà chưởng lực lại nhẹ đến thế? Đáng lẽ hai thế chưởng của chàng ta có thể đánh hai người bọn mình bị thương nặng nhưng sự thực lại chỉ hơi đau nhức một chút thôi chứ không hề hấn gì hết. Vì lẽ ấy chúng không kinh ngạc sao được?

Độc Cô Ngọc giờ hai thế chưởng ra đẩy lui được hai đại hán nên trong lòng mừng thầm và nghĩ bụng :

“Thực không ngờ mấy thế võ đối phó với Long Phan lệnh chủ chả ăn thua gì hết nhưng đối với hai đại hán áo đen này lại công hiệu đến như thế...”

Chàng định đuổi theo hai đại hán để tấn công tiếp, nhưng chàng lại nghĩ bụng bảo dạ rằng :

“Chuyện này vốn dĩ là do sự hiểu lầm mà nên, nếu bây giờ ta còn đã thương hai đại hán này thì khó ăn nói lắm, chi bằng ta hãy thu tay để xem!”

Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt liếc nhìn hai đại hán kia, vừa cười vừa nói :

- Đáng lẽ tại hạ phải trị các ngươi một phen thật nên thân, nhưng thấy các ngươi nóng lòng vì bạn nên tại hạ cũng miễn chấp cho. Dù sao tại hạ cũng phải nói cho hai người biết rõ là kẻ giết Thập bát vệ không phải là tại hạ đâu. Đây, tại hạ chỉ biết nói có thể thôi, xin cáo lui.

Nói xong, chàng chấp tay vái một vái rồi định quay người đi luôn thì đột nhiên nghe thấy phía sau có giọng nói rất lạnh lùng quát bảo :

- Bạn kia, muốn bỏ đi hay sao?

Lời nói chưa dứt, chàng đã thấy có một luồng kinh khí nhắm ngay lưng mình lần ất tới như thủy triều đổ đến vậy. Kinh lực này mạnh hơn hai đại hán nọ cùng ra tay tấn công mình một lúc nhiều. Chàng rùng mình kinh hãi lắm, không dám chống đỡ thẳng vội nhảy sang bên mấy thước tránh.

Chàng vừa tránh thoát thì đã nghe thấy có tiếng “bốp”, nước và bùn lầy bắn tung tóe.

Áo của chàng cũng bị dính đầy bùn bẩn và chỗ chàng vừa đứng đã hiện ra một cái hố sâu hơn thước.

Độc Cô Ngọc thấy thế cả kinh và nghĩ bụng :

“Chưởng lực của người này mạnh thực...”

Người nọ cười khẩy nói tiếp :

- Không ngờ bạn lại lẹ làng đến như thế! có giỏi thì đỡ thêm một chưởng này nữa xem sao?

Một cái bóng đen nhanh như chim cắt phi tới. Tuy trong lòng Độc Cô Ngọc hãi sợ, nhưng dù sao trời sinh ra có tính kiêu ngạo từ hồi còn nhỏ, vì vậy chàng không tránh né nữa, cười khẩy một tiếng, giờ thế Liêm Quyền Tây Phong, tay phải đưa ra một thế như con linh xà và vận hết công lực ra để chống đỡ những bóng chưởng của đối phương đang nhắm giữa ngực mình tấn công tới.

Sau một tiếng kêu “bùng” thực lớn, công lực vốn dĩ đã kém, lại thêm những vết thương chưa lành nên Độc Cô Ngọc mới bị đẩy lui liền năm sáu bước, lão đảo một hồi mới đứng vững được, nhưng máu huyết trong người đã rạo rực và ngực đau nhức, chịu không nổi. Chàng vội ngừng đầu lên nhìn, thấy chỗ cách mình chừng bốn năm thước đang có một đại hán trung niên mặc áo đen, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Đại hán này ăn mặc cũng như đại hán kia, nhưng chỉ khác ở chỗ ngang lưng có đeo cái thẻ vàng to như cái thẻ bạc mà chàng đã lấy được ở trong người của bọn Thập bát vệ, mặt mũi rất oai vệ và không kém gì kiêu ngạo.

Chàng không sao nhìn được, liền trợn ngược đôi lông mày lên quát hỏi :

- Cứ xem ngài đeo cái thẻ vàng ở ngang lưng như vậy, chắc ngài phải là người có địa vị rất cao của Mân Tây bát động? Nhưng không hiểu tại sao ngài cũng có ý nghĩ như những người dưới, không hỏi nể tề gì hết mà chưa chi đã ra tay tấn công liền như vậy?

Đại hán nọ đã hết kinh ngạc, chăm chú nhìn Độc Cô Ngọc một hồi rồi cười khẩy hỏi lại :

- Bạn nhận xét không sai? Tại hạ là Tổng tuần sát của Mân Tây bát động này, tiểu hiệu là Bách Tý Ương thần, họ Vũ, tên là Văn Đào. Còn bạn xưng hô ra sao?

Độc Cô Ngọc nghe thấy đối phương tự nhận là Tổng tuần sát Bách Tý Ương Thần Vũ Văn Đào mới biết đối phương là cao thủ hạng nhất của Mân Tây bát động. Tuy trong lòng rất kinh hoàng nhưng về mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên, chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đang cảm thấy rất ngạc nhiên, vì không hiểu ai lại có chưởng lực hùng hậu đến như thế này, bây giờ mới biết ngài là Vũ Văn tổng tuần sát. Tại hạ là Đỗ Ngọc.

Vũ Văn Đào cười khẩy nói tiếp :

- Thế ra là bạn họ Đỗ đây. Vũ Văn Đào này ngưỡng mộ đã lâu.

- Đỗ Ngọc mới bước chân vào giang hồ, chưa có tên tuổi gì cả. Có lẽ ngoài tại hạ ra, chưa có người thứ hai nào biết được cái tên Đỗ Ngọc này. Nhưng không hiểu Tổng tuần sát đã gặp tại hạ ở đâu, mà lại nói ngưỡng mộ đã lâu như thế?

Vũ Văn Đào tủm tỉm cười đáp :

- Tuy Vũ Văn Đào này chưa có duyên phận được quen biết bạn nhưng Thập bát vệ của bốn động đêm hôm đã được gặp rồi. Như vậy câu ngưỡng mộ đã lâu không phải là miễn cưỡng.

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày lên, hơi giận dữ nói tiếp :

- Tin hay không là tùy ở các hạ. Đỗ Ngọc này cứ biết không hổ thẹn với lương tâm thì thôi!

Vũ Văn Đào hớn hờ hỏi :

- Lời nói của bạn hơi nặng một chút, giết một vài người có gì mà phải hổ thẹn với lương tâm cơ chứ?

Mặt biến sắc, Độc Cô Ngọc hỏi lại :

- Thế cả các hạ cũng nhận định tại hạ đã giết chết Thập bát vệ hay sao?

Vũ Văn Đào đáp :

- Đâu dám, Vũ Văn Đào này không đích mắt trông thấy thì không bao giờ dám quả quyết như thế. Nhưng dù sao bạn cũng không thể nào tránh khỏi được sự hiềm nghi.

Độc Cô Ngọc cau mày lại hỏi tiếp :

- Thế Tổng tuần sát muốn xử trí ra sao?

- Vũ Văn Đào này có một biện pháp lưỡng tiện, không biết bạn có vui lòng nhận cho như vậy không?

Thấy đối phương nói như thế, Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi trả lời :

- Tại hạ lại tưởng Tổng tuần sát của Mân Tây bát động thế nào cũng phải hơn người thường nhiều. Ngày hôm nay gặp mặt mới biết ngài chỉ là một người không biết rõ thị phi, đen trắng và cũng mờ mờ là vừa oan như ai!

Vũ Văn Đào nghe nói mặt liền biến sắc, vội hỏi lại :

- Nếu vậy Vũ Văn Đào mới phải thỉnh giáo bạn điều này. Tại sao Ngân bài sắc lệnh của bốn động lại lọt vào tay của bạn?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Vừa rồi tại hạ chẳng thanh minh rồi là gì? Cái thẻ bạc này là ngẫu nhiên nhặt được.

Vũ Văn Đào cười khẩy đỡ lời :

- Không phải là Vũ Văn Đào hỏi đi hỏi lại vấn đề này, sự thực thì chuyện ấy rất khó tin và trên đời này không bao giờ lại có chuyện may mắn đến như vậy?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng nói tiếp :

- Xin Tổng tuần sát cứ nói, tại hạ đâu dám vui nhận như vậy?

Đôi mắt rất giao hoạt, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc, Vũ Văn Đào nói tiếp :

- Bạn đã không nhìn nhận giết hại Thập bát vệ của bốn động, và lại việc này cũng không có chứng cứ gì. Vũ Văn Đào này cũng không dám vừa khống người ta một cách độc đoán như thế cho nên mới nghĩ rõ được một cách lưỡng tiện là mời bạn hãy ở lại Mân Tây bát động này một thời gian, chờ chờ đích thân dẫn một nhóm cao thủ của bốn động đi điều tra hung thủ. Nếu quả thật bạn bị oan thì đến lúc đó không những Văn Đào mới sẽ thân chinh tiễn bạn ra khỏi động mà còn xin lỗi bạn nữa, chẳng hay bạn nghĩ sao?

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Cách lưỡng tiện của tổng tuần sát cao minh thật, đừng nói Đỗ Ngọc có việc cần không thể nào tuân lệnh được mà dù tại hạ có được rảnh rang đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào chịu để cho người ta giam lỏng được. nên Đỗ Ngọc này không thể nào tán thành kế lưỡng tiện ấy của tổng tuần sát, mong bạn lượng thứ cho.

Vũ Văn Đào vẫn cười giọng đều cán mà nói tiếp :

- Bạn họ Đỗ hiểu lầm rồi. Trong thời gian bạn ở lại đây, Văn Đào sẽ tiếp bạn như một thượng khách chứ đâu dám giam cầm như bạn nói.

Đỗ Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Đa tạ hảo ý của tổng tuần sát, ngài cứ việc dẫn các cao thủ đi ra bên ngoài điều tra.

Tuy giang hồ lớn rộng thật nhưng mới dám chắc thế nào cũng có ngày tổng tuần sát sẽ bắt gặp hung thủ và có chứng cứ hắc hoi. Lúc ấy tại hạ sẽ tới đây làm nhân chứng.

Bỗng cất tiếng cười như điên khùng, Vũ Văn Đào cắt ngang :

- Không biết cách này của bạn cao minh hơn biện pháp của Vũ Văn Đào bao nhiêu nhưng chỉ tiếc thay Văn Đào này không phải là đứa trẻ lên ba.

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên giận dữ hỏi lại :

- Tổng tuần sát nói như thế là nghĩa lý gì?

Vũ Văn Đào cũng biến sắc mặt, lạnh lùng đáp :

- Bạn họ Đỗ khéo tính toán lắm. Bạn phải biết, thả hổ thì dễ, bắt hổ thì khó. Vũ Văn Đào này không muốn làm những việc tổn hao phí sức như thế. Mong bạn nên vui lòng nhận lời biện pháp của Vũ Văn Đào này đi.

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Nếu mới không nhận lời thì sao?

Vũ Văn Đào cười khẩy một tiếng, mặt lộ hung quang, lạnh lùng nói tiếp :

- Lúc ấy bắt buộc Vũ Văn Đào tôi phải cưỡng bách giữ khách lại.

Độc Cô Ngọc nghe thấy đối phương nói như thế, gạt mình kinh hãi và nghĩ bụng :

“Công lực của ta vốn dĩ địch không nổi y rồi, lại thêm đang bị nội thương và nơi đây là phạm vi thế lực của Mân Tây bát động. Nếu ra tay đấu với họ thật thì ta không sao thoát khỏi tai ách đâu. Như vậy có phải là lỡ hết đại sự của ta không?”

Nghĩ tới đó, chàng vừa lo âu vừa ân hận đứng ngăn người ra, quên cả trả lời đối phương. Vũ Văn Đào thấy thế, tưởng là thư sinh trẻ tuổi này nghe thấy mình nói như vậy đã hoảng sợ nên y lại càng cười, vẻ kiêu ngạo và nói tiếp :

- Bạn họ Đỗ khời cần phải lo âu như thế! Quý hồ bạn nhận lời khuất giá ở lại đây ít bữa, Vũ Văn Đào này xin cam đoan giữ đúng lời hứa...

- Cảm ơn!

Độc Cô Ngọc đột nhiên quát lớn một câu như thế, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, giận dữ nói tiếp :

- Tuy Đỗ Ngọc này hãy còn ít tuổi, võ nghệ còn non nớt và rất kém kinh nghiệm thật nhưng vẫn chưa đến nỗi nghe ngài nói một câu đã phải hoảng sợ ngay như ngài tưởng tượng đâu. Ngài cứ việc gọi bọn lâu la ra đây ra tay bắt giữ, như vậy sợ gì Đỗ Ngọc này chả phải ngoan ngoãn ở lại đây như ngài muốn?

Vũ Văn Đào cười the the một hồi, hai mắt lộ hung quang, nói tiếp :

- Bạn họ Đỗ thật không hổ thẹn là một người ăn nói nhanh nhẩu. Vũ Văn Đào này rất chịu phục. Nếu vậy Vũ mỗ xin tuân lệnh và xin thất lễ.

Nói xong y phi thân tới, chìa năm ngón tay ra, nhắm vai Độc Cô Ngọc chộp luôn.

Thân pháp và thế thức của y đã thuộc loại cao thủ hạng nhất nên y vừa ra tay một cái, Độc Cô Ngọc đã kinh hoàng thẳm. Nhưng chàng vẫn đánh liều giờ thế Quế tử phiêu hương (trái quế tỏa mùi thơm) ra chống đỡ và chộp tay của đối phương.

Công lực của chàng đã non kém nên dù chàng đã học hỏi được bốn thế võ tuyệt diệu nhưng tới khi sử dụng không thể nào đạt tới được thành quả như ý muốn. Nên tài ba của chàng lúc này, nếu đối phó với những địch thủ thuộc hạng nhì, hạng ba thì chàng dư sức thắng được đối phương, chứ gặp phải Vũ Văn Đào, cao thủ hạng nhất này thì cũng như khi chàng gặp Long Phan lệnh chủ. Tài ba của chàng liền thấy thấp kém ngay.

Tay của Đỗ Ngọc sắp chặt trúng cổ tay của Vũ Văn Đào thì y đã cười khẩy một tiếng và nói :

- Lửa của đom đóm mà cũng đòi tranh sáng với đèn. Có mau ngoan ngoãn nằm xuống hay không?

Y vừa nói vừa trảm tay xuống, sử dụng thế Tỳ bà thủ tấn công luôn vào ngực và bụng của Độc Cô Ngọc.

Độc Cô Ngọc thấy thế cả kinh, đang định thay đổi sang thế võ khác nhưng đã muộn rồi. Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, người chàng đã bị chưởng của Vũ Văn Đào đánh trúng và bị bắn ra ngoài xa hơn trượng, ngã ngội phịch xuống đất. Ngực và bụng đau nhức chịu không nổi, máu tươi đã lên tới cổ họng. Chàng đang định đứng dậy thì Vũ Văn Đào đã như bóng theo hình, nhảy xổ tới tấn công tiếp, không để cho chàng có dịp tránh né.

Độc Cô Ngọc thấy thế càng tức giận thêm, hai mắt đỏ như lửa và bỗng há mồm ra, phun ngay một khẩu máu tươi vào mặt Vũ Văn Đào.

Không ngờ Độc Cô Ngọc lại có hành động ấy nên Vũ Văn Đào muốn tránh cũng không kịp. Đầu và mặt mũi đều bị máu tươi của Độc Cô Ngọc phun trúng.

Nhờ có khẩu máu tươi ấy đã khiến thân hình của Vũ Văn Đào phải chậm lại, nhưng cũng vì thế mà y càng tức giận thêm, chỉ muốn giết chết ngay Độc Cô Ngọc mới hả dạ :

- Bạn kia! Bạn làm như vậy có phải là ngấm máu phun người đấy không?

Vũ Văn Đào vừa nói vừa giơ hữu chưởng lên, dùng hết công lực nhằm Độc Cô Ngọc giáng xuống.

Đột nhiên chỗ ngoài xa mấy trượng có tiếng quát tháo lạnh lạnh. Tiếp theo đó có một đạo kim quang nhắm bàn tay phải của Vũ Văn Đào đang bỏ xuống đầu Độc Cô Ngọc, chỉ còn nửa thước nữa là trúng đầu, bắn tới luôn.

Vũ Văn Đào nghe thấy tiếng quát tháo ấy vội thu tay và xoay chưởng một cái đã đoạt được đạo kim quang kia luôn. Y đưa mắt ngắm nhìn vật ở trong tay một cái, mặt đã biến sắc, vội nhảy lui về phía sau, buông xuôi tay đứng nghiêm liền.

Độc Cô Ngọc ngừng đầu lên nhìn cũng phải ngăn người ra, mặt lộ vẻ rất ngạc nhiên.

Thì ra chỗ bậc đá xanh ở trước cửa lớn sơn son đã có một thiếu nữ tuyệt sắc, mặc võ trang màu đỏ đã đứng sừng sững ra ở đó lúc nào không hay. Thiếu nữ này tuy đẹp tới cực điểm, có thể nói đẹp ngang với Tuyết Diễm Cầm ở lầu Nhạc Dương, nhưng vẻ mặt của nàng lạnh lùng như băng tuyết, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi như điện, khiến ai cũng không dám ngừng mắt lên nhìn nàng. Điều này khác hẳn Tuyết Diễm Cầm, vì Tuyết Diễm Cầm là người rất dịu dàng nho nhã.

Thiếu nữ áo đỏ vừa xuất hiện, Độc Cô Ngọc thấy Vũ Văn Đào với hai đại hán nọ tỏ vẻ cung kính như vậy khiến chàng đang định lên tiếng cảm ơn nhưng lại cố nhịn đau mà gượng đứng dậy chấp tay chào, lạnh lùng nói :

- Cảm phiền cô nương đã ra tay cứu viện.

Tất nhiên thiếu nữ áo đỏ ấy không ngờ thư sinh áo trắng đẹp trai như vậy lại kiêu ngạo đến như thế. Nàng ta nghe thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy liền lộ nụ cười, rón rén đi tới trước mặt chàng và hỏi :

- Khỏi cần phải khách sáo như vậy! Vết thương có nặng lắm không?

Độc Cô Ngọc xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, lạnh lùng đáp :

- Cảm ơn cô nương đã có lòng như vậy. Một chút thương nhẹ này không đáng đếm xỉa tới. Tại hạ vẫn có thể chịu đựng nổi.

Thiếu nữ áo đỏ chăm chú nhìn chàng nói tiếp :

- Thật không ngờ người lại bướng bỉnh đến như thế. Nếu sớm biết người bướng bỉnh như thế này thì bọn cô nương cũng không ngăn cản Vũ Văn Đào làm chi nữa.

Độc Cô Ngọc đáp :

- Xưa nay tại hạ rất khiêm tốn và cung kính, nhưng phải xem đối phương là người như thế nào? Nếu cô nương đã hối hận thì tại hạ vẫn còn ở đây, cứ việc ra lệnh cho người nhà của cô nương đi, vẫn còn kịp cơ mà?

Thiếu nữ áo đỏ nghe thấy chàng nói như thế mặt liền biến sắc, cứ đảo ngược đôi mắt sắc sảo hoài. Một lát sau nàng mới tủm tỉm mỉm cười, nói tiếp :

- Hãy gạt địa vị và thân phận của bọn cô nương sang bên nhưng người thử nghĩ xem lối ăn nói và thái độ lạnh lùng như của người đối xử với một ân nhân đã cứu cho mình thoát chết như vậy chả lẽ người không cảm thấy đáng trách chút nào hay sao?

Mặt đỏ bừng trong lòng rất hổ thẹn, tuy Độc Cô Ngọc có lòng muốn nói cảm ơn vài câu nhưng rốt cuộc chàng lại nuốt ngược những lời đó vào trong bụng chứ không nói gì nữa.

Thiếu nữ áo đỏ ngăm nhìn chàng một hồi, miệng tủm tỉm cười từ từ quay người lại nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Đào mà lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn Đào! Có thật người này đã giết chết Thập bát vệ của bọn động không?

Vừa rồi, thái độ kiêu ngạo và làm phách biết bao không hiểu tại sao lúc này Vũ Văn Đào lại hơi run lấy bầy và rất khúm núm, cung kính thưa rằng :

- Thưa! Bẩm động...

- Câm mồm!

Thiếu nữ áo đỏ bỗng khẽ quát một câu như thế rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Người đã quên lời dặn bảo của ta rồi ư?

Với giọng run run, Vũ Văn Đào đáp :

- Thưa bẩm cô nương, thuộc hạ đáng chết. Tuy thuộc hạ không có chứng cứ gì nhưng xưa nay Ngân bài sắc lệnh lúc nào cũng ở trong người của Thập bát vệ. Nay sắc lệnh ấy lại ở trong người của người này rơi xuống...

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy một tiếng hỏi tiếp :

- Xem như vậy, ngày thường ta tốn công dạy bảo các người mà kết quả vẫn công cốc.

Bằng không sao ngày hôm nay người lại hò đồ đến như thế? Ta hỏi người, công lực của người với Thập bát vệ ai hơn ai kém?

Vũ Văn Đào ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Thuộc hạ không dám tự coi thường mình và cũng không dám tự phụ. Nếu một đấu với một thì Thập bát vệ không một người nào địch nổi thuộc hạ.

- Điều này ta đã biết rồi, bằng không khi nào người lại được giữ chức tổng tuần sát này? Ta chỉ hỏi người, nếu Thập bát vệ liên tay đấu với người thì sao?

Vũ Văn Đào cương quyết đáp :

- Nếu Thập bát vệ liên tay thì thuộc hạ không sao địch nổi họ.

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy, nói tiếp :

- Ngươi đã biết như vậy, nếu người này giết chết nổi Thập bát vệ một lúc thì thử hỏi bây giờ ngươi có còn tính mạng hay không?

Vũ Văn Đào cau mày đang định nói tiếp nhưng y lại mím môi, không dám nói nữa.

Thiếu nữ áo đỏ tròn tròn xoe mắt lên, hỏi tiếp :

- Có phải ngươi không phục phải không?

Người hơi run lấy bối, Vũ Văn Đào cúi đầu xuống đáp :

- Thuộc hạ không dám.

Thiếu nữ áo đỏ lộ nụ cười rất huyền bí, ít người phát giác nổi, rồi nàng từ từ quay người lại, nhưng chưa kịp nói thì Độc Cô Ngọc đã lạnh lùng tiếp lời :

- Hình như cô nương là người có địa vị rất cao ở trong Mân Tây bát động này phải không?

Thiếu nữ áo đỏ ngẩn người ra, nhưng lại mỉm cười đáp :

- Người lầm rồi, bốn cô nương cũng như những người kia thôi, chỉ hơn họ có một cái thẻ Kim bài sắc lệnh. Và lại trong Mân Tây bát động này, tôi là người đàn bà duy nhất, vì những điều đó mà họ đều phải nhường nhịn tôi một chút đấy thôi.

Độc Cô Ngọc biết nàng ta giải thích như thế rất miễn cưỡng, nhưng nhất thời không tìm ra được những lời lẽ gì để cãi lại. Sự thực, chàng không muốn cãi thì đúng hơn.

Hơn nữa, chàng đã nghe ra trong lời nói của nàng họ, rõ ràng là chế diễu mình nên chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Tiếc thay tại hạ không phải là người của bọn họ.

Thiếu nữ áo đỏ xéch ngược đôi lông mày thanh tú lên nói tiếp :

- Mân Tây bát động không có phước lớn như thế, nhưng tôi thiết tưởng người đã đọc khá nhiều sách như vậy thì phải biết câu vô cớ mà làm cho người ta tức giận chứ?

Vốn dĩ có lý nay biến thành vô lý, Độc Cô Ngọc hết cách trả lời nên chàng cứ đứng đờ người ra.

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt nhìn chàng ta hồi lâu rồi mới nói tiếp :

- Bất cứ sao, Mân Tây bát động vô cớ tấn công người như vậy tôi cũng rất lấy làm ăn năn...

Độc Cô Ngọc bỗng lên tiếng hỏi :

- Cô nương không nhận thấy lời nói của cô nương như vậy là coi sự thể quá thường hay sao?

Thiếu nữ áo đỏ ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Cái gì? Người cho lời nói của tôi vô lý hay sao?

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng rồi đáp :

- Không những là vô lý mà tại hạ còn sống ở trên thế gian này một ngày nào, cũng không bao giờ dám quên hành động mà Mân Tây bát động đã ban cho tại hạ ngày hôm nay.

Thiếu nữ áo đỏ nghe thấy chàng ta nói như vậy, mặt hơi biến sắc, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, tròn ngược đôi lông mày liễu lên, nói tiếp :

- Người nên biết, đây là lần đầu tiên trong đời tôi đã tỏ vẻ ăn năn với người khác như vậy?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ rất lấy làm vinh hạnh, nhưng cô nương cũng nên biết đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị nhục nhã rất lớn như vậy.

Thiếu nữ áo đỏ ngẩn người ra, đứng yên nhìn Độc Cô Ngọc giây lát, hai mắt bỗng lộ vẻ ai oán, nhưng chỉ thoáng cái thôi đã biến mất liền. Nàng lại từ từ mỉm cười nói tiếp :

- Câu chuyện ngày hôm nay coi như là tôi đã dưới lý. Sự thật tôi muốn giết người thật dễ như trở bàn tay nhưng tôi không muốn như thế, nhất là bây giờ người đang bị thương nặng. Còn sau này ra sao đó là việc sau này. Bây giờ tôi chỉ biết trong lòng rất ăn năn mà tiễn người ra khỏi đất đai của Mân Tây bát động. Chẳng hay người có bằng lòng ngồi xe của tôi không?

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy không nhẫn tâm chút nào, nhưng tính chàng rất kiêu ngạo, tính nết ấy đã khiến chàng không chịu tỏ vẻ hèn kém với ai nên chàng tủm tỉm cười và đáp :

- Không dám cảm phiền cô nương nữa. Tại hạ tự tin vẫn có thể đi được.

Thiếu nữ áo đỏ mặt lại biến sắc, nhưng chỉ đứng yên chứ không nói năng gì cả.

Độc Cô Ngọc thở dài một tiếng, chấp tay vái chào và nói tiếp :

- Nếu cô nương không chỉ giáo gì nữa thì tại hạ xin cáo lui.

Nói xong chàng quay người đi luôn, không ngờ mới đi được một bước đã thấy bụng và ngực đau nhức chịu không nổi, nhưng chàng vẫn nghiêng răng mím môi chịu đựng để gắng đi tiếp. Mới đi được hai ba bước thì chàng đã nghe thấy nàng nọ quát bảo :

- Đứng lại!

Độc Cô Ngọc ngừng chân quay lại nói :

- Cô nương còn muốn chỉ giáo điều gì nữa?

Thiếu nữ áo đỏ cau mày đáp :

- Vết thương của người khá nặng lắm, không nên bướng bỉnh như vậy. Nếu người bằng lòng thì đây tôi có thuốc...

Độc Cô Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Đa tạ lòng tốt của cô nương. Vết thương của tại hạ không lấy gì làm nặng lắm. Tại hạ vẫn có thể gượng chịu đựng nổi.

Chàng vừa nói mấy câu đó đã cảm thấy ngực và bụng đau nhức liền. Chàng không dám nhìn nhỏ vì sợ bị đối phương trông thấy nên lại quay người đi tiếp.

Nàng nọ lại lên tiếng kêu gọi :

- Quay lại!

Giọng nói của nàng tuy lạnh lùng nhưng không che lấp nỗi lo âu. Chàng từ từ quay lại, vẫn giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ đã nói vết thương của tại hạ không nghĩa lý gì, vẫn có thể chịu đựng được.

Thiếu nữ lại trợn ngược đôi lông mày lên, dậm chân một cái và đỡ lời :

- Sao người này bướng bỉnh như thế! Vết thương do Tỳ Bà chương đánh trúng có phải là trò chơi đâu?

Nghe thấy cái tên Tỳ Bà chương, Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi thẳm. Đồng thời chàng cũng phần uất đến cực điểm và tức giận Vũ Văn Đào cũng tới cực điểm, nên chàng cười khẩy một tiếng rồi đáp :

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ không chết được đâu. Sự thật thì tại hạ có chết thì sau này Mân Tây bát động mới khỏi bị tai họa tiêu diệt.

Nói xong chàng cười như điên khùng, quay người lại đi ngay. Thiếu nữ áo đỏ nghe thấy chàng nói câu: “Mối họa bị tiêu diệt” cũng phải giật mình đến phát một cái. Khi nàng định thần thì Độc Cô Ngọc đã đi xa rồi. Nàng vừa lo âu vừa tức giận, dậm chân mấy cái nhìn Vũ Văn Đào hậm hực nói :

- Chỉ tại người đã gây tai họa thôi. Có mau thay mặt ta truyền lệnh cho các động để cho y được đi qua một cách dễ dàng chứ không được đụng chạm đến người y!

Tuy trong lòng không muốn chút nào nhưng Vũ Văn Đào vẫn không dám trái lệnh, liền nhìn thiếu nữ áo đỏ, vái một vái rồi dẫn hai đại hán áo đen quay người đi luôn.

Thiếu nữ áo đỏ cau mày lại, nhìn theo tới khi hút bóng Độc Cô Ngọc nàng mới thở dài một tiếng, từ từ quay người lại, đi trở vào trong nhà. Mới đi được hai bước, nàng lại ngừng chân khẽ nói :

- Có rồi!

Thế rồi nàng quay người đuổi theo Độc Cô Ngọc luôn.

Chương 5: Ôn của mỹ nhân rất khó mang

Độc Cô Ngọc cảm đầu ù té chạy. Đi được nửa tiếng đồng hồ dưới trời rét mướt như thế mà mồ hôi của chàng đã toát ra như tắm. Vết thương ở trong bụng và ngực đau nhức luôn luôn. Tai ù, trống ngực đập mạnh, đầu như bị búa bổ, vừa đi vừa lảo đảo, đã có vẻ chịu đựng không nổi.

Chàng vốn dĩ bị nội thương rất nặng, nhờ có lòng kiêu ngạo và tức khí nhất thời chàng tạm quên vết thương chí mạng mà cảm đầu ù té chạy. Chạy được một quãng đường, ngũ tạng lục phủ bị chấn động mạnh khiến vết thương trong người càng nặng và càng nguy hiểm thêm. Nhưng chàng vẫn nghĩ rằng chịu đựng, vừa lảo đảo người, vừa tiếp tục đi về phía trước. Lúc này chàng cũng không biết mình đang đi về phương hướng nào?

Với tính kiêu ngạo, chàng không chịu cúi đầu trước bất cứ một người nào và cũng không chịu để cho ai thương hại hay đồng tình với mình. Chàng nhận thấy sự thương hại với sự đồng tình đó lại là người của bên kẻ thù đã đánh chàng trọng thương nặng.

Chàng đã bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, người nóng như lửa thiêu, mồ hôi và cổ họng khô khan, hai mắt nổ đom đóm lửa rồi đột nhiên chàng ngồi phịch xuống đồng bùn.

Nhờ có nước trong bùn lầy lạnh buốt làm cho chàng tỉnh táo lại. Đối với tình cảnh này, chàng vừa đau lòng vừa kinh hãi, và bụng bảo dạ rằng :

- Ta không thể chết! Ta không thể chết!

Chàng nghĩ rằng mím môi để cố chịu đựng và gượng bò dậy đi tiếp. Lúc ấy vải áo dài trắng của chàng đã dính đầy bùn bẩn, đầu bù tóc rối, sắc mặt lợt lạt, hai mắt lờ đờ, mép rỉ máu tươi, trông rất thảm, khiến ai trông thấy cũng phải động lòng thương.

Chàng đi được vài bước, hai chân đã không đi được nữa, mồ hôi khạc ra một đồng máu tươi, hai mắt tối sầm, lại té ngã lần nữa.

Chàng chắc lần này thể nào cũng chết chứ không sai, nhưng chàng vẫn không muốn chết.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, chàng từ từ lai tỉnh, mở mắt ra nhìn, trong lòng rất kinh ngạc vì chàng thấy mình đang ở trong một căn nhà trúc rất thanh nhã, đồ đạc bày biện ở trong nhà rất giản dị.

Chàng đang nằm ở trên một cái chõng, trên người có một cái chăn rất thơm tam hôi và ẩm áp.

Điều mà khiến chàng kinh ngạc hơn nữa là có một thiếu nữ đang ngồi cạnh cái bàn kê ở giữa nhà, trên bàn có thấp một ngọn nến đỏ. Người đó quay lưng về phía chàng.

Tuy không trông thấy mặt nhưng chàng cũng đoán biết người này thể nào cũng rất trẻ đẹp. Thiếu nữ ấy mặc áo bào đen, đầu tóc hơi bù rối, đang ngồi tựa bàn nhìn cây nến như ngẩn như ngất.

Chàng thử vận khí xem, thấy người đã hết đau, chàng rất mừng rỡ định ngồi dậy, nhưng chân tay nặng chình chịch và không có một chút hơi sức nào. Chàng đành chịu nằm yên mà chỉ thờ dài một tiếng thôi.

Một lát sau, thiếu nữ ngồi cạnh bàn hình như vẫn chưa biết chàng đã tỉnh, Độc Cô Ngọc thấy thể liền nghĩ bụng :

“Ta đã lai tỉnh rồi mà nàng ta vẫn chưa hay biết gì...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy thiếu nữ nọ thở dài một tiếng rất náo nùng.

Nghe thấy tiếng thở dài đó, chàng rất mừng lòng, ứa nước mắt ra và không sao nhìn được liền ho luôn mấy tiếng.

Thiếu nữ nọ nghe thấy tiếng ho vội quay người lại, với giọng rất dịu dàng hỏi :

- Thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi ư?

Lúc này Độc Cô Ngọc mới trông thấy nàng nọ. Nhưng chỉ thấy đôi mắt long lánh chứ không trông thấy mặt vì nàng ta dùng một mảnh lụa đen che kín mặt. Tuy vậy, đôi mắt của nàng ta cũng đủ làm cho linh hồn của chàng chấn động. Chàng vội đáp :

- Tại hạ lai tỉnh đã lâu rồi.

Thiếu nữ nghe nói rất ngạc nhiên, hỏi tiếp :

- Thật à? Sao không lên tiếng gọi tôi?

Độc Cô Ngọc bèn lên đáp :

- Vì tại hạ không nỡ phá tan bầu không khí tình mạch, mong cô nương lượng thứ cho.

Thiếu nữ áo đen khẽ lắc đầu và nói tiếp :

- Tôi sinh trưởng ở trên rừng núi, không biết lễ phép gì hết. Thiếu hiệp đừng có bận lòng.

Độc Cô Ngọc ngập ngừng nói tiếp :

- Được cô nương cứu giúp cho, tại hạ còn chưa thỉnh giáo cô nương xưng hô ra sao?

Thiếu nữ ngẩn người ra giây lát mới đáp :

- Ngẫu nhiên đi qua đường, tôi thấy thiếu hiệp nằm bất tỉnh ở bên đường nên tôi thuận tay đem thiếu hiệp về. Như vậy thiếu hiệp hà tất phải biết tên họ của tôi làm chi?

Chúng ta cứ gọi nhau như bây giờ có phải là hơn không?

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Nếu cô nương không cho biết tên họ, tại hạ cũng không dám cưỡng ép. Nhưng vì tại hạ đội ơn của cô nương nên muốn biết tên để ghi nhớ mãi mãi.

Thiếu nữ áo đen với giọng rất dịu dàng đáp :

- Không phải là tôi không muốn nói tên họ cho thiếu hiệp hay. Nhưng tôi nhận thấy tên họ chỉ là một thứ xưng hô, chẳng cần phải nhắc nhở tới luôn. Nếu thiếu hiệp nhất định muốn biết thì tôi đành phải cho thiếu hiệp hay vậy. Tên của tôi là Surong, thiếu hiệp cứ gọi tôi là Surong được rồi.

Độc Cô Ngọc nghe nói xong, ngẩn người ra nghĩ bụng :

- Cái tên Surong này vừa cao quý, vừa lạnh lùng và trong sạch. Cô nương này cũng quái dị thật...

Nghĩ tới đó, chàng mỉm cười và cảm ơn rằng :

- Đa tạ Surong cô nương, tại hạ muốn thỉnh giáo Surong cô nương một điều này?

Nàng nọ bỗng cười khi một tiếng và vội hỏi :

- Có phải thiếu hiệp muốn biết nơi đây là đâu đấy không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Tại hạ muốn hỏi như thế thật.

Thiếu nữ áo đen ngấm nhìn chàng một hồi rồi nói tiếp :

- Nơi đây là đỉnh núi Vô Di. Căn nhà trúc này xây dựng ở trên sườn núi. Tôi ở đây một mình đã được hai ba năm rồi.

Độc Cô Ngọc nghe tới đây giật mình đến phát một cái, vội hỏi tiếp :

- Cô nương ở đây một mình ư? Thế cái giường trúc này...

Nàng nọ gật đầu và đỡ lời :

- Phải, giường này là giường của tôi.

Càng kinh hãi thêm, Độc Cô Ngọc vội nói tiếp :

- Như thế này tại hạ...

Chàng chưa nói dứt đã dùng hết hơi sức giương ngồi dậy để định bước xuống dưới đất, nhưng thiếu nữ nọ đã vội chạy lại, dùng chiếc tay trắng như tuyết khẽ đề người chàng xuống và khuyên bảo rằng :

- Thiếu hiệp chưa khỏi đâu, không thể xuống đất ngay như thế này được.

Độc Cô Ngọc cảm thấy chiếc tay của nàng nọ nặng như ngàn cân khiến chàng không sao kháng cự nổi nên chàng thở dài một tiếng, lại nằm xuống.

Thiếu nữ áo đen lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp là người đàn ông duy nhất ở trên đời được vào trong căn nhà trúc này.

Bình sinh tôi ghét nhất là đàn ông nên đã cấm không cho bất cứ một người đàn ông nào được bén mảng đến gần căn nhà này một trăm trượng. Lần này thiếu hiệp được vào ở trong nhà này đã đặc biệt lắm.

Nàng vừa nói vừa rút chiếc tay như ngọc ngà lại. Nàng thoáng trông thấy trên má của chàng vẫn còn nước mắt chưa khô nên nàng khẽ kêu ủa một tiếng và hỏi tiếp :

- Sao? Thiếu hiệp vừa khóc đấy à? Có việc gì mà thương tâm đến như thế?

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta hỏi như vậy, giật mình đến phát một cái, hai má đỏ bừng, gượng cười đáp :

- Vừa rồi tại hạ nghe thấy cô nương thở dài một tiếng, không hiểu tại sao bỗng cảm thấy mũi lòng.

Thiếu nữ áo đen ngẩn người ra, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và nói tiếp :

- Xem như vậy, thiếu hiệp là người giàu tình cảm. Nhưng..

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời, không nói nữa, từ từ quay trở về chỗ cạnh bàn ngồi xuống như trước. Lúc ấy căn nhà trúc lại yên lặng như trước. Một lát sau, thiếu nữ lại lên tiếng hỏi :

- Bây giờ thiếu hiệp đã cảm thấy dễ chịu hơn trước chưa?

Độc Cô Ngọc rất cảm động, liếc nhìn nàng một cái rồi đáp :

- Đa tạ cô nương. Bây giờ tại hạ đã khỏi đau đớn rồi. Nhưng phải nỗi người uể oải, không có một chút hơi sức nào hết.

Thiếu nữ nọ gật đầu nói tiếp :

- Đó là hiện tượng tất nhiên rồi. Thiếu hiệp mới khỏi nội thương và ngủ luôn ba ngày đêm, không ăn uống một tí gì..

Độc Cô Ngọc giật mình và xen lời :

- Tại hạ đã ngủ ở đây ba ngày đêm rồi ư?

Thiếu nữ áo đen gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Phải! Thiếu hiệp đã ngủ đúng ba ngày ba đêm rồi.

Hơi trầm tư một chút, Độc Cô Ngọc vội nói tiếp :

- Chả lẽ cô nương... chả lẽ cô nương...

Thiếu nữ áo đen gật đầu đỡ lời :

- Thiếu hiệp khỏi phải quan ngại đến điều đó. Tôi đã ngồi ở đây tiếp thiếu hiệp ba ngày ba đêm rồi.

Đầu tóc như bị nổ bùng, nhất thời Độc Cô Ngọc cảm khái vô cùng. Chàng không biết cảm động hay là hổ thẹn, chàng không sao nhịn được, ứa hai hàng lệ ra. Một lát sau với giọng run run, chàng nói :

- Cô nương, như vậy...

Chàng cảm thấy như có một vật gì tắc nghẹn cổ họng, không sao nói tiếp được nữa.

Thiếu nữ áo đen nghe thấy chàng nói như vậy, cái khăn đen che mặt của nàng cũng hơi rung động và có hai giọt lệ rớt xuống trước ngực, rồi nàng đỡ lời nói tiếp :

- Có phải thiếu hiệp hỏi tôi tại sao phải chịu khó như thế phải không? Hà, tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại làm như vậy, tôi chỉ cảm thấy hình như tôi mắc nợ thiếu hiệp rất nhiều...

Độc Cô Ngọc lại rung mình đến thót một cái và máu ở trong người sôi lên sùng sục.

Chàng muốn nói vài lời cảm ơn nhưng thất thời không sao nghĩ ra được lời nào thích đáng.

Thiếu nữ áo đen liếc nhìn chàng một cái, thở dài và nói tiếp :

- Tôi vô lý thực, thiếu hiệp mới lành mạnh mà tôi lại làm cho thiếu hiệp xúc động..

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Cô nương nói như vậy tại hạ càng không yên tâm thêm, tại hạ chỉ cảm thấy chúng ta mới gặp gỡ nhau lần đầu mà đã đội ơn lớn của cô nương như thế này thực không biết lấy gì để đền đáp!

Thiếu nữ áo đen lắc đầu thờ dài với giọng nói dịu dàng đáp :

- Khi tôi cứu thiếu hiệp, tôi có nghĩ đến chuyện mong thiếu hiệp đền ơn đâu. Vừa rồi tôi đã nói, ngay chính bản thân tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại làm những việc này.

Nếu như ngày thường với tính nết cô độc của tôi và thiếu hiệp lại là người khác thì thế nào tôi cũng bỏ mặc chứ tội gì tôi lại phải mang cái phiền phức vào người như thế này!

Nhưng...

Nói tới đó, nàng lại khẽ thờ dài một tiếng mới hỏi tiếp :

- Thôi! Chúng ta đừng nói những chuyện khiến người ta phải rầu rĩ như thế này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Xin cô nương cứ dạy bảo, bất cứ việc gì tại hạ cũng xin tuân theo!

Tùm tùm cười, thiếu nữ ấy hỏi tiếp :

- Có thực không?

Thờ người ra một hồi, Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Tại hạ được cô nương cứu cho thoát chết như thế này, không biết lấy gì để đền bù.

Đôi này, kiếp này bất cứ cô nương bảo tại hạ làm việc gì, dù có phải nhảy vào đồng lửa, tại hạ cũng không từ chối.

Thiếu nữ áo đen ngẩng nhìn chàng một hồi, đôi mắt lộ vẻ hân hỷ và hỏi tiếp :

- Tôi không mong thiếu hiệp nói những cái gì là đền ơn báo đáp như thế. Tôi chỉ mong thiếu hiệp còn sống ở trên thế gian này ngày nào thì đừng có quên một lời này của tôi!

Độc Cô Ngọc buộc miệng đáp :

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Chàng vừa thốt ra câu nói đó mới biết là lời nói của mình hơi quá trớn, nên chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, mà lẳng lặng không dám nói tiếp nữa.

Thiếu nữ áo đen bỗng thờ dài một tiếng và nói tiếp :

- Nếu thiếu hiệp có hối hận thì thâu lại lời nói ấy cũng còn kịp mà?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc lặng ngời xuống có vẻ cuống quýt, rồi trợn mắt xéch ngược đôi lông mày lên đáp :

- Sao cô nương lại nói như thế! Tại hạ tuy là một tên hủ nho, nhưng vẫn còn biết một lời nói của đại trượng phu nặng như chín cái đỉnh. Huống hồ tại hạ đang đội ơn lớn của cô nương như vậy.

Thiếu nữ lại liếc nhìn chàng một cái, giọng nói hơi tức giận, trả lời :

- Người này lạ thực, cứ mờ mờ ra là nói ơn với huê. Tôi đã bảo đừng có nhắc đến chuyện đó nữa mà.

Độc Cô Ngọc cảm thấy lời nói của đôi phương nhu mì uyển chuyển một cách rất đáng yêu, nên chàng khẽ gật đầu bên lên đáp :

- Vâng, từ giờ trở đi tại hạ xin không nhắc nhở đến chuyện ấy nữa!

Thiếu nữ đầu gật ngay :

- Sự thực tôi đâu dám bắt buộc thiếu hiệp phải nghe lời tôi như thế vì mỗi người có một chí hướng riêng, bắt buộc người ta sao được. Tôi chỉ mong thiếu hiệp nhận lời một việc này của tôi là tôi đã hài lòng lắm rồi.

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Tại hạ đã nói rồi là không bao giờ hối hết, xin cô nương đừng nói đến hai chữ “nhận lời” như thế, tôi không dám đâu. Cô nương có việc gì xin cứ dặn bảo?

Thiếu nữ lắc đầu mỉm cười đáp :

- Việc mà tôi định yêu cầu đây là ở sau này chứ không phải bây giờ. Có lẽ sau này chả cần tôi phải nói, thiếu hiệp cũng sẽ biết rõ.

Xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc mới nói được một câu “cô nương” thì thiếu nữ đã mỉm cười lắc đầu nhìn chàng nói tiếp :

- Bây giờ thiếu hiệp đừng có hối nữa, vì chưa đến lúc dù có nói ra cũng vô ích thôi.

À! Hiện giờ tôi có một việc này muốn hỏi thiếu hiệp. Thiếu hiệp ăn mặc phục trang thư sinh nhưng hồi hôm tôi thăm mạch thì thấy thiếu hiệp tuy là người có võ công nhưng công lực hãy còn yếu ớt lắm, mà tại sao lại chịu đựng nỗi vết nội thương nặng như thế?

Lời nói ấy đã làm cho Độc Cô Ngọc nổi giận và phẫn uất, chàng nghiêng răng kêu “còm cộp”, bèn kể lại những chuyện đã qua cho nàng nọ nghe. Riêng có chuyện Long Phan lệnh chủ là kẻ đại thù của mình và tên họ thực là chàng chưa chịu nói ra thôi.

Nghe Độc Cô Ngọc kể xong câu chuyện đó, nàng nọ có vẻ cảm khái, khăn che mặt cứ rung động hoài. Chờ Độc Cô Ngọc kể xong, nàng mới khẽ thở dài và đỡ lời :

- Những chuyện bất công như thế trong giang hồ võ lâm rất thường gặp, mạnh hà hiếp yếu, nhiều bắt nạt ít. Hai chữ chính nghĩa chỉ là một danh từ đẹp để suông thôi!

Thiếu hiệp là người có căn bản luyện võ rất hiếm có, nếu sau này gặp được danh sư thế nào cũng...

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như thế rất hào khí, hai mắt bỗng sáng ngời mà lớn tiếng đáp :

- Đa tạ cô nương, nếu sau này tại hạ gặp được danh sư thế nào cũng phải duy trì chánh nghĩa cho võ lâm, diệt trừ hết những kẻ tác ác tác quái, những tên tà ác cậy sức đè người!

Nghe thấy chàng nói như thế, thiếu nữ áo đen hơi run và vội đỡ lời :

- Sát nghiệp của thiếu hiệp lại rất nặng...

Nàng thở dài một tiếng nói tiếp :

Tuy thiếu hiệp đã chịu đựng rất nhiều oan ức và trong lòng đầy thù hận, nhưng tôi chỉ mong thiếu hiệp biết thể niệm lòng trời, nghĩa là việc gì có thể buông tha được nên buông tha, người nào có thể tha thứ được nên tha thứ cho họ. Giết một kẻ ác không bằng cảm hóa kẻ ấy, huống hồ những người đó chưa chắc đã là những kẻ đầy tội ác không thể tha thứ được.

Tuy Độc Cô Ngọc không nói gì hết nhưng chàng không tán thành lời nói của nàng nọ.

Hình như thiếu nữ ấy đã hiểu biết rõ tâm sự của chàng nên nàng ngăn người giây lát, thở dài một tiếng nói tiếp :

- Tôi cũng biết thiếu hiệp không tán thành lời nói của tôi đâu, nhưng sự thực điều này cũng không thể trách được thiếu hiệp vì thiếu hiệp vốn dĩ có lòng khiêm tốn và nhường nhịn, không ngờ lúc mới bước chân vào giang hồ đã gặp những sự ngang trái ấy thì tất nhiên thiếu hiệp phải thay đổi hẳn quan niệm mà thù hận tất cả mọi người như vậy.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng nọ nói như vậy có vẻ không yên, gượng cười đỡ lời :

- Tại hạ đã nói rồi, chỉ cần cô nương dặn bảo bất cứ điều gì tại hạ cũng xin tuân theo và sau này tại hạ thế nào cũng hết sức chú ý.

Nàng áo đen ngẩng nhìn chàng một hồi rồi gật đầu đáp :

- Như vậy thì tôi yên tâm rồi...

Nàng ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi :

- Có phải thiếu hiệp có một người yêu tên là Cẩm?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thủ đoạn mê hồn, đắm lòng khách tục

Độc Cô Ngọc rùng mình, mặt đỏ bừng, ngập ngừng hỏi lại :

- Sao... cô nương lại biết được?

Thiếu nữ áo đen đáp :

- Chính thiếu hiệp đã đích miệng nói cho tôi hay.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra, trong lòng rất kinh ngạc và nghĩ bụng :

“Ta ngủ mê man luôn ba ngày đêm, vừa mới tỉnh dậy không lâu, không hiểu ta đã đích khẩu nói cho nàng hay hỏi nào?”

Chàng lại nghe thấy thiếu nữ áo đen vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Có phải thiếu hiệp cảm thấy rất thắc mắc phải không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tại hạ không nghĩ ra đã nói cho cô nương hay lúc nào?

Thiếu nữ áo đen vừa cười vừa nói tiếp :

- Sự thực việc này cũng không thể trách thiếu hiệp không nhớ ra được, vì một người khi nằm mê...

Độc Cô Ngọc kêu “ồ” lên một tiếng, ngượng vô cùng, không dám nói năng gì nữa.

Thiếu nữ áo đen ngăm nhìn chàng một lúc rồi đột nhiên hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp... có thể nói cho tôi biết người đó là người thế nào chăng?

Hình như nàng phải dùng nhiều hơi sức mới thốt ra được câu hỏi ấy, nhưng khi nói lại rất khẽ.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát bẽn lễn đáp :

- Nàng là một danh ca kỹ ở trên lầu Nhạc Dương cạnh hồ Động Đình...

Cười khi một tiếng, nàng nọ đỡ lời :

- Xưa nay hiệp nữ vẫn xuất thân ở chốn phong trần, chắc cô ta thế nào cũng đẹp lắm?

Độc Cô Ngọc chỉ gật đầu thôi chứ không dám lên tiếng trả lời.

Thiếu nữ nọ ngăm nhìn chàng giây lát đột nhiên hỏi tiếp :

- Nàng ta với thiếu nữ áo đỏ ở Mân Tây bát động thì người nào đẹp hơn?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc đồng dục đáp :

- Cô nương nói bông nói đùa đấy thôi! Thiếu nữ áo đỏ ấy chỉ vì thấy Vũ Văn Đào đã thương tại hạ mà có lòng hối lỗi chứ.

Thiếu nữ áo đen vội đỡ lời :

- Bất cứ cô ta hối lỗi hay là trông thấy thiếu hiệp đã có lòng yêu ngay tôi không cần biết điều đó, tôi chỉ muốn biết người yêu của thiếu hiệp so sánh với nàng ta thì ai hơn ai kém?

Độc Cô Ngọc cảm thấy khó nói quá, chần chừ hồi lâu mới trịnh trọng đáp :

- Cô nương hỏi vấn đề này khiến tại hạ thực khó trả lời!

Thiếu nữ áo đen ngẩn người ra giây lát rồi mới hỏi lại :

- Có phải thiếu hiệp nhận thấy thiếu nữ áo đỏ ấy chỉ là một người thường tục, không so sánh với người yêu của thiếu hiệp phải không?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Không phải thế, vì tại hạ mới gặp thiếu nữ áo đỏ có một lần.

Thiếu nữ nọ lại hỏi tiếp :

- Tuy chỉ gặp một lần nhưng thiếu hiệp cũng đã trông thấy rõ mặt nàng ta rồi chứ?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Nếu cô nương cứ nhất định bảo tại hạ phê bình hai người thì tại hạ chỉ có một cách nói là một người đẹp vô song, một người phong hoa tuyết vờ, cũng như Lan mùa xuân và Cúc mùa thu, không sao phân biệt nổi ai hơn ai kém hết.

- Thiếu hiệp khéo ăn nói lắm, nhưng nếu thiếu hiệp có thể so sánh tôi với nàng ta không?

Thấy nàng hỏi như vậy, Độc Cô Ngọc càng khó nói thêm, chần chừ một lát mới gượng cười đáp :

- Dung nhan của cô nương tuyệt trần, nhưng có cái khăn lụa che lấp như thế thì tại hạ làm sao so sánh được?

Thiếu nữ cười khi, liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ và hỏi tiếp :

- Mặt của tôi đã bị khăn lụa che kín, sao thiếu hiệp lại biết được dung nhan của tôi tuyệt sắc? Biết đâu lại chẳng là xấu xí và đáng ghét như Chung Vô Diệm?

Ngượng vô cùng, mãi Độc Cô Ngọc mới trả lời được :

- Vì tại hạ thấy cô nương khí chất cao quý, ăn nói phong nhã, nên mới dám táo gan ước đoán...

Thiếu nữ nọ đột nhiên trả lời :

- Cảm ơn thiếu hiệp đã nhắc nhở tôi, vậy cứ căn cứ vào hai điểm khí chất cao quý, ăn nói phong nhã đó mà thiếu hiệp thử thách qua một chút, so giữa tôi với người yêu của thiếu hiệp xem sao?

Độc Cô Ngọc không ngờ đối phương lại giờ vấn đề nan giải ấy ra hỏi mình, chàng ta cau mày ngẫm nghĩ giây lát rồi mới đáp :

- Tại hạ kém ăn nói nên vẫn cứ dùng hai câu vừa rồi mà trả lời cô nương. Xuân Lan, Thu Cúc không sao phân biệt được ai hơn hay ai kém.

Với giọng run run, thiếu nữ áo đen hỏi tiếp :

- Có thực không?

- Xưa nay tại hạ không biết nói dối ai bao giờ, và cũng không biết nịnh ai cả.

- Nếu vậy tôi rất yên tâm!

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương bảo yên tâm cái gì?

- Thiếu hiệp không hiểu thực hay giả bộ hồ đồ thế?

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Tại hạ ngu xuẩn lắm, quả thực không hiểu biết một tí gì, chứ không phải là giả bộ hồ đồ đâu!

- Trông thiếu hiệp quả thực là ngô nghê, ngốc nghếch một cách quá đáng... cứ nghe lời nói của thiếu hiệp thì tôi đã biết người yêu của thiếu hiệp là người như thế nào rồi. Vì thế tôi mới nói chuyện so tài cao thấp với người yêu của thiếu hiệp như vậy, thiếu hiệp đã hiểu chưa?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát, nhưng đã hiểu ý ngay, không khác gì sét đánh ngang tai, chàng không biết nên trả lời như thế nào cho phải, vì chàng thấy nàng nọ ăn nói táo bạo quá. Một lát sau chàng mới ấp úng nói :

- Lòng tốt của cô nương như vậy tại hạ cảm thấy rất lấy làm hân hạnh, nhưng tại hạ...

Thiếu nữ áo đen đột nhiên cười khi và đỡ lời :

- Có phải thiếu hiệp là người từng trải rồi và cũng như bình rượu đã đầy, khó mà chứa được một ly rượu nữa chăng?

- Cô nương sáng suốt lắm, tại hạ... quả có ý nghĩ ấy thực!

- Điều đó không có liên quan gì với tôi hết, lúc này dù thiếu hiệp có tấm lòng cứng như sắt đá đi chăng nữa, đến lúc ấy tôi cũng có cách làm cho thiếu hiệp phải mềm lòng.

Trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc đang định đỡ lời thì nàng nọ lại cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Thế nào, có phải thiếu hiệp không tin lời nói của tôi phải không? Xin thiếu hiệp chớ quên lời hứa là thiếu hiệp đã nói thế nào cũng nghe lời tôi, đến lúc ấy tôi chỉ cần nói có một lời thôi thì...

Độc Cô Ngọc rất lo âu, không đợi chờ nàng ta nói dứt, đã vội xen lời nói :

- Cô nương, tuy tại hạ đã nhận lời cô nương là thế nào cũng nghe cô nương dặn bảo để đền ơn cho cô nương đã cứu tại hạ thoát chết, nhưng cô nương không thể...

- Cái gì? Sao thiếu hiệp lại lo âu đến như thế? Cứ yên tâm, thủ đoạn ấy là hèn kém và ngu xuẩn nhất. Dù có lấy được người cũng không lấy được lòng, khi nào tôi lại chịu làm như thế? Tôi sẽ làm cho thiếu hiệp chán ghét người yêu dân, rồi tự động trở về với tôi và cách làm của tôi tuyệt đối quang minh chính đại. Chả hay thiếu hiệp có tin như vậy không?

Chưa bao giờ Độc Cô Ngọc lại gặp những trường hợp như thế này, và cũng không biết trả lời nàng ra sao? Bảo tin cũng không phải mà bảo không tin cũng không được, nên chàng chỉ có một cách cau mày lại và nhìn nàng gượng cười thôi.

Thiếu nữ áo đen ngăm nhìn chàng một hồi rồi đứng dậy cười và nói tiếp :

- Trời sắp sáng tỏ, chắc thiếu hiệp cũng thấy mỏi mệt rồi, thôi nên đi ngủ một giấc nữa đi, ở đây không ai quấy nhiễu thiếu hiệp đâu.

Thấy nàng nói như thế, Độc Cô Ngọc đã cảm thấy mỏi mệt thực, hơi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Cảm ơn cô nương đã có lòng như vậy. Tuy tại hạ có thể ngủ được một giấc nhưng còn cô nương...

- Tôi cũng cảm ơn thiếu hiệp đã có lòng với tôi. Thiếu hiệp khỏi cần lo ngại vấn đề đó. Tôi đã có chỗ ngủ rồi. Thiếu hiệp đừng có quên cho đến lúc này thiếu hiệp vẫn chưa ăn một hột gạo, uống một giọt nước. Nơi đây không có bếp núc, tôi lại không biết nấu bếp, làm cơm, đành phải để thiếu hiệp chịu nhịn chốc lát. Bây giờ tôi hãy ra ngoài lấy chút nước vào đây trước.

Rất cảm động, Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Cảm phiền cô nương như vậy tại hạ không yên chút nào!

Thiếu nữ ngăm nhìn chàng một hồi, vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Đàn ông thương nhất những người con gái dịu dàng vì có thủ đoạn mê hồn làm say đắm lòng người, chả lẽ thiếu hiệp không sợ tôi cũng giờ thủ đoạn ấy ra hay sao?

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc chỉ im lặng thôi. Nàng nọ lại nhìn chàng một hồi nữa, vừa cười vừa nói tiếp :

- Thôi! Thiếu hiệp ngủ đi, tôi đi một lát sẽ quay trở lại ngay.

Nói xong, nàng quay người thùng thảng đi ra bên ngoài.

Độc Cô Ngọc nhìn theo cho tới khi nàng khép cửa phòng lại không trông thấy hình bóng của nàng nữa chàng mới thở dài một tiếng và nhắm nghiền hai mắt lại.

Nói chuyện suốt một đêm trường, tuy chàng cảm thấy mỏi mệt vô cùng, chỉ muốn ngủ ngay nhưng nằm trần trọc mãi không sao ngủ được.

Tất cả những chuyện đã qua đều hiện cả lên trên đầu óc của chàng. Từ khi rời khỏi Thanh Thành cho tới khi bị thương được cứu lên trên ngọn núi này... Chàng không hiểu tại sao thiếu nữ áo đen dùng khăn lụa che mặt tự nhận là Sương này lại đặc biệt đoái hoài tới mình như thế? Và lại tác phong táo bạo của nàng quả thực chàng chưa hề thấy thiếu nữ thứ hai nào lại ăn nói trắng trợn đến như thế? Đồng thời chàng đã biết trước sau mình đã quen biết ba thiếu nữ rất kỳ lạ rồi, và chàng cũng biết sau này vì ba nàng ấy mình thế nào cũng mang rất nhiều sự phiền phức vào người chứ không sai?

Chàng nhận thấy Tuyết Diễm Cầm với thiếu nữ áo đen tên là Sương này có một điểm tương đồng với nhau rất lớn là: khí chất cao quý, ăn nói phong nhã, cùng một mãnh lực khiến ai cũng không sao kháng cự được. Nhưng hai người cũng có điểm khác nhau là một người thì kín đáo nhu mì, về mặt ai oán đáng yêu, còn một người thì táo bạo trắng trợn một cách đáng kinh hãi.

Tuy vậy, chàng vẫn yêu mến Diễm Cầm hơn. Nhưng khi nghĩ tới lời nói của Sương hồi nãy, trong lòng chàng lại lo ngại ngay. Chàng nghĩ bụng :

“Nếu một ngày kia, quả có chuyện ấy xảy ra thực...”

Chàng run lấy bầy không dám nghĩ ngợi tới chuyện ấy nữa.

Lo sợ một hồi, chàng lại nghĩ tiếp :

- Nàng bảo ta ngu ngốc, quả thực không sai? Vết nội thương của ta đã lành mạnh rồi, chỉ ở lại một hai ngày tịnh dưỡng nữa là ta có thể tiếp tục lên đường ngay. Ta không tin trong hai ngày đêm ấy, nàng ta lại có thủ pháp siêu nhân gì có thể cải biến nỗi ý chí của ta? Trừ phi nàng sử dụng thuốc mê làm cho ta mất hết bản tính thôi. Chứ ta đã rời khỏi căn nhà này tiếp tục lên đường thì vũ nội bao la như thế, nàng tài ba đến đâu cũng không sao tìm kiếm ta được? Dù nàng có tìm thấy ta đi chăng nữa ta cứ nhất tâm nhất chí yêu Diễm Cẩm thì nàng chả làm gì được ta...

Nghĩ tới đó, cùng mới yên tâm ngủ được.

* * * * *

Không biết trải qua thời gian bao lâu bỗng có tiếng cửa mở kêu đến kệt một tiếng là chàng thức tỉnh và mở mắt ra ngay.

Chàng thấy thiếu nữ áo đen đang đứng ở trước giường, trên bàn đã có thêm một cái hộp sơn đen. Chàng vội hỏi :

- Cô nương đã về đây à!

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp :

- Tôi về đã lâu nhưng thấy thiếu hiệp đang ngủ ngon giấc nên không dám đánh thức dậy thôi.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn nói tiếp :

- Khiến cô nương phải đợi chờ lâu như vậy, tại hạ...

Bỗng nghĩ tới lời nói của nàng ta trước khi đi, chàng vội ngậm miệng ngay. Thiếu nữ làm như không nghe thấy, tươi cười hỏi :

- Thế nào, thiếu hiệp đã nghĩ kỹ rồi chứ?

Thiên hạ nàng ta hỏi như vậy chàng không biết trả lời ra sao cho phải. Nàng nọ lại cười giọng nũng nịu nói tiếp :

- Nếu thiếu hiệp chưa nghĩ xong thì làm sao ngủ yên được như thế!

Thấy chàng chàng hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, nàng lại cười nói tiếp :

- Thôi! Không nói chuyện ấy nữa, hãy ra ăn cho đỡ đói đã.

Nàng vừa nói vừa đi ra chỗ cạnh bàn, ôm cái hộp sơn đen đến trước giường và nói tiếp :

- Trong hộp này có bát cháo loãng và bốn món thức ăn. Nhưng món ăn với bát cháo này không đủ cho người thường ăn đâu nhưng thiếu hiệp mới lành mạnh chỉ ăn bấy nhiêu cũng đủ rồi, bằng không sẽ bị bội thực đấy.

Rất cảm động, Độc Cô Ngọc thở dài đáp :

- Thịnh tình của cô nương tại hạ không biết lấy cái gì báo đáp mới phải?

Chàng định ngồi dậy thì nàng nọ đã đưa chiếc tay trắng nõn ra đỡ luôn và còn lấy cái chăn để đệm lưng cho chàng nữa. Chờ chàng ngồi ngay thẳng rồi nàng lại cười và nói tiếp :

- Tôi chả nói rồi là gì. Bình sinh tôi rất ghét đàn ông, nhưng riêng có thiếu hiệp thì khác. Đây là lần đầu tiên tôi hầu hạ một người đàn ông như vậy. Chính tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại thay đổi tính nết nhanh chóng đến thế? Có lẽ đó là do...

Nói tới đó, nàng bỗng bẽn lẽn cúi đầu xuống, không nói nữa. Độc Cô Ngọc thấy thế lại giật mình đến thót một cái.

Nàng nọ từ từ ngừng đầu lên liếc chàng một cái, với giọng rất dịu dàng nói tiếp :

- Thức ăn nguội rồi, ăn mau lên!

Độc Cô Ngọc ngượng vô cùng, vội cầm bát lên ăn luôn. Chàng cúi đầu ăn, nhưng cũng biết nàng nọ đang đắm chiêu nhìn nên trống ngực của chàng đập mạnh thêm. Vì vậy chàng không dám ngừng đầu lên nữa.

Đợi chàng ăn xong, nàng nọ đỡ lấy hộp để sang bên bàn và hỏi :

- Ăn no chưa?

- Chưa no, nhưng cũng đủ rồi.

- Hãy chịu khó thêm một bữa nữa. Ngày mai tôi sẽ đem thức ăn thực ngon lành tới.

Thấy Độc Cô Ngọc định nói lại thôi, nàng nọ vội hỏi :

- Có phải thiếu hiệp muốn hỏi những thức ăn này lấy ở đâu ra phải thế không?

Ngượng ngịu gật đầu, Độc Cô Ngọc đáp :

- Cô nương thông minh thực, hình như tôi nghĩ cái gì cô nương cũng đều biết trước cả thì phải?

Nàng nọ tươi cười đáp :

- Nếu tôi không có chút tài ba nhỏ mọn này thì đâu dám nói sẽ tranh giành với người yêu của thiếu hiệp một phen như thế? Còn thức ăn lấy ở đâu ra thì thiếu hiệp đừng có hỏi vặn làm chi. Cứ biết là thấy tôi bụng đói là ăn thôi! Quý hồ không phải là tôi lấy trộm của ai và thiếu hiệp ăn xong tôi không bắt trả tiền đâu mà e ngại.

Hỏi câu này lại, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tuy vậy, nhưng...

Nói tới đó, sực nghĩ ra một việc, chàng vội đổi giọng nói tiếp :

- Đáng chết thực! Đáng chết thực! Tại hạ quên mất mấy hôm nay cô nương cũng chưa hề ăn uống gì!

Nàng nọ vừa cười vừa đáp :

- Tôi đã ăn no ở bên ngoài rồi mới đem thức ăn về đây cho thiếu hiệp...

Nói tới đó, lườm Độc Cô Ngọc một cái, vừa cười nàng vừa nói tiếp :

- Thế ra thiếu hiệp cũng có lòng với tôi như thế ư?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra nghĩ bụng :

“Cô bé này lợi hại thực, từ giờ trở đi ta phải hết sức cẩn thận.”

Chàng giả bộ không biết, mỉm cười hỏi lại :

- Bất cứ là ai cũng vậy thôi! Nhất là tại hạ lại được đội ơn của cô nương như vậy. Cô nương cũng vất vả mấy ngày nay, có khi nào tại hạ chỉ biết mình mà không nghĩ đến người như vậy?

Thiếu nữ áo đen chỉ ngắm chàng thôi chứ không nói năng gì cả. Thấy thế chàng ngăn người ra hỏi tiếp :

- Cái gì? Chẳng lẽ tại hạ nói như vậy là đã sai lầm rồi chăng?

Nàng lắc đầu đáp :

- Thiếu hiệp lầm rồi. Tôi đang nghĩ chúng ta đang gần gũi nhau như thế này đã được ba ngày liền mà tôi vẫn chưa được biết tên họ của thiếu hiệp, như vậy có phải là rất buồn cười không?

- Tại hạ họ Đỗ, tên là Ngọc.

- Ủ! Quả nhiên không sai mà, người lại như Ngọc.

- Cô nương lại nói đùa tại hạ rồi!

Mặt đỏ bừng, Đỗ Ngọc chỉ nói được một câu như vậy rồi cau mày lại, không nói năng gì nữa.

Thiếu nữ nọ ngăn người ra giãy lắt, với giọng nhu mì nói tiếp :

- Thiếu hiệp đừng có giận tôi, đó là tôi nói thực chứ không phải là bông đùa đâu!

- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ đang nghĩ được cô nương cứu giúp cho, chúng ta lại ở trong nhà này với nhau ba ngày rồi mà tại hạ chưa được trông thấy mặt của cô nương, như vậy chả là một chuyện tức cười hay sao?

Nàng nọ nguyệt chàng một cái, cười khi và đỡ lời :

- Vô quýt dày móng tay nhọn. Thiếu hiệp cũng khá cao minh đấy. Có thực thiếu hiệp muốn được trông thấy mặt của tôi không?

- Muốn lắm!

- Tôi chỉ sợ thiếu hiệp trông thấy mặt của tôi rồi thế nào cũng bỏ đi ngay. Như vậy có phải là kế hoạch của tôi sẽ bị hỏng hết không?

- Cô nương lại nói bông rồi, tại hạ...

- Tôi nói mặt của tôi xấu xí, xấu như Chung Vô Diệm vậy, thiếu hiệp trông thấy thế nào cũng sợ hãi.

- Sao cô nương lại nói như thế! Tại hạ có phải là hạng người chỉ biết trọng bề ngoài đâu? Cô nương có phong khí thanh cao, cử chỉ và lời nói nhã nhặn như thế này thì dù mặt của cô nương có là Vô Diệm đi chăng nữa, tại hạ cũng vẫn muốn được kết giao với cô nương.

Người và cái khăn che mặt đều hơi rung động, đôi ngươi lấp lánh, nàng nọ ngắm nhìn Độc Cô Ngọc một hồi rồi hỏi lại :

- Thiếu hiệp không ân hận thực đấy chứ?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra, đang định trả lời thì nàng nọ lại lắc đầu nói tiếp :

Thiếu hiệp không nên nóng lòng như thế! Tôi quên nói cho thiếu hiệp biết một câu này. Tôi đã thế từ hồi còn nhỏ là mặt của tôi chỉ để cho người đàn ông nào mà tôi nhận thấy có thể gửi gắm được tâm thân của mình suốt đời thì người đó mới được xem bộ mặt của tôi trước tiên. Bất cứ người đó có cưới tôi hay không, tôi chỉ biết tôi sẽ là vợ của người đó suốt đời. Công tử đã có người yêu rồi nên tôi mới phải nói trước như vậy.

Bây giờ công tử có còn muốn xem mặt tôi nữa không?

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Thực không ngờ mình lại tự nhà kén đề trời chặt lấy mình, bây giờ có khác gì là đang cười trên mình hổ. Xem hay không xem mặt của nàng cũng đều khó xử hết. Nếu xem mặt của nàng thì mình thế nào cũng phải phụ bạc Diệm Cầm. Còn nếu không xem thì mình lại làm cho ân nhân đã cứu mình hết sức ngượng nghịu. Nỡ nào ta lại...”

Chàng đang phân vân khó xử, lòng nóng như thiêu, chỉ muốn có ngay cái hổ nào ở gần đó để mình chui vào cho đỡ hổ thẹn thôi. Chàng bỗng nghe thấy nàng nọ khẽ thở dài một tiếng rất ai oán và rầu rĩ nói tiếp :

- Thiếu hiệp không muốn xem thì thôi!

Mặt càng đỏ thêm, chân tay càng cuống quýt thêm, một lát sau Độc Cô Ngọc mới gượng cười đáp :

- Quả thực tại hạ không muốn làm con người lãng mạn, sáng yêu người này, tối yêu người khác, hai lòng ba dạ như thế, và tại hạ cũng không biết năm xưa cô nương đã có lời thề nặng như vậy nên mới có lời đường đột mà xúc phạm đến cô nương như vừa rồi.

Mong cô nương lượng thứ cho!

Nàng nọ hơi run lấy bầy một lần nữa rồi hỏi lại :

- Nếu thiếu hiệp quen biết tôi trước, còn người yêu của thiếu hiệp là tôi bây giờ thì thiếu hiệp cũng sẽ trả lời như vậy hay sao?

Xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Cô nương nói rất đúng! Nếu tại hạ quen biết cô nương trước thì tất nhiên tại hạ cũng sẽ trả lời Diệm Cầm như vậy.

Nàng nọ liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ, khẽ thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Thiếu hiệp là người một lòng một dạ như vậy khiến tôi phải hết sức hâm mộ người yêu của thiếu hiệp và càng khiến tôi tự hận cho mình!

Cảm thấy máu nóng trong người sôi lên sùng sục, Độc Cô Ngọc đang định trả lời thì bỗng thấy nàng nọ quắc mắt lên, đôi ngươi chột tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và lạnh lùng. Không thấy nàng quay đầu lại nhưng nàng đã quát mắng :

- Ai dám đến nhòm ngó trộm căn nhà trúc của ta thế?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chàng đi cho thiệp theo cùng

Bên ngoài có giọng nói rất trong trẻo vọng vào rằng :

- Tỷ nữ Tỷ Vân cầu kiến.

Thiếu nữ áo đen hơi rung mình, rồi trầm giọng quát bảo :

- Người đợi chờ ở ngoài xa năm trung.

Nói xong, nàng quay lại dặn Độc Cô Ngọc rằng :

- Thiếu hiệp hãy ở đây đợi chờ giây lát, tôi đi một chút sẽ quay trở lại ngay.

Không thấy nàng nín hơi lấy sức gì hết mà thân người đã nhanh như điện chớp, phi ra khỏi căn nhà trúc ấy luôn.

Độc Cô Ngọc thấy sự đột ngột như vậy cũng phải kinh ngạc. Lại thấy thân pháp của thiếu nữ áo đen tuyệt thế như vậy, chàng càng kinh ngạc thêm, giây lát sau chàng mới định thần lại được và nghĩ bụng :

“Không ngờ người nàng mạnh mẽ như vậy mà lại có thân pháp với công lực thâm hậu đến như thế. Nếu ta cũng có tài ba như nàng thì lo gì không trả nổi mối gia thù...”

Nghĩ tới đó chàng lại nghĩ tiếp :

“Nàng bảo quanh năm nàng ở một mình trên tuyết đỉnh Vô Di này, sao lại có nữ tỷ...”

Nghĩ tới đó chàng lại thấy thiếu nữ áo đen rất bí ẩn. Và lại chắc là lịch của nàng không phải là người tầm thường cho nên chàng có ý muốn đi ra bên ngoài ngó xem nhưng lại sợ hành vi ấy kém quang minh chính đại, nhờ nàng ta biết mà nổi giận thì sao?

Hơn nữa đối với mình, nàng cũng không có ý định cầu lợi gì hết và cũng không định giết hại mình. Bằng không với công lực của nàng như thế này, muốn giết mình thực sự dễ như trở bàn tay, hà tất nàng phải tốn công.

Chàng đang nghĩ ngợi thì chỉ thấy hai mắt bỗng hơi hoa lên, nàng áo đen đã đứng sừng sững ở trước giường. Không đợi nàng ta lên tiếng nói, Độc Cô Ngọc đã mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ mù quáng thực, chỉ biết được cô nương là người có võ công thôi mà không ngờ công lực của cô nương lại tuyệt thế đến như vậy! Tại hạ rất lấy làm khâm phục.

Nàng nọ liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ, cười nũng nịu hỏi lại :

- Thực à! Tôi chắc thiếu hiệp còn muốn nói nhiều chuyện nữa thì phải?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, ngượng ngịu nói tiếp :

- Cô nương nói rất đúng, tại hạ còn cảm thấy cô nương rất thần bí là khác.

Thiếu nữ vừa cười vừa hỏi lại :

- Sao thiếu hiệp không nói là hành tung của tôi rất khả nghi?

Độc Cô Ngọc thần nhiên đáp :

- Cô nương đối với tại hạ chỉ có ân chứ không hề có thù, tại hạ đâu dám lấy lòng tiểu nhân mà đo bụng quân tử như thế?

Nàng nọ ngăn người ra giây lát mới hỏi tiếp :

- Như vậy thiếu hiệp rất tin tưởng tôi phải không? Sự thực thì tôi có rất nhiều việc đã giấu diếm, không nói cho thiếu hiệp biết.

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười và đáp :

- Trước kia tại hạ không hiểu, đến giờ mới biết nhưng tại hạ không muốn hỏi tới vì chính tại hạ cũng có nỗi khổ tâm...

Nguyệt chàng một cái rất tình tứ, thiếu nữ áo đen với giọng nhu mì nói tiếp :

- Xem như vậy tôi còn mù quáng hơn thiếu hiệp vì cho đến giờ tôi mới biết thiếu hiệp khác hẳn người thường.

- Có phải vì những người thường đó không có những nỗi khổ tâm mà phải giấu diếm như tại hạ? Nhưng tại hạ chỉ làm tới mức mình không muốn thì dừng

có bắt ép người ta phải làm đầy thôi!

- Thiếu hiệp khỏi cần phải khiêm tốn như vậy. Tôi tự tin nhận xét của tôi không sai lầm..

Nói tới đó, nàng lại liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ rồi mới cười và nói tiếp :

- Sự thực thiếu hiệp làm như vậy đối với thiếu hiệp không có ích lợi gì hết vì thiếu hiệp càng nhiều sở trường bao nhiêu thì tôi lại càng hâm mộ người yêu của thiếu hiệp bấy nhiêu, đồng thời càng có thể thì lại càng cố quyết tâm thi đua với người yêu của thiếu hiệp.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Độc Cô Ngọc rung mình đến thót một cái, không biết nói năng gì nữa. Sau cùng chàng gượng cười và đáp :

- Cô nương nói như vậy là sai lầm rồi. Trên thế gian này không có một người nào muốn ở trước mặt người khác giải bày hết khuyết điểm của mình, huống hồ chúng ta mới quen biết nhau có ba ngày thôi.

Nàng nọ lắc đầu với giọng dịu dàng nói tiếp :

- Tôi không làm đâu, dù có một số người hết sức giấu diếm những khuyết điểm của mình và đã giấu diếm được một cách rất chu đáo nhưng rút cục vẫn bị lộ sơ hở. Thiếu hiệp bảo tôi nói thế có đúng không?

- Tại hạ biết lắm! Cũng chỉ vì tại hạ không hề giấu diếm cho nên khuyết điểm của tại hạ trái lại rất kín đáo, người ngoài khó mà hiểu biết được.

- Người không phải là thánh hiền, quý hồ đối xử với nhau bằng chữ chân thành, lấy cái dài bỏ tức cho cái ngắn, được như vậy cũng đã là quý lắm rồi.

Ngắn người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc mới gượng cười đỡ lời :

- Tài ăn nói của cô nương lợi hại lắm, tại hạ xin kính phục đấy.

Thiếu nữ nọ mỉm cười, với giọng dịu dàng nói tiếp :

- Tuy vết thương của thiếu hiệp đã lành mạnh, nhưng hiện giờ tôi vẫn không muốn để cho thiếu hiệp rời khỏi nơi đây vội vì tôi có một việc cần phải đi miền nam tỉnh Phúc Kiến này, chẳng hay thiếu hiệp có chịu ở lại đây đợi chờ tôi không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Đa tạ lòng tốt của cô nương. Tại hạ cũng như cô nương có việc cần phải đi phía đông tỉnh Phúc Kiến. Bây giờ vết thương của tại hạ đã lành mạnh mà cô nương lại đi vắng nên tại hạ muốn lên đường đi ngay.

Thiếu nữ ngắn người ra giấy lát rồi hỏi lại :

- Việc của thiếu hiệp quan trọng đến thế ư?

- Phải!

- Tuy tôi biết vết thương của thiếu hiệp lành mạnh một cái là phải bỏ đi ngay nhưng tôi không ngờ thiếu hiệp lại vội vã như thế. Tại sao thiếu hiệp không đợi tôi về rồi hẳn đi?

- Tại hạ xin tâm lãnh lòng tốt của cô nương, không phải là tại hạ đã để lỡ mất nhiều ngày giờ lắm rồi.

Ngắm nghĩ giắt lát, thiếu nữ áo đen nói tiếp :

- Không phải là tôi không muốn để cho thiếu hiệp đi ngay đâu. Nhưng vì dân ở tỉnh Phúc Kiến này rất hung hăng, hơi tý là gây chuyện đánh nhau với người ngay. Lại có rất nhiều tổ chức bang hội nên tôi mới không yên tâm để thiếu hiệp đi một mình như thế, vì tới đâu là hung hiểm tới đó.

Trong lòng rất cảm động, Độc Cô Ngọc liếc nhìn nàng ta và đỡ lời :

- Chắc cô nương sợ tôi gặp những người ngang tàng như bọn người của Mân Tây bát động chứ gì? Không sao, từ giờ trở đi việc gì tôi cũng chịu nhin một chút là xong ngay.

Nàng nọ lại lắc đầu nói tiếp :

- Thiếu hiệp mới bước chân vào giang hồ, chưa biết trong giang hồ hiểm ác như thế nào. Có nhiều hoàn cảnh dù có dùng chữ nhẫn cũng không sao đối phó được...

Độc Cô Ngọc tròn ngược đôi lông mày lên, hăng hái đỡ lời :

- Nếu không nhin được thì ra tay đấu, quý hồ không chết thì thế nào chả có ngày trả thù được.

- Tôi thực không ngờ sao thiếu hiệp lại có ý nghĩ như thế và coi sự sống chết quá rẻ như vậy.

- Đại trượng phu sống không lấy gì làm vui vẻ và chết cũng không hãi sợ. Tại hạ...

- Thôi! Đủ rồi, thiếu hiệp đừng nói nữa. Tôi mạn phép táo gan phê bình thiếu hiệp hai câu. Người có ý nghĩ như thiếu hiệp này chỉ là sự dũng mãnh của một thất phu thôi.

Chả lẽ thiếu hiệp đã quên câu rằng cái chết có lúc nhẹ như lông hồng và cũng có lúc nặng như núi Thái sơn hay sao? Vì trên đời này còn có nhiều việc đáng để cho mình lưu luyến và cũng còn nhiều trách nhiệm đợi chờ mình gánh vác. Trừ phi người nào không có việc gì vướng víu thì mới có thể coi rẻ được sự sống chết như vậy.

Nghe thấy nàng ta nói như thế không khác gì sét đánh ngang tai, Độc Cô Ngọc rung mình đến thót một cái, người toát mồ hôi lạnh ra, vội chấp tay vái chào thiếu nữ áo đen và xin lỗi rằng :

- Đa tạ cô nương đã cảnh tỉnh tại hạ như vậy!

- Tôi không muốn thiếu hiệp cảm tạ tôi như thế! Tôi chỉ muốn thiếu hiệp chịu nghe lời nói của tôi là tôi hài lòng lắm rồi! Nếu thiếu hiệp không thể đợi chờ tôi về mà phải đi ngay thì tôi đã nghĩ ra được một cách này kể cũng tiện lắm. Bây giờ tôi hãy tiễn thiếu hiệp đi đến chỗ đường rẽ thì lúc ấy chúng ta sẽ chia tay nhau, chẳng hay thiếu hiệp có tán thành không?

- Như vậy có phải là lỡ mất việc của cô nương không?

- Tôi đã không sợ lỡ thì thiếu hiệp còn sợ gì nữa, vì đằng nào quãng đường đó cũng là thuận đường.

- Nếu vậy thực cảm ơn cô nương quá.

- Bây giờ thiếu hiệp có thể xuống giường đi ngay được rồi.

Thấy Độc Cô Ngọc vẫn ngồi yên, mặt lộ vẻ ngượng nghịu khó xử, nàng hiểu ý ngay và cười khi khi nói tiếp :

- Có phải thiếu hiệp sợ thất lễ với tôi không? Thiếu hiệp thử cúi đầu nhìn xem bộ áo đang mặc có phải là bộ áo mới hay là bộ áo cũ của thiếu hiệp?

Độc Cô Ngọc cúi đầu nhìn, quả thấy bộ áo nho phục của mình đang mặc hãy còn mới tinh. Chàng càng cảm động thêm, đưa mắt liếc nhìn nàng nọ, mặt lộ vẻ cảm ơn nhưng không sao nói được nửa lời.

Thiếu nữ áo đen cười khi hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp còn ngồi yên ở trên giường làm chi nữa. Mau xuống giường lên đường đi ngay chứ? Nếu thiếu hiệp cho là không tiện thì để tôi quay mặt đi vậy.

Nói xong nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Lúc ấy Độc Cô Ngọc mới dám bước xuống, nhưng vừa đứng dậy đã cảm thấy đầu óc choáng váng, mới biết mình vì ngủ quá nhiều mà nên. Chàng vội nhắm mắt lại giây lát rồi mới mở ra, múa chân múa tay vái cái cho khí huyết chạy đều rồi nấn nót lại quần áo và khẽ ho một tiếng nói rằng :

- Cô nương, tại hạ đã sửa soạn xong rồi!

Thiếu nữ cười khi một tiếng, từ từ quay lại nhìn chàng. Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội nhìn ra phía khác và hỏi tiếp :

- Cô nương có cần nhặt nhạnh, thâu xếp gì không?

Thiếu nữ vừa cười vừa đáp :

- Thiếu hiệp khỏi cần quan tâm đến điều đó, công việc thâu xếp dọn dẹp ở trong nhà này không bao giờ tôi phải bận tâm tới. Chúng ta đi thôi!

Nói xong, nàng từ từ ra ngoài cửa. Độc Cô Ngọc cũng vội theo sau ngay. Đi được vài chục trượng, chàng mới quay đầu ngẩng nhìn căn nhà trúc, mới hay căn nhà này xây ở trên đỉnh núi chơ vơ, phía đằng trước là một vực thẳm và sau lưng thì tựa vào tảng đá lớn của ngọn núi. Cách đó không xa lại còn có một cái thác nước. Phía bên phải của căn nhà trúc có trồng hơn trăm cây trúc, con đường nhỏ từ cửa nhà quang co khúc khuỷu, tiến thẳng xuống dưới chân núi. Vì bị những cây thông che lấp nên chàng không thể biết được con đường đó dài ngắn như thế nào.

Phong cảnh đẹp như thế này khiến Độc Cô Ngọc ngây ngất tâm thần và không sao nhận được, thờ dài một tiếng buột miệng khen ngợi :

- Cô nương biết hưởng nhàn thực!

Nàng nọ quay đầu lại vừa hỏi :

- Có thực không?

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Tại hạ ở trong cảnh tiên bấy nhiêu ngày, đến giờ mới biết cảnh của nơi đây u nhã như vậy, nay đã phải vội vàng lên đường thực là ân hận biết bao. Nhưng có lẽ đó cũng là vì tại hạ bạc phước.

- Hà tất thiếu hiệp phải than thân trách phận như thế làm chi. Nếu thiếu hiệp bằng lòng thì tôi rất hy vọng được thiếu hiệp đến ở nơi đây mãi mãi.

Nghे thấy nàng ta nói như vậy, Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và đáp :

- Cảm ơn cô nương, chỉ vì tại hạ còn có chút việc bận mới phải đi ngay như thế này, nhưng nếu có rảnh, thể nào tại hạ cũng sẽ tới đây quấy nhiễu luôn.

- Thiếu hiệp khéo ăn khéo nói lắm!

- Đó là tại hạ nói thực...

- Nói thực ư? Nếu bây giờ tôi xin tặng căn nhà này cho thiếu hiệp thì sẽ thiếu hiệp sẽ không bận bịu gì cả. Như vậy thì hà tất thiếu hiệp phải nói là còn thường tới đây quấy nhiễu như thế nữa!

Thấy nàng ta nói trắng trợn như vậy, Độc Cô Ngọc rất hồ thẹn, không biết trả lời như thế nào cho phải.

Thiếu nữ nọ vừa cười vừa nói tiếp :

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, tôi đã nói ra thì thể nào cũng phải làm cho kỳ được. Từ nay căn nhà này đã là của thiếu hiệp và người yêu rồi. Bây giờ tôi hãy tạm trông nom hộ căn nhà này cho thiếu hiệp, bao giờ hai vị dọn tới, tôi sẽ rời khỏi căn nhà này ngay.

Nhưng thiếu hiệp chớ có mừng rỡ vội, đến lúc ấy tôi sẽ có cách khiến thiếu hiệp phải ngoan ngoãn theo tôi đi. Tuy nhiên đó là chuyện sau này, bây giờ không nên nhắc nhở tới vội. Thôi! Chúng ta hãy lên đường đi.

Nói xong nàng rào bước đi luôn. Độc Cô Ngọc giờ khóc giờ cười, lắc đầu thở dài lớn bước đi theo.

Đi được nửa tiếng đồng hồ mới đi hết khu rừng thông thì bỗng nghe thấy có tiếng ngựa hí ở đằng xa vọng tới. Chàng vội ngừng đầu nhìn về phía đằng trước mới hay chỗ cách mình hơn mười trượng ở bên cạnh đường đã có một chiếc xe song mã. Cạnh xe có bốn đại hán mặc áo gấm đang đứng nghiêm trông có vẻ cung kính lắm. Trên xe có một ông già lụ khụ ngồi cầm cương mặc áo xám.

Độc Cô Ngọc trông thấy chiếc xe và bốn người ấy, tuy không nói gì nhưng trong lòng rất hồ nghi. Thiếu nữ áo đen hình như đã biết chàng nghi ngờ gì rồi, vội vừa quay lại vừa cười vừa hỏi :

- Chắc thiếu hiệp thể nào cũng nghi ngờ tôi là người rất huyền bí phải không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Cô nương nói rất đúng, nhưng tại hạ đã nói rồi, tại hạ chỉ cần biết cô nương là Suồng cô nương thôi chứ không cần biết tới chuyện khác.

Thiếu nữ áo đen cười khì và nói tiếp :

- Thiếu hiệp thông minh thực, như vậy có thể khiến tôi không cần phải hỏi đến việc của thiếu hiệp nữa. Nhưng tôi đoán chắc không bao lâu tôi sẽ biết rõ hết.

Độc Cô Ngọc có vẻ không phục, liền nghi bưng :

“Tuy ta không giấu diếm nổi cô nương, nhưng cô nương cũng đừng có hòng giấu diếm nổi...”

Thiếu nữ nọ vừa cười vừa nói tiếp :

- Tôi cũng biết thể nào thiếu hiệp cũng sẽ biết rõ chuyện của tôi nhưng chỉ đó là chuyện rất lâu. Bất cứ sao trong nửa năm trời, chúng ta phải theo đúng lời hẹn ước với nhau, không ai được dò lai lịch của đối phương hết. Tuy vậy, dò hỏi người khác thì không bị hạn chế. Chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao?

Độc Cô Ngọc mỉm cười gật đầu :

- Cô nương dặn bảo thì tại hạ xin vâng lời ngay. Hơn nữa tại hạ có muốn biết sự bí ẩn của cô nương đâu?

Nàng nọ liếc nhìn chàng một cái rất tinh tứ và đỡ lời :

- Muốn biết hay không chúng ta đã cùng hiểu nhau cả. Thiếu hiệp hà tất phải thốt ra những lời lẽ trái với lòng như thế làm chi?

Hồ thẹn vô cùng, Độc Cô Ngọc không dám nói thêm nữa.

Thiếu nữ cười khì một tiếng, thùng thẳng đi tới trước xe ngựa, phát tay một cái. Bốn đại hán nọ cung kính vái một vái rồi lớn bước đi tới trước ngựa. Nàng nọ giơ tay vén tấm màn cửa xe lên, quay đầu lại bảo Độc Cô Ngọc rằng :

- Thiếu hiệp có lại đây đỡ tôi lên xe không?

Tuy không muốn, nhưng Độc Cô Ngọc cảm thấy lời nói của nàng nọ rất nghiêm nên không dám phản kháng gì hết mà chỉ cau mày lại, lớn bước tiến lên, giơ tay ra để đỡ cánh tay của nàng nọ. Nhưng tay chàng vừa đụng vào cánh tay của nàng, tuy cách một lớp áo mà vẫn cảm thấy da thịt của nàng ta mềm mại vô cùng. Chàng rùng mình đến thót một cái, vội rút tay ngay lại.

Nàng nọ quay đầu lại liếc chàng cười nũng nịu và hỏi :

- Cái gì thế? Thiếu hiệp không dám đỡ tôi lên xe hay sao?

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Cô nương chớ có hiểu lầm!

Nàng nọ vừa cười vừa đỡ lời :

- Như vậy là không dám phải không?

Trợn ngược đôi lông mày kiêu lên. Độc Cô Ngọc đáp :

- Ai bảo là không dám?

Thiếu nữ vẫn cười nũng nịu và nói tiếp :

- Thế tại sao thiếu hiệp lại rút tay lại?

Độc Cô Ngọc không nói năng gì nữa, nghiêng răng mím môi lần thứ hai giơ tay ra nắm lấy cánh tay của nàng. Lại nguyệt chàng một cái rất tình tứ, nàng nọ khẽ nói tiếp :

- Như thế này mới phải, quý hồ trong đầu óc đừng có nghĩ vợ nghĩ vãn thì không phải e dè gì hết. Và thiếu hiệp đừng có quên chúng ta còn ngồi sát cánh nhau ở trong xe nữa đây.

Nói xong, nàng cười khi một tiếng, nhảy ngay vào trong xe. Độc Cô Ngọc ngượng ngịu vô cùng nhưng tình thế bắt buộc, không cho phép chàng thoái thác nên chàng chỉ hơi chần chờ một chút, cũng đánh liều bước lên trên xe ngồi cạnh nàng ta luôn.

Thiếu nữ nhìn chàng cười khi một tiếng, buông tấm màn cửa xe xuống, rồi quát bảo ông già lái xe rằng :

- Hãy đi Động cung trước.

Nàng vừa nói dứt đã có tiếng roi kêu “đét” một tiếng thực ròn và bánh xe đã bắt đầu chuyển động ngay. Thân xe rất nhỏ, chỉ vừa đủ hai người ngồi sát cánh nhau thôi.

Ngồi ở trong xe, Độc Cô Ngọc ngửi thiên hạ mùi thơm như lan như xạ, liền cảm thấy ngây ngất vô cùng và cũng tưởng tượng như đang ngồi ở trên cái thảm bằng kim khí.

Khi thân xe vừa lắc lư một cái là nàng nọ lại cười khi một tiếng và dựa vào người chàng luôn.

Độc Cô Ngọc thất kinh khẽ kêu cô nương và giơ tay ra đỡ. Tay chàng vừa đụng chạm phải cánh tay nõn nà, mềm như không có xương của nàng làm chàng tưởng tượng như có một luồng điện giật, vội rút tay lại ngay.

Nàng nọ lại cười khi và khẽ nói tiếp :

- Từ đây tới Động cung phải đi một quãng đường khá xa. Đường lối rất gồ ghề khó đi, quý hồ thiếu hiệp giữ vững được tâm thần thì chả việc gì hết. Chả lẽ thiếu hiệp lại sợ tôi nuốt chửng hay sao?

Độc Cô Ngọc cứ nghiêng răng thâm, chứ không nói năng gì hết. Nàng nọ thấy thế lại cười khi và nói tiếp :

- Ngày hôm nay tôi phải thử xem Đỗ Ngọc với Liễu Hạ Huệ ai giỏi hơn ai?

Nói xong, nàng tựa ngay vào lòng của chàng.

Độc Cô Ngọc biết nàng ta có ý đùa giỡn mình, trong lòng đã hơi tức giận, nhưng chàng nghĩ lại lời nói của nàng nói rất phải, quý hồ ta giữ vững được tâm thần chả lẽ nàng lại nuốt sống được ta hay sao?

Nghĩ như vậy, chàng cố trấn tĩnh tâm thần, ngồi thẳng người lại, vẻ mặt nghiêm nghị, mồm tùm tùm cười, mặc cho nàng mềm như một đồng bóng gục vào vai mình mà không hề động lòng chút nào.

Chương 8: Long Phan tái xuất hiện

Xe vẫn chạy như bay, thân xe đảo đi đảo lại không ngớt. Độc Cô Ngọc ngồi ở trong xe bị lắc đi lắc lại một lát đã cảm thấy buồn ngủ rồi chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thiếu nữ áo đen vẫn cứ tựa vào vai chàng chẳng nói chẳng rằng.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, thân xe bỗng rung động rất mạnh. Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, thức tỉnh ngay, vội mở mắt ra nhìn. Chàng rất ngạc nhiên vì chàng thấy nàng nọ đã phủ cái áo bào đen lên người mình lúc nào không hay. Còn nàng chỉ mặc một bộ quần áo võ trang mỏng manh và đang đưa mắt ngắm nhìn mình.

Chàng rất cảm động, đang định lên tiếng cảm ơn thì nàng nọ đã mỉm cười khẽ hỏi :

- Thế nào, ngủ có ngon giấc không?

Rất cảm động, Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Tại hạ mãi ngủ khiến cô nương bị lạnh như vậy, trong lòng thật áy náy không yên.

Nàng nọ tủm tỉm cười, chưa kịp trả lời thì xe ngựa bỗng ngừng lại, tiếp theo đó ông già cầm cương đã quát lớn :

- Ai đó?

Độc Cô Ngọc giật mình đến phát một cái, đưa mắt nhìn nàng nọ. Không ngờ nàng ta vẫn ngồi yên, chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Bên ngoài lại có giọng lạnh lùng nói :

- Với hạng tầm thường như ngươi chưa xứng hỏi danh hiệu của lão phu. Mau gọi hai đứa nhỏ ở trong xe ra đây trả lời đi.

Nghe giọng nói của người đó, Độc Cô Ngọc đã biết là ai. Máu trong người liền sôi sùng sục, buộc miệng thốt ra bốn tiếng như sau: Long Phan lệnh chủ. Chàng định vén màn nhảy ra thì bỗng thấy một chiếc tay mềm mại nắm lấy cổ tay phải của mình đồng thời có một luồng sức mạnh kỳ lạ khiến chàng không sao cử động được. Chàng giật mình kinh hãi vội quay đầu lại nhìn.

Thiếu nữ áo đen nhìn chàng khẽ lắc đầu và nói :

- Thiếu hiệp đừng có nóng nảy như thế. Nếu quả thật là y thì lại càng hay. Tôi đang lo ngại không biết đi đâu để tìm ra y. Thiếu hiệp hãy cứ ngồi yên ở đây, để tôi ra trả thù họ cho.

Độc Cô Ngọc biết nàng ta sợ mình địch không nổi đối phương. Nhưng kẻ đại thù ở trước mặt thì cảm sao nổi lửa giận, nhưng khôn nổi tay chàng bị nàng nọ cầm chặt, không sao cử động được.

Người lái xe lại giận dữ quát bảo :

- Cô nương của ta là người cao quý như thế, có bao giờ thêm tiếp những kẻ lạ mặt vô danh đầu. Nếu các hạ không tránh ra để cho xe của lão phu đi thì đừng có trách lão phu sẽ thất lễ đấy.

Lại có tiếng cười khẩy nổi lên và giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Cao quý cái gì? Con nhỏ ở trong mắt lão phu chỉ là một con bần tiện, dâm đảng..

- Cảm ơn!

Người phu xe hét lớn, không cho đối phương nói càn thì lại có một người lên tiếng quát bảo :

- Lão quỷ này táo gan thật, dám ăn nói vô lễ với cô nương của chúng ta như thế?

ngươi không muốn sống nữa chắc, mau nộp mạng đi!

Thiếu nữ áo đen đột nhiên lên tiếng khẽ quát bảo :

- Quay trở lại. Các người không được nói nhiều.

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chờ tên thù hạp ấy rút lui về phía sau xe xong, nàng nọ vẫn ngồi yên ở trong xe mà hỏi vọng ra bên ngoài rằng :

- Có phải là Long Phan lệnh chủ đây không?

Người ở bên ngoài vẫn cười khẩy và với giọng lạnh lùng đáp :

- Tiểu quý nhớ dai thật. Phải! lão phu là Long Phan lệnh chủ đây.

Nàng nọ lại hỏi tiếp :

- Người có biết ta là ai không?

- Ngày nọ, lão phu bị tiểu quý ngồi cạnh người phá hỏng việc làm của lão phu, từ đó đến nay lão phu chưa hề rời khỏi Môn Tây nửa bước. Nhất cử nhất động của các người thoát sao khỏi con mắt của lão phu?

Nghe thấy Long Phan lệnh chủ trả lời như vậy, nàng nọ cười khẩy hỏi tiếp :

- Người đã biết bốn cô nương là ai rồi càng hay. Bốn cô nương hãy hỏi người câu này :

Sao bỗng dưng người lại xuất hiện ở nơi đây ngăn cản xe của bốn cô nương như thế làm chi?

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đáp :

- Lão phu muốn hỏi con nhỏ người lấy một vật này.

Ngăn người ra giây lát, thiếu nữ mới hỏi lại :

- Có phải người muốn lấy chàng ta đây không?

Long Phan lệnh chủ cười the thé, đáp :

- Người thông minh thật, chính lão phu muốn lấy được tình lang ở cạnh người.

Độc Cô Ngọc nghe thấy Long Phan lệnh chủ nói như vậy, vừa xấu hổ vừa tức giận, không sao nhịn được, đang định dang tay ra thì thiếu nữ nọ lại nhìn chàng lắc đầu và hỏi Long Phan lệnh chủ tiếp :

- Chàng ta đã là người yêu của bốn cô nương, người còn muốn lấy làm chi?

- Tiểu quý này là kẻ thù của lão phu. Lão phu bắt được y sẽ có cách sử dụng riêng?

Sao, hai người âu yếm với nhau bấy nhiêu lâu mà y vẫn chưa nói chuyện ấy cho người nghe hay sao?

- Tuy chàng chưa nhắc nhở chuyện đó cho bốn cô nương hay nhưng bốn cô nương biết chàng giận người lắm, chỉ muốn nuốt chửng được mới cam tâm.

- Lẽ dĩ nhiên rồi. Nhưng lão phu đã có lời nói trước là y không muốn nhắc nhở chuyện đó cho người hay thì người cũng đừng có hỏi dò đến những chuyện của lão phu làm chi.

- Việc gì chứ việc này thì người cứ yên tâm. Hiện giờ bốn cô nương chưa muốn biết chuyện của các người vội. Một ngày kia nếu bốn cô nương muốn biết thì cũng không ai có thể giấu diếm nổi.

- Đó là việc của người, không việc gì đến lão phu. Thôi, đừng có nói những chuyện thừa ấy nữa. Lão phu chỉ hỏi người có chịu trao y cho lão phu không?

- Có thể lắm!

Thấy nàng ta trả lời như vậy, Độc Cô Ngọc liền biến sắc mặt. Nhưng chàng chưa kịp nói thì nàng nọ đã liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ rồi trả lời Long Phan lệnh chủ tiếp :

- Nếu người muốn bắt được chàng đi thì ít nhất phải giết được năm người ở bên ngoài và cả bốn cô nương ở trong xe này nữa. Nếu người có thể làm được như vậy thì cứ tự tiện đem chàng đi.

Nghe thấy nàng ta nói như thế, Độc Cô Ngọc rất cảm động, vội dùng tay trái để lên chiếc tay của nàng nọ, khẽ nắm một cái. Nàng ta cũng liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ, và từ từ tựa lưng vào người chàng. Lần này chàng không tránh ra, cứ để mặc cho nàng ta tựa vào.

Long Phan lệnh chủ ở bên ngoài lại cười khẩy nói tiếp :

- Ngươi đừng tưởng Tứ đại hộ pháp của ngươi là đã rất lợi hại. Đối với lão phu, chúng chỉ là bọn giá áo túi cơm, rất tầm thường.

Bên ngoài bỗng có mấy tiếng cười khẩy nổi lên. Thiếu nữ nọ vội bảo mấy người hộ pháp đó rằng :

- Các ngươi khỏi cần phải đếm xỉa tới y. Bỏn cô nương sẽ có cách để các ngươi khỏi bức mình.

Trên đầu xe bỗng có tiếng người quát tháo như sấm động :

- Tuân lệnh! Thuộc hạ xin đa tạ cô nương.

Nàng nọ với giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Người tự tin như vậy sao không dám thử thách đi?

Long Phan lệnh chủ ở bên ngoài xe cười khẩy đáp :

- Con nhãi đừng có nói khích lão phu. Nếu lão phu muốn giết chết các ngươi thật dễ như trở bàn tay.

Nàng áo đen vừa cười vừa đỡ lời :

- Hôm nay bỏn cô nương muốn xem người giết người như trở bàn tay ra sao?

Long Phan lệnh chủ tức giận chịu không nổi, lạnh lùng nói tiếp :

- Con nhãi kia, ngươi có biết Long Phan lệnh chủ của bôn Lệnh chủ đã đưa ra là không bao giờ để cho một người nào sống sót không?

Thiếu nữ áo đen cười khi đáp :

- Bỏn cô nương ngưỡng mộ oai danh của lão phu đã lâu, nhưng cái trò ấy chỉ có thể dọa nạt được những kẻ tầm thường nhút nhát như cây thối. Chứ gặp phải bỏn cô nương thì lá cò lệnh ấy không nghĩa lý gì hết.

- Con nhãi, ngươi dám tự tin như vậy ư?

- Tất nhiên, xưa nay bỏn cô nương cũng không hề nói suông để dọa nạt ai hết!

Nàng vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất tinh tú.

Thấy thế Độc Cô Ngọc giật mình đến phát một cái, trong lòng áy náy không yên.

Long Phan lệnh chủ cười giọng quái dị hỏi tiếp :

- Được! Bôn Lệnh chủ phải xét thử tài ba của ngươi cao thấp như thế nào?

Nhưng con nhãi kia, ngày hôm nay bôn Lệnh chủ hoặc giả mở lòng từ bi, không muốn tay dính máu tanh, ngươi nghĩ sao?

Nàng nọ ung dung đáp :

- Giản dị lắm! Nếu người không muốn tay dính máu tanh thì có một cách là tránh sang một bên để bỏn cô nương đi qua. Sau này bỏn cô nương cũng sẽ tìm kiếm người để gặp lại.

Long Phan lệnh chủ cười khi nói tiếp :

- Làm gì có chuyện giản dị như thế? Nói thật cho ngươi biết, lão phu cứ khoanh tay đứng yên cũng có cách làm cho ngươi phải ngoan ngoãn nộp thẳng nhỏ kia cho lão phu.

Nàng nọ cũng cười khi và hỏi tiếp :

- Người đã tự tin như vậy sao không thử thách xem?

Long Phan lệnh chủ làm li đáp :

- Được lắm! Con nhãi kia! Nếu lão phu đoán không sai thì chắc tiểu quý ngồi cạnh ngươi vẫn chưa biết rõ lai lịch, tên tuổi và thân phận của ngươi đâu?

Nàng nọ thấy đối phương nói như vậy, hơi rùng mình, vội đỡ lời :

- Người đoán như vậy là lầm rồi. Việc của bỏn cô nương chàng đã biết rõ hết.

Long Phan lệnh chủ kêu “ồ” lên một tiếng, cười giọng quái dị, nói tiếp :

- Như vậy hiêm có thật! Có lẽ bụng dạ của y rộng lượng lắm. Nếu y đã biết thì lão phu tưởng tất nhiên người không phản đối để cho lão phu được nói rõ thêm cho y hay?

Nàng nọ giật mình kinh hãi, bỗng giật dử quất lớn :

- Bỏn cô nương phải nói trước, nếu người dám tiết lộ nửa câu thì nơi đây sẽ là chỗ chôn xương vùi xác của người ngay!

Độc Cô Ngọc nghe tới đó ngẩn người ra, đang định lên tiếng hỏi thì Long Phan lệnh chủ đã cười the thé hỏi :

- Sao lại không dám? Y đã được nghe thấy một lượt rồi, bây giờ lão phu có kể lại thì y cũng chỉ càng nhận thức rõ thêm thôi, chứ có sao đâu?

Nàng nọ hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và nghiêng rặng, mím môi đáp :

- Lão quỷ kia! Ngày hôm nay bỏn cô nương cũng không muốn ra tay dính máu tươi.

Tốt hơn hết lão quỷ người đừng có bắt ép ta!

Long Phan lệnh chủ cười khẩy nói tiếp :

- Việc này kẻ cũng giản dị lắm. Nếu người không muốn lão phu nói thì cứ việc ngoan ngoãn trao tiểu tử ấy cho lão phu là xong ngay.

Nàng nọ lại rùng mình đến phát một cái, nhưng không thấy nàng lên tiếng trả lời.

Hiển nhiên lúc này nàng đang gặp một vấn đề rất khó xử và trong lòng rất mâu thuẫn.

Nàng không muốn để cho Độc Cô Ngọc biết mình là ai, và cũng không muốn trao chàng ta cho đối phương.

Độc Cô Ngọc trông thấy thái độ của nàng như vậy cũng không nhẫn tâm. Máu nóng trong người sôi lên sùng sục, nghiêng rặng mím môi đánh nhất định bất chấp hậu quả gì cũng nhảy ra ngoài để can thiệp.

Thiếu nữ áo đen bỗng kéo chàng lại. Hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng tinh tú, với giọng nghẹn ngào :

- Chả lẽ thiếu hiệp không tin tôi hay sao?

Lắc đầu thờ dài, Độc Cô Ngọc đáp :

- Cô nương đừng có hiểu lầm như vậy. Sở dĩ tại hạ định nhảy ra ngoài đó là vì không nhẫn tâm trông thấy cô nương phải phân vân khó xử.

Nàng nọ nghe nói, người run lên cảm cập một hồi, nhắm nghiền hai mắt lại, ứa ra hai hàng lệ, gượng cười đỡ lời :

- Thiếu hiệp đã nói như vậy thì Tư Đồ Sương này có chết cũng cam tâm.

Nghe thấy nàng ta nói như thế, Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và thấy nàng đã quay đầu lại, rất bình tĩnh lớn tiếng nói vọng ra ngoài xe rằng :

- Lão quỷ, nếu người không sợ chết thì cứ việc nói đi.

Cười khẩy một tiếng, Long Phan lệnh chủ đỡ lời :

- Tốt hơn hết người nên nghĩ kỹ đi thì hơn. Phải biết lão phu chỉ cần nói ra là tiểu quỷ nọ không còn là cục cưng của người nữa.

Người hơi run run, nàng áo đen lạnh lùng đáp :

- Lão quỷ đừng có nói nhiều vô ích. Bỏn cô nương đã đánh liều rồi. Dù chàng ta có hận bỏn cô nương đi chăng nữa thì bỏn cô nương cũng không bao giờ chịu để cho người đem chàng đi. Người cứ việc nói đi, hễ người vừa lên tiếng là bỏn cô nương đâm vào yếu huyệt mê của chàng ta ngay. Vậy người cứ việc nói đi! Sao người không nói đi?

Long Phan lệnh chủ không ngờ nàng ta lại có thủ đoạn ấy, ngừng giây lát, y liền cười the thé, nói tiếp :

- Không ngờ con nhãi người lại có ý nghĩ như vậy. Nếu thế bắt buộc lão phu phải sử dụng cả thủ đoạn mềm lẫn cứng cùng một lúc.

Nàng nọ chỉ cười khẩy thôi, chưa kịp lên tiếng nói thì Độc Cô Ngọc đã giật dử quất lớn :

- Lão quỷ Long Phan, người có thủ đoạn gì cứ việc giở ra đi. Bây giờ thiếu gia đã biết nàng là Tư Đồ Sương...

Chàng chưa nói dứt thì Long Phan lệnh chủ đã cười khẩy nói tiếp :

- Tiểu quý, tài trí nhỏ mọn của người thì đừng có biểu diễn ở trước mặt lão phu. Hừ, phải! Người đã biết tên y thị là Tư Đồ Sương rồi, nhưng người có biết Tư Đồ Sương là người như thế nào không?

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Bất cứ Tư Đồ Sương là người như thế nào, là kẻ mang tội thập ác, không sao tha thứ được, nói tóm lại, Tư Đồ Sương không phải là Long Phan lệnh chủ thì người đừng có tốn hơi mất công mà nói thêm làm chi nữa.

Thiếu nữ áo đen rất cảm động liếc nhìn Độc Cô Ngọc rồi khẽ quay đầu lại, quát bảo bọn thù hạ rằng :

- Ra tay tấn công đi!

Nàng vừa nói dứt, phía đằng trước đã có mấy tiếng quát tháo. Tiếp theo đó, Long Phan lệnh chủ lại cười giọng quái dị và nói :

- Con nhãi bất buộc lão phu phải ra tay như thế này thì đừng có trách lão phu không nương tay đấy nhé! Bước trở về!

Liền có hai tiếng kêu “bùng, bùng” thật lớn. Tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu “hự”.

Độc Cô Ngọc kinh hoàng và giật đến thót một cái. Thiếu nữ áo đen lại khẽ quát bảo tiếp :

- Công lực của lão quý rất cao siêu, hai người khỏi cần phải đứng ở đây bảo vệ ta nữa, xông lên liên tay hợp sức tấn công y đi!

Phía đằng trước xe lại có hai tiếng quát tháo và có tiếng nói giận dữ của Long Phan lệnh chủ vọng tới rằng :

- Con nhãi kia, người cứ sai bảo những bọn giá áo túi cơm lên nộp mạng còn người thì cứ rút đầu rút cổ ở trong xe, không dám ra đây đấu với lão phu. Lão phu hãy thu xếp bốn tên này trước rồi sẽ cần quét người sau.

Độc Cô Ngọc chỉ nghe thấy phía đằng trước xe có tiếng chuông phong kêu “vù vù”, tiếng hò hét quát tháo liên hồi, hiển nhiên trận đấu rất kịch liệt.

Độc Cô Ngọc đưa mắt liếc nhìn nàng nọ, thấy nàng có vẻ bình tĩnh lắm, hình như nàng đã nắm chắc phần thắng thì phải?

Một lát sau, Độc Cô Ngọc ngẫm nghĩ một chút rồi không sao nhìn được, khẽ hỏi :

- Cô nương liệu bốn vị ấy có thắng nổi Long Phan lệnh chủ không?

- Tuy bọn người họ đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm nhưng công lực của Long Phan lệnh chủ như còn cao hơn chúng một mức. Thiếu hiệp không nghe thấy chuông phong của Long Phan lệnh chủ càng đấu càng mạnh, đủ thấy công lực của bọn người ấy đã kém sút dần hay sao?

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy, kinh hãi thán và nghĩ bụng :

“Cứ xem sự nhận xét của nàng thì công lực của nàng đã luyện tới mức phi phàm rồi.

Bằng không sao chỉ nghe tiếng chuông phong mà đã phân biệt được ai hơn ai kém như thế?”

Nghĩ tới đó, chàng lại hỏi tiếp :

- Cô nương nói như vậy chả lẽ không sớm thì chạy, bốn người kia thế nào cũng bị đánh bại hay sao?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp :

- Vâng! Tôi chỉ muốn để cho bốn người họ ra đấu như vậy là muốn thử xem công lực của Long Phan lệnh chủ cao siêu tới mức độ nào. Bây giờ tôi đã biết công lực của y còn kém hơn mức tưởng tượng của tôi nhiều vì bốn người ấy liên tay đã chống đỡ được hơn ba mươi hiệp rồi.

Tuy người ngồi ở trong xe, lại có màn cửa che lấp, nhưng trận đấu ở bên ngoài xảy ra như thế nào nàng cũng biết rõ mồn một.

Độc Cô Ngọc hơi ngẫm nghĩ một chút rồi cau mày lại hỏi :

- Nếu đúng như lời của cô nương nói thì lát nữa cô nương thế nào cũng phải ra ngoài đấu với y hay sao?

Nàng nọ mỉm cười đáp :

- Với tài ba của Long Phan lệnh chủ như vậy tôi chưa cần phải ra tay đấu với y vội.

Độc Cô Ngọc nghe nói rất thắc mắc, vội hỏi tiếp :

- Tại hạ không hiểu lời nói của cô nương.

Nàng nọ cười khi đáp :

- Một lát nữa thiếu hiệp sẽ hiểu biết liền. Thế nào tôi cũng làm cho Long Phan lệnh chủ phải hoảng sợ đến mất hết hồn vía mà thúc thủ đợi chết.

Thấy nàng nói như vậy, Độc Cô Ngọc càng thắc mắc, không hiểu thêm. Chàng đang suy nghĩ sức nhớ tới một việc, vội nói tiếp :

- Tại hạ có một điều này muốn yêu cầu cô nương giúp cho.

Nàng ngẩn người ra một hồi, rồi với giọng nhu mì đáp :

- Thiếu hiệp cứ nói đi. Bất cứ việc gì của thiếu hiệp tôi cũng vui lòng nhận lời giúp ngay.

Thấy nàng ta nói như vậy tuy lại phải mang ơn nàng ta một lần nữa nhưng việc này rất quan trọng, chàng không còn nghĩ ngợi tới vấn đề ấy nữa, liền cương quyết nói tiếp :

- Ngày hôm nay chỉ xin cô nương trông trị y qua loa thôi chứ đừng có đánh chết y vội!

Nàng nọ rất ngạc nhiên, vội hỏi lại :

- Tại sao thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ với y có một mối thù rất lớn, đang định tìm cách để trả được mối thù ấy, nên tại hạ không muốn nhờ tay ai giết chết y cả.

Nàng nọ hơi ngẫm nghĩ một chút, đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi hỏi lại :

- Thiếu hiệp có biết tôi đang lo...

Độc Cô Ngọc cương quyết đỡ lời :

- Đa tạ cô nương! Tại hạ tự biết công lực của mình lúc này không sao địch nổi y, và còn biết thả hổ về rừng như vậy sẽ hậu họa rất lớn. Nhưng tại hạ có một nguyện vọng, chỉ cần mình còn sống sót giờ phút nào thế nào cũng phải đích tay giết chết tên giặc ấy mới thôi.

Thấy lời nói của chàng hào khí can vân như thế, nàng nọ liền đưa mắt ngắm nhìn chàng, khẽ thở dài một tiếng đáp :

- Thôi được! Ngày hôm nay nể mặt thiếu hiệp hãy tha chết cho lão quỷ ấy một phen.

Mặt lộ vẻ rất cảm động, Độc Cô Ngọc liếc nhìn nàng nọ rồi cảm ơn rằng :

- Đa tạ cô nương, tại hạ sẽ không bao giờ quên ơn ngày hôm nay cô nương đã ban cho.

Về mặt hơi ai oán, nàng nọ liếc nhìn chàng một cái, với giọng nửa giận nửa hờn đỡ lời :

- Người này thật là...

Đột nhiên bên ngoài bỗng có mấy tiếng kêu “hự” vọng tới, nàng nọ bỗng lộ vẻ hồi hộp, không nói tiếp nữa, mà quát bảo người cầm cương ngựa rằng :

- Cự già ra tay đi!

Nàng vừa nói dứt đã có hai tiếng roi ngựa vút đen đét nổi lên. Tiếp theo đó, có một tiếng rú rất kinh hồn động phách nổi lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Long Phan thật hay giả

Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ liền buột miệng hỏi :

- Thế ra ông cụ già nua cầm cương ngựa đó lại là...

Nàng nọ cười khi một tiếng, đỡ lời :

- Phải! Ông ta là một cao nhân tuyệt thế! Ít khi ra tay đấu với người...

Tiếng rú vừa dứt, Độc Cô Ngọc đã nghe thấy Long Phan lệnh chủ thất kinh hỏi :

- Ngài có phải là Đà Tú Trà Lôì lão tiền bối đã oai trấn Đại Mạc vào hồi năm mươi năm về trước đây không?

Nàng nọ ngăn người ra, nói :

- Không ngờ lão quý lại sành mắt đến như thế...

Nàng chưa nói dứt đã có giọng khàn khàn lạnh lùng nói :

- Thằng nhỏ này đã mù quáng hay sao? Năm xưa Đà Tú Trà Lôì oai trấn Đại Mạc đã chết từ hồi năm mươi năm về trước rồi, còn lão phu đây chỉ là lão già họ Trà, người lái xe cho cô nương của lão phu thôi.

Long Phan lệnh chủ cười gằn nói tiếp :

- Không dám giấu diếm Trà lão tiền bối, trên hoàn vũ này không có người thứ hai nào biết sử dụng tuyệt học độc đáo Thôi hồn tiêu ấy. Nếu hiệp giả của Trà lão tiền bối ở đây...

Nàng áo đen đã cười khẩy và lớn tiếng nói :

- Ngươi muốn bỏ chạy ư? Làm gì có chuyện giản dị như thế? Lão quý, ngươi nói đi?

Long Phan lệnh chủ cười giọng quái dị đáp :

- Ngươi đừng có đắc chí, ý thế hà hiếp người như vậy. Phải biết lão phu vì thấy hiệp giả của Trà lão tiền bối ở đây nên mới tạm thời buông tay, tha cho ngươi một phen...

- Đủ rồi!

Nàng nọ cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Ngươi đừng có cố ý làm ra vẻ đàng hoàng như thế nữa. Ngươi phải biết, ông già này chỉ là ông cụ họ Trà thôi chứ không phải là Trà lão tiền bối ở Đại Mạc năm xưa.

Bỏ cô nương không cảm ơn ngươi đâu, và cũng không có thời giờ nói chuyện nhiều với ngươi nữa. Cụ già lúc hạ thủ nên nhẹ tay một chút, tôi đã nhận lời để dành tính mạng của y cho người khác giết rồi. Cụ chỉ nên cho y ném mùi roi ngựa một phen cũng đủ rồi.

Nàng vừa nói dứt thì bên ngoài đã có tiếng kêu “đét” thật ròn. Tiếp theo đó, lại có tiếng thất kinh la lớn của Long Phan lệnh chủ.

- Trà lão tiền bối mau ngừng tay...

Ông già nọ liền quát lớn một tiếng, không để cho đối phương nói tiếp mà trả lời rằng :

- Nếu không có lệnh dụ của gia cô nương thì ngày hôm nay lão phu thế nào cũng đánh cho ngươi tan xương nát thịt. Bây giờ tuy tha tội chết cho ngươi nhưng còn tội sống không thể nào tha thứ được. Sau hai mươi roi lão phu sẽ tha cho ngươi đào tẩu! Đờ lấy!

Ông ta vừa nói xong đã có tiếng kêu đen đét liên hồi. Long Phan lệnh chủ quát bảo tiếp :

- Trà Lôì! Bỏ Lệnh chủ tôn kính người nổi danh ngày trước...

Ông già cả cười ngắt lời đối phương và nói tiếp :

- Kẻ cầm cương ngựa này không dám! Lão nhãi già kia, ngươi có tài ba độc đáo gì thì cứ việc giở ra đi.

Lại có tiếng hai tiếng kêu đen đét nổi lên. Long Phan lệnh chủ càng tức giận thêm quát lớn :

- Trà Đà Tử ngươi đã không biết điều thì hãy ném mùi thủ đoạn của bọn Lệnh chủ trước.

Liên co tiếng chuông phong xen lẫn với tiếng roi nổi lên. Thình thoảng lại có vài tiếng cười như điên như khùng và một hai tiếng kêu hự nữa.

Liên nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất tình tứ, nàng nọ vừa cười vừa nói :

- Hai mươi roi mà bây giờ mới được mười roi, phen này thiếu hiệp cũng được hả dạ...

Nói tới đó nàng bỗng ngắt lời, hơi ngừng nghĩ một chút rồi lộ vẻ thắc mắc và hỏi tiếp :

- Tôi nhận thấy không đúng từ lúc nãy rồi! Tuy trước kia tôi chưa gặp mặt Long Phan lệnh chủ bao giờ nhưng nghe người ta đồn y là một cao thủ có võ công tuyệt vời. Y với Tuyết Y Huyết Thần cùng được giang hồ gọi là Vũ Nội Nhị Sát. Ngày hôm nay tôi nhận thấy võ công Long Phan lệnh chủ này rất kém...

Độc Cô Ngọc ngăn người ra đỡ lời :

- Chắc lời đồn đại đã thất thiệt chăng?

Nàng nọ lắc đầu nói tiếp :

- Long Phan lệnh chủ nổi lên ở trong giới giang hồ trước sau mới được hơn mười năm mà y đã được xếp ngang hàng với Tuyết Y Huyết Thần, như vậy không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu.

Độc Cô Ngọc lại đỡ lời tiếp :

- Có lẽ y gặp phải ông già họ Trà là cao thủ tuyệt thế, đã nổi tiếng lâu năm mà trong lòng hãi sợ cũng nên?

Nàng lắc đầu nói tiếp :

- Nếu thật như thế thì y làm sao mà được nổi danh cùng với Tuyết Y Huyết Thần?

Tuy ông già họ Trà này đã nổi danh ở ngoài biên thùy vào hồi năm mươi năm về trước, tiếng tăm lừng lẫy Đại Mạc nhưng nếu nói đến công lực chỉ ngang tài với lão ma đầu thôi. Tại sao bây giờ lão ma đầu lại cứ chịu đòn đến nổi không sao trả đũa lại được như vậy?

- Ông cụ họ Trà nổi danh sớm như vậy ắt phải biết công lực của Long Phan lệnh chủ cao thấp như thế nào. Nếu ông ta biết tài ba của Long Phan lệnh chủ có thể ngang tài với mình thì khi nào ông ta lại dám nói: chỉ cần đầu hai mươi roi như thế?

- Tính nết của ông già rất kêu ngoa, xưa nay không chịu phục ai bao giờ. Ngay cả Tuyết Y Huyết Thần mà ông ta cũng không coi vào đâu hết. Hay là ông ta đã nhận thấy võ công của Long Phan lệnh chủ rất thường rồi chăng?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giấy lát, cau mày lại nói :

- Nếu vậy theo ý của cô nương...

Nàng nọ lắc đầu đỡ lời :

- Tôi cũng không hiểu, thiếu hiệp chớ có nóng lòng như thế vội, để tôi nghĩ lại xem đã.

Nói tới đó, nàng cau mày lại suy nghĩ. Độc Cô Ngọc biết nàng đang vận dụng trí tuệ siêu phàm để nghĩ ngợi nguyên nhân bên trong mà phá tan được nghi vấn nọ nên chàng không nói năng gì nữa.

Đột nhiên nàng nọ mở mắt ra, đôi ngươi sáng ngời và lên tiếng hỏi :

- Thiếu hiệp thử nghĩ xem, liệu Long Phan lệnh chủ này có phải là giả hiệu không?

Độc Cô Ngọc nghe nói lắc đầu đáp :

- Tại hạ thiết tưởng y là thực chứ không phải là giả hiệu đâu. Cô nương thử nghĩ xem trong thiên hạ này có ai lại dám tảo gan giả mạo Long Phan lệnh chủ đi rêu rao khắp nơi như thế.

Thiếu nữ nọ ngăn người ra giấy lát, rồi đỡ lời :

- Phải! Ý kiến này của thiếu hiệp cũng có lý lắm...

Lúc ấy, tiếng roi vụt ở bên ngoài đã đình chỉ và giọng nói khàn khàn của ông già đã lớn tiếng cười một hồi và nói vọng vào trong xe rằng :

- Cô nương! Đã đủ hai mươi roi rồi. Thực không ngờ đã lâu năm già này cứ muốn được so tài với Long Phan lệnh chủ một phen, ngờ đâu nay được gặp gỡ mới biết y lại tầm thường đến như thế, khiến già này thất vọng quá. Bây giờ có nên cho y cụp đuôi bò đi ngay không?

Nàng áo đen trầm ngâm giấy lát, với giọng dịu dàng đáp :

- Cụ cứ trông coi y, tôi còn có mấy lời muốn hỏi y.

Ông già vừa cười vừa đáp :

- Già biết rồi, cô nương cứ ra hỏi y đi. Y không tẩu thoát được đâu.

Nàng áo đen cười khi một tiếng, hớn hờ hởi :

- Long Phan lệnh chủ! Bỏn cô nương muốn biết trên đời này có tất cả mấy Long Phan lệnh chủ?

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đáp :

- Con nhãi khéo lắm! Hóa thân của Long Phan lệnh chủ có hàng trăm, nghìn. Lúc thì đàn ông, lúc thì đàn bà, như vậy làm sao mà đếm xuể được?

Nàng nọ cười khi hỏi tiếp :

- Nếu vậy người đã nhìn nhận là giả hiệu rồi phải không?

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đáp :

- Người đừng có tự cho mình là thông minh! Phải biết lão phu đây là thực mà cũng là giả.

Đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái, nàng vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Việc của thế gian này vạn dĩ là thực thực giả giả. Nhưng bỏn cô nương thiết nghĩ Long Phan lệnh chủ thực không khi nào lại tầm thường như người được?

Long Phan lệnh chủ cười khẩy nói tiếp :

- Con nhãi kia, người hà tất phải múa mấp như thế. Nếu lão phu không phải vì trong lúc luyện võ công không may mang chút nội thương thì ngày hôm nay các người đừng có hồng sống sót mà rời khỏi nơi đây.

- Nói bậy!

Một tiếng quát tháo nổi lên, sau đó lại có tiếng roi kêu đến đét một cái.

Nàng áo đen vừa cười vừa nói tiếp :

- Cự giả hà tất phải tức giận với những người này làm chi, hãy quay trở về lên xe ngồi có hơn không?

Nói tới đó, nàng lại cười khi một tiếng mới nói tiếp :

- Thôi! Câu hỏi của bỏn cô nương đã kết thúc. Người có thể đi được rồi. Nhưng còn việc giữa chúng ta sau này bỏn cô nương thế nào cũng kiểm lại người.

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đáp :

- Con nhãi, lão phu đã ghi nhớ món nợ này rồi. Người cứ đợi chờ ngày mà có Long Phan lệnh tới.

Nói xong chỉ nghe thấy y cất tiếng rú thực dài và chỉ trong nháy mắt, tiếng rú đã nhỏ dần, hiển nhiên là y đã bỏ đi xa rồi.

Nàng áo đen vừa cười vừa nói vọng ra, bảo ông già đánh xe rằng :

- Cự lên xe, chúng ta lại tiếp tục đi thôi.

Sau một tiếng roi kêu rất dòn, bánh xe đã bắt đầu chuyển động. Chiếc xe ngựa ấy lại bắt đầu chạy về phía trước.

Hiển nhiên Độc Cô Ngọc đang thắc mắc và suy nghĩ câu nói Long Phan lệnh chủ thực giả của nàng nọ. Chàng bỗng lên tiếng hỏi :

- Cô nương cho lời nói của Long Phan lệnh chủ vừa rồi có thực không?

Nàng nọ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Với công lực khá cao siêu của y như vậy, mà y đã nói ra như vậy thì lời nói của y ắt không phải là giả đâu.

Độc Cô Ngọc lại hỏi tiếp :

- Cô nương nói như vậy là cô nương đã bảo y là Long Phan lệnh chủ giả hiệu phải không?

- Sự thực vấn đề này cũng khó nói lắm, vì lão quý ấy rất giao hoạt. Trước khi đi y còn nói là vì trong khi luyện tập võ công vì không cẩn thận để mang chút nội thương như vậy kẻ cũng hơi có lý. Thiếu hiệp hỏi như thế có phải là chỉ lo ngại sau này không sao phân biệt ra kẻ đại thù nào là thực, kẻ nào là giả phải không?

- Cô nương nói rất phải, tại hạ đang thắc mắc vì việc này đây.

- Thiếu hiệp khỏi cần phải lo ngại vấn đề này. Bất cứ Long Phan lệnh chủ có bao nhiêu hóa thân, bên trong chỉ có một người là thực thôi. Còn những hóa thân này là tuân lệnh của y mà hành động. Bằng không chúng đâu dám táo bạo như thế? Tuy vậy, những kẻ giả hiệu đã nổi giáo cho giặc đều không phải là những người tử tế gì.

- Theo ý cô nương, có phải bảo tại hạ sau này có gặp chúng, thấy tên nào là diệt trừ ngay tên đó. Như vậy không còn lo ngại tên thực lọt lưới nữa chăng?

- Thiếu hiệp nói đúng đấy!

- Đa tạ cô nương đã chỉ bảo như vậy.

Thiếu nữ áo đen thấy mặt của Độc Cô Ngọc đã lộ sát khí, liền vừa cười vừa nói tiếp :

- Thiếu hiệp nói như vậy là chưa hoàn toàn hiểu hết ý nghĩ lời nói của tôi. Tôi chỉ bảo thiếu hiệp nên dùng phương pháp này để đối phó Long Phan lệnh chủ thôi, chứ không bảo thiếu hiệp đối phó với bất cứ người nào cũng đều ra tay như thế cả.

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Cô nương cứ yên tâm. Nếu đối phó với những người khác thế nào tôi cũng theo lời dặn bảo của cô nương là có thể buông tay được liền buông tay, có thể tha thứ được cứ tha thứ cho người.

Nàng nọ liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ, hớn hờ đỡ lời :

- Nếu thiếu hiệp làm được như vậy thì tôi rất yên tâm.

Nàng vừa nói vừa nắm lấy tay của Độc Cô Ngọc và người mê như một khối bông, tựa ngay vào người chàng.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, đang định tránh né nhưng trông thấy thái độ yếu điệu của nàng và nghĩ đến vừa rồi nàng đã liều chết bảo vệ mình, chàng lại không nhẫn tâm mà cứ để mặc cho nàng ta tựa vào người mình...

Xe đi được một khoảng đường nữa thì bỗng dừng lại. Độc Cô Ngọc lại tưởng có chuyện gì xảy ra nên ngơ ngác nhìn ra bên ngoài và đang định lên tiếng hỏi thì nàng nọ đã cười và nói trước :

- Trời đã tối rồi, đi đêm rất bất tiện nên phải ở lại đây nghỉ một đêm đã rồi sáng mai hãy tiếp tục đi sau.

Nàng vừa nói vừa buông tay ra, vuốt lại tóc rồi mới nói vọng ra bên ngoài rằng :

- Ngô Cương! Đã tới Bích Viên chưa?

Bên ngoài có một người cung kính đáp :

- Thưa cô nương, đã tới Bích Viên rồi.

Nàng nọ lẩm bẩm nói :

- Nhanh thực.

Rồi quay đầu lại liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái rất tình tứ và khẽ bảo chàng rằng :

- Chúng ta xuống xe đi.

Độc Cô Ngọc còn đang do dự thì nàng nọ lại cười khi một tiếng và hỏi đùa rằng :

- Cái gì thế, không phải sợ tôi ăn thịt thiếu hiệp hay không?

Thấy nàng nói khích như thế, Độc Cô Ngọc tròn ngược đôi lông mày kiếm lên, lớn tiếng đáp :

- Tôi không sợ hãi gì hết!

Nói xong chàng liền vén tấm màn cửa lên, nhảy ngay xuống dưới đất.

- Hãy khoan đã!

Nàng nọ vừa cười vừa kêu như vậy.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra, quay lại hỏi :

- Cái gì thế?

Nàng nọ vừa hé tấm màn cửa lên, vừa nũng nịu hỏi :

- Sao thiếu hiệp không đỡ tôi. Xe cao như thế này tôi xuống sao được?

Ngần người giãy lắt, Độc Cô Ngọc kêu khổ thầm và nghĩ bụng :

- Cô bé này khéo giả bộ thực...

Chàng hơi lắc đầu, nhưng vẫn tiến lên một bước, giờ tay phải ra đỡ.

Nàng nọ đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, mỉm cười khanh khách, giờ chiếc tay nòn nà ra nắm lấy cánh tay của Độc Cô Ngọc rồi mới nhảy xuống dưới đất.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Độc Cô Ngọc mới biết nơi đó là một cánh đồng hoang vu. Chỉ ở phía bên trái có một khu rừng rậm thối chứ không có nhà cửa gì hết. Chàng rất ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn nàng nọ có ý hỏi thì nàng ta đã cười khi và giờ tay lên phát một cái, ra hiệu cho bọn đại hán áo gấm đang cung kính đứng đợi chờ ở một bên.

Đại hán đứng ở bên trái liền thò tay vào túi lấy một vật gì ra để lên trên mồm thổi, liền có tiếng kêu như tiếng người rút vật.

Tiếng kêu vừa dứt thì trong khu rừng rậm rạp đã có ánh lửa sáng lập lòe. Tiếp theo đó lại có rất nhiều ngọn đèn thấp sáng, lúc ẩn lúc hiện và đang từ từ đi tới gần xe ngựa.

Độc Cô Ngọc thấy thế càng ngạc nhiên thêm, liền lên tiếng hỏi :

- Cô nương...

Nàng nọ hơi lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Người gì mà lại nóng tính như thế, đợi chờ một lát sẽ hiểu rõ ngay.

Độc Cô Ngọc gượng cười, lại ngừng đầu lên nhìn ngọn đèn đang ở trong rừng đi ra.

Khi những ngọn đèn ấy tới gần, chàng mới nhận thấy rõ đó là bọn nữ tỳ áo xanh, trông rất xinh đẹp. Mỗi người tay xách một cái cung đằng.

Bọn nữ tỳ xinh đẹp đi tới trước mặt nàng áo đen cung kính cúi chào và đồng thanh nói :

- Tỳ nữ xin chào cô nương.

Nàng nọ khẽ hất tay và hỏi lại :

- Đêm nay có quý khách giáng lâm, các người đã sửa soạn xong hết chưa?

Nữ tỳ đứng bên trái cung kính đáp :

- Thưa cô nương, sáng hôm nay chị em tỳ nữ nhận được lệnh của cô nương nên đã sửa soạn sẵn cả rồi.

Nàng nọ có vẻ hài lòng lắm, gật đầu và nói tiếp :

- Các người đi trước dẫn đường đi!

Bọn nữ tỳ lại cúi một vái rồi thùng thảng đi trước và tiến thẳng vào trong rừng.

Nàng áo đen quay đầu lại liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Mời khách quý đi cho!

Độc Cô Ngọc đáp :

- Bao giờ chủ cũng đi trước, khách theo sau. Tại hạ đâu dám trái phép như thế. Mời cô nương đi trước cho.

Nàng nọ vừa cười vừa đáp :

- Ở đây chúng tôi không có nhiều luật lệ như thế đâu!

Độc Cô Ngọc còn do dự thì nàng nọ lại nói tiếp :

- Tôi biết rồi, chắc thiếu hiệp lại...

Độc Cô Ngọc lớn tiếng cười và đáp :

- Cô nương khỏi cần phải nói khích nữa, dù là đầm rồng hang hổ, tại hạ cũng vẫn dám xông pha như thường và dám đi sát cạnh cùng với cô nương là khác.

Nàng nọ vừa cười vừa đỡ lời :

- Nơi đây tuy không phải là đầm rồng hang hổ nhưng xưa nay không bao giờ tiếp một người khách lạ nào cả. Thiếu hiệp là người thứ nhất và cũng sẽ là người duy nhất.

Chúng ta đi thôi!

Nàng vừa nói vừa nhón gót đi luôn. Độc Cô Ngọc cũng vội bước đuổi theo để đi sát cạnh với nàng.

Khu rừng này không lớn lắm nhưng rất rậm, nơi chính giữa có một lối đi nhỏ nhỏ, chỉ vừa hai người đi sát cạnh thôi. Lúc này Độc Cô Ngọc mới biết tại sao xe ngựa lại không đi thẳng vào trong rừng.

Lối đi đã nhỏ mà lại còn cong queo khúc khuỷu, không khác gì là ruột dê. Chỉ cách xa năm thước cũng đã không sao trông thấy gì. Độc Cô Ngọc theo thiếu nữ áo đen với bọn nữ tỳ cầm đèn lồng quay trái, quẹo phải. Đi được vài chục trượng thì đã vào tới bãi đất trống ở giữa khu rừng.

Trong khi đi đường, Độc Cô Ngọc để ý quan sát mới hay những cây cối của khu rừng này đều trồng theo lối Cửu cung bát quái điều lý sinh khắc. Tuy chàng không nói gì nhưng trong lòng đã rất thần phục nàng nọ rồi.

Nhờ có ánh đèn sáng nên chàng trông thấy trên bãi đất trống đó có một căn nhà rất xinh xắn, xây bằng đá xanh. Hai cánh cửa lớn quét sơn màu xanh khép kín, trên không như có một vật gì rất đồ sộ trông như một tấm màn đen thực lớn bao trùm

Đang đi, bọn nữ tỳ áo xanh bỗng ngừng chân lại, đồng thanh quát lớn :

- Cô nương đã tới!

Tiếng quát báo ấy vừa dứt thì hai cánh cửa đã mở toang. Ánh đèn chói mắt ở trong nhà đã chiếu ra luôn. Bọn nữ tỳ đứng xếp hàng ở hai bên.

Độc Cô Ngọc nhìn vào trong cửa, thấy có một lối đi lát bằng đá kéo dài vào bên trong. Hai bên lối đi đều có hai gian nhà thường. Trước cửa hai căn nhà ấy đều có tám nữ tỳ mặc võ trang màu xanh đứng nghiêm đón chào.

Thấy tình hình như vậy, Độc Cô Ngọc liền nghĩ bụng :

- Khí khái lớn như thế này thực là mình chưa được trông thấy bao giờ. Không hiểu nàng Tư Đồ Sương này là người như thế nào?

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe thấy nàng ta cười khi và nói :

- Thiếu hiệp đừng có nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa. Chờ lát nữa tôi sẽ cho biết rõ hết chuyện.

Hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, Độc Cô Ngọc ngừng đầu lên thấy nàng ta đang nhìn thẳng vào mặt mình, chàng gượng cười đỡ lời :

- Đến nay tại hạ mới biết cô nương không những là một cao thủ tuyệt thế của võ lâm, hành tung rất kín đáo và lại còn là một thiên kim tiểu thư giàu địch quốc nữa.

Nàng nọ mỉm cười đáp :

- Mấy lời tăng bốc này của thiếu hiệp nghe êm tai lắm. Phải! Về hai phương diện ấy tôi cũng có đôi chút thành tựu, nhưng có được như thế có ăn thua gì đâu!

Không đợi chờ nàng ta nói dứt, Độc Cô Ngọc đã vừa cười vừa đỡ lời :

- Tại hạ vẫn còn được đi sát cạnh với cô nương.

Lại liếc nhìn chàng một cái rất tinh tứ, nàng ta trả lời :

- Thiếu hiệp khôn ngoan lắm, nhưng chi tiếc thay không thể nào làm tiêu diệt nỗi lòng quả quyết so tài cao thấp của tôi với người yêu của thiếu hiệp. Thôi mời thiếu hiệp đi vào cho.

Nói xong, nàng yếu điệu đi qua cửa giữa, tiến vào bên trong.

Độc Cô Ngọc ngăn người giấy lát nhìn theo tấm thân rất xinh đẹp của nàng, lắc đầu gượng cười rồi mới cất bước đi theo vào.

Khi đi qua trước mặt đám nữ tỳ mặc võ trang, chúng đều cúi đầu vái chào và đồng thanh nói :

- Tỳ nữ xin chào cô nương!

Nàng nọ xua tay cho chúng miễn lễ và dặn bảo rằng :

- Bưng com rượu vào phòng của ta để ta tiếp tiệc tẩy trần vị khách quý này.

Tám nữ tỳ mặc võ trang vâng lời, vội chạy ngay vào nhà trong.

Thiếu nữ áo đen dẫn Độc Cô Ngọc đi vào trong nhà, ngang qua một cái ao và đi tới một căn nhà một tầng ở chỗ cuối đường.

Nàng nọ dừng chân ở trước cửa căn nhà đó, quay đầu lại, nhẹ nhàng nói :

- Tôi phải nói rõ trước, căn nhà này là phòng ngủ của tôi đây. Không biết thiếu hiệp có dám vào trong này không?

Ngắn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc mới dám trả lời :

- Tâm của tại hạ trong sáng như gương, sao lại không dám vào cơ chứ? Nhưng...

Nàng nọ cười rất lẳng lơ, vội đỡ lời hỏi :

- Có phải vì sợ lễ giáo đây không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất đúng!

Nàng nọ cười khi và nháy mắt luôn :

- Tôi tưởng nhi nữ của giang hồ không bao giờ câu nệ tiểu tiết ấy cả. Không ngờ thiếu hiệp đường đường là một đáng tu mi nam tử...

Nàng chưa nói dứt thì Độc Cô Ngọc đã nghênh ngang đi thẳng vào trong căn nhà ấy tức thì.

Nàng nọ thấy thế cũng hơi ngắn người ra một mới đi theo vào.

Độc Cô Ngọc vừa vào tới trong nhà đã ngửi thấy một mùi thơm như lan như xạ xông lên tận mũi. Chàng giật mình đến phát một cái và cũng có vẻ hồi hận.

Chàng rất hồi hộp đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy trong phòng có giường, có gối thêu, nệm cỏ, màn gấm. Đúng là giường của một thiếu nữ. Trên vách tường lại có treo rất nhiều bức họa. Đồ đạc bày biện trong phòng rất lịch sự và toàn là những đồ dùng của đàn bà. Hiển nhiên căn phòng này là chỗ ngủ của Tư Đồ Sương thật.

Trước giường có bày một cái bàn vuông, sơn bóng loáng, trên đã có bày sẵn thức ăn và rượu hãy còn nóng hổi, nhưng không thấy một nữ tỳ nào hết.

Độc Cô Ngọc đứng ngắm nhìn mọi thứ và trong lòng đang cảm thấy nàng nọ sinh sống như thế này thật là xa hoa quá. Chàng bỗng nghe thấy nàng ta cười khi một tiếng và nói :

Thiếu hiệp còn đứng ngắn người ra xem làm chi. Cứ tùy tiện ngồi xuống đi. Vì mặc quần áo như thế này tôi không tiện tiếp đãi quý khách nên tôi xin phép vào trong thay quần áo trước rồi sẽ ra tiếp thiếu hiệp sau.

Nói xong, nàng đi ngay vào trong tấm màn gấm che ở phía sau giường. Một lát sau đã thấy nàng yếu điệu bước ra.

Độc Cô Ngọc thấy nàng ăn mặc như thể kinh ngạc đến đờ người ra.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chén rượu vui, lộ chuyện bí mật

Tư Đồ Sương nhẹ nhàng ở phía sau tấm màn gấm bước ra. Lúc này nàng đã thay một chiếc áo dài màu trắng, mỏng như cánh việc sầu nên trông thấy rõ cả áo lót đại hồng ở bên trong. Đường cong và da dẻ trắng như ngọc của nàng như ẩn như hiện. Hai mắt nàng tia ra những luồng ánh sáng đầy tình tứ. Tuy mặt nàng vẫn dùng chiếc khăn lụa che đầy nhưng tình cảnh này cũng đủ làm cho người ta ngây ngất cả tâm hồn rồi.

Độc Cô Ngọc cảm thấy như bị điện giật, tâm thần rất phân vân, liền ho khan một tiếng, rồi vội quay đầu nhìn ra chỗ khác mà vẫn còn cảm thấy mặt đỏ, tai tái ngượng ngịu vô cùng.

Tư Đồ Sương thấy thế cười giọng rất nũng nịu và hỏi :

- Cái gì thế? Chẳng lẽ người của tôi có gai hay sao?

Nàng lại thùng thảng đi tới gần. Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy một mùi thơm như lan như xạ xông thẳng vào mũi mình. Chàng cả kinh vội tránh về phía sau hai bước, nhắm nghiền mắt lại hỏi :

- Cô nương! Tại hạ coi cô nương như người trời vậy. Hà tất cô nương phải đùa giỡn tại hạ như thế?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Sao? Thiếu hiệp không thích tôi ăn mặc như thế này hay sao?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ không dám. Chỉ nhận thấy không quen mắt đấy thôi!

Tư Đồ Sương cười khi nói tiếp :

- Tôi chả nói rồi là gì. Tính tôi không ưa cái gì gọi là lễ giáo với chả lễ giáo. Tôi chỉ biết ý mình thích thế nào thì mình cứ việc làm theo ý muốn thôi. Như vậy mới không bị câu nệ và gò bó. Thiếu hiệp gần tôi lâu ngày sẽ biết rõ tính nết và thói quen của tôi ngay.

Độc Cô Ngọc thấy nàng ta nói như vậy liền im lặng, không dám nói năng gì nữa.

Nhưng một lúc sau chàng bỗng lên tiếng hỏi :

- Thưa cô nương, có phải đây là một trong rất nhiều phương pháp của cô nương đấy không?

Ngán người ra giây lát, Tư Đồ Sương cười khi đáp :

- Có lẽ phải mà có lẽ cũng không phải.

- Tại hạ không có tài trí như cô nương, nên không sao hiểu rõ nổi ý nghĩa lời nói ấy.

Liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ, Tư Đồ Sương đỡ lời :

- Thiếu hiệp khéo biết thử người lắm. Nhưng tôi không coi những cái đó vào đâu cả.

Nàng giơ tay lên chải chuốt mái tóc rồi mới nói tiếp :

- Tôi nói phải là vì xưa nay tôi không tin người đàn ông nào trông thấy hình dáng này của tôi mà không động lòng. Còn sợ dĩ tôi nói là không phải là vì xưa nay tôi đã tùy tiện quen rồi, nên tôi cảm thấy tôi lúc này với tôi lúc chưa thay quần áo không có cái gì là khác nhau hết.

Mim cười và trợn ngược đôi lông mày kiểng lên, Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Tại hạ dám táo bạo thưa với cô nương một câu này. Nếu cô nương coi tại hạ như tất cả những người đàn ông khác thì cô nương sẽ thấy thất vọng rất lớn. Tại hạ không dám tự khoe mình là con người khác thường, nhưng có thể tự tin lúc nào trong lòng của mình cũng trống rỗng, sắc dục không sao lay chuyển nổi lòng sắt đá của tại hạ.

- Thế tại sao thiếu hiệp lại hãi sợ tới như vậy?

Tại hạ đã nói cô nương là ân nhân đã cứu tại hạ thoát chết nên không nhẫn tâm trông thấy cô nương tự coi rẻ tấm thân quý báu của mình như thế. Nếu cô nương là người khác thì không bao giờ tại hạ lại thêm lý tới.

Thấy chàng nói như vậy, Tư Đồ Sương ngán người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Có phải thiếu hiệp không thích tôi ăn mặc như thế này không?

Độc Cô Ngọc lớn tiếng cười và đáp :

- Cô nương nên nhớ, đẹp như Tây Thi rốt cuộc chỉ còn lại bộ xương trắng vùi ở dưới đất bùn. Bộ mặt đẹp như hoa nở cũng chỉ là một cái lột da. Trái tim

của tại hạ trong sáng như một tấm gương nên tại hạ có cần nói nhiều tới những sự thích hay ghét đâu.

Tư Đồ Sương nghe thấy chàng ta nói như vậy giật mình đến thót một cái, rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của chàng, rầu rĩ thờ dài một tiếng và đỡ lời :

- Bình sinh tôi đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa thấy một người nào như chàng. Xem vậy Tư Đồ Sương tôi đã lầm rồi!

Nói xong, nàng lại quay người đi vào phía sau giường ngay.

Độc Cô Ngọc trông thấy hình dáng rất uyển chuyển và xinh đẹp của nàng, nhưng lại hình như chứa đầy những sự đau thương nên chàng cũng động lòng thương hại, không nhẫn tâm chút nào, liền buột miệng kêu gọi :

- Cô nương...

Chàng vừa lên tiếng kêu gọi thì lại hối hận. Tư Đồ Sương nghe thấy chàng gọi vội ngừng chân quay đầu lại u oán hỏi :

- Thiếu hiệp gọi tôi làm chi?

Độc Cô Ngọc thờ dài một tiếng đáp :

- Vừa rồi tại hạ mới nghĩ tới một việc này định nói với cô nương.

Tư Đồ Sương rầu rĩ hỏi tiếp :

- Tôi đã biết tôi thất bại rồi, thiếu hiệp còn nói năng gì nữa!

Tuy nàng nói như thế nhưng nàng vẫn đứng yên như vậy chứ không hề quay trở lại và bước tới gần Độc Cô Ngọc chừng nửa bước.

Độc Cô Ngọc ngắm nhìn tấm thân rất xinh đẹp, như ẩn như hiện của nàng, chàng nghiêng răng, mím môi vội đáp :

- Người của cô nương đẹp như thần tiên vậy. Nếu người nào trông thấy tấm thân khêu gọi thế này mà bảo là không động lòng thì chỉ có nói dối thôi. Con người chứ có phải là cỏ cây đâu, ai mà chẳng hữu tình! Nhưng tại hạ thiết tưởng nếu cô nương mà dùng tấm thân tuyệt đẹp này để đoạt lấy tình yêu thì thật là một việc kém sáng suốt.

Người ta vẫn thường nói: Vẻ đẹp của con người không khác gì mây khói, bị gió thổi là sẽ bị tan rã ngay, chỉ có tình yêu chân thật mới bảo tồn được mãi mãi...

Tư Đồ Sương bỗng quay người lại, với giọng run run đỡ lời :

- Thiếu hiệp nói như vậy nghĩa là nếu tôi dùng mối tình si liệu có thể đã động được lòng của thiếu hiệp không?

Nghe thấy nàng nói như thế, Độc Cô Ngọc giật mình đến phất một cái, vội đáp :

- Tại hạ chỉ e phụ mất mối thâm tình ấy của cô nương thôi! Nhưng dù sao tại hạ cũng nhận thấy chỉ có lối đi đó mới là chính đáng.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

Thiếu hiệp đừng có biện bạch nữa. Chỉ một lời nói ấy của thiếu hiệp cũng đủ làm cho tôi rất tin tưởng rồi, và không khác gì tôi đang ở trong bóng tối mà có một tia sáng chiếu rọi cho mình. Từ nay trở đi, Tư Đồ Sương nhất định dùng tấm lòng si tình của mình để cảm động lòng chàng. Mời chàng hãy ngồi xuống để tôi đi mặc thêm cái áo sẽ ra tiếp chàng sau.

Nói xong, nàng định quay người đi luôn. Độc Cô Ngọc biết qua lời nói của mình chàng đã tự dùng sợi dây tình nghiệp trói chặt lấy mình nên chàng vội thốt :

- Cô nương...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Thiếu hiệp khỏi phải khuyên tôi nữa. Từ khi tôi trông thấy thiếu hiệp lần đầu, trong lòng tôi đã quyết định ngay là quý hồ tôi còn sống được một ngày ở trên đời, thì bất cứ ai cũng không thể nào thay đổi được ý chí của tôi. Nếu tôi không đạt được tâm nguyện thì thiếu hiệp cũng chẳng phải lo âu hộ tôi. Tôi không như nhiều người, sẽ biến yêu thành thù, vì ghen hóa hận đâu. Đó là Tư Đồ Sương tự kết kén trói nên không oán trách ai cả. Cùng lắm, tôi sẽ tụng kinh niệm Phật để sống nốt cuộc đời tàn dư. Nhưng tôi tự tin không khi nào lại đến nỗi phải đi vào con đường ấy đâu!

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Độc Cô Ngọc cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục, vẻ mặt rất kích động, nhìn thẳng vào mặt nàng ta và nói tiếp :

- Cô nương! Có biết bao nhiêu vương tôn công tử, anh hùng, hào kiệt tài ba và anh tuấn hơn trăm nghìn tại hạ. Còn tại hạ chỉ là một tên hàn nho thường tục, sao cô nương lại đặc biệt đoái hoài tới. Như vậy chả...

Chàng chưa nói dứt thì Tư Đồ Sương đã lắc đầu, đưa mắt liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ và đỡ lời :

- Thiếu hiệp đừng nói nữa. Ngay cả bản thân tôi mà tôi cũng không hiểu tại sao lại có lòng yêu...

Nói tới đó, nàng hồ thẹn cúi đầu xuống, ngập ngừng giây lát mới dám ngẩng đầu lên nói tiếp :

- Phải rồi, thiếu hiệp chả nói qua rồi là gì? Người đã từng trải thì cái gì cũng chán nản hết. Tôi cũng như thiếu hiệp vậy.

Nói tới đó, nàng đã đi vào sau tấm màn gấm treo ở phía sau giường. Một lát sau, nàng quay trở ra và đã mặc một cái áo dài đen, mời chàng ngồi xuống rồi vừa cười vừa nói :

- Rượu nhạt cơm hẩm, chỉ có chút lòng thành thôi, xin mời thiếu hiệp dùng cho.

Nàng vừa nói vừa bước đến ngay cái ghế ở trước mặt Độc Cô Ngọc ngồi xuống.

Chàng vừa cười vừa đáp :

- Thức ăn ngon lành thế này mà cô nương lại còn bảo là tầm thường thì trên thế gian này không biết phải chọn thức ăn quý như thế nào mới được cô nương bảo là ngon?

Chàng vừa nói vừa đi tới cái ghế ở phía trước, đối diện Tư Đồ Sương rồi ngồi xuống.

Tư Đồ Sương cười nói :

- Vì thấy bọn nữ tỳ ngu xuẩn, chỉ sợ chúng quấy nhiễu quý khách nên tôi đã cho chúng đi nghỉ rồi.

Độc Cô Ngọc không hiểu dụng ý trong lời nói của nàng ta, đang ngẩn người ra, đã thấy nàng cầm ấm rượu rót cho mình một chén. Chàng vội đỡ lấy ấm rượu và nói :

- Đâu dám phiền đến cô nương như thế! Để tại hạ tự rót lấy!

- Vừa rồi tôi đã nói là vì bọn nữ tỳ ngu xuẩn nên tôi không dám để cho chúng ở đây hầu hạ quý khách, mà đã cho chúng đi nghỉ rồi. Thiếu hiệp là khách, tôi là chủ, tất nhiên thiếu hiệp phải để cho tôi rót rượu tiếp khách chứ?

Nàng rót đầy chén rượu đưa cho Độc Cô Ngọc, còn chén của mình thì nàng chỉ rót một chút ít thôi. Rót xong, nàng cầm chén rượu lên, vừa cười vừa nói rằng :

- Rượu không phải là hảo hạng, nhưng mời thiếu hiệp cứ tận tình mà uống. Thức ăn không phải là sơn trân hải vị, nhưng cũng xin mời thiếu hiệp ăn cho thật no. Tôi chỉ cùng chén rượu nhạt này để tỏ tâm sự của mình.

- Rượu ngon chỉ hiếm ít, giai vị không e nhiều. Xin cô nương cứ yên tâm, thế nào tại hạ cũng ăn cho thật no, uống cho thật say mới thôi. Nào! Mời cô nương hãy cạn ly này cho.

Nói xong, chàng cầm chén rượu lên định uống, bỗng trông thấy rượu trong chén xanh biếc và thơm tam hội khác thường, chàng vội đặt chén xuống rồi cười hỏi :

- Tại hạ là người quê mùa, chưa nghe thấy ai nói tới rượu lại có màu xanh biếc như thế này. Không hiểu thứ rượu này ngâm bằng thứ gì?

Tư Đồ Sương chỉ cười thôi chứ không nói năng gì, nàng cầm chén rượu lên uống cạn trước rồi mới đáp :

- Rượu này là thứ rượu đặc biệt của Hoa Sơn, ngâm bằng những rễ cây hoa sen vàng ở hồ Cửu Hoa, nên tôi đặt cho nó một cái tên là Phi Thúy Hương. Tuy nó không có công hiệu trường sinh ích thọ, nhưng uống nó vào thì sẽ thấy người nhẹ nhõm và còn có một công hiệu rất đặc biệt nữa. Nó có thể trừ được bách độc, bất cứ uống phải thứ thuốc độc cực mạnh đến đâu, chỉ cần uống một chén rượu này vào bụng là khỏi liền.

Thấy nàng nói trúng tâm sự của mình, Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngượng ngịu đáp :

- Cô nương khéo nói đùa thật. Tại hạ vì thấy màu rượu xanh biếc, chưa bao giờ được trông thấy có thứ rượu màu sắc như thế này mới hiếu kỳ mà hỏi như vậy chứ có ý nghĩ gì đâu?

Nói xong, chàng nâng chén lên uống cạn luôn. Tư Đồ Sương liếc nhìn chàng một cái và nói tiếp :

- Tôi đã nói hết lời đâu? Thứ rượu này tuy có thể làm cho người ta nhẹ nhõm, khỏe mạnh và giải trừ được bách độc, nhưng nó lại rất mạnh. Người thường uống một chén, không những tâm tính hỗn loạn, mà còn...

Mới nghe tới đó, Độc Cô Ngọc đã giật mình đến phát một cái và vội đỡ lời :

- Sao cô nương lại không nói sớm cho tại hạ hay? Nếu sớm nói...

- Điều này không thể trách tôi được! Ai bảo thiếu hiệp không đợi chờ tôi nói nốt, đã ngượng nghịu mà cầm chén lên uống cạn luôn?

Độc Cô Ngọc nhận thấy nàng ta nói rất phải. Đó là tự mình chứ có phải là nàng không nói trước đâu, nên chàng gượng cười nói tiếp :

- Việc đã rồi, chỉ trách tại hạ hết. Xin cô nương cho phép tại hạ ra bên ngoài rảo bước một lúc để men rượu khỏi bốc lên sợ có điều gì thất lễ với cô nương chăng?

Nói xong, chàng đứng dậy định đi thì Tư Đồ Sương đã giơ tay ra nắm lấy tay chàng, khẽ lắc đầu và khuyên bảo rằng :

- Không nên đi ra như thế! Nếu để cho kẻ hầu người hạ biết thì sẽ khó coi biết bao.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra, gượng cười đáp :

- Tại hạ đành cho người ta chê cười mình quá chén chứ không dám vì say rượu mà có điều gì thất lễ với cô nương.

Chàng giằng tay ra định đứng dậy, thì nàng đã hăm hực dậm chân nói tiếp :

- Sao thiếu hiệp lại thật thà đến như thế? Ngày hôm nay may mắn gặp tôi chứ nếu gặp phải Cửu Vi Huyền Hồ Khương Diệu Chân thì có lẽ thiếu hiệp chịu không nổi.

Độc Cô Ngọc nghe nói rung mình một cái, mặt tái mét, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương nói Khương... Khương tiền bối cái gì thế?

Chỉ mãi cuống lên, nàng không hề để ý đến thần sắc của chàng ta nên dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, mặt lộ vẻ khinh khinh nói tiếp :

- Khương Diệu Chân là một người rất thâm đặng. Năm xưa ở trong võ lâm đã yêu không biết bao nhiêu là người, ai mà chả biết chuyện của y thị? Sau y lại yêu Lãnh Diện thư sinh Độc Cô Vân Phi, một chàng thanh niên rất anh tuấn và tiếng tăm lừng lẫy bát hoang. Nhưng tiếc thay chàng đã có vợ con nên chàng không màng để ý tới.

Diệu Chân vẫn cứ theo đuổi hoài, sau nhờ có một chén rượu mà y thị đã khiến được Độc Cô Vân Phi vào trong...

Độc Cô Ngọc đột nhiên xen lời nói :

- Vị Độc Cô Vân Phi tiền bối ấy là một cao thủ tuyệt đỉnh đã tung hoành giang hồ.

Như vậy một chén rượu nho nhỏ như thế thì làm khó dễ ông ta sao nổi?

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Thiếu hiệp có biết đâu chuyện đó! Một chén rượu nho nhỏ như thế có gì mà đáng sợ! Nhưng khốn nỗi Diệu Chân đã ngấm ngấm bỏ dâm được độc đảo vào chén rượu. Thứ thuốc đó là Tiêu Hồn tán, không có mùi mà cũng không có sắc, người bị uống phải dù có là Đại La Kim Tiên cũng không sao nhận nổi, huống hồ Độc Cô Vân Phi lại là một người phạm.

Độc Cô Ngọc khẽ kêu hừ một tiếng hỏi tiếp :

- Sao cô nương lại biết rõ chuyện ấy?

- Muốn người ta không biết chỉ có cách là mình đừng có nhúng tay làm, huống hồ Diệu Chân lại coi việc đó là một kiệt tác nhất bình sinh của y thị nên y thị đi đến đâu cũng tuyên bố ầm câu chuyện ấy.

- Sao tại hạ không nghe thấy ai nói tới chuyện đó?

- Có lẽ lúc ấy thiếu hiệp hãy còn đang được bông bế ở trong tay bà cụ. Ngay cả tôi cũng đến sau này mới nghe ông cụ họ Trà nói mới biết được. Ông cụ họ Trà với Diệu Chân là đồng hương sư huynh muội, tất nhiên câu chuyện này không thể sai được.

- Vừa rồi cô nương chả nói Độc Cô tiền bối có vợ có con, nếu việc này ai ai cũng biết hết thì tất nhiên vợ con của ông ta cũng phải biết rõ chứ?

- Tất nhiên Đồng Vô Song tiền bối phải biết rõ chuyện này!

- Ai là Đồng Vô Song?

- Là vợ kết tóc se tơ với Độc Cô Vân Phi.

- Chả lẽ bà ta lại chịu để yên cho Diệu Chân cướp mất chồng của mình hay sao?

- Không để yên thì làm gì được...

Nói tới đó, nàng bỗng hậm hực nói tiếp :

- Khương Diệu Chân thực là độc ác hơn rắn rết. Đã cướp được chồng của người mà còn giờ hết thủ đoạn ra quyền rũ để bắt buộc Độc Cô Vân Phi diệt trừ vợ con đi...

Độc Cô Ngọc nghe tới đây bỗng thất thanh xen lời hỏi :

- Chẳng lẽ Độc Cô tiền bối lại nhẫn tâm đến thế ư?

Lắc đầu thờ dãi, Tư Đồ Sương đáp :

- Dù sao Độc Cô Vân Phi cũng vẫn chưa mai miệt lương tâm. Tha hồ Diệu Chân giờ hết cách ra mà ông ta cũng không chịu nghe. Nhưng không đầy nửa năm thì Đồng Vô Song tiền bối bỗng mất tích một cách ly kỳ. Độc Cô Vân Phi đi khắp nơi tìm kiếm, sau tìm thấy được một cái áo dính đầy máu và rất rách rưới ở dưới Đoạn Hồn Nhai tại núi Nhạn Đăng, mới chứng minh rằng Đồng tiền bối đã nhảy xuống đó tự tử, xác thân đã bị cầm thú ăn mất...

Nói tới đó nàng khóc sụt sùi, không sao lên tiếng kể tiếp được.

Độc Cô Ngọc cứ đứng đờ người ra và dờ lời :

- Theo sự phán đoán của tại hạ thì chắc khi ấy Độc Cô tiền bối đau lòng quá mới hối hận, liền giết Khương Diệu Chân luôn!

Tư Đồ Sương lại thờ dãi một tiếng :

- Sự thực Độc Cô Vân Phi có hối hận và đã quyết ý giết chết Diệu Chân để chuộc lỗi.

Nhưng Diệu Chân không hổ thẹn là người có tài ba quyền rũ người rất khét tiếng. Khi Vân Phi trông thấy y thì, mặt đang lộ sát khí cũng phải nén lửa giận xuống mà không nhẫn tâm hạ độc thủ. Tuy vậy, từ lúc đó trở đi, hai người đã bất hòa với nhau nhưng Vân Phi vì con hãy còn thơ ấu nên hết sức chịu nhịn để đợi chờ khi đứa con trưởng thành rồi mới tự tử để tạ tội với vợ cũ. Không ngờ chưa đầy hai năm sau, ông ta với Diệu Chân đã bị kẻ thù giết hại, chỉ có đứa con thơ là được thoát nạn thôi!

Nghe tới đó, Độc Cô Ngọc đã biến sắc mặt, người hơi run vội hỏi tiếp :

- Cô nương có biết kẻ thù của họ là ai không?

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Kẻ thù của họ rất tài ba. Sau khi đã hạ thủ rồi, chúng lại còn dùng lửa đốt cháy nhà của Vân Phi. Không những đồ đạc nhà cửa của ông ta đều ra tro hết mà cả xác của Vân Phi với Diệu Chân cũng không còn thì đâu còn vết tích của chúng nữa?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó đau đớn vô cùng, gan ruột như bị đao cắt, khẽ rên rỉ một tiếng.

Tư Đồ Sương rất ngạc nhiên ngừng đầu nhìn chàng mới hay bộ mặt đẹp trai của chàng đã biến thành nhợt nhạt, không có một chút sắc máu nào cả và nhăn nhó trông rất đau khổ. Nàng rất kinh hoàng vội hỏi :

- Thiếu hiệp... làm sao thế?

Độc Cô Ngọc gượng trầm tĩnh và đáp :

- Không có gì! Tại hạ chỉ cảm thấy hơi nhức đầu thôi. Chắc là vì men rượu bốc lên cũng nên.

Tư Đồ Sương lắc đầu với giọng dịu dàng hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp đừng có nói dối tôi. Vừa rồi tôi bảo rượu này mạnh lắm đó chỉ là nói đùa thiếu hiệp đấy thôi. Thiếu hiệp hãy nói cho tôi nghe tại sao đi?

Độc Cô Ngọc thấy nàng ta hỏi như vậy mặt bỗng đỏ bừng, chần chừ giây lát rồi mới đáp :

- Không dám giấu diếm cô nương, tại hạ nghe xong tán bi kịch nên cảm thấy thương tiếc họ gia đình của Độc Cô tiền bối vô cùng.

Vẫn nhìn chòng chọc vào mặt chàng ta, Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Sao thiếu hiệp lại cảm động đến như thế?

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Cô nương thử nghĩ xem, Độc Cô tiền bối có vợ đẹp con thơ, đáng lẽ phải được hưởng một cuộc đời sung sướng, mỹ mãn biết bao. Có đâu ngờ chỉ đi làm có một bước mà đến nỗi nhà tan cửa nát, vợ chết con mất. Thực trên thiên hạ này không có tấm thảm kịch nào lại bi đát đến như thế! nay người chết đã nằm ở dưới chín suối, mà người sống thì không biết kẻ thù là ai. Câu chuyện này ai nghe thấy mà chả động lòng thương, đến cả cô nương vừa rồi cũng chả ướt nước mắt ra là gì?

- Thiếu hiệp đừng có nói đến tôi làm chi, tôi cảm thấy cuộc đời của Đồng Vô Song tiền bối bi đát như vậy nên tôi cảm thấy bất bình và đồng thời cũng cảm thấy đàn ông trên thiên hạ này đa số là bạc tình.

Xéch ngược đôi lông mày lên, Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Phải đấy! Tại hạ cũng cảm thấy từ xưa tới nay, chỉ có đàn bà la hay gây nên tai họa thôi!

Tư Đồ Sương ngán người ra giấy lát rồi khẽ cười khi và hỏi tiếp :

- Có phải thiếu hiệp định trêu tức tôi đấy không?

- Xin cô nương chớ có hiểu lầm. Câu nói của tại hạ là ám chỉ Khương Diệu Chân cũng như vừa rồi cô nương nói đa số đàn ông là bạc tình chẳng hạn.

- Thiếu hiệp khéo ăn nói lắm!

- Tại hạ thực may mắn được cô nương cho biết rất nhiều chuyện bí mật của võ lâm năm xưa, trong lòng rất cảm động. Tại hạ không những uống cạn một chén thôi, mà lại còn phải uống cạn luôn ba chén để cảm ơn cô nương.

Nói xong chàng vừa rót vừa uống liên tiếp ba chén, sau cùng lại rót thêm một chén và vừa cười, vừa nói tiếp :

- Tại hạ đã uống cạn luôn ba chén rồi. Xin mời cô nương cạn chén này cho.

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Uống đậm như thế này rõ ràng là mượn rượu để giải sầu, vẻ mặt của thiếu hiệp trông rất bình tĩnh nhưng sự thực trong lòng rất đau khổ.

Độc Cô Ngọc lớn tiếng cười ha hả và đáp :

- Cô nương lại nói bông tại hạ rồi. Ngồi trước một căn quốc tuyệt vời, được uống rượu ngon, được ăn mỹ vị, trong lòng đang khoan khoái vô cùng. Sao cô nương lại bảo tại hạ mượn rượu giải sầu, trong lòng rất đau khổ, thế là nghĩa lý gì?

Tuy chàng nói như thế nhưng vẻ mặt gượng gạo vẫn không sao tránh khỏi được đôi mắt sắc bén của nàng nên nàng vội hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp có thể để cho tôi xan xê hộ một chút đau khổ không?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Đa tạ cô nương, sự đau khổ này trên thiên hạ không sao kiếm ra được người thứ hai có thể gánh vác nổi.

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu đỡ lời :

- Thiếu hiệp chớ nói không có đau khổ bao giờ là gì?

Lúc này Độc Cô Ngọc mới biết đã lỡ lời, gạt mình kinh hãi thẳm. Chàng vội gượng cười đáp :

- Cô nương hiểu lầm rồi! Tại hạ vừa nói dù đau khổ cũng không ai có thể gánh vác hộ tôi được đấy chứ!

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Thiếu hiệp không thể nói như thế được! Điều này phải xem người bị đau khổ ấy có chịu hay không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Trên thiên hạ này làm gì có người nhẫn tâm đến như thế?

Tư Đồ Sương hỏi lại :

- Thiếu hiệp tưởng là không có phải không? Nhưng trước mặt đây chớ phải đã có một người, thiếu hiệp có biết không?

Ngán người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Lời nói này của cô nương thực là khó hiểu quá! Tại hạ có đau khổ cần người ta gánh vác hộ đâu?

Chương 11: Không biết đối xử làm sao cho phải

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Chính vì lẽ ấy mà tôi mới nói trên thiên hạ này chỉ có một mình thiếu hiệp là người có lòng độc đáo nhất.

Lại ngăn người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc gượng cười nói tiếp :

- Lời nói này của cô nương quả thực khiến tại hạ không sao hiểu nổi?

- Có lẽ lần này thiếu hiệp không hiểu thực. Nhưng tôi có thể nói là thiếu hiệp không chịu đem sự đau khổ không sao mô tả được ở trong đáy lòng ra để cho người khác gánh vác hộ, như thế lại còn làm cho người khác còn đau khổ hơn là để người ta gánh vác hộ sự đau khổ của thiếu hiệp. Chẳng hay thiếu hiệp đã hiểu chưa?

Lời nói ấy đã làm cho Độc Cô Ngọc cảm thấy máu nóng trong người sôi lên sùng sục, chàng liền gượng cười đáp :

- Cô nương hà tất phải vì tại hạ mà chịu đau khổ!

Không nói năng gì nữa, Tư Đồ Sương nhìn chàng nọ một hồi rồi mới u oán tiếp :

- Xem như vậy, thiếu hiệp quả thực là người đang tâm nhất thiên hạ. Thiếu hiệp không chịu nói ra cho tôi hay thì thôi!...

Nói tới đó, nàng cầm chén rượu lên vừa cười vừa nói tiếp :

- Ngày hôm nay tôi rất hân hạnh được gặp một người đang tâm như thế này, tôi phải nên uống cạn luôn ba chén.

Nàng vừa uống cạn luôn chén rượu ấy lại cầm ấm lên rót chén thứ hai. Độc Cô Ngọc vội đứng dậy nắm lấy tay của nàng và đỡ lời :

- Cô nương hà tất phải đau khổ như vậy?

Cười rầu rĩ, Tư Đồ Sương đáp :

- Đây là tôi mượn rượu để giải sầu và cũng mượn rượu để làm cho trái tim tê liệt, như vậy mới hết đau khổ được.

Độc Cô Ngọc biết người ta làm như thế là có ý muốn để cho mình trông thấy, nhưng chàng là người rất trung hậu, không nhẫn tâm trông thấy người nào uống luôn mấy chén rượu như vậy, nên chàng hơi suy nghĩ một chút, từ từ buông tay nàng ta ra, mặt lộ vẻ rất kích động, thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Cô nương, tôi với cô nương đã hẹn ước với nhau nên dù trong lòng tôi có muốn biết rõ chuyện riêng của cô nương cũng không dám hỏi, như vậy cô nương còn bắt ép tôi làm chi?

Nghe thấy chàng nói như thế, nàng ta hơi rùng mình và đưa mắt nhìn lại chàng, với giọng dịu dàng đáp :

- Thiếu hiệp làm rồi, tôi có bắt ép thiếu hiệp đâu. Tuy chúng ta đã hẹn ước với nhau trong nửa năm trời không được hỏi lai lịch và sự uẩn khúc của nhau nhưng vì tôi thấy vẻ mặt gượng gạo, biết ngay thiếu hiệp không sao che giấu nổi sự đau khổ ở trong đáy lòng nên tim của tôi như bị dao cắt, cũng đau khổ không kém gì thiếu hiệp.

Thiếu hiệp nên rõ là cứ ôm ấp sự đau đớn ở trong đáy lòng như vậy rất hại sức khỏe nên tôi mới muốn gánh vác hộ nữa nhưng thiếu hiệp lại không chịu nói rõ cho tôi hay.

Nói tới đó nàng cúi đầu xuống, vẻ mặt rất đau đớn.

Độc Cô Ngọc thấy vậy cảm khái vô cùng, lắng lắng giấy lát và u oán đỡ lời :

- Hào ý của cô nương tại hạ ghi lòng tạc dạ, không bao giờ quên được.

Tư Đồ Sương bỗng ngừng mặt lên, hai mắt đăm lẹ và hơi giận :

- Tôi không thích thiếu hiệp nói những lời lẽ cảm ơn như thế, chỉ muốn được thiếu hiệp nói cho tôi biết những sự đau khổ trong đáy lòng thiếu hiệp để cho tôi gánh vác hộ...

Nghe thấy giọng nói của nàng ta không khác gì con chim Đỗ Quyên gào khóc, Độc Cô Ngọc cảm thấy mũi lòng, hai dòng nhiệt lệ đã nhỏ xuống hai bên má, hơi lắc đầu và đau khổ nói tiếp :

- Đổ Ngọc này chỉ là một tên hàn nho thường tục, ngu si dốt nát, thực không đáng để cho cô nương thương yêu như vậy! Không phải là tại hạ đang tâm đầu, thấy cô nương đau khổ như thế mà không chịu nói ra sự thực, tại hạ có nỗi khổ tâm rất bất đắc dĩ. Xin cô nương nên lượng thứ cho!

Người càng run lấy bấy thêm, hai mắt nhắm nghiền lại hai dòng nước mắt nhỏ lã chã, nằng nệ ai oán tiếp :

- Cũng có võ công không sao miễn cưỡng được, tôi biết lắm. Đồng thời tôi lại ném thêm một lần thất bại nữa! Tôi không hiểu tại sao con người xưa nay rất kiêu ngạo và tự phụ như tôi nay lại bỗng có tấm lòng mềm yếu, cứ để cho thiếu hiệp dầy vò...

Độc Cô Ngọc thấy nàng nói như thế càng không sao nhịn được, nước mắt càng nhỏ xuống nhiều hơn. Trước thái độ của nàng, chàng cũng rất cảm động với giọng run run gọi :

- Cô nương...

Đột nhiên bên ngoài có tiếng cười sang sảng và có giọng nói khàn khàn vọng vào :

- Có lẽ hai đứa nhỏ này định tâm đùa giỡn và chọc tức lão phu chăng, có mâm rượu để ở đó không chịu ăn nhậu, có lời lẽ không thùng thảng nói với nhau mà cứ khóc khóc lóc lóc như thế, thực là vô dụng.

Hai người nghe nói giật mình đến thót một cái. Tư Đồ Sương bỗng mỉm cười và lên tiếng mời :

- Xin mời cụ vào đây!

Nàng vừa nói vừa ném một cái khăn lụa cho Độc Cô Ngọc bảo chàng lau chùi nước mắt.

Ông già ở bên ngoài lại vừa cười vừa mắng chửi :

- Con nhãi này thay đổi chóng thực. Vừa rồi đang khóc sụt sùi mà nay đã cười ngay được. Chỉ một điểm này lão cũng không sao bằng được chứ đừng nói đến điểm khác. Tiểu tử ngu ngốc đừng có lau chùi nước mắt nữa, không kịp đâu!

Tiếng nói đó vừa dứt thì Độc Cô Ngọc đã thấy tay mình rung động một cái, khăn lụa đã rời khỏi tay mình bay đi mất. Chàng cả kinh ngừng đầu lên nhìn đã thấy ông già họ Trà trông già lụ khụ đang đứng ở cạnh mình, tay cầm cái khăn lụa trắng như tuyết và cứ nhìn mình cười hoài. Chàng hồ thẹn vô cùng vội chấp tay vái chào :

- Chào cụ!

Ông già dùng giọng mũi khê kêu hừ một tiếng và nói tiếp :

- Đường đường bảy thước tu mi nam tử mà lại khóc như thế này, lão già gù này bấy nhiêu tuổi đầu mà chưa biết nước mắt là cái thứ gì...

Tư Đồ Sương lại cười khi và hỏi :

- Có thực không hở cụ?

Ông già họ Trà tròn ngược đôi mắt lên, già bộ giận đáp :

- Con nhãi quý này nếu nguoi mà kể những chuyện xấu xa của lão năm xưa cho thằng nhỏ này nghe thì lão phải xéo rách môi của nguoi ra liền.

Nói tới đó, ông ta quay lại nhìn Độc Cô Ngọc cười gằn một tiếng nói tiếp :

- Tiểu tử ngu ngốc này nên rõ là trượng phu có lệ không dễ cho ra chi vì chưa tới lúc thương tâm. Năm xưa có một lần quá đau lòng, già gù này đã rất hồ thẹn, có nhỏ mấy hạt lệ ra nhưng không giống như tiểu tử nguoi, chưa chi mà nước mắt đã chảy ra như nước sông Hoàng Hà vỡ đê vậy. Thôi mau lau chùi sạch nước mắt đi, đừng để lão phu trông thấy khó chịu lắm.

Nói xong, ông ta đưa cái khăn lụa trả cho Độc Cô Ngọc. Thấy vị phong trần dị nhân này ăn nói rất khôi hài, Độc Cô Ngọc càng dờ khóc dờ cười, vội giơ hai tay ra đỡ lấy cái khăn lụa, ngập ngừng nói :

- Cảm ơn cụ!

Ông già họ Trà bỗng cau mày và lắc đầu nói tiếp :

- Dù sao nguoi có học vẫn lắm cái trò lễ phép này.

Nói tới đó, ông ta đi tới cạnh bàn và nói tiếp :

- Hai đứa nhãi này thực không biết hưởng thụ rượu ngon và thức ăn ngon lành như thế này mà lại bỏ nguoi lạnh hết cả thì có đáng tiếc không.

Ông ta vừa nói vừa cầm ấm rượu lên tu luôn, một tay thì cầm cái đùi gà lên nhai ngồm ngoàm.

Độc Cô Ngọc thấy thế lắc đầu nghĩ bụng :

“Vị tiền bối dị nhân này quả thực là hào phóng...”

Ông già họ Trà bỗng ngừng mặt, trở mắt nhìn lại chàng mà bảo tiếp :

- Tiểu tử ngu ngốc, ngăn người ra như thế làm chi? Có phải người thấy lão phu quá phóng đãng phải không?

Độc Cô Ngọc gượng cười và đỡ lời :

- Sao cụ lại nói như thế, cổ nhân có câu chỉ có đại anh hùng năng bản sắc mới thực là danh sĩ và phong lưu, tính tình hào phóng này của cụ mới đúng là bản sắc của một vị anh hùng, tiểu bối đâu dám.

Ông già lại cười ha hả và nói tiếp :

Không ngờ tiểu tử người lại khéo ăn nói đến thế, thôi được, nể lời nói này của người sau này lão phu sẽ cam đoan giúp ích cho tiểu tử người...

Tư Đồ Sương đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất tình tứ và xen lời nói :

- Ông cụ đã nhận lời giúp ích cho thiếu hiệp thì thiếu hiệp mau cảm tạ cụ đi.

Phúc tri tâm linh, Độc Cô Ngọc thấy Tư Đồ Sương đưa mắt ra hiệu như vậy vội chấp tay vái chào và nói :

- Cảm ơn cụ.

Ông già họ Trà đột nhiên rú lên một tiếng rất quái dị, giọng chiếc xương gà lên chỉ vào mặt Tư Đồ Sương giận dữ nói :

- Con nhãi này chưa chi đã phản thù, định giúp tiểu tử ngu ngốc để dồn già này vào tròng phải không?

Tư Đồ Sương chưa kịp trả lời thì ông ta đã quay lại nhìn Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Tiểu tử người không ngờ vị danh sĩ thực sự này lại khôn ngoan đến như thế ư!

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, không biết trả lời như thế nào, cả Tư Đồ Sương cũng vậy, cứ cúi gầm mặt xuống hổ thẹn hết sức. Còn ông cụ cứ việc ăn nhậu luôn mồm, hình như không biết có hai người đang ngồi cạnh đó vậy.

Một lát sau Tư Đồ Sương mới từ từ ngừng đầu lên nhìn Độc Cô Ngọc rồi quay lại hờn giận nùng nịu nói :

- Cụ chỉ hay nói bông nói đùa, Sương nhi có lòng tốt, muốn giới thiệu một y bát truyền nhân cho cụ...

Trợn một bên mắt trông rất quái dị, ông già họ Trà lớn tiếng hỏi lại :

- Cái gì? Chuyện thành vợ chồng không phải là chuyện đứng đắn hay sao? Được, từ giờ trở đi con nhãi người đừng có nhờ già này việc ấy...

Tư Đồ Sương lại nùng nịu kêu lên một tiếng và nói :

- Cụ này chỉ được...

nhưng chàng lại liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất tình tứ. Thấy thế Độc Cô Ngọc càng ngượng ngịu thêm, chàng liền cúi gầm mặt xuống.

Ông già họ Trà nhìn Độc Cô Ngọc một hồi, để cái đuôi gà xuống, bỗng thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Nói thực đấy, tư chất của tiểu tử này khá lắm, trên thiên hạ này khó mà tìm kiếm thấy người thứ hai như y. Được một đồ đệ đặc sắc như thế này thì còn gì bằng, ai bảo lão phu không muốn nhận y làm môn đồ? Nhưng y có phải là cá dưới nước đâu, khi nào lão phu lại dám giữ lại để làm phí uổng một nhân tài xuất chúng như thế.

Tư Đồ Sương khẽ gọi :

- Cụ...

Xua tay không để cho nàng nói, ông già nói tiếp :

- Lời nói của lấy đã hết đâu mà con nhãi này cứ xen lời phá bình như thế?

Nói tới đó, ông ta lại cầm ấm rượu lên tu cho thực hết, lấy tay áo chùi mép và nói tiếp :

- Lão phu định giới thiệu y cho lão hủ nho họ Liễu. Tính nết của lão nho hủ ấy kỳ lạ lắm, không biết y có chịu nhận hay không? Nhưng lão phu thiết nghĩ

với hòn ngọc tuyệt này lại có thêm lời nói của lão phu, chắc y thế nào cũng chịu nhận mà mài rửa cho nó thành tài.

Tuy chưa biết người mà ông già gọi là nho hủ ấy là ai nhưng Độc Cô Ngọc đoán biết chắc người đó thế nào cũng là một vị tiền bối dị nhân nên chàng đã mừng rỡ thầm.

Không ngờ Tư Đồ Sương lại vội đỡ lời :

- Cụ nói lão hủ nho họ Liễu ấy có phải là Tuyết Y Huyết Thần không?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, và đã thấy ông già gật đầu đáp :

- Phải! Chính là Liễu Vô Kỵ đấy! Con nhai nhìn gì thế?

Có vẻ rất cảm động, Tư Đồ Sương gật đầu và trả lời :

- Được, được, được lắm! Nhưng xin cụ cũng đừng có hà tiện mà chỉ bảo cho Đỗ thiếu hiệp vài miếng võ mới được.

Trợn ngược một bên mắt lên, ông già vừa cười vừa mắng chửi đùa :

- Lão phu không hiểu tiểu tử này có ma lực gì mà có thể khiến nổi con nhai nguoi thành tâm trợ giúp đến như thế. Nguoi cứ yên tâm, chỉ trong nửa ngày là cùng, lão phu thế nào cũng truyền thụ hết tài ba của lão cho y. Như vậy nguoi đã bằng lòng chưa?

Vừa cười, Tư Đồ Sương vừa đỡ lời :

- Nếu được cụ truyền thụ cho như vậy thì còn gì bằng, nhưng chỉ e công lực của thiếu...

Vội xua tay, ông già nói tiếp :

- Con nhai này đừng có tham lam quá nổi như thế! Nếu lão phu mà giúp y quá nhiều chỉ e y sẽ không được lão hủ nho nhận đầu làm môn đồ nữa đâu. Cho nên lão chỉ truyền thụ cho y mấy trò chơi tuyệt nghệ thôi, chứ không dám truyền cả cái tà khí nọ cho y. Nguoi có hiểu lão nói gì không?

- Sương nhi hiểu rồi!

Thấy Tư Đồ Sương nói như vậy, Độc Cô Ngọc mới biết hai người một già một trẻ này đều thành tâm giúp mình tới nơi tới chốn nên chàng rất cảm động, đang định cảm ơn nhưng lại tự nghĩ bụng :

“Nguy tai, trước khi nhảy xuống vực thăm tự tử, bốn vị thúc thúc đều dặn ta tới tỉnh Phúc Kiến này là phải đi kiếm ngay Bách Hiệu rồi nhờ ông giới thiệu mình đi làm môn hạ cho một vị dị nhân. Và lại bốn vị ấy còn dặn bảo rằng chỉ có môn võ công của vị tiền bối dị nhân ấy mới có thể thắng nổi võ công của Long Phan lệnh chủ. Như vậy ta hà tất phải học hỏi thêm võ công của ai nữa? Nhưng nguoi ta có lòng tốt như thế này ta từ chối sao tiện?”

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy bản khoản khó xử quá.

Tư Đồ Sương đang hớn hờ mừng thầm, liền quay đầu lại liếc nhìn Độc Cô Ngọc, thấy thái độ của chàng như vậy nàng ngạc nhiên vô cùng.

Ông già đã trông thấy trước và hỏi luôn :

- Tiểu tử muốn nói gì thì nói đi. Sao đàn ông con trai lại có thái độ rụt rè như thế làm chi?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc mới đánh liều đáp :

- Cụ có lòng giúp cho như vậy còn gì ơn đức bằng? Nhưng tiểu bối có nỗi khổ tâm riêng nên không dám nhận ơn đức này của lão tiền bối, mong lão tiền bối lượng thứ cho.

Hai người một già một trẻ nghe thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy đều ngạc nhiên vô cùng. Vì đây là một duyên phúc rất hiếm có trong võ công, nguoi khác van lơn cầu khẩn thế nào cũng không được mà nay chàng nọ lại cự tuyệt, không chịu nhận duyên phúc nghìn năm một thuở này.

Ông già cứ ngăn nguoi ra chả nói chả rằng. Tư Đồ Sương bỗng phát dậy vội hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì? Thiếu hiệp phải biết đây là duyên phúc rất hiếm có, nguoi khác muốn cầu cũng không được, sao thiếu hiệp lại từ chối như vậy?

Ông già lại xua tay không để cho nàng nọ nói tiếp và đỡ lời :

- Con nhai đừng có lo âu như thế vội, lão phu có tính nết rất kỳ lạ, đã không nói ra thì thôi, mà khi đã nói ra rồi thế nào cũng làm cho kỳ được mới thôi. Nguoi hãy ngồi xuống để lão phu hỏi lại y đã.

Bất đắc dĩ, Tư Đồ Sương đành phải ngồi xuống nhưng đôi mắt vẫn liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cách ai oán vô cùng.

Ông già ho khan một tiếng mới hỏi :

- Có phải nhãi con ngươi nhận thấy lão phu giới thiệu ngươi làm môn hạ của lão nho hủ họ Liễu sẽ làm nhục mặt mắt hòn ngọc báu của ngươi hay sao?

Biết vị phong trần dị nhân này đã hiểu lầm nỗi khổ tâm của mình, Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Không phải thế! Tuyệt Y Huyết Thần lão tiền bối là một cao thủ dị nhân, có công lực kỳ tuyệt kim cổ, trong võ lâm này chưa chắc có người thứ hai được hơn ông ta. Thiên hạ hào kiệt đều muốn được yết kiến ông ta để hãnh diện với người khác, huống hồ được ông ta nhận làm môn đồ? Tiểu bối biết phúc duyên này các cao thủ có tên tuổi trong võ lâm đương thời muốn cầu được như vậy cũng khó. Nay tiểu bối được lão tiền bối giúp cho như vậy trong lòng thực cảm ơn vô cùng và có thể nói là khắc cốt ghi tâm, kết cỏ ngâm vành, chứ đâu có dám cưỡng lời lão tiền bối. Nhưng khôn nổi...

Ông già lại xua tay không cho chàng nói tiếp và đỡ lời :

- Nhãi con hãy tạm ngưng để lão phu xen lời nói một câu...

Nói tới đó, ông ta nhìn thẳng vào mặt chàng một hồi rồi tiếp :

- Năm nay già này đã sáu mươi tuổi rồi, có thể nói là đã sống được hơn nửa đời người rồi. Trong mấy chục năm đó, lão già này đã tạo ra không biết bao nhiêu là việc thiện, việc ác nhưng chưa bao giờ lão phu tự nhận làm việc mướn cho người khác như thế này cả. Đây là lần đầu tiên lão phu chịu làm mướn cho nhãi con ngươi đây. Ngươi có biết tại sao lão già gù này lại phá lệ giúp ngươi như thế này không?

Ngăn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc mới đáp :

- Tiểu bối ngu muội, không hay biết gì hết, xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Ông già lắc đầu thờ dài nói tiếp :

- Ngươi có phải là ngu muội đâu? Đó là tại ngươi thực thà một cách quá tội nghiệp mà nên đấy. Và cũng vì lẽ này lão già gù này mới chịu phá lệ giúp ngươi. Đó là nguyên nhân thứ nhất...

Nói tới đó, ông ta ngừng đầu lên nhìn Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói tiếp :

- Xưa nay con nhãi này vẫn được tiếng là có đôi mắt sành sỏi. Ngươi được nó đoái hoài tới như vậy đủ chứng minh ngươi phải là người có tư cách tốt như thế nào. Bằng không, ngươi đừng có hòng được nó nhòm ngó tới. Đây là nguyên nhân thứ hai mà lão phu chịu giúp ngươi...

Nghe tới đây, Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi thẳm, chân tay luống cuống, còn Tư Đồ Sương thì lóe chàng một cái rất tinh tứ, rồi lại cúi đầu xuống luôn.

Ông già làm như không trông thấy gì hết, lại uống một hớp rượu mới nói tiếp :

- Nguyên nhân thứ ba là vì kẻ đại thù của nhãi con ngươi lại là Long Phan lệnh chủ, rất độc ác tàn nhẫn, xưa nay vẫn có tiếng thần bí xảo quyệt, nên vũ nội quần hào hề nghe thấy tên tuổi của y là khiếp sợ đến mất hồn vía ngay. Sự thực lão già gù này cũng không biết kiếm ai có thể kiềm chế nổi tên ma đầu ấy. Riêng có Tuyệt Y Huyết Thần Liễu Vô Kỳ mới hy vọng hạ nổi tên ác ma ấy thôi. Nhưng tính nết của lão nho hủ quả quá dị lắm, hi vọng vô thường, ít ai kiếm ra được tung tích của lão ấy.

Có lẽ vì thế chưa có một người nào được làm môn đồ của y. Riêng có lão già gù này là có thể giải quyết nổi hai vấn đề nan giải kia thôi, nên lão già gù này mới chịu phá lệ giúp ngươi một phen. Bây giờ ngươi đã hiểu rồi chứ?

Nói xong ông ta lại uống một hớp rượu nữa.

Độc Cô Ngọc rất cảm động, gật đầu đáp :

- Đa tạ lão tiền bối đã chỉ giáo cho như vậy. Nhưng tiểu bối cũng có một việc này không hiểu, muốn nhân đây xin lão tiền bối chỉ giáo cho một thể.

Trợn mắt lên nhìn Độc Cô Ngọc, ông già lạnh lùng nói :

- Trước mắt lão phu, ngươi không nên giờ cái trò văn vẻ ấy ra như thế nữa. Ngươi muốn hỏi việc gì nói thẳng ra đi?

Mặt đỏ bừng, Độc Cô Ngọc ngượng nghịu nói :

- Vừa rồi lão tiền bối nói, trong võ lâm đương thời, ngoài Tuyệt Y Huyết Thần Liễu tiền bối ra, không ai có thể hạ nổi Long Phan lệnh chủ. Nhưng ngày hôm nay ở giữa đường, sao lão tiền bối chỉ sử dụng có một cây roi ngựa thôi mà đã đánh cho lão Long Phan lệnh chủ thua chạy một cách tội bời như thế rồi...

Bỗng phì cười, ông già vội ngắt lời chàng ta và nói :

- Nhãi con tưởng lão phu nói dối ư?

- Tiểu bối không dám, nhưng tiểu bối...

- Thôi! Ngươi đừng giải thích nữa. Lão già này bình sinh chưa chịu phục tài một người nào cả, nhưng riêng có hai đại quái vật là Tuyết Y Huyết Thần và Long Phan lệnh chủ là lão phu không dám phê bình tới tài ba của họ thôi. Ngày hôm nay ngươi không nghe thấy tên Long Phan lệnh chủ ấy nói, y có thể thiên biến vạn hóa, lúc giả lúc thật hay sao? Nếu ngày hôm nay gặp phải Long Phan lệnh chủ thực thì lão phu với con nhãi này liên tay thì mới may ra đấu huê với y. Chứ có khi nào y lại chịu để cho lão phu đánh bại như thế được?

Độc Cô Ngọc nghĩ bụng :

“Thế ra Tư Đồ Sương nói không ngoa. Long Phan lệnh chủ ta gặp hồi ban ngày quả là Lệnh chủ giả hiệu rồi. Ta mới gặp tên giả hiệu đã bị đánh bại, mình đây thương tích như thế này. Nếu gặp tên Lệnh chủ thực có lẽ ta đã bị toi mạng rồi chứ không sai?”

Với giọng dịu dàng, Tư Đồ Sương xen lời nói :

- Thiếu hiệp khỏi cần lo âu như thế. Quý hồ thiếu hiệp được là môn hạ của Tuyết Y Huyết Thần thì còn sợ gì Long Phan lệnh chủ nữa?

Độc Cô Ngọc đang định trả lời, bỗng nghĩ tới một việc gì, nhìn Tư Đồ Sương tỏ vẻ cảm động rồi mới quay đầu hỏi ông già họ Trà tiếp :

- Lão tiền bối, chả lẽ trong vũ trụ này chỉ có một mình Tuyết Y Huyết Thần là mới thắng nổi Long Phan lệnh chủ hay sao?

Thấy hỏi như vậy, ông già có vẻ không vui, lạnh lùng đáp :

- Lão già gù này tuổi đã ngoài nửa trăm, mà cho đến nay chỉ biết có một người ấy có thể thắng nổi lão ma đầu kia thôi. Chả hay ngươi không tin lời của lão phu hay sao?

Biết vị phong trần dị nhân này đã có vẻ không vui, Độc Cô Ngọc vội gượng cười đỡ lời :

- Xin lão tiền bối chớ có hiểu lầm. Sờ dĩ tiểu bối nói như thế là chỉ...

Nhất thời chàng không kiếm được lời lẽ gì thích đáng để giải thích sự hiểu lầm này.

Ông già họ Trà vội xua tay và đỡ lời :

- Đừng có nói chỉ với chỉ như thế nữa. Bây giờ lão già gù này muốn nghe lý do của ngươi, tại sao lại phản đối không chịu nhận già này giới thiệu cho như thế?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Có nỗi khổ tâm riêng

Thấy ông già nói như thế, Độc Cô Ngọc cảm thấy rất khó xử, nghĩ bụng :

“Việc này có liên quan đến mối thù sâu như biển cả của mình, nói ra cho người ngoài hay sao được? Nhưng mình nhất định không nói thì thể nào đối phương cũng hiểu lầm. Và lại đối phương hai người một già một trẻ đối với mình chỉ có ơn thôi chứ không có thù, người ta có lòng tốt muốn giúp mình trả mối thù ấy...”

Ông già họ Trà lạnh lùng nói tiếp :

- Còn dư gì nữa? Nếu ngươi không muốn nói thì thôi, lão phu cũng không miễn cưỡng làm chi.

Có phải Độc Cô Ngọc không biết vị dị nhân này không vui đâu, nên chàng gượng cười đỡ lời :

- Xin lão tiền bối chớ có hiểu lầm, tiểu bối chỉ đang nghĩ cách nên nói như thế nào để cho tiền bối khỏi tức giận đấy thôi.

Ông già họ Trà nghe nói mới bớt giận, liền cười và nói tiếp :

- Ngươi khỏi cần phải e dè gì hết. Quý hồ ngươi cứ nói ra được lý do thích đáng thì già này sẽ không làm khó dễ gì đâu.

Độc Cô Ngọc vãi một vãi đáp :

- Xin đa tạ tiền bối.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng mới cương quyết nói :

- Sở dĩ tiểu bối dám táo bạo phụ đại ơn của lão tiền bối là vì có nỗi khổ tâm riêng.

Nỗi khổ tâm đó là có mấy người bề trên đã đặc biệt dặn dò tiểu bối hành đạo giang hồ phải tìm kiếm cho ra một vị kỳ nhân, và người đó sẽ giới thiệu tiểu bối cho một vị cao nhân tuyệt đời để làm môn hạ, như vậy tiểu bối mới có hy vọng trả được mối thâm thù đó...

Bỗng cười khi một tiếng, ông già nọ liền xen lời nói :

- Lão phu đã hiểu rõ rồi, chắc mấy người bề trên của ngươi dặn bảo ngươi trong vũ trụ này chỉ có cao nhân tuyệt đời kia là mới giúp được ngươi trả thù chứ gì? Vì nguyên nhân ấy và cũng vì mấy người kia dặn bảo trước nên ngươi mới cảm thấy khó xử phải không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Tiền bối sáng suốt lắm. Chính tiểu bối đang vì nguyên nhân ấy!

Ông già gật đầu hỏi tiếp :

- Lý do đó rất đáng, không ai có thể phê bình được. Thế ngươi đã tìm thấy người mà ngươi muốn nhờ người ta giới thiệu chưa?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Chuyến đi Phúc Kiến này của tiểu bối là để tìm kiếm vị kỳ nhân ấy đây.

Ông già ngăn người ra giây lát rồi ngạc nhiên hỏi Tư Đồ Sương rằng :

- Mấy năm nay nhãi con có nghe thấy có kỳ nhân dị sĩ nào ẩn cư ở tỉnh Phúc Kiến này không?

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Sương nhi không biết.

Ông già cau mày lại nói tiếp :

- Thế thì lạ thực. Nếu ở tỉnh Phúc Kiến này mà có kỳ nhân dị sĩ nào ẩn dật, có khi nào già gù này lại không hay biết?

Nói tới đó, ông ta bỗng quay đầu lại hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Tên họ của kỳ nhân dị sĩ ấy là gì?

Do dự giây lát, Độc Cô Ngọc mới cương quyết đáp :

- Tiểu bối cũng không được rõ, nhưng chỉ biết vị kỳ nhân ấy có một biệt hiệu là Bách Hiếu lão nhân.

Tư Đồ Sương giật mình đến thót một cái, chưa kịp lên tiếng thì ông già đã đứng phắt dậy, hai mắt sáng quắc, trầm giọng hỏi :

- Nhãi kia, ngươi bảo Bách Hiếu lão nhân an cư ở tỉnh Phúc Kiến này ư?

Thấy thái độ của ông già như vậy, Độc Cô Ngọc cũng phải kinh hoàng, liền nghĩ bụng :

“Đằng nào cũng nói cho ông ta hay biết rồi thì còn sợ gì nữa”.

Chàng liền cương quyết gật đầu đáp :

- Vâng!

Ông già lại nói tiếp :

- Lạ thực, đại sự như thế mà sao già gù này lại không hay biết gì? Như vậy chắc những người bề trên của ngươi thế nào cũng là những nhân vật tên tuổi ở trong võ lâm.

Chà hay ngươi có thể nói cho lão phu biết tên họ của mấy vị ấy không?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc xin lỗi rằng :

- Điều này xin lão tiền bối tha thứ cho vì trước khi chết, mấy vị phụ chấp ấy có dặn bảo tiểu bối không được tiết lộ tên họ của mấy vị cho ai hay cả.

Ông già ngán người ra kêu ồ một tiếng, Tư Đồ Sương bỗng cười khi xen lời nói :

- Xem như vậy thiếu hiệp còn nhiều chuyện không thể nói cho người ta hay được.

Ngượng ngịu vô cùng, Độc Cô Ngọc gượng cười một tiếng, cúi đầu xuống, không dám nói năng gì nữa.

Ông già liếc nhìn chàng một cái và nói tiếp :

- Nếu vậy già này cũng không muốn miễn cưỡng ngươi làm chi. Nhưng phải biết Bách Hiểu lão nhân làm việc rất thần bí, tính nết không kém gì Tuyết Y Huyết Thần.

Người thường chưa chắc đã gặp được y, như vậy còn hòng y giới thiệu cho người khác làm sao được?

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm cho như vậy, việc này tiểu bối đã biết rồi.

Thấy Độc Cô Ngọc trả lời một cách thần nhiên như vậy, ông già càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Hình như ngươi đã nắm chắc có thể thành công phải không?

- Xin tiền bối chớ có hiểu lầm, đó chẳng qua là tiểu bối có mang trong người một cái tín phù của Bách Hiểu lão nhân đấy thôi.

Ông già lại càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Có lẽ nửa lá thì đúng hơn.

Mặt lộ vẻ ngạc nhiên, Độc Cô Ngọc vội gật đầu đáp :

- Vâng, tiểu bối đã nói lầm, quả thực chỉ có nửa lá thôi.

Ngẫm nghĩ giây lát, ông già hỏi tiếp :

- Ngươi có thể cho lão phu xem được không?

Chân chừ giây lát, Độc Cô Ngọc móc túi lấy nửa miếng tín phù bằng đồng ra, hai tay đưa cho ông già và đáp :

- Máy vị phụ chấp của tiểu bối có dặn bảo không nên để người ngoài trông thấy tín phù này và cũng đừng có đánh mất...

- Ngươi cứ yên tâm, lão phu không nuốt chừng của ngươi đâu. Như thế này chả hóa ra lão già gù đã rất hân hạnh rồi hay sao?

Độc Cô Ngọc mới biết mình đã lỡ lời, hổ thẹn vô cùng, cúi gằm mặt xuống.

Ông già cầm nửa miếng tín phù bằng đồng xem qua rồi trả lại Độc Cô Ngọc ngay và nghiêm nghị nói tiếp :

- Phải! Đây chính là tín phù của Bách Hiểu lão nhân năm xưa đã hành đạo giang hồ.

Có tín phù này thì việc gì cũng xong xuôi cả, nhưng phải giữ gìn cẩn thận mới được.

Đỡ lấy tín phù bỏ vào túi, Độc Cô Ngọc cung kính vái chào và cảm ơn rằng :

- Đa tạ lão tiền bối đã dạy bảo?

Ông già ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu nói tiếp :

- Nếu có lão già Bách Hiểu giúp đỡ cho thì lão phu không nói năng gì nữa. Tuy lão già ấy tên là Bách Hiểu nhưng sự thực việc gì y cũng hiểu biết hết. Tuy y không biết võ nghệ nhưng tất cả mọi việc trên vũ trụ này không ai có thể hiểu rõ được bằng y. Người ta ban cho y hai chữ Bách Hiểu đó thực vẫn chưa xứng với kỳ tài...

Nói tới đó, ông ta bỗng ngắt lời quay lại vội hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Ngươi có biết lão già Bh sẽ giới thiệu ngươi cho ai không?

- Tiểu bối cũng không biết nhưng mấy vị phụ chấp nói nếu gặp ông ta thì sẽ biết liền.

- Tuy lão phu nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được trên thiên hạ này lại còn có ai mạnh hơn Tuyết Y Huyết Thần? Nhưng lão so sánh với lão già Bách Hiểu thì mình kém quá xa. Nếu lão già Bách Hiểu giới thiệu cho chắc ngươi thế nào cũng toại nguyện mà trả được mối thù lớn kia. À! Nếu ngươi không tìm thấy lão già đó thì cứ việc quay trở lại nơi đây tìm kiếm, lão phu vẫn giúp đỡ cho chứ không thay đổi ý kiến đâu.

Thấy ông già nói như thế, Độc Cô Ngọc rất cảm động, vội vái một vái và nói tiếp :

- Xin đa tạ lão tiền bối, nếu chuyến đi của tiểu bối thất bại thì thế nào cũng quay lại đây yêu cầu lão tiền bối giúp cho.

- Thôi đừng nói nhiều nữa, chúng ta hãy ngồi xuống ăn nhậu đã.

Thấy ông già nói như vậy, Độc Cô Ngọc vui vẻ ngồi vào bàn ăn ngay.

Ông già ngắm nhìn Tư Đồ Sương một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhãi này cũng nên bỏ cái khăn che mặt ra đi, để cho lão phu được ăn nhậu khoan khoái đôi ba chén.

Tư Đồ Sương lắc đầu cười khi đáp :

- Sương nhi đeo cái khăn này cũng vẫn còn ăn uống được như thường thì việc gì mà phải bỏ ra?

Ông già uống một hớp rượu, dùng tay áo lau chùi mồm mép, vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhãi bướng bỉnh thực! Thế nào trước sau mà chả phải cho người ta trông thấy mặt mũi của mình. Chả lẽ ngươi lại đeo cái khăn này suốt đời hay sao? Có lão phu ở đây ngươi khỏi phải lo sợ có chuyện gì phiền phức xảy ra.

Độc Cô Ngọc cũng muốn được trông thấy bộ mặt thực của Tư Đồ Sương nhưng vì vướng có ông già gù ở cạnh, hơn nữa lại sợ nàng ta hỏi lại sự bí ẩn của mình lần nữa cho nên mới làm thinh. Tuy vậy hai mắt của chàng vẫn cứ nhìn thẳng vào mặt của nàng kia và lộ vẻ mong đợi nên đôi ngươi cứ trở lên nhìn không chớp.

Ông già ngán ngời ra, vừa cười vừa mắng chửi tiếp :

- Con nhãi còn muốn giở trò gì ra nữa? Nói đi, có điều gì lão phu không chịu ngươi không?

Tư Đồ Sương cười giọng nũng nịu đáp :

- Tuy việc gì cụ cũng chịu Sương nhi thực, nhưng chỉ e việc này cụ không sao làm chủ để giúp Sương nhi được.

Ông già trợn ngược đôi lông mày trắng như tuyết lên, giận dữ nói tiếp :

- Con nhãi này đừng có nói khích lão phu như thế nữa. Quý hồ lão già gù này gặt đầu một cái thì việc thiên hạ dù lớn lao như thế nào cũng có thể làm được cả. Ngươi cứ nói đi, việc gì thế?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Cụ đã hứa như vậy rồi, lát nữa đừng có chối không chịu giúp Sương nhi đấy nhé!

Ông già uống cạn chén rượu ấy rồi trả lời :

- Con nhãi đừng có chọc tức lão phu mãi như thế nữa. Nếu ngươi còn không chịu nói, chả lẽ phải nhờ lão phu ra tay đánh cho một trận nên thân rồi mới nói hay sao?

Nhìn Độc Cô Ngọc một cái, Tư Đồ Sương mới nói :

- Quý hồ cụ cam đoan lát nữa không phát tay áo bỏ đi và thiếu hiệp không giấu diếm mọi việc nhiều như thế nữa thì Sương nhi xin bỏ cái khăn này ra ngay.

Ông già gật đầu nhận lời ngay, nhưng Tư Đồ Sương vẫn lắc đầu đáp :

- Không, cụ phải hỏi thiếu hiệp trước đã, xem thiếu hiệp có chịu điều kiện ấy không?

Ông già quay lại hỏi Độc Cô Ngọc :

- Thế nào, ngươi có nhận lời con nhỏ không?

Không biết nên trả lời như thế nào cho phải, Độc Cô Ngọc chần chừ giây lát mới đáp :

- Thừa lão tiền bối, Tư Đồ cô nương không muốn bỏ cái khăn che mặt ra ắt phải có nỗi khổ tâm gì, vậy mong tiền bối đừng có bắt ép...

Tư Đồ Sương cười nũng nịu đỡ lời :

- Đây! Cụ có nghe thấy không? Xem thiếu hiệp khéo ăn nói biết bao. Rõ ràng nhất có nỗi khổ tâm riêng lại đổ sang cho người khác một cách khôn khéo như vậy. Thôi, cụ đừng có bắt ép người ta như thế nữa.

Ông già quay lại hỏi chàng :

- Thế nào! Con nhỏ nói có đúng sự thực không?

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Xin tiền bối chớ có hiểu lầm, làm gì có chuyện ấy...

Ông già vội ngắt lời :

- Như vậy người đã nhận lời rồi phải không?

Ngượng nghịu vô cùng, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiền bối hiểu lầm rồi, tiểu bối có định nói như thế đâu?

Ông già chưa kịp nói, Tur Đồ Sương đã cười khi và xen lời ngay :

- Sương nhi không nói sai đâu, việc này khó khăn lắm.

Sợ nàng nọ làm cho vị dị nhân này nổi giận thì phiền lắm, Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Cô nương hà tất phải nói như thế? Chả lẽ cô nương đã quên lời hẹn ước của chúng ta hay sao?

Tur Đồ Sương chỉ nhìn chàng thôi chứ không nói năng gì. Ông già thấy thế nổi giận hỏi :

- Con nhãi kia, chuyện gì thế?

Nhìn Độc Cô Ngọc, Tur Đồ Sương bảo chàng rằng :

- Thiếu hiệp nói đi!

Vội lác đầu, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ rất đại mạo, cô nương nói thì hơn.

- Nếu thiếu hiệp muốn tôi nói thì phải ngồi yên chứ không được xen lời nói dấy nhé?

- Quý hồ cô nương không thêm thắt chuyện khác vào, tại hạ không bao giờ dám xen lời vào.

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, không khi nào tôi lại bịa chuyện ra nói đâu.

- Nếu vậy cô nương cứ nói đi.

Thấy Độc Cô Ngọc đã chịu để cho mình nói rồi, Tur Đồ Sương bèn kể lại câu chuyện hồi nãy mình nói tới tám tám kịch xưa kia như thế nào, nhất nhất nói hết cho ông già nghe. Nói xong nàng vừa cười vừa hỏi ông già tiếp :

- Sao, cao kiến của cụ thì Sương nhi có nên lên tiếng hỏi không?

Nhìn Độc Cô Ngọc một hồi, ông già thùng thảng đáp :

- Lòng trắc ẩn ai chả có, như vậy có lạ lùng gì đâu mà hai người lại làm to chuyện ra như thế?

Không ngờ ông già lại có lời lẽ như vậy, Độc Cô Ngọc thở nhẹ một tiếng và đỡ lời :

- Lão tiền bối cao kiến lắm, tiểu bối cũng nghĩ như vậy.

Ông già mỉm cười, lại uống một hớp rượu mới nói tiếp :

- Câu chuyện thảm thiết năm xưa quả thực thảm tuyệt trần gian, không riêng gì nhãi con người nghe thấy mà phải bi phần và thông cảm như thế. Đến cả lão già gù quen giết người không chớp mắt này năm xưa cũng có sự phản ứng y như nhãi con người vậy.

Tur Đồ Sương tưởng ông già thế nào cũng bênh vực cho mình, ngờ đâu ông ta lại tán thành ý kiến của Độc Cô Ngọc nên nàng lo âu vô cùng, vội xen lời nói :

- Sao ngày hôm nay cụ lại thấy đổi hẳn tính nết như thế?

Ông già trợn ngược đôi mắt lên quát hỏi lại :

- Chả lẽ lão phu nói mất lời công đạo cũng không được ư?

Ông ta không đợi chờ Tư Đồ Sương lên tiếng, đã nhìn Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Người cho lão già gù này làm như thế có đúng không?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát mới đáp :

- Đúng lắm! Đúng lắm! Lập trường của lão tiền bối rất khách quan và rất công bằng, tiểu bối rất kính phục.

Tư Đồ Sương giật mình dậm chân xuống đất một cái, đang định lên tiếng phản đối...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Món nợ tình cảm

Ông già xua tay không cho Tư Đồ Sương nói mà quay lại vừa cười vừa nói với Độc Cô Ngọc tiếp :

- Đến giờ lão vẫn chưa biết tên họ của người là chi?

- Tiểu bối họ Đỗ tên Ngọc.

- Đỗ Ngọc! Đỗ Ngọc! Tên này hay lắm. Năm nay bao nhiêu tuổi?

Thấy ông già hỏi như thế, Độc Cô Ngọc ngăn người ra và nghĩ bụng :

“Ông ta hỏi tuổi của ta như vậy làm chi? Chả lẽ...”

Nghĩ tới đó, chàng rất hồ thẹn gượng cười đáp :

- Năm nay tiểu bối hai mươi.

- Hai mươi ư? Phải, đúng hai mươi rồi!

Độc Cô Ngọc với Tư Đồ Sương thiên hạ ông ta nói như vậy đều ngạc nhiên vô cùng.

Ông già lại thở dài một tiếng, mặt lộ vẻ rất lạnh lùng rồi lại ngắm nhìn Độc Cô Ngọc một cái, mới rầu rĩ nói tiếp :

- Tội nghiệp cho đứa con mồ côi của Độc Cô Vân Phi, có lẽ năm nay nó cũng bằng tuổi của người. Không biết bây giờ nó lưu lạc ở nơi nào?

Nghe thấy ông ta nói như vậy, Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, nhất thời cảm khái vô cùng gượng cười hỏi tiếp :

- Nghe lời nói của lão tiền bối, chả lẽ lão tiền bối đã được gặp người con cùng của Độc Cô tiền bối rồi hay sao?

- Không những đã gặp qua rồi mà có một năm, lão già gù này đến chơi nhà lão Độc Cô đã ẵm thẳng nhỏ không biết bao nhiêu lần.

Độc Cô Ngọc nghĩ bụng :

“Sao ta không nhớ được năm xưa lại có một ông già lom khom như thế này đến làm khách nhĩ? Có lẽ lúc ấy ta hãy còn quá nhỏ nên chưa biết gì...”

Nghĩ tới đó chàng gượng cười và hỏi tiếp :

- Chắc lúc ấy đứa con cùng của Độc Cô tiền bối hãy còn bồng bế phải không?

- Phải! Lúc ấy nó mới lên một. Hà, thời giờ trôi chảy nhanh chóng thực. Thoáng cái đã mười mấy, hai mươi năm rồi, bây giờ có gặp lại, nó cũng không nhận ra được lão bá gù này đâu.

Rất vui lòng nhưng không tiện nói năng gì, Độc Cô Ngọc chỉ ngồi yên mà nghĩ ngợi thôi.

Tư Đồ Sương đột nhiên làm ra vẻ hờn giận nói :

- Cự này lạ thực, chỉ nói những chuyện đầu đầu ấy.

Ông già lắc đầu đáp :

- Con nhãi này hiểu làm sao được những chuyện đó. Lão thấy những bọn hậu sinh đứa nào cũng trưởng thành, tất nhiên lão phải liên tưởng nhớ tới con của cố nhân chứ!

Tư Đồ Sương không dám nói nữa. Độc Cô Ngọc lại gượng cười và an ủi rằng :

- Cự không nên rầu rĩ như thế! Cố nhân nói: người lành sẽ gặp hiền. Quý hồ người con của Độc Cô tiên bối còn ở trên đời này thì thế nào sau này cự cũng sẽ được gặp lại con của cố nhân.

Lão chắc thằng nhỏ ấy vẫn còn sống ở trên đời này. Năm xưa lão phong thanh nó bị Thanh Thành tứ hữu đem lên Thanh Thành, nhưng bây giờ thì không biết tung tích nó ở đâu? Ngay cả tin của Thanh Thành tứ hữu cũng bật vô tầm hơi hốt như vậy lão phu không nhớ nhưng sao được.

Tư Đồ Sương bỗng xen lời hỏi :

- Nếu cự gặp lại y có còn nhận ra được không?

Ông già nguyệt nằng rồi đáp :

- Tuy lão đã già nữa lắm cảm thực nhưng vẫn có thể nhận ra được y vì dưới tai của y có một nốt ruồi đỏ rất rõ rệt...

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và bỗng tự dưng giờ tay lên sờ tai hỏi nào không hay.

Tư Đồ Sương trông thấy cử chỉ của chàng rất ngạc nhiên. Độc Cô Ngọc thấy nàng ta để ý đến động tác của mình vội buông ngay tay xuống.

Ông già bỗng cười ha hả và lớn tiếng nói :

- Nhãi con, muộn rồi!

Tư Đồ Sương bỗng đứng dậy với giọng run run nói :

- Cự bảo thiếu hiệp chính là...

Ông già cười ha hả đỡ lời :

- Con nhãi ngày thường vẫn tự phụ tài trí hơn người, mà hôm nay không bằng mấy lời nói của cụ gừng già này.

Người run lấy bấy, mặt lộ vẻ vừa cảm động, vừa kính phục, Tư Đồ Sương cứ đứng ngẩn người ra nhìn ông già gù. Nghiêm nét mặt, ông nhìn Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Không đánh người đã tự xưng, biết điều thì người mau tự nói ra đi!

Độc Cô Ngọc biết không thể nào giấu diếm được nữa, đưa mắt nhìn Tư Đồ Sương và đáp :

- Đến lúc này tiểu bối không dám giấu diếm nữa, tiểu bối chính là Độc Cô Ngọc và cũng chính là con người bạn cũ của cự đấy.

Thở dài một tiếng, Tư Đồ Sương xen lời nói :

- Sao khéo giấu diếm thế, có biết người ta khổ tâm như thế nào không?

Độc Cô Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Vì chưa trả được mối đại thù, mà võ nghệ chưa học thành, bất đắc dĩ mới phải giấu diếm như vậy, mong cô nương lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương ngẩng nhìn chàng một hồi, rồi cúi đầu xuống không nói năng gì nữa.

Ông già lại lên tiếng :

- Việc đã qua lão già gù này cũng phải nói rõ cho người hiểu. Sự thực lão với cha người chỉ quen biết nhau có một lần thôi, đó là vì vấn đề của Khương Diệu Chân, tên khốn nạn đồng môn của lão và lão tuy đã gặp người một lần, nhưng chỉ thoáng qua thôi chứ không có ấn tượng gì mấy...

Độc Cô Ngọc đột nhiên hỏi tiếp :

- Thế những chuyện cự vừa nói đó là cự đặt ra cả đấy à?

- Lão không đặt điều ra như thế thì làm sao mà biết được lai lịch căn bản của ngươi?

Nhưng ngươi cứ yên tâm, tuy lão với cha ngươi không phải là bạn thân nhưng xưa nay lão vẫn ngưỡng mộ võ học và hành vi của cha ngươi. Còn mối tai họa là do tên đồng môn bại hoại gây nên, dù sao lão cũng phải gánh vác một chút trách nhiệm, nên việc của ngươi lão thế nào cũng phải giúp cho. Lão hãy hỏi ngươi câu này, ngươi biết Long Phan lệnh chủ là kẻ đại thù của ngươi có phải là nghe Thanh Thành tứ hữu nói đấy không?

- Vâng! Chính bốn vị thúc thúc ấy nói!

- Âu Dương Vĩnh Hán, Nam Cung Thanh Hiểu, Tư Đồ Vinh Hoa và Hoàng Phủ Mộng Chân, tuy bốn người này có tiếng rất xấu ở trong võ lâm nhưng lại là bạn thân của cha ngươi. Và lại rất trung thành nghe lệnh của cha ngươi, họ đã nói như thế ắt không sai lắm đâu. Thế còn ngươi vừa nói mấy người phụ chấp kia là ai?

Độc Cô Ngọc rầu rĩ đáp :

- Chính là bốn vị thúc thúc của tiểu bối đây.

Ông già giật mình kinh hãi, biến sắc mặt hỏi :

- Sao lại là chúng? Vì lẽ gì chúng lại bị chết như thế?

Không sao cảm lòng được, nước mắt nhỏ rờn rờn xuống hai má, Độc Cô Ngọc rầu rĩ đáp :

- Vì đau lòng quá nổi và lại không có sức để trả thù cho tiên phụ nên họ đã xếp đặt kế phục thù cho tiểu bối rồi cùng nhảy xuống vực thẳm ở trên núi Thanh Thành tự tử.

Độc Cô Ngọc kêu ngao thét, không muốn nhờ người khác trả hộ món nợ máu cho mình, cho nên chàng giấu diếm không nói chuyện Thanh Thành tứ hữu bị Vũ Nội nhị quân đánh bại lần thứ hai cho ông già nghe.

Thần sắc đã biến đổi hẳn, người run lẩy bẩy, ông già gạt đầu thờ dài nói tiếp :

- Sống làm anh hùng, chết làm anh linh, cảm trời động đất, quỷ khóc thần sầu, có ngờ đâu tiếng tăm bừa bãi như Thanh Thành tứ hữu mà lại là những người có huyết tính như thế. Lão già gù này cũng phải kính phục chúng.

Độc Cô Ngọc lẳng lẳng cúi đầu xuống, ông già thấy thế thờ dài một tiếng nói tiếp :

- Việc ấy đã qua, còn đau lòng làm chi vô ích. Ngươi nên để những sự phẫn uất ấy biến thành sức lực hùng mạnh để trả thù thì lo gì mà chả được gặp lại các tiền nhân ở dưới suối vàng.

Đột nhiên ngừng đầu lên, Độc Cô Ngọc cố nén sự đau đớn và trang nghiêm đáp :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm cho như vậy thế nào tiểu bối cũng phải giết chết được kẻ thù, lấy lại được món nợ máu mới thôi.

- Tuy lão dư biết không phải là kẻ địch của kẻ đại thù của ngươi nhưng lão cũng sắp chết đến nơi rồi, lão không còn coi sự sống chết vào đâu hết. Khi nào ngươi cần đến lão thì cứ việc gọi một tiếng, lão già gù này có phải hy sinh tính mạng vì ngươi đi chăng nữa cũng không tiếc. Nhưng ngươi nên nhớ rõ là ngươi chỉ nên trả thù cho cha thôi, còn cái chết của Khương Diệu Chân là đáng lắm, không nên nhắc nhở tới. Hơn nữa nếu không phải vì Khương Diệu Chân thì có khi nào gia đình họ Độc Cô nhà ngươi lại bị khốn khổ như thế? Y thị có khác gì là kẻ thù giết mẹ ngươi không?

Độc Cô Ngọc nghe thấy ông ta nói như thế rất động lòng mà đỡ lời :

- Cảm ơn lão tiền bối đã có lòng như vậy, vẫn bối xin tâm lãnh vì việc báo thù là bổn phận của người con, tiểu bối không dám nhờ vả tay ai hết. Tuy hành vi của Khương tiền bối không thích đáng nhưng bà ta đã chết rồi, tiểu bối không dám trách cứ bà ta nữa. Và lại, dù sao tiểu bối vẫn coi bà ta là mẹ đẻ... giờ tiểu bối chỉ biết mỗi huyết cừu của cha mẹ chứ không nghĩ đến chuyện khác nữa.

Tư Đồ Sương vừa nghe vừa gạt gạt đầu khen ngợi. Ông già cũng gạt đầu như vậy và thờ dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngươi là người có thiên tính nhân hậu, bụng dạ hơn người, thực là người thứ nhất mà trong đời lão đã gặp gỡ. Nếu Khương Diệu Chân ở dưới chín suối hay biết cũng phải hồ thẹn. Chỉ một ý niệm ấy cũng đủ làm cho quỷ khóc thần sầu rồi. Dù có phải hy sinh tính mạng, lão già gù này cũng phải kết giao một người bạn như ngươi. Lại đây, lão già gù hãy kính mời ngươi một chén rượu trước.

Độc Cô Ngọc thấy thế vội nói :

- Tiền bối cứ quá khen đấy thôi, tiểu bối chỉ lấy việc luận việc chứ đâu dám...

Ông già bỗng giơ tay ra đề Độc Cô Ngọc ngồi xuống ghế và nói tiếp :

- Nhãi con, lão già gù này kính mến thiên tính nhân hậu và tấm lòng quảng đại của ngươi, chứ không phải là kính mến bổn thân của ngươi đâu. Nên lão già gù này không biết cái gì không dám với không dám. Cổ nhân nói: “Hào kiệt không phân biệt giàu nghèo sang hèn, anh hùng không phân biệt lớn bé

già trẻ”. Già này kính người là anh hùng hào kiệt, nên không luận vấn đề già trẻ lớn bé hay tôn ti gì cả. Nào lại đây, già này hãy uống cạn trước nhé.

Nói xong, ông ta giờ chén lên uống cạn luôn.

Bất đắc dĩ, Độc Cô Ngọc đành phải cúi đầu vái chào và đáp :

- Chén rượu này coi như là của tiểu bối kính mời.

Ông già có vẻ vui lắm, cười ha hả, chưa kịp lên tiếng nói tiếp thì Tư Đồ Sương đã cầm chén lên nhìn Độc Cô Ngọc nói :

- Đêm nay là đêm may mắn được gặp gỡ cao nhân, Tư Đồ Sương tôi đâu dám không kính mời một chén.

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Sao! Cả cô nương cũng nói bông cả tại hạ nữa?

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp đỡ lời :

- Thiếu hiệp lầm rồi, lời nói của Tư Đồ Sương tôi câu nào cũng là thốt tự đáy lòng.

Uống cạn chén rượu này rồi Tư Đồ Sương tôi sẽ thề phải lấy được chàng mới thôi. Dù có phải tan xương nát thịt cũng bất chấp.

Nói xong nàng nâng chén lên uống cạn ngay.

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc rất cảm động và nói :

- Cô nương hà tất phải nói nặng lời như thế.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Đó là tự tôi muốn tự nhủ tâm làm kén, trói chặt lấy mình thôi.

Có người thứ ba ngồi cạnh, nàng chẳng những không hổ thẹn mà trái lại còn táo gan hơn và nói toạc tâm sự của mình ra như thế.

Độc Cô Ngọc kinh hãi thán phục nhưng không dám nói năng gì cả. Ông già bỗng cất tiếng cười và xen lời nói :

- Chữ tình vĩ đại thật, đến nay lão phu mới nhận xét thấy. Nhỏ kia, lão già gù này dám cam đoan là từ nay trở đi người sẽ bị phiền phức nhiều lắm.

Độc Cô Ngọc chỉ gượng cười chứ không biết dùng lời lẽ gì để trả lời. Ông già cười ha hả, nói với Tư Đồ Sương tiếp :

- Con nhãi, mục đích của người đã đạt. Bây giờ người có thể bỏ cái khăn che mặt ra rồi chứ?

Tư Đồ Sương nguyền ông ta một cái, cười nũng nịu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi. Nhưng cụ có dám bảo đảm là chàng ta bỗng dưng bỏ đi không?

Ông già vừa cười vừa đáp :

- Không! Không! Con nhãi cứ yên tâm. Thằng nhỏ này là người rất nhân hậu, bụng dạ lại hơn người, không khi nào lại để ý tới những chuyện nhỏ mọn như vậy.

Tư Đồ Sương liền nhìn Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói :

- Thiếu hiệp đã nghe thấy ông cụ nói gì chưa? Chẳng hay thiếu hiệp có ý kiến gì cứ việc nói ra cho tôi nghe đi?

Tuy Độc Cô Ngọc không hiểu lời nói của ông già là ám chỉ việc gì nhưng thấy ông già với Tư Đồ Sương đều là những người có ơn với mình nên chàng không nghĩ ngợi gì hết, vội trả lời ngay :

- Sao cô nương lại nói như thế? Tuy tại hạ chưa biết rõ vì lẽ gì mà cô nương không để cho người ta trông thấy mặt thật như vậy, nhưng tại hạ tự tin không khi nào lại có chuyện phát tay áo bỏ đi ngay như thế.

- Có thật thế không?

- Tại hạ không biết nói dối bao giờ, và cũng biết lời nói nặng hơn chín cái đình.

- Thiếu hiệp nói như vậy tôi rất yên tâm.

Tư Đồ Sương vừa nói vừa đưa tay lên cởi cái khăn che mặt ra, liền để lộ ra một bộ mặt đẹp tuyệt trần ra ngay.

Độc Cô Ngọc vừa trông thấy bộ mặt đẹp tuyệt trần của nàng ta đã giật mình đến thót một cái, ngăn người ra giây lát mới lên tiếng nói được :

- Thế ra cô nương là...

Những chuyện cũ đều hiện cả lên trên đầu óc. Chàng cảm thấy lòng đau như bị dao cắt và cứ ngồi yên, không sao nói năng gì được nữa.

Thì ra Tư Đồ Sương chính là thiếu nữ áo đỏ, người có địa vị rất cao của Mân Tây bát động. Mấy ngày trước đây nàng đã quát mắng Vũ Văn Đào, nhờ vậy chàng mới thoát nạn.

Thờ dài một tiếng, Tư Đồ Sương với giọng dịu dàng đỡ lời :

- Tôi chắc thiếu hiệp thể nào cũng hận tôi, nhưng đó là sự bất đắc dĩ. Và lại, tính nết cây thiếu hiệp rất ương ngạnh, nếu ở trên đỉnh núi Võ Di mà thiếu hiệp biết là tôi thì thể nào cũng không để cho tôi cứu chữa và băng bó cho đâu.

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Cô nương nói quá lời đấy thôi. Tại hạ đâu dám.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười, đỡ lời :

- Thiếu hiệp đừng có giấu diếm tôi nữa. Tuy chúng ta mới quen biết nhau có vài ngày thôi nhưng tôi biết rõ tính nết của thiếu hiệp cho nên tôi cứ phải che giấu bộ mặt thật như vậy. Tôi che giấu như thế này chỉ mong giảm bớt được sự hồ thẹn ở trong lòng đấy thôi.

- Cô nương đã hai lần thi ân cho tại hạ, còn có gì mà phải hồ thẹn?

- Người của Mân Tây bát động vô duyên vô cớ đã thương thiếu hiệp, tôi là động chủ, trách sao khỏi tội trông coi bộ hạ không được nghiêm cẩn.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy giật mình kinh hãi, vội đứng dậy cúi đầu chào và đỡ lời :

- Quả thật tại hạ không biết cô nương là Động chủ, có điều gì thất lễ, xin cô nương lượng thứ cho.

Mặt hơi biến sắc, Tư Đồ Sương gượng cười hỏi :

- Có phải thiếu hiệp có ý muốn dày vò tôi đấy không?

- Tại hạ đâu dám.

- Sao bỗng dưng thiếu hiệp đa lễ như thế?

- Mân Tây bát động oai trấn võ lâm, tại hạ may mắn được trông thấy phong thái của động chủ, người lãnh tụ quần hùng như vậy, tôi bỗng cảm thấy có lòng kính mến nên mới đứng dậy chào như vậy.

- Thiếu hiệp khéo nói lắm, nhưng lời nói của thiếu hiệp khi lọt vào tai tôi thì tôi lại cảm thấy rất nhiều mũi tên bắn trúng tim của mình.

Độc Cô Ngọc định nói tiếp nhưng lại thôi, Tư Đồ Sương thờ dài một tiếng và hỏi tiếp :

- Bây giờ thiếu hiệp đã biết tôi là ai rồi, chẳng hay thiếu hiệp định đối xử về câu chuyện mấy ngày nọ ra sao?

- Những cái gì mà Vũ Văn Đào, tổng tuần sát của quý động đã ban cho, tại hạ còn sống được ngày nào ở trên đời này, không bao giờ dám quên câu chuyện ấy.

Mặt hơi biến sắc, Tư Đồ Sương vẫn gượng cười hỏi tiếp :

- Như vậy có khác gì thiếu hiệp vẫn chưa chịu lượng thứ cho tôi.

- Tại hạ không dám.

- Tôi muốn thỉnh cầu thiếu hiệp buông tha cho Mân Tây bát động, chẳng hay thiếu hiệp có bằng lòng không?

- Sao cô nương lại nói như vậy? Với võ học của tại hạ hiện thời thì bất cứ một người nào của quý động cũng có thể giết chết được tại hạ.

- Tôi nói đó là chuyện sau này chứ không phải bây giờ.

- Có phải cô nương nói về việc xảy ra mấy ngày trước đây đấy không?

- Phải! Bây giờ câu chuyện đã như vậy rồi, bắt buộc tôi phải đem ra hỏi thiếu hiệp.

- Tại hạ đã nói rồi, bất cứ cô nương dẫn bảo điều gì tại hạ cũng xin tuân theo, và tại hạ cũng không dễ gì hối hận đâu.
- Thiếu hiệp lại chịu đựng được như thế ư?
- Lời nói của đại trượng phu nặng như chín cái đỉnh, có gì đâu mà tôi không chịu đựng nổi?
- Tuy tôi biết việc này khó mà xoa dịu nổi sự uất hận của thiếu hiệp nhưng tôi là động chủ, vì nghĩ đến toàn thể của Mân Tây bát động bắt buộc tôi phải làm như vậy...

Nay tôi muốn biết rõ tâm sự của thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp muốn đối xử với tôi như thế nào.

- Vì bảo vệ cho thuộc hạ, cô nương đã phải hạ mình như thế này, tại hạ rất lấy làm kính phục vô cùng.
- Vì tôi là động chủ bắt buộc tôi phải làm như thế, thiếu hiệp còn nói nữa tôi làm chi?
- Nếu tại hạ là cô nương thì tất nhiên tại hạ cũng phải bênh vực thuộc hạ của mình.

Như vậy lời nói của tại hạ có cái gì là không chính?

- Thiếu hiệp tưởng tôi nghe không hiểu hay sao? Lời nói của thiếu hiệp rõ ràng mà tôi chỉ biết bênh vực thuộc hạ một cách mù quáng thôi.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, không sao cãi được nữa. Tư Đồ Sương mỉm cười nói tiếp :

- Cho nên bây giờ tôi cần muốn biết rõ tâm sự của thiếu hiệp. Nói trắng ra là tôi muốn biết thiếu hiệp có còn hận tôi nữa không?
- Cô nương là ân nhân đã cứu mạng tại hạ thoát chết, và lại tại hạ đã tự lúc nào cũng rất kính mến cô nương cơ mà?
- Thiếu hiệp nói như vậy là vì tôi có ơn với thiếu hiệp nên thiếu hiệp mới không hận tôi, chứ sự thật thì trong lòng vẫn còn tức hận tôi phải không?

Sự thật trong lòng chàng rất bị phẫn, đồng thời Độc Cô Ngọc còn cảm thấy hổ thẹn cùng tức giận vì bị nàng ta lừa dối, nên chàng định gật đầu nhìn nhận để cho khỏi tằm tức trong lòng. Nhưng chàng sức nghĩ tới hồi ban ngày, nàng đã liều thân bảo vệ mình, lại thêm ở trong căn nhà trúc, nàng đã vì mình khổ công luôn ba ngày đêm không ăn không ngủ, chăm nom thuốc thang cho mình. Nghĩ tới đó, những tình cảnh ấy đã hiện ra trước mặt chàng ngay. Chàng đưa mắt liếc nhìn nàng, thấy nàng đang nhìn mình với vẻ trông mong cầu khẩn một cách rất thiết tha như vậy chàng lại không nỡ, liền nghĩ bụng :

“Vừa rồi ông già họ Trà còn khen ta là người rộng lượng hơn người, sao bây giờ ta lại tiểu nhân...”

Nghĩ tới đó, chàng thở dài một tiếng và khẽ khoanh đáp :

- Cô nương cứ yên tâm, Độc Cô Ngọc không phải là kẻ tiểu nhân hẹp lượng như thế đâu. Nhưng mong cô nương từ nay trở đi hết sức quản thúc thuộc hạ, đừng để cho chúng ra tay đã thương người một cách bừa bãi như thế.

Thấy chàng trả lời như vậy, Tư Đồ Sương lộ vẻ rất hớn hờ, với giọng dịu dàng đỡ lời :

- Tôi rất cảm ơn thiếu hiệp, vì tôi biết lần này thiếu hiệp đã trả lời một cách rất thật lòng..

Ông già ngồi cạnh đó nghe tới đây bỗng lớn tiếng cười ha hả và xen lời nói :

- Con nhãi đã thấy chưa? Lão phu nói đôi mắt của lão phu không mù quáng quả thật không sai chứ? Lão phu lại còn giới thiệu y làm môn hạ cho nho hủ họ Liễu, như vậy có khác gì tự mang mối họa đồ máu không?

Tư Đồ Sương liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cách rất tình tứ, nhưng lảng lảng không nói năng gì. Ông già vừa cười vừa nói tiếp :

- Nhãi con, bây giờ lão phu có thể báo cáo cho người hay một việc này, trong khi người nằm mê man ở trong trúc lư trên núi Võ Di đến ngày thứ hai thì Vũ Văn Đào đã bị con nhãi này đích tay xử trí rồi. Vậy người còn muốn nói năng gì nữa không?

Nghe thấy ông già nói như vậy, Độc Cô Ngọc giật mình đến phất một cái, với giọng run run vội hỏi :

- Cô nương, mối ân tình này... cô nương làm như thế Độc Cô Ngọc tôi làm gì còn có cách để đền bù..

Chàng nói tới đó, cổ họng như bị tắc nghẽn, không sao nói tiếp được, hai hàng lệ nhỏ ròng xuống hai bên má...

Tư Đồ Sương gượng cười ứa nước mắt ra đỡ lời :

- Tôi không bắt thiếu hiệp đền bù gì cho tôi, chỉ cần...

Nàng bỗng ngắt lời, hai má đỏ bừng, từ từ cúi đầu xuống. Độc Cô Ngọc thấy thế cũng vậy. Ông già họ Trà ngăn người ra giây lát, bỗng cất tiếng cười thật lớn, làm rung động cả mái nhà mãi mãi cũng không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trí thoái Song hung

Lúc ấy mặt trời đã mọc, một chiếc xe ngựa xông pha qua làn sương mù rong chạy ở trên một con đường cong queo, khúc khuỷu ở chỗ sau lưng núi Động Cung.

Người đánh xe là một ông cụ già nửa lụ khụ, tay trái cầm cương, tay phải cầm roi.

Thỉnh thoảng lại có tiếng roi vụt kêu đen đét.

Trước xe có bốn đại hán mặc áo giáp, thái độ rất nghiêm nghị, chân đi nhanh như bay, dẫn chiếc xe ngựa tiến bước.

Chắc quý vị đã biết rõ ông già đánh xe đó là Đại Mạc Đà Tâu, năm xưa đã oai trấn vô lâm, nay lại làm mã phu cho động chủ của Mân Tây bát động, đôi tên là Trà lão gia.

Còn bốn đại hán đi trước là Tứ đại hộ pháp của Tư Đồ Sương.

Người ngồi trong xe tất nhiên là Độc Cô Ngọc với Tư Đồ Sương rồi.

Không bao lâu xe đã tới chỗ đường rẽ và bỗng ngừng lại. Người ở trong xe với giọng lạnh lạnh hỏi :

- Cụ già, sao chóng tới thế?

Ông già họ Trà cười ha hả đáp :

- Con nhãi, đây chỉ là cuộc tạm biệt rất ngắn ngủi thôi. Hà tất phải thế? Mau để cho thằng nhỏ xuống xe đi.

Độc Cô Ngọc vén tấm màn lên, nhẩy ra ngoài xe rồi quay người lại, chấp tay lại vái chào và nói :

- Hôm nay được cô nương quán xuyến một cách chu đáo như vậy, tại hạ...

Tư Đồ Sương đã ngó đầu ra ngoài cửa xe, nguyệt chàng một cái rất tình tứ và đỡ lời :

- Gặp ngắn, ly biệt dài, sắp từ biệt đến nơi chả lẽ đây là lời mà thiếu hiệp định nói hay sao?

Độc Cô Ngọc ngán người ra gượng cười đáp :

- Dù tại hạ có thiên ngôn vạn ngữ, nhất thời cũng không biết nên nói gì trước, mong cô nương cẩn thận giữ gìn sức khỏe. Chuyến đi này nếu được thuận tiện không bao lâu tại hạ sẽ quay trở lại Mân Tây bát động thăm nom cô nương ngay.

Tư Đồ Sương cau mày lại hỏi tiếp :

- Chả lẽ thiếu hiệp không thể nào nói đích xác là bao lâu hay sao?

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Chuyến đi này có được thuận lợi hay không, tại hạ vẫn chưa biết rõ. Nếu bây giờ cứ nói bữa một ngày giờ nào đó nhờ đến lúc ấy lại không đúng hẹn có phải là rất phiền không, cho nên chỉ có thể nói chờ khi nào học thành võ công là tại hạ sẽ trở về Mân Tây ngay.

Tư Đồ Sương mỉm cười nói tiếp :

- Chi e tới lúc ấy thiếu hiệp vội vàng đi hồ Động Đình ngay thì có.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, không dám nói nữa lời. Tư Đồ Sương gượng cười nói tiếp :

- Đó là thường tình của con người tôi đâu dám trách thiếu hiệp. Quý hồ tới lúc ấy tôi chỉ mong thiếu hiệp đến thăm nom một lần thôi tôi đã hài lòng lắm rồi.

Độc Cô Ngọc lại thờ dãi một tiếng mới đáp :

- Xin cô nương cứ yên tâm, tại hạ thế nào cũng trở về đây thực sớm để thăm nom cô nương.

Nàng trở mắt nhìn chàng một hồi, rầu rĩ nói tiếp :

- Giang hồ hiểm trá, lòng người khôn lường, thiếu hiệp là người ngay thẳng không có một chút kinh nghiệm như vậy tôi không lo ngại sao được?

- Đa tạ cô nương có lòng như vậy, nhưng mấy ngày vừa qua tôi được cụ đây chỉ điểm cho rất nhiều, võ học đã hơn trước, quý hồ đừng gặp phải những cao thủ rất cao cường thôi, còn những hảo thủ thường thì tôi tự tin có thể đối phó nổi. Cô nương cứ yên tâm.

- Tuy vậy, nội lực của thiếu hiệp hãy còn kém lắm, nên vẫn phải cẩn thận mới được.

Nếu không phải là vận bất đắc dĩ thì nên nhã nhận chịu nhịn là tốt hơn hết.

- Cảm ơn cô nương, tại hạ đã biết rồi.

- Hà, tuy trời sinh ra thiếu hiệp là người rất kiêu ngạo, nhưng đại trượng phu phải biết co dãn. Như ngày xưa Hàn Tín chẳng hạn, lúc bất đắc trí chẳng đã phải chui vào đống quân của kẻ khác là gì?

Ông già nghe tới đó bỗng lên tiếng cười ha hả và xen lời nói :

- Con nhãi này nói hết lời chưa? Nó có phải là đưa con nít lên ba đầu. Chuyển đi này nhiệm vụ như thế nào chẳng lẽ nó không biết hay sao? Bây giờ đã mất nhiều thì giờ quá rồi, đừng có làm lỡ hết việc của cả đôi bên nữa.

Luom ông già một cái, Tư Đồ Sương vẫn ai oán nói với chàng nọ tiếp :

- Nếu không mắc việc bận trọng thì thế nào tôi cũng đi cùng với thiếu hiệp một phen. Bây giờ hoàn cảnh không cho phép, đành phải ôm ấp sự nhớ nhung vậy.

Nhưng mong thiếu hiệp sau khi chia tay nên nhớ kỹ những lời nói của tôi, và cũng đừng có quên trên đỉnh núi Vô Di có Tư Đồ Sương đang trông mong ngày đêm đấy. Thôi, thiếu hiệp cứ đi đi!

Đọc Cô Ngọc rất cảm động, suýt tí nữa thì ứa nước mắt ra, vội nghiêng răng mím môi không để cho nhỏ lệ và đáp :

- Cô nương nên giữ gìn sức khỏe.

Nói xong, chàng quay người đi luôn. Nhưng mới đi được hai bước thì đã nghe thấy có tiếng kêu gọi :

- Hãy khoan đã.

Chàng ngạc nhiên quay đầu lại :

- Cô nương còn dặn bảo điều gì?

- Thiếu hiệp...

Nói tới đó, hai hàng lệ của nàng đã nhỏ xuống ròng rọc, chỉ thấy nàng phẩy tay một cái và nói tiếp :

- Không có gì nữa, thiếu hiệp đi đi!

Nàng rút tay lại, cái màn xe buông thông xuống. Đọc Cô Ngọc đứng ngăn người ra giây lát rồi rầu rĩ thở dài một tiếng mới quay người đi luôn.

Lúc ấy, đằng sau chàng đã có tiếng roi ngựa quất đến đét một cái. Xe của Tư Đồ Sương đã bắt đầu chuyển động. Chàng đứng lẳng lặng nhìn theo. Xe đi được hai trượng ông già họ Trà bỗng dặn vọng theo rằng :

- Nhãi con, nếu chuyển này không xong thì đừng có quên trở về đây, già gù này vẫn đợi chờ ngươi đấy.

- Cảm ơn cụ, tiểu bối biết rồi...

Đọc Cô Ngọc mới nói tới đó thì xe đã đi được hơn trăm trượng rồi. Nghĩ đến tình tụ hợp mấy ngày qua, chàng lại rầu rĩ nhìn theo cho tới khi chiếc xe hút bóng mới thở dài một tiếng rất náo nùng và quay người đi về phía Đông ngay.

Chàng đi ở trên đường núi vắng vẻ ấy, ngoài tiếng gió động nước chảy và chim kêu ra, thì không thấy một bóng người nào hết. Lúc này trong lòng rất bối rối nên chàng cứ cầm đầu mà giờ hết tốc lực ra đi.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, chàng bỗng nghe thấy có tiếng cười đùa ở phía đằng trước vọng tới. Tiếng cười đùa đó đã phá tan sự trầm tư của chàng nên chàng vội dừng chân lại, nhìn bốn chung quanh và nghĩ bụng :

“Sao ở gần đây có tiếng cười đùa của đàn bà như thế? Chẳng lẽ gần đây có nhà cửa nào chẳng?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy con đường nhỏ ở trên sườn núi bên cạnh có một nam một nữ đang đi sát cánh nhau xuống. Hai người này tuổi đều trung niên, nhiều đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh lối văn sĩ, trông rất tuấn tú nhưng mặt có vẻ xảo trá lắm.

Còn người đàn bà thì mặc võ trang màu đỏ, lưng cắm một cây tiêu, ngọc mặt rất đẹp nhưng lại rất dâm đãng. Cả cử chỉ cũng thế, vừa đi vừa tựa đầu vào vai của văn sĩ làm ra vẻ uể oải, không có hơi sức.

Văn sĩ trung niên dùng cánh tay phải ôm ngang lưng nàng ghì chặt, vừa đi vừa cười đùa, không coi ai vào đâu hết.

Độc Cô Ngọc thấy thế liền cau mày lại, nghĩ bụng :

“Đôi nam nữ này chắc không phải là người tử tế gì. Tuy nơi đây vắng vẻ thực nhưng ban ngày ban mặt làm như thế coi sao được.”

Đôi nam nữ kia không ngờ ở trong dãy núi Động Cung này lại còn gặp phải người thứ ba. Khi họ thấy mặt Độc Cô Ngọc cả hai đều ngạc nhiên và vội tách nhau ra ngay chứ không dám cười đùa như trước nữa.

Trông thấy thần sắc của đối phương Độc Cô Ngọc biết mình ngừng chân lại nhìn như thế đã phạm phải nghi kỵ của họ rồi. Tuy bảo là vô ý nhưng cử chỉ bất nhã của hai người đó đã bị người khác trông thấy, thế nào họ cũng ngượng ngịu, nếu mình còn đứng lại nữa thế nào cũng có sự rắc rối xảy ra chứ không sai. Nên chàng giả bộ làm như không trông thấy gì mà cúi đầu xuống, thung thủng đi luôn.

Ngờ đâu mới đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng cười khẩy và tiếng người lạnh lùng nói :

- Bạn kia còn muốn bỏ đi hay sao?

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc biết thế nào cũng có sự rắc rối, nhưng nghĩ đến những lời dặn bảo của Tư Đồ Sương chàng vẫn giả bộ làm như không nghe thấy và vẫn tiếp tục đi như thường.

Phía sau lại có tiếng cười như sài lang hú và tiếng người nói tiếp :

- Bạn kia đừng có giả câm giả điếc như thế nữa, nếu không ngừng chân ngay thì đừng có trách Hắc mã bắt buộc phải giữ bạn lại.

Độc Cô Ngọc định ngừng bước, nhưng sự nghĩ đối với những hạng người này ta không nên chấp nhất, vẫn cứ giữ trọn chữ nhẫn thì hơn. Vì vậy chàng lại nghiêng rặng, mỉm môi tiếp tục đi như thường, chỉ trong nháy mắt đã đi được hơn trượng.

Đằng sau đã có tiếng cười nũng nịu và giọng nói ông ẹo vọng theo rằng :

- Chẳng lẽ người này lại là người điếc hay sao? Tiếc thay trông y nhỏ con quá!

Tiếng nói đó vừa dứt, tiếp theo lại có tiếng cười khẩy nữa.

Độc Cô Ngọc vẫn không thèm đếm xỉa tới nhưng có một việc khiến chàng giật mình và phải ngừng chân lại.

Thì ra chàng cứ giữ thái độ nhẫn nại mà cúi đầu đi thực nhanh, nhưng lúc này bỗng thấy phía đằng trước có luồng gió thom thoï tới khiến chàng vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay chỗ cách mình hơn thước có một người đàn bà áo đỏ, trông rất dâm đãng kia đã đứng sừng sững ở đó rồi. Còn văn sĩ trung niên về mặt lạnh lùng đứng cách đó hơn trượng.

Chàng giật mình vội ngừng chân lại, chỉ còn cách nhau có nửa thước thôi, suýt tí nữa thì chàng đã va đụng tấm thân rất khêu gợi của người đàn bà áo đỏ ấy. Chàng vội lui về phía sau mấy bước, trọn ngược đôi lông mày kiếm lên, nhưng không nói năng gì hết.

Vẫn làm ra vẻ uể oải, người đàn bà áo đỏ ông ẹo tiến lên hai bước, đôi mắt ướt át và dâm đãng nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói :

- Ôi chà! Không ngờ bạn lại biết cảnh giác nhanh như thế, tôi có ăn thịt đâu mà bạn hãi sợ quá như vậy?

Độc Cô Ngọc quay lại không thèm nhìn nàng ta, mà chỉ chấp tay vái chào văn sĩ trung niên đang đứng cách xa hơn một trượng mà lên tiếng hỏi :

- Ngài bỗng dung ngăn cản lối đi của tại hạ không hiểu có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Văn sĩ nọ cười khẩy một tiếng, chưa kịp trả lời thì người đàn bà áo đỏ đã nũng nịu nói tiếp :

- Người này lạ thực, rõ ràng tôi mới là người ngăn cản lối đi của bạn còn anh ta là người đứng xa như thế bạn hỏi anh ta thế làm chi?

Văn sĩ nọ cười giọng rất gian xảo và đỡ lời :

- Ngũ muội hãy lui về phía sau để ngu huynh hỏi rõ y đã.

Người đàn bà áo đỏ quay đầu lại vừa cười vừa hỏi :

- Có lẽ huynh lại bức mình rồi phải không? Đối với một chú bé như thế này mà huynh cũng ghe tuông được ư?

Y thị liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái rất tình tứ rồi ông ẹo tránh sang một bên.

Cổ nén lửa giận, Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Nếu ngài muốn chỉ bảo gì thì xin cứ nói ngay, tại hạ đang có việc bận, phải vội đi tức thì!

Văn sĩ nọ cười khẩy nói tiếp :

- Bạn có thể qua khỏi được đây hay không bây giờ vẫn chưa thể biết được thì hà tất phải vội vã như thế. Xin hỏi quý tánh đại danh là gì?

Độc Cô Ngọc làm như không nghe thấy câu nói trước của đối phương mà chỉ chấp tay vái chào đáp :

- Không dám! Tại hạ là Đỗ Ngọc.

Văn sĩ nọ cười khẩy nói tiếp :

- Mỗ tưởng là vị cao nhân nào thì ra là một kẻ vô danh tiểu tốt, không nghe thấy ai nói tới bao giờ. Chẳng hay các hạ đến Động Cung này có việc gì thế?

Cổ nén lửa giận, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ đi qua đây đây thôi chứ không định tâm đến Động Cung.

- Các hạ có biết trong vòng trăm dặm của khu núi Động Cung này từ nửa tháng trước tới giờ đã bị liệt vào khu cấm không?

- Điều này tại hạ không biết. Xin hỏi ai đã ra cấm lệnh ấy thế?

- Chính tại hạ đây chứ còn ai vào đó nữa!

- Quý tính danh của ngài là gì?

- Lang Tâm Tú Sĩ Hắc Nguyên Thông.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Ta đã nghe thấy bốn vị thúc thúc nói Nam Hoang lục hung xưa nay không bước chân vào Trung nguyên, sao Lang Tâm Tú Sĩ này dám bước vào Động Cung như vậy.

Nếu quả thực là y thì người đàn bà áo đỏ này ắt phải là Xà Khiết Ma Nữ Liễu Chân Chân rồi...”

Nhưng vẫn giả bộ làm như không biết, lại chấp tay vái chào và nói tiếp :

- Thế ra là bạn họ Hắc, nếu vậy lần sau tại hạ không dám bước vào Động Cung nữa.

Văn sĩ nọ cười khẩy đỡ lời :

- Bạn nói dễ nghe lắm nhưng tiếc thay bạn đã bước chân vào trong cấm khu rồi.

Độc Cô Ngọc tự biết mình vô ý trông thấy cử chỉ rất xấu xa của họ. Họ đã hỏ thẹn hóa tức giận cho nên mới kiếm cớ để làm khó dễ mình. Tuy trong lòng rất phẫn nộ nhưng chàng nghĩ đến võ nghệ chưa học thành, thù lớn chưa trả được, không nên gây thêm sự phiền phức vào người, vì vậy chàng trầm ngâm giây lát rồi cương quyết đáp :

- Nếu bạn họ Hắc không lượng thứ cho tại hạ mới phạm lần đầu thì tại hạ xin quay trở lại đường cũ rồi vòng sang đường khác mà đi, vậy chả hay như thế bạn đã bằng lòng chưa?

Văn sĩ vẫn cười giọng đều đặn và lắc đầu nói tiếp :

- Bạn ngây thơ thực, dù sao bạn đã trót bước vào cấm khu rồi, bây giờ có muốn quay trở về lối cũ thì cũng đã muộn lắm rồi.

Biết không thể nào tránh khỏi được sự phiền phức, Độc Cô Ngọc liền lạnh lùng nói tiếp :

- Tất cả đất đai ở trên thiên hạ này đều là đất đai của nhà vua, nhưng bạn muốn khép tội cho tại hạ thì thiếu gì cách. Nếu vậy xin bạn cho biết cao kiến?

Vsu nọ cười khẩy đáp :

- Thế mới phải chứ, Hắc mỗ hãy cho bạn biết một điều này trước. Bất cứ người nào đã tự tiện vào trong cấm khu là đều bị xử tử hết. Ngày hôm nay mỗ vì thấy bạn vô tri mới đại độ phạm phải lần đầu, Hắc mỗ cũng không muốn ra tay quá đáng, chỉ cần bạn để lại đôi người ở lại là có thể miễn chết đi khỏi

đây được.

Độc Cô Ngọc không sao nhìn được nữa, xéch ngược một bên lông mày kiểng lên cười khẩy đáp :

- Đại trưởng phu không bao giờ sợ chết. Tại hạ rất coi thường hai chữ sống chết, nhưng phải xem chết như thế nào, chứ còn vô cớ mà khép tội như thế này thì không bao giờ tại hạ chịu nhận đâu. Bạn họ Hắc chó có khi người quá đỗi như thế, phải biết tại hạ đã hết sức chịu đựng chứ không phải là kẻ nhút nhát sợ sệt đâu. Nếu bạn nhất định đòi tại hạ phải để lại đôi mắt thì bạn cứ việc đến đây mà lấy đi.

Liễu Chân Chân bỗng lộ vẻ hớn hờ, còn Lang Tâm Tử Sĩ thì mắt lộ hung quang, cười khẩy luôn mồm nói :

- Bạn nhanh nhẩu thực, Hắc mỗ kính phục đấy. Nếu vậy Hắc mỗ phải thử xem đôi mắt của bạn có phải mọc ở trên đầu Thái Tuế không?

Nói xong y cười khi mồm e, từ từ giơ hai bàn tay lên, mười ngón tay co lại như mười cái móc và đi bước một tiến tới gần Độc Cô Ngọc.

Độc Cô Ngọc nghe Thanh Thành tứ hữu nói bọn Nam Hoang lục hung tính nết rất tàn ác, tên nào tên nấy đều có võ công rất cao siêu vào quái dị. Chúng xưng hùng xưng bá ở Nam Hoang khiến võ lâm Trung nguyên cũng phải lác mắt.

Nay chàng thấy Nguyên Thông giơ hai tay, co móng lại như móc từ từ tiến tới gần, biết không sao tránh khỏi được trận đấu này. Đồng thời chàng cũng có ý muốn thử thách xem mấy miếng tuyệt học của Trà Lô truyền thụ cho oai lực ra sao, nên chàng ngấm ngấm vận công lực lên hai cánh tay để chuẩn bị giờ toàn lực ra đấu thí mạng với đối phương một phen.

Tuy tự biết công lực của mình còn kém đối phương xa, nhưng trời sinh ra có tiếng kiêu ngạo tự hời còn nhỏ, tất nhiên khi nào Độc Cô Ngọc lại chịu cam tâm thúc thủ trước kẻ địch như thế.

Thời gian trôi qua từng khắc một, sự xa cách của hai người cũng từ từ thu hẹp lại từng tấc một. Tiếng cười gian狡 và hung ác của Nguyên Thông càng lúc càng lớn dần. Còn thần sắc của Độc Cô Ngọc thì càng lúc càng thêm nghiêm nghị, đôi mắt tròn tròn nhìn thẳng vào mặt cường địch.

Tuy bề ngoài không thấy chàng sợ chút nào nhưng sự thực hẳn thấy Nguyên Thông tiến lên một bước là chàng đã bị chà đạp một bước, hai bàn tay đã đỏ mồ hôi ra, người đã cảm thấy rất hồi hộp.

Chàng tự biết không thể nào chết được, nhưng cũng biết sự may mắn thoát khỏi bàn tay độc của đối phương rất mỏng manh, nhưng vì không muốn chết mà chàng phải mạo hiểm ra tay đấu một phen.

Khi đi tới chỗ cách Độc Cô Ngọc còn chừng mấy bước thì Nguyên Thông đột nhiên ngừng chân lại, cất tiếng cười the thé, hai cánh tay hần bỗng dài hẳn ra, mười ngón tay như mười cái móc sắc bén, đưa tới mặt Độc Cô Ngọc vừa nhanh vừa độc ác vừa huyền ảo.

Độc Cô Ngọc thấy thế giật mình đến thót một cái, quay người một vòng, tung cánh tay phải ra, một chưởng hóa thành bảy chưởng nhắm bảy đại huyệt của Nguyên Thông tấn công luôn. Chưởng thế này của chàng huyền ảo, quái dị và nhanh nhẹn không kém gì Nguyên Thông.

Nguyên Thông tưởng đối phó với một hậu sinh vô danh này chỉ ra tay một cái là bắt được ngay. Ngờ đâu đối phương không những có thân pháp nhanh nhẹn mà thế thức cũng huyền ảo, quái dị, rất khó đề phòng. Y đánh hụt thế ấy, đang định xoay giờ thế khác để đối phó nhưng nghĩ lại thế thức của đối phương, y bỗng nghĩ ngay đến một người, mặt đã biến sắc, như bị điện giật vội nhảy lui về phía sau hơn hai trượng, ngờ ngác nhìn Độc Cô Ngọc run run hỏi :

- Bạn kia, bạn học pho thân pháp Phù Quang Lược Ảnh với chưởng thế Hồi Không Thất Toàn Trảm của ai thế?

Rất ngạc nhiên, Độc Cô Ngọc nghĩ bụng :

“Đôi mắt của y sắc bén thực...”

Chàng có ngờ đâu Phù Quang Lược Ảnh với Hồi Không Thất Toàn Trảm là hai môn tuyệt học của Đại Mạc Đà Tử Trà Lô năm xưa đã nổi danh, người trong võ lâm hẳn có chút tên tuổi là cũng đều biết hết. Độc Cô Ngọc cười khẩy :

- Hình như điểm này tại hạ cũng chẳng cần phải nói cho các hạ biết làm chi?

Nguyên Thông cười khi và đỡ lời :

- Trước mặt Hắc mỗ bạn nên thực thà một chút thì hơn. Chẳng hay bạn xưng hô Trà Đà Tử như thế nào?

Hơi suy nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc ngược đôi lông mày lên đáp :

- Các hạ đừng có hỏi dò làm chi, xưa nay tại hạ không biết một nhân vật nào như thế cả.

Nguyên Thông cười the thé nói tiếp :

- Bạn lầm rồi, sáu anh em mỗ đang đi tìm kiếm Trà Đà Tử để thanh toán món nợ cũ năm xưa, nhưng đi khắp bốn bể tám phương mà cũng không thấy tung tích của lão già gù ấy đâu cả. Anh chị em mỗ lại tưởng y đã sớm đi châu Diêm Vương rồi, không ngờ y lại còn sống ở trên đời và lại chui rúc ở một nơi, nay chỉ cần đánh tiêu tử người là không lo gì y không ra mặt. Bấy giờ Hắc mỗ không những giữ lại đôi mắt của người mà cả tính mạng nhỏ nhỏ của

người cũng phải để lại đây hết. Mau nộp mạng cho ta đi.

Nói xong, y cười the thé và người đã nhanh như điện chớp phi tới. Y chưa đến gần đã có mấy luồng chỉ phong kêu veo veo nhằm mấy nơi đại huyệt của Độc Cô Ngọc tấn công luôn.

Đến lúc này Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ là đối phương có thù với ông già họ Trà chứ không phải là sợ oai danh xưa kia của ông ta, nên chàng biết phen này thế nào cũng nguy tai.

Chàng chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy chỉ phong của đối phương lần át tới nên vội giở thân pháp Phù Quang Lược Ảnh ra để tránh né. Dù chàng có thân pháp ảo diệu vô cùng nhưng Nguyên Thông đã được liệt danh vào người đứng thứ tư trong nhóm Nam Hoang lục hùng chứ có phải là tầm thường đâu nên sau khi tránh được mấy chỉ đã có tiếng kêu xoẹt rất khẽ, cái tà áo dài của chàng đã bị chỉ phong của đối phương đâm thủng một lỗ, chỉ sai một ly thôi là chàng đã bị toi mạng ngay tại chỗ rồi. Tuy vậy, cánh tay trái của chàng vẫn bị chỉ phong lợi hại quét phải, bị sướt da và rỉ máu ra luôn, đau nhức chịu không nổi.

Vừa kinh hãi vừa tức giận, Độc Cô Ngọc không còn quan ngại về thương đau nhức, liền hét lớn một tiếng, lại giở Hồi Không Thất Toàn Trảm ra tấn công tiếp. Bảy cái móng tay bay múa, nhằm người Nguyên Thông công tới. Pho Hồi Không Thất Toàn Trảm thật không hổ thẹn là một môn tuyệt học, hư thực không sao phân biệt nổi. Tuy Nguyên Thông đã được liệt danh vào nhóm Nam Hoang lục hùng mà cũng không dám giơ tay chống đỡ thẳng thừng, chỉ kêu hừ một tiếng, và vội quay người tránh né và định giở sát thủ ra phản công thì đã có tiếng kêu bộp, vai phải của y đã bị trúng một chưởng.

Đáng lẽ y không bị chết thì cũng bị thương nặng, nhưng vì công lực của Độc Cô Ngọc chưa đủ, nên y chỉ cảm thấy đau nhức khó chịu, tâm thần hỗn loạn, kinh ngạc vô cùng, vội nhảy về phía sau đứng trở mặt lên nhìn Độc Cô Ngọc chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Ngọc thấy mình vừa ra tay đã đánh trúng được kẻ địch như vậy, mừng rỡ thầm, đang định giở thế khác xông lên tấn công tiếp nhưng trông thấy thái độ của Nguyên Thông như vậy chàng liền ngăn người ra nghĩ bụng :

“Hắc Nguyên Thông đã được liệt danh vào nhóm Nam Hoang lục hùng, nổi tiếng là tàn nhẫn độc ác, người trong võ lâm đều biết hết. Sao bây giờ y mới bị ta đánh trúng một chưởng mà đã không dám xông lên...”

Nghĩ tới đó chàng rất ngạc nhiên, nhưng chàng có biết đâu lúc này Hắc Nguyên Thông lại còn ngạc nhiên hơn chàng.

Độc Cô Ngọc đang ngạc nhiên, không hiểu tại sao Hắc Nguyên Thông lại không dám tấn công nữa, còn Hắc Nguyên Thông thì ngạc nhiên không hiểu tại sao thiếu niên trẻ tuổi này đối với mình lại nương tay như thế? Vốn dĩ thế chưởng đó mình không chết thì cũng bị thương nặng, mà đối phương lại chỉ đánh mình hơi đau nhức một chút thôi.

Sự may mắn là Độc Cô Ngọc tuy thắc mắc không hiểu, nhưng bề ngoài vẫn làm thung dung mà chỉ nhìn Hắc Nguyên Thông không nói năng gì thôi.

Một lát sau, Liễu Chân Chân bỗng cất tiếng cười nũng nịu, xen lời nói :

- Từ ca còn đứng ngăn người ra như thế làm chi nữa, đã không muốn giữ người ta ở lại thì hãy để cho người ta đi rồi mình đi kiếm người giàu có hơn không? Từ ca chớ có quên chúng ta còn đang có việc chính đáng phải làm đấy.

Nguyên Thông hầu như không nghe thấy, chỉ cười khẩy một tiếng, đột nhiên múa chưởng xông lại tấn công luôn một chưởng. Liền có một luồng kinh khí như bài sơn đảo hải nhằm Độc Cô Ngọc lần át tới.

Đã biết nội lực của mình còn kém đối phương xa, Độc Cô Ngọc thấy thế kinh hoàng lắm, không dám giơ tay ra chống đỡ thẳng, vẫn sử dụng pho Phù Quang Lược Ảnh để tránh né.

Nguyên Thông giận dữ cười khẩy một tiếng và hỏi :

- Bạn đã là môn hạ của lão quỷ, tại sao lại không dám chống đỡ chưởng của Hắc mỗ như vậy?

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày lên đang định trả lời thì bỗng nghĩ ra được một kế, liền lạnh lùng đáp :

- Các hạ đừng tưởng chưởng lực của mình rất hùng hậu, phải biết tại hạ không coi các hạ vào đâu đâu. Các hạ không nghĩ xem, nếu vừa rồi tại hạ chỉ nhấn thêm mấy thành chân lực để đánh chưởng ấy vào vai của các hạ, thử hỏi các hạ còn có thể ra tay phản công được như thế này không?

Mặt hơi biến sắc, Nguyên Thông lạnh lùng đỡ lời :

- Bạn đừng có nói không nói khéo như thế nữa. Hai người ra tay đấu với nhau, có khi nào lại nương tay tha thứ cho đối phương như vậy? Hắc mỗ không cảm ơn đâu!

Độc Cô Ngọc kinh hãi lắm, nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, nói tiếp :

- Cảm ơn hay không là tự ở các hạ, nhưng tại hạ với các hạ xưa nay không có thù oán gì hết, như vậy tại hạ giết chết chưởng làm chi?

Nguyên Thông ngăn người ra, chưa kịp trả lời thì Độc Cô Ngọc lại mỉm cười nói tiếp :

- Chắc các hạ yên chí tại hạ có liên quan với lão tiền bối họ Trà phải không? Các hạ thử nhìn xem thế này là của ai truyền thụ cho?

Nói xong, chàng lại giờ thể Lộ Hoa Đào Ảnh ra luôn.

Nguyên Thông thấy thể mặt hơi biến sắc, vội đáp :

- Thế ấy là thể Lộ Hoa Đào Ảnh của Tư Đồ Vĩnh Hóa, người trong nhóm Thanh Thành tứ hữu, chẳng hay bạn là...

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười đỡ lời :

- Bạn khỏi cần phải nói nhiều. Sau này tại hạ thể nào cũng đi Nam Hoang thăm bạn một phen. Đến lúc ấy bạn sẽ biết lai lịch của tại hạ liền, nếu không còn việc gì nữa thì tại hạ xin cáo lui đây.

Nói xong chàng chấp tay vái một vái rồi lớn bước đi ngay. Thấy chàng đi qua cạnh người, Nguyên Thông vội né mình để nhường lối cho chàng và nói tiếp :

- Nếu bạn không phải là môn hạ của Trà Đà Tử, Hắc mã xin cảm ơn bạn đã có lòng nương tay. Sau này có rảnh thể nào cũng mời bạn họ Đỗ đi Nam Hoang một phen để Hắc mã có dịp được tiếp rước.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Bạn cứ yên chí, không sớm thì muộn thể nào tại hạ cũng đến Nam Hoang phó ước.

Nói xong chàng lại chấp tay vái chào và đi tiếp. Đi được mấy bước chàng còn nghe thấy Nguyên Thông nói với theo rằng :

- Xin chào bạn họ Đỗ, anh em Hắc mã không có thì giờ tiễn bạn, mong bạn lượng thứ cho.

Độc Cô Ngọc đâu dám còn ở lại nói thêm nữa, giả bộ như không nghe thấy gì, cứ thế mà cắm đầu đi thật nhanh. Đi được một quãng khá xa, chàng mới lấy tay áo lên lau chùi mồ hôi trên trán, thắm cười và nghĩ bụng :

“Xưa nay Nguyên Thông có tiếng là giáo hoạt điều ngoa, không ngờ ngày hôm nay u lại bị ta lừa dối một cách dễ dàng như vậy...”

Chàng bỗng cảm thấy nơi cánh tay chỗ gần nách đau nhức, vội cúi đầu nhìn mới hay cánh tay áo lụa trắng của mình hầu như đã nhuộm đỏ, máu vẫn còn nhỏ từng giọt xuống. Chàng không sao nhìn được, nghiêng răng mím môi lẩm bẩm nói :

- Vì ông cụ họ Trà thì ta thể nào cũng phải đi Nam Hoang một phen.

Chàng vừa lẩm bẩm nói, vừa xé một miếng vải băng bó vết thương rồi nghênh ngang đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một trận ma kiếp

Đi được một thời gian khá lâu, Độc Cô Ngọc nhìn xuống bên dưới, thấy bên dưới núi có một cánh đồng bằng rất lớn rộng. Chàng rất phân thân, quên hết mệt nhọc và đau nhức, liền ngừng chân lại ngắm nhìn.

Chàng thấy giữa cánh đồng có một cái suối trông như một sợi dây vải lụa trắng bóng loáng, bốn năm cái làng mạc mọc lên ở quanh đó, trên các nóc nhà của mấy cái làng ấy đều có khói bốc lên, cảnh sắc đẹp tuyệt như tranh vẽ vậy.

Trông thấy những làn khói bốc nghi ngút, Độc Cô Ngọc mới biết sắp tới giữa Ngo và cũng thấy đói bụng vô cùng. Chàng bèn xuyên qua khu rừng rậm để xuống dưới núi.

Sắp đi hết khu rừng ấy, chàng bỗng nghe thấy phía đằng trước có tiếng cười nũng nịu và tiếng người nói vọng tới rằng :

- Tôi đợi chờ lâu lắm rồi, sao đến giờ thiếu hiệp mới tới thế?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra và ngừng chân lại, nhìn tứ phía, thấy trong rừng trống không có một bóng người nào cả, chàng lại ngờ đó người khác chứ không phải là nói với mình. Đang trầm ngâm, chàng lại nghe thấy tiếng cười và tiếng nói tiếp :

- Sao tôi đứng ở đây mà thiếu hiệp cũng không trông thấy ư?

Lúc này Độc Cô Ngọc mới biết đối phương nói với mình thực, vội hỏi :

- Cô nương nào ở trong rừng thế? Xin hiện thân ra cho tại hạ yết kiến được không?

Chàng vừa nói dứt đã nghe thấy tiếng cười nũng nịu và tiếng nói vọng tới tiếp :

- Ôi chà! Sao thiếu hiệp chóng quên thế? Chúng ta mới chia tay có nửa ngày mà thiếu hiệp đã quên sạch sành sanh cũng nên?

Độc Cô Ngọc rất thất vọng, lại tưởng Tư Đồ Suông ẩn thân ở trong rừng dừa giỡn mình nên chàng mỉm cười, định trả lời, sau nghĩ lại rằng :

“Không có lẽ, Tư Đồ Suông có việc bận phải đi miền Nam, khi nào nàng lại đến đây làm chi? Hơn nữa dù Tư Đồ Suông tình tứ đến đâu cũng không dám tảo gan thốt ra những lời lãng lơ đến như thế đâu!”

Nghĩ tới đó, chàng rất ngạc nhiên và sực nghĩ tới một người liền rừng mình đến thốt một cái và buột miệng hỏi :

- Người ở trong rừng có phải là Liễu cô nương đấy không?

Liền có tiếng cười nũng nịu và giọng nói ỏng ẹo đáp :

- Thế ra thiếu hiệp vẫn chưa quên thiếp! Như vậy thiếp đã lắm rồi.

Một cái bóng hồng ở trong bụi rậm phi ra, khi tới chỗ cách Độc Cô Ngọc mới đứng lại. Liễu Chân Chân giờ đủ cử chỉ lãng lơ ra ngắm nhìn Độc Cô Ngọc không chớp mắt.

Quả đúng là Ma nữ. Độc Cô Ngọc có vẻ hoảng sợ, cứ trở mắt nhìn lại không biết đối phó ra làm sao cho phải.

Chân Chân nũng nịu cười nói tiếp :

- Thiếu hiệp nhìn gì thế! Cứ yên tâm, lúc này tứ ca của tôi đã ở chỗ ngoài xa hàng trăm dặm, bằng không tôi tới đây một mình đợi chờ thiếu hiệp sao được?

Thấy đối phương nói như thế, Độc Cô Ngọc nửa mừng nửa lo âu. Tuy thấy đối phương chỉ có một mình, chàng không sợ đối phó không nổi nhưng chàng biết Chân Chân còn khó đối phó hơn Nguyên Thông nhiều. Và lại, cứ xem thái độ với cử chỉ thì chàng cũng đủ biết đối phương muốn gì rồi nên chàng cảm thấy rất hồi hộp, nhưng vẫn làm ra bộ hồ đồ, không biết gì mà gượng cười hỏi lại rằng :

- Chà hay Liễu cô nương một mình ở đây chờ đợi tại hạ định chỉ giáo điều chi?

Chân Chân lại cười giọng lãng lơ đáp :

- Ôi cha! Người này thực là... không biết người ta tốn công như thế nào mới rầy bỏ được tứ ca đến đây đợi chờ như vậy, chả lẽ thiếu hiệp còn không biết thiếp đợi chờ để làm chi hay sao?

Độc Cô Ngọc ngượng nghịu đáp :

- Tại hạ ngu muội, quả thực không sao biết được cô nương muốn chỉ giáo gì.

Chân Chân ti hí đôi mắt dâm dăng mà nói tiếp :

- Khéo giả bộ! Thưa tôi tới đây là muốn được ngắm nhìn thiếu hiệp một thời gian lâu dài. Bây giờ thiếu hiệp đã biết chưa?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, trợn ngược lông mày lên đáp :

- Tại hạ đã nói rồi, sau này thế nào cũng sẽ đi Nam Hoang một phen để, để đặc biệt thăm...

Chân Chân vội đỡ lời :

- Sau này là sau này, bây giờ là bây giờ, nhưng tôi không thể đợi chờ được lâu thế.

Độc Cô Ngọc lui về phía sau một bước và đáp :

- Nếu cô nương không có việc gì chỉ giáo tại hạ có việc bận phải đi...

Cười khanh khách, Chân Chân lại đỡ lời :

- Cái gì? Thiếu hiệp muốn bỏ đi ư? Có việc gì mà phải vội vã như thế? Tôi đợi chờ ở đây nửa ngày rồi mới thấy thiếu hiệp tới, thế nào cũng phải tiếp tôi một lát đã mới đi được.

Biết không thể nào giải quyết bằng lời nói được, Độc Cô Ngọc liền trợn ngược đôi lông mày kiểng lên lạnh lùng đáp :

- Tại hạ có mời cô nương đến đây đợi chờ đâu? Và lại cô nương là bậc tiền bối, nổi danh đã lâu năm, hà tất phải đùa giỡn tại hạ như thế! Tại hạ không thích nói nhiều đâu, mong cô nương tránh sang một bên để cho tại hạ đi.

Chân Chân cười nũng nịu nói tiếp :

- Khéo nói lắm, đây là tôi tự nguyện, nhưng thiếu hiệp nên biết tình hình này hiếm có lắm. Người mà có thể khiến tôi tự nguyện tới như thế này có lẽ trong võ lâm ngoài thiếu hiệp ra chưa có người thứ hai nào. Nhưng xưa nay, đối với việc này không bao giờ tôi miễn cưỡng hay bắt ép ai, vì làm như thế không thú vị chút nào. Thiếu hiệp nhất định đòi bỏ đi, tôi không ngăn cản đâu. Đường lớn rộng thế này, nếu muốn đi thì thiếu hiệp cứ việc đi qua bên cạnh tôi cũng được chứ sao?

Thấy đối phương nói như vậy, Độc Cô Ngọc mới yên tâm, chà nói chà rằng, rào bước đi ngay.

Quả nhiên Chân Chân không ngăn cản chút nào, cứ để yên cho chàng đi qua.

Nhưng khi chàng tới cạnh, nàng bỗng cười khi một tiếng, uốn lưng một cái đã nhảy xổ vào người của chàng luôn.

Không ngờ Chân Chân lại thất tín như thế, Độc Cô Ngọc cả kinh, muốn tránh né cũng không kịp, chàng đã bị Chân Chân va đụng trúng. Trong lúc kinh hoảng chàng muốn lui bước nhưng Chân Chân đã thừa cơ véo luôn má của chàng một cái, mới lui bước và cười vẻ rất dâm dăng và nói tiếp :

- Ôi chà! Da mặt của thiếu hiệp lại còn nõn nà hơn cả đàn bà chúng tôi nữa.

Hồ thẹn quá hóa tức giận, Độc Cô Ngọc trầm giọng đáp :

- Tại hạ tưởng cô nương là tiền bối cao nhân, có tên tuổi bấy lâu năm, không ngờ lại là người thiếu liêm sỉ, nuốt lời hứa như thế! Nếu tiền bối còn không tránh ra thì đừng có trách tại hạ ra tay thất lễ đây.

Hơi biến sắc mặt, Chân Chân lại cười rất lẳng lơ với giọng dâm dăng đáp :

- Hà tất thiếu hiệp phải tức giận như thế? Phải biết cái trò đùa tới tận miệng như thế này người khác cầu mãi cũng không được đấy. Trông bề ngoài chàng đúng là một thư sinh sao lại là một lỗ nam tử, không biết một chút phong tình gì cả như vậy? Chả lẽ chàng không nghe người ta nói “ăn và sắc” là bản tính của con người hay sao? Chữ việc này đừng nói tới hai chữ liêm sỉ như thế làm chi? Tài ba của chàng chỉ có thể giấu nổi tứ ca của tôi thôi chứ không sao giấu diếm nổi gái này đâu. Nếu nửa ngày trước đây gái này nói toạc sự bí mật ấy ra thì thiếu hiệp làm gì còn sống tới lúc này? Thiếu hiệp muốn ra tay cứ việc ra tay đi để gái này thử xem tài ba của thiếu hiệp cao siêu tới mức độ nào?

Độc Cô Ngọc vừa kinh hãi, vừa tức giận, liền nghĩ bụng :

“Y thị đã biết rõ võ công của ta non nớt, nếu ra tay đánh thế nào mình cũng bị thiệt thòi. Mà nếu hôm nay ta lọt vào tay Ma nữ này thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Ta đường đường là tu mi nam tử, đầu đội trời, chân đạp đất, khi nào lại chịu để cho y thị làm nhục.”

Chàng chưa nghĩ xong thì đã nghe thấy Chân Chân cười nũng nịu và hỏi :

- Sao? Không ra tay tấn công đi?

Độc Cô Ngọc giận dữ đáp :

- Người tưởng ta không dám hay sao?

Chân Chân nói tiếp :

- Tôi thiết tưởng thiếu hiệp thế nào cũng có lòng thương hoa tiếc ngọc, không bao giờ lại nỡ hạ độc thủ giết hại tôi, có phải thế không?

Nghiến răng mím môi, Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Người đừng có múa mồm múa mép như thế nữa. Tuy tại hạ tự biết địch không nổi, nhưng nếu muốn tại hạ phải thủ chịu trời thì đừng có hòng, kẻ này đành chịu rụng đầu đổ máu ngay tại chỗ cũng không bao giờ chịu để cho người khác làm nhục mình chút nào.

- Kiêu ngạo thực! Nhưng có khi nào tôi lại nỡ để cho thiếu hiệp chết cơ chứ?

- Người đừng có áp bức người ta quá nổi như thế!

- Tôi không áp bức thiếu hiệp nhưng tôi cũng không chịu bỏ qua đâu. Muốn ra tay thì thiếu hiệp cứ việc ra tay đánh đi.

Không sao nhịn được nữa, Độc Cô Ngọc dậm chân xuống đất một cái, vận hết công lực vào hai tay và quát bảo :

- Tránh ra.

Chàng sử dụng ngay thế Hồi Không Thất Toàn Trảm nhằm người đối phương tấn công luôn.

Càng cười nũng nịu và thái độ càng dâm dăng thêm, Chân Chân không hải sợ chút nào lại còn nói bông rằng :

- Ôi chà! Sao tiểu oan gia lại đang tâm đến như thế!

Nàng xoay lưng một cái, không lui thì chớ lại còn tiếng lên dí ngực và tay của Độc Cô Ngọc.

Không ngờ đối phương lại có hành động như vậy, Độc Cô Ngọc hoảng sợ vội thâu tay rút lui. Chân Chân lại cười khanh khách, chọc tức tiếp :

- Tường thiếu hiệp là người sắt đá như thế nào, không ngờ lại không nở ra tay như vậy.

Như bóng theo hình, nàng cứ chia hai tay ườn ngực tiến tới gần Độc Cô Ngọc.

Có bao giờ gặp những trường hợp ngược ngịu như thế này đâu, Độc Cô Ngọc cuống cả chân tay lên, muốn ra tay tấn công lại không dám. Đồng thời, chàng đã ngửi thấy mùi thơm xông lên mũi. Thì ra Chân Chân đã tiến tới sát bên người. Chàng đành phải lui về phía sau mà quát bảo :

- Đứng yên!

Chân Chân ngăn người ra nhưng nàng chỉ cười khi một tiếng lại xông lên tiếp. Bỗng thấy Độc Cô Ngọc giơ cao bàn tay phải lên, quát lớn :

- Nếu cô nương còn tiến lên nữa, thì tại hạ đành đập vỡ tan sọ ra mà chết.

Chân Chân thấy chàng ta nói như vậy chỉ hơi ngạc nhiên một chút lại cười khi và trả lời luôn :

- Trông người thật là ngô nghê ngốc nghếch thật! Thôi hãy ngoan ngoãn buông tay xuống đi chớ tự tử ở trước mặt gái không phải là chuyện dễ đâu.

- Cô nương không tin cứ việc thử xem.

- Thử thì sao đâu? Nhưng gái này không muốn một chàng đẹp trai như thế mà bỗng dưng bị chết như vậy. Sự thật thiếu hiệp có chết đi chẳng nữa thì có can dự gì đến gái này đâu?

Độc Cô Ngọc nghĩ bụng :

“Nàng nói cũng có lý. Nàng là một người đàn bà vô liêm sỉ, có không biết bao nhiêu đàn ông. Ta chỉ là một con mồi mới mà nàng vừa bắt được. Nếu ta có chết thật đi chẳng nữa thì có can dự gì đến nàng đâu? Hơn nữa ta chết sao được?...”

Chân Chân lại cười khi nói tiếp :

- Thiếu hiệp là người thông minh nên nghĩ kỹ hơn.

Nói xong nàng ườn ẹo đi tới gần, bắt đắ đi Độc Cô Ngọc lại khẽ quát bảo :

- Liều Chân Chân đừng có bắt ép người ta quá đổi.

Chàng vừa nói vừa lui bước. Trái lại Chân Chân vẫn cười khanh khách và tiến lên hoài, mồm nàng lại nói tiếp :

- Người này vợ vẫn thật. Trên đời này có biết bao nhiêu việc đáng lưu luyến mà người lại cứ không biết nghĩ..

Nàng vừa nói vừa tiến tới gần Độc Cô Ngọc, chàng luống cuống đến nỗi toát mồ hôi lạnh ra, không sao nhịn được lại quát bảo tiếp :

- Nếu người mà cứ dòn ép như thế tại hạ đành phải liều chết để giữ lấy sự thanh bạch.

- Sao người hù hóa đến như thế? Đời người chỉ có mấy chục năm thôi, phải biết kịp thời mà hành lạc. Thiếu hiệp chỉ cần nếm mùi một lần, gái này dám chắc cho đến ngày chết, thiếu hiệp cũng không sao quên được. Hơn nữa, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi, làm gì còn có người thứ ba mà thiếu hiệp sợ mất thanh bạch như thế.

Mặt tái mét, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc la lớn :

- Liều Chân Chân, ngươi thực vô sỉ đến cực điểm! Kê bại hoại của võ lâm như ngươi..

- Cứ việc chửi đi! Liều Chân Chân này từ khi ra đời tới giờ không biết hai chữ liêm sỉ là gì cả. Quý hồ thiếu hiệp nghe lời gái này một lần tha hồ thiếu hiệp mắng chửi trăm nghìn lần cũng không sao?

Độc Cô Ngọc tức đến run lấy bả, nghĩ tiếp :

“Có lẽ ngày hôm nay không thể nào thoát khỏi y thị đâu, tuy ta chưa trả được thù lớn, không thể liều mạng một cách quá dễ dàng như thế nhưng bị y thị làm nhục như thế này thì thà chết còn hơn.”

Nghĩ tới đó, chàng đánh liều ngừng chân lại, hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng mím môi quát bảo tiếp :

- Liễu Chân Chân, người bắt ép người ta quá đỗi. Mỗ chỉ hận không có hơi sức diệt trừ bại hoại cho vô làm nhưng mỗ có chết cũng sẽ biến thành quỷ sứ đến đòi mạng mị cho mà coi.

Nói xong, chàng giơ tay phải lên nhắm đỉnh đầu đập mạnh xuống một cái. Chân Chân không ngờ Độc Cô Ngọc lại liều mạng như thế, thật cũng phải rùng mình đến phát một cái mà vội hỏi :

- Chả lẽ thiếu hiệp không sợ...

Nàng vừa nói vừa giơ tay lên, chỉ vào khuỷu tay của Độc Cô Ngọc một cái ưỡ oải buông tay xuống, đồng thời nàng cũng phi thân lên theo.

Độc Cô Ngọc vẫn còn tránh né nhưng đã cảm thấy cánh tay tê tái, tay phải ưỡ oải buông tay xuống, đồng thời chàng đã thấy Chân Chân phi tới gần. Chàng thét lớn một tiếng, định có cử chỉ đối phó tiếp nhưng Chân Chân vừa cười vừa bảo rằng :

- Chú em hãy ngoan ngoãn nghe lời mà nằm xuống đi.

Nàng vừa nói vừa điểm vào yếu huyệt mê của Độc Cô Ngọc.

Chỉ thấy hai mắt tối om, Độc Cô Ngọc đã mê man bất tỉnh. Chân Chân vội ôm chàng vào lòng, thừa cơ hôn luôn chàng một cái rồi cười giọng đắc chí và nói tiếp :

- Tiểu oan gia còn bướng bỉnh nữa không? Lát nữa, chỉ cần một viên Tố Nữ hoàn thôi là tiểu oan gia sẽ thấy cuộc đời thơ mộng thế nào ngay.

Nói xong, nàng lại hôn luôn Độc Cô Ngọc mấy cái, rồi hôn hờ cấp chàng vào nách mà đi luôn.

Chân Chân vừa đi mất dạng thì trong bụi cây đã có giọng khàn khàn nói :

- Lão Nhị trông thấy chưa? Tên nghiệp chướng này giống hệt cha nó hồi còn trẻ như đúc.

Lại có một giọng lạnh lùng cười khẩy đỡ lời :

- Có ăn thua gì đâu. Nội công thâm đẳng của Chân Chân cũng không kém gì Khương Diệu Chân.

- Theo ý của lão Nhị thì nên làm như thế nào?

- Cứu y.

- Cứu y ư?

- Phải cứu y.

- Chúng ta trực tiếp ra mặt hay sao? Lão Đại càng già càng hồ đồ thật. Đại gì mà chúng ta lại trực tiếp ra mặt như thế?

- Thế nên làm như thế nào?

- Chả lẽ chúng ta không biết báo tin cho con nhai biết hay sao?

- Nói cho con nhỏ Tư Đồ Sương hay ư?

- Ngoài nó ra còn ai dám vuốt râu cạo của bọn lục hung cơ chứ?

- Liệu nó có tin lời nói của chúng ta không?

- Con nhai ấy khôn ngoan lắm, chúng ta chỉ ngấm ngầm báo tin cho nó biết thôi chứ không thể nào trực tiếp nói cho nó hay được.

- Thế ai đi bây giờ?

- Lão Tam.

- Lão Tam đã gặp mặt nó rồi!

- Không sao! Lần này không để cho lão Tam gặp mặt nó như lần trước. Nhưng lão Đại cứ yên trí, người túc trí đa mưu như lão Tam thế nào cũng hoàn thành được nhiệm vụ này.

- Nếu vậy để tôi đi báo cho lão Tam biết.

- Phải đi nhanh lên mới được.

- Sao vậy?
- Nếu để cho Ma nữ ấy đoạt mất sự đồng trinh của tiểu tử này có phải tâm huyết bấy lâu nay của anh em chúng ta sẽ bị hủy hết không?
- Đệ biết rồi. Thế còn việc kia thì sao?
- Việc nọ hãy tạm hoãn nhất thời, vì chúng ta cần phải để cho nghiệt súc đích mắt trông thấy thảm trạng này đã.
- Đệ đi đây. Thế còn lão Đại thì sao?
- Mỗ sẽ theo dõi Liễu Chân Chân.
- Được, nửa tháng sau chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Liền có tiếng áo bay phát phới, từ gần đi xa, dần dần biến mất hẳn. Trong rừng lại yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sơn trang trong đầm rồng hang hổ

Một chiếc xe ngựa chạy thật nhanh ở trên đường cái quan lớn rộng. Người đánh xe chính là ông già họ Trà. Bốn người hộ pháp đi trước dẫn đường, còn người ngồi trên xe chính là Tư Đồ Sương, động chủ của Môn Tây bát động. Lúc ấy xe đã đi tới lưng núi Đái Vân, nơi có một sơn trang rất lớn rộng. Trong sơn trang có rất nhiều nóc gia.

Cửa lớn của sơn trang là hai cái trụ sắt, trên có một tấm bảng đề bốn chữ Đái Vân sơn trang. Tám tên đại hán mặc võ trang màu tía, tay cầm đơn đao đang đứng hai bên cửa canh gác, trông rất oai nghi.

Cách cửa lớn của Đái Vân sơn trang chừng hai ba chục trượng có một cái suối.

Nước suối từ trên đỉnh núi đổ xuống. Trên suối có một cái cầu gỗ bắc ngang bằng hai sợi xích sắt treo lơ lửng.

Chiếc xe của Tư Đồ Sương chạy tới chỗ cách suối chừng hai trượng thì nàng đã ra lệnh cho xe ngừng lại.

Bốn tên hộ pháp đi đầu mở đường liền quay trở lại, đi tới cạnh xe, cung kính vái chào và nói :

- Thưa cô nương, tới Đái Vân sơn trang rồi!

Tư Đồ Sương liền lên tiếng hỏi :

- Vi Hiểu Lam đã ra chưa?
- Thưa cô nương, cầu ngang đang treo cao, không thấy Ngọc Diện Thần Long ra.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng bảo tiếp :

- Y làm bộ thật. Ngươi mau truyền lời của ta.

Bốn đại hán vâng lời, quay người đi tới chỗ bờ suối, lớn tiếng nói :

- Động chủ Môn Tây bát động theo hẹn ước tới đây bái kiến!

Tiếng nói của Tứ đại hộ pháp vang đi rất xa, hầu như những dãy núi quanh đó đều bị chấn động mãi mãi không ngớt.

Tiếng nói của mấy người hộ pháp vừa dứt thì đã có tiếng kêu “lộc cộc” thật lớn nổi lên. Chiếc cầu treo đã từ từ buông xuống. Tiếp theo đó trong sơn trang có tiếng cười như long ngâm, hồ tiểu vọng ra và có ba cái bóng người, một trắng hai xanh ở bên trong sơn trang phi thân ra ở trên không, lộn mấy vòng đã tới chỗ cầu treo luôn.

Chỉ trong nháy mắt, người ta đã thấy có ba người đứng sừng sững ở chỗ đầu cầu rồi.

Người đứng ở phía trước hết là văn sĩ áo trắng, trông rất anh tuấn. Còn hai người đứng ở phía sau là hai ông già râu tóc bạc phơ.

Thấy thân pháp của ba người nọ cao siêu như vậy, Tứ đại hộ pháp cũng phải rùng mình kinh hãi và cùng vái chào, đồng thanh nói :

- Tứ đại hộ pháp của Mân Tây bát động bá kiến Trang chủ.

Ông già họ Trà vẫn ngồi yên ở trên xe, làm như không trông thấy gì hết.

Văn sĩ áo trắng liếc nhìn ông già họ Trà một cái, mặt hơi nổi giận nhưng chỉ thoáng cái thôi y đã chấp tay đáp lễ và trả lời :

- Bốn Trang chủ ngưỡng mộ Tứ đại hộ pháp đã lâu, ngày hôm nay được gặp gỡ ở đây mới thấy danh bất hư truyền.

Bốn đại hán nọ đồng thanh đỡ lời :

- Trang chủ cứ quá khen đấy thôi.

Nói xong cả bốn tránh sang hai bên để nhường lối đi. Văn sĩ áo trắng mỉm cười lớn bước tiến lên ung dung nói :

- Hiểu Lam tới nghênh đón chậm, mong lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương ngồi trong xe cười nũng nịu một tiếng, nói :

- Sao Vi trang chủ lại nói như thế? Tư Đồ Sương này chỉ là một kẻ mặt học của võ lâm, cảm phiền Đại trang chủ ra nghênh đón như thế đã thấy rất vinh hạnh rồi.

Văn sĩ áo trắng hơi xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói tiếp :

- Khẩu tài của cô nương rất lợi hại, Hiểu Lam mỗ ngưỡng mộ đã lâu, ngày hôm nay được gặp mặt mới thấy còn hơn lời đồn đại nhiều. Có phải cô nương trách Hiểu Lam mỗ ra nghênh đón chậm đấy không.

Tư Đồ Sương vẫn cười như thế và trả lời :

- Đâu dám, Tư Đồ Sương ngưỡng mộ Vi trang chủ văn võ song toàn đã lâu, vừa rồi lại được mục kích thân pháp tuyệt thế khiến Tư Đồ Sương này càng cảm phục thêm.

Thoạt tiên hơi ngạc nhiên, chỉ thoáng cái thôi văn sĩ áo trắng hai má đỏ bừng, liền lớn tiếng đỡ lời :

- Chỉ một thỉnh giác rất mẫn cảm của cô nương, Hiểu Lam mỗ cũng tự cảm thấy kém xa rồi. Nên phải vội ra nghênh đón, chỉ sợ quá muộn lại bị cô nương khiển trách, mong cô nương đừng có chê cười cho là mỗ rất hân hạnh rồi.

Cười khanh khách, Tư Đồ Sương đáp :

- Tư Đồ Sương chỉ hận không kịp thời tới chiêm ngưỡng Trang chủ chứ đâu dám chê cười cơ chứ?

Ngần người ra giây lát, văn sĩ nọ mới gượng cười nói tiếp :

- Cầu treo đã buông xuống, sao cô nương không cho xe chạy thẳng vào trang.

- Nay đã tới Đái Vân sơn trang, một chốn oai chấn võ lâm, tên tuổi lẫy lừng thiên hạ này, dù có táo gan tày trời, Tư Đồ Sương chưa được lệnh của Trang chủ đâu dám tự tiện đột nhập như thế!

- Tuy Đái Vân sơn trang hơi có chút tên tuổi thực, nhưng so sánh với Mân Tây bát động thực là một trời một vực, còn kém xa lắm. Cô nương đã có chấp khiêm tốn như vậy thì Vi mỗ phải cung kính nghênh đón cô nương xuống xe vậy.

- Đối với võ lâm mặt học như Tư Đồ Sương này mà Vi trang chủ lại khách sáo đến như thế, Tư Đồ Sương này thực không dám.

Nàng nói xong liền từ từ vén màn xe lên, thùng thỉng bước xuống dưới đất.

Văn sĩ áo trắng thấy mặt của Đồ Sương đẹp như hoa nở giật mình đến thót một cái, liền buột miệng khen ngợi :

- Nhan sắc của cô nương thực tuyệt vời, khiến Vi mỗ tưởng tượng như đang đứng ở trên Quảng Hàn cung, được nghênh đón trích tiên. Thực là hân hạnh biết bao.

Đưa mắt đảo ngược một vòng, Tư Đồ Sương cười vẻ lạnh lùng đỡ lời :

- Vi trang chủ xuất khẩu thành chương, thực không hổ thẹn với lời khen ngợi của thiên hạ là người văn võ song tuyệt.

Văn sĩ lại hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, bẽn lẽn đáp :

- Xưa nay cả tài ba lẫn lời nói của Vi Hiểu Lam này đều đần độn, hèn kém, nếu không gặp thấy cô nương thì đâu có một sự linh cảm khác thường đến như thế này.

Tur Đồ Sương đưa mắt liếc nhìn xung quanh một lượt, gật đầu nói tiếp :

- Tựa núi nhìn nước, hình thế trời sinh, long đàm hồ huyết, vững trãi như thành Đái Vân son trang được lừng lẫy khắp thiên hạ và oai trấn võ lâm như thế không phải là một sự ngẫu nhiên.

- Sự bố trí tầm thường này chỉ có thể đề phòng được người tầm thường thôi chứ còn gặp những cao nhân như cô nương chỉ khẽ giơ bàn tay ngọc lên phát một cách là Đái Vân son trang này thành một đồng gạch vụn ngay.

- Đái Vân son trang tượng đồng vách sắt, cao thủ đồng như mây và thường thường có kỳ nhân xuất hiện. Lại thêm Vi trang chủ là người hùng tài đại lược, Tur Đồ Sương này đâu dám mang cái diệt vong vào thân như thế?

Văn sĩ hớn hờ cười và đỡ lời :

- Cô nương nói quá lời một chút, nếu cô nương bằng lòng thì Hiểu Lam mừng vui lòng hai tay dâng Đái Vân son trang này biếu cô nương luôn.

Liếc nhìn văn sĩ một cái, Tur Đồ Sương tủm tỉm cười nói tiếp :

- Nếu quả thực như vậy thì Tur Đồ Sương này phải tồn thọ đến mười năm...

Chăm chú ngắm nhìn Tur Đồ Sương một lượt, văn sĩ lại đỡ lời :

- Lời nói vừa rồi là tự trong đáy lòng thốt ra, cô nương hà tất phải chê cười như vậy. Nếu quý phương với tị son trang mà cùng liên tay với nhau thì trong võ lâm này chúng ta không còn...

Tur Đồ Sương lại cười khanh khách và xen lời nói :

- Vi trang chủ cho gọi Tur Đồ Sương tới đây có phải vì việc này không?

Văn sĩ cười gượng đáp :

- Cô nương cứ nói quá đấy thôi. Hiểu Lam mở đầu dám dùng tới hai chữ cho gọi nhu thế. Quả thực tại hạ thành tâm mời cô nương tới và đã sửa soạn sẵn cơm nước đợi chờ để khoản đãi cô nương rồi, vì ngoài việc đó ra tại hạ còn việc nữa muốn thương lượng với cô nương.

- Thế ra Vi trang chủ cũng nhìn nhận việc này là một trong hai việc của Vi trang chủ đã quyết định đấy.

- Cô nương nói rất phải.

- Còn một việc nữa tuy Tur Đồ Sương này không biết là việc gì nhưng nghe thấy Trang chủ vừa nói đó là một đại sự, ắt phải lợi hại lắm.

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, xin mời cô nương hãy vào trong son trang trước rồi chúng ta hãy nói chuyện sau.

- Người ta vẫn thường nói khách theo ý chủ. Trang chủ đã có lệnh, Tur Đồ Sương đâu dám không tuân theo.

- Xin mời cô nương vào cho.

- Tur Đồ Sương cũng không dám đi trước, Trang chủ dẫn đường cho.

- Vì mở cũng không dám đi trước như thế, hay là chúng ta cùng đi sát cánh nhau vậy.

Tur Đồ Sương tủm tỉm cười gật đầu rồi quay đầu lại, dặn bảo mấy người thủ hạ rằng :

- Từ đại hộ pháp theo ta vào son trang, còn cụ già thì ở lại đây đợi chờ.

Văn sĩ vội đỡ lời :

- Hiểu Lam xin mời cả quý tùy tùng vào trong một thể.

Tur Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Đa tạ Trang chủ có lòng tốt như vậy, nhưng tính nết của cụ già này kỳ khôi lắm, thôi cứ để cụ ấy ở lại đây thì hơn.

Văn sĩ còn định nói thêm nhưng đã thấy Tur Đồ Sương bước đi rồi, đành phải rảo bước đuổi theo.

Hai ông già áo xanh đứng nghiêm ở chỗ đầu cầu trông thấy văn sĩ cùng Tur Đồ Sương đi sát cánh tới, vội lui sang hai bên mấy bước.

Khi đi tới cạnh hai ông già, văn sĩ vội bảo hai ông già đó rằng :

- Hai vị ở xa tới, chắc chưa được gặp Tư Đồ cô nương bao giờ?

Hai ông già nọ mặt lạnh lùng, nhưng vẫn tiến lên một bước, cung kính cúi chào và nói :

- Tả hữu tuần sát của Đái Vân son trang xin kính chào Tư Đồ cô nương.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp lễ :

- Tư Đồ Sương chỉ là hậu học tiểu bối, mong hai cụ đừng có đa lễ như thế.

Văn sĩ vội đỡ lời :

- Tư Đồ cô nương không nên khiêm tốn như vậy.

Tư Đồ Sương đáp :

- Hai cụ này đức cao vọng trọng, Tư Đồ Sương là tiểu bối đâu dám vô lễ như thế?

Thấy nàng ta nói như thế, biết nàng hình như đã rõ lai lịch của hai ông già, cho nên y cũng phải hơi biến sắc, vội quay lại bảo hai ông già áo xanh ấy rằng :

- Cảm phiền hai vị hãy vào trong son trang sửa soạn cơm rượu trước.

Hai ông già áo xanh cung kính cúi chào rồi nhanh nhẹn tiến thẳng vào trong son trang luôn.

Tư Đồ Sương chỉ liếc nhìn theo hai ông già ấy một cái rồi nói tiếp :

- Chủ như thế nào thì thuộc hạ phải như thế ấy. Võ công của hai cụ già ấy lại chả luyện tới mức hạng nhất rồi cũng nên?

Văn sĩ vừa cười vừa đỡ lời :

- Múa riu qua mắt thợ chỉ làm dơ bản mắt của cô nương thôi! Sự thực bốn vị hộ pháp của cô nương mới thực khiến người ta phải kính phục.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói tiếp :

- Vi trang chủ khiêm tốn thực. Trang chủ là cao nhân ắt phải rõ công lực của bốn hộ pháp của Tư Đồ Sương còn kém hai cụ già vừa rồi nhiều.

Văn sĩ gượng cười lẳng lặng không nói năng gì, đi qua cái cầu treo Tư Đồ Sương thoáng trông thấy hai sợi xích sắt to bằng cánh tay người nàng, nàng lại lên tiếng nói tiếp :

- Vi trang chủ không hổ thẹn là một người thợ khéo léo, cầu gỗ này mà treo cao lên thì quả thực người ta không sao qua nổi.

Mặt lại hơi biến sắc, văn sĩ vừa cười vừa đỡ lời :

- Nếu gặp phải cao thủ tuyệt vời như cô nương thì cái cầu gỗ này có cũng như không. Sở dĩ Vi mỗ đặt cái cầu này là chỉ để đề phòng những tay tầm thường và để cho người trong trang tiện ra vào đấy thôi.

- Trang chủ cứ quá khen đấy thôi, nếu Trang chủ không buông cái cầu này xuống, có lẽ cả Tư Đồ Sương này cũng không sao qua nổi vì dưới cầu còn có nước xuôi chảy nhanh như ngựa phi và bánh xe đao có sức hút rất mạnh nữa.

Văn sĩ thấy nàng nói như thế hơi biến sắc, mặt mình đến thót một cái nhưng vẫn vội đỡ lời :

- Cô nương có đôi mắt kinh người thực. Xem như vậy Đái Vân son trang bố trí như thế nào cũng không qua khỏi được đôi mắt của cô nương.

- Đâu có, một người biết thêm được chút việc còn hơn là biết ít một chút.

- Cô nương cao kiến thật, nhưng Vi mỗ thiết tưởng người đa tài bao giờ cũng bị người khác ghen ghét và còn bị cả thần linh hành hạ là khác. Cô nương cho lời nói của Vi mỗ có đúng không?

- Đa tạ Trang chủ đã có lòng tốt như vậy nhưng Tư Đồ Sương lại cho con người ta càng tài ba bao nhiêu thì người khác càng đố kỵ bấy nhiêu. Đó là chỉ những người tài ba thực sự mà gặp phải bọn tiểu nhân với quần từ giả hiệu ghen tỵ thôi chứ còn kẻ ngu si đố kỵ, không có một chút học thức gì như Tư Đồ Sương này thì có khi nào lại bị Vi trang chủ là một người văn võ song tuyệt, tài trí hơn người đố kỵ cơ chứ!

Văn sĩ gượng cười đỡ lời :

- Lời lẽ của cô nương sắc bén thực!

- Bằng sao được Trang chủ!

Trận đấu khẩu này hiển nhiên Tư Đồ Sương đã thắng cuộc. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, thoáng đã tới cửa son trang thì bỗng có tiếng hô vang như sấm động, tám đại hán bông đào đã cung kính vái chào. Tư Đồ Sương rất ung dung, thung thăng đi qua, vừa bước qua ngưỡng cửa son trang nàng cũng phải kinh hãi thán phục nhưng sắc mặt vẫn giữ được sự bình thản như trước.

Thì ra những hoa cỏ trồng ở trong son trang lại trồng thành hình cái vòng, bao vây những nhà cửa vào giữa, chỉ có một con đường nhỏ trải đá vừa đi lọt hai người là tiến thẳng vào nội bộ son trang thôi.

Những hoa cỏ của son trang này cũng kỳ lạ lắm. Có chỗ để những chậu hoa cao bằng nửa thân người hay cao hơn đầu người cũng có. Có chỗ cạnh chậu hoa lại có một tảng đá trông rất quái dị, màu sắc của tảng đá đen như mực nhưng lại có ánh sáng long lanh tỏa ra.

Những nhà cửa ở giữa kiến trúc rất hùng vĩ, lầu xây rất cao, mái hiên xây thành hình Phượng Hoàng, cột điều khắc thành rồng cuốn, trông rất khí khái. Có lẽ trong Đái Vân son trang này một đình đài, một lầu tạ, một cây một cỏ đều có bao hàm diệu lý sinh khắc cứu cung bát quái và được bố trí một cách rất cao minh. Hiển nhiên người vẽ hình đồ của son trang này phải là một dị sĩ.

Những tảng đá quái dị đen như mực cũng là những tảng đá hiếm thấy và cũng gọi là Mặc ngọc, một thứ đặc sản của Bắc thiên sơn, rất cứng rắn, dù bảo đao bảo kiếm cũng không chặt nổi nó.

Tuy Tư Đồ Sương đã phát hiện vấn đề ấy rồi nhưng bề ngoài nàng làm ra vẻ ung dung xuyên qua những luống hoa kỳ lạ, mặt lộ vẻ hóm hờ của một người con gái ưa thích kỳ hoa dị thảo.

Văn sĩ áo trắng nhìn trộm, thấy thế liền mỉm cười nói :

- Những thứ hoa này là của Vi Hiểu Lam tôi không tiếc tiền mua ở các nơi đem về trồng. Nếu cô nương cũng ưa thích trồng những thứ hoa này tôi sẽ sai người đem biếu cô nương mấy cây.

Tư Đồ Sương cười rất tươi và đáp :

- Tư Đồ Sương đâu dám đoạt những cái sở thích của người?

Hiểu Lam vừa cười vừa đỡ lời :

- Quý hồ những cây hoa lạ này tặng được cho người yêu hoa thì Hiểu Lam này không tiếc chút nào. Cô nhân văn thường nói : Mỹ nhân phải có danh hoa trồng cạnh mới càng thêm vẻ đẹp.

- Tư Đồ Sương này là bồ liễu thường tục, so sánh làm sao cho được với danh hoa...

- Trong Đái Vân son trang này hàng ngàn hoa thơm cỏ lạ, cứ đua nhau khoe thắm, khiến ai tới nơi đây cũng không nở rời bước. Nhưng ngày hôm nay Tư Đồ cô nương vừa giáng lâm đã khiến những cây hoa này mất sắc hẳn, đủ thấy...

Xéch ngược đôi lông mày liễu lên, Tư Đồ Sương cười gằn một tiếng và đỡ lời :

- Vi trang chủ, ngày hôm nay Trang chủ với tôi mới gặp nhau lần đầu...

Mặt đỏ bừng, Hiểu Lam gượng cười đáp :

- Lời nói nào của Hiểu Lam tôi cũng thốt tự trong đáy lòng, mong cô nương chớ coi thường mà khinh thị.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười nói tiếp :

- Đâu dám, Tư Đồ Sương tôi lại còn cảm thấy rất vinh dự là khác...

Hiểu Lam ngượng nghịu cười đỡ lời :

- Cô nương còn nói như thế nữa thì Hiểu Lam tôi sẽ hồ thẹn không biết giấu mặt vào đâu cho phải. Xin cô nương cứ tự lựa chọn mấy cây, để ngày mai Hiểu Lam này sai người phi ngựa đem tới quý động ngay.

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Tư Đồ Sương này là một kẻ rất thường tục, đâu dám phí phạm những hoa thơm cỏ lạ mà phải dùng ngàn vàng mới đổi được. Lòng tốt của Trang chủ Tư Đồ Sương xin tâm lĩnh. Hơn nữa, đem mấy cây hoa ở nơi đây đi sẽ làm cho những luống hoa này mất hết vẻ đẹp của nó, như vậy có phải là đáng tiếc lắm không?

Nàng vừa nói vừa thung thăng đi về phía trước. Lời nói của nàng tuy rất nhẹ nhõm nhưng Hiểu Lam nghe xong mặt đã biến sắc và ngăn người ra ngay.

Tư Đồ Sương đi được mấy bước, quay người lại cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên và hỏi :

- Gì thế? Chẳng lẽ Vi trang chủ lại trách Tur Đồ Sương này là kẻ không biết điều chẳng?

Hiếu Lam nghe nói mới biết mình đã có thái độ thất thường, vừa đi vừa gượng cười đáp :

- Xin cô nương chớ có hiểu lầm, sở dĩ tôi bắn khoăn như thế là vì thấy tiếp đãi không được chu đáo đầy thôi chứ không có gì hết.

Tur Đồ Sương lại cười khi nói tiếp :

- Nếu quả thực như vậy Tur Đồ Sương tôi mang tội lớn quá. Nếu Trang chủ cứ nhất định biếu mấy cây hoa đó, Tur Đồ Sương tôi cũng phải xin kính lãnh. Nhưng tôi không dám phiền đến quý thuộc hạ. Lát nữa tôi sẽ sai bốn tên Hộ pháp lựa chọn mấy cây rồi tự đào lấy.

Giật mình đến thót một cái, Hiếu Lam vội đỡ lời :

- Chớ nên! Chớ nên! Đâu dám phiền bốn vị hộ pháp như thế. Việc này tức nhiên Hiếu Lam tôi phải sai người nhà làm lấy.

Tur Đồ Sương lại trịnh trọng nói tiếp :

- Nếu Vi trang chủ khách sáo như vậy, Tur Đồ Sương tôi không dám cảm ơn nữa.

Hiếu Lam nghe nói cuống lên và vội nói tiếp :

- Việc này để lát nữa hãy nói đến cũng chưa muộn, vì dầu sao cô nương cũng vẫn chưa đi ngay mà... trong đại sảnh đã sửa soạn sẵn cơm nước, xin mời cô nương vào soi mấy chén rượu nhạt đã.

Sở dĩ Tur Đồ Sương làm như vậy là muốn đùa giỡn Ngọc Diện Thần Long, một người xưa nay vẫn tự phụ và rất kiêu ngạo một phen đầy thôi, và cũng để cho y biết mình lợi hại như thế nào chứ có phải là mình không biết những luống hoa đó là một trận pháp đã rất nhiều công phu bố trí đâu. Sau thấy Hiếu Lam nói sang chuyện khác nàng chỉ mỉm cười thôi chứ không nói thêm gì nữa và tiếp tục đi về phía trước.

Hiếu Lam thấy thế thờ hất ra một cái, mặt lộ vẻ rất khác lạ, lớn bước tiến lên dẫn Tur Đồ Sương vào căn nhà hai tầng nơi chính giữa.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vì yêu thành hận

Thềm đá xanh ở trước đại sảnh có hai ông già áo xanh đã đứng nghiêm nghênh đón.

Tur Đồ Sương bước chân vào trong đại sảnh, chỉ liếc nhìn một cái đã trông thấy hết sự bố trí của đại sảnh ấy thế nào rồi.

Đại sảnh này trang trí rất xa hoa lộng lẫy, dưới đất rải toàn đệm cỏ, bốn chung quanh vách treo đầy những bức danh họa và câu đối, nhưng đa số là do Hiếu Lam đích tay viết và họa ra.

Giữa đại sảnh đã bày sẵn một mâm cơm rất thịnh soạn, ảm bạc, chén đĩa ngà, trông không khác gì là một mâm cơm của đại nội nhà vua.

Tur Đồ Sương không coi sự xa hoa vào đâu mà chỉ để ý đến những bức tranh với đối liễn treo ở trên vách thôi, nàng cũng phải khen ngợi thán và nghĩ bụng :

“Ngọc Diện Thần Long không hổ thẹn là người văn võ song tuyệt, trong một vạn người chưa chắc đã có một người.”

Nàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy Hiếu Lam cười khi và nói :

- Đồ thường tục này không dám qua mắt của cô nương, xin mời cô nương hãy vào mâm đã.

Tur Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Vi trang chủ thực là cao nhân, tôi không dám nói đến những sự tráng lệ, xa hoa vội mà chỉ xem bức Lão Mai Thổ Hương này cũng đã thấy Trang chủ phải là người có hỏa hầu rất thâm hậu mới vẽ nổi cây mai này.

Hiếu Lam vội đỡ lời :

- Bức tranh này là tôi bắt chước người ta học về đó thôi, có điều gì sơ xuất xin cô nương chỉ giáo cho?

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Vì trang chủ thực là người văn võ song tuyệt, mong Trang chủ đừng có khiêm tốn như thế.

Nàng vừa nói vừa thùng thảng ngồi vào mâm. Hiểu Lam cũng ngồi xuống cái ghế ở trước mặt nàng và nói tiếp :

- Trước kia quả thực Vi Hiểu Lam tôi rất tự phụ tài ba của mình, nhưng ngày hôm nay ở trước mặt cô nương, tôi mới cảm thấy mình không khác gì một hạt cát ở trong bể cả.

Tư Đồ Sương chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Hiểu Lam bẽn lèn quay lại mời Tứ đại hộ pháp và hai ông già Tả, Hữu tuần sát. Xong đâu đấy, y vừa cười vừa nói :

- Chén rượu đầu này là của Hiểu Lam tôi gọi là để tỏ chút lòng kính, chén rượu thứ hai trở đi, thì chỉ trừ Tư Đồ cô nương vẫn do Vi Hiểu Lam này tiếp tục hầu rượu ra, còn các vị khác sẽ có người khác đặc biệt hầu hạ.

Nói tới đó, y khẽ kêu gọi :

- Người đâu?

Sau bình phong có bốn nữ tỳ áo xanh vâng lời bước ra, rồi cùng buông xuôi tay đứng ở phía sau Tứ đại hộ pháp với hai ông già Tuần sát.

Tư Đồ Sương mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ Sương tôi rất táo bạo mới phát biểu một thiên kiến này, không biết Trang chủ có cho phép tôi nói không?

Hiểu Lam đáp :

- Cô nương có cao kiến gì xin cứ phát biểu, Vi Hiểu Lam tôi thề nào cũng theo đúng lời dặn bảo của cô nương.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Ngày hôm nay các vị có mặt tại đây đều là người trong võ lâm hết, chắc không vị nào ưa những luật lệ thường tục, cho nên Tư Đồ Sương tôi tiến nghị, người nào người ấy tự rót rượu lấy mà uống..

Hiểu Lam bỗng cười ha hả và đỡ lời :

- Cô nương thực không hổ thẹn là người tao nhã, Vi Hiểu Lam xin tuân lệnh!

Nói xong, y phẩy tay ra hiệu cho bốn tên nữ tỳ áo xanh rút lui. Tư Đồ Sương thấy thế vừa cười vừa nói tiếp :

- Đa tạ Trang chủ, Tư Đồ Sương còn một sự thỉnh cầu này nữa là kể từ chén thứ nhất này, Tư Đồ Sương tôi chỉ uống ba chén thôi. Nếu bắt tôi uống thêm thì tôi không dám tuân lệnh.

Hiểu Lam ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Ngày hôm nay được cô nương đại giáng lâm, Vi Hiểu Lam tôi rất lấy làm vinh hạnh. Cô nương cứ nói như vậy, chả lẽ hiếm..

Tư Đồ Sương lắc đầu cười nũng nịu và đỡ lời :

- Xin Trang chủ chớ có hiểu lầm. Chỉ vì hiếm có thỉnh hội như ngày hôm nay nhưng khốn nỗi tư lượng của Tư Đồ Sương rất kém, chỉ sợ quá chén sẽ có cử chỉ và lời lẽ gì thất lễ với chủ nhân, cho nên mới có sự thỉnh cầu như thế. Mong Trang chủ lượng thứ cho.

- Nếu vậy Vi Hiểu Lam cũng không dám miễn cưỡng, nhưng..

- Đa tạ Trang chủ, Tư Đồ Sương còn một điều thỉnh cầu cuối cùng này nữa.

- Xin cô nương cứ nói, và cũng xin đừng dùng hai chữ thỉnh cầu như thế, Hiểu Lam tôi không dám đâu.

- Bữa tiệc ngày hôm nay đã nói rõ là để thương lượng đại sự, cho nên Tư Đồ Sương tôi chỉ đem theo có bốn đại hộ pháp, nếu Trang chủ còn chưa yên tâm thì Tư Đồ Sương bảo bốn người ra ngoài son trang chờ đợi ngay.

Hiểu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô nương lại nói như vậy? Vi Hiểu Lam thành tâm mời cô nương tới đây chứ đâu có...

- Nếu Trang chủ tin Tư Đồ Sương, thành ý cho mời, sao lại còn cao thủ ẩn núp ở đằng sau bình phong để bảo vệ ngầm như thế?

Thấy Tư Đồ Sương nói như vậy, Hiểu Lam liền biến sắc mặt, chưa kịp trả lời thì Tư đại hộ pháp đã cùng đứng dậy, đồng thanh dùng giọng mũi “hừ” một tiếng.

Tư Đồ Sương khẽ quát bảo :

- Ngô Cương, bốn người các ngươi có mau ngồi xuống không? Vì trang chủ tiếng tăm lẫy lừng vô lâm, cử chỉ quang minh lỗi lạc, cuộc họp ngày hôm nay là đề thương lượng đại sự chứ có gì mà các người phải nóng lòng như thế?

Tư đại hộ pháp không dám trái lệnh vội ngồi xuống hết. Hiểu Lam biến sắc mặt luôn, đột nhiên quát lớn một tiếng :

- Các ngươi có mau bước ra đây cả không?

Quả nhiên y vừa quát xong đã có năm tên đại hán mặc võ trang rút rề bước ra, buông xuôi hai cánh tay đứng nghiêm.

Mặt lộ sát khí, Hiểu Lam giận dữ quát hỏi :

- Chưa thừa lệnh của ta mà đã tự tiện hành động để làm bại hoại anh danh của ta, các ngươi có biết đã phạm tội gì rồi không?

Một người trong bọn với giọng run run đáp :

- Thuộc hạ đã biết tội, nhưng...

- Câm mồm!

Hiểu Lam giận dữ quát tháo và nói tiếp :

- Các ngươi đã biết phạm tội gì rồi, khỏi cần ta phải nói nhiều, năm người các ngươi tự động ra tay đi.

Năm tên đại hán run lẩy bẩy, đồng thanh nói.

- Đa tạ Trang chủ đã từ bi.

Chúng nói xong đã cùng rút năm con dao nhọn ra nhắm yết hầu đâm luôn.

Tư Đồ Sương bỗng cười khi một tiếng, giờ tay ngọc lên khẽ phát một cái. Năm luồng chỉ phong đã bắn luôn vào tay cầm đao của năm người kia.

Sau những tiếng kêu loong coong một hồi, năm con dao nọ đều rút cả xuống mặt đất. Cả năm đại hán vẫn run lẩy bẩy buông xuôi tay cúi đầu đứng yên.

Hiểu Lam ngẩn người ra hỏi :

- Hiểu Lam đang điều chỉnh quy luật của bồn trang, sao cô nương...

Tư Đồ Sương tủm tủm cười đỡ lời :

- Xin Trang chủ thứ lỗi cho, Tư Đồ Sương đã táo gan ra tay như vậy. Nhưng Trang chủ nên rõ, năm người này một lòng trung thành với chủ nhân, xét về tình thì họ có thể tha thứ được. Xin Trang chủ nể mặt Tư Đồ Sương một phen.

Câu này lại, mặt lộ vẻ khó xử, Hiểu Lam đáp :

- Đáng lẽ lệnh của cô nương Hiểu Lam phải tuân theo, nhưng khôn nỡ quy luật của bồn trang rất nghiêm chỉnh...

Tư Đồ Sương bỗng cười khanh khách và đỡ lời :

- Quốc pháp còn không tránh khỏi nhân tình thế thái, huống hồ ngày hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây vui vẻ ăn nhậu đề cùng bàn đại sự, thì không nên để cho máu vãi ở trước mặt. Bằng không, Tư Đồ Sương tôi không dám ở lại nữa.

Ngẫm nghĩ giây lát, Hiểu Lam đáp :

- Nếu cô nương đã nói như vậy Hiểu Lam tôi không dám không tuân theo.

Nói tới đó, y quay lại quát bảo năm đại hán kia tiếp :

- Chưa thừa lệnh dụ mà các ngươi dám tự tiện hành sự, xúc phạm đến quy luật của bồn trang, làm mất cả anh danh của ta, đáng lẽ phải nghiêm phạt không thể nào tha thứ được. Nhưng ngày hôm nay buổi họp này không phải là buổi họp tầm thường, và lại có Tư Đồ cô nương xin hộ cho nên bồn Trang chủ tha thứ cho các ngươi một phen, các ngươi có mau lên cảm ơn Tư Đồ cô nương đi không?

Năm tên đại hán nọ đồng thanh nói :

- Đa tạ đại ơn tha chết của Trang chủ!

Nói xong, chúng lại tiến lên vái lạy Tư Đồ Sương nhưng Tư Đồ Sương đã tránh ra ngay và đáp :

- Mọi tai họa này do tôi mà nên, làm cho năm vị bị kinh hoàng một phen, như vậy Tư Đồ Sương tôi đâu dám nhận lễ này nữa.

Năm đại hán lộ vẻ rất cảm ơn và cùng liếc nhìn Tư Đồ Sương một cái rồi vội quay người rút lui luôn.

Hiệu Lam ngượng cười một tiếng và nói tiếp :

- Hiệu Lam đốc thúc thuộc hạ không được nghiêm, lãnh đạo vô phương làm cho cô nương kinh hoàng nên trong lòng rất hổ thẹn không yên.

Tư Đồ Sương mỉm cười đáp :

- Sao Trang chủ lại nói như thế, việc này là sự hiểu lầm mà nên. Đáng lẽ Tư Đồ Sương tôi phải rất hổ thẹn mới đúng. Nhưng việc này đã qua rồi, đừng có vì thế mà ảnh hưởng đến đại sự của đôi bên. Tư Đồ Sương mượn hoa hiến Phật, xin kính mời Trang chủ một chén rượu để giải tán cuộc u ám vừa rồi.

Rất cảm khái, thờ dài một tiếng, Hiệu Lam nói tiếp :

- Cô nương rộng lượng như vậy Hiệu Lam tôi kính phục vô cùng, nguyện uống cạn chén rượu này để tỏ thâm tâm của tôi.

Tám người cùng nâng chén lên uống cạn, thế là vụ phong ba vừa rồi coi như đã tiêu tan hết.

Rượu qua ba tuần, Tư Đồ Sương đề đôi đũa ngà xuống, vừa cười vừa hỏi :

- Rượu đã uống xong ba chén, chẳng hay có đại sự gì xin Trang chủ cho Tư Đồ Sương được hay.

Thấy nàng hỏi như thế, Hiệu Lam ngượng vô cùng, chần chờ một lát mới đáp :

- Hiệu Lam tôi kém ăn nói, không sao tường tận được hết, vậy xin cô nương để cho Tà tuần sát của bốn trang nói thay hộ...

Vẫn tùm tùm cười, Tư Đồ Sương đỡ lời :

- Trang chủ hà tất phải khiêm tốn như vậy.

Hiệu Lam vừa cười vừa nói tiếp :

- Không phải Hiệu Lam tôi quá khiêm tốn, mà việc này quả thực rất khác thường...

Ông già áo xanh ngồi ở bên trái bỗng cười gằn một tiếng, đứng dậy nói :

- Tuy việc này rất phi thường nhưng cũng không phải là việc khó khăn gì hết, chỉ cần Tư Đồ động chủ gật đầu một cái là xong. Bây giờ xin cho phép lão nói qua loa để Động chủ hay.

Nói tới đó, y nhìn Tư Đồ Sương một cái rồi mới nói tiếp :

- Việc này đáng lẽ tể Trang chủ phải đích thân đi Mân Tây bái kiến Tư Đồ động chủ mới phải nhưng anh em lão phu nhận thấy Động chủ là một vị võ lâm nhi nữ, một căn quốc tuyệt vời, không thể dùng tâm mắt thường mà đo lường được cho nên mới mời Động chủ giá lâm để cùng thương lượng. Tể Trang chủ ngưỡng mộ Động chủ là người có phong hoa cái thế, văn võ song toàn, nếu Mân Tây bát động liên tay với Đái Vân sơn trang thì thế nào cũng xưng hùng nổi trong hoàn vũ mà nếu Động chủ lại cùng tể Trang chủ điều khiển môn phái một lúc thì càng là một giai thoại thiên cổ.

Đột nhiên cười khì một tiếng, Tư Đồ Sương đỡ lời :

- Ý của cụ như thế nào tôi đã biết rõ rồi. Chúng ta đều là võ lâm đồng đạo, chẳng cần phải có thái độ thường tục giả dối và nói xa xôi làm chi. Có phải cụ muốn cầu hôn hộ quý Trang chủ đấy không?

Tất cả mọi người có mặt tại đó không ai ngờ Tư Đồ Sương lại bạo miệng đến như thế, đến cả ông già nọ cũng trở mặt lên, không biết nói năng ra làm sao nữa.

Hiệu Lam ngượng đến mặt đỏ bừng và cứ nhìn Tư Đồ Sương lộ vẻ mong đợi.

Tư Đồ Sương đưa mắt liếc nhìn y một cái rồi tùm tùm cười nói tiếp :

- Tư Đồ Sương tôi là người rất thẳng thắn và trực tính, không biết giấu diếm gì hết. Tôi nhận thấy Vi trang chủ quả thực là người kẻ cả nhân phẩm lẫn tài diện đều xuất chúng, văn võ toàn tài, oai vọng ở giang hồ cũng rất lẫy lừng. Thực là trong một vạn người chưa chắc đã kiếm ra được một người như Vi trang chủ, mà còn là một vị lang quân như ý, các thiếu nữ đều muốn được trao thân. Người như Vi trang chủ thì phải có những người như phượng hoàng mới xứng đôi vừa lứa chứ còn Tư Đồ Sương tôi là một người rất tầm thường, tầm thân bỏ liễu tự cảm thấy hổ thẹn...

Ông già áo xanh kia vội đỡ lời :

- Sao cô nương lại nói như thế! Anh em lão phu dám tào gan nói tệ Trang chủ là mong được với cao.

Tư Đồ Sương lại tủm tỉm cười đáp :

- Cụ cứ quá khen đấy thôi! Chứ sự thực Tư Đồ Sương này tự biết rõ lắm.

Ông già áo xanh nói tiếp :

- Tệ Trang chủ một lòng thành tâm, xin Động chủ chớ có coi là chuyện đùa.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Tôi biết quý Trang chủ một lòng thành tâm, rất lấy làm vinh hạnh nhưng...

Hiếu Lam đột nhiên xen lời hỏi :

- Nhưng cái gì hả cô nương?

Nghĩ đến Độc Cô Ngọc, Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Trang chủ là người tài trí hơn người tất nhiên phải hiểu câu đã từng trải chứ?

Hiếu Lam giật mình đến thót một cái, sắc mặt biến sắc, vội hỏi tiếp :

- Có phải cô nương muốn nói...

Tư Đồ Sương vội đáp :

- Trái tim của Tư Đồ Sương này đã có chủ.

Hiếu Lam trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ Vi Hiếu Lam này không bằng được người ấy hay sao?

Tư Đồ Sương đáp :

- Trang chủ lắm rồi, Tư Đồ Sương đã nói nhân phẩm, tài ba, oai vọng trong võ lâm của Trang chủ không có một món nào là không hơn người. Trong một vạn người chưa chắc đã tìm được một. Còn chàng nọ chỉ là một tên nho hủ, bằng sao được Trang chủ.

Nhưng tôi thiết tưởng việc này không thể so sánh bằng cách ấy được!

Im lặng hồi lâu, Hiếu Lam mới hỏi tiếp :

- Cô nương có thể cho tôi biết được người đó là ai không?

- Tôi chỉ có thể cho Trang chủ biết chàng tức là chàng, còn Trang chủ hỏi chàng làm chi?

- Hiếu Lam vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ, cho nên rất muốn được gặp mặt để xem người đó có cái gì hơn người không?

- Chàng chỉ là một người rất tầm thường. Nếu đấu với Trang chủ thực không địch nổi một thế. Đó là nói tình hình hiện thời thôi, chứ còn sau này thì không dám quả quyết.

- Cô nương chớ có hiểu lầm! Hiếu Lam tôi không phải là hạng người như thế đâu.

- Tôi biết lắm, nhưng dù Trang chủ có giết chết y thì sự việc cũng như thế thôi!

- Cô nương lòng cứng như sắt đá thực!

Thấy Hiếu Lam cứ quấy rầy mình hoài, Tư Đồ Sương tủm tỉm cười có ý muốn chọc tức và đỡ lời :

- Trái tim của tôi không những cứng như sắt đá mà có thể nói dù bẻ cạn đá mòn cũng không sao thay đổi được!

Ngẫm nghĩ giây lát, Hiếu Lam lại hỏi tiếp :

- Nếu Hiếu Lam quen biết cô nương trước người nọ có phải là tốt biết bao không?

- Vấn đề này khó nói lắm, chắc Trang chủ cũng biết tình cảm của nam nữ rất kỳ lạ, nhưng có lẽ lúc ấy Tư Đồ Sương này không đến nỗi cự tuyệt lòng tốt của Trang chủ đâu.

Gân mặt bỗng rung động một hồi, Hiểu Lam gượng cười nói tiếp :

- Có lẽ phước của Hiểu Lam này không bằng chàng nọ, số phận như vậy còn biết nói sao được nữa.

- Trang chủ đã lầm rồi, Trang chủ chỉ có thể nói phước không bằng được Tư Đồ Sương thôi!

- Sao vậy?

- Vì Trang chủ không phải là đàn bà và cũng không quen biết chàng ta.

Đã nổi ghen lên, Hiểu Lam hần học nói tiếp :

- Người mà cô nương đã nhận xét chắc không thể nào sai lầm được.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Đó chỉ là sự nhận xét của Tư Đồ Sương thôi.

- Nếu vậy việc này coi như là xong rồi, cô nương...

- Tư Đồ Sương đã uống quá nhiều rượu, đa tạ Trang chủ đã khoan đãi hậu hỷ như thế này. Sau này thể nào cũng xin hậu tạ.

Thấy nàng vừa nói vừa đứng dậy như vậy, Hiểu Lam ngăn người ra và vội hỏi :

- Sao? Cô nương đi về ư?

Tư Đồ Sương gật đầu đáp :

- Đại sự mà Trang chủ nói đã có kết quả rồi, nên Tư Đồ Sương tôi định cáo lui ngay bây giờ.

Hiểu Lam tỏ vẻ rầu rĩ, lẳng lặng không nói gì hết.

Ông già áo xanh vừa lên tiếng nói, bỗng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và lạnh lùng xen lời nói :

- Nếu Động chủ không nhận lời cuộc hôn nhân này, anh em lão phu không hoàn thành nhiệm vụ làm mai, tất nhiên không thể nào để cho Động chủ rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng như thế được.

Tứ đại hộ pháp đều đứng dậy, giận dữ nhìn hai ông già kia.

Tư Đồ Sương vẫy tay ra hiệu, bảo chúng không được nổi khùng như thế. Rồi nàng quay lại vừa cười vừa hỏi ông già nọ tiếp :

- Thế nào? Có phải hai vị muốn giữ khách hộ quý Trang chủ đây không?

Ông già bên trái cười khẩy một tiếng và đáp :

- Chính thế! Trừ phi Động chủ nhận lời thì thái độ của anh em lão phu tất phải khác hẳn.

Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Bằng không thì sao?

Ông già ấy biến sắc mặt đáp :

- Giờ này Động chủ đừng có hòng rời khỏi nơi đây nửa bước.

Tư Đồ Sương vẫn tủm tỉm cười, quay lại hỏi Hiểu Lam :

- Trang chủ, lời nói của bạn già kia có thực không?

Ngượng vô cùng, Hiểu Lam ấp úng đáp :

- Vấn đề này...

Nàng lại quay lại hỏi hai ông già tiếp :

- Có phải chỉ cần hai vị ra tay là đủ giữ nổi tôi đấy không?

Ông già bên trái đáp :

- Đái Vân sơn trang này cao thủ đông như kiến cỏ, người tài có rất nhiều, lão phu chỉ cần ra lệnh một cái là sẽ có rất nhiều người liều thân, thí mạng nhảy ra lưu giữ Động chủ ở lại ngay.

Trộn ngược đôi lông mày lên, Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Như vậy, hai vị mi giờ cái trò bắt cóc vua chúa để uy hiếp các chư hầu phải không? Nói ra không sợ hai vị tức giận chứ sự thực nơi đây ngoài quý Trang chủ ra còn miễn cưỡng đầu ngang tay với Tư Đồ Sương này thôi, còn thì không một người nào địch nổi ba hiệp của của bốn Động chủ.

Hai ông già cùng đứng dậy đồng thanh hỏi :

- Động chủ nói như vậy không sợ tự phụ quá hay sao?

Tư Đồ Sương đáp :

- Tôi cho ba hiệp hãy còn là nhiều đấy.

Hai ông già cũng cười như điên khùng, cả trần nhà cũng phải rung động, những ngọn đèn đu đi đu lại, tranh và câu đối đều bay tung lên.

Tứ đại hộ pháp thấy thế đều biến sắc mặt, quát lớn một tiếng, định có cử chỉ đối phó, nhưng Tư Đồ Sương đã xua tay, không cho chúng hành động và cười khúc khích nói tiếp :

- Tuyết Sơn nhị lão quả thực danh bất hư truyền. Môn Tam Dương chân khí của hai vị đã làm được rung động trời đất khiến quỷ thần phải sầu khóc, nhưng tiếc thay lại gặp phải Tư Đồ Sương này.

Ông già áo xanh lại biến sắc mặt và hỏi :

- Sao Động chủ lại nhận ra được anh em lão phu như thế?

Tư Đồ Sương đáp :

- Không lạ lùng gì cả. Tôi còn biết cả hai vị đã khốn khổ dưới pho Hồi Phong Thất Toàn Trảm như thế nào nữa.

Rùng mình đến thót một cái, hai ông già đồng thanh quát tiếp :

- Sao Động chủ lại biết cả chuyện ấy?

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười chưa kịp trả lời thì bên ngoài đã có giọng khàn khàn nói vọng vào rằng :

- Lão phu có việc rất khẩn cấp phải gặp Động chủ của lão phu ngay, phiền tiểu ca vào thông báo hộ một tiếng.

Tư Đồ Sương vừa ngăn người ra thì hai ông già nọ đã cười khẩy và một người nói :

- Tôi rồi càng hay. Một tên cũng không thể nào lọt lưới được.

Nói tới đó, y nói vọng ra bên ngoài rằng :

- Để cho y vào.

Ông già họ Trà ngênh ngang vội vàng bước vào, không thèm để ý nhìn ai hết, chạy thẳng đến trước mặt Tư Đồ Sương rí tai nói mấy câu.

Tư Đồ Sương rùng mình đến phất một cái, mặt biến sắc và nói :

- Có thật không hở cụ?

Ông già gật đầu đáp :

- Nên tin là có sự thật chứ không nên tin là không. Thôi! Đi mau lên bằng không sẽ không kịp đâu.

Tư Đồ Sương nghiêm nét mặt lại, gật đầu một cái, chưa kịp trả lời thì ông già áo xanh đã cười khẩy và xen lời nói :

- Chỉ sợ các ngươi không đi được đâu.

Ông già họ Trà ngăn người ra ngạc nhiên nhìn Tư Đồ Sương hình như muốn hỏi thì nàng đã quay lại nói với Hiểu Lam trước :

- Vì trang chủ, hiện giờ Tư Đồ Sương tôi đang có việc gấp, phải cáo từ ngay. Nếu hai vị Tuần sát của quý trang còn muốn cản trở bắt đắ đi Tư Đồ Sương tôi chỉ có một cách là ra tay thôi.

Mặt hơi biến sắc, mồm mấp máy định nói nhưng sau Hiểu Lam dậm chân xuống đất một cái thật mạnh và không nói năng gì hết.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng, xéch ngược đôi lông mày liễu lên bảo ông cụ rằng :

- Ông cụ, chúng ta đi thôi. Thử xem ai dám ngăn cản chúng ta nào?

Nói xong, nàng dẫn ông cụ với Tứ đại hộ pháp đi ra ngoài đại sảnh. Hai ông già nọ đột nhiên cất tiếng cười như điên khùng và đồng thanh nói :

- Tư Đồ Sương! Còn muốn đi khỏi nơi đây hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đồng bệnh bất tương liên

Tuyết Sơn nhị lão nói xong cùng múa chưởng nhắm mặt Tư Đồ Sương tấn công luôn, hai luồng kinh phong như vũ bão từ hai bên nhắm Tư Đồ Sương lần áp tới.

Tư Đồ Sương vẫn ung dung đi như thường, không thèm quay đầu lại, chỉ cười khẩy một tiếng và nói :

- Hai vị thật không biết tiến thoái chút nào!

Nàng giờ hai cánh tay nỏn nà lên, như hai con linh xà hất về phía sau một chưởng.

Liền có tiếng kêu bùng thật lớn, Tư Đồ Sương vẫn thung thăng đi về phía trước, không thấy tà áo của nàng bay lên chút nào mà đã thấy hai ông già cùng bị đẩy lui về phía sau ba bước. Cả hai đều biến sắc mặt và đồng thanh quát tiếp :

- Chưởng lực cao minh thực, có giỏi tiếp chưởng thứ hai của anh em lão phu.

Bốn chưởng cùng vung lên, nhắm phía sau Tư Đồ Sương tấn công tới. Hiển nhiên hai ông già đã nổi giận thực sự nên hai thế chưởng này nặng hơn trước nhiều, bên trong còn xen lẫn gió lạnh buốt xương.

Chỉ nghe thấy Tư Đồ Sương cười nũng nịu và nói tiếp :

- Đây là Băng Phách thân chưởng oai chấn vũ nội, và cũng là chưởng pháp độc đáo nhất của Tuyết Sơn nhị lão. Cụ già, xin nhường cho cụ đối phó đấy.

Nói xong, nàng bỗng tránh sang bên mấy thước để nhường cho hơi lạnh và chưởng phong mạnh như bài sơn đảo hải ấy dồn vào ông già họ Trà.

Ông già họ Trà trợn mắt lên, cười giọng quái dị và nói :

- Đã lâu không gặp mặt, hai già con hồi này tiến bộ khá nhiều. Cái trò nghề này cũng đã mạnh hơn trước một chút. Hừ!

Mọi người thấy cái áo xám của ông ta bỗng phồng lên, mặc cho hai luồng kinh phong như vũ bão nhắm vào người ông ta dồn tới. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu bộp bộp như đập vào da bò. Ông già họ Trà vẫn đứng yên, còn Tuyết Sơn nhị lão đã vỡ lẽ người này là ai rồi, trong lòng vừa kinh hãi thì đã thấy một luồng gió nóng hất trở lại. Cả hai cùng nhảy lui về phía sau mấy thước, trầm giọng quát hỏi :

- Trà Đà Tử đại giá giáng lâm, anh em lão phu đã sơ ý, không nhận ra được, ngày hôm nay nể mặt lão Đà Tử anh em lão phu tạm gác chuyện này sang bên, nhưng từ nay trở đi, Đái Vân sơn trang với Mân Tây bất động thể không đội trời chung.

Ông già họ Trà cười ha hả đáp :

- Hai người các ngươi không sợ gió lớn thổi cho cứng lưỡi hay sao? Nếu ngày hôm nay không có việc cần thì Trà Đà Tử này thể nào cũng bắt hai người phải bò dưới đất mà tiễn chúng ta ra ngoài cửa, còn sau này là địch hay là bạn thì tùy ý các ngươi muốn thế nào cũng được. Nếu hai ngươi còn hiềm trận đòn năm xưa chưa đã, thì cứ việc đi Mân Tây thử xem.

Nói xong, ông ta quay người, lớn bước đi theo Tư Đồ Sương ngay.

Bỗng nghe thấy Hiểu Lam ở phía sau lớn tiếng gọi với theo :

- Mời cô nương hãy tạm ngưng bước.

Tư Đồ Sương ngừng chân, từ từ quay người lại, vừa cười vừa hỏi :

- Chả lẽ Vi trang chủ cũng muốn cố giữ Tư Đồ Sương này ở lại hay sao?

Hiểu Lam đuổi theo tới, bẽn lẽn nói tiếp :

- Hiểu Lam tự biết đuối lý, cô nương hà tất còn...

Tư Đồ Sương bỗng cười khanh khách và đỡ lời :

- Từ giờ trở đi đôi bên đã biến thành nước với lửa, Vi trang chủ còn khách sáo như thế làm chi?

Hiểu Lam mặt đỏ bừng, vội đáp :

- Vừa rồi hai cụ ấy nhất thời quá nóng nảy, mong cô nương lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười, hỏi lại :

- Nếu vậy Vi trang chủ không có thù hằn gì với Tư Đồ Sương phải không?

Trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Hiểu Lam đáp :

- Không bao giờ Hiểu Lam tôi lại thêm làm cái trò vì yêu thành thù, vì ghen thành hận như thế!

Hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Vi trang chủ không hổ thẹn là một vị kỳ tài, Tư Đồ Sương tôi rất lấy làm kính phục.

Hiểu Lam gượng cười đáp :

- Hiểu Lam tôi không dám nhận hai chữ kính phục của cô nương. Chỉ mong cô nương đừng có quên tấm lòng thành thật của Hiểu Lam là tôi đã được toại nguyện lắm rồi.

Ngẩn người ra giây lát, Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Trên thế gian này còn có rất nhiều giai nhân tuyệt vời, Tư Đồ Sương tôi chỉ là một người rất tầm thường, Trang chủ hà tất...

thốt tiếng cười rất rầu rĩ, Hiểu Lam đỡ lời :

- Xin thú thật với cô nương, trải qua lần này, lòng của Hiểu Lam tôi đã lạnh như đá, và từ giờ trở đi, quyết ở vậy một mình.

Tư Đồ Sương nghe nói rùng mình đến phát một cái, cúi đầu xuống khẽ nói tiếp :

- Nếu Trang chủ làm như vậy thì đời này Tư Đồ Sương sẽ mang nghiệp tội rất nặng.

Nói xong, nàng tủm tỉm cười, quay người đi ra khỏi đại sảnh. Khi đi qua cái cầu gỗ, nàng lại tủm tỉm cười, quay người lại nói tiếp :

- Cảm phiền Trang chủ tiễn đi xa như thế này, Tư Đồ Sương tôi xin cáo từ.

Hiểu Lam gượng cười đáp :

- Cô nương khỏi nên khách sáo như vậy. Hôm nay chúng ta cách biệt, không biết đến ngày nào Hiểu Lam mới được tiếp rước lại cô nương? Mong cô nương hãy cẩn thận giữ gìn sức khỏe.

Tư Đồ Sương mỉm cười đỡ lời :

- Đa tạ Trang chủ. Việc gì cũng vậy, đều có chữ duyên, xin Trang chủ cẩn thận giữ gìn sức khỏe.

Nói xong nàng bước lên trên xe ngựa. Ông già họ Trà giờ rơi lên quất một cái, vó ngựa kêu lộp cộp, bánh xe chuyển động nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi khá xa. Xe đi được hơn trăm trượng, Tư Đồ Sương bỗng lớn tiếng hỏi :

- Cụ đưa cho tôi xem tờ giấy ấy.

Ông già họ Trà móc túi lấy một tờ giấy trắng đưa cho nàng.

Cầm lấy tờ giấy lên xem, Tư Đồ Sương thấy trên có viết những chữ như sau :

Trên đường của Động Cung, chàng nọ bị bắt cóc. Xà Khiết Ma Nữ đang giờ dâm oai, mau phóng xe đi cứu viện ở trên bờ hồ Ngọc trì.

Không thấy có hạ khoảng nên không biết là của ai viết, nàng cau mày lại hỏi :

- Người đưa giấy này là người như thế nào?

Ông cụ họ Trà đáp :

- Không ai đem tờ giấy tới cả. Đó là ở trong bụi cây trên lưng núi, chỗ cạnh lối đi rớt xuống. Tới khi lão đuổi lên thì không thấy một bóng người nào hết. Con nhãi có đoán ra được người đó là ai không?

Tư Đồ Sương đáp :

- Tuy cháu biết là ai, nhưng không hiểu tại sao họ lại làm như thế?

- Ai?

- Long Phan lệnh chủ.

- Long Phan lệnh chủ ư? Có lẽ con nhãi vì lo âu quá hóa hồ đồ cũng nên!

- Cháu không hồ đồ. Ngoài y ra, không còn người thứ hai nào theo dõi chúng ta, cũng không có người thứ hai biết rõ sự liên quan giữa chàng với cháu.

- Lão phu bảo không phải là Long Phan lệnh chủ, là vì y có thù lớn với thằng nhỏ nên thằng nhỏ bị người khác giết chết thì nó càng thích thú thêm chứ khi nào lại đem tin đến cho chúng ta để đi cứu viện như thế?

- Vì vậy Sương nhi mới thắc mắc không hiểu. Có lẽ y không muốn chàng bị người khác giết chết, và y cũng không muốn đích tay thì ân cũng nên?

- Theo lời của con nhãi người chả hóa ra Long Phan lệnh chủ là nhân vật anh hùng ư? Lão phu không nghĩ như thế.

- Theo sự nhận xét của cụ thì sao?

- Những việc phải dùng đến đầu óc như thế tổ hơn hết con nhãi đừng có hỏi đến lão phu. Lão phu chỉ có thể nói cho con nhãi biết một câu là việc này không giản dị đâu. Có thể thôi! Còn những việc khác thì con nhãi người phải tự dùng đầu óc mà suy nghĩ mới được.

Tư Đồ Sương cúi đầu không nói năng gì nữa. Nàng trầm ngâm giây lát mới nói tiếp :

- Đúng như lời cụ nói. Việc này ta đành tin là có chứ không nên tin là không. Dù nơi đó có là đầm rồng hang hổ, cháu cũng phải xông pha một phen.

Ông già họ Trà cười ha hả đáp :

- Con nhãi vì tình, vì nó. Còn lão phu đây vì nó và vì con nhỏ. Nếu thằng nhỏ ấy mà không sớm ngày học thành tuyệt nghệ thì lão phu với người một già một trẻ dùng hồng được an thân.

Về mặt rất thân thiện nhưng trong bụng của Tư Đồ Sương lại nóng như lửa thiêu.

Nàng nghe người ta nói từ lâu, Xà Khiết Ma Nữ trong nhóm Nam hoàng lục hung dâm tà độc ác lắm, nếu mình tới chậm một bước hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Như vậy nàng còn tâm trí đâu mà nói bông nói đùa nữa? Vì thế nàng nghe thấy ông già họ Trà nói như vậy đã cau mày lại đỡ lời :

- Cụ đừng nói nữa, mau đánh xe đi tới đích ngay đi!

Ông già họ Trà cười giọng quái dị đáp :

- Con nhãi cứ yên tâm, lão phu còn nóng ruột hơn người nhiều. Người không thấy hay sao? Cái xe này đã đi nhanh như bay đấy ư?

Tư Đồ Sương khẽ thở dài một tiếng, không nói năng gì hết.

Cùng một lúc ấy ở đầu phía Nam núi Động Cung, chỗ rất ít người lui tới đã có một cái bóng hồng nhanh như điện chớp bắn lên. Dưới hông của cái bóng hồng ấy có kẹp một vật gì màu trắng. Khi lên tới trên đỉnh núi, cái bóng nọ liền chạy đến chỗ cạnh thác nước, một cảnh đẹp thiên nhiên rồi bỗng nhiên mất tích.

Trong lúc cái bóng hồng vừa mất tích thì đột nhiên bên lề ngọn núi lại có hai cái bóng người mảnh khảnh, một xanh một đỏ bắn lên.

Thân pháp của hai người này vừa nhanh nhẹn vừa đẹp mắt, tốc độ lại còn nhanh hơn cái bóng hồng hồi nãy.

Sau một tiếng kêu ủa như tiếng gõ của chuông bạc nổi lên, hai cái bóng người ấy bỗng dừng chân lại.

Lúc ấy mọi người mới hay đó là hai thiếu nữ mặc võ trang màu hồng và màu xanh.

Hai thiếu nữ đang đứng ở cạnh cái đầm, chỗ dưới thác nước. Người ta chỉ trông thấy hai thân hình rất yếu điệu của hai nàng thôi chứ không trông thấy rõ mặt của hai nàng. Nhưng cứ xem thân hình cân đối như vậy thì chắc mặt của hai nàng phải xinh đẹp lắm.

Thiếu nữ áo đỏ đứng ở bên trái với giọng nũng nịu nói :

- Thành tỹ, rõ ràng chúng ta thấy con đàn bà tiện tỹ ấy ẵm một người đàn ông chạy lên đây, sao chỉ trong nháy mắt đã không thấy tung tích của nó đâu rồi?

Thiếu nữ áo xanh đứng ở bên phải đáp :

- Ngu tỹ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Xem như vậy nơi đây thể nào cũng có chỗ bí ẩn gì?

Thiếu nữ áo đỏ vội đỡ lời :

- Có phải Thành tỹ định nói...

- Ngu tỹ chỉ nghĩ như vậy thôi. Bằng không sao đột nhiên Liễu Chân Chân lại mất tích như thế?

- Thành tỹ nói đúng đây. Chúng ta mau đi kiếm ngay, bằng không chỉ e người đàn ông nọ sẽ bị lụy đây.

- Sao hiền muội cứ hay thích can thiệp vào việc người? Việc của chúng ta đến giờ vẫn chưa có manh mối.

- Thành tỹ nói như thế không đúng. Tuy vai chính mà chúng ta đuổi theo đã thất lạc nhưng nay trông thấy yêu phụ hại người chả lẽ chúng ta lại khoanh tay, không thêm can thiệp đến hay sao?

- Thôi được, lúc nào lời nói của cô cũng có lý hết. Thảo nào cô nương lại chả cứng cô hơn tôi. Lần này việc chính của chúng ta đã làm hỏng rồi, ở trước mặt cô nương cô phải nhận trách nhiệm thì cô nương mới đỡ trách mắng chúng ta. Bây giờ chúng ta hãy...

Đột nhiên có tiếng cười rất đậm đắng và rất khê lợt vào tai của hai nàng. Thiếu nữ áo xanh đang nói liền ngắt lời, vội giơ chưởng nhắm thác nước ở chỗ cách hai nàng hơn hai trượng tấn công luôn.

Thiếu nữ áo đỏ rất ngạc nhiên, vừa lên tiếng hỏi :

- Thành tỹ làm gì?

Thác nước bị chưởng lực của thiếu nữ áo xanh để rõ một cái khe rộng hơn thước nhưng lại khép lại ngay.

Trong thời gian nước rẽ và khép lại thì thiếu nữ áo xanh đã cười khẩy một tiếng và nói :

- Một chỗ kín đáo thật.

Thế rồi nàng kéo tay thiếu nữ áo đỏ cùng nhảy xổ vào trong thác nước biến mất.

Một lát sau đã thấy bên trong thác nước có mấy tiếng quất tháo thánh thót nổi lên nhưng lại im lìm ngay.

Lại một lát nữa, nước thác rẽ đôi, hai bóng người một xanh một đỏ ở bên trong nhảy ra. Người áo xanh cắp một vật gì màu trắng, cả hai cùng phi thân xuống dưới núi.

Khi hai người áo xanh và áo đỏ vừa nhảy xuống dưới núi thì lại thấy hai cái bóng người một đen một xám ở phía đằng kia phi lên và cũng đứng ngay vào chỗ hai thiếu nữ áo xanh áo đỏ vừa đứng hồi nãy.

Thì ra hai người lên sau chính là Tư Đồ Sương với ông già họ Trà. Nhìn xung quanh một vòng, Tư Đồ Sương cau mày hỏi :

- Nơi đây có phải là Ngọc Trì không hở cụ?

Ông già họ Trà gật đầu, chỉ cái đầm ở chỗ cách hai người hơn hai trượng nói tiếp :

- Phải, chính nơi đây rồi. Nước thác chảy xuống dưới đầm, bọt nước bắn tung tóe trong cái đầm trắng xóa như ngọc nên vì thế người ta mới gọi nó là Ngọc Trì.

Tư Đồ Sương trầm ngâm giây lát lại hỏi tiếp :

- Bây giờ cạnh Ngọc Trì có núi với cây cỏ, chứ có bóng người đâu mà bảo chúng ta lên đây tìm kiếm làm chi?

Ông già họ Trà cũng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Con nhài không nên nóng lòng như thế vội. Nam hoang lục hung đã ở xa tới đây thì chắc sào huyết của chúng phải bí mật lắm. Chúng ta hãy tìm kiếm một lược rồi hãy nói sau.

Tư Đồ Sương giọng nóng nảy, dậm chân xuống đất, hậm hực nói :

- Thật là nóng lòng chết đi được. Việc này không thể trì hoãn được. Bây giờ chưa thấy hình bóng một người nào cả...

- Con nhài này lúc nào cũng vậy. Bây giờ chúng ta đã đến đây rồi, dù có nóng lòng chí chết cũng vô dụng. Cổ nhân đã nói : Ở hiền gặp lành. Chắc thằng nhỏ ấy không...

Hai mắt lộ hung quang, Tư Đồ Sương nghiêng răng mím môi nói tiếp :

- Hừ! Liễu Chân Chân nếu đụng chạm tới một sợi tóc của chàng thế nào tôi cũng phải xé xác Nam hoang lục hung ra làm muôn mảnh mới thôi.

Thấy mặt của Tư Đồ Sương rất hung ác, ông già cũng phải kinh hãi thẳm, gượng cười đỡ lời :

- Thôi! Con nhài đừng có giận dữ suông như thế làm chi. Mau đi tìm kiếm có hơn không?

Tư Đồ Sương dậm chân một cái, đã phi thân lên trên cây cổ thụ ở chót đỉnh núi.

Ông già trông thấy hòn đá mà nàng vừa dẫm chân lên đã vụn thành cám liền lác đầu, gượng cười và đi sang phía bên trái ngay.

Tư Đồ Sương đứng ở trên cao nhìn xuống, nhìn xa nhìn gần, nhìn tả nhìn hữu, nhưng ngoài ông già họ Trà thì không có một bóng người nào hết. Nàng càng sốt ruột thêm, lấy nhảy xuống chỗ cũ, đã thấy ông già họ Trà quay trở lại, cau mày nhìn nàng, chẳng nói chẳng rằng.

Lòng càng đau, óc càng rối thêm, Tư Đồ Sương đã úa hai hàng lệ, dậm chân xuống đất liên tiếp và hậm hực nói :

- Cụ biết làm sao bây giờ đây? Biết làm sao bây giờ đây?

Ông già ngẫm nghĩ giây lát bỗng trầm giọng đáp :

- Chả lẽ chúng ta bị lừa...

đột nhiên trên không có tiếng kêu rất thánh thót nổi lên. Ông già vội ngắt lời và cùng Tư Đồ Sương nhìn lên phía trên thì thấy ở chỗ trên cao hơn trăm trượng có một con chim bồ câu trắng đang bay lượn nhưng không định đậu xuống bên dưới. Ông già hớn hớ nói :

- Con nhài thấy chưa! Có con chim bồ câu này xuất hiện không khác gì đã nói rõ nơi đây...

Tư Đồ Sương bỗng nghĩ ra được một kế, phẩy tay một cái, vội nhảy tới sau tảng đá lớn ở phía bên phải.

Ông già ngẩn người ra giây lát nhưng đã mỉm cười và nhảy theo vào tảng đá kia luôn. Hai người ẩn núp ở sau tảng đá, nhưng mắt cứ chăm chú nhìn vào con chim bồ câu đang lượn ở trên cao.

Con chim lượn mấy vòng, đột nhiên cụp cánh đâm bổ xuống, như một mũi tên bạc bắn thẳng vào trong thác nước.

Ông già họ Trà cười ha hả nói :

- Con chim này tinh khôn thật...

Tư Đồ Sương đã cười khẩy một tiếng, nhảy lên trên ngọn đá và đâm bổ vào trong thác nước luôn. Ông già biết nàng rất quan tâm đến Độc Cô Ngọc mới có hành động vội vã như thế, nhưng ông ta cũng vội nhảy theo vào.

Tư Đồ Sương xuyên qua thác nước, liền thấy trước có một cái hang động, đường quanh co khúc khuỷu nên không biết sâu là bao?

Nàng vừa định đi vào trong hang đã nghe thấy phía sau có tiếng chân người vội quay đầu lại nhìn mới hay ông già họ Trà cũng theo vào. Ông già vừa cười vừa nói :

- Không ngờ con nhài lại cao mình hơn lão phu nhiều, áo của lão phu đã ướt đẫm hết, mà áo của ngươi chỉ có mấy giọt nước thôi...

Nói tới đó, ông ta nhìn vào trong hang mỉm cười nói tiếp :

- Bọn ma quỷ giờ đủ trò hèn mạt, phải nên đề phòng cẩn thận mới được. Để lão phu đi trước mở đường cho.

Nói xong ông ta lớn bước đi thẳng vào trong hang động liền.

Tư Đồ Sương lo âu cho sự an nguy của Độc Cô Ngọc nên vội đi theo vào. Hang đó không sâu lắm nhưng vì quanh co khúc khuỷu nên hai người không

sao trông thấy rõ tình cảnh bên trong.

Khi vào tới chỗ cuối hang, cả ông già và Tư Đồ Sương đều ngăn người ra.

Thì ra, chỗ cuối hang lại là một thạch thất được trang hoàng lịch sự lắm. Trên trần có treo đèn pha lê, phía bên phải có chiếc ghế bành bọc đệm gấm, có kỷ trà bằng gỗ sơn chi, màn lụa che lợp trong lợp ngoài. Phía bên trái có kê một cái giường trải nệm gấm, Xà Khiết Ma Nữ Liễu Chân Chân đầu tóc rối bù, áo không cài khuy đang nằm ở trên đó, đôi vú hơi lộ ra bên ngoài, hai mắt lim dim như đang ngủ say nên không hay biết có người vào tới nơi. Hai người nhìn chung quanh, không thấy hình bóng của Độc Cô Ngọc ở đâu cả.

Hai người chỉ nhìn qua một cái đã biết ngay Chân Chân bị người ta điểm trúng yếu huyệt ngủ. Nhưng hai người rất lấy làm lạ vì Nam hoang lục hung võ nghệ cao cường như thế, sao lại bị người ta điểm huyệt một cách dễ dàng, không hay biết một tí gì như thế?

Ngắm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương liền giải huyệt cho Chân Chân. Vừa lai tỉnh, Chân Chân trông thấy hai người đã vội ngồi dậy và nhảy xổ tới ngay. Ông già họ Trà khẽ quát bảo :

- Quân không biết nép tê gì cả, mau quay trở về đi!

Ông giơ tay lên khẽ hất một cái, Chân Chân đã bị đẩy bắn ngược về phía sau và té lăn ra trên giường luôn.

Vừa ra tay đã bị người ta đẩy lui như vậy, Chân Chân biết ngay mình đã gặp phải cao thủ rồi, kinh hãi thẳm, ả xéch ngược lông mày lên, đang định lên tiếng thì ông già họ Trà đã cười khẩy một tiếng và trầm giọng nói :

- Tiểu yêu tinh! Tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn ngồi yên đó để nghe chúng ta hỏi.

Bằng không lão già gù này chỉ cho ngươi một chưởng là ngươi nát ra thành cám luôn.

Chân Chân nghe thấy lão già gù nói liền ngấm nhìn lại ông già họ Trà, biết đích thị là ông ta rồi ả hoảng sợ đến mất hết hồn vía, buộc miệng hỏi lại :

- Thế ra lão tiền bối họ Trà...

- Câm mồm!

Ông già bỗng quát lớn một tiếng rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Tên hủ của lão già gù này đâu đến cái thứ yêu phụ ngươi được tùy tiện gọi tới.

Phải, lão phu chính là Trà Lô, năm xưa đã dùng chưởng đánh chết sư phụ của các ngươi đây. Món nợ cũ này để lát nữa hãy nói chuyện, lão phu chỉ hỏi ngươi thẳng nhỏ mà ngươi bắt cóc ở giữa đường đem vào trong này đi đâu rồi?

Chân Chân rất khôn ngoan, biết đối phương chính là Đà Tẩu Trà Lô oai chấn Đại Mạc năm xưa và tự biết mình địch không nổi ông ta, hướng hồ cạnh ông ta còn có một thiếu nữ tuyệt sắc, về mặt lạnh lùng không gợn mà oai. Nên y thị đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi đáp :

- Trà Đà Tử khỏi cần làm bộ làm tịch như thế. Bây giờ Liễu Chân Chân tự biết không địch nổi người, nhưng món nợ cũ thế nào cũng có người đến thanh toán. Còn thư sinh người vừa hỏi đó đã được người khác cứu đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuyện lạ xảy ra liên tiếp

Ông già họ Trà nghe thấy Chân Chân nói như vậy giật mình đến thót một cái vội hỏi lại :

- Được ai cứu thế?

Mặt đỏ bừng, Chân Chân đáp :

- Tôi chưa trông thấy rõ người đó là ai?

Ông già họ Trà trợn ngược đôi lông mày trắng lên, chưa kịp nói thì Tư Đồ Sương đã cười khẩy xen lời hỏi :

- Nam hoang lục hung tiếng tăm lừng lẫy như thế mà bị người khác cướp mất người ở cạnh mình đi, rút cục vẫn không biết người đó là ai? Lời nói này chỉ

có thể lừa dối đứa trẻ lên ba được thôi.

Chân Chân quay lại nhìn Tư Đồ Sương và hỏi :

- Người là ai?

Tư Đồ Sương lạnh lùng đáp :

- Ta là Tư Đồ Sương.

Chân Chân ngẩn người ra giây lát, lạnh lùng nói tiếp :

- Tường là ai, thế ra là Động chủ của Mân Tây bát động đã già lắm, bốn cô nương ngưỡng mộ đã lâu. Ở trước mặt hai vị cao nhân Chân Chân này nhận thấy câu chuyện vừa rồi không có gì hồ thẹn hết, vì công lực của người đó rất cao cường, ra tay lại chớp nhoáng, không để cho Chân Chân trông thấy rõ mặt đã điểm trúng ngay yếu huyệt mê rồi, nên Chân Chân mới không biết họ là ai. Nhưng vẫn có thể cho hai vị biết được một điểm này, người đó là đàn bà.

Ngẩn người ra giây lát, ông già họ Trà hỏi tiếp :

- Tiểu yêu tinh nói bậy! Ngươi bảo không biết rõ đối phương là ai thì sao lại biết rõ đối phương là đàn bà như thế?

Chân Chân cười khẩy đáp :

- Chuyện ấy giản dị lắm, vì trước khi Chân Chân bị điểm huyệt đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng quát tháo rất thánh thót.

Thấy đối phương trả lời rất có lý nên ông già không sao bắt bẻ được nữa. Tư Đồ Sương ngẫm nghĩ giây lát lại lên tiếng :

- Ngươi nói như vậy bốn cô nương cũng có thể tin được vài thành nhưng cô nương nên biết, xưa nay Nam hoàng lục hung rất kiêu ngạo và hung tàn lắm, khi nào lại chịu để cho làm mất tên tuổi như vậy?

Chân Chân mặt đỏ bừng lên và hỏi lại :

- Hình như Động chủ biết rõ chuyện của sáu anh chị em của chúng tôi lắm, chẳng hay Động chủ có thể cho biết Động chủ với thư sinh ấy có liên can gì?

Mặt hơi đỏ, Tư Đồ Sương lạnh lùng đáp :

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, chàng là vị hôn phu của bốn cô nương đấy.

Chân Chân ngẩn người ra giây lát rồi cười khanh khách và nói tiếp :

- Nếu vậy chàng ấy được điểm phúc quá. Thảo nào trông thấy Liễu Chân Chân này mà chàng không thêm đề ý tới.

Mặt vẫn đỏ bừng, Tư Đồ Sương trợn ngược đôi lông mày lên quát hỏi :

- Liễu Chân Chân! Có phải ngươi muốn chết sớm hơn một chút đấy không?

Vẫn cười khanh khách, Chân Chân đáp :

- Xưa nay Liễu Chân Chân vẫn không coi trọng hai chữ sinh tử. Tuy Chân Chân cũng biết song quyền địch không nổi bốn tay, nhưng dám chắc hiện giờ các ngươi vẫn chưa dám làm gì Liễu Chân Chân này.

Ông già lại trợn ngược đôi lông mày lên nhưng Tư Đồ Sương đã cười khẩy đỡ lời :

- Giết ngươi thì dễ dàng như cắt tiết một con gà hay một con chó. Sở dĩ ta chưa giết ngươi ngay là còn muốn hỏi thêm vài lời đấy thôi.

- Thế các người đã hỏi xong chưa?

- Hỏi xong rồi và đã đến giờ ngươi phải đền tội đây.

- Tại sao hai người vẫn chưa dám ra tay?

- Bốn động chủ sợ còn muốn biết tại sao ngươi lại nói hiện giờ chúng ta chưa dám giết ngươi vội thế là nghĩa lý gì?

- Giản dị lắm!

Chân Chân vừa nói vừa giơ tay lên lấy một vật gì ở trên tóc xuống vừa cười vừa nói tiếp :

- Ngươi có biết đây là vật gì không?

Tư Đồ Sương ngăn người ra một hồi mới trả lời :

- Một cây trâm cài tóc, có gì...

Ông già họ Trà đột nhiên xen lời nói :

- Con nhãi, đó là Bích Ngọc Trâm, ám khí rất độc ác của yêu phụ này đấy.

Tư Đồ Sương nghe nói kinh hãi thẳm. Chân Chân cười khanh khách nói tiếp :

- Dù sao Trà Đà Tử là gừng già vẫn cay và rộng kiến thức hơn! Phải, cây trâm này chính là Bích Ngọc Trâm, một món ám khí bá đạo tuyệt luân. Người đừng có coi thường cây trâm nho nhỏ này, Liễu Chân Chân chỉ khẽ ném một cái, trong mười trượng sẽ biến thành bể lửa. Chắc Trà Đà Tử đã biết rõ sự lợi hại của nó rồi phải không?

Ông già họ Trà cũng kinh hãi thẳm nhưng mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, cười khẩy đáp :

- Phải! Lão phu biết nó khá lợi hại thực nhưng lão phu còn biết người có tất cả ba mũi trâm này, năm xưa chỉ dùng một, bây giờ chỉ còn lại hai, nếu dùng một cây trâm để đối phó với hai người lão phu chắc người không đỡ đâu.

Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Trà Đà Tử đã lầm rồi, tuy ít khi Chân Chân này phải sử dụng đến cây Bích Ngọc Trâm, nhưng một cây trâm mà đổi tính mạng của hai cao thủ tuyệt thế thì cũng đáng lắm. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu hai vị rời khỏi hang động này ngay thì Liễu Chân Chân vẫn chưa muốn sử dụng tới nó vội.

Ông già họ Trà xéch ngược đôi lông mày lên nhưng không nói năng gì. Tư Đồ Sương hơi trầm ngâm một chút rồi bỗng cười ha hả và nói tiếp :

- Liễu Chân Chân người nhận thấy một mũi Bích Ngọc Trâm đổi lấy tính mạng của hai cao thủ tuyệt thế chúng ta rất đáng, vậy người còn do dự gì nữa. Tính nết của người xưa nay hung tàn độc ác như vậy bọn Động chủ thiết nghĩ dù chúng ta có rút lui ra khỏi hang động này người cũng chưa hài lòng đâu. Nên bọn Động chủ không tin người bỗng có lòng từ bi như vậy, trái lại còn nghi ngờ cây Bích Ngọc Trâm ở trong tay người chưa chắc đã là cây Bích Ngọc Trâm thực.

Ông già họ Trà cũng bỗng cười ha hả và xen lời nói :

- Con nhãi thông minh thực, lão già gù này dám nói đây chỉ là cây châm giả mà thôi.

Tuy vậy hai người vẫn chưa dám ra tay vội, Chân Chân đảo ngược đôi người một vòng và hỏi lại :

- Nhỡ lực của hai vị sắc bén lắm, cơ trí lại cao minh hơn người, sao hai vị lại không thử thách đi?

Ông già họ Trà quay lại hỏi Tư Đồ Sương rằng :

- Ý kiến của con nhãi như thế nào?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương đáp :

- Vâng, không thể để cho y thị tẩu thoát được.

Ông già cười ha hả hỏi tiếp :

- Già này chiều lòng người, hãy để cho ả ném mũi Hồi Phong Thắt Toàn Trâm, nhưng nếu nó ra tay thì đó là việc của người đấy nhé?

Tư Đồ Sương gật đầu đáp :

- Cụ cứ việc ra tay đi, để Sương nhi đối phó với Bích Ngọc Trâm cho.

Ông già hớn hờ cười, quay lại hỏi Chân Chân rằng :

- Tiểu yêu tinh nghe thấy chưa? Mau nộp mạng..

Chân Chân bỗng cười khanh khách, giơ tay lên ném luôn. Một điểm ánh sáng xanh biếc rời khỏi tay nàng bay ra, đồng thời nàng nhanh như một mũi tên phi thẳng vào sau tấm màn ở góc bên phải.

Tuy ông già với Tư Đồ Sương ăn nói rất ung dung, nhưng trong lòng vẫn bán tín bán nghi, nay thấy Chân Chân ném Bích Ngọc Trâm ra, cả hai đều giật mình kinh hãi, vội giơ bốn chưởng lên nhằm luồng ánh sáng xanh ấy tấn công luôn. Chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, Bích Ngọc Trâm đã vụn ra như cám, không có oai lực gì hết.

Ông già thét lớn một tiếng, nhảy ngay tới phía sau tấm màn và thuận tay vén lên, tới khi nhìn kỹ, ông ta tức giận đến run lẩy bẩy.

Thì ra sau tấm màn là một lối ra khác của thạch thất này, lối đi cong queo khúc khuỷu, không biết dài bao nhiêu và cũng không còn trông thấy hình bóng của Chân Chân đâu nữa.

Ông già hậm hực đập chân xuống đất mấy cái và nói tiếp :

- Quân giảo hoạt, nếu lần sau lão già gù này bắt gặp, thế nào cũng lột da rút gân của y thị mới hả dạ.

Tư Đồ Sương gượng cười đỡ lời :

- Không ngờ Liễu Chân Chân lại xảo trá đến như thế. Cù à, chúng ta đi thôi!

Ông già vẫn chưa nguôi cơn giận, cười khẩy một tiếng, giờ chướng lên đánh liên hồi, chỉ nghe thấy kêu “bùng bùng” liên tiếp. Tất cả đồ đạc bày biện ở trong thạch thất ấy đều bị đánh vỡ tan tành.

Tư Đồ Sương thấy vậy cau mày, rầu rĩ lắc đầu vừa cười vừa nói :

- Cù làm gì...

Nàng vừa nói tới đó, bỗng nghe thấy có tiếng “củ củ”, một cái bóng trắng ở sau tấm màn bay ra, phi thẳng ra bên ngoài.

Ông già cười khẩy một tiếng, nói :

- Súc sinh còn muốn chạy phải không?

Ông ta giờ tay phải lên vẫy một cái. Cái bóng trắng lại kêu “củ củ” và như một mũi tên bay ngược trở lại, rớt ngay vào trong lòng bàn tay của ông ta.

Lúc ấy hai người mới hay cái bóng trắng ấy chính là một con chim bồ câu đã dẫn hai người chui qua thác nước vào trong này. Nó vẫn kêu luôn mồm vào vỗ cánh liên tiếp.

Ông già họ Trà chẳng nói chẳng rằng, cời cuộn giấy ở dưới chân con chim ra xem và ngẩn người ra một hồi rồi nói :

- Con nhãi, thử xem tờ giấy này có ý nghĩa gì?

Nói xong, ông ta đưa tờ giấy đó cho Tư Đồ Sương. Nàng nọ vội giở tờ giấy ra xem, thấy trong đó viết :

“Thơ gửi tứ đệ, ngũ muội.

Vật nọ đã xuất hiện ở Tứ Xuyên, hai người phải hòa tốc đi ngay.”

Tư Đồ Sương trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thế ra chúng đang tìm kiếm vậy gì nên chúng mới vội vã như thế. Nhưng Sương nhi không hiểu vật gì mà đáng để Nam hoàng lục hung phải kéo cả bọn...

Nói tới đó, nàng hơi ngừng một chút, đảo ngược đôi ngươi một vòng mới nói tiếp :

- Bất cứ chúng tìm kiếm cái gì, thế nào tôi cũng phải đưa giỡn chúng một phen mới được.

Nói xong, nàng cúi xuống nhặt cái bút kẻ lông mày lên, viết thêm mấy chữ vào phía sau tờ giấy :

“Hiện giờ chúng tôi đang bị giam giữ ở Động Cung, thấy giấy này mau tới cứu viện.”

Viết xong, nàng lại đưa cho ông già xem.

Ông già xem qua một lượt, vừa cười vừa hỏi :

- Con nhãi này ngu xuẩn thực! Chẳng lẽ chúng lại không nhận ra được bút tích hay sao?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Không sao, càng thế càng khiến chúng khó mà phân biệt ra được thực hư như thế nào?

Ông già vừa cười vừa đỡ lời :

- Con nhãi nói cũng có lý. Thôi được! Già này để cho ngươi làm thử xem sao.

Nói xong, ông ta cột tờ giấy vào chân con chim bồ câu rồi thả nó bay luôn.

Ông già lại nhìn Tư Đồ Sương một cái và hỏi tiếp :

- Con nhải, kế hoạch tiếp theo đây người sẽ làm thế nào?

Tư Đồ Sương đáp :

- Chàng đã thoát khỏi bàn tay ma nữ. Sương nhi khỏi phải lo âu nữa. Chúng ta đi thôi!

Nói xong, nàng quay người đi luôn.

Ông già đuổi theo và hỏi :

- Con nhải thử nghĩ xem ai đã cứu y đi?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương không trả lời thì chớ, trái lại còn hỏi lại ông già rằng :

- Cụ hiểu rộng như vậy chắc thế nào cũng biết trong võ lâm có người đàn bà nào công lực cao siêu hơn Liễu Chân Chân nhiều như thế?

Ông già ngăn người ra giây lát rồi đáp :

- Trong võ lâm thì có nhiều cân quốc hồng phần lắm. Nếu nói người có công lực cao siêu, chỉ ra tay tấn công có một thế mà đã kìm chế được Chân Chân như vậy trừ con nhải người ra quả lão phu không nghĩ ra được người thứ hai nữa, hay là Đồng Vô Song có phục sinh thì mới có tài ba như vậy.

Tư Đồ Sương ngẫm nghĩ giây lát rồi đột nhiên hỏi tiếp :

- Thưa cụ, có thực Đồng Vô Song tiền bối đã chết rồi đấy không?

Ngăn người ra một hồi, ông già đáp :

- Tuy lão phu không được mục kích, nhưng Độc Cô Vân Phi nói ra thì việc này ắt không phải là giả. Hơn nữa, khi y tìm thấy cái áo rách dính đầy máu ở trên núi Nhạn Đãng đã có khá nhiều người trông thấy.

Tư Đồ Sương lắc đầu nói tiếp :

- Sương nhi thiết nghĩ người hiền bao giờ cũng được ông trời phù hộ cho. Kỳ nữ tử nhất thời mà lại có lòng hiệp nghĩa, hiền thực như Đồng tiền bối, Sương nhi dám chắc không khi nào bà ta lại bị chết một cách lạng lẹ như thế đâu.

Ông già thờ dài một tiếng rồi gượng cười đỡ lời :

- Những người trong giới bạch đạo ai chả nghĩ như vậy. Nhưng sự thực tàn ác ấy vẫn là sự thực. Từ xưa tới nay bao giờ cũng vậy, ông trời hay ghen ghét những người có kỳ tài, người tốt phần nhiều bị yêu thọ.

Nói tới đó, ông ta có vẻ ngạc nhiên hỏi lại Tư Đồ Sương rằng :

- Việc này đã cách đây lâu năm như vậy, sao bỗng nhiên con nhải lại nhắc nhở tới làm chi?

- Vừa rồi Sương nhi nghe thấy cụ nhắc tới Đồng tiền bối, nên nhất thời bỗng nghĩ đến các nghi vấn trên và trong lòng cũng bất bình hộ bà ta.

- Những sự bất bình ở trên đời này thì nhiều lắm, mình can thiệp sao cho xuê?

Thôi, mi hãy nên để tâm trí vào việc hiện thời đã.

- Việc này vẫn quanh quẩn ở trong đầu óc của Sương nhi, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được người tới cứu chàng là ai? Như quý hồ chàng không bị lọt vào tay yêu nữ như Liễu Chân Chân thì Sương nhi rất yên tâm.

Ông già biết Tư Đồ Sương xưa nay vẫn là người có tài trí hơn người, nhưng lúc này cũng phải chịu bó tay như mình, nên ông ta chỉ thở than thầm thôi chứ không nói năng gì nữa.

Hai người ra khỏi thác nước liền chạy ngay xuống núi. Còn cách mấy chục trượng nữa tới xe ngựa thì đã thấy một người trong bốn đại hộ pháp hốt hoảng chạy tới.

Tư Đồ Sương ngừng chân lại hỏi :

- Việc gì thế Ngô Cương?

Đại hán tên là Ngô Cương đã chạy tới trước mặt nàng, cung kính vái chào và nói :

- Thừa cô nương, vừa rồi không biết có một tờ giấy từ đâu bắn tới, thuộc hạ không dám mở ra xem, nên phải tới đây đưa cho cô nương qua mắt.

Y vừa nói vừa móc túi lấy một cuộn giấy trắng, hai tay đưa cho Tư Đồ Sương.

Cầm lấy cuộn giấy, Tư Đồ Sương vội giở ra xem, nàng cũng cau mày lại, chẳng nói chẳng rằng. Thì ra tờ giấy ấy viết rằng :

“Chàng đã thoát khỏi ma kiếp, hiện đang đi ở trên đường của miền đông tỉnh Phúc Kiến này.”

Ông già thấy Tư Đồ Sương ngần người ra như vậy, vội lên tiếng nói :

- Con nhãi đưa giấy đây cho lão xem xem?

Tư Đồ Sương vội đưa tờ giấy cho ông ta. Ông ta xem qua một lượt liền cười và nói tiếp :

- Như vậy đáng lẽ ngươi mừng mới phải, tại sao ngươi lại rầu rĩ như thế?

Tư Đồ Sương bỗng hỏi lại :

- Cụ có thấy bút tích trên tờ giấy này giống hết bút tích của tờ giấy đã báo động cho chúng ta không?

- Phải!

- Người này vẫn ở quanh chúng ta và biết rõ tung tích của chàng. Nếu người quả thực là Long Phan lệnh chủ như Sương nhi đã nói thì đáng sợ lắm.

Ông già nghe thấy Tư Đồ Sương nói như vậy mặt cũng hơi biến sắc, vội lên tiếng :

- Con nhãi...

Tư Đồ Sương lắc đầu, ngắt lời ông ta nói tiếp :

- Cụ khỏi cần phải lo ngại như thế làm chi, nếu người đó là Long Phan lệnh chủ thực thì tại sao lại chịu để yên cho chàng như thế? Và còn viết giấy báo tin cho chúng ta biết là chàng đi về miền Đông tỉnh Phúc Kiến như vậy làm chi?

Ông già ngần người ra giây lát, rồi gượng cười nói tiếp :

- Lão phu càng già càng hồ đồ, ngươi có thể nói rõ cho lão phu hay không?

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Sương nhi cũng như cụ vậy, không biết một tí gì hết. Nhưng thế nào Sương nhi cũng phải làm cho ra manh mối mới thôi...

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Ngô Cương mà dặn bảo tiếp :

- Các ngươi hãy đánh xe trở về Mân Tây trước, truyền lệnh dụ của ta cho Mạc Đồng hay, bảo y thay mặt ta xử lý mọi việc. Thôi! Các người mau đi đi!

Ngô Cương cung kính vái một vái và đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Nói xong y quay người đi luôn.

Ông già ngần người ra hỏi nàng tiếp :

- Con nhãi làm như thế để làm chi?

Tư Đồ Sương đáp :

- Sương nhi muốn cùng cụ đi Mân Đông một phen. Trước là bảo vệ chàng, rồi chúng ta phải tìm cho ra lẽ việc này. Nếu chúng ta cứ sử dụng xe ngựa, không những không tiện mà còn rất lộ liễu.

Ông già cau mày lại nói tiếp :

- Con nhãi này nóng nảy thực, nếu ngươi nói sớm một chút để một mình lão phu đi có phải là xong không?

- Cụ không nên trách Sương nhi vội, tốt hơn hết cụ hãy tự hỏi xem cụ có nóng nảy hơn Sương nhi không?

- Cái gì? Ngươi sợ lão phu nhất thời không nhịn được, sẽ làm hỏng đại sự của ngươi ư?

- Sương nhi đầu dấm, nhưng muốn có cụ đi cùng, có thêm một người bàn tán và có thêm một người giúp sức bao giờ cũng hơn.
 - Người khéo nói lắm. Nói thực cho người biết, lão phu chỉ có biết đầu sức chứ không biết đầu trí. Cái trò quái quỷ này phải sử dụng đôi chút đầu óc mới được. Có người đây, lão phu đỡ phải hồ đồ, không biết quyết định ra sao.
- Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói :
- Chính cụ đã nói như vậy đấy nhé!
 - Con nhãi cứ yên tâm. Xưa nay lão phu đã nói ra không bao giờ từ chối hết, chứ không như người. Nhưng còn về võ công thì bây giờ lão phu cũng phải chịu người.
 - Không có cụ Sương nhi làm gì có ngày hôm nay. Cụ chả vẫn hy vọng Sương nhi tài ba hơn người và hơn cả cụ là gì?
 - Con bé này khéo nói lắm. Phen này dù lão phu có phải hy sinh tính mạng cũng phải giúp người tới cùng. Thôi, đừng có nói đùa nữa, chẳng hay người định đối phó bằng cách nào đây?
 - Sương nhi nhận thấy đi như thế này hơi chướng mắt một chút, nên muốn mua quần áo nho sinh để cải trang.
 - Hay lắm! Nếu vậy lại có không biết bao nhiêu con nhãi chết mê chết mệt vì người. Nếu người làm như thư sinh thì già này này phải làm lão thư đồng mới được.
- Thế rồi hai người cười ha hả, đi nhanh như bay tiến thẳng về phía Đông.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sóng gió lại nổi lên

Ở phía Đông tỉnh Phúc Kiến, giáp ngay bờ biển, nơi đó có cái suối chảy thẳng ra biển. Dân chúng ở hai bên bờ suối đều sống bằng nghề đánh cá. Ngày nào cũng vậy, cứ đến khi mặt trời lặn là có rất nhiều thuyền buồm ở ngoài khơi về, lần lượt ghé vào trong bờ, những người đánh cá vì thu hoạch được nhiều nên cả nam lẫn nữ đều hí hửng lên bờ, trở về nhà thật là vui vẻ vô cùng.

Đúng lúc ấy, trên con đường cái đi thẳng vào trong, bỗng có một thư sinh áo trắng rất đẹp trai xuất hiện. Người đó chính là Độc Cô Ngọc. Chàng vừa đi tới chỗ bờ suối, nơi đây tuy gọi là suối nhưng thực sự là con sông, ngừng đầu nhìn về phía trước, cau mày lầm bầm nói :

- Ta đã tới chậm một bước. Xem như vậy đêm nay đừng có hy vọng sang được bờ bên kia.

Trầm ngâm giây lát, chàng đi theo bờ suối tiến thẳng về phía bắc.

Tuy nơi đó có rất nhiều thuyền đánh cá, nhưng không thấy một bóng người nào cả.

Chàng đang lo ngại thì bỗng thấy trong bụi cây có một ông già đánh cá, vai vác lưới bước ra. Chàng mừng rỡ khom tả, vội tiến lên chấp tay vái chào và nói :

- Xin lão trượng hãy ngừng bước một chút.

Ông già đánh cá ngừng chân lại, ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tướng công muốn chỉ giáo việc gì thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Không dám, tại hạ muốn thỉnh giáo lão trượng là nơi đây chỗ nào có đò qua sông?

Ông già ngấm chàng một hồi rồi hỏi tiếp :

- Có lẽ tướng công không phải là người ở nơi đây?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Tại hạ vừa ở Mân Tây tới.

Ông già gật đầu nói tiếp :

- Dân cư ở đây phần nhiều sống về nghề đánh cá. Người nào muốn qua bờ bên kia đều có thuyền riêng của mình.

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Xin lão trượng cho biết đến khi nào mới có người qua bờ suối bên kia?

Ông già lắc đầu đáp :

- Tướng công đến muộn rồi. Nếu tới sớm chừng nửa tiếng đồng hồ, dù không gặp người nào qua sông lão cũng có thể giúp tướng công được. Nhưng bây giờ đã khuya rồi.

- Sao? Đêm nay không dám qua sông ư?

Người đánh cá quanh năm ngày tháng sống ở trên mặt nước, dù mưa bão còn dám ra ngoài khơi thì có ngại gì đêm khuya mà không dám qua bờ suối bên kia.

Tướng công là người tỉnh ngoài nên không biết luật lệ ở nơi đây, hễ cứ mặt trời lặn là bất cứ thuyền nào cũng không được rời khỏi bến.

- Tại hạ không biết quý hương lại có luật lệ ấy.

- Luật lệ này không phải là người làng chúng tôi tự đặt ra đâu... Tướng công là người tỉnh khác, tốt hơn hết là đừng có hỏi việc ấy nữa.

- Xem như vậy đêm nay tại hạ không thể nào qua sông được?

- Đúng thế!

- Xin hỏi lão trượng, nơi đây có khách sạn không?

- Người ở nơi đây phần nhiều là sống về nghề đánh cá và cũng ít có khách thương đi lại nên trước kia tuy có một khách sạn, nhưng năm ngoái đã đóng cửa rồi.

Độc Cô Ngọc nghe nói rất lo âu nhưng chàng sức nghĩ lại nơi đây tuy không có khách sạn nhưng có làng mạc thì dù sao cũng không sợ phải ngủ ở ngoài rừng nên chàng mới yên tâm.

Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy ông già khẽ ho một tiếng và nói tiếp :

- Có lẽ đêm nay đến phải phiên tướng công ngủ đêm ở trong một ngôi miếu mục nát, ở cách đây hơn trăm trượng.

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao thế?

Ông già thở dài đáp :

- Tướng công không biết đấy thôi! Đó cũng là luật lệ của bốn hương, bất cứ nhà ai cũng không được giữ khách ngủ lại, dù họ hàng, bạn bè ở xa tới cũng không dám giữ ở lại.

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc mới chấp tay vái chào và cảm ơn rằng :

- Đa tạ lão trượng đã chỉ điểm cho.

Nói xong, chàng quay người đi luôn, nhưng mới đi được mấy bước đã nghe thấy ông già đánh cá kêu gọi :

- Tướng công!

Độc Cô Ngọc ngừng bước, quay lại hỏi :

- Lão trượng còn muốn chỉ giáo gì nữa?

Ông già gượng cười đáp :

- Đó là sự bất đắc dĩ, mong tướng công lượng thứ cho.

Độc Cô Ngọc nói một câu “không dám” rồi quay người đi luôn.

Đi được một quãng đường, quả nhiên chàng đã thấy ở chỗ cách mình mấy chục trượng có một ngôi miếu thật đồ sộ. Trông bề ngoài cũng đủ thấy ngôi miếu này đã bỏ hoang lâu ngày, tường vách đã đổ nát rất nhiều. Chàng thở dài một tiếng nghĩ bụng :

“Không hiểu ai đặt ra điều lệ vô lý, khiến đêm nay ta phải ngủ nhờ ở trong ngôi miếu đồ sộ này...”

Vừa nghĩ tới đó chàng đã đi tới cửa miếu, thấy ngôi miếu hoang này không lớn lắm, đứng ở cửa cũng trông thấy phong cảnh bên trong thần tượng đồ lồng chông, màng nhện giăng tứ tung, cứt chim cứt chuột đầy mặt đất. Chàng lắc đầu gượng cười rồi bước vào bên trong. Vừa bước qua ngưỡng cửa đã có tiếng kêu chít chít, một vật gì đen thui thúi ở trong bay ra. Chàng cả kinh vội quay người tránh né, nhờ vậy mới không bị vật đó va đập vào mặt.

Chàng vào tới bên trong, nhìn xung quanh một vòng lại thở dài một tiếng vì chàng thấy bàn thờ tích đầy cát bụi, không có một chỗ nào có thể dung thân được. Chàng đang băn khoăn thì bỗng thấy chỗ góc miếu có một đồng cỏ khô, bên cạnh đó lại có đồng củi cháy ngổm từ lâu. Chàng liền nghĩ bụng :

“Không biết người tinh khác nào ở lại nơi đây? Đêm nay ta đành phải ngủ ở trên đồng cỏ này...”

Chàng đi tới cạnh đồng cỏ, nhưng lại sợ dơ bẩn cái áo trắng nên chỉ từ từ ngồi xuống chứ không dám nằm. Một lát sau, vì quá mệt, chàng đành phải ngã lưng. Ngờ đâu vừa nằm xuống lại thấy đói bụng vô cùng. Chàng đành phải nhịn đói đến sáng mai chứ biết làm sao được?

Đang lúc trần trọc không sao ngủ được, thì bỗng có hai tiếng mõ rất khê vọng tới.

Chàng ngẩn người ra nghĩ tiếp :

“Đã canh hai rồi, nếu là ngày thường có lẽ lúc này ta đang ôm chăn ngủ say, ngày hôm nay thật là chịu cả đói lẫn rét!”

Đột nhiên có tiếng chân người nhộn nhịp với tiếng người chuyện trò vọng tới.

Chàng ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng :

“Đêm khuya thế này còn có ai đi đường nữa? Chẳng lẽ những người này như ta, không có nơi nào ở trọ và cũng cần tìm kiếm tới nơi đây chắc!”

Tiếng chân càng lúc càng gần, càng mỉm cười nghĩ tiếp :

“Nếu phải, đêm nay không đến nỗi bị lẻ loi...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì ngoài cửa miếu đã có giọng cười rất thô lỗ hỏi :

- Có phải lão đại định đến đây để bái tạ ơn thần thánh đấy không? Bằng không sao lão Nhị lại tới ngôi miếu đồ sộ này như thế?

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm, lại nghe thấy người thứ hai trả lời :

- Lão đại mỗi ngày chỉ đi qua loa một vòng rồi trở về trả lời không thấy gì là xong.

Nhưng ngày hôm nay không thể đùa giỡn như thế được. Lão đại không nhớ thiếu gia dặn bảo hay sao? Đặc biệt phải chú ý tới những khách ở xa tới và định qua suối bên kia. Nếu chúng ta sơ ý để sót một người thì phiền phức lắm. Bằng không thiếu gia trách cứ biết bảo ai chịu trách nhiệm vào đây?

Người nói giọng thô lỗ cười ha hả đáp :

- Được! Được! Lão nhị muốn khám xét cứ việc khám xét, đừng nói có nhiều thế nữa.

Tiếng chân người đã bước vào trong miếu rồi.

Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi, đang định ngồi dậy nhưng sau chàng nghĩ lại :

“Là phước không phải là họa, là họa muốn tránh cũng không thoát, chi bằng cứ nằm yên ở đây chờ còn hơn...”

Chàng vừa nghĩ tới đó đã thấy trước mặt sáng hắt và thấy hai đại hán mặc võ trang, tay xách đèn Không Minh vừa bước vào, trông thấy chàng mặt lộ vẻ ngơ ngác và từ từ tiến tới gần.

Hai đại hán ấy đi tới chỗ cách chàng chừng năm thước mới đứng lại và hỏi :

- Bạn kia, hãy đứng dậy nói chuyện.

Bất đắc dĩ, Độc Cô Ngọc phải đứng dậy hỏi :

- Hai vị muốn chi giáo gì thế?

Đại hán đứng bên trái nhìn Độc Cô Ngọc và hỏi tiếp :

- Bạn ở đâu tới và định đi đâu thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ ở Mân Tây tới, định qua sông đi Mân Đông. Thấy trời đã tối và vì luật lệ ở nơi đây nên đành phải vào trong miếu này nghỉ chân, tạm chờ đến sáng mai mới qua sông.

Đại hán bên trái nói tiếp :

- Hai anh em tại hạ là người của Long Hồ bảo ở nơi đây, thừa lệnh của thiếu gia phụ trách công việc tuần đêm. Hồi hôm gia thiếu gia có ra lệnh dụ, hễ thấy người nào định qua sông đi Mân Đông thì phải mời về bốn bảo để xét hỏi, nên...

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Có phải hai vị muốn tại hạ đi theo về quý bảo để gặp thiếu gia của hai vị phải không?

Đại hán đứng ở bên trái đáp :

- Phải, anh em tại hạ có ý định ấy thực...

Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Chả lẽ bất cứ người khách nào tới đây cũng phải gặp thiếu gia của hai người trước mới được qua sông hay sao?

Đại hán nọ đáp :

- Trước kia không nhất định như vậy, nhưng hai ngày hôm nay thì khác.

Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Thế ra luật lệ ban đêm không cho thuyền được đi lại và cấm các nhà thường dân để cho khách lạ ở trọ cũng là của thiếu gia của hai vị đặt ra phải không?

Đại hán nọ gật đầu đáp :

- Không riêng gì những luật lệ ấy mà nơi đây bất cứ việc gì đều phải tuân theo mệnh lệnh của bốn bảo.

Kêu ồ một tiếng, Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Thiếu gia của hai vị có phải là do quan phủ phái tới đây không?

Đại hán nọ vừa cười vừa đáp :

- Long Hồ bảo oai trấn Mân Đông, xưa nay không ai lai vãng tới quan phủ, bạn khỏi cần hỏi nhiều, lát nữa sẽ biết liền, đi thôi!

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Xin lỗi, tại hạ không muốn đi đâu cả.

Hai đại hán đều biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái thôi, chúng lại mỉm cười nói tiếp :

- Bạn khỏi e sợ! Long Hồ bảo là nơi trọng lý luận chứ không phải là chỗ chỉ biết bá đạo đâu.

Độc Cô Ngọc mỉm cười hỏi tiếp :

- Nếu nơi đây là chỗ trọng lý luận tại sao lại cứ bắt dân chúng phải tuân theo những luật lệ vô lý như thế?

Hai đại hán biến sắc mặt đáp :

- Bạn kia! Anh em tại hạ có lòng tốt mời như vậy, mong bạn đừng làm cho anh em tại hạ khó xử nữa.

Độc Cô Ngọc trả lời :

- Đâu dám! Tại hạ có hai ý kiến này, không biết hai vị có chịu nhận cho không?

Hai đại hán ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Bạn thử nói ra xem.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Tại hạ là một nho sinh nghèo, tự thấy mình xấu xí như bần, xưa nay không dám gặp những nhân vật lớn bao giờ cả. Hai là về thừa với thiếu gia hai vị bảo rằng tại hạ không muốn yết kiến. Như vậy hai vị không bị thất chức chút nào, chẳng hay hai vị nghĩ sao?

Hai đại hán càng biến sắc mặt, thầm cười ha hả đáp :

- Gia thiếu gia là chủ nhân của một bảo tiếng tăm lừng lẫy Mân Đông. Tốt hơn hết bạn đừng nên nói đùa, nếu muốn qua sông thì cứ nên đi gặp gia thiếu gia một phen tốt hơn.

Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Theo hai bạn nói như vậy nếu tại hạ không theo bạn đi yết kiến thiếu gia của hai bạn thì tại hạ không thể qua sông được hay sao?

Đại hán đứng bên trái gật đầu lạnh lùng đáp :

- Phải, nếu không có lệnh dụ của gia thiếu gia thì không ai dám chớ các hạ qua sông đâu!

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Tại hạ rất muốn thử xem thiếu gia của hai vị có thủ đoạn kinh người như thế nào?

Hai đại hán giật dử quát lớn :

- Bạn kia, anh em mỗ có lòng tốt...

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Hai vị có lòng tốt tại hạ tâm lãnh rồi, và mong hai vị lượng thứ cho.

Hai đại hán đồng thanh quát lớn :

- Nếu vậy anh em mỗ phải thừa hành chức vụ, bắt buộc phải thất lễ với bạn.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Nếu hai vị có thể trời được tại hạ, thì tất nhiên tại hạ phải tuân lệnh đi ngay.

Đại hán đứng bên trái cười gằn và đáp :

- Anh em tại hạ phải thử xem bạn có tài ba kinh người như thế nào mà dám đa ngôn như thế? Lão nhị, chúng ta lên đi.

Y vừa nói dứt thì đại hán đứng bên phải đã cười khẩy một tiếng, xông lại giơ chưởng ra chụp lấy Kiên Tinh huyết ở vai bên phải của Độc Cô Ngọc.

Chỉ thấy đối phương ra tay, Độc Cô Ngọc đã biết hai đại hán này chỉ thuộc vào cao thủ hạng hai hạng ba thôi. Tuy chàng tự biết công lực của mình hãy còn non nớt, nhưng vẫn không coi hai người nọ vào đâu nên chờ đợi đại hán nọ tới gần thì chàng cười khẩy một tiếng, không tránh né gì cả, giơ tay ra phát một cái. Đại hán nọ đã kêu hự một tiếng, ôm cổ tay lui ngay về phía sau, mặt lộ vẻ kinh ngạc, đứng ngẩn người ra.

Đại hán đứng bên tay trái tay cầm đèn thấy thế cũng phải hãi sợ và trầm giọng nói :

- Thế ra bạn là người có tài mà giấu ngón, thảo nào lại ngông cuồng như thế. Anh em tại hạ đã mù quáng.

Độc Cô Ngọc tủm tủm cười và đỡ lời :

- Không dám! Khuyên hai vị nên vừa thừa với thiếu gia để khỏi gây nên cuộc đổ máu.

Đại hán nọ biến sắc mặt gằn dử nói tiếp :

- Bạn đừng có thị lại và làm bộ làm phách như thế. Phải biết trong địa hạt của Long Hồ bảo này không để cho người ngoài quấy nhiễu đâu. Hai anh em tại hạ mời không mời bạn thì lát nữa sẽ có người khác đến mời, không biết ai phải đổ máu trước, đến lúc ấy sẽ rõ.

Độc Cô Ngọc vẫn tươi cười nói tiếp :

- Nếu vậy tại hạ vẫn xin đợi chờ ở trong ngôi miếu này, mời hai bạn cứ việc đi về đi.

Đại hán nọ cười khẩy nói :

- Bạn đã có gan gây sự ắt phải có gan ở lại đây đợi chờ...

Độc Cô Ngọc lớn tiếng cười và đáp :

- Hai vị cứ yên tâm. Tại hạ không tin Long Hồ bảo nho nhỏ này mà có thể giữ nổi tại hạ ở lại. Nhưng tại hạ chỉ có thể đợi chờ được đến lúc mặt trời mọc thôi. Nếu trời sáng tỏ mà không thấy có người tới thì đừng có trách tại hạ không từ biệt mà bỏ đi đây nhé?

Đại hán cầm đèn xen lời nói :

- Can đảm và thái độ kiêu ngạo này của bạn đáng kính phục thực, nhưng chỉ tiếc thay bạn lại trêu ngươi phải Long Hồ bảo.

Nói tới đó, y quay đầu bảo tên đồng bọn rằng :

- Lão nhị, chúng ta đi ngay thôi!

Nói xong y còn quay đầu lại hăm hực lườm Độc Cô Ngọc một cái rồi mới cùng tên nọ vội vàng đi luôn.

Độc Cô Ngọc còn cười và nói vọng theo :

- Hai vị cứ đi thông thả, xin thứ lỗi tại hạ không thể tiễn ra ngoài xa được.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Làm khó dễ một cách vô lý

Hai đại hán đi khỏi, trong miếu lại tối om như mực luôn. Độc Cô Ngọc khẽ thở dài rồi từ từ ngã lưng xuống. Chàng hồi hận và nghĩ bụng :

“Ta đang có trách nhiệm nặng nề ở trong người, đã bị chậm trễ khá nhiều ngày giờ rồi, Tư Đồ Sương cũng dặn ta phải chịu nhẹn. Nay ta làm như vậy không những đã gây thù địch mà lại còn lỡ cả chuyến đi Thiên Mụ. Hơn nữa với võ công hèn kém như thế này, tuy được bốn vị thúc thúc với Trà lão tiền bối truyền tuyệt nghệ cho, nhưng nội lực của ta yếu ớt như vậy, dù có học hỏi được võ công cao siêu mà cũng không phát huy được bao nhiêu oai lực. Nếu trong Long Hồ bảo có cao thủ thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Tuy ta không hãi sợ gì hết, nhưng chưa trả được mối thù lớn, dù sao ta cũng phải tiếc thân mới phải. Và lại vì sự sống ta có chịu lép vế, nhân nhượng đối phương một chút cũng không sao...”

Nghĩ tới đó, chàng thấy việc đã trót rồi, có hối cũng vô ích, nên chàng chỉ nhắm nghiền mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, đã có tiếng chân người rất khê rột vào tai nhưng không nghe thấy tiếng người nói. Chàng biết người nọ đã tới liền thở dài một tiếng rồi từ từ ngồi dậy.

Lúc tiếng chân càng rõ hơn trước, chàng mới biết có nhiều người tới chứ không phải là một. Và lại ánh đèn cũng từ từ xua đuổi bóng tối ở trong miếu. Chàng suy nghĩ giây lát rồi đứng phắt dậy, lớn bước đi ra bên ngoài nghênh đón.

Độc Cô Ngọc vừa ra tới cửa miếu, ngừng đầu lên nhìn cũng phải kinh hãi thảm, vì chàng thấy có hơn mười người, tay cầm đuốc đang lớn bước đi tới nơi này. Họ đi tới chỗ cách chàng chừng hơn mười trượng liền ngừng chân lại, tiếp theo đó trong đám người ấy bỗng có tiếng khê kêu ủa, rồi một người giọng thô lỗ hỏi :

- Bạn này có phải họ Đồ đấy không?

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy giọng nói của người đó rất quen thuộc nhưng nhất thời không nghĩ ra được người đó là ai. Chàng ngơ ngác một lúc rồi lớn tiếng hỏi :

- Phải, tại hạ chính là Đồ Ngọc đây. Bạn là vị cao nhân nào thế? Tại sao...

Trong đám người đó lại có tiếng cười rất hùng dũng. Người đó cười xong liền nói :

- Đây, hiền đệ xem, biệt hiệu Thần Mục Kim Cương của đại ca này rất xứng...

Độc Cô Ngọc nghe thấy người đó tự nhận là Thần Mục Kim Cương, đang ngăn người ra suy nghĩ thì bỗng nghe thấy có tiếng kêu gọi rất nũng nịu :

- Đồ tướng công...

Một cái bóng người mảnh khảnh phi thân tới.

Độc Cô Ngọc đã biết người đó là ai, mừng rỡ khôn tả, vội chạy lại nghênh đón.

Dưới ánh đuốc sáng lơ mờ, chàng đã nhận ra người đó chính là Gia Cát Quỳnh Anh.

Ở nơi đất khách gặp cố nhân, Độc Cô Ngọc mừng rỡ khôn tả, cũng vội kêu lớn :

- Gia Cát nhân huynh..

Chàng còn giơ tay lên nắm lấy đầu vai Gia Cát Quỳnh Anh, sau sức nhớ nàng là gái già trai vội rút tay lại, hổ thẹn vô cùng, chân tay cuống quýt...

Dù sao Gia Cát Quỳnh Anh cũng đang hoảng hơn, nàng chỉ hơi cúi đầu rồi lại vừa cười vừa nói :

Không ngờ lại gặp Đỗ tướng công ở đây.

Độc Cô Ngọc hơi bẽn lẽn đỡ lời :

- Tại hạ cũng không ngờ lại gặp Gia Cát cô nương ở đây...

Bỗng có tiếng cười ha hả nổi lên, Gia Cát Đờm đã cùng một người phi tới gần và nói :

- Ngu huynh muội không quan ngại ngần dặm xa xôi tới đây tìm kiếm, nếu còn không gặp được Đỗ nhân huynh..

Gia Cát Quỳnh Anh vội đỡ lời :

Đại ca cứ nói lời thôi mãi. Có mau giới thiệu Thiên Vân với Đỗ tướng công không?

Gia Cát Đờm cười ha hả đáp :

- Phải đấy, phải đấy! Để ngu huynh giới thiệu.

Y vừa nói vừa kéo một thiếu niên mặc võ trang trông rất đẹp trai và giới thiệu rằng :

- Thiên Vân, đây là Đỗ Ngọc nhân huynh, bạn thân của mỗ mà mỗ vẫn nhắc nhở tới hiền đệ đấy.

Ngắm nhìn Độc Cô Ngọc một hồi, thiếu niên nọ chấp tay vái chào và nói :

- Tiểu đệ là Bùi Thiên Vân, xin kính chào Đỗ huynh.

Mặt y lộ nụ cười nhưng có vẻ miễn cưỡng lắm. Độc Cô Ngọc vội đáp lễ và quay lại hỏi Gia Cát Đờm rằng :

- Thiếu trại chủ, vị Bùi nhân huynh này là...

Gia Cát Đờm vừa cười vừa đỡ lời :

- Y là biểu đệ của tiểu đệ và cũng là Bảo chủ của Long Hồ bảo, oai chấn miền Đông tỉnh Phúc Kiến đây.

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng, lại chấp tay vái chào và nói tiếp :

- Thế ra Bùi bảo chủ với Thiếu trại chủ là họ hàng với nhau. Đỗ Ngọc không biết, vừa rồi đã xúc phạm đến quý thuộc hạ.

Thiên Vân tủm tỉm cười đáp :

- Đỗ huynh khỏi cần phải khách sáo như thế. Chỉ tại vì của không biết là Đỗ huynh nên mới thất lễ như thế.

Độc Cô Ngọc biết đối phương vẫn còn giận mình nên chàng cũng tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Không dám!

Chàng đưa mắt nhìn Quỳnh Anh và Gia Cát Đờm rồi hỏi :

- Vừa rồi Thiếu trại chủ nói hiền huynh muội không quan ngại ngần dặm xa xôi tới đây tìm kiếm, chả lẽ có việc gì muốn chỉ giáo chăng?

Gia Cát Đờm cười ha hả, chưa kịp nói thì Quỳnh Anh đã vội đỡ lời :

- Đỗ tướng công đừng có nghe đại ca tôi nói bậy. Chúng tôi thừa lệnh gia nghiêm tới đây thăm bà con đây thôi!

Độc Cô Ngọc tưởng là thật, gật đầu :

- Ra là thế đấy. Tại hạ lại tưởng hiền huynh muội có việc muốn tìm kiếm tại hạ.

Gia Cát Đóm đưa mắt liếc nhìn em gái một cái nhưng chỉ mỉm cười thôi chứ không nói năng gì, sau y sực nhớ tới một việc gì liền cau mày hỏi :

- Dân cư ở nơi đây có hàng trăm gia đình, Đổ huynh đến nhà nào ngủ nhờ mà chả được, sao lại phải tới ngôi miếu đồ nát này mà nghỉ ngơi như thế?

Độc Cô Ngọc nghe nói mới biết anh em Gia Cát Đóm chưa biết người em họ của họ đã có một luật lệ vô lý, nhưng ở trước mặt Thiên Vân chàng không tiện nói rõ, trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp :

- Xưa nay tiểu đệ không thích quấy nhiễu mới kiếm tới cái miếu đồ nát này nghỉ chân. Nhưng cũng may, chỉ ngủ có một đêm thôi, sáng mai đã qua sông thật sớm rồi.

Gia Cát Đóm gật đầu, định nói gì thì Thiên Vân đã cướp lời nói trước :

- Lúc này đã khuya rồi, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Nếu Đổ huynh không hiềm tệ xá chật hẹp thì xin mời đến nghỉ tạm một đêm, sáng sớm mai tiểu đệ sẽ sai người tiễn Đổ huynh qua sông.

Tuy Độc Cô Ngọc rất muốn nhân dịp này chuyện trò với anh em họ Gia Cát và ở lại một vài ngày nhưng chàng biết Thiên Vân có vẻ không muốn tiếp rước mình, nhưng vì nể anh em Quỳnh Anh mà phải miễn cưỡng mời mình về nhà y nghỉ ngơi đây thôi. Vì vậy chàng mỉm cười đáp :

- Đa tạ Thiếu bảo chủ đã có lòng tốt như vậy. Vừa rồi tại hạ đã nói xưa nay vẫn có tính không thích quấy nhiễu người. Tuy Bảo chủ không phải là người ngoài nhưng bây giờ đã là canh ba rồi, chỉ chờ đợi một lát nữa trời đã sáng tỏ rồi. Tại hạ còn có việc bận phải qua sông đi ngay nên xin cảm ơn Thiếu bảo chủ và coi như đã tâm lãnh lòng tốt của Thiếu bảo chủ rồi.

Anh em Quỳnh Anh nghe thấy chàng nói như vậy rất ngạc nhiên, chưa kịp hỏi thì Thiên Vân đã mỉm cười đỡ lời :

- Đổ huynh đã nói như vậy Thiên Vân tôi cũng không dám miễn cưỡng.

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Thiếu bảo chủ khỏi phải khách sáo như thế.

Gia Cát Đóm biến sắc mặt, trợn ngược đôi lông mày lên xen lời :

- Thiên Vân, Đổ huynh là bạn thân của ngu huynh sao biểu đệ...

Độc Cô Ngọc sợ vì mình mà anh em họ của người ta gây hấn với nhau nên chàng vội đỡ lời :

- Xin Thiếu trại chủ đừng có hiểu lầm. Đó là do tiểu đệ thất lễ trước chứ có phải...

Nhìn Độc Cô Ngọc cười vờ xin lỗi rồi Gia Cát Đóm quay lại nói với Thiên Vân tiếp :

- Nếu Đổ huynh không muốn vào trong bảo thì biểu đệ cứ việc đem bộ hạ quay trở về trước đi. Ngu huynh với biểu tỷ còn ở lại nơi đây nói chuyện với Đổ huynh.

Thiên Vân mặt hơi biến sắc nhưng không nói thêm nữa.

Độc Cô Ngọc lại nói tiếp :

- Xin Thiếu trại chủ không nên làm như thế. Tiểu đệ...

Cười ha hả ngắt lời Độc Cô Ngọc, Gia Cát Đóm vội nói :

- Đổ huynh khỏi cần nói nhiều. Gia Cát Đóm thế nào phải làm thân với người bạn như huynh. Thôi chúng ta vào trong miếu.

Nói xong chàng cầm lấy bó đuốc của đại hán đứng ở gần đó và lớn bước đi vào trong miếu ngay.

Thiên Vân mặt tái mét, mắt lộ vẻ oán độc, nguyệt Độc Cô Ngọc một cái, hậm hực dẫn các bộ hạ đi ngay.

Độc Cô Ngọc thấy thế trong lòng bức rức không yên, bỗng nghe thấy Gia Cát Đóm thở dài một tiếng và nói :

- Biểu đệ của mỡ được nuông chiều từ hồi còn nhỏ mới có tính nết như vậy. Có điều gì thất lễ mong Đổ huynh nể mặt Gia Cát Đóm này mà lượng thứ cho.

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Sao Thiếu trại chủ lại nói như thế. Vì tiểu đệ mà khiến Thiếu trại chủ xích mích với lệnh biểu đệ như vậy tiểu đệ lấy làm không yên.

Gia Cát Đờm cười ha hả nói tiếp :

- Đỗ huynh mà còn nói như thế thì thực là khinh đệ quá! Gia Cát Đờm nhận thấy được làm bạn với người bạn có ích như Đỗ huynh thì dù có phải hy sinh tính mạng mỗi cũng bất chấp, huống hồ là một việc nhỏ nhỏ như gây gỗ với một người biểu đệ như vậy.

Độc Cô Ngọc rất cảm động, nhìn Gia Cát Đờm và đỡ lời :

- Thiếu trại chủ, Đỗ Ngọc có tài đức gì mà được Thiếu trại chủ nể mặt đến như thế?

Gia Cát Đờm vừa cười vừa đáp :

- Việc này Đỗ huynh khỏi cần phải hỏi nữa, cứ hỏi gia muội là sẽ biết ngay.

Độc Cô Ngọc sực nghĩ tới lời nói của Tuyết Diễm Cầm giật mình đến thót một cái không dám nói tiếp nữa, nhưng Quỳnh Anh đã nũng nịu xen lời nói :

- Đỗ tướng công, chúng ta cùng đi vào trong miếu đi.

Độc Cô Ngọc thấy nàng ta nói như vậy mới hay Gia Cát Đờm đã vào trong miếu trước, chỉ còn lại mình với nàng ta ở bên ngoài thôi. Thế rồi chàng cùng nàng sát cánh đi vào trong miếu.

Gia Cát Đờm đã chia đồng rom ra làm ba đồng, thấy hai người vào liền mỉm cười nói :

- Mỗ thấy nơi đây không có chỗ nào ngồi nên đành phải chia giường của Đỗ huynh ra làm ba.

Độc Cô Ngọc thốt cười đáp :

- Giường này thì ngủ làm sao được, tiểu đệ đang bức mình nay hai vị lại đòi ở lại đây là làm phiền cho hai vị quá. Mời hai vị ngồi xuống.

Gia Cát Đờm cười ha hả xen lời nói :

- Cái gì là làm phiền với chả làm phiền. Được chuyện trò cùng huynh suốt đêm dù có ngồi ở trên đồng cát Gia Cát Đờm này cũng hài lòng.

Nói xong chàng ngồi ngay xuống. Độc Cô Ngọc với Quỳnh Anh nhìn nhau cười rồi cũng ngồi xuống theo.

Thấy hai người ngồi xuống rồi, Gia Cát Đờm liền mỉm cười nói :

- Đỗ huynh...

- Hãy khoan!

Quỳnh Anh không cho người anh nói mà đã vội cướp lời :

- Để tôi lãnh giáo Đỗ tướng công một việc này trước rồi đại ca hãy nói sau.

Gia Cát Đờm vừa cười vừa đáp :

- Phải, phải! Mời các hạ cứ nói.

Quỳnh Anh thấy người anh nói như vậy cũng phải cười phì, rồi nhìn Độc Cô Ngọc và hỏi :

- Có thực Đỗ tướng công không muốn quấy nhiễu người ta mà đến ở ngôi miếu đồ nát này phải không?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra, chưa kịp trả lời thì Gia Cát Đờm đã ngạc nhiên hỏi :

- Chả lẽ lại có nguyên nhân khác chăng?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, gượng cười đáp :

- Quả thực tại hạ vì...

Quỳnh Anh bỗng cười và đỡ lời :

- Đỗ tướng công đã nói là không biết nói dối bao giờ, sao bây giờ lại thốt ra những lời lẽ trái với lương tâm như thế? Làm bạn với nhau là phải thành thực, hà tất Đỗ tướng công phải lo ngại nhiều như thế?

Lời nói ấy đã trúng ngay tâm sự của Độc Cô Ngọc nên chàng rất hổ thẹn mà không dám nói năng gì hết.

Gia Cát Đờm trợn ngược đôi lông mày xen lời hỏi :

- Có phải Đỗ huynh đến nhà nào người ta cũng không cho ở trọ phải không?

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Thiếu trại chủ nói rất đúng!

Gia Cát Đờm cười khẩy nói tiếp :

- Thực là những kẻ vô lý, ngày mai tiểu đệ phải hỏi chúng một phen xem sao mới được.

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Xin Thiếu trại chủ không nên làm thế. Đừng có trách những người ở đây. Đó là họ cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Gia Cát Đờm ngẩn người ra hỏi tiếp :

- Cái gì? Tại sao họ lại có nỗi khổ tâm riêng? Chẳng lẽ để cho người khác ở trọ một đêm cũng phạm vào vương pháp hay sao?

Độc Cô Ngọc gượng cười một tiếng, lảng lảng không nói năng gì. Quỳnh Anh vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Chắc dân chúng ở nơi đây phải tuân theo một luật lệ, không được cho người ở trọ phải không?

Độc Cô Ngọc đành phải gật đầu đáp :

- Cô nương nói đúng đấy, nơi đây quả có luật lệ như thế. Không những người ngoài không được phép ở trọ mà đến bạn bè, họ hàng ở xa tới thăm hễ thấy trời tối là phải từ biệt ngay.

Gia Cát Đờm trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ xen lời nói :

- Ai đã đặt ra điều lệ quái đản và vô lý như thế?

Quỳnh Anh cười khẩy đáp :

- Chung quanh đây trong năm dặm đường đều thuộc phạm vi của Long Hồ bảo.

Chỉ trừ người em họ quý của chúng ta ra thì ai còn đặt luật lệ quái đản như thế nữa.

Gia Cát Đờm mới biết người bạn tốt này là vì nể mặt anh em mình mới không nói toạc ra nên chàng giận dữ nói tiếp :

- Sao Thiên Vân lại là hạng người như thế. Ngày mai thế nào mỗ cũng phải bắt y bãi bỏ luật lệ ấy đi mới được.

Quỳnh Anh cười khẩy đỡ lời :

- Nếu y có biết nể anh em chúng ta thì vừa rồi y không có thái độ vô lễ đối xử với Đỗ tướng công như thế.

Gia Cát Đờm nói tiếp :

- Nếu y không nghe thì cãi với y một trận, rồi mời cha đích thân đến đây một phen, xem y còn dám bướng như thế nữa không?

Độc Cô Ngọc vội nói :

- Xin Thiếu trại chủ không nên vì việc này mà tổn thương hòa khí với người bà con như vậy. Biết đâu Bùi bảo chủ làm như vậy chỉ có mục đích bảo vệ an toàn cho dân chúng, nên mới có sự bất đắc dĩ ấy cũng chưa chừng.

Ngẫm nghĩ giây lát, Gia Cát Đờm đáp :

- Để ngày mai tiểu đệ hỏi rõ y xem. Bây giờ Đỗ huynh hãy cho biết sau khi chia tay, tại sao đến mãi bây giờ huynh mới đi tới Trường Khê này?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Suốt dọc đường đệ gặp mấy việc cho nên mới chậm trễ như thế.

Quỳnh Anh kêu “Ồ” một tiếng và xen lời hỏi :

- Việc gì thế, Đỗ tướng công có thể nói rõ cho anh em chúng tôi nghe không?

Phần vì không biết nói dối, phần vì không có ý nghĩ khác, Độc Cô Ngọc hơi trầm ngâm một chút, liền kể hết chuyện của mình cho anh em Quỳnh Anh nghe, chỉ giấu có đại thù của bản thân là không nói ra thôi.

Nghe chàng nói xong, Quỳnh Anh cười khì và đỡ lời :

- Đổ tướng công thực là diễm phúc quá. Xem như vậy Tư Đồ Sương một vị hồng nhan tuyệt vời ấy mới trông thấy tướng công đã có lòng yêu mến ngay nên mới có cách cư xử như vậy.

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, vội biện bạch :

- Xin cô nương chớ nên nói đùa như vậy, tiểu đệ có việc lớn quán thân, không dám nghĩ đến chuyện ái tình ấy.

Quỳnh Anh nói tiếp :

- Tình yêu cũng là một đại sự của người đời, chẳng lẽ tướng công lại còn có việc khác quan trọng hơn thế hay sao?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất đúng, quả thật tiểu đệ còn có việc quan trọng hơn thế nhiều.

Quỳnh Anh kêu “Ồ” lên một tiếng và nói tiếp :

- Tướng công nói như vậy có thể nói tướng công là người thiếu tình cảm số một trên thiên hạ và có trái tim cứng rắn hơn sắt đá.

Độc Cô Ngọc chỉ gượng cười chứ không trả lời.

Quỳnh Anh hơi biến sắc mặt, đang định nói tiếp thì Gia Cát Đĩnh đã đưa tay ra hiệu vừa xen lời hỏi :

- Có thực Đỗ huynh không biết ai đã cứu mình đấy không?

Độc Cô Ngọc gật đầu gượng cười đáp :

- Chính thế! Khi tiểu đệ tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở trên bãi cỏ, bốn chung quanh không có một bóng người nào hết nên nay vẫn không biết đã được vị cao nhân nào cứu giúp mình?

Trầm ngâm một hồi, Gia Cát Đĩnh lại nói :

- Thế thì lạ thực...

Quỳnh Anh vừa cười vừa đỡ lời :

- Việc đó không có gì là lạ hết. Ví dụ như đại ca ra tay cứu một người chẳng lẽ lại đợi chờ ở cạnh để người ta cảm ơn mình hay sao?

Gia Cát Đĩnh thốt cười đáp :

- Hiền muội nói rất phải, như vậy đủ thấy người đó quả thực là một vị cao nhân.

Độc Cô Ngọc thờ dãi nói tiếp :

- Thiếu trại chủ nói rất đúng. Tiểu đệ được người ta cứu mình thoát chết mà đến giờ vẫn chưa biết ân nhân là ai nên trong lòng rất lấy làm áy náy!

Bỗng có tiếng cười vang ở đằng xa vọng tới, Quỳnh Anh vội cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Cả hai anh em đều biến sắc mặt và vội nhảy xổ về phía đó, chờ tới khi Độc Cô Ngọc đứng dậy thì anh em Gia Cát Đĩnh đã đi mất tích rồi.

Chàng bỗng nghe thấy có mấy tiếng gợn dữ quát tháo và mấy tiếng hò hét càng lúc càng xa, sau cùng theo gió biến mất. Chàng giật mình kinh hãi, đang định đuổi theo thì bỗng có tiếng người rót vào tai rằng :

- Chị em chúng ta đã tổn công dụ anh em y đi rồi, tướng công có mau chạy đi không?

Lại giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc lớn tiếng hỏi :

- Cô nương là ai? Tại hạ không hiểu dụng ý này của cô nương?

Người ấy liền trả lời :

- Tướng công khỏi cần biết chị em chúng tôi là ai hết, hãy đi mau lên, chậm thì không kịp đâu!

Độc Cô Ngọc lại nói tiếp :

- Anh em nàng ta là bạn thân của tại hạ, cử chỉ này của cô nương có dụng ý gì thế?

Người nọ hậm hực đáp :

- Người này sao lại bướng bỉnh như thế? Thôi được, chúng tôi xin nói cho tướng công biết vậy. Chẳng lẽ chuyến đi Mân Đông này tướng công cứ cần phải có anh em y đi cùng mới được hay sao?

Độc Cô Ngọc càng giật mình kinh ngạc thêm hỏi tiếp :

- Tại hạ đã biết rồi, xin cảm ơn cô nương. Nhưng cô nương là vị cao nhân nào?

Sao lại biết tại hạ định đi Mân Đông mà trợ giúp như vậy?

Người nọ đáp :

- Khỏi cần phải cảm ơn tôi. Đây là tôi chỉ thừa lệnh hành sự mà thôi. Còn thừa lệnh ai thì sau này tướng công sẽ rõ. Riêng hai chữ cao nhân thì chúng tôi không dám nhận, nếu tướng công cứ nhất định hỏi chúng tôi là ai thì chúng tôi chỉ có thể nói cho tướng công biết chính là chị em chúng tôi đã cứu tướng công thoát khỏi bàn tay của Liễu Chân Chân đấy. Chị em chúng tôi chỉ biết nói như vậy thôi, tướng công mau đi đi.

Nhân lúc đối phương nói chuyện, Độc Cô Ngọc đưa mắt nhìn bốn chung quanh để xem người đó ẩn núp ở đâu, nhưng lời lẽ của nàng đó hầu như từ bốn phương tám hướng, theo gió thổi tới nên chàng đành phải chấp tay vái chào vào nói tiếp :

- Được cô nương hai lần ra tay cứu giúp, ơn lớn không dám nói cảm tạ, tại hạ sẽ ghi sâu trong đáy lòng.

Nói xong, chàng lại chấp tay chào, lớn bước đi ra khỏi ngôi miếu đồ nát.

Lúc ấy trời đã tang tảng sáng, Độc Cô Ngọc nhận được phương hướng xong liền đi thẳng ra ngoài bờ sông. Khi đến cạnh bờ sông đã thấy bốn bề trống rỗng và chỉ có sương mù mờ mờ trên bờ, không có một chiếc thuyền đánh cá nào và cũng không có một bóng thuyền nào. Chàng mới biết lúc này những người đánh cá còn chưa ngủ dậy liền nghĩ bụng :

“Nếu mình còn quanh quẩn đợi chờ ở nơi đây, nhờ lát nữa anh em Gia Cát Đòm quay trở lại không thấy ta thế nào cũng ra đây tìm kiếm thì sao?”

Chàng hơi trầm ngâm một chút rồi quay mình đi tới khu rừng cách đó hơn mười trượng. Chàng ở đó đợi chờ một lát, quả đã thấy những người đánh cá vác lưới và cần câu đang ở đằng xa đi tới.

Chàng mừng khôn tả, đang định chạy ra nghênh đón, nhưng lại thoáng thấy có hai bóng người ở đằng xa chạy tới. Đó chính là anh em Gia Cát Đòm, chàng cả kinh vội quay vào rừng ẩn núp ở sau một thân cây cổ thụ.

Chỉ trong chớp mắt, anh em Gia Cát Đòm đã chạy đến bên lề khu rừng. Chàng trông thấy vẻ mặt của hai người rất lo âu nên chàng cũng cảm thấy rất áy náy không yên, định chạy ra gọi hai người, nhưng chàng nghĩ lại và tự nhủ rằng :

“Người đã cứu giúp ta bảo làm như thế này không phải là vô lý, vì chuyến đi này ta đi Thiên Mục tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân. Việc này có liên quan đến vấn đề trả thù của ta rất lớn, ta để cho người thứ hai đi cùng sao tiện?”

Vì thế mà chàng đành phải nén sự áy náy ấy xuống.

Chàng đang nghĩ ngợi thì đã thấy anh em Gia Cát Đòm quay trở về đường cũ ngay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng. Chàng thở dài một tiếng rồi thung thủng bước ra nghênh đón bọn đánh cá.

Thấy trời sáng tỏ mà trong rừng lại có một thư sinh rất đẹp trai đi ra, bọn người đánh cá đều ngạc nhiên ngừng chân lại. Độc Cô Ngọc tiến lên chấp tay vào chào, vừa cười vừa nói :

- Tại hạ là khách ở xa tới muốn qua sông, không biết có vị nào vui lòng đưa tại hạ qua, tại hạ xin tặng gấp đôi tiền thù lao.

Bọn người thuyền chài thấy chàng nói như vậy đều ngẩn người ra nhìn nhau, chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Ngọc cũng ngẩn người ra theo, rồi lại chấp tay chào định nói tiếp thì một ông già lão vọng trong bọn đã xua tay và đỡ lời :

- Tướng công khỏi cần phải nói thêm, chúng tôi đã nghe rõ hết. Nhưng tối hôm qua chúng tôi đã thừa lệnh của Long Hồ bảo là trong một tháng trời, không được đưa bất cứ một người nào qua sông. Nếu tướng công muốn qua sông thì đi về phía bắc, rồi lại quẹo về phía nam chừng vài dặm thì may ra kiếm thấy một chiếc thuyền cũng nên.

Độc Cô Ngọc nghe thấy ông già ấy nói cứ trở mắt, cứng lưỡi thôi chứ không biết nói năng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nếu vì một mối tình

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra, vừa bức mình vừa lo âu, mãi không nói được nửa lời. Một ông già thứ hai khẽ thở dài xen lời nói :

- Xin tướng công đừng có trách cứ, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Bằng không, trong chúng tôi bất cứ ai cũng có thể đưa tướng công qua sông được.

Người đó nói xong những người kia đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lần lượt đi thẳng ra bờ sông.

Độc Cô Ngọc nhìn bọn người thuyền chài đi khỏi, trong lòng bức mình hết sức, định vào trong Long Hồ bảo hỏi cho ra lẽ nhưng chàng nghĩ lại Bùi Thiên Vân là anh em họ với anh em Gia Cát Đĩnh, mình không tiện lý luận với hán đánh phải cố nén lửa giận, gượng cười một tiếng quay người đi luôn.

Đi được một quãng, chàng quay đầu lại nhìn thấy bọn người đánh cá đã giương buồm rồi. Mặt sông tuy rộng nhưng những cánh vạt ở bên kia bờ đều trông thấy rõ, nhưng tiếc thay bên đó cũng không có một chiếc thuyền nào. Chàng đành phải chịu vậy.

Chàng vừa đi vừa nghĩ bụng :

“Không ngờ Bùi Thiên Vân mà là một tiểu nhân dê hèn, bụng dạ hẹp hòi đến như vậy. Dù y không bằng lòng ta, có thể kiếm ta khiển trách ngay tận mặt có hơn không, việc gì mà phải giờ cái trò dê tiện như thế này. Nếu Độc Cô Ngọc ta không nghĩ tới mọi nhẽ mà cứ bắt ép bọn người thuyền chài đưa ta qua sông, chả lẽ Bùi Thiên Vân lại còn làm gì ta được hay sao?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy phía đằng trước ở bên trái có tiếng người rất lạnh lùng rót vào tai rằng :

- Bạn họ Đỗ, mời bạn tới đây nói chuyện.

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra và ngừng đầu lên nhìn mới hay người đó chính là Bùi Thiên Vân, Bảo chủ của Long Hồ bảo đang khoanh tay đứng ở trước khu rừng lạnh lùng nhìn mình. Khi đối phương thấy mình ngừng đầu lên nhìn khẽ giơ tay lên vẫy một cái rồi quay người đi ngay vào trong rừng.

Độc Cô Ngọc thấy vậy lửa giận bốc lên đùng đùng, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, lớn bước đi theo ngay.

Chàng tưởng Thiên Vân xuất hiện ở nơi đây dụ mình vào trong rừng như vậy thể nào trong đó cũng có mai phục nhiều người để đợi chờ mình vào tới là vây đánh trả thù họ hai đại hán đã bị mình đánh bại đêm hôm hôm.

Ngờ đâu sự thực lại trái hẳn. Khi Độc Cô Ngọc vào tới trong rừng chỉ thấy một mình Thiên Vân khoanh tay đứng chờ, vẻ mặt lạnh lùng. Còn bốn chung quanh không có người nào hết. Chàng rất hồ nghi nhưng vẫn làm ra vẻ ung dung tiến tới gần chấp tay vái chào và hỏi :

- Bùi bảo chủ gọi tại hạ vào trong rừng này định chỉ giáo gì thế?

Thiên Vân liếc nhìn chàng một cái, lạnh lùng đáp :

- Không dám! Bùi mỗ đang có việc muốn thỉnh giáo thì đúng hơn.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra hỏi lại :

- Tại hạ không dám! Có phải Bùi bảo chủ vì chuyện hồi hôm?

Thiên Vân bỗng cười khì và đáp :

- Chuyện nhỏ mọn ấy nói tới làm chi. Đó là chỉ tại chúng khi học võ không chịu khó chứ không thể trách cứ ai được?

Độc Cô Ngọc nghe thấy y nói như vậy càng ngạc nhiên thêm, và đỡ lời :

- Không ngờ Bùi bảo chủ lại rộng lượng đến như vậy, nếu là việc khác xin Bảo chủ cứ hỏi tại hạ đi?

Nhìn Độc Cô Ngọc một hồi, mặt của Thiên Vân bỗng lộ vẻ khác lạ. Y hơi chần chờ giây lát rồi mới đột nhiên lên tiếng hỏi :

- Dám hỏi bạn họ Đỗ quen biết biểu huynh muội của tại hạ vào hồi nào thế?

Độc Cô Ngọc không ngờ Thiên Vân lại hỏi đến vấn đề đó, và nhất thời chàng cũng không hiểu dụng ý của đối phương ra sao nên hơi trầm ngâm giây lát, liền hỏi lại :

- Chúng tôi mới quen biết nhau và trong một thời gian rất ngắn. Chẳng hay Bảo chủ hỏi như thế để làm chi?

Thiên Vân cười khẩy và hỏi tiếp :

- Mỗ hỏi như vậy tất phải có lý do riêng, chả hay lời nói của bạn có thực không?

Cố nén lửa giận xuống, Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Xưa nay tại hạ không quen nói dối, huống hồ việc này chả cần phải giấu diếm ai làm chi? Tin hay không thì tùy ở Bảo chủ!

Mặt hơi biến sắc, Thiên Vân lại cười khi và đỡ lời :

- Bạn nói như vậy thì mỗ tin bạn lắm. Vì anh em Gia Cát cũng nói như vậy!

Độc Cô Ngọc liền hỏi lại :

- Bạn đã biết như vậy, hà tất còn phải hỏi lại làm chi?

- Bù mỗ muốn hỏi thử xem lời nói của đôi bên có khác nhau không?

- Sao Bù bảo chủ lại để ý đến việc đó. Phải biết đó là chuyện riêng của anh em Gia Cát với tại hạ.

- Phải! Đó quả thực là việc riêng của bạn với anh em Gia Cát thực, nhưng chắc bạn không ngờ Gia Cát Quỳnh Anh lại là vị hôn thê của Bù mỗ?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó giật mình đến thót một cái, kêu “ồ” một tiếng và đỡ lời :

- Việc này quả thực tại hạ không biết...

Thiên Vân lạnh lùng ngắt lời :

- Bây giờ biết cũng chưa muộn.

- Tại hạ ngu muội, không hiểu Bảo chủ nói như thế có dụng ý gì?

- Bạn là người thông minh, hà tất phải giả bộ như thế?

- Bù bảo chủ là cao nhân của võ lâm, bỗng dưng lại nói những chuyện ấy? Tại hạ với anh em Gia Cát tình cờ gặp gỡ mà quen biết nhau, sự giao hảo của anh em Gia Cát với tại hạ là thuộc loại quân tử chi giao. Hơn nữa, lúc mà mới quen biết, Gia Cát cô nương mặc quần áo nho phục, thoát tiên tại hạ không biết cô ta là một vị cân quốc hồng phần.

Thiên Vân cười khẩy đỡ lời :

- Bạn phản ứng khá nhanh. Bây giờ thì bạn đã biết hết chuyện rồi chứ?

- Phải! Bây giờ tại hạ đã biết rõ chuyện rồi!

- Bạn đã biết rõ chuyện thì hay lắm. Bạn là người thông minh, những việc này như thế nào chả cần mỗ phải nói nhìn nữa.

- Tốt hơn hết Bù bảo chủ nên nói trắng ra thì hơn, vì tại hạ ngu muội lắm!

Nghe thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy, mặt lại biến sắc, nhưng Thiên Vân đã cười khi ngay được và đáp :

- Nếu bạn vui lòng nghe thì tất nhiên Bù mỗ cũng vui lòng tuân lệnh. Từ nay trở đi Bù mỗ dám xin bạn coi anh em Gia Cát như người dung, đoạn tuyệt giao hảo với họ!

Không sao nên được lửa giận, Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Thiết tưởng Bảo chủ không nên nói những lời lẽ này với tại hạ.

Hai mắt lộ hung quang, Thiên Vân nói tiếp :

- Bù mỗ nhận thấy nói như thế này mới rất đích đáng.

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Tại hạ nhận thấy Bùi bảo chủ không có quyền can thiệp tới sự giao du bạn hữu của tại hạ. Đó là quyền tự do của tại hạ mà?

Thiên Vân nói tiếp :

- Phải, nhưng Bùi mỗ có quyền can thiệp tới bạn không được làm bạn với vị hôn thê của Bùi mỗ.

Thấy đối phương nói như vậy, Độc Cô Ngọc không biết nói năng ra làm sao nữa.

Vì chàng tự biết dù mình không có nghĩ vợ nghĩ vẫn gì hết nhưng bất cứ sao, Thiên Vân cũng có quyền ngăn cản không cho mình làm bạn với vị hôn thê của y. Nên chàng thờ dài một tiếng rồi đáp :

- Phải, Bùi bảo chủ có quyền ấy thật. Nhưng tại hạ cũng cần phải nói cho Bảo chủ biết rõ là tại hạ giao du với anh em họ Gia Cát không hề có dây dưa chuyện nhi nữ tư tình ở bên trong.

Thiên Vân cười khẩy đỡ lời :

- Tại hạ rất muốn tin tưởng người khác, nhưng khôn nổi, thái độ của Gia Cát Quỳnh Anh như vậy khiến Bùi mỗ không thể nào dám tin người khác được.

Cổ nén lửa giận, Độc Cô Ngọc lạnh lùng nói tiếp :

- Tin hay không đó là quyền của Bảo chủ, còn tại hạ chỉ biết trên không hổ thẹn với trời, dưới không hổ thẹn với người. Và lại tại hạ với anh em họ Gia Cát sau này cũng ít có cơ hội gặp lại nhau, Bảo chủ cứ dọ ý xem sẽ thấy tại hạ không nói ngoa.

Thiên Vân lại đỡ lời :

- Bạn nói rất phải. Bất cứ lúc nào Bùi mỗ cũng có thể trông thấy được hết. Nhưng nếu bạn không thi hành theo lời nói thì lúc ấy đừng có trách Bùi mỗ giờ mặt vô tình đấy nhé?

Độc Cô Ngọc không sao nhịn được nữa, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định nổi khùng nhưng sau chàng nghĩ lại và bụng bảo dạ rằng :

“Quý hò ta đứng đắn và sau này hết sức lánh mặt anh em Gia Cát, không giao du với họ nữa thì làm gì có chuyện ấy lời thôi xảy ra!”

Nghĩ tới đó, chàng thờ dài thâm lạnh lùng nói tiếp :

- Tuy tại hạ chỉ là một tên nho sinh nghèo nhưng cũng biết trong võ lâm chú trọng nhất là chữ tín nghĩa. Đại trượng phu không nói thì thôi mà đã nói thì phải biết tự trọng. Bảo chủ cứ yên tâm.

Thiên Vân cười một tiếng rồi đỡ lời :

- Nhịn đau chặt đứt giây tình như vậy mỗ rất lấy làm cảm ơn. Bạn lo gì, trên thiên hạ này đâu đâu mà chả có ổ rom. Một người có tài và anh tuấn như anh bạn thì đi tới đâu mà chả có hồng phần cân quốc, còn đẹp gấp trăm lần Gia Cát Quỳnh Anh yêu đương.

Bị đối phương nói mĩa, lửa giận bốc lên bùng bùng, da mặt lúc trắng lúc đỏ, nhưng dù sao Độc Cô Ngọc vẫn cố nghiến răng chịu đựng.

Thiên Vân vừa nói xong chàng liền tùm tùm cười và hỏi luôn :

- Bùi bảo chủ nếu không còn việc gì khác nữa thì tại hạ có một việc này muốn thỉnh giáo.

Cười giọng rất giao hoạt và đều cán, Thiên Vân hỏi lại :

- Có phải bạn muốn hỏi tại sao Bùi mỗ lại cấm những người đánh cá không được chở người qua sông phải không?

Độc Cô Ngọc gật đầu, cười khẩy đáp :

- Đâu dám. Quả thực tại hạ muốn biết rõ nguyên nhân ấy.

Thiên Vân cười ha hả và đỡ lời :

- Bây giờ Bùi mỗ tới đây là định tiễn bạn qua sông đấy.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra, lẳng lặng không nói năng gì hết. Thiên Vân để ý nhìn chàng và cười khi nói tiếp :

- Bùi mỗ đã sửa soạn sẵn thuyền để tiễn bạn qua sông rồi. Mời bạn đi cho.

Nói xong, y giơ tay ra hiệu mời rồi đi ra ngoài khu rừng trước.

Độc Cô Ngọc gượng cười một tiếng, đang định đi theo thì bỗng trong bụi rậm có tiếng cười rất khê vọng ra và có tiếng người nói rằng :

- Xin Đại bảo chủ hãy tạm ngưng bước.

Thiên Vân với Độc Cô Ngọc nghe thấy vội ngừng chân và quay người lại đã trông thấy một thư sinh áo trắng trông rất phong lưu, anh tuấn, không biết xuất hiện từ lúc nào và đang đứng ở chỗ cách hai người chừng năm trượng.

Độc Cô Ngọc nhận thấy người đó có vẻ quen lắm nhưng nhất thời không nghĩ ra được là ai nên chàng cứ đứng đờ người ra nhìn chứ không hề nói nửa lời.

Thiên Vân lạnh lùng nhìn người đó rồi lên tiếng hỏi :

- Bạn quý tính là gì? Gọi Bùi mỗ đứng lại muốn chỉ giáo gì thế?

Thư sinh áo trắng tùm tùm cười đáp :

- Tiểu sinh họ Tư Đồ, không dám nhận hai chữ chỉ giáo đó, nhưng có một việc đang muốn thỉnh giáo Đại bảo chủ.

Độc Cô Ngọc nghe thấy hai chữ Tư Đồ giật mình đến phát một cái, để ý nhìn kỹ mới nhận ra được thư sinh áo trắng ấy chính là Tư Đồ Sương.

Chàng mừng rỡ, tiến lên hai bước, đang định nói thì thư sinh ấy đã nhìn chàng mỉm cười nói trước :

- Bạn họ Đồ làm ơn đợi chờ cho giây lát để tại hạ hãy nói chuyện với Đại bảo chủ này trước rồi chúng ta chuyện trò với nhau sau.

Độc Cô Ngọc biết rằng ta không muốn để cho ai biết rõ thân phận và lai lịch, nên chàng hơi ngần ngừ một chút, vội chấp tay vái chào và đáp :

- Tại hạ xin tuân lệnh.

Nói xong, chàng ngoan ngoãn lui ngay sang một bên. Thiên Vân thấy thế cười khẩy xen lời nói :

- Thế ra hai vị đã quen biết nhau?

Thư sinh áo trắng tùm tùm cười đáp :

- Không những quen biết mà thôi, bạn họ Đồ là chồng chưa cưới của Mân Tây bát động Động chủ Tư Đồ Sương. Còn tại hạ đây là anh của Tư Đồ Sương. Đáng lẽ tại hạ không muốn nói rõ cho Đại bảo chủ biết chuyện này.

Độc Cô Ngọc không ngờ Tư Đồ Sương lại nói như thế, chàng cuống lên, đang định lên tiếng giải thích thì thư sinh áo trắng lại nguyệt chàng một cái, lắc đầu vừa cười vừa nói tiếp :

- Thế ra bạn lại còn không mặt dày bằng Đại bảo chủ? Người ta dám nhìn nhận có vị hôn thê, còn bạn sợ gì mà chả dám nhận?

Độc Cô Ngọc khóc giờ mếu giờ, muốn nói cũng không được. Đã nghe ra lời nói của thư sinh có gai góc nên Thiên Vân biến sắc mặt, cười gằn một tiếng và đỡ lời :

- Thế ra bạn Tư Đồ lại là anh của Tư Đồ động chủ đây? Bùi mỗ thất kính thật.

Nói xong, y lại chấp tay vái chào Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Bùi mỗ không biết bạn họ Đồ lại là vị hôn phu của Mân Tây Tư Đồ động chủ, thật là thất lễ quá.

Thư sinh họ Tư Đồ tùm tùm cười và đỡ lời :

- Không dám!

Độc Cô Ngọc nhìn nhận cũng không phải, phản đối cũng không nên, ngượng vô cùng và cuống cả lên. Sau cùng chàng đành miễn cưỡng chấp tay vái chào thôi. Thư sinh liếc nhìn chàng một cái, tùm tùm cười rồi quay lại nói với Thiên Vân tiếp :

- Bây giờ Đại bảo chủ đã biết rõ mọi sự rồi, chắc không còn lo ngại vị muội phu của tại hạ cướp mất vị hôn thê của Bảo chủ đây chứ?

Thiên Vân ngượng vô cùng, mặt lúc đỏ lúc trắng, vội đáp :

- Không dám! Không dám! Bạn họ Đồ đã có hôn ước với Tư Đồ động chủ thì Bùi mỗ đâu dám.

Thư sinh áo trắng đột nhiên cười khì, xua tay đỡ lời :

- Xin Đại bảo chủ đừng có khách sáo như thế nữa. Tiểu sinh có mấy lời muốn thưa cùng nhưng trước hết phải xin Đại bảo chủ thứ lỗi cho tiểu sinh trực ngôn đã.

Thiên Vân đáp :

- Có chuyện gì xin bạn Tư Đồ cứ việc nói thẳng, Bùi mỗ vui lòng rửa tai cung kính nghe.

Thư sinh gật đầu nói tiếp :

- Nếu vậy thư sinh mới dám nói thẳng...

Nói tới đó, chàng ta nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Tình nhi nữ lạ lùng lắm, nhất là hai chữ tình cảm lại càng khó hiểu thêm. Có thứ gọi là nam tham nữ ái, tình chàng ý thiếp. Cũng có thứ gọi là ôm bệnh tương tư hay hai người cùng yêu nhau. Vị muội phụ của tiểu sinh đây tuy trước kia là người rất phong lưu, đi đến đâu để lại mối tình đến đó, nhưng trước khi đính hôn với sư muội thì đã thay đổi hết thái độ và trở nên đứng đắn, đến nỗi khiến ai cũng phải kính phục. Cho nên việc mà Bùi bảo chủ lo ngại, tiểu sinh không dám bảo đảm. Nhưng tiểu sinh dám tào gan kiến nghị, Bảo chủ cũng nên để ý đến vị hôn thê của Bùi bảo chủ quá đa tình, đem lòng mê người khác, chứ không thể nào trách cứ đối phương được.

Tất nhiên Thiên Vân phải hiểu. Tuy y hổ thẹn đến lửa giận bốc lên đùng đùng và sát khí cũng đã nổi lên rồi, nhưng lại sợ oai danh của Tư Đồ Sương mà đành phải cố nén lửa giận xuống, lạnh lùng nói :

- Đa tạ Tư Đồ huynh đã dạy bảo như vậy, Bùi Thiên Vân này suốt đời không bao giờ dám quên.

Thư sinh mỉm cười nói tiếp :

- Bùi bảo chủ khỏi cần phải khách sáo như thế nữa. Việc này coi như là xong. Nếu Bảo chủ không có việc gì khác thì làm ơn đưa hai chúng tôi qua sông.

Thiên Vân gượng cười đáp :

- Được, Bùi mỗ dẫn đường đi trước.

Nói xong, y quay người đi ra ngoài rừng ngay.

Thư sinh liếc mắt nhìn theo Thiên Vân rồi quay người lại tủm tỉm cười hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Bùi bảo chủ đã chuẩn bị sẵn thuyền để đưa qua sông thật là hân hạnh cho chúng ta quá. Không đi ngay còn đợi chờ gì nữa?

Thấy Thiên Vân đi xa rồi, Độc Cô Ngọc hậm hực lườm Tư Đồ Sương một cái, đang định nói thì nàng ta đã đi tới gần kéo tay chàng tủm tỉm cười và khẽ nói :

- Có chuyện gì để xuống dưới thuyền rồi hãy nói sau. Đi thôi!

Bất đắc dĩ, Độc Cô Ngọc phải thở dài một tiếng rồi để mặc cho nàng ta lôi kéo đi.

Hai người vừa ra khỏi khu rừng đã thấy Thiên Vân đứng ở cạnh chiếc thuyền đánh cá ở chỗ cách hai người chừng hơn mười trượng.

Độc Cô Ngọc theo thư sinh áo trắng đi tới cạnh thuyền thấy hai người lái đò lại là hai đại hán lực lưỡng và vạm vỡ. Chàng biết ngay hai người này là người của Long Hồ bảo chứ không phải là dân thuyền chài.

Thiên Vân cười gằn một tiếng và nói :

- Đáng lẽ Bùi mỗ phải tiễn hai vị qua sông nhưng vì trong bảo có nhiều việc bận nên không thể nào tiễn được, mong hai vị lượng thứ cho.

Tại sao áo trắng mỉm cười đáp :

- Sao Bảo chủ lại nói thế? Chúng tôi được Bảo chủ sai người tiễn qua sông như thế này đã rất lấy làm hân hạnh rồi, đâu còn dám phiền Bảo chủ phải đích thân tiễn nữa? Hơn nữa, Bảo chủ là chủ của một bảo cao quý như vậy khi nào chúng tôi lại để chủ phải mạo hiểm chịu sóng gió như thế!

- Bạn Tư Đồ khéo nói bông thực, Bùi Thiên Vân tôi sinh trưởng ở trên mặt sông nước từ hồi nhỏ, lúc nào cũng làm bạn với sóng, đã chịu quen phong ba bão táp rồi.

Huống hồ ngày hôm nay trời quang mây tạnh như thế này, không có một chút sóng gió nào, thực là lúc đi thuyền rất tốt... Thôi! Thiên Vân không dám làm mất thì giờ quý báu của hai vị, mời hai vị xuống thuyền cho.

Thư sinh áo trắng tủm tỉm cười và đáp :

- Cảm ơn Bảo chủ đã có lòng như vậy.

Nhưng chàng vẫn đứng yên, không hề xê dịch nửa bước.

Độc Cô Ngọc thấy thế ngăn người ra nghĩ bụng :

- Có lẽ nàng ta muốn đỡ xuống thuyền chắc?

Chàng khẽ lắc đầu một cái, nhưng vẫn chìa tay ra đỡ lấy cánh tay của thư sinh nọ.

Thư sinh lờm chàng một cái rất tình tứ mỉm cười nói :

- Có phải xe ngựa đâu, tôi có thể xuống được.

Độc Cô Ngọc ngượng ngịu đến mặt đỏ bừng, không nói được nửa lời.

Thư sinh thấy thế tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Đỗ huynh không nên hiểu lầm, hai chúng ta đều là thư sinh vô dụng, đâu dám để Bùi bảo chủ đặc biệt chở thuyền đưa chúng ta qua sông như thế? Đệ ở đây là đợi chờ thuyền của mình đấy chứ.

Độc Cô Ngọc ngăn người chưa kịp lên tiếng thì Thiên Vân đã hơi biến sắc mặt, gượng cười đỡ lời :

- Bạn Tư Đồ hà tất phải khách sáo như thế, chả lẽ lại trách Bùi mỗ không đích thân tiễn hai vị qua sông như vậy là quá thất lễ hay sao?

Thư sinh nọ lắc đầu lia lịa đáp :

- Đâu có, hai chúng tôi đang cảm thấy thịnh tình của Bảo chủ như vậy chỉ dám tâm linh thôi, chứ không dám nhận thực sự.

Thiên Vân lại biến sắc mặt, gượng cười nói tiếp :

- Nếu hai vị cứ cố chấp như thế, Bùi mỗ không dám miễn cưỡng.

Quả nhiên lúc ấy đằng xa có một chiếc thuyền đang lướt tới rất nhanh, Độc Cô Ngọc đã trông thấy rõ người cầm lái đứng ở đằng đuôi thuyền chính là ông già họ Trà. Chàng càng thắc mắc không hiểu, đưa mắt nhìn thư sinh.

Thiên Vân trông thấy ông già cầm lái ấy thành thuộc như vậy cũng phải kinh ngạc, liền hỏi :

- Ông cụ kia là ai? Sao lại có thủ pháp điều khiển chiếc thuyền một cách cao minh như thế?

Thư sinh khẽ cười và đỡ lời :

- Bảo chủ quá khen đấy thôi. Ở trước mặt Bảo chủ biểu diễn điều khiển thuyền như vậy có khác gì là múa rìu qua mắt thợ không? Ông cụ đó là phu xa của xá muội đó.

Thiên Vân ồ lên một tiếng, nói tiếp :

- Bùi mỗ ngưỡng mộ Mân Tây bát động có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ đã lâu, ngày hôm nay mới được mục kích, quả thực không sai chút nào?

Thư sinh tủm tỉm cười đáp :

- Bảo chủ cứ quá khen đấy thôi. Mân Tây bát động đều là những kẻ thường tục, khi nào bằng được những kiện tướng của Long Hồ bảo, vừa dũng mãnh, thiện chiến, vừa sở trường cả thủy lục hai bên võ nghệ!

Thiên Vân nghe thấy thư sinh nói sở trường cả thủy lục hai môn võ nghệ liền biến sắc mặt, chỉ gượng cười thôi chứ không nói năng gì hết.

Lúc ấy chiếc thuyền nọ đã ghé vào bờ, ông già lão vọng hầu như không trông thấy mấy người đứng ở trên bờ, chỉ lái thuyền vào trong bờ rồi ngừng bơi chèo và đứng yên. Thư sinh vừa cười vừa nói với Thiên Vân tiếp :

- Cảm ơn Bảo chủ đã tiễn ra tại đây, tại hạ xin cáo biệt.

Nói xong chàng chấp tay vái chào một lượt rồi dặt tay Độc Cô Ngọc nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ đó.

Thiên Vân ở trên bờ sông nói lớn :

- Chúc hai vị thuận buồm xuôi gió, xin thứ lỗi Thiên Vân không thể tiễn hai vị xa thêm được.

Thư sinh ngó đầu ra ngoài khoang, vừa cười vừa đáp :

- Cảm ơn Bùi bảo chủ, chúng tôi không bao giờ dám quên lòng tốt tiễn ra tận thuyền của Bảo chủ đâu.

Chàng ta vừa nói xong thì chiếc thuyền đó đã đi như bay sang bờ sông bên kia luôn.

Chờ chiếc thuyền rời khỏi bờ xa rồi, Độc Cô Ngọc mới quay đầu lại nhìn Tư Đồ Sương và hỏi :

- Tôi thực không hiểu sao tại sao cô nương lại làm như thế?

Tư Đồ Sương nhìn mặt chàng một hồi, rồi tủm tỉm cười và đáp :

- Tôi cũng không hiểu tại sao lại làm như vậy, nhưng tôi chỉ biết làm như thế này là giảm bớt được rất nhiều phiền phức cho thiếu hiệp thôi.

Độc Cô Ngọc lại nói tiếp :

- Tại hạ với anh em Gia Cát giao hảo với nhau rất quân tử, bây giờ đã làm cho Thiên Vân hiểu lầm. Vì không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của vợ chồng chưa cưới của người ta, tại hạ đành phải cương quyết đoạn tuyệt lai vãng với anh em nhà ấy. Tại hạ đã cảm thấy áy náy không yên rồi, mà cô nương lại còn nói...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nghĩ mãi cũng không hiểu

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Thiếu hiệp không yên hay là không nở xa họ.

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Xin cô nương chớ nên nói bông đùa như thế. Lòng cương quyết của tại hạ như thế nào người khác thì không thể nào biết được. Cô nương nên rõ, sở dĩ tại hạ không yên tâm như thế này là vì không biết anh em họ Gia Cát có lượng thứ cho mình không đây thôi.

Tư Đồ Sương vội nói tiếp :

- Thiếu hiệp lầm rồi, đoạn tuyệt để vợ chồng chưa cưới của người ta khỏi hiểu lầm nhau như vậy là rất đúng, quý hồ mình không hổ thẹn với lương tâm là được rồi. Hà tất cứ phải được người ta lượng thứ cho mới được?

Độc Cô Ngọc đứng yên một hồi rồi mới nói tiếp :

- Thôi được, chúng ta không nói đến chuyện ấy nữa! Nhưng tại sao cô nương lại bỗng dưng đặt điều...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Chả lẽ tướng công cho tôi nói với tên họ Bùi ấy rằng tướng công là chồng chưa cưới của tôi như vậy là không nên không phải hay sao?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, gật đầu đáp :

- Phải!

Tư Đồ Sương ngấm nhìn mặt chàng một hồi rồi nói tiếp :

- Một người đàn ông không muốn cầu lợi như tướng công thực là hiếm có. Nhưng vì tướng công mà tôi không quảng ngai đến thanh danh của mình. Với một người con gái chưa có chồng mà bỗng dưng nhận tướng công là chồng chưa cưới như thế, đáng lẽ tướng công phải cảm ơn mới đúng.

Ngán người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Sự thực cô nương hà tất phải nói như thế!

Tư Đồ Sương lại mỉm cười đỡ lời :

- Tôi chắc tướng công thế nào cũng biết rõ Gia Cát Quỳnh Anh đã yêu tướng công đến mức độ như thế nào...

Độc Cô Ngọc lại ngượng ngịu đến mặt đỏ bừng, vội đỡ lời :

- Chính tại hạ cũng không hay biết gì, sao cô nương lại biết rõ như thế?

Tư Đồ Sương vội biện bạch :

- Tướng công biết gì, đó là tướng công giả bộ hay là tự dối lòng. Còn sở dĩ tôi biết rõ là vì tôi với Gia Cát Quỳnh Anh đều là đàn bà, con gái.

Độc Cô Ngọc bẽn lẽn đáp :

- Nếu quả thực sự thể đúng như lời của cô nương đã nói, tại hạ cũng không dám đa tình như thế. Hơn nữa, tâm sự của tại hạ có phải là kẻ tham lam, đứng núi này trông núi nọ, nay yêu người này, mai yêu người khác.

- Tất nhiên tôi biết rõ tâm ý tướng công lắm. Nhưng Gia Cát Quỳnh Anh có biết không?

Tư Đồ Sương hỏi như vậy, thấy Độc Cô Ngọc cứ đứng thừ người ra, không trả lời được. Nàng ngượng chàng một cái rồi nói tiếp :

- Nếu cô ta không biết chuyện và muốn đỡ những phiền phức sau này cho tướng công, để cho nàng ta đừng có nghĩ vơ vẩn nữa. Tôi làm như vậy không đúng hay sao?

Độc Cô Ngọc không trả lời được, một lát sau mới cảm ơn rằng :

- Đa tạ cô nương, nhưng cô nương làm như thế sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của cô nương rất nhiều!

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Tướng công khỏi cần cảm ơn tôi. Tôi nhận thấy nói như thế cũng không có ảnh hưởng gì đến thanh danh cả, mà dù có ảnh hưởng đi chăng nữa, cũng là do tôi tình nguyện chứ có ai bắt buộc tôi đâu?

Độc Cô Ngọc kinh hãi thẳm, vội nói tiếp :

- Xin cô nương đừng có hiểu lầm, tôi chỉ sợ cô nương sẽ bị mang tiếng mất cả cuộc đời của cô nương mà thôi.

Thấy chàng nói như vậy, Tư Đồ Sương ngăn người ra một hồi, mặt lộ vẻ ai oán và rầu rĩ, nhưng chỉ thoáng cái thôi nàng lại tươi cười ngay và đỡ lời :

- Tôi sợ mang tiếng thì tướng công lo ngại hộ tôi. Huống hồ tôi làm chi vì tướng công dù có bị mang tiếng tôi nhận thấy cũng đáng lắm. Ngoài ra tôi tin chắc đã mấy ai dễ gì chiếm được trái tim của tướng công, nhưng tôi chỉ lo tướng công làm như thế sẽ bị lỡ mất cơ hội của mình thì có.

Độc Cô Ngọc nghe nói lại kinh hãi thẳm, cúi đầu xuống, không dám nói năng thêm.

Về mặt trông rất phức tạp, Tư Đồ Sương liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái, với giọng nhu mì hỏi :

- Quả thực lúc trước tôi không hề suy nghĩ tới vấn đề đó. Vừa rồi tướng công nhắc nhở tôi mới biết. Nếu sự hiểu lầm ấy đã xảy ra rồi và vì thế mà người yêu của tướng công giận dữ, đoạn tuyệt với tướng công, như vậy chả hay tướng công có hận tôi không?

Độc Cô Ngọc từ từ ngừng đầu lên, gượng cười đáp :

- Nếu quả thực có chuyện như thế, đó cũng chỉ là tại số chứ tại hạ không dám oán trách ai. Huống hồ cô nương có phải là cố ý làm như thế đâu?

Tư Đồ Sương lại hỏi tiếp :

- Nếu việc đó là thù đoạn của tôi thì sao?

Mặt hơi biến sắc, nhưng Độc Cô Ngọc lại gượng cười lắc đầu đáp :

- Không khi nào, tuy tại hạ quen biết cô nương không lâu lắm nhưng biết rõ cô nương không phải là người như thế. Hơn nữa, cô nương là người có tài trí thì tất nhiên cô nương phải biết làm như vậy chỉ có hại chứ không có lợi gì cho cô nương cả.

Liếc nhìn chàng hồi lâu, Tư Đồ Sương với giọng run run hỏi lại :

- Chả lẽ tướng công tin tôi đến như thế ư?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Cô nương có ơn lớn với tại hạ và lại coi cô nương như người trời, tất nhiên tại hạ rất tin tưởng cô nương.

- Có ơn rất lớn ư? Tại sao tướng công lại không có mối tình sâu như bề? Tướng công đã tin tưởng Tư Đồ Sương này cũng cam tâm! Sự thực tướng công biết càng trốn tránh như vậy càng không có lợi ích cho mình.

Độc Cô Ngọc thờ dài và nghĩ bụng :

“Có phải là ta không biết nguyên nhân ấy đâu! Nhưng sự thực ta phải làm như vậy...”

- Tướng công đang nghĩ gì thế?

- Tại hạ đang nghĩ vì sao cô nương tới Mân Đông như thế này?

Trợn to đôi mắt chớp nháy hai cái, Tư Đồ Surong vừa cười vừa đáp :

- Tướng công rất thông minh và cũng rất khéo ăn nói, đồng thời phương pháp trốn tránh của tướng công lại còn rất tinh xảo nữa. Tướng công tưởng tôi không biết tướng công đang nghĩ gì hay sao?

Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Cô nương trí tuệ hơn người thì tất nhiên phải biết tôi đang nghĩ gì chứ!

- Thôi! Tướng công đừng có tăng bốc tôi như thế nữa. Có phải tướng công đang nghĩ là tôi đã làm cho tướng công không thể nào trốn tránh nỗi phải không?

- Tại hạ đã nói ý nghĩ thiên cận của tại hạ không thể nào giấu diếm nổi cô nương, quả thực không sai chút nào!

- Cho nên từ giờ trở đi, tốt hơn hết tướng công đừng có giấu diếm tôi nữa... tướng công cũng đừng có hỏi tôi tại sao lại đuổi theo tới Mân Đông này như thế vội, mà hãy trả lời cho tôi biết vấn đề này trước : ai đã cứu tướng công ra khỏi vòng du dương của Liễu Chân Chân như thế?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc mới kinh ngạc đáp :

- Cô nương cũng biết rõ chuyện này ư? Chả lẽ...

- Tướng công khỏi cần phải kinh ngạc như vậy, tuy tôi có một chút thông minh thực, nhưng không phải là người kiên trì được như tướng công tưởng tượng đâu.

Chuyện đó là có người nói cho tôi hay đấy!

- Ai nói cho cô nương hay thế?

- Hành tung và thủ pháp của người ấy rất thần bí, tuy tôi chưa trông thấy người đó và không biết người đó là ai, nhưng căn cứ vào thực tế, tôi đã dám táo bạo ước đoán người đó là ai rồi, còn phải hay không phải đợi chờ nghe tướng công kể xong câu chuyện đã. Bây giờ tướng công hãy cho tôi biết ai đã cứu tướng công thoát khỏi bàn tay man dã?

- Khi tại hạ lại tỉnh, thấy mình nằm ở trong cánh đồng hoang không thấy một bóng người nào hết nên tại hạ không sao biết được ai đã cứu mình thoát nạn như vậy?

- Lạ thực! Chả lẽ tướng công không biết người đã cứu mình là ai ư? Có thực không?

- Chuyện này nói ra thì không ai dám tin hết, nhưng sự thực của nó là thế. Chắc cô nương cũng biết tôi là người không biết nói dối chứ gì?

- Lạ thực! Người đàn bà có công lực kinh người như vậy lại là ai thế?

Nghe tới đó, Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên vội hỏi :

- Người đã cứu tại hạ thoát nạn lại là một cô nương ư, sao cô nương lại biết rõ như thế?

Tư Đồ Surong cau mày đáp :

- Liễu Chân Chân nói như vậy. Nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra được người đó là ai?

Đến lúc này Độc Cô Ngọc mới biết Tư Đồ Surong đã đi cứu mình và gặp Liễu Chân Chân, nghe thấy nữ ma đầu ấy nói mới biết rõ chuyện, nên chàng rất cảm động, trầm ngâm giây lát và hỏi tiếp :

- Chả lẽ Liễu Chân Chân cũng không thấy rõ mặt mũi của vị cô nương ấy ư?

Tư Đồ Surong lắc đầu đáp :

- Công lực của người đó cao siêu lắm, Chân Chân chưa trông thấy rõ hình bóng của người ấy đã bị điểm huyết rồi, nhưng trước khi y thị chưa bị điểm huyết đã nghe thấy tiếng quát tháo của người đó rất thánh thót nên mới biết người cứu tướng công là một thiếu nữ.

Độc Cô Ngọc càng thắc mắc thêm, liền nghĩ bụng :

“Sau khi rời khỏi núi Thanh Thành, trước sau ta quen biết ba vị hồng phần giải nhân, người đó chắc không phải là Tuyết Diễm Cầm, một người không biết một tý võ nghệ gì, mà cũng không phải là Tư Đồ Surong đang đứng ở trước mặt đây, và càng không phải là Gia Cát Quỳnh Anh nổi. Như vậy...”

Nghĩ tới đó, chàng sực nhớ đến chuyện ở trong ngôi miếu đổ nát vào đêm hôm trước, chàng liền khiển trách mình thầm :

“Hồ đồ thực! Hồ đồ thực, sao ta lại suýt quên bằng câu chuyện ấy!”

Chàng bỗng mừng rỡ, quên cả hiện thực, đột nhiên nắm chặt lấy tay của Tư Đồ Surong và vội nói :

- Cô nương, tại hạ đã nghĩ ra rồi! Đã nghĩ ra rồi!

Tư Đồ Surong đang cúi đầu nghĩ ngợi bỗng bị chàng ta nắm tay và kêu la như vậy cũng phải thất kinh, một tay ôm chàng và giả bộ hờn giận nói :

- Tướng công lạnh lùng thực, làm tôi giật mình đánh thót một cái. Nói mau lên, người ấy là ai thế?

Tuy vậy, nàng vẫn để yên cho chàng cầm tay của mình, chứ không rút lại.

Lúc này Độc Cô Ngọc mới biết mình đã thất lễ, vội buông tay nàng ra bẽn lẽn đáp :

- Tại hạ bỗng nghĩ tới một việc, nhất thời mừng rỡ...

Tư Đồ Surong đỡ lời :

- Tôi không cần tướng công phải giải thích nữa. Tướng công đã biết tôi không trách tướng công đâu. Thôi, nói mau lên.

Độc Cô Ngọc vẫn ngượng nghịu, gượng cười đáp :

- Tuy tại hạ biết mình đã được nàng cứu cho nhưng vẫn chưa biết nàng ta là ai!

Ngẩn người ra giây lát, Tư Đồ Surong tức cười nói :

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe không hiểu lời nói của tướng công.

Lúc này Độc Cô Ngọc cũng cảm thấy lời nói của mình vu vơ khó hiểu thật, nên chàng cũng phì cười và kể lại chuyện tối hôm qua ở ngôi miếu đổ nát, gặp một thiếu nữ như thế nào. Sau cùng chàng lại hỏi tiếp :

- Cô nương là người bác học như vậy ắt phải biết hai vị cô nương ấy là ai chứ?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Surong bỗng nhìn Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Người yêu của tướng công có tí nữ không?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Nàng là một ca kỹ ở lầu Nhạc Dương thì làm gì có tí nữ chứ?

Chớp mắt mấy cái, Tư Đồ Surong lại hỏi tiếp :

- Tướng công biết nàng ta không có hay là tướng công chưa hề trông thấy đấy thôi?

- Tuy tại hạ không trông thấy nhưng dám tin rằng nàng không thể nào có tí nữ được.

- Xem như vậy không phải là tướng công lắm thì là tôi lắm. Thế người yêu của tướng công có biết võ công không?

- Cô nương lại nói bông đùa rồi. Nàng rất eo lá yếu ớt thì làm sao biết võ công được?

- Tôi cũng eo lá yếu ớt như thế này, trông bề ngoài có giống người biết võ không?

- Cô nương thì khác hẳn. Tuy người mảnh khảnh nhưng trông rất khỏe mạnh. Dù không biết cô nương có võ công tuyệt thế nhưng ai cũng luận ra được cô nương khác người thường nhiều. Còn nàng thì chỉ như người thường thôi!

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Surong nói tiếp :

- Nếu quả thật nàng biết võ công thể nào cũng cao siêu hơn tôi mấy bậc.

- Tại sao cô nương lại nói như thế?

- Tướng công nên rõ, một người biết võ, khi đã luyện tới mức thượng thừa, có thể từ thực trở về hư, đôi mắt rất sáng, có thể thâm liễm lại như mắt của

người thường.

Nếu người đó không định tâm để cho người khác biết tài ba của mình thì không ai có thể biết được người ấy đã có võ công tuyệt thế như vậy. Như tôi đây, vì chưa luyện tới mức thượng thừa nên tướng công mới trông thấy đã nhận ra ngay là thế.

Còn người yêu của tướng công nếu không biết võ thì thôi, chứ nếu nàng ta đã học qua võ công rồi thì thế nào cũng là một nhân vật đã tu luyện tới mức thượng thừa rồi.

Vì thế, so sánh với nàng ta thì thật là một trời một vực.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Cô nương nói rất phải! Nhưng tại hạ dám chắc rằng nàng ta không phải là người có võ công cao siêu như cô nương đã nói đâu.
- Sao tướng công lại dám quả quyết như thế?
- Tôi tin chắc nàng ta không giấu diếm tôi đâu!
- Đó là tướng công tự tin đấy thôi. Tôi hãy hỏi tướng công câu này : chẳng hay tướng công có giấu diếm nàng ta điều gì không? Và nàng cũng biết rõ lai lịch của tướng công chứ?
- Đó là điều mà tôi vẫn áy náy trong lòng. Quả thật tôi chưa cho nàng ta biết rõ lai lịch của mình. Đó là vì tôi có nỗi khổ tâm riêng.
- Thế thì đúng rồi, tướng công có biết đâu nàng lại chả có nỗi khổ tâm riêng như mình vậy? Đó là nàng biết võ mà không cho tướng công biết, đó là điểm duy nhất mà nàng đã giấu diếm tướng công cũng nên.

Độc Cô Ngọc lại đứng ngăn người ra. Chàng sực nghĩ tới quả thật Tuyết Diễm Cầm có nói cho chàng biết là nàng đã có nỗi khổ tâm riêng.

Nghĩ tới đây, chàng cảm thấy trong lòng bứt rứt vô cùng. Lại suy nghĩ giây lát chàng mới đáp :

- Cô nương nói rất phải. Thật ra nàng có cho tôi hay là nàng có nỗi khổ tâm riêng.

Nhưng dù sao tôi vẫn tin chắc nàng là người không biết võ công.

- Tướng công không chịu tin lời nói của tôi thì thôi. Nhưng sau này thế nào tướng công cũng được gặp lại nàng ta và cả tôi cũng vậy. Lúc ấy tôi chỉ thử thách qua loa là biết liền.

Mặt lộ vẻ lo âu, Độc Cô Ngọc cau mày lại hỏi :

- Nàng ta yếu ớt lắm, có thể nói là trời gà cũng không đủ hơi sức. Như vậy cô nương sẽ thử thách nàng ta bằng cách nào?

Nhìn Độc Cô Ngọc giây lát, Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Tướng công khỏi lo ngại. Tôi không đã thương cô ta đâu, mà chưa chi tướng công đã phải lo sợ hộ như thế rồi.

Độc Cô Ngọc ngượng vô cùng, không dám nói thêm nữa. Tư Đồ Sương thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Cứ thấy tướng công quan tâm đến nàng ta như vậy ai mà chả vừa ghen vừa ngưỡng mộ? Thôi, chúng ta không nói chuyện đến nàng ta nữa. Có phải tướng công đã hỏi tôi ai đã báo tin ngầm cho tôi biết để tôi đi cứu tướng công phải không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Phải, tại hạ đang muốn biết người đó là ai thật!

Tư Đồ Sương bỗng hỏi chàng rằng :

- Tướng công thử đoán xem, liệu Long Phan lệnh chủ có phải là người báo tin ngầm cho tôi không?

Rất ngạc nhiên, Độc Cô Ngọc vội hỏi lại :

- Sao cô nương lại...

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Có phải tướng công tưởng tôi điên khùng nói bậy nói bạ đấy không?

Độc Cô Ngọc vội biện bạch :

- Tại hạ đâu dám nói thế, nhưng chỉ cảm thấy...

- Có phải tướng công chỉ cảm thấy tôi nói như thế là rất vô lý phải không?

- Vâng! Tôi với y có mối thù không đội trời chung, như vậy có khi nào y lại báo tin cho cô nương biết để cứu một kẻ đại thù của y thoát khỏi tai ách như thế?

- Tướng công nói như vậy rất phải, nhưng tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rồi. Ngoài Long Phan lệnh chủ ra thì không còn ai vào đó nữa!

- Tại sao cô nương lại đoán là y như vậy?

Tư Đồ Sương mỉm cười, liền kể lại chuyện, tình tự trước sau nhận được hai lá truyền thư như thế nào cho Độc Cô Ngọc nghe, rồi tươi cười nói tiếp :

- Đây! Tướng công thử nghĩ xem, ngoài Long Phan lệnh chủ ra làm gì có người thứ hai nào lại cứ theo dõi chúng ta từng bước một như thế? Hơn nữa, ngoài y ra thì không ai dám nói tướng công là người yêu của tôi.

Nghe tới đó, Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi cau mày lại suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu đáp :

- Cô nương tài trí hơn người, và cô nương đoán như vậy cũng rất có lý. Nhưng tôi vẫn cho người đó nhất định không phải là y. Và lại... biết đâu người đó chả là một trong hai cô nương đã ra tay cứu tại hạ...

Tư Đồ Sương lắc đầu đỡ lời :

- Không có lẽ, vì bút tích của hai lá thư đó rất già dặn, đàn bà con gái viết sao nổi những nét bút như thế?

- Cô nương có đem theo hai lá thư ấy không?

- Tôi chỉ lo ngại đến sự an nguy của tướng công thì còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc khác. Nên xem xong, tôi đã thuận tay vứt đi liền.

Độc Cô Ngọc lắc đầu thở dài, lẳng lặng không nói năng gì.

Tư Đồ Sương chớp nháy mắt mấy cái, với giọng dịu dàng nói tiếp :

- Tướng công đừng tức giận nữa. Lúc ấy quả thật tôi..

Độc Cô Ngọc biết nàng ta hiểu lầm, cười khi một tiếng và vội đáp :

- Xin cô nương đừng có hiểu lầm như thế. Tôi vừa đứng yên suy nghĩ về người viết thư báo tin cho cô nương là ai đây thôi chứ tôi có tức giận gì đâu?

- Tôi cũng biết tôi đoán như vậy là hơi miễn cưỡng một chút, nhưng tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, ngoài Long Phan lệnh chủ ra, quả thật tôi không sao nghĩ nổi người thứ hai nào vào đó, hơn nữa...

- Cô nương nghĩ như vậy nhất định không đúng. Vẫn biết ngày đêm Long Phan lệnh chủ vẫn rình rập theo dõi tôi thật, nhưng không khi nào...

- Tôi nói một câu này, xin tướng công đừng có nổi giận nhé? Nếu Long Phan lệnh chủ muốn giết tướng công thì y có nhiều dịp may lắm. Tướng công còn nhớ không, tuy có một lần y đã đã thương tướng công rồi nhưng y có hạ độc thủ giết chết đâu?

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình kinh hãi và nghĩ bụng :

“Nàng nói rất phải. Với công lực của ta mà lại đi một mình ở trên đường vắng vẻ như thế này, Long Phan lệnh chủ muốn giết ta thật dễ như trở bàn tay. Nhưng tại sao y lại không làm như thế? Nếu Tư Đồ Sương nói đúng thì y là người đã báo tin cho nàng đến cứu ta! Chả lẽ y định cố ban ơn huệ cho ta chăng?”

Nghĩ tới đó chàng lại hỏi :

- Theo cao kiến của cô nương...

Tư Đồ Sương gượng cười đỡ lời :

- Từ xưa tới nay tôi chưa hề gặp một việc nào đã làm cho tôi nhức óc như thế này.

Nay việc này không những làm cho tôi đã tổn không biết bao nhiêu trí não mà vẫn không hiểu được. Nhưng dù sao, tôi nhận thấy nội tình của việc này khúc triết lý kỳ lắm. Sở dĩ tôi với ông già họ Trà vội vàng tới Mân Đông này là vì lo ngại tướng công lại bị Chân Chân ám hại. Ngoài ra, tôi còn muốn quyết tâm điều tra cho ra việc này mới thôi.

Chương 24: Long Phan tái xuất hiện

Độc Cô Ngọc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Cô nương nói như vậy, tại hạ cũng nhận xét việc này rất huyền bí, khó hiểu. Không biết người núp trong bóng tối đó là ai? Tại sao Long Phan lệnh chủ có dịp giết chết tôi mà lại không chịu giết?

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Tôi còn nhớ tướng công đã nói, lúc này Long Phan lệnh chủ không muốn giết tướng công vội vì y nhận thấy có thắng tướng công chả về vãng gì. Hơn nữa, tôi dám chắc thế nào cũng điều tra được việc này.

Độc Cô Ngọc trầm ngâm giây lát liền nghĩ bụng :

“Cô nàng với ông cụ họ Trà đi cùng tất nhiên càng hay, nhưng chuyến đi này của ta...”

Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy ông già họ Trà ở đằng lái lớn tiếng nói :

- Thôi! Hai đứa nhỏ nghỉ ngơi giây lát đi, đã tới bờ rồi.

Hai người nghe nói ngạc nhiên, ngừng đầu nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy chỉ còn bốn năm trượng nữa là đã tới bờ. Hai người quay nhìn nhau thì Tư Đồ Sương đã vừa cười vừa nói :

- Nhanh thực!

Nàng kéo tay Độc Cô Ngọc chui ra ngoài khoang.

Độc Cô Ngọc ngừng đầu lên nhìn, thấy phía đằng xa núi non trùng điệp và chỗ gần đó là một cánh đồng hoang, cỏ mọc lên tận đầu gối, đủ thấy nơi đây không có người lui tới. Chàng liền cau mày lại nghĩ bụng :

“Sao nàng lại cho ghé vào chỗ hoang vắng không có người ở như thế này?”

Hình như Tư Đồ Sương hiểu ý nghĩ của chàng nên vừa cười vừa nói tiếp :

- Nơi đây tuy hoang vắng, đường lối gồ ghề khó đi thực nhưng đi núi Thái Mục thì nơi đây lại là chỗ đến gần nhất...

Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi thán và nghĩ tiếp :

“Tư Đồ Sương quả thực trí tuệ tuyệt luân, mình đang nghĩ gì nàng cũng hiểu biết được hết...”

Nghĩ tới đó chàng mỉm cười đỡ lời :

- Tại hạ chỉ biết cô nương xưa nay vẫn ở Mân Tây, không ngờ đường lối ở Mân Đông cô nương cũng hiểu biết rõ ràng như thế!

Lờm chàng một cách rất tình tứ, Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Tướng công không nghe người ta nói hay sao. Tú tài không ra cửa mà có thể biết được việc của thiên hạ. Không riêng gì Mân Đông mà tất cả đường lối của thiên hạ tôi cũng thuộc lòng hết. Tướng công có tin lời của tôi không?

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Cô nương tài trí hơn người và học hỏi rất rộng, tất nhiên tại hạ phải tin tưởng chứ!

Trợn tròn xoe đôi mắt mấy lượt rồi cười khúc khích, Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Không ngờ tướng công còn tin tưởng tôi như vậy, thực sự nếu mà tôi có tài ba như thế thì còn gì bằng. Và lại chỉ cần có được một nửa như tướng công đã nói thì cũng đâu đến nỗi bị văng đầu như óc vì hai chuyện ở trước mắt đây.

Độc Cô Ngọc lắc đầu nói tiếp :

- Dù thần tiên cũng có lúc gặp những việc khó xử, huống hồ là người. Nhưng tại hạ thiết tưởng cô nương chỉ cần quyết tâm tra xét, không sớm thì chầy,

câu chuyện đó sẽ vỡ lẽ ra ngay.

Tư Đồ Sương hớn hờ vội hỏi :

- Có thực tướng công tin tưởng tôi như vậy không?

Thấy nàng ta hỏi, Độc Cô Ngọc cũng phải kinh hãi thẳm, vội đáp :

- Đối với bất cứ người nào trí tuệ hơn người, tại hạ đều tin tưởng hết.

- Tướng công khôn ngoan lắm, nhưng tiếc thay giấu diếm hơi chậm một chút! Tôi chỉ hỏi tướng công câu này, theo sự hiểu biết của tướng công, thì hiện trong vũ nội này có mấy người có trí tuệ hơn người như thế?

- Tuy tại hạ biết khá nhiều kỳ nhân, dị sĩ, nhưng phần nhiều chỉ nghe thấy người ta nói chứ chưa hề được gặp bao giờ. Còn những người mà tại hạ đã được gặp và có thể làm cho tại hạ thán phục cũng chỉ có hai người thôi.

- Hai người nào thế?

- Một vị là cô nương...

- Còn một vị nữa chắc thế nào cũng là Cầm cô nương, người yêu của tướng công phải không?

- Vâng, tại hạ muốn nói như thế thực.

- Thế còn Gia Cát Quỳnh Anh thì sao?

- Tuy Gia Cát Quỳnh Anh cũng là một vị hồng nhan cân quốc, tài trí hơn người một mức, nhưng so sánh với cô nương thì hãy còn kém xa.

- Cảm ơn tướng công đã nhắc nhở tôi như vậy.

- Cô nương nói gì thế?

- Vì tôi đã biết trong vũ lâm này chỉ có người yêu của tướng công là kinh địch duy nhất của tôi ở trên tình trường thôi. Như vậy tôi mới biết để đề phòng được.

Độc Cô Ngọc kinh hãi thẳm nhưng không nói năng gì cả.

Lúc ấy thuyền đã ghé vào bờ. Tư Đồ Sương chìa tay ra vừa cười vừa nói :

- Tướng công có vui lòng đỡ tôi lên bờ không?

Nàng vừa nói vừa chìa tay ra.

Độc Cô Ngọc thấy chiếc tay của nàng trắng nõn như ngọc ngà, định gơ tay ra nắm lấy rồi lại hoảng sợ vội rút tay lại. Nhưng không hiểu Tư Đồ Sương hữu tình hay vô ý, đã dí luôn cánh tay vào lòng bàn tay của chàng, khiến chàng cảm thấy như có một luồng điện truyền sang người mình vậy, trống ngực đập rất mạnh và cũng cảm thấy rất hồ thẹn, định buông tay ra nhưng lại không dám.

Tư Đồ Sương thấy chàng ngượng ngịu như thế, nàng cười khi một tiếng rồi phi thân ngay lên bờ.

Độc Cô Ngọc lắc đầu gượng cười và cũng nhảy lên theo. Ông già thấy hai người đã lên bờ rồi, vội lên tiếng hỏi :

- Con nhỏ, còn chiếc thuyền này thì sao?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương đáp :

- Đã qua được sông rồi, chiếc thuyền này cũng đáng với giá trị của nó rồi. Thôi, cứ để mặc cho nó trôi ở giữa dòng sông đi.

Ông già vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhỏ này phí phạm thực!

Vừa nói dứt thì bỗng ông ta đã nhảy lên trên bờ rồi. Chiếc thuyền bị ông ta đập mạnh một cái đã trôi ra giữa dòng nước, và theo nước trôi xuống miền hạ du.

Độc Cô Ngọc nhìn Tư Đồ Sương và hỏi :

- Chiếc thuyền ấy là của cô nương mua đấy à?

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Không phải mua thì là cướp của người ta hay sao?

Ông già họ Trà vừa cười vừa xen lời nói :

- Thằng nhỏ đừng có coi thường chiếc thuyền mục nát ấy, con nhỏ đã tốn một lá vàng mới đổi được đấy.

Độc Cô Ngọc nghe nói cau mày lại nghĩ bụng :

“Tư Đồ Sương quả thực là người hào phóng, tiêu tiền như rom rác. Chiếc thuyền mục nát như thế mà nàng dám trao đổi bằng một lá vàng!”

Tư Đồ Sương nũng nịu cười và hỏi :

- Có phải tướng công thấy tôi quá phí phạm phải không?

Mặt đỏ bừng, Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Tại hạ đâu dám, chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi.

Tư Đồ Sương lắc đầu nói tiếp :

- Tướng công lầm rồi, một chiếc thuyền đánh cá không khác gì là tính mạng thứ hai của người thuyền chài, lại thêm bị luật lệ vô lý của Bù Thiên Vân ràng buộc, nếu mình không trả một giá rất cao thì khi nào người thuyền chài ấy lại chịu nhường chiếc thuyền cho mình? Và lại, chính tôi lại không thích trộm cướp của người, tốn tiền mua như thế vừa quang minh chính đại, vừa không hổ thẹn với lương tâm. Quý hồ chờ được tướng công qua sông là tôi cảm thấy đáng giá lắm rồi. Một lá vàng đó không những mua được chiếc thuyền để tiện việc cho tướng công, mà lại giúp được cả gia đình người thuyền chài ấy qua khỏi cuộc đời hẩm hiu. Như vậy chả rất là đáng giá hay sao? Hơn nữa, vàng bạc là vật ngoài thân, khi ta chết đi không thể nào đem nó đi theo được, quý hồ tiêu sài đúng chỗ thì dù có ném nghìn vàng ra một lúc cũng không đáng tiếc chút nào!

Không ngờ vì một lời nói của mình mà làm cho Tư Đồ Sương phải phát biểu lý luận dài như thế nên chàng ngượng đến mặt đỏ bừng và nói tiếp :

- Ý kiến cao siêu của cô nương khiến tại hạ vừa chịu phục và cũng vừa hổ thẹn nữa!

Ngẩn nhìn mặt chàng một hồi, Tư Đồ Sương tủm tỉm cười với giọng nhu mì nói tiếp :

- Tướng công đừng có tức giận nữa, không phải tôi...

Nàng vừa nói tới đó, đã nghe thấy ông cụ họ Trà lớn tiếng hỏi rằng :

- Thế nào? Hai người đã nói xong chuyện chưa? Nếu hai người không đi thì lão phu đi trước đây!

Tư Đồ Sương nhìn Độc Cô Ngọc mỉm cười và khẽ nói :

- Tôi biết không bao giờ tướng công lại giận tôi đâu. Thôi, chúng ta đi đi.

Thế rồi nàng kéo tay áo của chàng lối đi luôn.

Đi được hơn tiếng đồng hồ, Độc Cô Ngọc đã cảm thấy hơi mỏi mệt, mồ hôi trán đã toát ra. Trái lại, Tư Đồ Sương vẫn ung dung như thường, không thấy có vẻ gì là mỏi mệt cả. Chàng muốn ngừng chân lại nghỉ ngơi một chút, nhưng lòng kiêu ngạo không cho phép nên chàng cứ phải gượng đi tiếp.

Tư Đồ Sương đã khẽ hỏi :

- Tướng công có thấy mệt không?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Tại hạ không thấy mệt, chỉ e cô nương..

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Cảm ơn tướng công, tôi đã thấy hai chân mỏi mệt thực, vì từ trước đến nay đi đâu tôi cũng hay ngồi xe hay cưỡi ngựa, chứ có đi bộ xa như thế này đâu. Nên bây giờ tốt hơn hết, chúng ta hãy nghỉ ngơi giây lát đã rồi hãy đi sau.

Độc Cô Ngọc biết nàng vì mình mà phải nói những lời lẽ ấy nên trong lòng rất cảm động. Chàng đưa tay trái ra nắm lấy cổ tay mềm mại của nàng khẽ gọi :

- Cô nương...

Tư Đồ Sương nũng nịu cười và nói tiếp :

- Tướng công mau lấy khăn lau chùi mồ hôi đi, để tôi gọi ông già ngừng chân lại cho.

Nàng vừa nói vừa đưa chiếc khăn lụa trắng cho chàng, vừa đi vừa kêu gọi :

- Cú ới!

Ông già ngừng chân quay đầu lại hỏi :

- Việc gì thế?

Tư Đồ Sương đáp :

- Tôi đã thấy mệt mỏi, hãy ngừng chân giây lát đã.

Thoạt tiên ông già hơi ngạc nhiên nhưng sau hiểu ý ngay liền cười ha hả một hồi.

Tư Đồ Sương nói xong, quay người lại đã thấy Độc Cô Ngọc đứng ngăn người ra, tay cầm cái khăn mà không lau chùi mồ hôi. Nàng vội hỏi :

- Sao tướng công lại không lau mồ hôi đi như thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ không nỡ làm nhơ bẩn cái khăn sạch sẽ này của cô nương!

Tư Đồ Sương dậm chân hờn giận nói tiếp :

- Người này lạ thực! Khăn dùng để lau chùi, nếu bẩn thì giặt lại chứ có sợ gì hao mòn đâu?

Ông già cười ha hả xen lời nói :

- Lúc ấy chưa chắc con nhỏ nỡ giặt đi thôi!

Tư Đồ Sương đưa mắt nguyệt ông già một cái, rồi quay lại lườm Độc Cô Ngọc.

Thấy thế Độc Cô Ngọc lại càng ngượng thêm. Ông già cười ha hả nói tiếp :

- Mau mau chùi đi. Nhỏ người phải biết người khác muốn được cầm cái khăn này dù tốn công đến thế nào cũng chưa chắc đã được cầm như người, không lau chùi ngay để lát nữa con nhỏ nỡ giặt thì phiền lắm đấy. Hay là để lão phu lau chùi hộ cho nhé?

Độc Cô Ngọc không dám chần chừ nữa, vội lau chùi qua loa rồi bỏ ngay cái khăn ấy vào túi.

Thấy cử chỉ của chàng như vậy, Tư Đồ Sương ngạc nhiên hỏi :

- Tướng công làm gì thế?

Độc Cô Ngọc bẽn lẽn đáp :

- Để tại hạ giặt đã, rồi sẽ xin hoàn lại cô nương sau.

Tư Đồ Sương dở mếu dở cười, dậm chân xuống đất một cái và nói tiếp :

- Thực còn lời thôi hơn cả đàn bà, con gái! Không cần tướng công phải giặt như thế nữa, cứ trả cho tôi cái khăn ấy đi!

Độc Cô Ngọc vội móc túi lấy khăn ra. Tư Đồ Sương đã nhanh tay chớp lấy và bỏ ngay vào túi. Nàng đang định ngồi xuống tảng đá lớn ở cạnh đó để nghỉ ngơi thì bỗng có tiếng rú kêu rất thảm khốc ở đằng xa vọng tới.

Ba người đều kinh hoàng biến sắc mặt, Tư Đồ Sương vội bảo ông già rằng :

- Tiếng kêu đó ở trong khu rừng phía trước mặt đấy, cụ mau tới đó xem sao?

Nàng vừa nói dứt thì ông cụ họ Trà đã phi thân nhanh như bay, tiến thẳng về phía khu rừng rậm ở đằng trước.

Tư Đồ Sương quay lại nhìn Độc Cô Ngọc và nói :

- Chúng ta cũng tới đằng đó xem sao đi?

Nói xong, nàng nắm cánh tay của Độc Cô Ngọc đi luôn. Lúc này Độc Cô Ngọc bỗng thấy người mình nhẹ nhõm hẳn và đi nhanh như bay nên trong lòng vừa ngưỡng mộ, vừa hổ thẹn vô cùng.

Giây lát sau, đã nghe thấy ông già ở trong rừng lớn tiếng kêu gọi :

- Chúng tàn nhẫn thực! Nhãi con với thằng nhỏ mau vào đây xem.

Độc Cô Ngọc theo Tư Đồ Sương tiến thẳng vào trong rừng. Đi được hơn mười trượng đã thấy một cảnh thảm khốc bày ra trước mắt rồi.

Thì ra trên bãi đất rộng chừng năm sáu trượng, ở chỗ giữa rừng có sáu ngôi mộ mới. Trước ngôi mộ nào cũng có một cái xác lửa lò không đầu, bụng bị mổ phanh ra, ruột gan đều vãi tung tóe cả ra bên ngoài, máu tươi lai láng trông rất thảm khốc. Trên đỉnh mỗi ngôi mộ lại còn để một cái đầu lâu trông rất rùng rợn.

Ông già đang đứng ở đó, vẻ mặt giận dữ nhưng không nói năng nửa lời.

Điều mà khiến Độc Cô Ngọc tức giận hơn hết là cạnh một cái xác ở ngôi mộ chính giữa có cắm một lá cờ nhỏ Long Phan lệnh đang bay phất phới trước gió.

Bốn chung quanh yên lặng như tờ, khung cảnh ấy khiến ai cũng phải cảm thấy như ngộp thở. Và cứ xem tình hình này, tên Long Phan lệnh chủ có thủ đoạn tàn khốc, ác độc ấy đã cao chạy bay xa rồi.

Tư Đồ Sương nhìn xung quanh một lượt, rồi kéo tay Độc Cô Ngọc đi về phía trước.

Tới chỗ cạnh ông già nàng lại đưa mắt nhìn năm sáu cái đầu lâu rất khủng khiếp kia hỏi :

- Cụ có nhận ra được những người này là ai không?

Ông già lắc đầu chẳng nói chẳng rằng.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Hành động của Long Phan lệnh chủ quả thực là thần bí, quái dị, khiến ai cũng phải khâm phục. Nhưng thủ đoạn độc ác của y cũng khiến ai cũng phải nổi lòng công phẫn. Máu của những cái xác này chưa khô đủ thấy họ mới bị giết không lâu mà tên ma đầu ấy có thể bỏ chạy được một cách biệt vô tâm tích như vậy. Nhiều người bị giết chết như thế mà sao chúng ta chỉ nghe thấy có một tiếng kêu thảm khốc thôi? Hơn nữa, y làm như thế là có ý định dụ chúng ta tới đây để làm chi?

Nhưng...

Nói tới đó, nàng cười khẩy mấy tiếng, và ngừng đầu lên lớn tiếng nói tiếng :

- Nhưng lão ma, ta biết ngươi chưa rời khỏi nơi đây đâu. Biết điều thì mau bước ra đây đi?

Ông già với Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng nói như thế đều giật mình đánh thót một cái.

Quả nhiên, ở trong bụi cây phía bên trái đã có giọng nói rất lạnh lùng trả lời rằng :

- Xem như vậy ngươi còn cao minh hơn lão già gù kia nhiều. Phải, lão phu chưa rời khỏi nơi đây đâu.

Ông già họ Trà tức giận khôn tả, đang định nhảy xổ tới đó.

Tư Đồ Sương đã vội kéo tay ông ta lại mà khuyên rằng :

- Y đã có can đảm ở lại đây, tất nhiên y phải có cách vạn toàn để đối phó chúng ta. Cụ không nên phí hơi sức làm chi, hãy bảo vệ lấy Độc Cô tướng công, để tôi đối phó y cho.

Ông già họ Trà cười khẩy một tiếng, lớn tiếng nói vọng về bên trái ấy rằng :

- Tên khốn nạn kia, đừng có để cho lão già gù này gặp phải!

Nói xong, ông ta lui về phía sau, đứng cạnh Độc Cô Ngọc.

Nãy giờ nghe thấy tiếng nói của Long Phan lệnh chủ, Độc Cô Ngọc cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục. Chàng nghiêng răng mím môi quát lớn :

- Lão tặc rụt cổ như thế, không phải là hành vi của đại trượng phu. Ngươi đã có gan dụ chúng ta tới đây thì sao không...

Long Phan lệnh chủ bỗng cười khẩy đỡ lời :

- Tiểu quý không biết xấu hổ tí nào! Nếu đêm nọ không phải vì thấy dù có giết chết ngươi cũng chỉ làm bẩn tay lão phu ra thôi thì ngươi làm gì còn được

sống sót đến bây giờ? Với tài ba của người hèn mọn như thế đừng có hùng dũng chạm một sợi lông chân của lão phu. Khôn hồn thì hãy đứng yên ở đó đừng có nói năng gì hết.

Giọng nói lạnh lùng ấy phát ra ở bên trái, dịch ra phía đằng trước. Ba người đều ngẩn người ra, Độc Cô Ngọc càng không nhìn được, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên định lên tiếng trả đũa...

Tư Đồ Sương đã nắm chặt lấy tay chàng, khẽ bảo rằng :

- Y ở trong bóng tối, ta ở ngoài sáng, hơn nữa y lại rất giao hoạt. Hà tất phải cãi vã với y làm chi? Bây giờ chúng ta hãy chịu nhìn y trước, thế nào chả có ngày giết được y?

Thấy lời nói của Tư Đồ Sương rất có lý, Độc Cô Ngọc đành phải nén lửa giận xuống, mím mồm không nói năng gì nữa.

Long Phan lệnh chủ lại cười quái dị và nói tiếp :

- Không ngờ tiểu tử lại ngoan ngoãn nghe lời con nhỏ như vậy, nếu thế lát nữa lão phu sẽ mở lòng từ bi cho hai người cùng chôn vào một huyệt làm một đôi uyên ương sống mà không được chung một nhà cũng được chết chung một huyệt nhé!

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Nếu người có tài ba như vậy, bốn cô nương rất lấy làm cảm ơn người. Nhưng chỉ tiếc thay người không có được tài ba ấy thôi.

Long Phan lệnh chủ cười khẩy một tiếng, nói tiếp :

- Con nhãi kia, người mặt dày mày dạn thật! Lão phu không thèm đấu khẩu với người. Lão phu có đủ tài ba hay không, lát nữa người sẽ biết ngay.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười, đáp :

- Nếu vậy thì còn gì bằng! Nhưng bốn cô nương muốn biết trước người đã chắc chắn được bao nhiêu thành mà dám tự phụ như thế?

Long Phan lệnh chủ đỡ lời :

- Tất nhiên lão phu phải nắm chắc mười thành mới nói như vậy chứ!

Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Người nói như vậy không thấy quá tự phụ hay sao?

- Cái gì là quá tự phụ? Lão phu còn cho như thế vẫn chưa đủ tỏ rõ tín nhiệm của lão phu.

- Người bảo bốn cô nương mặt dày mày dạn quá nổi, xem như vậy câu “ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác cao hơn, người giỏi còn có người khác giỏi hơn” rất đúng! Tất nhiên ta mặt dày mày dạn bằng sao được người?

Long Phan lệnh chủ nghe vậy nhưng không sao nói lại được với Tư Đồ Sương nên im lặng giây lát mới trả lời :

- Con nhãi kia, lão phu không thèm đấu khẩu với người làm chi.

Tư Đồ Sương bỗng cười khi và đỡ lời :

- Tài chịu nhìn của người hãy còn non sót lắm nên chỉ hơi một tí mà đã nổi giận như vậy rồi. Người bảo người đã nắm chắc thắng mười thành, vậy trước khi bốn cô nương chưa chết, muốn hỏi người mấy vấn đề này, chẳng hay người có muốn trả lời hay không?

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đáp :

- Ai chả biết con nhãi người muốn nhân lúc hỏi chuyện để mong dò ra được tung tích của lão phu. Thật là người si ngốc, nói chuyện trong mơ có khác. Nhưng đằng nào ngày hôm nay người cũng không sao thoát chết được, lão phu chả cần phải vội vã như thế làm chi. Vậy người muốn hỏi gì thì cứ việc hỏi đi?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bắt cá trong chum

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương trở mấy cái xác chết nằm ở trước những ngôi mộ rồi hỏi :

- Mấy người xấu số này là những ai, người có thể nói cho bản cô nương biết được không?

Long Phan lệnh chủ núp ở trong bụi cây cười khẩy đáp :

- Lão phu tưởng người là người rộng kiến thức, không ngờ lại tầm thường đến như thế! Nói thật cho người biết, mấy xác này là của Trung Điền lục nghĩa, xưa nay vẫn tự phụ là người trong giới hiệp nghĩa đấy.

Tư Đồ Sương cau mày lại, hỏi tiếp :

- Trung Điền lục nghĩa có thù hằn gì với người mà người lại hạ độc thủ, giết cả sáu người một cách dã man như vậy?

Cười the thé, Long Phan lệnh chủ đáp :

- Việc gì phải có thù, lão phu một ngày không giết người, cảm thấy ăn không ngon, ngủ không yên giấc. Mấy hôm trước đây, sáu tên này dám núp ở một nơi nói xấu lão phu, cho nên lão phu mới phải giết chúng như vậy.

Tư Đồ Sương cười khẩy hỏi tiếp :

- Người thật không hổ thẹn với cái tên : tàn nhẫn độc ác. Người ta chỉ ở một chỗ nói tới người mà người ỡm ờ giết chết sáu mạng như vậy. Nếu người làm việc gì cũng chính đáng, cứ chỉ quang minh chính đại thì còn sợ gì ai bàn tán hay nói xấu mình?

- Bất cứ ai phạm đến lão phu là sẽ bị giết. Xưa nay lão phu hành sự đều như thế cả. Trung Điền lục nghĩa là cái thứ gì mà cũng dám bàn tán phê bình lão phu? Đó là tự chúng không muốn sống trước.

- Muốn ghép tội người khác thì thiếu gì cách nói. Nhưng thâm ác vô nhân đạo và có tính diệt tuyệt nhân luân như người chẳng lẽ không sợ ông trời khiển trách hay sao?

- Lão phu không biết cái gì là trời khiển trách với chẳng khiển trách. Chỉ biết trên thiên hạ này không ai có thể làm gì nổi lão phu nên lão phu cứ sống một ngày là phải giết người một ngày.

Tiếng nói của Long Phan lệnh chủ tới đó lại di chuyển sang phía bên trái. Tư Đồ Sương lại quay mặt về phía đó, hỏi tiếp :

- Người tưởng trên thiên hạ này không còn có ai hạ được người hay sao?

- Lão phu dám nói như vậy. Từ khi lão phu được nổi tiếng đến giờ, chỉ có người bị lão phu giết chứ chưa có ai địch nổi lão phu hết.

- Người đã tự phụ như vậy hà tất phải ẩn núp như thế mà không dám hiện thân ra?

Long Phan lệnh chủ cười the thé đáp :

- Người đừng có nói khích lão phu như thế. Lão phu muốn giết chết các người thật dễ như trở bàn tay. Nhưng lão phu không thèm ra tay giết đấy thôi.

Tư Đồ Sương cười khẩy hỏi tiếp :

- Thật không ngờ người có tính hung ác như Long Phan lệnh chủ lại là kẻ nói khoác không biết xấu hổ. Xem như vậy người chỉ là một tên hóa thân phải không?

- Bậy nào.

- Bản cô nương không tin Long Phan lệnh chủ thực lại là giả áo túi com, tham sống sợ chết vô sỉ đến như thế này!

- Con nhãi muốn chết phải không?

- Phải! Ta muốn chết. Nhưng người có cách gì để cho ta chết không?

- Chờ lát nữa, người cứ việc thử xem

- Bản cô nương đã thử qua rồi. Nếu người là Long Phan lệnh chủ thật thì tại sao bị bản cô nương nhục mạ như vậy mà người vẫn cứ rụt đầu, rụt cổ, không dám lộ mặt ra như thế! Hà, lần này bản cô nương lại gặp phải một tên giả hiệu thật là thất vọng quá.

- Người khỏi cần phải thất vọng, lão phu sẽ giúp cho người được hài lòng ngay.

- Trước hết bản cô nương hãy cảm ơn người trước. Bản cô nương lại hỏi người câu này. Người có hàng trăm nghìn hóa thân, lúc thì đàn ông, lúc thì đàn

bà. Vậy Độc Cô Vân Phi tiền bối bị hóa thân nam nào hay nữ nào của người giết chết như thế?

Độc Cô Ngọc nghe thấy Tư Đồ Sương nhắc nhở tới mối thù của cha mình nên máu trong người lại sôi lên sùng sục. Chẳng vội để ý lắng tai nghe. Long Phan lệnh chủ cười the thé đáp :

- Con nhãi nguoi tưởng lão phu thể nào cũng nói cho nguoi biết hay sao?

Tư Đồ Sương nghe nói như vậy, cười khi mấy tiếng nói tiếp :

- Đã có gan giết chết cha mẹ của người ta thì phải có gan đợi chờ người ta đến trả thù trừ phi người nhìn nhận là những tên chuột nhắt thuộc hạng tam cấp.

Long Phan lệnh chủ cười the thé đáp :

- Con nhãi kia. Nguoi đừng có thi múa mồm múa mép nói khích lão phu phải nói ra cho các nguoi nghe ngay, mà dù lão phu có nói cho các nguoi biết rõ câu chuyện ấy đi nữa thì với tài ba của tên tiểu quý kia thì phải đợi chờ khi nào mặt trời mọc ở phía tây mới hòng trả thù được.

Độc Cô Ngọc bỗng xen lời, thét lớn :

- Lão quý, quý hồ nguoi dám nói cho thiếu gia hay, thiếu gia không giết nổi nguoi để trả thù cha mẹ thì thể không làm nguoi.

Lại cười the thé mấy tiếng. Long Phan lệnh chủ hỏi lại :

- Nguoi hào khí can vân thật. Tiểu quý, nguoi muốn thi mấy miếng võ hèn mạt của nguoi bây giờ mà cũng đòi giết nổi lão phu để trả thù hay sao?

Trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc đang định trả lời thì Tư Đồ Sương đã nắm chặt lấy tay chàng, vừa cười vừa nói trước :

- Phải, với võ công của Độc Cô tướng công hiện thời muốn giết chết nguoi để trả thù thì quả thật là nguoi si nói chuyện trong mơ. Nhưng chả còn bao lâu nữa, Độc Cô tướng công thể nào cũng khiến được kẻ đại thù kia nghe tiếng đã khiếp đảm.

Long Phan lệnh chủ đáp :

- Lão phu đang hy vọng y học hỏi thành công vì lúc này có thắng y cũng không về vang gì, mà còn làm nhor bản cả hai tay của lão nữa. Rốt cuộc, y vẫn không trả được thù cho đôi câu nam nữ đã bị lão phu giết chết.

Kêu ồ một tiếng. Tư Đồ Sương đỡ lời :

- Không ngờ nguoi lại là một nhân vật anh hùng như thế. Theo lời nói thì trước khi Độc Cô tướng công chưa học hỏi thành công võ công cao siêu thì nguoi sợ có đánh bại Độc Cô tướng công đi chăng nữa cũng không về vang gì, và còn làm nhor bản tay nguoi là khác phải không?

Long Phan lệnh chủ lại cười the thé đáp :

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi. Lão phu là người nổi danh lâu năm, có bao giờ thềm ra tay tấn công một tên nhỏ chưa hết hơi sữa và không có sức lực để chống đỡ như vậy bao giờ.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Lời nói của nguoi dễ nghe lắm, chỉ e bên trong thể nào cũng có ản tình gì?

- Tư Đồ Sương, nguoi dám nhục mạ lão phu phải không?

- Đâu dám! Chỉ nên trách nguoi giấu diếm vụng về, đã để lộ rất nhiều khe hở đấy thôi!

- Lão phu không hiểu nguoi nói gì?

- Nguoi đừng có giả bộ không biết gì như thế làm chi? Nguoi hai lần giờ trò ngậm, tương bốn cô nương không biết hay sao?

- Tư Đồ Sương, nguoi nói gì bậy thế?

- Nguoi giáo hoạt thật. Hai tờ giấy nọ chả đã do nguoi viết là gì?

- Tư Đồ Sương, nguoi đã hóa điên chắc.

- Ta không điên và cũng không nói, chỉ có nguoi mới giả điên giả rõ thôi.

- Tư Đồ Sương, nguoi không được nói bồng như thế. Bằng không đừng có trách lão phu cho nguoi lên đường sớm.

- Nguoi đã hãi sợ như vậy bốn cô nương hỏi nguoi sang chuyện khác nhé. Nguoi đã nói cho ta biết kẻ hành hung là ai đâu?

- Lão phu chỉ có thể nói cho ngươi biết người đã giết chết đôi câu nam nữ chính là Long Phan lệnh chủ đây.
- Ngươi giao hoạt lắm. Như vậy chả lẽ lại là ngươi hay sao?
- Cũng phải và cũng không phải. Ngươi cứ việc để cho tiểu quý coi bất cứ Long Phan lệnh chủ nào cũng là kẻ đại thù của y đi.
- Bỏn cô nương có ý định như thế thật, và người sẽ bị giết chết trước tiên lại là ngươi.
- Tức cười thật! Lão phu ẩn nấp ở đâu còn không biết mà lại dám nói lời lẽ ấy ra, không sợ người ta cười rộ rằng hay sao?
- Ngươi tưởng ngươi cao minh lắm phải không? Ngươi cho là làm cái trò tiếng nói lúc ở đông, lúc ở tây như vậy là không có ai có thể biết được ngươi ở đâu phải không?

Nói thật cho ngươi biết, cái trò ngu xuẩn này của ngươi chỉ có thể đánh lừa được người khác thôi, chứ còn giờ ra ở trước mặt bỏn cô nương thì thật không khác gì múa rìu qua mắt thợ. Lão quý, ngươi có muốn bỏn cô nương vạch rõ cái trò ngu xuẩn ấy ra không?

Long Phan lệnh chủ cười the the đáp :

- Lão phu muốn được biết ngươi có tài ba gì hơn người, vậy ngươi cứ việc vạch ra đi.

Tư Đồ Sương cười khẩy đáp :

- Bỏn cô nương cũng muốn để cho ngươi biết xem ngươi có đủ tư cách đầu trí với ta hay không? Ngươi cứ quay đi quay lại như thế không thấy mệt ư?
- Đôi mắt mù quáng cao minh thật. Lão phu vẫn ngồi yên ở một chỗ mà ngươi lại bảo lão phu quay sang Đông quay sang Tây. Ngươi thật không biết hổ thẹn chút nào, tầm thường như thế mà cũng dám tự phụ. Môn Hư Vô Phiêu Miểu Phân Âm Thuật độc nhất vô song của lão phu mà ngươi cũng không hay biết gì lại còn...

Tư Đồ Sương đột nhiên cười khanh khách đỡ lời :

- Lão quý không biết liêm sỉ là gì! Nếu ngươi đã luyện thành môn tuyệt học Hư Vô Phiêu Miểu Âm Thuật thì đâu đến nỗi cứ phải rút đầu rút cổ như con rùa mà không dám lộ mặt ra. Chẳng qua ngươi đã đào sẵn một con đường hầm cao bằng đầu người, rồi lúc ở bên đông, lúc chạy sang bên tây, cứ núp ở sau gốc cây nói chuyện. Ngươi tưởng ta không nghe hay sao? Thủ pháp ngu xuẩn và non nớt như vậy mà cũng dám nói khoác là thiên cổ tuyệt học, thật không biết hổ thẹn chút nào. Đến cả Tư Đồ Sương này cũng phải mặt đỏ lây họ ngươi.

Im lặng giây lát, Long Phan lệnh chủ cười gằn đáp :

- Binh pháp có câu Binh bất yếm trá (xuất quân ra trận muốn xảo trá như thế nào cũng được). Đối với địch chỉ cần cầu thắng là được rồi. Dù ngươi có biết rõ hành động của lão phu đi chăng nữa, nhưng ngươi có làm gì nổi đầu mà lão phu phải sợ?
- Tất nhiên rồi, ngươi cứ rút đầu rút cổ như con rùa ấy quả thật bỏn cô nương không làm gì nổi ngươi thật. Nhưng bỏn cô nương rất muốn để cho ngươi biết, nếu ta có ý muốn diệt trừ ngươi, ngươi sẽ không hy vọng gì đào tẩu thoát thân được. Chỉ vì người đứng cạnh ta đây không muốn mượn tay người khác diệt trừ các ngươi nên ta cứ mãi vẫn chưa ra tay là vì thế.

Long Phan lệnh chủ cười khẩy đỡ lời :

- Ngươi khéo nói thật. Ngươi không muốn ra tay nhưng lão phu lại không tốt nhìn như ngươi.

Tư Đồ Sương nũng nịu cười nói tiếp :

- Ngươi có tài ba gì cứ việc giở ra đi! Bỏn cô nương còn nói cho ngươi biết thêm một câu này nữa. Hiện giờ bỏn cô nương đã thay đổi ý kiến, định bắt giữ ngươi giao cho người đứng ở cạnh đây xử trí, vậy ngươi cũng nên cẩn thận một chút mới được.

Long Phan lệnh chủ cười ha hả đỡ lời :

- Tư Đồ Sương, đó là việc của ngươi. Ngươi muốn làm việc gì thì cứ việc làm. Ngày hôm nay lão phu thử xem ngươi tài ba hay là lão phu tài ba. Nào ngươi ra tay chống đỡ đi!

Y vừa nói dứt, cái đầu lâu trông rất rùng rợn ở ngôi mộ lớn nơi chính giữa hình như là có người chỉ huy bỗng tự dưng có một làn mưa máu nhắm Tư Đồ Sương phun tới.

Thấy thế Độc Cô Ngọc cũng phải giật mình kinh hãi nhưng Tư Đồ Sương lại cười khúc khích và nói :

- Cái trò trẻ con này mà ngươi cũng đưa ra để bêu xấu.

Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay ngọc lên, nhắm cái đầu lâu nọ khẽ phát một cái.

Cái đầu lâu ấy đang vừa phun máu vừa bay thẳng tới bỗng quay trở lại bay thẳng vào rừng rậm ngay.

Lúc ấy Độc Cô Ngọc lại nghe thấy Long Phan lệnh chủ cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Người lại thử tiếp đầu lâu thứ hai xem sao.

Cái đầu lâu ở ngôi mộ bên trái lại nhắm Tư Đồ Sương bay tới nhanh như điện chớp vậy.

Tiếp theo đó những đầu lâu ở mấy ngôi mộ quanh đấy cũng lần lượt bay lên và nhắm chỗ ba người đứng mà bay tới.

Hai mắt sáng ngôi Tư Đồ Sương vẫn nũng nịu cười và nói tiếp :

- Không ngờ trong rừng rậm này lại có nhiều người ẩn núp như thế? Có đi có lại mới toại lòng nhau, trả lại mỗi người một cái đây!

Chỉ thấy những ngón tay búp măng của nàng cứ cách không búng liên tiếp những đầu lâu của địch vừa bay tới chỗ cách ba người chừng một trượng đã tự động bay trở về ngay và bay vào trong rừng rậm luôn.

Long Phan lệnh chủ ở trong rừng cười the thé vài tiếng, cành lá ở trong rừng rung động liên hồi, mấy cái đầu lâu kia lại bay trở ra và lần này ở bốn mặt tám phương bắn tới chứ không như lần trước chỉ ở trước mặt bay tới mà thôi.

Tư Đồ Sương cũng cười khẩy luôn miệng và khẽ dặn bảo ông già họ Trà rằng :

- Cụ phải cẩn thận đề phòng y làm như thế là để làm hoa mắt chúng ta rồi ở phía sau chúng ta hạ độc thủ ngầm đấy. Để cháu đối phó những cái đầu lâu này cho, còn cụ thì cứ đề ý về phía sau lưng được rồi.

Nàng vừa nói xong đã có mấy cái đầu lâu bay tới chỗ gần năm thước. Nàng vội giơ hai cánh tay trắng nõn lên quay một vòng và tung một cái, rồi hất mạnh vào mấy cái đầu lâu ấy. Đồng thời nàng vừa cười vừa nói :

- Lão qui có nghe thấy ai nói Lan Hoa Thủ chưa? Hôm nay bốn cô nương cho người được sáng mắt ra.

Mấy cái đầu lâu kia bỗng ngừng ở trên không giây lát rồi bay cả về phía sau ngay.

Lần này lại không bay nhanh như điện chớp như trước mà lại như có vật gì đỡ ở bên dưới, từ từ chia làm mấy ngã bay vào trong rừng.

Trong rừng bỗng có tiếng cười nghe rất ròn nổi lên. Tư Đồ Sương bỗng dặn bảo :

- Phải cẩn thận đấy nhé!

Liền có mấy tiếng kêu bộp bộp, mấy cái đầu lâu nọ như bị vật nặng gì đánh trúng, liền vỡ tan tành đi nhanh như điện chớp, bay thẳng vào trong rừng, không khác gì một trận mưa máu xương vụn bao trùm khu rừng ấy vậy.

Trong rừng liền có tiếng kêu hừ rất khế, Tư Đồ Sương nũng nịu cười và bảo với ông già họ Trà rằng :

- Cụ phải đề ý phía bên trái, sắp có người đào tẩu đấy.

Ông già thốt tiếng cười như sấm động, hai cây cổ thụ to bằng hai người ôm đã gãy ra làm đôi và đổ ngay xuống kêu ồm ồm hai tiếng.

Tư Đồ Sương cau mày lại khẽ bảo :

- Cụ này thật là, tức giận những vật đã chết như thế làm chi?

Độc Cô Ngọc liền thấy ông già họ Trà ở trong rừng giận dữ nói vọng ra rằng :

- Quân chó má giáo hoạt thật, con nhãi hầy vào đây xem

Tư Đồ Sương cười nũng nịu và hỏi :

- Cái gì? Chúng đã đào tẩu rồi ư?

Ông già giận dữ đáp :

- Còn gì nữa? Người ta bảo “thỏ giáo hoạt có những ba cái hang” mà bọn chó má này lại có những sáu cái.

Tư Đồ Sương vẫn đứng yên tại chỗ, vừa cười vừa đáp :

- Cụ cứ yên trí, dù chúng có đến mười cái hang cũng vô ích. Sương nhi còn ở đây thì chúng không thể nào thoát được đâu.

Ông già có vẻ ngạc nhiên nói tiếp :

- Nhài con, bọn chúng đã chạy hút bóng rồi còn gì nữa?

Tư Đồ Sương đáp :

- Sương nhi biết rồi, nhưng đó chỉ là giả thôi, cụ chớ có rời khỏi mấy cái cửa hang ấy. Bằng không thật sẽ đào tẩu mất đấy.
- Chả lẽ bọn chó má vẫn còn núp ở trong hang hay sao?
- Phải, nhưng cụ chớ có nên vào trong đó. Những cái hang ấy đều thông liền với nhau, nên cụ vào cửa hang này là chúng ở cửa hang khác đào tẩu ngay.
- Sao con nhài không vào cả trong này canh gác cửa hang để lão vào trong chum bắt cá có hơn không?
- Sương nhi không thể rời khỏi nơi đây nữa bước vì ngoài này cũng có cả lối thoát nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến phát một cái, bỗng xen lời hỏi :

- Có phải cô nương bảo...

Tư Đồ Sương gật đầu tùm tùm cười, trỏ mấy ngôi mộ lớn ở trước mặt và đỡ lời :

- Mấy cái mộ này là mấy cửa ngõ bí mật của mấy cái hang ấy đấy.

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng, chưa kịp nói năng gì cả thì đã nghe thấy ông già họ Trà ở trong rừng kêu gọi :

- Con nhài, người hãy còn...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Cụ không nên nóng lòng như thế vội. Đẳng nào bây giờ y cũng là cá nằm ở trên thớt, còn chạy đi đâu được nữa. Để cho y nghỉ ngơi một lát đã rồi hãy nói chuyện sau.

Nói tới đó, nàng nhìn Độc Cô Ngọc mỉm cười hỏi :

- Chắc thiếu hiệp thế nào cũng đang muốn hỏi tôi tại sao lại biết rõ như vậy phải không?

Độc Cô Ngọc mỉm cười đáp :

- Phải, tại hạ đang có ý định ấy thực!

Tư Đồ Sương tùm tùm cười nói tiếp :

- Việc này y chỉ có thể tự trách mình được thôi chứ không thể trách ai được? Ai bảo y khôn ngoan quá hóa dại dột và quá sơ xuất đến như thế. Vừa rồi tôi suy tính từ ngôi mộ lớn này vào tới trong rừng chỗ y lên tiếng nói cách xa ít nhất cũng trên năm trượng. Trong vũ nội này người có thể cách không đây được những vật khác đi xa năm trượng trở lên như thế trong võ lâm này chưa chắc đã có tới hai người có tài ba như vậy. Tôi nhận thấy Long Phan lệnh chủ không thể nào có được tài ba đến mức độ này. Có lẽ thiếu hiệp không để ý đây thôi, hồi nãy khi mấy cái đầu đang bay, mấy ngôi mộ này cũng đều rung động rất khê. Tôi tuy không trông thấy rõ lắm nhưng trên mộ có một ít đá vụn rớt xuống đã đủ chứng minh rồi. Nếu không có người ẩn núp ở trong mộ, dùng những môn võ công như Cách sơn đã ngu mà đẩy thì mấy cái đầu lâu đó làm sao bay được như vậy? Cho nên tôi nói với ông cụ nhảy xổ ngay vào trong rừng để nhân lúc y không đào tẩu được phải trốn vào hang. Ngờ đâu y lại ngoan ngoãn nghe lời tôi như thế!

Mấy lời nói ấy khiến Độc Cô Ngọc kính phục vô cùng và rất động lòng, nhưng chàng vẫn cố nén sự kích động và hỏi tiếp :

- Tuy bây giờ lão tặc đã không sao đào tẩu được, nhưng chúng ta cũng không vào được trong hang mà bắt y, như vậy có phải là...

Bỗng nghe thấy ông già họ Trà ở trong rừng kêu gọi :

- Con nhài đã nói xong chưa? Lúc này hai người còn có tâm trí và thời giờ nói chuyện phiếm như thế chứ lão không thể đợi chờ được nữa đâu.

Tư Đồ Sương khẽ đáp :

- Cụ đừng có nóng nảy như thế, tôi đã có cách rồi.

Rồi nàng lại vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Thế nào? Còn cụ có cách gì chưa?

Ông cụ cười ha hả đáp :

- Con nhai đã biết lại có ý hỏi, định tâm bêu xấu lão phu phải không? Nếu lão phu đã nghĩ ra được cách gì rồi thì việc gì còn phải đợi chờ đến bây giờ? Đã bảo những việc gì mà cần phải dùng đến đầu óc thì đừng có gọi đến lão phu, người có mau ra lệnh đi không? Lão phu đã ngứa tay lâu lắm rồi.

Tư Đồ Sương đáp :

- Cụ không nên nóng nảy như thế vội, vai chính người ta không bằng lòng đấy!

Ông già họ Trà nói tiếp :

- Người không nói thì lão phu suýt quên mất. Được, được! Tùy người muốn thế nào cũng được, lão phu chỉ có chịu trách nhiệm ra tay bắt đối phương thôi. Còn việc cất tiết thì là việc của thằng nhỏ. Chẳng hay thằng nhỏ có làm được không?

Tư Đồ Sương liếc nhìn Độc Cô Ngọc nũng nịu cười và hỏi :

- Thiếu hiệp có thể cất tiết nổi y không... cụ đừng có rời khỏi chỗ cũ, cụ đang kiểm canh cây và lá cây khô làm chi thế?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra và hỏi :

- Cô nương...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa ngắt lời :

- Thiếu hiệp đừng có hỏi, hãy nghe tôi nói đã.

Hai người lại nghe thấy ông già có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Con nhai muốn gì thế?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Cụ quên cách bắt thổ ngu xuẩn của thổ dân ở Mân Tây rồi hay sao?

Ông già nghe nói bỗng cười ha hả đáp :

- Nhò có một lời nhắc nhở của con nhai lão phu mới biết phương pháp trước của lão ngu xuẩn đến nỗi không thể tưởng tượng được. Còn bây giờ thì lại tuyệt diệu vô song.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Như vậy cụ ra tay đi, đừng có rời khỏi nơi đó nửa bước. Phải đề phòng thổ nó đào tẩu mất đấy. Châm lửa xong cụ cứ dùng chường lực oai mãnh mà dồn khói lửa vào trong hang để tôi trả thù họ cho Trung Điền lực nghĩa.

Ông già họ Trà lớn tiếng cười đỡ lời :

- Con nhai cứ yên trí, phen này bắt cá trong chum, hun thỏ trong hang thực là hay lắm!

Nhưng bỗng nghe thấy có mấy tiếng “lách cách”, cảnh lá ở trong rừng rung động một hồi. Chỉ trong nháy mắt, khói xanh đã bốc lên mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Là thực hay là hư?

Ông già họ Trà cười ha hả nói tiếp :

- Lũ thỏ kia! Nếu các người chịu đựng nổi khói lửa hung như thế này thì cứ việc núp ở trong hang, chả cần phải ra làm gì?

Ông ta vừa nói xong, có tiếng chường phong lại nổi lên liên tiếp kêu vù vù hoài.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói tiếp :

- Cụ đừng có dùng sức quá mạnh như thế, phải dành lại chút ít để đối phó khi chó bị đuổi vào đường cùng, quay đầu lại ngoạm mình chứ?

Ông già lại cười ha hả đáp :

- Không việc gì đâu, đối phó với lũ thỏ này lão phu dư sức. Có con nhãi nguoi cần phải coi chừng cửa ngõ, đừng để cho chúng đào tẩu thoát đấy.

Tư Đồ Sương cười nũng nịu trả lời :

- Ở bên này Sương nhi đã bố trí đầu vào đấy rồi, con thỏ không ra thì thôi, hễ lộ mặt ra đây một cái là thể nào cũng bị lưới của Sương nhi chộp luôn.

Ông già cười ha hả không nói tiếp nữa, nhưng chưởng phong của ông ta càng lúc càng mạnh hơn trước nhiều.

Tư Đồ Sương bỗng kéo tay áo Độc Cô Ngọc một cái, rồi chỉ tay vào mấy ngôi mộ mà khề bảo rằng :

- Mau coi kia!

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra, vội ngừng đầu lên nhìn, thì thấy sau những tấm bia của mấy ngôi mộ nọ đều có khói xanh bốc lên. Chàng giật mình kinh hãi và nghĩ bụng :

“Tư Đồ Sương thông minh thật, năng đoán không sai chút nào, dù thấy mấy cái hang ở trong rừng quả đã liên thông với mấy ngôi mộ này...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy Tư Đồ Sương cười nũng nịu và nói tiếp :

- Hiện giờ trong hang đã chứa đầy khói lửa, nếu tôi đoán không lầm thì chúng sắp sửa xông pha ra khỏi đến nơi.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nổi giận, máu nóng đã sôi lên sùng sục. Chàng bỗng đứng ngăm ngăm vận công lực vào hai bàn tay để chuẩn bị.

Tư Đồ Sương từ từ cầm lấy bàn tay của Độc Cô Ngọc, mỉm cười với giọng dịu dàng nói :

- Thiếu hiệp không nên gây cản như thế, tuy tôi đoán chắc y sắp xông ra đến nơi nhưng tôi biết phải tới lúc nào y không thể chịu đựng được nữa thì y mới mạo hiểm xông ra. Công lực của y khá cao siêu nên y vẫn có thể cầm cự được nửa tiếng đồng hồ nữa. Thiếu hiệp đừng nên ra tay vội, cứ đứng ở bên đợi chờ tôi bắt được y đã rồi tôi sẽ trao cho thiếu hiệp xử trí sau.

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng và nghĩ tiếp :

- Thực đấy! Ta gây cản như thế này làm chi. Với tài ba thấp hèn như ta thì địch sao nổi đối phương?

Nghĩ tới đó, chàng thở dài một tiếng, rồi vội thu công lực lại ngay. Chàng đang đứng ngẩn người ra bỗng nghe thấy Tư Đồ Sương vội vàng nói :

- Con thỏ sắp ra khỏi hang rồi đấy!

Ông già họ Trà ở trong fn vừa cười vừa lên tiếng nói :

- Con nhãi tài ba lắm! Phen này mà y còn không chui ra khỏi hang lão phu sẽ xoay ngược chữ Trà lên ngay.

Trong ngôi mộ lớn lại có tiếng rất oán hận quát lớn vọng ra :

- Tư Đồ Sương, lão phu hãy ghi món nợ này, quý hồ lão phu ra khỏi được nơi đây, nếu sau này không dùng máu rửa Mân Tây bát động của nguoi thì thể không làm nguoi!

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu đáp :

- Chỉ e nguoi không bao giờ có được dịp may ấy nữa thôi! Nguoi muốn làm nguoi hay không đó là việc riêng của nguoi, hà tất phải nói với bản cô nương làm chi? Nếu nguoi sống sót ra khỏi nơi đây thì Tư Đồ Sương thể nào cũng đợi chờ sẵn ở Mân Tây bát động để xem nguoi đến chỉ giáo như thế nào?

Nàng vừa nói tới đó đã có một làn khói sắc những mùi diêm sinh bay tới. Nàng cau mày lại vội lấy tay bịt mũi và kéo Độc Cô Ngọc lùi sang bên mấy bước.

Độc Cô Ngọc ngửi thấy mùi khét lẹt, nước mắt cũng trào ra, liền lắc đầu nghĩ bụng :

“Mùi khói khó ngửi như thế này thì dù công lực của y có cao siêu đến mức độ nào cũng không thể chịu đựng nổi...”

Chàng vừa nghĩ tới đó đã có tiếng kêu “bùng” thật lớn, ngôi mộ ở chính giữa bỗng nổ tung. Cát bụi và khói bay mù mịt, mùi lưu hoàng rất khó ngửi kia đã lan tràn khắp cả khu rừng ấy.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, quên hết cả nguy hiểm thét lớn một tiếng định xông lên tấn công nhưng Tư Đồ Sương đã nhanh tay kéo chàng lại và khuyên bảo rằng :

- Lão quỷ giáo hoạt lắm, y đã phá thùng một cái lỗ như vậy để khói lửa ở trong hang có chỗ thoát ra. Chắc y chưa chịu ló ra đâu. Nhưng tôi đã có cách đối phó rồi!

Ông già ở trong rừng bỗng lên tiếng hỏi :

- Con nhãi, con thỏ đã ra chưa?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Y đã phá một cái cửa sổ như vậy chắc nhất thời y không ra ngay đâu. Cụ cứ giữ ở bên đó, bên này đã có Sương nhi rồi.

Nàng vừa nói vừa từ từ giơ hai bàn tay lên nhắm ngôi mộ chính giữa đấy luôn.

Không nghe thấy tiếng kinh khí và chuông phong ở tay nàng dồn ra mà đã nghe thấy có tiếng kêu “bùng” thực lớn, ngôi mộ ở nơi chính giữa đã sụp đổ. Cái lỗ thùng ở trên đỉnh mộ cũng bị lấp kín hết. Tuy vẫn còn có khói bốc lên nhưng đã ít hơn trước nhiều.

Tư Đồ Sương sau khi đã đánh sập ngôi mộ, liền cười khanh khách nói :

- Người có thể mở được một cái lỗ ở trên ngôi mộ thì ta lại lấp cái lỗ ấy hộ người. Nếu người không hiềm phiền phức thì cứ việc mở tiếp cái khác đi?

Lần này không thấy Long Phan lệnh chủ trả lời nữa.

Tư Đồ Sương nũng nịu cười hỏi tiếp :

- Thế nào? Không nói nữa ư? Ta đã bảo người rồi, trừ phi người có thể bắt chước được thể thực mà mở thêm một đường lối khác thì mới có thể đào tẩu nổi.

Trong ngôi mộ đá vẫn im lặng như thường. Độc Cô Ngọc thấy không sao nhịn được liền xen lời nói :

- Cô nương, có lẽ y chịu đựng không nổi mùi khó ngửi của lưu hoàng nên đã chết giấc rồi...

Bỗng trông thấy chỗ bên lề rừng có một làn khói bốc lên, chàng ngẩn người ra giây lát rồi kêu nguy tai thảm một tiếng, liền phi thân về phía đó nhanh như điện chớp tức thì.

Chàng mới đi được hơn trượng đã nghe thấy Tư Đồ Sương nói :

- Người này khó bảo...

Nàng cũng trông thấy chỗ bên lề rừng có khói bốc lên, liền kêu ồ một tiếng và hét lớn :

- Lão quỷ giáo hoạt thật!

Nàng phi thân sau nhưng thân pháp lại nhanh hơn Độc Cô Ngọc nhiều nên chỉ thoáng cái đã nhảy xổ tới chỗ bên lề rừng ngay.

Đột nhiên nàng sực nghĩ tới một vấn đề gì, vội ngừng chân lại, chưa kịp quay người đã nghe thấy chỗ mấy ngôi mộ có tiếng kêu bùng thực lớn và có tiếng cười như điên cuồng một cách rất đặc chí. Tới khi nàng quay người lại đã thấy trong đám khói bốc lên nghi ngút có một bóng đen ở trong ngôi mộ chính giữa phi thân lên nhanh như chim Cắt lên trôn luôn.

Độc Cô Ngọc tức giận khôn tả, hét lớn :

- Lão quỷ, người chạy đi đâu?

Chàng định đuổi theo nhưng đã có một bàn tay mềm mại níu vai chàng lại. Tư Đồ Sương với giọng dịu dàng khẽ nói :

- Khỏi cần chúng ta phải mất công, đã có ông già đuổi theo y rồi.

Độc Cô Ngọc chưa kịp nói tiếp, Tư Đồ Sương lại thở dài một tiếng và nói luôn :

- Thật không ngờ lão quỷ sắp bị bắt đến nơi mà lại biết sử dụng kế thanh Đông kích Tây, làm loạn tai mắt của người ta như vậy. Hà! Chi tại tôi cả, quá sợ ý, lại tưởng...

Độc Cô Ngọc bỗng quay người lại đỡ lời :

- Cô nương không nên tự khiển trách như thế. Y đã may mắn tẩu thoát, như vậy là do số của y chưa đến ngày hết. Hơn nữa, nếu không phải tại hạ quá nóng nảy, vội vã định chạy ra bên lề rừng thì cô nương đâu đến nổi...

Tư Đồ Sương lắc đầu, ngắt lời chàng :

- Không riêng gì thiếu hiệp, đến ngay cả tôi khi trông thấy nơi đó có khói bốc lên cũng phải hiểu lầm. Việc này chỉ có thể trách chúng ta quá tự tin.

Độc Cô Ngọc lắc đầu gượng cười nói tiếp :

- Tại hạ không nghĩ như thế! Việc này chỉ trách công lực của tại hạ quá kém. Tuy chúng ta có những ba người mà tại hạ có mặt cũng như không. Bằng không dù lão qui có ba lối thoát cũng không thể nào đào tẩu được.

Tư Đồ Sương ngăn người ra giấy lát, mỉm cười và an ủi chàng ta rằng :

- Thiếu hiệp với tôi không nên tự trách nữa, cũng như thiếu hiệp nói, dưới hoàn cảnh này mà lão qui còn đào tẩu được, đó là số của y chưa đến ngày chết. Nhưng dù sao, sau này chúng ta thế nào cũng lần lượt giết sạch bọn chúng mới thôi.

Độc Cô Ngọc rất cảm động, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, nghiêng răng mỉm môi đỡ lời :

- Cô nương nói rất đúng. Nếu sau này tại hạ không xé xác những kẻ tự nhận là Long Phan lệnh chủ ra làm muôn mảnh thì thế không làm người.

Tư Đồ Sương rùng mình đến phát một cái vội nói :

- Trông mặt của thiếu hiệp dữ tợn...

Nàng vừa nói tới đó đã có một cái bóng người như chim cất phi tới. Người đó chính là ông cụ họ Trà. Tư Đồ Sương liền hỏi :

- Có kết quả gì không?

Ông già họ Trà hậm hực đáp :

- Con thỏ ấy giao hoạt thật. Lão phu đuổi theo y hơn mười dặm, tới một ngọn núi ở bên phía nam thì thấy y quay đông quẹo tây mấy cái đã mất dạng ngay.

Tư Đồ Sương định hỏi tiếp thì ông già đã xua tay nói tiếp :

- Con nhái hãy để yên cho lão phu nói nốt đã. Tuy lần này chúng ta để cho y đào tẩu mất nhưng lại thu lượm được một việc khác rất quan trọng.

Tư Đồ Sương xen lời hỏi :

- Thu lượm được gì thế?

Ông già liếc nhìn Độc Cô Ngọc mồm mấp máy định nói lại thôi. Tư Đồ Sương vội thúc giục :

- Cái gì cơ chứ? Cụ nói đi!

Ông già cau mày lại trầm ngâm đáp :

- Việc này khiến người ta khó hiểu lắm. Để lão phu hãy hỏi thằng nhỏ này đã.

Độc Cô Ngọc giật mình đến phát một cái vội hỏi :

- Cụ muốn hỏi gì thế? Nếu việc gì tiểu bối biết, tiểu bối xin trả lời ngay.

Ông già mỉm cười nói tiếp :

- Việc gì thằng nhỏ phải hỏi hạp đến như thế? Lão phu chỉ muốn người nói lại những lời mà nọ người đã nói để lão phu nhận định lại xem có đúng hay không?

Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Những lời lẽ gì thế?

Ông già họ Trà hỏi tiếp :

- Về chuyện bọn Âu Dương Vĩnh Ân bốn người.

Tư Đồ Sương ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện Thanh Thành tứ hữu ư? Anh em họ chà đã...

Ông già bỗng ngắt lời :

- Con nhai cứ để yên cho y nói!

Mặt lộ vẻ thắc mắc không hiểu, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiểu bối chả đã nói qua rồi là gì? Bốn vị thúc thúc của tiểu bối sau khi dặn dò tiểu bối rồi sau núi Thanh Thành nhảy xuống vực thẳm, đã quy tiên từ lâu rồi.

Ông già gật đầu nói tiếp :

- Như vậy hôm đó lão phu không nghe lầm..

Nói tới đó, ông ta tròn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Nhai con không trông lầm đấy chứ? Quả thật họ bốn người đã nhảy xuống dưới vực thẳm chết rồi ư?

Độc Cô Ngọc nghiêm nghị đáp :

- Hôm đó, tiểu bối đứng cách bốn vị thúc thúc rất gần như vậy còn trông lầm làm sao được? Quả nhanh bốn vị thúc thúc đã nhảy xuống dưới vực thẳm chết rồi.

Ông già nghe thấy chàng ta nói như vậy, vẻ mặt ngơ ngác trầm ngâm nói tiếp :

- Nếu thế thì lạ thật! Thanh Thành tứ hữu đã chết, sao vật ấy lại xuất hiện ở nơi đây...

Có vẻ nóng lòng sốt ruột, Tư Đồ Sương xen lời hỏi :

- Vật gì thế?

Ông già lại xua tay, không cho nàng hỏi tiếp :

- Con nhai đừng hỏi vội, để lão phu nói xong đã, ngươi còn phải dùng trí tuệ hơn người mà khám phá ra nghi vấn này...

Ông ta vừa nói vừa giơ tay phải lên, hai ngón tay của ông ta kẹp một vật gì màu lam bóng nhoáng, trông như một cái xương cá vậy. Ông ta lại hỏi tiếp :

- Nhai con có nhận ra được vật này không?

Độc Cô Ngọc trông thấy vật đó, giật mình đến phát một cái, buột miệng nói :

- Đây là Diêm Vương trịch của Nam cung nhị thúc đã oai trấn võ lâm. Lão tiền bối đã lượm được ở đâu ra thế?

Ông già gật đầu đáp :

- Phải! Lão phu đã nhận ra vật này chính là Diêm Vương trịch của Nam Cung Thanh Hiếu, đã độc bộ thiên hạ. Thằng nhỏ cũng nhận định như vậy đủ thấy đôi mắt của lão phu chưa hoa đâu.

Tư Đồ Sương cũng tròn ngược đôi lông mày lên và xen lời hỏi :

- Tôi biết rồi! Có phải Long Phan lệnh chủ bị cụt đuôi, kíp quá đã lấy vật này ra ném cụt phải không?

Ông già đáp :

- Con nhai đoán đúng đấy. Chính y đã sử dụng vật này ném lão phu thực. Rồi nhân lúc lão phu nhảy sang bên tránh né y mới thừa cơ đào tẩu mất.

Tư Đồ Sương đưa mắt nhìn Độc Cô Ngọc một cái nhưng nàng không nói gì hết.

Độc Cô Ngọc thấy thế giật mình đến thót một cái và vội hỏi :

- Chả lẽ lão tiền bối hoài nghi Long Phan lệnh chủ ấy chính là Nam Cung nhị thúc của tiểu bối phải không?

Có vẻ khó nói, ông già lưỡng lự một hồi mới đáp :

- Chỉ sợ ngươi không vui, nhưng sự thực lão phu có nghi ngờ như thế đấy.

Mặt hơi biến sắc, Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Tất nhiên phải có bằng cứ lão tiền bối mới nghi ngờ, nhưng việc này tiểu bối dám nói là không thể nào có được.

Tuy giọng nói của chàng rất ôn hòa nhưng ai cũng nghe ra có vẻ không vui ngay.

Ông già cau mày lại chưa kịp nói thì Tư Đồ Sương bỗng cười khi xen lời nói :

- Thiếu hiệp hãy đừng tức giận vội. Việc này quan trọng lắm, chúng ta nên nghiên cứu kỹ lưỡng thì hơn.

Độc Cô Ngọc nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ không dám, nhưng tại hạ quả quyết việc này nhất định là không đúng.

Hơn nữa, dù sao tại hạ cũng không dám hoài nghi bốn vị thúc phụ có công ơn như cha mẹ vậy.

Tư Đồ Sương gật đầu nói tiếp :

- Thiếu hiệp nói rất phải, nếu tôi đứng vào địa vị của thiếu hiệp thì cũng thế. Cũng may chúng ta chưa nhận định hẳn người đó là Nam Cung nhị thúc của thiếu hiệp mà chỉ theo việc luận sự để kiếm cách phá tan mối nghi ngờ ấy đấy thôi.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Tại hạ không dám nhìn nhận việc đó là một mối nghi, tại hạ biết bốn vị thúc phụ ấy vì mối thù của cha tại hạ mà chết, ân nghĩa ấy lớn lao biết bao. Như vậy có khi nào bốn vị thúc thúc lại còn giả dạng Long Phan lệnh chủ đón đường giết tại hạ cơ chứ? Theo sự nhận xét của tại hạ thì có người cố ý làm như vậy để cho chúng ta hoài nghi và đồng thời còn làm mất anh danh của bốn vị thúc thúc, làm cho tại hạ mê hoặc, giảm mất ý chí phục thù. Cho nên tại hạ dám quả quyết người ấy mới là Long Phan lệnh chủ chính.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa hỏi :

- Đó mới là nghi vấn mà chúng ta cần phải vạch rõ. Chẳng lẽ thiếu hiệp không muốn điều tra xem tại sao người ấy lại có Diêm Vương Trích của Nam Cung nhị thúc của thiếu hiệp hay sao?

Ngắt người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc nghĩ bụng :

“Nàng nói rất phải. Ta cần phải điều tra cho ra việc này...”

Chàng nghĩ tới đó, sực nhớ tới một việc, lại lắc đầu đáp :

- Việc này tại hạ có thể nói cho cô nương hay. Năm xưa bốn vị thúc thúc ấy đã đi khắp bốn bể bát hoang để tìm kiếm kẻ thù đã giết chết gia đình họ Độc Cô của tôi, và đã gặp Long Phan lệnh chủ mấy lần. Lần nào cũng vậy, trong lúc đối địch Nam Cung nhị thúc lấy Diêm Vương Trích ra ném đều bị lão tặc ấy dùng tay áo phất một cái đã tiêu được mùi ám khí oai trấn vũ nội kia ngay. Cho nên, trong người của Long Phan lệnh chủ có Diêm Vương Trích như vậy không lấy gì làm lạ cả.

Tư Đồ Sương chỉ tùm tùm cười thôi chứ không nói năng gì.

Ông già họ Trà bỗng cười khi một tiếng và xen lời nói :

- Nhãi con nói như vậy là lầm rồi. Ám khí đã gọi là độc đao thì phải có thủ pháp riêng mới sử dụng được. Dù người khác có lấy được ám khí độc đao của mình mà không biết thủ pháp sử dụng thì cũng như không.

Ngắt người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc mới đỡ lời :

- Tiểu bối có biết điều đó. Nhưng theo chỗ tiểu bối được biết thì thủ pháp đặc biệt của Nam Cung nhị thúc xưa nay vẫn khét tiếng là đoạt trường đao hồn, không ai có thể hóa giải được. Ngày hôm nay, lão tiền bối không những đã hóa giải được lại còn bắt được một mùi là khác. Điều đó đủ chứng tỏ thủ pháp của Long Phan lệnh chủ không phải là thủ pháp đặc biệt của Nam Cung nhị thúc.

Ông già họ Trà lại cười ha hả và nói tiếp :

- Lời nói của nhãi con mâu thuẫn lắm, ngươi đã bảo Long Phan lệnh chủ lần nào cũng tiêu được một mùi Diêm Vương Trích đi. Vậy sao ngươi lại nói là không ai có thể hóa giải nổi?

Ngượng vô cùng, Độc Cô Ngọc ấp úng đáp :

- Vấn đề này...

Ông già thấy thế vừa cười vừa nói tiếp :

- Không sao, nhãi con cứ yên tâm. Lão phu không để ý đến những chuyện ấy đâu. Có phải nhãi con muốn nói võ công của Long Phan lệnh chủ cao siêu lắm, ông già gù thì so sánh với y sao được, có phải thế không?

Nhìn nhận cũng không phải, không nhìn nhận cũng không phải, Độc Cô Ngọc ngượng đến đỏ bừng mặt.

Tư Đồ Sương vội đưa mắt ra hiệu bảo ông già đừng nói nữa, rồi nàng xen lời nói :

- Thôi, câu chuyện này hãy tạm ngừng. Nếu thiếu hiệp cho chuyện này không có cái gì đáng nghĩ thì thôi...

Bỗng ngừng đầu lên, Độc Cô Ngọc nghiêm nét mặt lại đỡ lời :

- Không phải tại hạ không muốn nghe việc ấy đâu, nhưng sự thực không có điểm nào đáng nghĩ ngờ cả. Tại hạ có thể lấy tính mạng bảo đảm việc này. Đó chỉ là thủ đoạn của Long Phan lệnh chủ cố ý làm cho người ta nghi ngờ hoặc hoặc và làm mất thanh danh của người khác đấy thôi. Tên ma đầu ấy để hèn vô sĩ lắm. Từ nay trở đi, tại hạ với y ngoài mối đại thù ra lại còn một lớp tư hận nữa.

Tư Đồ Sương với ông già đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vào làm chốn nguy hiểm

Một lát sau, Tư Đồ Sương mới lên tiếng nói :

- Muốn lắm rồi, chúng ta phải lên đường ngay mới được, vì từ đây đến Phúc Đình còn xa lắm.

Nói xong nàng định đi thì Độc Cô Ngọc đã lên tiếng kêu gọi :

- Cô nương...

Chàng chỉ gọi được một câu như vậy, muốn nói lại không sao nói lên tiếng được.

Tư Đồ Sương thấy thế dịu giọng hỏi :

- Cái gì thế hả thiếu hiệp?

Độc Cô Ngọc do dự giây lát mới nghiêm nét mặt lại nói :

- Tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu, xin cô nương nhận lời cho.

Rất ngạc nhiên, Tư Đồ Sương vừa cười vừa hỏi lại :

- Việc gì thế? Tôi có việc gì là không chiều theo thiếu hiệp đâu. Vậy thiếu hiệp cứ nói đi?

Ngẫm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc mới cương quyết nói tiếp :

- Tại hạ dám thỉnh giáo cô nương với lão tiên bối quay trở về Mân Tây trước, để một mình tại hạ...

Tư Đồ Sương nghe nói tới đó mặt đã biến sắc nhưng chưa kịp nói thì ông già đã quát lớn :

- Nhãi con, ngươi nói như thế có ý nghĩa gì? Có phải ngươi nhận thấy lão phu với con nhỏ này đi theo làm người vớ vẩn hay là câu chuyện vừa rồi khiến ngươi vẫn còn cảm hèn phải không?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra và vội cãi lại :

- Xin lão tiên bối chớ có hiểu lầm, tại hạ không có ý nghĩ ấy đâu. Lão tiên bối với Sương cô nương đưa tiểu bối đi xa hàng vạn dặm vất vả như thế tiểu bối rất cảm ơn và không biết làm thế nào mới trả ơn được, trong lòng cảm thấy không yên. Nhưng sở dĩ tiểu bối mời hai vị quay trở lại là quả thực vì...

Nhất thời chàng không kiểm ra được lời lẽ thích đáng nào để nói, nên chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng và chân tay cuống quýt, trông rất tất tưởi.

Tư Đồ Sương liếc nhìn chàng một cái rất ai oán và gượng cười đỡ lời :

- Thiếu hiệp thư thả mà nói, bất cứ thiếu hiệp nói cái gì tôi cũng không tức hận đâu.

Đứng yên giây lát, Độc Cô Ngọc mới thủng thẳng nói tiếp :

- Vừa rồi tại hạ đột nhiên nghĩ tới lời nói của Long Phan lão tặc.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Có phải thiếu hiệp nói câu “Nếu ta thoát khỏi nơi đây thế nào ta cũng phải dùng máu rửa Mân Tây bát động” mà y đã nói đấy không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Vâng, vì câu ấy mà tại hạ cảm thấy không yên!

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Lời nói khoác của y tôi chỉ coi như là lời dọa nạt của trẻ con thôi, như vậy thiếu hiệp hà tất phải không yên như thế?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Xin cô nương chớ nên coi thường, nếu cô nương cùng lão tiền bối đều có mặt tọa trấn ở Mân Tây thì tại hạ dám chắc dù y có can đảm đến đâu cũng không dám tới đó xâm phạm. Nhưng nếu cô nương với cụ cùng đi xa, vắng mặt như thế này, lão tặc ấy nham hiểm độc ác lắm, thế nào cũng thừa dịp may Bát động bị đánh phá và người ở đó bị giết chóc thực thì tội lỗi của tại hạ lại còn mang nặng thêm. Lúc bấy giờ tại hạ có chết trăm lần cũng không sao chuộc lại được tội nghiệp ấy.

Tư Đồ Sương hỏi lại :

- Có phải thiếu hiệp bảo tôi với ông cụ nên trở về Mân Tây để phòng thủ ngay không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Tuy thuộc hạ của cô nương có rất nhiều cao thủ thực, nhưng bằng sao được cô nương với cụ. Và lại hẳn không đâu thì biết kiếm ai điều khiển để đối phó lão tặc độc ác ấy? Cô nương là chủ của Bát động. Không nên vì một mình tại hạ mà bỏ mặc bao nhiêu người ở đó như thế! Hơn nữa, nếu không may Bát động bị đánh phá và người ở đó bị giết chóc thực thì tội lỗi của tại hạ lại còn mang nặng thêm. Lúc bấy giờ tại hạ có chết trăm lần cũng không sao chuộc lại được tội nghiệp ấy.

Tư Đồ Sương cau mày nói tiếp :

- Lời nói của thiếu hiệp tuy có lý, nhưng hơi quá trốn một chút. Không khi nào vì một lời dọa nạt của lão tặc ấy mà tôi lại bỏ thiếu hiệp quay ngay trở về Bát động như vậy. Huống hồ... địa vị Động chủ với thiếu hiệp... nếu bảo tôi lựa chọn lấy một thì tôi đành bỏ địa vị kia đi, chứ không..

Ông già họ Trà bỗng cười ha hả xen lời nói :

- Con nhãi này, bây giờ người thà yêu mỹ nam tử chứ không thèm nhòm ngó đến giang sơn nữa phải không?

Mặt đỏ bừng, Tư Đồ Sương không sao nói lại được, đành cúi đầu xuống. Độc Cô Ngọc thấy thế giật mình kinh hãi, hơi suy nghĩ giây lát vội nói tiếp :

- Cô nương chớ nên nói bông như thế nữa. Sự an nguy của Mân Tây bát động đều trông mong vào một mình cô nương, tại hạ...

Tư Đồ Sương ngạc nhiên đỡ lời :

- Ai nói bông đùa nào? Tôi nói thực đấy chứ, nếu lão tặc dám đi Mân Tây xâm phạm Bát động mà tôi chỉ có thể bảo vệ được một đẳng thôi thì tôi đành bỏ Bát động, chứ không thể nào bỏ mặc thiếu hiệp ở đây một mình được. Vì ở Bát động còn nhiều cao thủ mà nơi đây thiếu hiệp lại chỉ có một mình thôi.

Nghe thấy nàng nói như thế, Độc Cô Ngọc rất cảm động và nói tiếp :

- Cảm ơn cô nương đã có lòng như vậy, nhưng chuyến đi này của tại hạ là tới Phúc Đỉnh, hiện giờ cũng đã sắp đến nơi rồi. Long Phan lệnh chủ vừa bị cô nương cho y một trận nên thân, có khác gì là cá lọt lưới, chim bị bắn hụt, như vậy y đâu còn dám ở nơi đây nữa. Cho nên sự an toàn của tại hạ cô nương khỏi cần quan ngại tới...

Tư Đồ Sương lắc đầu và đỡ lời :

- Tôi đã quyết định như vậy rồi, bất cứ thiếu hiệp nói như thế nào tôi cũng phải đi theo cho đến nơi đến chốn. Thôi, muộn lắm rồi, chúng ta tiếp tục lên đường đi.

Độc Cô Ngọc nghe nói càng lo âu thêm và nghĩ bụng :

“Tuy nàng có thịnh tình cao bằng trời, rộng bằng đất thực nhưng khi nào ta lại chịu để cho nàng vì bản thân ta mà bỏ rơi các thuộc hạ, không thèm đếm xỉa tới...”

Nghĩ tới đó chàng vội nói tiếp :

- Tại hạ xin tâm lãnh lòng tốt của cô nương, nhưng không thể vì một mình tại hạ mà để cho Bát động bị nguy hiểm và tại hạ cũng không muốn vì một mình mình mà để cho cô nương mang tiếng bất nghĩa. Vạn nhất Bát động vì thế mà bị một chút tổn hại, tại hạ thề nào cũng ôm hận suốt đời, mong cô nương nghĩ kỹ đi thì hơn.

Mặt liền biến sắc, Tư Đồ Sương nhìn thẳng vào mặt của chàng ta ai oán hỏi :

- Có phải thiếu hiệp không muốn có tôi ở cạnh đây không?

Độc Cô Ngọc vội cái chính :

- Xin cô nương chớ nên hiểu lầm, tại hạ đâu có ý nghĩ...

Ông già đột nhiên xen lời :

- Con nhãi, y cố chấp như vậy thì chúng ta hãy cứ quay trở về Mân Tây trước, nếu để con thò lọt lưới thừa cơ đến Bát động xâm phạm có phải lúc ấy hối cũng không kịp đấy không?

Tư Đồ Sương cau mày lại đáp :

- Nhưng...

Ông già vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhãi phải biết rằng người hiền bao giờ cũng gặp lành. Trông mặt thẳng nhỏ phúc tướng như thế kia, dù từ đây đi tới Phúc Đỉnh y có còn gặp kẻ thù địch đi chăng nữa thì cũng chỉ có bị kinh hoàng chứ không bị nguy hiểm đâu, người cứ yên tâm đi.

Ngẫm nghĩ giây lát, Tư Đồ Sương mới gạt đầu và nói tiếp :

- Thôi được, phen này tôi xin nghe lời của thiếu hiệp! Nếu thiếu hiệp có sao thì tôi cũng có thể giết chết Long Phan lệnh chủ với tất cả hoá thân của y rồi tôi sẽ tự tử theo...

Độc Cô Ngọc rất cảm động, với giọng run run đỡ lời :

- Cô nương hà tất phải nói như thế, tại hạ...

Tư Đồ Sương khẽ lắc đầu gượng cười nói tiếp :

- Thiếu hiệp khỏi cần nói nhiều, trong đời này tôi chỉ biết có một mình thiếu hiệp thôi. Dù tôi có bị tan xương nát thịt cũng không ai lay chuyển nổi ý hướng của tôi, nhưng đó là tôi tự nhà tự tro trối lạy mình chứ không việc gì đến thiếu hiệp...

Nói tới đó nàng ngắt lời, ngẫm nhìn Độc Cô Ngọc giây lát lại nói tiếp :

- Tôi có một sự yêu cầu này, bất cứ chuyển đi này của thiếu hiệp có thuận lợi hay không, thiếu hiệp cũng phải quay trở về Mân Tây bát động kiếm tôi, đừng để tôi ngày đêm trông mong hoài nhé?

Độc Cô Ngọc có chút do dự, nhưng trông thấy bộ mặt ai oán của Tư Đồ Sương rất tội nghiệp, chàng lại không nhẫn tâm, đành gạt đầu đáp :

- Cô nương cứ yên tâm, chuyển đi này nếu tại hạ học hỏi được võ công cao siêu hay không có kết quả gì, thề nào tại hạ cũng phải trở về Mân Tây bát động thăm cô nương ngay.

Tư Đồ Sương nghe thấy chàng ta nói như vậy mới tươi cười một chút, mấp máy môi định nói nữa nhưng lại thôi.

Độc Cô Ngọc thấy thế thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Cô nương khỏi cần phải bận tâm, tại hạ biết giữ gìn sức khỏe và không bao giờ quên những lời dặn bảo của cô nương.

Hai mắt bỗng ứa lệ, Tư Đồ Sương cúi đầu xuống dặn bảo tiếp :

- Thiếu hiệp nên giữ gìn sức khỏe nhé! Tôi đi đây.

Ông già họ Trà đưa mắt nhìn Độc Cô Ngọc một cái, thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Nhãi con, già gù này chịu phục người đấy!

Ông ta vừa nói dứt lời liền quay người rào bước đi ngay.

Chờ hai người đi mất dạng, Độc Cô Ngọc mới thở dài một tiếng, nhắm nghiền hai mắt lại, nước mắt nhỏ rờn xuống hai bên má. Nhưng chỉ trong thoáng cái thôi, chàng đã dùng tay áo lau chùi nước mắt và quay người đi ngay.

Độc Cô Ngọc vừa đi khỏi, chỗ chàng vừa đứng lại có hai cái bóng người xuất hiện.

Hai người đó chính là Tư Đồ Sương với ông già họ Trà vừa đi khỏi lại quay trở lại.

Ông già vừa cười vừa nói :

- Con nhãi trông thấy chưa? Tiểu tử này kiêu ngạo lắm. Ở trước mặt người không bao giờ y chịu lộ vẻ yếu ớt, sự thực y rất có tình cảm với người nhưng có hết sức đề nên nó xuống chứ không phải là y không có lòng yêu người đâu.

Hai mắt vẫn còn đầm lệ, Tư Đồ Sương bẽn lẽn cúi đầu xuống đáp :

- Sương nhi biết rõ chuyện này lắm! Vừa rồi cụ kéo Sương nhi núp ở đầu bụi cây là cốt để xem chàng ta ứa lệ phải không?

Ông ta dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đáp :

- Chắc người không coi thường hai chuỗi lệ của y đâu! Có lẽ hai chuỗi lệ ấy với người lại còn đáng giá hơn bất cứ một vật quý nào ở trên thế gian này. À! Còn người thông minh suốt đời mà ngu xuẩn nhất thời, y không muốn để cho chúng ta đi cùng với y để bảo vệ, chả lẽ chúng ta cứ phải đi cạnh y mới có thể bảo vệ được hay sao?

Tư Đồ Sương nũng nịu cười và đáp :

- Dù sao cụ cũng thông minh hơn, Sương nhi đã hiểu rồi!

- Thôi! Chúng ta phải đi theo ngay mới kịp được.

Thế rồi hai người cùng rảo bước đi về phía Độc Cô Ngọc mới đi khỏi.

Độc Cô Ngọc xuống khỏi ngọn núi ấy liền đi thẳng về phía Đông để đi núi Đại Mộc. Chàng không thèm để ý tới chuyện Diêm Vương Trích vì chàng biết chuyện đó không thể nào có được, mặc dầu môn ám khí ấy thật hay giả, chàng cũng không thể nào tin được. Vì rõ ràng chàng đã trông thấy bốn vị thúc ấy đã chết ở trước mặt mình một cách thảm khốc như thế, thì làm sao mà có thể sống lại được? Mà dù có sống lại được chẳng nữa, chàng cũng không tin vị Nam Cung nhị thúc lại giả dạng Long Phan lệnh chủ mà định giết chết mình như vậy.

Chỉ có một vấn đề duy nhất khiến chàng áy náy không yên là không biết Long Phan lệnh chủ có tới Mân Tây bất động phá phách thực không? Tuy công lực của ông già với Tư Đồ Sương tuyệt thế và thân pháp nhanh tuyệt luân nhưng từ đây về tới Mân Tây bất động ít nhất cũng phải đi vài ngày đường, không biết hai người có trở về kịp không?

Chàng vừa nghĩ vừa đi, nhất thời cũng không biết đi được bao nhiêu dặm đường rồi. Chờ tới khi chàng hết nghỉ ngơi, đầu óc đã tỉnh táo mới ngừng chân lại nhìn xung quanh và kêu khổ thầm :

- Khổ thực!

Thì ra, chàng vừa suy nghĩ vừa cắm đầu đi, nên đã đi lầm phương hướng cũng không hay. Lúc ấy chàng đã đi vào trong một cái khe núi hoang vu.

Lúc ấy trời đã âm u, trong khe núi rất vắng vẻ và hình như còn có những tiếng động nghe rất rùng rợn nữa khiến Độc Cô Ngọc cũng phải rùng mình kinh hãi. Hơi suy nghĩ một chút, chàng vội quay trở về lối cũ. Chàng yên trí ra khỏi khe núi đó thế nào cũng tìm kiếm thấy đường lối đi núi Thái Mộc. Ngờ đâu đi mãi vẫn thấy chưa ra khỏi được khe núi ấy, điều mà khiến chàng rất thắc mắc và hãi sợ khi chàng nhìn kỹ lại xung quanh mới hay mình đi lâu như thế nhưng rút cục vẫn quanh quẩn ở chỗ vừa rồi.

Trời càng tối, chàng càng lo âu và cũng hối hận tại sao lại cứ cố chấp, bắt Tư Đồ Sương phải quay trở về Mân Tây như vậy. Nếu lúc này có nàng ta đi cạnh thì đâu đến nỗi phải cuống quýt và hoảng sợ như vậy. Đồng thời cũng không khi nào lại bị đi lạc lối như thế này!

Tha hồ chàng ăn năn hối hận, nhưng đầu sao vẫn không thể nào ra khỏi được khe núi ấy. Bất đắc dĩ, chàng vẫn cố tĩnh tâm, định thần để xem vì lý do gì mà mình không ra khỏi được khe núi?

Chàng nhận xét một hồi lâu mới thốt cười thầm. Thì ra ngoài hai ngọn núi bao bọc khe núi ấy, lại có những ngọn núi khác. Vì vừa rồi chàng không để ý nhìn nên đi quanh lại rồi lại trở về chỗ cũ là thế. Bây giờ đã tìm ra nguyên nhân rồi, chàng không nhìn xuống đất như trước nữa mà cứ ngừng đầu lên nhìn vách núi để tìm lối thoát.

Nhưng lạ thực, đi được một hồi lâu mà chưa đi hết được hai vách núi ở hai bên.

Chàng nhìn lại chung quanh mới hay mình đã quay trở về chỗ cũ. Lúc này chàng không những kinh ngạc mà cũng bắt đầu sợ hãi, bụng bảo dạ rằng :

“Không có lối vào mà sao vừa rồi ta lại lọt vào trong này được?”

Lúc ấy trời càng lúc càng u ám, thêm những cảnh vật ở cách xa mấy chục trượng đã lờ mờ, không còn trông thấy gì ngoài những hòn đá lớn ngổn. Nhưng cây mọc ở chung quanh lúc này trông không khác gì lũ ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt khiến chàng không hoảng sợ sao được!

Trời càng tối, trong núi càng thêm yên lặng, đến nỗi Độc Cô Ngọc có thể nghe thấy tiếng trống ngực đập. Chàng bắt đầu cảm thấy hai bàn tay đồ mồ hôi lạnh, chàng vội xoa tay vào nhau và sức nghĩ ra được một kế :

“Nhân lúc trời còn chưa tối hẳn sao ta không leo lên trên vách núi mà đi, như vậy may ra mới có thể vượt khỏi được khe núi này.”

Nghĩ như vậy, chàng vội đi tới gần vách núi nhưng khi đi đến gần chàng lại nản chí ngay vì vách núi không những cao dốc mà còn mọc đầy rong rêu rất trơn tuột, không có cách gì leo lên trên nổi.

Chàng đang buồn rầu bất đắc dĩ vì không có cách nào leo lên được trên vách núi thì bỗng trông thấy ở chỗ cách đó không xa có rất nhiều cây mây đeo thông lỏng từ trên đỉnh vách núi xuống. Chàng mừng rỡ khôn tả, tiến tới gần sợi mây đó, giơ tay ra nắm lấy một sợi. Ngờ đâu tay vừa nắm vào sợi mây, chàng đã cảm thấy lòng bàn tay đau nhức chịu không nổi. Chàng vội xòe tay ra nhìn, giọng cười một tiếng và bao nhiêu hy vọng lại tan rã hết.

Thì ra những cành cây ấy mọc đầy gai nhọn hoắt, tay chàng vừa nắm vào đã bị đâm thủng nhiều lỗ có máu tươi rỉ ra rồi. Chàng thở dài một tiếng chán nản quay trở về chỗ cũ. Chàng bỗng nghĩ ra được một kế nữa, bụng bảo dạ rằng :

“Nơi đây không thể nào leo lên được, sao ta không biết kiếm nơi khác, may ra nơi đó chả có chỗ leo lên được...”

Nghĩ tới đó, chàng lại hớn hờ đi về phía trước, mới đi được hai bước thì đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng kêu khác lạ. Chàng vội ngừng chân quay người lại, một cảnh tượng đã làm cho chàng hoảng sợ đến sồn lòng rợn tóc gáy.

Thì ra chỗ cách chàng không xa, có hàng nghìn con rắn to nhỏ đang như nước thủy triều đổ tới, con nào con nấy đều ngừng đầu thè nọc trông rất ghê sợ.

Hàng nghìn con rắn bò trên mặt đất, trông như là chậm nhưng sự thực chúng lại bò rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt chúng đã bò tới chỗ cách chàng chừng mười trượng.

Độc Cô Ngọc thấy thế hoảng sợ đến mất hết hồn vía và cảm thấy những luồng gió tanh thổi tới buồn nôn buồn oẹ ngay. Chàng rùng mình đến thót một cái vội quay người chạy luôn. Nhưng mới chạy được năm trượng thì phía trước mặt cũng lại có một đồng rắn đen lù lù như vậy bò tới.

Trước sau đều có rắn độc, hai bên là vách núi trơn tuột, Độc Cô Ngọc tự biết với công lực tầm thường của mình khó mà thoát ra khỏi được chốn nguy hiểm này.

Chàng suy nghĩ giây lát, liền đánh liều đứng yên không cử động nữa.

Chàng trông thấy hai đàn rắn ở hai đầu đã từ từ bò tới gần, trong lòng chàng lại hoảng sợ vô cùng. Nhưng hoảng sợ và lo âu suông như vậy cũng vô ích mà thôi.

“Đáng lẽ ta không nên để cho Tư Đồ Sương trở về Mân Tây. Nếu lúc này có nàng ta ở bên cạnh với công lực tuyệt thế, nếu nàng không đánh lui được đàn rắn này thì cũng có thể đem mình ra khỏi nơi đây dễ như trở bàn tay.”

Chàng tự nhủ không thể nào chết được, vì còn phải sống để trả thù, nhưng trước mặt chàng bây giờ chỉ có một con đường chết, chứ không còn có cách gì mà hy vọng thoát khỏi nơi đây cả.

Nghĩ đến mình sắp bị chôn vùi thân xác ở trong bụng rắn, trong lòng chàng lại hoảng sợ vô cùng. Nhưng hoảng sợ và lo âu suông như vậy cũng vô ích mà thôi.

Thời gian cứ trôi dần, hai đàn rắn ở hai bên càng lúc càng tới gần chàng. Tiếng kêu phì phì càng lúc càng to thêm, không khác gì bước đi của tử thần càng lúc càng tiến tới gần vậy.

Mùi tanh hôi bắt đầu nồng dần khiến chàng văng đầu nhức óc. Chàng trợn to mắt lên liếc nhìn trước sau, thấy hai đàn rắn chỉ còn cách mình chừng một trượng nữa thôi. Nhất thời vừa bị phần vừa rầu rĩ, khiến chàng phải thốt ra những lời như sau :

- Không ngờ Độc Cô Ngọc ta chưa trả được thù lớn cho cha mẹ mà đã bị làm mồi cho rắn ở nơi đây trước. Chết như vậy ta không thể nhắm mắt được!

Nói tới đó chàng thở dài một tiếng, chấp tay về phía sau nhắm mắt đợi chết.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quái nhân xuất hiện

Đột nhiên có một tiếng sáo rất kỳ lạ và rất đỉnh tai vọng tới. Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái vội mở mắt ra nhìn kỹ lại và chàng càng ngạc nhiên hơn.

Thì ra hai đàn rắn ở trước và sau chỉ đi tới chỗ cách chàng chừng bảy tám thước thôi chứ không tiến lên nữa, chúng đều nằm phục một chỗ không cử động.

Độc Cô Ngọc định thần xong liền nghĩ bụng :

“Sao lại có tiếng sáo lạnh lùng vọng tới một cách đột ngột như thế? Xem tình hình này thì hình như hai đàn rắn thể nào cũng có người ngấm ngầm chỉ huy. Nếu quả thực như vậy, lát nữa chỉ cần trông thấy người chỉ huy đàn rắn ta sẽ dùng lời lẽ giải thích thì may ra có thể vô sự.”

Nghĩ tới đó chàng mới hơi yên tâm, chỉ đợi chờ người thổi sáo đó xuất hiện.

Đột nhiên lại có tiếng rú kêu rất khê vọng tới. Tiếng rú kêu này nghe cũng rất đinh tai váng óc. Chàng rung mình luôn mấy cái. Thoạt tiên tiếng rú vừa nổi lên, đàn rắn ở phía bên trái chàng đã tự động tránh ra một con đường nhỏ rộng chừng ba thước.

Độc Cô Ngọc thấy thế đang ngạc nhiên thì lại thấy trong bóng tối ở phía bên trái bỗng có hai cái bóng trắng lơ mơ xuất hiện. Chàng nhìn kỹ mới hay đó là hai cái bóng người đang từ từ đi tới, nhưng chân của họ lại lơ lửng ở trên không, cách mặt đất chừng nửa thước, trông như là hai u hồn vậy.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, vội lùi về phía sau một bước, vận sẵn công lực lên hai cánh tay để đề phòng.

Hai cái bóng người màu trắng nhạt ấy mới thấp thoáng trông tưởng đi rất chậm, nhưng sự thật lại rất nhanh, trong nháy mắt đã đi tới cạnh đàn rắn và ngừng chân lại.

Trông thấy rõ mặt hai cái bóng người ấy, Độc Cô Ngọc lại toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ bụng :

“Không hiểu hai người này là người hay là ma...”

Thì ra hai cái bóng người đó là hai người mặt áo trắng, tóc dài xuống tận vai, mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, không có một chút sắc máu nào cả. Đôi mắt xanh biếc cứ hau háu nhìn thẳng vào chàng khiến chàng càng thêm hoảng sợ thêm.

Độc Cô Ngọc nghiêng răng mím môi, cổ trấn tĩnh tâm thần, chấp tay vái chào và nói :

- Tại hạ Đỗ Ngọc lỡ bước đi vào quý địa, mong hai vị tiên bối lượng thứ cho.

Hai quái nhân áo bào trắng cứ trở mắt lên nhìn chàng mà chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát, lại chấp tay vái và hỏi tiếp :

- Hai vị tiên bối quý tính là gì, xin cho tại hạ được biết để tiện xưng hô?

Hai quái nhân ấy cứ đứng yên không động gì cả và hình như cũng không nghe thấy chàng nói gì.

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm và nghĩ bụng :

“Chả lẽ đêm nay ta đã gặp một đôi người điếc chăng? Nếu quả thực như vậy thì biết làm sao giải thích nê?”

Đột nhiên quái nhân đứng bên trái cất tiếng lạnh lùng nói :

- Anh em lão phu không câm không điếc, mấy lời nói của người vừa rồi anh em lão đã nghe thấy cả.

Giọng nói của người ấy lạnh lùng khôn tả, hình như không có một tình cảm nào hết. Độc Cô Ngọc nghe nói câu này lại đồng thời cũng thở nhẹ một tiếng và nghĩ tiếp :

“Quý hồ hai người không câm điếc thì việc này dễ xử lý lắm...”

Nghĩ tới đó, chàng lại lẳng lặng đứng yên đợi chờ quái nhân nọ nói tiếp. Ngờ đâu hai người đó cứ đứng yên, không nói năng gì nữa. Chàng không sao nhìn được, suy nghĩ giây lát, đang định lên tiếng nói thì người bên trái lại lạnh lùng hỏi :

- Sao tiểu quỷ không nói năng gì?

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm, bụng bảo dạ rằng :

“Lạ thực, ta đã lên tiếng nói năng gì đâu mà chưa chi y đã trách cứ như thế?”

Bất đắc dĩ chàng lại chấp tay vái một vái và hỏi tiếp :

- Hai vị quý tính đại danh xưng hô ra sao?

Quái nhân bên trái lạnh lùng đáp :

- Trên thiên hạ này chưa chắc đã kiếm ra được một người nào có tư cách hỏi tới tên họ của anh em lão phu. Tiểu quý ngườì lại càng khỏi nói tới. Hon nữa, đã lâu năm anh em lão phu không dùng đến tên hiệu rồi nên cũng quên cả họ tên của mình là gì.

Ngần ngườì ra giây lát, Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Nếu vậy tại hạ không dám hỏi nữa. Vừa rồi tại hạ đã nói là lỡ bước đi lầm vào quý địa, mong hai vị chỉ điểm lối thoát cho...

Quái nhân đứng bên trái bỗng thốt tiếng cười như quý khóc sài lang hú, rất khó nghe và lạnh lùng hỏi tiếp :

- Tiểu quý muốn sống sót ra khỏi Mê hồn cốc này của anh em lão phu ư?

Nghe thấy đối phương nói như vậy trong lòng chàng rất hoảng sợ nhưng Độc Cô Ngọc vẫn làm ra vẻ không hiểu biết gì, gật đầu đáp :

- Vâng! Tại hạ lạc lối đi lầm vào quý địa, mong hai vị lượng thứ cho.

Ông già bên trái cười khẩy một tiếng đáp :

- Xưa nay anh em lão phu không biết cái gì là lạc lối hay đi lầm cả. Và cũng không hiểu câu lượng thứ là nghĩa lý gì. Chỉ biết ngườì đi vào trong Mê Hồn cốc này, đó là ý trời để cho hôm nay anh em lão phu cũng được húp no một bữa óc và máu tươi... và đàn rắn cũng như anh em lão phu cũng được no nê một bữa nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói rùng mình rợn tóc gáy, đang định lên tiếng nói thì quái nhân đứng bên phải bỗng lên tiếng :

- Đó là cấm lệ của anh em lão phu đã định từ lâu năm, không ai có thể thay đổi được, tiểu quý ngườì đừng nói nhiều vô ích.

Độc Cô Ngọc ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp :

- Tại hạ dám bạo gan hỏi câu này, chả lẽ ngườì nào cũng vậy, cứ đi lầm và quý địa là đều bị giết hết chứ không còn cách gì cứu vãn nữa hay sao?

Quái nhân đứng bên phải cười khẩy một tiếng đáp :

- Tiểu quý hỏi thừa như thế làm chi?

Quái nhân bên trái lại lên tiếng ngắt lời quái nhân kia và nói tiếp :

- Có một con đường nữa, nhưng con đường này hy vọng rất ít, có cũng như không, vì mười mấy năm nay không một ngườì nào may mắn thông qua được, tiểu quý ngườì đừng có mơ tưởng làm chi nữa.

Độc Cô Ngọc vội hỏi :

- Tại hạ tình nguyện thử thách chứ không chịu thúc thủ đợi chết. Xin tiền bối cứ cho hay rõ đi?

Quái nhân đứng bên trái cười khẩy đáp :

- Tiểu quý ngườì phải nên suy nghĩ kỹ lại thì hơn. Phải biết con đường ấy tuy là hy vọng duy nhất có thể ra khỏi được sơn cốc này, nhưng nếu thất bại thì lại còn chết thảm khốc hơn là đứng bó tay chịu chết.

Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Đẳng nào cũng chết, tại hạ không sợ cái chết thảm khốc ấy, xin lão tiền bối cứ chỉ giáo cho tại hạ đi.

Quái nhân bên trái lại cười the the nói tiếp :

- Đây là ngườì cam tâm tình nguyện chứ không thể oán trách được anh em lão phu độc ác. Ngườì hãy nghe kỹ đây, đó là con đường sống duy nhất, nghĩa là ngườì làm thế nào chống đỡ nổi ba thể võ của anh em lão phu liên tay.

Độc Cô Ngọc nghe nói cả kinh và nghĩ bụng :

“Xem như vậy ta khó mà hy vọng ra khỏi sơn cốc này. Hai ngườì vừa rồi có thân pháp quái dị, chưa hề trông thấy bao giờ như thế, đừng nói họ liên tay tấn công một thể ta cũng khó mà chống đỡ nổi...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì quái nhân đứng bên trái lại cười lầm lì và nói tiếp :

- Nếu ngườì không bằng lòng thì hồi cũng còn kịp mà?

Độc Cô Ngọc muốn thay đổi ý kiến nhưng nghĩ lại cái hai điều kiện cũng đều phải chết hết, đứng yên để cho họ giết chết thì thà giờ toàn lực ra liều mạng một phen, dù bị chết cũng chết một cách oanh liệt.

Chàng nghĩ như vậy liền nghiêng răng cương quyết đáp :

- Tuy tại hạ cũng biết không hy vọng gì sống còn, nhưng quyết không chịu để cho người tùy ý chém giết mình như thế đâu. Tại hạ đành giờ toàn lực ra chống đỡ ba thế của hai vị.

Quái nhân áo bào trắng cười the the một hồi, rồi nói tiếp :

- Tiểu quý này kiêu ngạo thực, chắc người chưa trông thấy quan tài chưa chịu ứa nước mắt ra đâu. Thôi được, để anh em lão phu giúp người xuống dưới âm báo danh vậy.

Nói xong, y cười khẩy một tiếng và bảo người nọ rằng :

- Lão nhì... ra tay!

Nói xong không thấy y với quái nhân kia cử động gì cả mà đã tiến tới gần, giờ chuông lên nhắm ngực và bụng của Độc Cô Ngọc chớp luôn vừa nhanh vừa huyền ảo khôn tả.

Độc Cô Ngọc không dám trì hoãn, vội quay người sang bên, hữu chưởng khuyen một vòng, vừa tung một cái, sử dụng thế Quế Tử Phiêu Hương, nhằm hai cổ tay của quái nhân tấn công luôn.

Thấy chàng giờ thế vỗ ấy ra, hai quái nhân nọ đồng thanh kêu ủa một tiếng và vội lui ngay về phía sau. Quái nhân đứng bên trái trợn tròn xoe mắt lên quát hỏi :

- Tiểu quý, người là người thế nào của Hoàng Phủ Mộng Chân thế?

Độc Cô Ngọc thấy mình vừa ra tay có một thế đã đẩy lui được hai quái nhân, đang cảm thấy mừng thầm và kinh ngạc thì đã thấy đối phương hỏi như vậy nên chàng cũng phải ngăn người ra giây lát rồi mới trả lời rằng :

- Hai vị chớ thách tại hạ đâu ba thế để quyết thắng bại là gì, hà tất hai vị phải hỏi nhiều như thế làm chi?

Quái nhân đứng bên trái đột nhiên cất tiếng cười vừa khó nghe vừa đình tai và nói tiếp :

- Tiểu quý đừng có ở trước mặt anh em lão phu giả bộ giả tịch như thế nữa. Ba năm nay anh em lão phu tìm kiếm mãi mà không thấy y đâu hết, ngày hôm nay tiểu quý người tự dẫn thân tới đây thì còn gì bằng. Mau nộp mạng đi.

Hai quái nhân ấy lại múa bốn chưởng xông lên nhắm cùng khắp các nơi đại huyệt của Độc Cô Ngọc tấn công tiếp.

Độc Cô Ngọc thấy thế biết là nguy tai và thấy hai quái nhân vừa tiến tới gần, đã có một luồng hàn khí dồn tới, khiến chàng giá lạnh thấu xương nên chàng không dám dùng những miếng võ của Thanh Thành tứ hữu truyền thụ cho nữa mà chỉ thét lớn một tiếng, giờ thế Hồi Không Thất Toàn Trảm ra đánh liều xông lên phản công luôn.

Thấy chàng giờ thế vỗ này ra, hai quái nhân vội kêu ủa một tiếng rồi họ lại vội nhảy lui về phía sau luôn.

Quái nhân bên trái trở mắt lên nhìn Độc Cô Ngọc một hồi rồi mới trầm giọng hỏi tiếp :

- Nhỏ kia, thế võ của người vừa sử dụng có phải là Hồi Không Thất Toàn Trảm, võ công độc đáo Vũ nội của ông già họ Trà đấy? Chả hay lai lịch của người như thế nào, người mau nói cho anh em lão phu nghe đi?

Thấy đối phương đang gọi mình là tiểu tử mà bây giờ đã quay sang gọi là nhỏ kia, giọng nói dịu hơn trước nhiều, nên chàng nghĩ bụng :

“Nếu ta nhìn nhận thế võ này là của ông già họ Trà truyền thụ cho thì may ra ta còn có hy vọng sống sót cũng chưa biết chừng? Nhưng khi dạy võ, ông già đã dặn đi dặn lại, bảo chớ có nhắc nhở đến tên hiệu xưa của ông ta cho ai hay.”

Vì lý lẽ ấy, và hơn nữa chàng là người rất kiêu ngạo, không muốn lâm trận mà van lơn ai hết, nên chỉ hơi suy nghĩ một chút, chàng đã cương quyết đáp :

- Hai vị hỏi lai lịch của tại hạ ư? Sự thực tại hạ cũng không biết gì như hai vị nhưng tại hạ cũng có thể nói cho hai vị biết Hoàng Phủ tiên bối mà hai vị vừa hỏi thì tại hạ có quen biết, còn Hồi Không Thất Toàn Trảm là của một ông cụ không biết tên tuổi truyền thụ cho. Chỉ có thể thôi chứ tại hạ không còn biết thêm gì mà thừa cùng nữa.

Quái nhân đứng bên trái cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Theo người nói thì Hoàng Phủ Mộng Chân không phải là sư môn của người phải không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Vâng, nhưng tại hạ với ông ta có liên quan rất mật thiết.

Quái nhân nọ trầm giọng hỏi tiếp :

- Liên quan mật thiết như thế nào? Người thử nói cho anh em lão phu nghe xem?

Độc Cô Ngọc trả lời :

- Ba thế võ chưa đấu xong, tại hạ không có ý muốn nói rõ chuyện đó.

Quái nhân đứng bên phải bỗng xen lời quát lớn :

- Tiểu tử muốn chết phải không?

Y giờ chường lên định chop, quái nhân bên trái vội giơ tay ra ngăn cản và khuyên rằng :

- Lão nhị không nên nóng nảy như thế, để chờ hỏi cho rõ đã.

Y quay đầu lại lạnh lùng hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Từ xưa tới nay, bất cứ anh em lão phu hỏi ai cũng không một người nào dám trả lời như vậy cả. Người là người thứ nhất dám táo gan như thế đây. Nhưng người đừng tưởng táo gan như thế trước khi chưa phân thắng bại là hòng sống sót ra khỏi sơn cốc này. Lão phu hãy hỏi người câu này nữa, hình dáng của ông già ấy như thế nào?

Độc Cô Ngọc không do dự gì hết, nhanh nhẩu đáp :

- Ông già ấy là một người gù...

- Đủ rồi!

Quái nhân khẽ quát bảo như vậy và hỏi tiếp :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không thể thưa rõ được vì sự thực tại hạ cũng không biết nơi đó là đâu.

Quái nhân bên trái lại nổi giận quát lớn :

- Tiểu quỷ muốn sống thì nên nói rõ sự thực.

Độc Cô Ngọc vẫn khăng khăng trả lời như trên :

- Quả thực tại hạ chỉ biết có thế thôi.

Quái nhân đứng bên trái lại quát hỏi tiếp :

- Có phải tiểu quỷ muốn chết nhanh hơn một chút phải không?

Nghiến răng mím môi, Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Đại trượng phu sống cũng không lấy gì làm vui, chết cũng không lấy gì làm sợ.

Hai vị cứ việc ra tay đi, không bao giờ tại hạ lại chịu bị uy hiếp như thế đâu.

Mớ tóc dài bỗng dựng đứng, cái áo trắng không có gió mà tự nhiên rung động, quái nhân đứng bên trái trợn tròn xoe đôi mắt xanh biếc lên nhìn thẳng vào Độc Cô Ngọc chẳng nói chẳng rằng, tất nhiên y đã tức giận đến cực độ rồi.

Độc Cô Ngọc thấy thế cũng kinh hãi thẳm, nhưng bên ngoài vẫn làm ra vẻ thản nhiên. Một lát sau, quái nhân bên trái mới nguôi cơn giận và cười khẩy một tiếng :

- Tiểu quỷ này bướng bỉnh thực, nhưng lão phu lại ưa những kẻ bướng bỉnh như người. Nhưng cái đó cũng vô ích, cùng lắm lão phu chỉ có thể để cho xác của người được nguyên vẹn thôi.

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái và đỡ lời :

- Hai vị chớ nên quên tại hạ đã may mắn đỡ được hai thế rồi.

Quái nhân bên phải bỗng thét lớn :

- Nói bậy!

Độc Cô Ngọc vội cướp lời :

- Chính hai vị đã nói, quý hồ tại hạ chống đỡ nổi ba thế liên tay của hai vị là coi như đã đắc thắng. Bây giờ hai vị trước sau tấn công tại hạ hai thế rồi tại hạ vẫn vô sự, chả lẽ hai thế đó hai vị lại không tính hay sao? Thiết nghĩ hai vị là tiền bối cao nhân, có khi nào lại nuốt lời...

Quái nhân bên phải lại quát hỏi :

- Tiểu quý này giao hoạt và khéo nguy hiểm lắm. Vừa rồi anh em lão phu mới ra tay tới lưng chừng đã rút lui ngay, nhưng vậy đâu có phải là anh em lão phu đã liên tay tấn công người hai thế rồi?

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày lên cãi luôn :

- Nếu hai vị không nhìn nhận đã tấn công hai thế thì tại hạ cũng đành chịu vậy. Hai vị nên nhớ, trong khi hai vị ra tay tại hạ có bảo hai vị phải thu tay lại đâu?

Quái nhân bên phải lại hỏi tiếp :

- Tiểu quý, có phải người cho anh em lão phu thị tài hà hiếp người phải không?

Độc Cô Ngọc nhanh nhẩu đáp :

- Tại hạ không dám, nhưng tại hạ cảm thấy bất bình thôi.

Quái nhân bên trái lại cười khẩy và bảo quái nhân bên phải rằng :

- Lão nhị, y nói rất phải. Hai thế võ vừa rồi là tự anh em chúng ta thu tay lại, nhờ vậy y mới bình yên vô sự và tất nhiên phải coi như y may mắn đã tránh thoát được.

Độc Cô Ngọc nghe nói mới yên tâm, nhưng quái nhân bên trái lại cười khẩy và nói tiếp :

- Tiểu quý, người chó nên đắc chí vội. Tuy người đã tránh được hai thế, nhưng còn thế thứ ba nữa. Lão phu có thể nói cho người biết trước, thế cuối cùng này không khi nào anh em lão phu lại để cho người được may mắn tránh né được đâu, như vậy rút cục người vẫn phải chết một cách thảm khốc.

Độc Cô Ngọc hăng hái đáp :

- Như vậy thì hay lắm, tại hạ có chết cũng không ân hận chút nào. Mời hai vị ra tay đi.

Nói xong chàng vội nghiêng khí liễm thần, vận công lực vào hai cánh tay, nghiêng răng mím môi để đợi chờ.

Quái nhân đứng bên trái lại cười khẩy, dặn bảo tiếp :

- Tiểu quý đừng có hồi hộp như thế vội, lão phu còn chưa hỏi xong đâu.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Hai vị muốn hỏi gì thì cứ việc hỏi đi?

Quái nhân bên trái hỏi tiếp :

- Sao ông cụ gù không biết tên tuổi đó lại chịu truyền thụ cho người pho võ công độc đáo vũ nội của ông ta như vậy?

Độc Cô Ngọc thùng thảng đáp :

- Vấn đề này hỏi cụ ấy mới có thể biết được, vì tại hạ chỉ biết là khi ông truyền thụ cho võ học ấy là ông ta tự nguyện chứ không phải tại hạ đòi hỏi gì cả.

Quái nhân bên trái cười khẩy một tiếng hỏi tiếp :

- Như vậy ông ta đã rất mến chuộng cũng phải không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ chỉ dám nói cụ ấy không ghét tại hạ lắm, có thể thôi.

- Mồm mép của thằng nhỏ này sắc bén thực, xem như vậy chắc chắn người với ông già ấy có liên quan rất mật thiết?

- Chưa chắc.

- Tại sao?

- Không bị ông ta ghét thôi chứ chưa đã là có liên quan mật thiết với ông ta. Cũng như tiền bối vừa rồi chẳng hạn, chính tiền bối đã nói là có thiện cảm với tại hạ mới cam tâm, cho nên...

- Thế ông cụ gù ấy có định giết người không?

- Tiền bối chớ có hiểu lầm như vậy, từ lúc mới gặp cụ ấy cho đến lúc chia tay, cụ ấy đối xử với tại hạ lúc nào cũng rất hiền từ nhân hậu.

Quái nhân bên trái gượng cười nói tiếp :

- Tài chủ đồng người của nhỏ người khá cao minh đấy, chả lẽ người cho anh em lão phu đối xử với người rất tàn nhẫn hay sao?

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Tại hạ đâu dám nói như thế. Tại hạ chỉ nói trên thiên hạ này không ai lại bảo người sắp giết mình là hiền từ được.

- Nhỏ nói như thế là lầm rồi. Nếu lúc này có người nào có thể giết được anh em lão phu thì anh em lão phu lại cho là người ấy nhân từ số một ở trên đời này.

- Tại hạ không hiểu tiền bối nói như thế là có ý nghĩa gì?

- Người không hiểu và cũng chả cần phải hiểu, nhưng người chớ nên hiểu lầm anh em lão phu tự mình muốn chết đâu!

- Lời nói này của tiền bối huyền ảo quá!

- Huyền ảo ư? Nếu nói trắng ra thì thực không đáng một đồng xu nhỏ. Ví dụ như lúc này có người có thể giết nổi anh em lão phu thì không những cứu được người, mà lại còn có thể cứu được rất nhiều người sau này khỏi phải chết oan. Như vậy người đó chả là người hiền từ nhất thiên hạ là gì?

- Tại hạ hiểu rồi. Nhưng tại hạ lại càng không hiểu thêm?

- Nhỏ kia, ý nghĩa huyền diệu chân chính của vấn đề đó lại là lời mà người vừa nói đó.

Độc Cô Ngọc quên mất mình đang ở đâu, mỉm cười đỡ lời :

- Lời nói này của tại hạ nói trắng ra cũng không đáng một đồng xu nhỏ. Tiền bối đã biết giết người là tàn nhẫn thì sao lại cứ thích giết người, như vậy chả khiến người ta không hiểu nổi là gì?

- Vấn đề này không những nhỏ người hiểu hết. Tuy biết giết người là tàn nhẫn, nhưng nếu không giết người thì lại ăn ngủ không yên. Chắc đó là thiên tính mà người ta vẫn thường nói đây.

Độc Cô Ngọc nghe thấy quái nhân ấy nói như vậy cũng phải rùng mình và nghĩ bụng :

“Đó có phải là thiên tính đâu, mà rõ ràng là thói quen thì đúng hơn! Người trên thiên hạ này làm gì có ai lại vừa ra đời đã thích giết người như thế đâu?”

Nghĩ tới đó, chàng cương quyết đáp :

- Người ta vẫn thường nói: Nhân chi sơ tính bản thiện, còn sự ưa thích và thị hiếu là do tâm tiêm nhiễm việc đời mà trúng phải cá tính và mọi ý niệm thiện ác là đều do tâm mà ra cả. Cho nên, phục ma thì phục tâm trước, tâm đã phục ma sẽ trốn tránh ngay. Hai vị cho lời nói của tại hạ có đúng không?

Quái nhân bên trái hỏi lại :

- Theo lời nói của nhỏ người thì tính giết người của anh em lão phu không phải là do thiên tính mà nên, mà là do tập quán của hậu thiên gây thành và đó còn là con ma của trái tim phải không?

Độc Cô Ngọc đánh liều đáp :

- Phải, theo thiên kiến thì đúng như thế đấy.

Quái nhân ấy vãi chàng một vãi rồi nói tiếp :

- Nhỏ có lời chỉ bảo của nhỏ người lão phu mới tỉnh ngộ và mới biết lỗi lầm của mình. Từ nay trở đi xin cố gắng sửa đổi tập quán xấu ấy để diệt trừ tâm ma đi.

Nhưng đang sống trong giấc mơ, Độc Cô Ngọc ngăn người ra giấy lát, mới nghiêm nghị đáp :

- Một lòng hướng thiện, hậu phước sẽ vô cùng. Cổ nhân vẫn thường dạy: Bỏ dao đồ tể xuống sẽ trở thành phật ngay. Tại hạ xin kính mừng hai vị tiền bối.

Quái nhân bên trái bỗng xảm nét mặt lại, lạnh lùng nói tiếp :

- Nhỏ kia, hãy khoan mừng như thế vội. Phải biết anh em lão phu đã quyết tâm bỏ tập quán giết người xấu xa kia đi, nhưng phải bắt đầu từ sau khi giết chết nhỏ nguoi chứ không phải bắt đầu ngay từ lúc này đâu.

Độc Cô Ngọc nghe nói rất ngạc nhiên, cứng cả đầu lưỡi lại, không biết nói năng ra làm sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đại nghĩa làm lần

Thấy đêm nay đằng nào cũng không thể nào thoát chết được, Độc Cô Ngọc đánh liều trợn ngược đôi mày lên đáp :

- Nào bây giờ hai vị liên tay tấn công nốt thế thứ ba đi. Hôm nay tại hạ bị giết chết, nhưng từ giờ trở đi sẽ không biết bao nhiêu người được bảo đảm tính mạng. Như vậy cái chết của tại hạ rất có giá trị.

Quái nhân bên trái cười khẩy đờ lờ :

- Nguoi nói rất phải, đại trượng phu được chết nặng như núi Thái sơn thì có bị chết cũng không ân hận. Nếu sau này nhờ nguoi mà người khác thoát chết, nếu hay biết chuyện này thế nào họ cũng cảm ơn và thấp hương vái lạy nguoi ngay.

- Xả thân cứu người không cần hoài nghi gì cả, đã thi ân thì không bao giờ trông mong người cảm tạ. Tại hạ không muốn một người nào hay biết chuyện này hết.

- Ý niệm của nguoi thực là động trời đất, khiến quỷ thần phải khóc lóc. Hôm nay anh em lão phu giết nguoi xong xin tình nguyện chặt đứt một tay để tự trừng phạt mình.

- Khỏi cần, tại hạ chỉ mong hai vị bỏ được tập quán xấu ấy là công đức vô lượng rồi, chứ không mong hai vị phải tự trừng phạt như thế nữa.

- Đáng lẽ anh em lão phu không muốn giết người nữa đâu, nhưng ai bảo nguoi đã chống đỡ hai thế võ rồi, không thể nào tự hủy lời hứa mà anh em lão phu không tấn công nguoi thế thứ ba.

- Hai vị khỏi phải áy náy làm chi, cứ việc ra tay tấn công đi!

- Có thực nhỏ nguoi không có liên quan gì với ông già gù đấy không?

- Phải, tại hạ với ông già gù ấy không có gì liên can cả.

- Nếu vậy anh em lão phu khỏi sợ mang lỗi với cô nhân. Lão nhị ra tay tấn công đi.

Y vừa nói dứt lời, đã gior chưởng lên, và đã có một luồng gió lạnh thấu xương nhằm Độc Cô Ngọc lần át tới luôn.

Tuy biết khó tránh thoát khỏi thế công thứ ba, nhưng Độc Cô Ngọc vẫn không chịu thúc thủ đợi chết, nên chàng lại gior Hồi Phong Thất Toàn Trảm. Không hổ thẹn là tuyệt học trấn động vũ nội, tuy nội lực của Độc Cô Ngọc rất yếu ớt mà thế thức vẫn không giảm bớt kỳ tuyệt huyền ảo chút nào.

Chưởng đôi bên vừa va đụng nhau đã có tiếng kêu bộp, quái nhân bên trái đã bị đánh trúng vào mu bàn tay luôn.

Thấy mình vừa ra tay đã đắc thắng, Độc Cô Ngọc mừng thầm. Nhưng chàng lại nghe thấy người ấy cười khẩy một tiếng và gior năm ngón tay ra nhắm ngực của chàng chớp luôn.

Độc Cô Ngọc không ngờ tới điểm ấy nên mới sơ xuất như vậy. Nhưng khi tay của đối phương đã tấn công tới trước ngực rồi, chàng giật mình đến thót một cái, vội đạp mạnh chân trái, xoay người sang bên. Chỉ nghe thấy có tiếng kêu soẹt, chỗ ngực áo của chàng đã bị xé rách một tầng lớn. Chỉ sai một lại thôi là chàng đã bị thương rồi.

Thực là nguy hiểm vô cùng.

Độc Cô Ngọc rùng mình và toát mồ hôi lạnh ra, vội lui luôn về phía sau một bước nghĩ tới thế võ ấy nếu đã bị thua thì thế nào cũng không sao thoát chết được nên chàng thờ dãi một tiếng chứ không nói gì cả.

Quái nhân bên phải cười khẩy nói :

- Người cần đỡ được ba thế công của anh em lão phu mới được thoát chết. Bây giờ người đã đánh trúng đại ca của lão phu một chưởng nhưng người không tránh nổi chưởng thế của lão phu, người vẫn bị đánh bại như vậy người không sao thoát khỏi...

Y vừa nói tới đó tiến lên nhằm ngực Độc Cô Ngọc chộp tiếp nhưng chỉ khẽ đụng một cái y lại thâu tay ngay.

Độc Cô Ngọc yên trí thế nào cũng bị giết chết, nên đã nhắm mắt lại chờ chết nhưng chỉ thấy ngực bị đụng một cái rất khẽ mà không việc gì hết, chàng rất ngạc nhiên mở mắt ra nhìn.

Chàng thấy hai quái nhân ấy cứ trở mắt nhìn mình thôi chứ không ra tay tấn công tiếp. Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ đã tự nhận là thua, sao hai vị không ra tay tấn công đi?

Hai quái nhân nhìn chàng một hồi rồi quái nhân bên trái nói :

- Nhỏ kia được Bách Hiểu lão nhân đoái hoài tới từ hồi nào thế?

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên, trầm nghĩ bụng :

“Lạ thực, sao họ lại biết rõ chuyện này...”

Chàng sức nghĩ tới rồi rời tay của đối phương đã đụng chạm vào ngực mình nên chàng vội giơ tay lên sờ ngực, lục soát mấy cái, mặt đã biến sắc và như té ngã vào học băng.

Thì ra chàng sờ mãi không thấy nửa miếng bùa đồng của Bách Hiểu lão nhân tặng cho và quý hơn tính mạng của mình, như vậy chàng không hoảng sợ sao được.

Đồng thời chàng còn biết đối phương đã lấy mất miếng bùa đồng ấy rồi. Nhưng sau chàng nghĩ lại chẳng lẽ tính mạng của mình đã không bảo tồn nổi thì có mất lá bùa ấy cũng không sao, hà tất phải coi trọng cái đó nữa, cứ mặc cho họ lấy đi...

Chàng đang suy nghĩ thì quái nhân bên phải lại hỏi tiếp :

- Nhỏ kia! Lão phu hỏi sao người không trả lời?

Định thần giây lát, Độc Cô Ngọc mới cương quyết đáp :

- Tại hạ đang định cầm nửa miếng bùa ấy đi núi Thái Mục để tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân đấy.

Quái nhân bên phải hỏi tiếp :

- Lão phu muốn biết cái bùa đồng này người lấy ở đâu ra thôi?

Độc Cô Ngọc chưa kịp trả lời thì quái nhân bên trái đã vừa cười vừa đỡ lời :

- Lão nhị hồ đồ thực. Tín phù của Bách Hiểu lão nhân có mấy khi tặng cho ai đâu. Nhỏ này đã không lấy trộm hay ăn cắp được của ông ta thì khỏi cần phải hỏi rõ cũng biết xuất xứ của tín phù này rồi.

Quái nhân bên phải cười gằn một tiếng, quay lại hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Người tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân làm chi?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Đó là việc riêng của tại hạ, xin thứ lỗi không thể nào nói cho hai vị hay được. Huống hồ tại hạ sắp chết đến nơi rồi, còn tốn hơi mất sức làm chi nữa?

Quái nhân trầm giọng nói tiếp :

- Nhỏ kia, suýt tí nữa thì người đã khiến anh em lão phu gây nên lầm lỗi rất lớn. Nề trong người của người có lá bùa này, anh em lão phu đành phải hủy lời hứa mà tha chết cho người. Nhưng nếu người không nói rõ tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân làm chi thì đừng có hòng lấy lại được miếng tín phù này.

Độc Cô Ngọc không ngờ miếng tín phù ấy lại cứu mình thoát chết, thoát tiền chàng mừng rỡ, nhưng sau lại lo âu và nghĩ bụng :

“Nếu ta không nói rõ sự thực thì thế nào đối phương cũng không trả tín phù cho ta. Nếu không có tín phù thì có đi tới núi Thái Mục cũng uổng công thôi, không học hỏi được võ công cao siêu thì làm sao mà trả được thù lớn. Muốn cướp lại tín phù nhưng với công lực hèn kém như thế này thì cướp sao nổi!”

Chàng suy nghĩ một hồi rồi bất đắc dĩ phải đánh liều thú thật :

- Sở dĩ tại hạ đi tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân là muốn nhờ ông ta giới thiệu danh sư để khổ luyện tuyệt nghệ để báo thù huyết hận.

Quái nhân ấy thở nhẹ một tiếng và nói tiếp :

- Cũng may ngươi có tin phù này, bằng không thù giết cha phá nhà sẽ không hy vọng có ngày trả được phải không? Nhỏ kia, ngươi có thể nói cho anh em lão phu biết kẻ thù của ngươi là ai không?

Độc Cô Ngọc nghiêng răng mím môi đáp :

- Kẻ huyết hải đại cừu của tại hạ là Long Phan lệnh chủ.

Quái nhân ấy ngăn người ra giây lát rồi hỏi lại :

- Ai?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Long Phan lệnh chủ!

- Long Phan lệnh chủ nào nhỉ? Công lực của y ra sao?

- Công lực kỳ tuyệt, có thể kiêu ngạo với tất cả cao thủ trong võ lâm, và lại y rất độc ác và quỷ quái lắm.

- Y cũng xứng kiêu ngạo với tất cả cao thủ trong võ lâm và có công lực kỳ tuyệt ư? Ngươi nói thực hay nói dối?

- Tại hạ không biết nói dối bao giờ và cũng không khi nào lại tâng bốc kẻ thù của mình như thế!

- Nhỏ ngươi nói phải, nhưng xưa nay lão phu chưa nghe tên tuổi của nhân vật ấy...

Quái nhân bên phải nói tới đó quay đầu lại hỏi quái nhân bên trái :

- Lão đại có nghe thấy ai nói qua tên y không?

Quái nhân bên trái vừa cười vừa đáp :

- Sao lão nhị lại hồ đồ đến như thế! Chúng ta đã mười mấy năm nay không ra khỏi Mê Hồn cốc này nửa bước, dù bên ngoài có trời long đất lở chúng ta cũng không hay nên còn có cái gì đáng kinh ngạc như thế? Như vậy đây chắc thể nào cũng là một hậu sinh tiểu bối nào?

Quái nhân đứng bên phải ngăn người ra và xen lời nói :

- Lão đại nói phải đấy! Xem như vậy trong võ lâm ngày nay đã thay đổi hẳn...

Nói tới đó, y ngấm ngấm giây lát rồi lại hỏi quái nhân bên trái rằng :

- Lão đại có ý kiến gì không?

Quái nhân bên trái ngăn người ra và hỏi lại :

- Có phải lão nhị muốn ra ngoài một phen đấy không?

Quái nhân bên phải gật đầu đáp :

- Phải, chúng ta chưa chết, khi nào chịu để cho những hậu sinh tiểu bối tung hoành làm cản và gây rối như thế. Chúng ta ẩn dật đã quá lâu, nếu còn không trở lại giang hồ thì có lẽ người ta đã quên hết chúng ta rồi.

Quái nhân bên trái ngấm ngấm giây lát mới nói tiếp :

- Mỗ đã sớm có ý định ấy, lúc này trong lòng càng ngứa ngáy thêm. Nhưng chưa có lệnh dụ của cụ ấy thì chúng ta không dám rời khỏi sơn cốc này nửa bước.

Quái nhân bên phải nghe tới đó liền giật mình, lẳng lặng không nói năng gì. Một lát sau y mới lẳng lặng nói tiếp :

- Lão đại hồ đồ thật. Xưa kia năm nào cụ ấy cũng tới sơn cốc này một phen, nhưng bây giờ, đã hai năm rồi cũng không thấy cụ ta tới đây. Chắc thể nào cụ ấy cũng lại tọa quan rồi? Chúng ta ra một chuyến rồi quay trở về ngay, chắc cụ ấy không hay biết đâu.

Quái nhân bên trái cười khẩy đỡ lời :

- Lão nhị ngươi mới là người hồ đồ. Thử hỏi mười mấy năm nay, nhất cử nhất động của chúng ta, có cái gì là giấu diếm được cụ ấy đâu? Lão nhị muốn đi thì cứ đi chứ mỗ không muốn bị đau đón bởi Nhất Chi Tảo Hồn của cụ ấy.

Độc Cô Ngọc đang sợ quái nhân này đột nhập vô lâm lại gây nên rất nhiều tai kiếp nên khi nghe thấy hai người nói như thế chàng liền nghĩ bụng :

“Xem như vậy hai người này cũng không phải là những kẻ hiền lành gì cả. Bây giờ ta đã biết chúng hai người ở đây chuyên giết người một cách tàn nhẫn như vậy sao ta không ngăn cản...”

Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy quái nhân bên phải giận dữ nói tiếp :

- Mỗ đã bảo đi là đi ngay, dù cù ta có biết cũng chỉ bị đau khổ mấy ngày bởi Nhất Chi Tảo Hồn của cù ấy thôi, chứ có...

Y vừa nói tới đó thì trên không bỗng có tiếng kêu hừ rất lạnh lùng và rất khê vọng xuống. Nhưng khi lọt vào tai các người lại rất rõ ràng.

Sau khi nghe thấy tiếng kêu hừ đó, hai quái nhân đều run lấy bầy và cùng quỳ ngay xuống đất.

Độc Cô Ngọc đoán chắc người mà hai quái nhân ấy gọi là cù đã tới. Chàng cũng hơi kinh hãi thẳm, vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh nhưng không thấy hình bóng của người nào cả. Chàng ngạc nhiên thì đã thấy hai quái nhân đang lộ vẻ hãi sợ và van lơn, cùng chăm chú nhìn vào phía sau mình. Chàng vội quay người lại nhìn.

Khi quay người về phía sau, chàng cũng giật mình đến phát một cái và đứng đờ người ra, không nói được nửa lời.

Thì ra đã có một văn sĩ trung niên mặc áo trắng, trông rất đẹp trai đang đứng ở phía sau mình. Không hiểu người đó đã tới từ lúc nào?

Văn sĩ ấy không hề râu ria gì hết, mày kiếm mắt sao, không giận mà oai, hình như có một sức lực làm cho người ta phải khiếp sợ một cách rất tự nhiên. Thấy thần thái của người đó cao quý như vậy Độc Cô Ngọc cũng phải tỏ vẻ kính ngưỡng. Xưa nay chàng rất tự kiêu, nhưng trông thấy văn sĩ này, chàng cảm thấy người ta rất cao xa, nên chàng hồ thẹn và cúi gằm mặt xuống. Chỉ trong nháy mắt chàng mới định thần và nghĩ bụng :

“Một người trẻ tuổi đẹp trai, trông như thần tiên thế này sao hai quái nhân lại gọi người này là cù được. Và người như thế này sao lại thông đồng với hai quái nhân trông như hai u linh...”

Chàng đang ngẩn người ra suy nghĩ thì văn sĩ nọ bỗng đưa mắt nhìn chàng một cái. Chàng chỉ thấy đôi mắt của văn sĩ sáng như điện và hình như đã biết rõ hết tâm sự của mình khiến chàng không dám liếc nhìn người đó nữa.

Văn sĩ trung niên lạnh lùng hỏi :

- Có phải hai người không muốn ở trong sơn cốc này nữa đây không?

Hai quái nhân cùng rạp đầu xuống đáp :

- Anh em lão nô không dám, xin cù tha thứ cho.

Văn sĩ cười khẩy, hỏi tiếp :

- Vật Ác, vừa rồi ngươi đã nói gì?

Quái nhân bên phải run lấy bầy, không dám nói năng gì hết. Văn sĩ nọ cười khẩy, nói tiếp :

- Ngươi đã nổi hờn niệm mà lại còn quyến rũ Vật Tà đi theo. Cũng may Vật Tà biết sợ và biết kính nể gia pháp, mới không bị ngươi lay chuyển... ngươi không diệt trừ nổi hờn niệm, trước sau vẫn là tai họa. Ta không thể giữ ngươi ở cạnh được nữa, ngươi mau mau ra khỏi sơn cốc này đi!

Mấy lời nói ấy tuy rất tầm thường, nhưng quái nhân bên phải đã tưởng tượng như bị sét đánh nên y bỗng ngừng đầu lên, người run lấy bầy, rồi khóc bù lu bù loa ngay.

Quái nhân bên phải bỗng quỳ xuống vái lạy, vừa khóc vừa van lơn :

- Thưa lão chủ nhân, lần này lão nô dám táo bạo van lơn hộ chủ em. Việc này quả thật không phải là lỗi ở Vật Ác, phải nói là lão nô cũng có đôi chút trách nhiệm, không biết dạy bảo người em. Hơn nữa, hai anh em lão nô từ nhỏ đến giờ mấy chục năm nay, sống ở đâu cũng có anh có em, chưa một ngày nào xa cách nhau hết, xin lão chủ nhân...

Văn sĩ trung niên lại cười khì một tiếng và hỏi :

- Có phải ngươi cũng muốn đi ra khỏi sơn cốc với y không?

Quái nhân bên trái lại rạp đầu vái lạy, nói tiếp :

- Lão chủ nhân đối xử với anh em lão nô thật là ơn cao đức dày. Dù sống hay chết lão nô cũng không muốn rời khỏi chủ nhân. Lão nô chỉ van xin lão chủ nhân ban đặc ơn cho, đừng đuổi Vật Ác ra khỏi nơi đây.

Văn sĩ trung niên chỉ tùm tùm cười thôi chứ không nói năng gì. Độc Cô Ngọc thấy thế liền động lòng thương và nghĩ bụng :

“Hai người này vẫn chưa đến nổi sa ngã vào đường tà, chả lẽ ta lại ngồi yên, không nói giúp chúng nữa lời...”

Chàng là người hiền hậu phúc đức, lúc này đã quên hết chuyện hai quái nhân vừa rồi định giết chết mình, nên chàng hơi chần chừ một chút liền đánh liều ho một tiếng, chấp tay vái văn sĩ một lạy và khẽ gọi :

- Tiền bối...

Văn sĩ nọ liếc nhìn chàng, vừa cười vừa hỏi :

- Có phải người định van xin cho chúng đấy không?

Độc Cô Ngọc cung kính đáp :

- Tiểu bối không dám! Chi vì không nhẫn tâm trông thấy hai vị tiền bối này phải xa nhau đấy thôi.

Hai quái nhân liền nín khóc, cùng ngừng mặt lên nhìn Độc Cô Ngọc lộ vẻ cảm ơn.

Văn sĩ gạt đầu mỉm cười hỏi tiếp :

- Chả lẽ người đã quên lúc nãy chúng hai người định giết chết người như thế nào hay sao?

Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Tiểu bối quên sao được, nhưng tiểu bối nhận thấy hai vị tiền bối này hiếu sát như vậy là do trong lòng trúng phải thứ tà ma, chứ còn thiên tính của hai vị ấy vốn dĩ là lương thiện. Quý hồ làm thế nào đuổi được con ma ở trong trái tim của hai vị ấy thì tập quán hay giết người sẽ giới trừ được ngay. Huống hồ hai vị ấy vừa rồi đã tỏ vẻ ăn năn hối lỗi nên tiểu bối mới vui lòng bỏ qua hiềm thù cũ mà nguyện van xin hộ hai vị ấy.

Văn sĩ nọ nhìn mặt Độc Cô Ngọc hai mắt bỗng sáng ngời và gạt đầu mấy cái mới đáp :

- Người trẻ tuổi có lòng thuần hậu như vậy thật hiếm có. Ta nể mặt người tha thứ cho Vật Ác một lần nhưng người phải chịu thay y nếm mùi Tảo Hồn rất lợi hại một lần, chẳng hay người có bằng lòng không?

Hai quái nhân đang hớn hờ mừng thầm bỗng nghe thấy văn sĩ nói tới câu sau cùng lại vội quỳ xuống đồng thanh van lớn :

- Thưa chủ nhân, anh em lão nô tình nguyện chịu lãnh phạt nặng chứ không muốn để cho bạn nhỏ này phải nếm mùi đau khổ của môn Tảo Hồn ấy.

Văn sĩ bỗng sầm nét mặt lại đáp :

- Tính nết của ta như thế nào anh em người đã biết rõ. Quỳ sang một bên, cảm không được nói nhiều.

Hai quái nhân lại run lẩy bẩy, cúi đầu xuống nhưng chúng lại ngừng đầu lên, nghẹn ngào nói tiếp :

- Anh em lão nô tình nguyện chịu sự đau khổ bằng chân tay chia lỵ.

Văn sĩ nghiêm nét mặt lại, chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Ngọc đoán chắc Nhất Chi Tảo Hồn thế nào cũng là một môn thủ pháp chế luyện rất lợi hại, chàng không hoảng sợ sao được? Nhưng khi nghe thấy hai quái nhân van lơn như vậy, chàng lại rất hăng hái và nghĩ tiếp :

“Quý hồ khiến được anh em họ khỏi bị đau khổ, dù ta có phải chịu đựng một lần Tảo Hồn cũng không sao”.

Nghĩ tới đó, chàng cương quyết nói :

- Tiểu bối tình nguyện nhận sự đau khổ của Tảo Hồn, xin tiền bối cứ ra tay cho.

Thái độ của chàng rất an nhàn và trông vẻ mặt cũng rất cương quyết. Hai quái nhân nọ đang định nói tiếp thì văn sĩ đã quắc mắt lên không cho chúng nói, rồi lại nhìn Độc Cô Ngọc mà bảo rằng :

- Nhỏ kia, người muốn như vậy thì lão phu phải phá lệ giúp người một phen.

Nói xong, y chìa một ngón tay ra, nhắm Độc Cô Ngọc điểm tới. Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy một luồng chỉ phong rất dịu dàng bắn thẳng vào trong người. Huyết mạch toàn thân bỗng căng thẳng, một luồng hơi nóng chạy thẳng lên đầu óc. Chàng cảm thấy đầu óc hơi rung động. Tiếp theo đó, khắp mình mẩy thấy rất dễ chịu, chàng liền nghĩ bụng :

“Nhất Chi Tảo Hồn dễ chịu như thế này thì phải chịu mấy lần ta cũng dám tình nguyện, sao hai quái nhân lại hãi sợ như thế? Chẳng lẽ chưa tới lúc đau khổ chăng?”

Chàng vừa ngừng đầu lên nhìn, thấy hai quái nhân đang ngơ ngác nhìn văn sĩ và thấy văn sĩ đang tùm tùm cười nhìn mình cười. Chàng càng thắc mắc

không hiểu thêm, đang định lên tiếng hỏi. Bỗng thấy văn sĩ tiến tới gần giờ hữu chương lên rờ mó nửa người trên của chàng một hồi liền.

Một lát sau, văn sĩ bỗng lên tiếng hỏi :

- Thật là một nhân tài thuộc hạng thượng thừa, trên thiên hạ này chưa chắc đã kiếm ra được một người thứ hai. Nhỏ kia, sư phụ của ngươi là ai?

Ngần người ra giây lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiểu bối chưa có sư phụ.

Văn sĩ lại nghiêm nghị nói tiếp :

- Ta suốt đời hành sự rất thận trọng nên cho tới ngày nay vẫn chưa có người để truyền y bát. Ngươi là một hòn ngọc rất tốt và chưa được gọt rửa, nếu cứ bỏ mặc như thế này thực phí quá nên ta mới định tâm đầu thân nhập làm môn hạ, chẳng hay ngươi có bằng lòng không?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Việc gì cũng do chữ duyên

Độc Cô Ngọc nghe nói tỏ vẻ tiếc rẻ đáp :

- Tiền bối có lòng tốt như vậy, tiểu bối xin tâm lãnh.

Văn sĩ hơi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Sao, ngươi không bằng lòng ư?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiền bối là một vị kỳ nhân của thiên hạ, được làm môn hạ của tiền bối thì còn gì hân hạnh bằng. Tiểu bối sao lại không muốn? Nhưng vì kẻ thù của tiểu bối lợi hại lắm, chỉ có danh sư của Bách Hiểu lão nhân giới thiệu cho mới có thể trả thù huyết hận được, cho nên...

Văn sĩ bỗng cười khì và hỏi tiếp :

- Thế ra ngươi quen biết Bách Hiểu lão nhân đấy à? Như vậy không thể trách cứ ngươi được. Nhưng ngươi có nửa miếng thẻ đồng của ông ta không?

Độc Cô Ngọc chưa kịp trả lời, quái nhân bên phải đã vội quỳ xuống, hay tay cầm nửa miếng tín phù đưa lên cho văn sĩ.

Văn sĩ ngạc nhiên chìa tay ra đỡ lấy miếng đồng ấy, nhìn qua một cái, liền đưa trả cho Độc Cô Ngọc ngay và nói tiếp :

- Phải, miếng đồng này chính là tín phù duy nhất chiếu ông ta rồi. Ngươi đã có tín phù này thì lo gì mà ông ta chả giới thiệu một vị danh sư cho ngươi. Ta rất yên tâm.

Nói tới đó, y quay lại lạnh lùng dặn bảo hai quái nhân rằng :

- Cũng may hai ngươi biết điều sớm, bằng không ta sẽ không biết đối xử ra sao? Từ giờ trở đi, dù có người nào đột nhập Mê Hồn cốc này, hai ngươi cũng không thể đã thương người ta mấy may, nghe chưa?

Hai quái nhân cùng phủ phục và đáp :

- Anh em lão nô đã biết.

Văn sĩ trung niên gật đầu quay lại hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Thế nhỏ ngươi có biết Bách Hiểu lão nhân sẽ giới thiệu cậu cho ai để làm môn hạ không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiểu bối không biết.

Văn sĩ trung niên mỉm cười gật đầu nói tiếp :

- Được, nếu vậy cậu đi mau lên, đừng có để lỡ mất việc may hiếm có này, chắc ông ta thế nào cũng giới thiệu cho cậu một người rất tài ba chứ không sai.

Nói tới đó văn sĩ nhìn Độc Cô Ngọc một cái, rồi quay lại dặn hai quái nhân rằng :

- Khi ta đi khỏi, từ giờ trở đi các ngươi không được hơi tí là nổi hung như thế. Bằng không ta sẽ trừng phạt thực nặng chứ không tha thứ cho đâu. Ba năm sau ta sẽ sai người đến đây đón hai người ra khỏi chốn này. Lúc ấy hai người sẽ theo người đó cũng như đã theo ta năm xưa vậy, không được trái lệnh. Phải biết người đó chính là y bát truyền nhân của ta, không khác gì ta đích thân tới nơi. Hai người phải nhớ kỹ điều đó.

Hai quái nhân lại phục xuống vái lạy, đồng thanh đáp :

- Anh em lão nô xin tuân lệnh, nhưng không biết y bát truyền nhân của lão chủ nhân có cảm...

Văn sĩ vừa cười vừa ngắt lời :

- Khỏi cần! Khỏi cần! Hề hai người trông thấy y thì sẽ biết ngay.

Hai quái nhân chỉ ngần người ra thôi chứ không dám nói năng gì hết.

Văn sĩ trung niên quay lại nói với Độc Cô Ngọc tiếp :

- Cậu nhỏ cẩn thận giữ gìn sức khỏe nhé, chúng ta thế nào cũng có ngày gặp gỡ lại.

Nói xong ông ta lớn bước đi luôn.

Độc Cô Ngọc nghĩ tới một việc, vội đuổi theo hỏi :

- Tiểu bối vẫn chưa thỉnh giáo tiền bối...

Văn sĩ vừa cười vừa đỡ lời :

- Đã lâu lão phu không cho ai biết tên hiệu của mình nên lão phu cũng quên cả tên của bốn thân rồi. Cậu bé khỏi cần phải hỏi nữa, sau này gặp lại sẽ biết ngay.

Việc gì cũng có duyên phận cả, cậu cứ mau mau đi tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân đi.

Nói xong chỉ thấy ông ta quay người một cái đã biến mất dạng.

Độc Cô Ngọc thấy thân pháp tuyệt thế của ông ta chàng cũng phải giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Thực là người giỏi có người giỏi hơn, trời cao có trời cao hơn, lời nói ấy không sai chút nào? Công lực của Tư Đồ Sương đã có thể liệt vào hạng cao thủ thượng thượng rồi, nhưng so sánh với vị kỳ nhân này thì còn kém xa...”

Chàng thấy hai quái nhân cung kính vái mình một lạy, chàng rất ngạc nhiên chưa kịp né tránh thì hai quái nhân đã tung mình nhảy lên và quái nhân bên phải đã giơ tay lên chỉ vào mặt Độc Cô Ngọc giận dữ nói :

- Nhỏ kia, nếu không vì nể ngươi có ơn với anh em lão phu thì thế nào lão phu cũng tát cho ngươi hai cái thực nên thân.

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm vội hỏi :

- Tiền bối nói như thế...

quái nhân bên phải hậm hực lườm cùng và dặm chân nói tiếp :

- Lão phu thực không hiểu sao ngươi lại hủ hóa đến thế, duyên phước tày trời như vậy ngươi khác cầu cũng không sao cầu được, ngày hôm nay duyên phước đó tự đem đến tận cửa và cũng có thể nói là ông trời ban cho mà ngươi lại từ chối một cách dễ dàng như vậy, bảo có đáng đánh hay không?

Lúc ấy Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ mỉm cười đáp :

- Tiền bối khiển trách như vậy rất phải, tại hạ cũng biết vị tiền bối đó quả thực là một duyên phúc tày trời, người khác cầu cũng không sao cầu được. Nhưng khắp thiên hạ này chỉ có một mình Bách Hiểu lão nhân giới thiệu danh sư cho tại hạ và chỉ có vị danh sư ấy mới có võ công quái dị khiến tại hạ có thể trả được mối thù bất cộng đái thiên đó. Và tại hạ chỉ biết có vị danh sư ấy mới là khắc tinh duy nhất của kẻ thù thù, nên tại hạ có theo học danh sư khác dù võ công cao siêu đến đâu cũng uống công thôi. Sự thế bất đắc dĩ như thế bắt buộc tại hạ phải bỏ lỡ một phen duyên phước tày trời này.

Quái nhân bên phải lắc đầu nói tiếp :

- Lời nói này của nhỏ người thực là tầm bậy lấm và cũng ấu trĩ một cách đáng tức cười. Vị chủ nhân này của anh em lão phu là một kỳ tài cái thế, công lực có thể nói là vũ nội vô song. Lão phu không tin trong võ lâm này còn có ai giỏi được hơn cụ ta và lão phu cũng không tin mấy đại thần công của ông ta không khắc chế nổi kẻ huyết hải đại cừu của người. Hà, bây giờ có nói cũng vô ích thôi, dù lúc này người có biết hối cải chỉ e người rập đầu đến sứt trán chảy máu, cũng chưa chắc cụ ấy đã chịu thấu nhận. Lão phu lấy làm rất tiếc hộ nhỏ người.

Thấy lời nói của quái nhân ấy thành khẩn như vậy, Độc Cô Ngọc cũng rất cảm động, nên chàng trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Vâng, việc gì cũng có số trời cả. Tại hạ ngu xuẩn đã bỏ lỡ một dịp may hiếm có.

Có lẽ đó là do tại hạ bạc phước, cạn duyên cũng nên. Xin tiền bối đừng có luyến tiếc hộ tại hạ nữa.

Quả thực chàng ta không ân hận chút nào. Quái nhân đứng bên phải nghe nói ngẩn người ra giây lát rồi giờ khóc giờ cười và hỏi tiếp :

- Không ngờ nhãi con lại lạc quan đến như thế. Nhưng người có biết lão chủ nhân của anh em lão phu là ai không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ không biết!

Quái nhân nọ thờ dài nói tiếp :

- Nếu vậy thì không thể trách người được. Nếu không phải anh em lão phu phải tuân theo lời dặn bảo rất nghiêm ngặt của cụ ấy mà nói rõ tên hiệu đã oai trấn vũ nội của cụ ấy ra thì có lẽ nhỏ người lại còn hối hận đến chết đi được.

Độc Cô Ngọc chỉ tủm tỉm cười chứ không nói năng gì cả, sau chàng mới sực nhớ tới một việc liên cau mảy lại hỏi :

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì vị tiền bối vừa rồi tuổi chỉ ngoài ba mươi là cùng, trẻ hơn hai vị nhiều, sao hai vị lại cứ gọi vị tiền bối ấy là cụ như thế?

Thấy chàng hỏi như thế, hai quái nhân đưa mắt nhìn nhau một cái rồi thất thanh cười ha hả.

Độc Cô Ngọc thấy thế ngẩn người ra giây lát rồi nghĩ bụng :

“Chẳng lẽ ta đã nhận xét lầm chăng..”

Quái nhân đứng bên trái bỗng chỉ tay vào mặt chàng, vừa cười vừa nói :

- Mới ngoài ba mươi ư? Trẻ hơn anh em lão phu ư? Nếu vậy thì nhỏ người lầm lắm! Vị lão chủ nhân này của anh em lão phu nếu nói tuổi tác có lẽ cụ ta làm cha của nhỏ người cũng hãy còn dư sức. Nhỏ người biết không, khi anh em lão phu được cụ ấy thụ phục thì cụ ấy đã hai mươi tuổi rồi, còn anh em lão phu lúc ấy mới có mười mấy tuổi. Bây giờ anh em lão phu đã ngoài bảy mươi, vậy người thử tính xem tuổi của cụ ấy là bao nhiêu?

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng rồi không nói năng gì nữa.

Quái nhân bên trái lại thờ dài và nói tiếp :

- Sự thực nếu hỏi còn trẻ cụ ấy không thất thố một việc khiến người và tinh thần cũng bị đã kích thì có lẽ bây giờ cụ ấy còn trẻ hơn thế này nữa. Hà, chữ tình thật là nguy hiểm vô cùng!

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Độc Cô Ngọc vội hỏi :

- Không hiểu hỏi đó cụ ta bị thất ý việc gì thế?

Trầm ngâm giây lát, quái nhân ấy mới đáp :

- Tuy việc này lão chủ nhân không muốn người ta biết chuyện nhưng không chính thức ngăn cấm nên lão phu có thể kể lại cho người nghe. Nếu sau này người có duyên gặp lại cụ ấy, chớ nên nhắc nhở đến. Bằng không thì anh em lão phu chịu đựng không nổi đâu.

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi, tại hạ chỉ ghi nhớ ở trong lòng thôi, chứ có khi nào lại nói ra làm chi?

Quái nhân nọ thờ dài nói tiếp :

- Sự thực chuyện này anh em lão phu chỉ nghe cụ ấy nói qua loa thôi. Còn những chuyện ti mỉ cụ ấy không nói nên anh em lão phu không tiện hỏi. Bây giờ người cũng chẳng cần phải biết nhiều, biết đại khái giờ cũng đủ để làm gương..

Độc Cô Ngọc thắc mắc không hiểu, hai má đỏ bừng, vội gật đầu :

- Tiền bối dạy rất phải!

Quái nhân bên trái liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái, thờ dài một tiếng và nói tiếp :

- Hồi cụ ấy bằng tuổi ngươi, trong một trường hợp ngẫu nhiên quen biết một nàng cân quốc, kỳ anh. Hai người mới gặp nhau đã yêu nhau ngay. Thế rồi họ cùng nhau thề thốt và liên tay du hiệp giang hồ. Đã có không biết bao nhiêu người hâm mộ kính ngưỡng. Ngờ đâu tạo vật cứ hay trêu ngươi, không cho cảnh tươi đẹp ấy kéo dài bao lâu. Một năm nọ cụ ấy một mình đi Miêu Cương để đấu với Miêu Cương Cửu Tà mãi mãi không thấy trở về. Tin đồn đại của giang hồ hại người ta nhiều lắm, không biết kẻ đáng chết nào lại đặt điều bảo đã đích mắt trông thấy cụ ấy giết chết xong Cửu Tà rồi cũng bị chết theo...

Nghe nói tới đó Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và kêu ồ một tiếng.

Quái nhân nọ liếc nhìn chàng một cái, thờ dài và nói tiếp :

- Hay tin bất hạnh ấy, cô nương nọ đau lòng khôn tả, chỉ muốn tự tử chết theo. Sau được một người rất thân của cụ đưa cô ta đi Miêu Cương. Không quản đường xá xa hàng ngàn dặm và vất vả khó đi, nhưng khi đi tới lại không lượm được một tí di vật gì của cụ ấy cả.

Không sao nhìn được, Độc Cô Ngọc liền xen lời nói :

- Cụ ấy có bị người ta giết chết thực đâu mà cô nương nọ tìm kiếm di vật cơ chứ?

Quái nhân bên trái gật đầu :

- Nhỏ ngươi nói rất đúng. Nhưng tiếc thay lúc bấy giờ cô nương nọ với người bạn chí thân của cụ có biết đầu chuyện ấy, lại cứ tưởng chốn Miêu Cương nhiều loài thú dữ, chắc thể nào... Hà, nói tóm lại hai người ấy đã lâm. Cô nương nọ cứ năng nặc đòi tự tử chết theo người yêu, may được người bạn đi cùng khuyên ngăn mãi mới thôi...

Nghe tới đó, Độc Cô Ngọc lại nghĩ bụng :

“Nếu hai người đều còn sống thì thể nào chả có ngày gặp nhau lại!”

Chàng lại lên tiếng hỏi :

- Chắc sau đó cụ ấy bỗng trở về phải không?

Quái nhân bên trái bỗng thờ dài đáp :

- Phải, khi cụ ấy vừa về tới nơi đã đi tìm thấy cô nương nọ rồi. Nhưng lúc ấy đã là ba năm sau rồi. Cô nương nọ thấy người bạn chí thân của cụ đối xử với mình rất tử tế nên đã vui lòng kết hôn với người đó luôn và đã sinh được một đứa con...

thấy Độc Cô Ngọc nghe tới đó bỗng thờ dài một tiếng, quái nhân nọ lườm chàng một cái rồi mới nói tiếp :

- Chủ nhân của lão phu rất hăng hái, đi cả ngày lẫn đêm về tới nơi, ngờ đâu giai nhân đã ngã vào lòng người khác rồi. Sự đau lòng ấy người ngoài sao biết được. Tất nhiên cô nương nọ với người bạn đó hồ thẹn đến chết đi được, nhưng cụ ấy vẫn dùng lời lẽ khuyên giải và cho đó là tại tạo hóa trêu ngươi mà nên. Rồi cụ ấy chỉ ở lại một thời gian ngắn liền bỏ đi ngay...

Thờ dài một tiếng rất náo nùng, Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Quả thực tạo hóa trêu ngươi! Cụ ấy bị đã kích như thế tất nhiên cả người lẫn trái tim đều bị đau rất nặng rồi.

Quái nhân nọ nói tiếp :

- Không ngờ sau đó lại còn có sự không may xảy ra nữa. Cụ ấy yên chí người yêu của mình thể nào cũng hạnh phúc cho tới bạc đầu nên cụ thấy an ủi phần nào. Ngờ đâu hai năm sau gia đình hai vợ chồng với đứa con của người bạn ấy lại xảy ra tai biến rất lớn khiến ai cũng không thể ngờ được. Cụ ấy hay tin tới nơi chỉ còn thấy đồng tro tàn của căn nhà của gia đình ấy và bới trong đồng tro có thấy hai cái xác cháy xém, nhưng không sao nhận ra được nam hay nữ nữa...

Nghe tới đó, Độc Cô Ngọc càng giật mình thêm. Quái nhân nọ nói tiếp :

- Tuy cụ ấy đã kiếm ra xác của hai vợ chồng người bạn rồi nhưng còn đứa con thì không sao tìm thấy được. Nhưng cụ ấy nghĩ rằng tổ chim bị lật úp thì trứng nào mà còn. Cụ ấy đau lòng đến điên khùng, quên cả chôn hai cái xác kia, cứ thế bỏ đi luôn.

Trải qua hai lần đã kích ấy, cụ ngày một gầy gò ốm yếu. Sau may nhờ tiềm tâm tu luyện võ công thượng thừa mới quên hết mọi sự đau đớn kia đi và ẩn dật trong rừng núi không ra bên ngoài nữa nên thiên hạ không biết cụ ấy còn sống hay không nữa.

Và cũng vì coi chán sự đời rồi, cụ ấy mới không đi tìm kiếm kẻ thù giết hại gia đình nọ.

Độc Cô Ngọc lại hỏi tiếp :

- Tiền bối nói lời đồn đại đó là những lời lẽ gì? Và hai vị tiền bối kia lại là ai?

Quái nhân nọ lắc đầu đáp :

- Câu chuyện ấy cách đây lâu năm quá, lão phu đã quên hết rồi.

Biết đối phương không muốn nói, nên Độc Cô Ngọc cũng không hỏi nữa.

Nhưng chàng đã thông cảm vấn đề trung niên rất nhiều, nên chỉ thờ dài một tiếng thôi chứ không nói năng gì cả.

Một lát sau, quái nhân bên trái bỗng cười khi và nói tiếp :

- Nhỏ kia, chuyện dĩ vãng đã qua rồi, và việc gì ở trên đời này đều như giấc ảo mộng hết. Cụ ấy còn bỏ qua được thì ngươi hà tất phải đau lòng làm chi?

Độc Cô Ngọc nghiêm nét mặt lại đáp :

- Tiền bối làm rồi, chỉ trừ phi những người đã tu luyện cao siêu, sắp thành chính quả rồi mới coi thường được những việc ấy. Còn tại hạ chỉ là một tên phàm phu, nghe thấy câu chuyện nào nùng như vậy không động lòng sao được?

Quái nhân bên trái vừa cười vừa đỡ lời :

- Tiền cũng như ngươi, nhỏ ngươi phải nên coi việc gì cũng như một làn khói thì việc gì cũng không khói bận lòng như thế này nữa.

- Nếu người nào cũng có ý nghĩ như thế thì ai cũng biến thành tiên hết. Trên đời này làm gì còn những việc phiền phức xảy ra nữa.

- Không ngờ hôm nay anh em lão phu lại được ngươi chỉ bảo cho.

- Tại hạ chỉ căn cứ sự thực mà nói đấy thôi, và có lẽ tại hạ không coi thường được những chuyện đó là vì tại hạ hãy còn ngu muội.

- Nhỏ kia, ngươi đừng có giải thích nhiều nữa. Từ nay anh em lão phu sẽ để mặc cho nó tự nhiên chứ không lý luận xuông như trước nữa.

Độc Cô Ngọc lại gượng cười, cúi đầu xuống không dám nói tiếp.

Quái nhân bên trái trầm ngâm giây lát rồi lại hỏi :

- Bây giờ đã gần canh hai rồi, trời tối đường lối khó đi, nhà của anh em lão phu ở gần đây, tuy chật hẹp nhưng cũng có thể gọi là sạch sẽ được. Nếu ngươi không xiêm nhà của lão phu bé nhỏ thì lão phu cũng vui lòng giữ ngươi ở lại một đêm.

Độc Cô Ngọc định nhận lời, nhưng thấy đàn rắn bò ngoằn ngoàng trên mặt đất lại do dự không dám.

Quái nhân bên trái quay người lại bảo quái nhân bên phải rằng :

- Lão nhị mau đuổi đàn rắn này đi, đừng để cho chúng làm cho quý khách của chúng ta hãi sợ.

Quái nhân bên phải vội móc túi lấy vật gì ra, để lên mồm thổi kêu veo veo.

Lạ thực, chỉ trong nháy mắt đàn rắn đã rút hết sạch. Độc Cô Ngọc thấy thế cũng phải kính phục thầm, đang suy nghĩ thì quái nhân bên trái đã cười và nói tiếp :

- Tục vật đã rút lui hết, mời nhỏ ngươi đi cho.

Độc Cô Ngọc mỉm cười đáp :

- Tại hạ xin quấy nhiễu.

Chàng liền tiến về phía trước hai bước, bỗng thấy bước đi khác lúc trước nhiều, không những vừa nhanh vừa nhẹ nhàng mà người cứ cảm thấy như đang bắn lên trên cao, trong lòng kinh hãi thăm, chàng vội ngừng chân nghĩ bụng :

“Lạ thực, ta tới đây không đầy nửa ngày, sao thể chất đã khác thường thế này!”

Chỉ thấy quái nhân nọ cười khi và hỏi :

- Có phải nhỏ ngươi cảm thấy bước đi nhẹ nhàng hơn trước nhiều không?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra đáp :

- Phải, tại hạ đang cảm thấy ngạc nhiên, sao tiền bối lại biết rõ nguyên nhân như thế?

Quái nhân ấy gật đầu đáp :

- Tất nhiên lão phu biết chứ! Vừa rồi vì việc này đã khiến anh em lão phu bị kinh một mẻ. Là người trong võ lâm tất phải biết cái thuyết xông pha Nhâm Độc nhị mạch với Sinh Tử Huyền Quan chứ?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Đó là một việc mà người học võ nào cũng đều muốn được như thế. Nhưng muốn luyện tới mức độ ấy có phải là chuyện dễ đâu. Khi Huyền Quan đã thông thì công lực sẽ tăng gấp trước kia mấy bậc. Sao tiền bối bỗng dừng lại hỏi như thế làm chi?

Quái nhân nọ cả cười đáp :

- Nhỏ ngươi thực hồ đồ. Thực ngươi đã quên chủ nhân của lão phu đã dùng Nhất Chỉ Tảo Hồn đối phó với ngươi rồi hay sao?

Độc Cô Ngọc sực nghĩ tới lúc nãy vẫn si trung niên chỉ tay vào mình và mình cảm thấy dễ chịu khôn tả. Chàng giật mình đến thót một cái vội lên tiếng hỏi tiếp.

- Tiền bối! Chẳng lẽ cụ ấy đã đã thông...

Quái nhân nọ gật đầu đỡ lời :

- Phải, đủ thấy duyên phước của ngươi rất thâm hậu nên cụ ấy mới thương ngươi như thế!

Độc Cô Ngọc cảm khái vô cùng, ngẩn người ra giây lát, với giọng run run nói tiếp :

- Tại hạ không ngờ cụ ấy lại ban ơn cho như vậy, ơn đức này...

Nói tới đó cổ họng chàng như có vật gì tắc nghẹn khiến chàng không thể nào nói tiếp được nữa.

Quái nhân nọ vừa cười vừa nói tiếp :

- Nhỏ ngươi khỏi cần phải ngờ ngạc như thế làm chi, đó là vì tâm tính của ngươi thuần hậu và thêm tư chất của ngươi đặc biệt hơn người. Cụ ta là người rất thương mến những kẻ có tài cho nên mới phá lệ giúp ngươi như thế. Theo lão phu ước đoán thì cử chỉ này của cụ tuy rất có thâm ý nhưng chắc không mong ngươi báo đáp đâu. Có lẽ bây giờ nội công của ngươi đã không kém gì lão phu. Cụ ấy nhận xét ngươi rất sâu sắc, lão phu dám chắc chỉ một thời gian không lâu, nhỏ ngươi sẽ làm lãnh tụ quần hùng, vô địch thiên hạ chứ không sai. Nhỏ nên chịu khó đi.

Lẳng lặng nghe quái nhân nói xong, Độc Cô Ngọc mới nghiêm nghị trả lời :

- Đa tạ tiền bối đã cổ vũ cho như vậy, tại hạ xin hết lòng ghi tạc.

Quái nhân ấy vừa cười vừa nói tiếp :

- Chỉ một câu này cũng hơn nghìn câu nói rồi. Nhỏ, ta đi thôi.

Nói xong, y dắt tay Độc Cô Ngọc đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trong chốn mây rậm

Trời mới tảng sáng, trong Mê Hồn cốc đã có ba người bước ra. Đó là Độc Cô Ngọc với hai quái nhân áo bào xám. Hai quái nhân dẫn Độc Cô Ngọc đi tới chỗ vách núi đen như mực và có những tảng đá mọc lởm chởm trông như rừng đá vậy.

Đi vào trong rừng đá ấy, Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát mới như người tỉnh ngộ và nghĩ bụng :

“Thảo nào tối hôm qua ta quanh quẩn mãi cũng không tìm thấy lối thoát. Rừng đá này màu sắc giống hệt vách núi, trong lúc đêm tối quả thực không sao phân biệt ra được...”

- Nhỏ kia, có biết tối hôm qua ngươi vào theo lối nào không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Đến giờ tại hạ mới biết rõ.

Quái nhân tên là Vật Tà lại hỏi tiếp :

- Chắc ngươi thể nào cũng tưởng rừng đá chỉ có mấy chục tảng đá mọc lởm chởm này ra vào rất dễ phải không?

Ngần người ra giấy lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Quả thực tại hạ có nghĩ như thế, nhưng vì tối hôm qua trời tối quá nên...

Vật Tà vừa cười vừa đỡ lời :

- Nhỏ tưởng dễ lắm ư! Lão phu dám nói dù tối hôm qua ngươi có trông thấy đường lối này cũng không thể nào ra khỏi được.

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao thế?

Vật Tà vừa cười vừa đáp :

- Nơi đây là một trận thức kỳ môn do chính tay cụ ấy bố trí, người không biết không thể ra vào được. Tối hôm qua ngươi tình cờ vào được bên trong như vậy thực là ý trời xui khiến. Cũng vì thế cụ ấy có biết anh em lão phu giết người ở quanh đây mà cũng không khiến trách là thế, ngươi hiểu chưa?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái vội đáp :

- Tại hạ đã biết rồi!

Tuy chàng trả lời như vậy nhưng trong bụng vẫn nghĩ thầm :

“Ra là thế đấy, thảo nào cụ ấy cứ cho hai quái nhân này giết người bừa bãi mà không hỏi han tới. Nơi đây đã khó vào như vậy, người nào mà ngẫu nhiên vào được nơi này thì quả thực là trời đã bắt y phải chết...”

Vật Tà lại cười giọng quái dị hỏi tiếp :

- Có phải nhỏ ngươi không tin đấy không?

Độc Cô Ngọc nghe nói vội đáp :

- Xin tiền bối chớ nên hiểu lầm. Cụ ta tài giỏi như người trời vậy, tất nhiên trận thức của cụ ấy bố trí phải xảo diệu tuyệt luân, tại hạ đâu dám không tin. Nhưng tại hạ nghĩ ý trời cũng có tốt xấu và dày mỏng. Người khác xông vào thì phải chết, còn tại hạ xông vào không những không chết mà lại còn được gặp kỳ duyên. Thực là việc khó hiểu quá.

Vật Tà gật đầu đỡ lời :

- Nhỏ ngươi nói đúng đấy. Phúc duyên của người ta quả thực có phân biệt dày mỏng. Nhưng có lẽ đó là do số trời đã định trước cả, chứ nhân lực không sao cưỡng lại được.

Lúc ấy ba người đã đi tới cạnh khu rừng đá. Vật Tà vừa cười vừa nói tiếp :

- Nhỏ cứ phải theo sát nút lão phu mới được, để lão phu đưa đường cho.

Nói xong, y đi thẳng vào trong rừng đá ấy ngay. Độc Cô Ngọc vội đuổi theo sau.

Khi vào tới trong rừng đá, Độc Cô Ngọc chỉ thấy trước mặt mênh mông, ngoài hai quái nhân mặc áo bào trắng đi trước ra thì không trông thấy một tảng đá nào nữa hết.

Chàng vừa kinh hãi vừa kính phục vẫn si trung niên vô cùng.

Hai quái nhân dẫn chàng đi vòng sang trái, quẹo sang phải, chừng nửa tiếng đồng hồ sau thì bỗng thấy đằng trước sáng sủa hẳn. Chàng vội định thần nhìn kỹ, đã nhận ra chính là đường lối mà mình đã đi rồi.

Chàng lại quay về phía sau nhìn thử xem thì chỉ thấy khu rừng đá thôi chứ không thấy tình cảnh của sơn cốc đâu nữa. Chỉ cách có một khu rừng đá nhỏ nhỏ như vậy mà hai nơi như là hai thế giới cách biệt, đủ thấy huyền diệu biết bao.

Vật Tà bỗng cười khì và nói tiếp :

- Nhỏ kia, từ đây đi về phía Đông chỉ đi một ngày trời là có thể đến núi Thái Mục rồi. Với công lực hiện thời của ngươi chắc dọc đường không còn sợ chuyện gì xảy ra nữa. Xong việc rồi chớ quên quay trở lại Mê Hồn cốc này ở với anh em lão phu một thời gian nhé.

Độc Cô Ngọc nghe nói mặt lộ vẻ rầu rĩ, nhưng chàng vẫn gượng cười, chấp tay vái và đáp :

- Công việc của tại hạ xong xuôi thể nào cũng quay trở lại quấy nhiễu, chúc hai vị tiền bối mạnh giỏi, tại hạ xin cáo từ đây.

Hai quái nhân cũng tỏ vẻ buồn rầu mà đồng thanh đáp :

- Vì còn phải cấm chế nên anh em lão phu không thể tiễn nhỏ ngươi đi xa được.

Độc Cô Ngọc còn định nói thêm một tiếng nhưng lại chấp tay vái chào rồi quay người đi luôn.

Đi được chốc lát chàng mới ngừng chân, quay đầu nhìn lại đã không thấy hình bóng của hai quái nhân kia đâu nữa.

Một lát sau chàng đã đi được hơn hai mươi dặm đường. Nếu là mọi ngày thì lúc này mồ hôi đã đổ ra như tắm và mệt nhọc vô cùng, nhưng ngày hôm nay chàng không thấy có một giọt mồ hôi nào hết và cũng không thấy mệt nhọc chút nào. Trái lại, càng đi càng nhanh, càng thấy sinh lực dồi dào. Lúc này chàng mới biết đó là nhờ ở đã thông được Sinh từ huyền quan mà nên. Chàng lại thầm cảm ơn văn sĩ nọ vô cùng.

Quả thực quãng đường ấy rất yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra và trong nửa ngày, không thấy một bóng người nào hết.

Mặt trời chưa lặn, chàng đã đi tới chân núi Thái Mục rồi. Núi Thái Mục hàng bốn mươi dặm và có ba mươi sáu phong, bảy mươi hai động, bốn mươi lăm thắng cảnh.

Đâu đâu cũng có đá mọc lởm chởm và hòn đá nào cũng có một hình dáng rất kỳ lạ.

Nghe lời đồn thì vua Võ Đế nhà Hán có phái người đi khắp danh sơn thắng cảnh để đặt tên. Người đó là Đông Phương Sóc, khi đi tới Thái Mục thấy cảnh sắc ở nơi đây rất tráng lệ, ông ta liền khắc mấy chữ vào vách đá như sau :

“Thiên hạ đệ nhất danh sơn”.

Từ đó trở đi, núi Thái Mục mới lừng danh khắp thiên hạ.

Độc Cô Ngọc đi tới nơi, thấy cảnh sắc ở nơi đây kỳ lạ và tuyệt đẹp như vậy cũng phải tắc lưỡi khen ngợi. Chàng vừa đi lên trên núi vừa nghĩ bụng :

“Núi này rộng hơn bốn mươi dặm, như vậy Bách Hiểu lão nhân là một người kỳ tài, thể nào cũng ở một nơi rất kín đáo. Vậy ta biết đi đâu mà kiếm thấy...”

Chàng trừ trừ giây lát lại nghĩ tiếp :

“Ta đã quyết định tới đây để gặp Bách Hiểu lão nhân thì dù có phải đi khắp các ngọn núi cũng phải tìm cho ra ông ta mới thôi. Vì có tìm được ông ta thì ta mới mong trả được mối huyết hải đại cừ. Ông ta là một vị kỳ tài, thể nào cũng ẩn cư ở chỗ có cảnh sắc tuyệt diệu. Vậy ta cứ đi tới những chỗ có cảnh đẹp để tìm kiếm thì thể nào cũng thấy...”

Chàng vừa nghĩ vừa tiếp tục leo lên trên núi.

Đi được một hồi lâu, chàng vẫn không thấy một bóng người nào và cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy nốt. Chàng ngừng đầu lên nhìn thấy sương mù và mây che lấp đỉnh núi. Hơi do dự một chút, rồi chàng lại tiếp tục leo lên luôn.

Một lát sau chàng đã lên tới một chỗ đất bằng rộng chừng dặm ba mẫu. Cây cối mọc um tùm và có mấy cây đá quái dị mọc lởm chởm trông rất hùng vĩ.

Nơi chính giữa lại còn có một rừng thông và bách, đang có một thanh niên trắng hán mặc quần áo đen dùng búa chặt gỗ. Chắc y phát giác có người lên tới nơi nên liền ngừng tay, quay đầu lại nhìn Độc Cô Ngọc. Nhưng y chỉ ngó nhìn một cái thôi, rồi lại tiếp tục chặt gỗ như trước, mặt không có vẻ gì kinh ngạc hết.

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra một lúc rồi đi thẳng vào trong rừng.

Hình như người tiểu phu trẻ tuổi ấy không phát giác chàng đi tới nên vẫn cứ cúi đầu đẵn cây như thường. Khi chàng đi tới cạnh, y vẫn làm như không nghe thấy và không trông thấy gì hết.

Độc Cô Ngọc cau mày lại, ho khan một tiếng, chấp tay vái chào và nói :

- Xin chào vị nhân huynh này.

Thiếu niên tiểu phu lại bỏ thêm hai nhát nữa mới ngừng tay, từ từ đứng dậy vẻ mặt lạnh lùng hỏi chàng rằng :

- Việc gì thế?

Lúc này Độc Cô Ngọc mới trông thấy rõ mặt của tiểu phu trẻ ấy đen đúa lạnh lùng. Mày rậm mắt to, người rất vạm vỡ, trông không khác gì Trương Phi phục sinh vậy.

Thấy thái độ của đối phương như vậy, Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Sao người này không biết một chút lễ phép gì hết? Chắc y ở quen trên rừng, xưa nay vẫn có thái độ như thế này quen đi rồi! Mình đang nhờ vả người, hà tất phải chấp nhất những chuyện nhỏ mọn như thế làm chi?”

Nghĩ đoạn chàng liền cười khi và nói :

- Tại hạ có một việc này muốn thỉnh giáo.

Tiểu phu trẻ tuổi vẫn lạnh lẽo đáp :

- Người nói đi!

Độc Cô Ngọc mỉm cười hỏi tiếp :

- Xin hỏi huynh đài nơi đây là đâu?

Tiểu phu tròn mắt lên nhìn chàng lạnh lùng đáp :

- Núi Thái Mục.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra nghĩ tiếp :

“Người này ngớ ngẩn thực, ai chả biết nơi đây là núi Thái Mục!”

Nghĩ tới đó chàng vẫn mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ muốn hỏi huynh đài ngọn núi này là ngọn núi gì?

Tiểu phu trẻ tuổi nọ có vẻ không muốn trả lời, chi cau mày lại đáp cộc lốc :

- Ma Tiêu Phong!

Người đó trả lời xong câu ấy lại thản nhiên quay lại chặt gỗ tiếp.

Độc Cô Ngọc vội kêu gọi :

- Huynh đài hãy khoan đã, tại hạ còn việc này muốn thỉnh giáo.

Tiểu phu nọ giận dữ đứng thẳng dậy, tròn mắt trả lời rằng :

- Người này vô lý thực, cứ hỏi lời thôi hoài. Trời đã tối rồi, nhà ta còn đang đợi chờ ta về thổi cơm, người nhàn rồi chứ ta không nhàn rồi như người đâu!

Độc Cô Ngọc không ngờ đối phương lại nổi giận như thế, chàng ngăn người ra giây lát và nghĩ tiếp :

“Ta phải cho y một bài học mới được... nhưng y là người thô lỗ như thế, hà tất ta phải chấp nhất y làm chi. Và lại lúc này ta đang nhờ vả người. Hơn nữa, mãi mới gặp được một người, nếu ta không nhân nại thế nào cũng hỏng hết việc lớn...”

Vì vậy chàng cố nén lửa giận xuống mà gượng cười nói tiếp :

- Xin huynh đài miễn chấp cho, tại hạ không dám làm lỡ mất thì giờ quý báu của huynh đài đâu. Nhiều lắm tại hạ chỉ hỏi thêm hai câu nữa là cùng.

Tiểu phu hất tay một cái rồi đáp :

- Hỏi gì thì hỏi mau lên?

Độc Cô Ngọc nhận thấy từ khi mình rời khỏi Thanh Thành đến giờ đã chịu đựng và bị bức mình rất nhiều lần, nhưng chỉ trách là tài ba của mình non nớt mới bị người ta hà hiếp. Không ngờ ngày hôm nay một kẻ quê mùa cục mịch như thế này mà cũng đối xử với mình như vậy. Nhưng vì cần phải trả mối thù lớn, nên mình có chịu nhịn đi thì hơn. Nghĩ như vậy chàng liền hỏi tiếp :

- Xin hỏi huynh đài nhà của cụ Bách Hiếu lão nhân ở đâu thế?

Tiểu phu trẻ tuổi ấy nghe thấy chàng hỏi như vậy mặt hơi biến sắc rồi đáp :

- Mỗ dẫn cũi ở đây đã mấy chục năm nay rồi, ngoài người ra chưa gặp thấy một người thứ hai nào và cũng không nghe thấy ai nói có ông già nào ở trên

núi này hết.

Núi Thái Mục rộng những bốn mươi dặm và có ba mươi sáu sơn phong, người đi sang ngọn núi khác mà hỏi đi.

Nói xong y lại cúi xuống tiếp tục bỏ củi như trước, không thèm đếm xỉa tới Độc Cô Ngọc nữa.

Vừa rồi Độc Cô Ngọc không chú ý đến thần sắc của đối phương hơi thay đổi nên nghe thấy đối phương nói như thế, chàng thất vọng vô cùng, biết có hỏi thêm cũng vô ích. Đối phương đã bảo ở đây bỏ củi mấy năm liền, không thấy một người thứ hai nào. Chắc y nói thật chứ không nói ngoa đâu.

Có lẽ Bách Hiểu lão nhân không có trên ngọn núi này cũng nên? Chỗ ở của ông ta kín đáo như thế thì biết tìm kiếm đến bao giờ mới có thể thấy được?

Chàng nghĩ như thế, mặt lộ vẻ lo âu, khẽ thở dài một tiếng. Tiểu phu bỗng ngưng tay đứng dậy hỏi :

- Sao bỗng dưng người lại thở dài như thế?

Độc Cô Ngọc thấy đối phương hỏi như vậy liền nghĩ bụng :

“Chả lẽ ta thở dài cũng làm cho người khó chịu hay sao?”

Chàng vừa nghĩ vừa gượng cười đáp :

- Tại hạ có việc rất khẩn cấp và rất quan trọng, ở tận Thanh Thành xa xôi tới núi Thái Mục này để tìm kiếm Bách Hiểu lão nhân. Nơi đây lớn rộng như vậy, tại hạ lại bơ vơ, không biết đi đâu mà tìm kiếm thấy ông ta nên mới rầu rĩ thở dài như thế, nên đã trót làm phiền huynh đài thực là không phải!

Tiểu phu nọ thấy thế kêu “ồ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Mỗ lại tưởng mỗ đã nói điều gì thất lễ! Nếu không phải vì mỗ mà nên thì mỗ đỡ áy náy trong lòng.

Nói xong y lại cúi xuống tiếp tục đẵn gỗ.

Độc Cô Ngọc gượng cười một tiếng, từ từ quay đầu lại nhìn lên thấy mặt trời đã sắp lặn, liền nghĩ tiếp :

“Hôm nay lại mất công không một ngày. Trời sắp tối rồi, chỉ e ta không kịp xuống núi đâu. Nơi đây lại không có một chỗ tạm nghỉ chân, chi bằng nhân lúc này ta mau xuống núi kiếm một chỗ nghỉ tạm rồi sáng mai lại lên núi tìm sau...”

Ngồi đầu chàng mới đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy tiểu phu ở phía sau kêu gọi :

- Mời bạn hãy quay trở lại nói chuyện.

Độc Cô Ngọc liền ngừng chân quay đầu lại hỏi :

- Huynh đài có việc gì chỉ giáo thế?

Tiểu phu mỉm cười lắc đầu đáp :

- Vừa rồi bạn hỏi mỗ nửa ngày, bây giờ mỗ lại muốn hỏi bạn vài câu.

- Bạn cứ việc hỏi đi, việc gì tại hạ biết thế nào cũng trả lời ngay.

- Chỉ sợ bạn không trả lời thôi, nhưng mỗ thiết nghĩ bạn nên nói thẳng ra thì hơn.

Độc Cô Ngọc thấy tiểu phu nói như thế rất ngạc nhiên, nhưng y đã hỏi tiếp :

- Bạn có việc gì rất cần mà phải kiếm Bách Hiểu lão nhân như thế? Chẳng hay bạn có thể nói cho mỗ nghe rõ câu chuyện được không?

- Chả lẽ huynh đài đã biết...

- Bạn chớ nên mừng rỡ vội, mỗ có nói là mỗ biết chỗ ở của Bách Hiểu lão nhân đâu?

- Hà, việc này chỉ có thể gặp Bách Hiểu lão nhân để mới nói được, huynh đài đã không biết chỗ ở của ông ta thì hà tất phải đùa giỡn tại hạ làm chi?

Độc Cô Ngọc đang định quay đi thì đã nghe thấy tiểu phu cười khẩy nói tiếp :

- Thế mà cũng bảo cái gì đã biết thế nào cũng trả lời. Nếu bạn không nói rõ nguyên nhân thì chỉ e bạn có tìm khắp ba mươi sáu ngọn núi cũng chưa chắc đã thấy được Bách Hiểu lão nhân thôi!

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái, vội quay người lại định nói tiếp thì tiểu phu đã nói ngay :

- Muốn khỏi phải mất công đi lại, tốt hơn hết bạn nên nói rõ sự thực, còn bạn không muốn thì tùy ý, mỡ cũng chả muốn miễn cưỡng làm chi. Thôi! Chào bạn...

Nói xong y vác búa định bỏ đi. Độc Cô Ngọc vội đuổi theo, chấp tay chào và hỏi :

- Dám hỏi huynh đài quý tính danh là chi?

Tiêu phu vừa cười vừa hỏi lại :

- Bạn muốn tìm Bách Hiểu lão nhân thì hỏi tên họ của mỡ để làm chi?

Thấy đối phương trả lời như thế, Độc Cô Ngọc không biết nói năng ra làm sao.

Tiêu phu lại nói tiếp :

- Trời đã tối rồi, nếu chậm tý nữa, người ở trong rừng núi như mỡ cũng không dám ra ngoài nữa bước. Bạn nên nhân lúc trời chưa tối hẳn mà mau xuống núi đi.

Độc Cô Ngọc cuống lên, vội kéo tay đối phương và hỏi tiếp :

- Huynh đài làm ơn cho biết chỗ ở của Bách Hiểu lão nhân?

Tiêu phu không kháng cự, cứ để yên cho chàng nắm tay, vừa cười vừa đáp :

- Ông ta ở trên núi này đây! Bạn cứ việc đi mà tìm kiếm lấy, hà tất phải lôi kéo một người tiểu phu như mỡ để hỏi han mà chi?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra nghĩ bụng :

“Tiêu phu nói như thế chắc thế nào cũng có liên can với Bách Hiểu lão nhân chứ không sai!”

Nghĩ đoạn, chàng vội gượng cười hỏi tiếp :

- Tại hạ có việc rất cần phải gặp Bách Hiểu lão nhân mới có thể nói được, sao huynh đài lại cứ không chịu cho tại hạ biết chỗ ở của ông ta như thế?

- Quả thực mỡ không biết chỗ ở của Bách Hiểu lão nhân đâu...

- Bạn đối xử với một người ở xa tới như thế này thì hơi quá đáng...

Tiêu phu nghe nói bỗng sầm nét mặt lại, rồi cười ha hả và đáp :

- Nhà mỡ đang đợi chờ củi về đun nấu, mỡ không có thì giờ ở đây nói chuyện với bạn nữa đâu. Mau buông tay ra đi.

Y vừa nói vừa dùng chưởng đánh vào người Độc Cô Ngọc. Thấy đối phương ra tay như vậy, Độc Cô Ngọc cười khẩy nói :

- Không ngờ huynh đài lại là một cao nhân!

Chàng vừa nói vừa dùng Hối Không Thất Toàn Trảm gạt tay của đối phương.

Tiêu phu thấy Độc Cô Ngọc sử dụng thế thức ấy liền kêu ủa một tiếng, mặt hơi biến sắc và đang định thu tay lại. Nhưng lúc này Độc Cô Ngọc đã được đà thông Huyền quan, tuyệt học thần kỳ do tay chàng sử dụng oai lực đã mạnh gấp đôi và nhanh không thể tưởng tượng được nên tiểu phu làm sao mà tránh né nổi. Chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, vai của tiểu phu đã bị đánh trúng. Y loạng choạng lui về phía sau, bó củi và cái búa ở trên vai cũng rơi cả xuống đất.

Độc Cô Ngọc thấy thế hồi hận vô cùng, đang định chấp tay vái để xin lỗi thì tiểu phu đã ngạc nhiên hỏi :

- Bạn là người thế nào của Trà Đà Tử? Ngay Trà Đà Tử có đích thân tới đây mỡ tự tin có thể đỡ được của y ba thế Hối Không Thất Toàn Trảm, nhưng tại sao bây giờ...

Nói tới đó y liền ngắt lời không nói tiếp nữa. Nhưng Độc Cô Ngọc đã biết vì mình đã được đà thông Huyền quan nên oai lực mới mạnh hơn trước rất nhiều. Nhất thời chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, cứ đứng ngẩn người ra quên cả trả lời!

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 32: Môn đồ của Bách Hiểu lão nhân

Tiêu phu nọ lại hỏi tiếp :

- Bạn có nghe thấy mõ hỏi gì không?

Như người nằm mơ mới thức tỉnh, chàng vội cười gượng đáp :

- Tại hạ chỉ quen biết Trà tiền bối thôi, nhưng được cụ ấy rất thương mến nên đã truyền thụ cho tuyệt học. Chẳng lẽ huynh đài cũng quen biết cụ ấy hay sao?

Tiêu phu cười ha hả đáp :

- Bạn đã quen biết Trà Đà Tử tất nhiên không phải là người ngoài. Mõ không những quen biết y mà còn là bạn vong niên là khác.

Độc Cô Ngọc càng ngượng nghịu thêm, gượng cười nói tiếp :

- Tại hạ thực không nên không phải, nhất thời xúc động, ra tay quá mạnh trong lòng rất không yên.

Tiêu phu vừa cười vừa nói tiếp :

- Thực không đánh nhau thì không sao quen biết nhau, quý tính danh của bạn là gì thế?

Độc Cô Ngọc định nói thẳng nhưng chàng kịp nghĩ lại nên cẩn thận một chút thì hơn. Vì thế chàng mới mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Đổ Ngọc, còn thỉnh giáo huynh đài...

Tiêu phu đã cười ha hả và nói tiếp :

- Tên của tại hạ thường tục lắm, tại hạ họ Đơn, tên là Phi.

- Thế ra là Đơn huynh!

- Chắc bạn họ Đổ nóng lòng muốn gặp gia sư phải không? Để tiểu đệ dẫn đường cho.

- Thế ra Đơn huynh là cao túc của Bách Hiểu lão tiền bối đây, tại hạ thất kính thực!

- Bạn họ Đổ chớ nên khách sáo như thế. Tại hạ được cụ ấy không hiềm thô lỗ và tục tằng, đã thấu làm đệ tử ký danh, hàng ngày đun nước thổi cơm, làm những việc lật vật này chứ đâu dám nhận hai chữ cao túc.

Nói tới đó, Đơn Phi bỗng nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Bạn đã định tâm đến đây tìm kiếm gia sư chắc thế nào cũng biết luật lệ của gia sư rồi. Nếu không có tín phù của gia sư thì dù...

Thoạt tiên thấy nét mặt nghiêm nghị của đối phương, Độc Cô Ngọc lại tưởng là có chuyện xảy ra nhưng sau nghe thấy Đơn Phi nói như thế mới yên tâm cười đáp :

- Xin Đơn huynh khỏi lo ngại. Tại hạ đã đem theo tín vật của Bách Hiểu lão tiền bối rồi.

Nói xong, chàng móc túi lấy nửa miếng tín phù ra, hai tay đưa cho Đơn Phi.

Cầm tín phù xem một hồi, Đơn Phi mới trả cho Độc Cô Ngọc và vừa cười vừa nói tiếp :

- Bạn đã có tín phù của gia sư thì việc gì cũng dễ giải quyết hết, để tiểu đệ đi trước dẫn đường cho.

Nói xong, y nhặt bó củi với cái búa lên rồi lớn bước đi thẳng vào trong rừng. Độc Cô Ngọc vừa đi theo được mấy bước thì Đơn Phi đã quay lại dặn bảo tiếp :

- Có một việc này, suốt tí nữa thì tiểu đệ quên nói cho Đổ huynh hay. Gần nửa năm nay, sư phụ của tiểu đệ không được mạnh lắm, nhất là hai ngày hôm nay cụ cứ nằm lì ở trên giường. Nếu lát nữa có nói chuyện thì Đổ huynh nên nói gián dị một chút, đừng có làm mất nhiều tâm thần của cụ.

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Đa tạ nhân huynh đã nhắc nhở cho tiểu đệ như vậy.

Chàng định hỏi Bách Hiểu lão nhân đau bệnh gì? Chẳng lẽ ông ta là một vị kỳ tài như thế mà không sao tự chữa nổi bệnh thường hay sao? Nhưng thấy tiều phu đi rất nhanh nên chàng không tiện hỏi nữa.

Đôn Phi dẫn Độc Cô Ngọc vào trong rừng rậm, quay sang trái, quẹo sang phải, đi chừng nửa tiếng đồng hồ y mới quay lại nói :

- Bạn phải đi theo sát nút tiểu đệ mới được. Bằng không sẽ lạc lối ngay đấy.

Độc Cô Ngọc nghe nói rất ngạc nhiên, vội ngừng đầu lên nhìn thấy đã đi tới bên bìa rừng rồi. Ngoài rừng có vách núi cao và thẳng tuột, như ẩn như hiện. Thấy có một cái động cao hơn đầu người, bề ngang dài chừng mười trượng, xung quanh cửa hang có mấy chục tảng đá mọc lổm chổm.

Chàng liền nghĩ bụng :

“Chắc nơi đây cũng là trận thức huyền ảo như ở cốc khẩu cũng nên?”

Nghĩ đoạn chàng vội gật đầu đáp :

- Tại hạ xin tuân lệnh!

Chàng vừa nói vừa vội tiến lên theo sát nút Đôn Phi. Thấy thế Đôn Phi mỉm cười và tiến thẳng vào trong những tảng đá lổm chổm kia ngay.

Vừa bước vào trong đó một bước, bỗng nghe thấy có tiếng kêu như sấm động nổi ở trên đỉnh đầu. Độc Cô Ngọc rất kinh ngạc, chàng còn thấy một tảng đá lớn ở bên trên rớt xuống đầu nữa nên hoảng sợ khôn tả, vội né mình để tránh.

Đôn Phi đi ở phía trước vội nói :

- Đồ huynh thấy quái nhưng không cho là quái sự thì quái sự sẽ tự mất ngay. Tất cả chỉ là ảo giác thôi, huynh cứ việc đi theo sau đệ, đừng có hãi sợ gì hết sẽ vô sự ngay.

Nghe thấy Đôn Phi nói như thế, Độc Cô Ngọc vội trấn tĩnh tâm thần. Quả nhiên chàng nhìn về phía trước không còn thấy đá rơi, cát bay mù mịt như trước nữa. Lúc này chàng mới chịu phục Bách Hiểu lão nhân quả thực là một vị kỳ tài, chỉ xếp đặt có mấy chục tảng đá như thế này mà huyền cơ ở bên trong đã kỳ ảo khôn lường.

Lúc ấy, chàng đã đi ra khỏi những tảng đá kia, liền quay đầu lại nhìn và thở dài nói :

- Chỉ mấy chục tảng đá này cũng đủ ngăn cản mấy vạn hùng binh. Chẳng lẽ cụ ấy đã trở nên tiên hiệp rồi chăng?

Đôn Phi vừa cười vừa đỡ lời, nói :

- Trên đời này làm gì có thần tiên? Tuy sư phụ của tiểu đệ hiểu biết rất rộng, không kém gì thần tiên trên mặt đất thực, nhưng trận thức này không phải là cụ bày đặt đâu!

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Sao? Cụ ấy tài ba như thế mà vẫn chưa bày đặt nổi trận thức này hay sao?

Đôn Phi thở dài đáp :

- Cái câu: người tài giỏi có người khác tài giỏi hơn thực không sai tí nào. Trận này tên là Đại La Thiên, là của một người bạn tri giao của cụ bố trí đấy. Cụ là người rất tự phụ, nhưng đối với người bạn kia, cụ vẫn phải chịu thua kém.

Kêu ồ một tiếng, Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Người bạn tri giao của cụ là vị cao nhân nào thế?

Đôn Phi nghiêm nghị đáp :

- Vị cao nhân ấy là Tuyệt Y Huyết Thần Liễu lão tiên bối đấy.

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình kinh hãi và nghĩ bụng :

“Thế ra là Tuyệt Y Huyết Thần Liễu Vô Kỵ, lời nói của ông cụ họ Trà quả thực không sai. Xem như vậy ta đã bỏ lỡ một dịp may...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì lại nghe thấy Đôn Phi nói tiếp :

- Đồ huynh quen biết Liễu lão tiên bối hay sao?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tại hạ là hậu bối mặt học, và rất thường tục thì quen biết làm sao được vị cao nhân ấy. Tại hạ chỉ nghe Trà tiền bối nói đến Liễu lão tiền bối thôi. Ông cụ họ Trà cũng rất tôn xưng Liễu lão tiền bối.

Đôn Phi khẽ kêu lên một tiếng, gật đầu nói tiếp :

- Ra là thế đấy. Sự thực ai ở trong võ lâm này mà chẳng kính ngưỡng Liễu lão tiền bối...

Nói tới đó y bỗng ngắt lời nhìn Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Trà Đà Tử nhắc nhở đến Liễu lão tiền bối với Đỗ huynh như vậy chắc hẳn phải có nguyên nhân gì?

Độc Cô Ngọc trầm ngâm giây lát rồi gật đầu đáp :

- Nhân huynh nói rất phải, Trà tiền bối định giới thiệu tại hạ cho Liễu tiền bối.

Đôn Phi ngẩn người ra giây lát rồi kêu ủa một tiếng và vội nói tiếp :

- Thực là một duyên phước rất hiếm có trong võ lâm tiểu đệ xin mừng cho Đỗ huynh.

Độc Cô Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Đỗ huynh chưa biết đấy thôi, lòng tốt của Trà tiền bối...

Đôn Phi cũng cả kinh nắm chặt lấy hai cánh tay Độc Cô Ngọc mà thất thanh nói tiếp :

- Chà lẽ Đỗ huynh...

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Đỗ huynh chưa hiểu chuyện đấy. Sự thực tại hạ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Bằng không duyên phước tày trời như thế dù tại hạ quỳ xuống vái lạy cầu còn chẳng được, khi nào lại cự tuyệt?

Đôn Phi ngẩn người ra hồi lâu, hai mắt vẫn nhìn Độc Cô Ngọc mà hỏi tiếp :

- Đỗ huynh có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ gì thế? Tại sao lại bỏ qua duyên phước nghìn năm một thuở như vậy?

Trầm ngâm giây lát, Độc Cô Ngọc mới gượng cười đáp :

- Tại hạ đang có mối huyết hải thâm cừu, công lực của kẻ thù ấy quái dị, huyền ảo khôn lường, phải là người của lệnh sư giới thiệu cho mới khắc chế nổi. Nhân huynh cứ nghĩ xem, dưới hoàn cảnh ấy thì tại hạ đâu dám nhận bừa sự phụ như vậy?

Đôn Phi khẽ kêu ồ một tiếng nói tiếp :

- Ra là thế đấy! Chuyến đi này của Đỗ huynh chắc cũng vì việc ấy phải không?

Độc Cô Ngọc chỉ gật đầu thôi chứ không nói năng gì nữa.

Đôn Phi ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp :

- Chẳng hay Đỗ huynh có biết gia sư định giới thiệu ai cho Đỗ huynh không?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Lúc này tại hạ cũng còn chưa biết rõ.

Đôn Phi lại hỏi tiếp :

- Kẻ thù của Đỗ huynh là ai?

Trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc đáp :

- Người đó tên là Long Phan lệnh chủ, huyền bí quái dị, độc ác khôn lường, ai ai cũng đều biết y hết.

Đôn Phi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Long Phan lệnh chủ là ai? Sao tiểu đệ chưa nghe thấy tên tuổi của nhân vật ấy?

Theo lời của huynh thì y phải là một nhân vật đã lừng danh võ lâm rồi, tại sao không thấy gia sư nhắc nhở tới.

Nói tới đó y bỗng ngắt lời, nhưng y lại cười một tiếng và nói tiếp :

- Hồ đồ thực! Hồ đồ thực! Gia sư đem tiểu đệ tới đây từ hồi hầy còn thơ ấu, mấy chục năm trời tiểu đệ chưa hề bước ra khỏi nơi đây ngoài mười dặm, và gia sư lại không thích nói những chuyện võ lâm thì tất nhiên đệ không hay biết gì cả...

Độc Cô Ngọc thấy y nói như vậy cười thầm và đỡ lời :

- Huynh nói rất phải, ẩn cư ở đây lâu năm, ngày ngày làm bạn với mây với gió với trăng thì làm sao biết được chuyện bên ngoài..

Đôn Phi bỗng xen lời nói :

- Tuy vậy tiểu đệ vẫn không tin trong vũ trụ này lại có người nào giỏi hơn Liễu lão tiên bối được. Cũng may Đổ huynh sắp được yết kiến gia sư thì tất cả mọi nghi vấn ấy sẽ không còn nữa.

Y vừa nói vừa dẫn Độc Cô Ngọc đi vào trong hang động. Nhưng khi vừa bước chân vào tới hang động, y đã vội cầm mõm ngay mà chỉ dẫn Độc Cô Ngọc quay trái quẹo phải, đi thực nhanh về phía trước thôi.

Lúc ấy trời đã tối, trong hang động càng âm u thêm. Nếu không có Đôn Phi dẫn đường thì quả thực Độc Cô Ngọc không thể đi quá được một bước. Cũng may đường lối ở trong hang động rất bằng phẳng, bằng không dù có đèn cũng khó đi.

Đi được nửa tiếng đồng hồ bỗng thấy đằng trước có ánh sáng. Thì ra nơi đó cũng có một cái cửa hang nữa. Chàng rất ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Những nơi bí ẩn như thế này, nếu không gặp Đôn Phi thì có lẽ ta tìm kiếm suốt cả năm trời cũng không sao tìm kiếm được.”

Thì ra Đôn Phi đưa chàng ra khỏi hang động liền thấy một bãi đất trống. Chàng nhìn xung quanh mới biết là trên đỉnh núi Thái Mụ. Trước mặt có hai căn nhà lá, sau nhà có một khu rừng thông. Chàng bỗng nghe thấy Đôn Phi khẽ nói :

- Đổ huynh hãy đợi chờ giây lát để tiểu đệ vào thưa với gia sư đã.

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Cảm phiền Đôn huynh.

Đôn Phi gật đầu mỉm cười rồi đi vào trong căn nhà lá ấy và khép luôn hai cánh cửa lại.

Một lát sau, Đôn Phi lại mở cửa bước ra, lớn tiếng kêu gọi :

- Đổ huynh, gia sư cho mời.

Độc Cô Ngọc vâng lời, vội đi theo Đôn Phi vào. Vừa vào tới cửa chàng đã nghe thấy giọng nói của một ông già rất yếu ớt vọng ra rằng :

- Bạn nhỏ ở xa tới, vì lão có bệnh không thể ra tận ngoài cửa nghênh đón được, mong...

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Tiểu bối không dám, vì đi đường chậm trễ đến thỉnh an quá muộn, xin lão tiên bối lượng thứ cho.

- Lúc ấy Đôn Phi đã vén tấm màn cửa lên, Độc Cô Ngọc khẽ gật đầu cảm ơn rồi vội tiến thẳng vào trong nhà. Chàng thấy bên trong bày biện rất giản dị nhưng rất tao nhã. Chỉ một cái bàn với một cái sập thôi chứ không còn cái gì khác. Một ông già áo trắng râu tóc bạc phơ đang ôm chân ngồi ở trên sập.

Độc Cô Ngọc vội tiến lên hai bước, quỳ xuống vái lạy cung kính nói :

- Tiểu bối Độc Cô Ngọc bái kiến tiên bối.

Thấy chàng xưng là Độc Cô Ngọc, Đôn Phi ngạc nhiên vô cùng.

Bách Hiểu lão nhân vội nói :

- Lão phu không dám nhận đại lễ này của bạn nhỏ. Phi nhi, mau đỡ vị huynh trưởng này dậy.

Bách Hiểu lão nhân nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi thờ dài và đáp :

- Thực là cha hồ không bao giờ sinh khuyến tử. Theo sự nhận xét của lão phu thì sau này bạn nhỏ thế nào cũng trở nên người số một trong võ lâm. Cũng may, năm trước anh em Âu Dương đại hiệp đến tị xá bằng không những mối thù của lệnh tôn không sao trả được mà còn phí phạm mất một nhân tài tốt đẹp như thế này. Vừa rồi lão phu nghe nói có một bạn nhỏ tên là Đổ Ngọc đến thăm viếng, lão phu hơi thắc mắc nhưng vẫn đoán chắc là bạn nhỏ. Quả nhiên bạn nhỏ đã giáng lâm thực.

Độc Cô Ngọc nghe thấy Bách Hiểu lão nhân nhắc nhở đến mối thù của cha với bốn vị bạn thân của cha mà có ơn tày trời với mình nên trong lòng cảm động vô cùng, rầu rĩ đỡ lời :

- Bốn vị thúc thúc của tiểu bối tự tin không thể nào trả được mối thù cho tiên phụ nên hổ thẹn với lòng và cùng nhảy xuống vực thẳm ở núi Thanh Thành tự tử rồi.

Trước khi đó, bốn vị ấy có dặn tiểu bối thể nào cũng phải đến đây để yết kiến lão tiên bối.

Nói xong chàng vội móc mảnh tín phù ra, hai tay đưa lên. Bách Hiểu lão nhân giật mình đến thót một cái nhưng lại thờ dài nói tiếp :

- Năm trước, khi bốn vị ấy đến, lão phu đã thấy sắc mặt của bốn vị ấy rất xấu nhưng không ngờ bốn vị ấy lại đi nhanh như vậy. Xả thân chết vì bạn như thế, từ xưa tới nay ít có được những người như vậy, khiến lão phu nghe thấy cũng phải cảm động và kính mến!

Ông ta vừa nói vừa giơ tay ra đỡ lấy mảnh tín phù nhét xuống dưới gối rồi nhìn Độc Cô Ngọc mà dặn bảo rằng :

- Việc này quan trọng lắm, lão phu không dám làm lỡ mất thời giờ quý báu của bạn nhỏ. Bạn nhỏ hãy nên nhớ kỹ những câu này.

Nói xong ông ta liền đọc bài từ Thanh Thành Mạn của Lý Dị An cho Độc Cô Ngọc nghe.

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng :

“Bài này chả là bài từ của Lý Dị An là gì. Sao lúc này tại nơi đây ông ta lại bắt ta phải nhớ kỹ bài từ này làm chi.”

Tuy chàng không hiểu gì cả, nhưng chắc thể nào cũng có thâm ý gì nên chàng vẫn cung kính đáp :

- Tiểu bối đã nhớ kỹ rồi.

Thở dài một tiếng, Bách Hiểu lão nhân mỉm cười nói tiếp :

- Chắc bạn nhỏ thể nào cũng rất ngạc nhiên, nhưng lão phu không tiện nói rõ. Và lại việc này một đôi lời hay vài chữ cũng khó thể nói rõ hết. Nếu bạn nhỏ đã thuộc lòng bài từ của Lý Dị An rồi thì cứ việc đi tới Bất Quỷ Cốc ở trên núi Phạm Tinh, xin yết kiến một vị tuyệt thế cao nhân. Bạn nhỏ chỉ cần lớn tiếng đọc bài từ là người ấy sẽ nhận làm môn đồ cho. Với bài từ ấy và với căn bản rất tốt của bạn nhỏ, thể nào người cũng thu nhận bạn chứ không sai.

Độc Cô Ngọc vái một lạy và đáp :

- Đa tạ lão tiên bối đã chỉ điểm cho, tiểu bối đã hiểu rõ rồi.

Bách Hiểu lão nhân mỉm cười nói tiếp :

- Việc này liên can đến mối huyết hải thâm thù của bạn nhỏ, mong bạn chớ nên coi thường. Nếu bạn nhỏ có vấn đề gì nghi nan muốn hỏi, cứ việc hỏi đi, lão phu sẽ giải thích hộ cho.

E ông ta nói nhiều mệt nhọc, Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Đa tạ lão tiên bối, tiểu bối không..

Nói tới đó, chàng sực nghĩ tới một việc vội hỏi :

- Long Phan lệnh chủ, kẻ thù của tiểu bối thần bí quái dị, hóa thân trăm nghìn người, không ai biết rồi mặt thực của y, không biết...

Bỗng thốt tiếng cười, lão nhân đỡ lời :

- Vấn đề này lão phu không thể nào giải đáp được. Lão phu ẩn cư ở đây lâu năm nên chỉ biết kẻ thù của bạn nhỏ mới nổi lên trong chốn giang hồ không lâu thôi chứ không hay biết y là ai cả.

Rất thất vọng, Độc Cô Ngọc chân chừ giây lát lại hỏi tiếp :

- Lão tiên bối chỉ bảo tiểu bối đi núi Phạm Tinh kiếm vị cao nhân cầu vị ấy thu nạp. Chả hay lão tiên bối có thể cho tiểu bối biết tên họ của vị cao nhân ấy không?

Bách Hiểu lão nhân lắc đầu đáp :

- Tính nết của vị cao nhân ấy lạnh lùng lắm. Nửa hiệp nửa ma, và không thích ai nhắc nhở đến tên họ, cho nên lão phu không thể nói cho bạn nhỏ biết được. Nhưng lão phu có thể nói cho bạn nhỏ biết một điều này: bạn nhỏ với y cũng gọi là có một chút liên quan. Lão phu chỉ có thể nói cho bạn nhỏ biết được điều ấy thôi chứ không cho bạn biết được điều khác.

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc đang định hỏi tiếp thì Bách Hiểu lão nhân đã xua tay, vừa cười vừa nói :

- Đừng có hỏi nữa. Việc này tốt hơn hết là bạn tự đi tìm hiểu lấy. Hơn nữa, khi bước chân vào Phạm Tinh Sơn thì tất cả mọi nghi vấn đều hiểu rõ ngay. Sự thực lão cũng không muốn nói nhiều làm chi. Hôm nay trời đã tối rồi, bạn nhỏ hãy khuất giá ngủ lại ở tệt xá một đêm, sáng sớm ngày mai hãy lên đường.

Trong lòng đầy nghi vấn, không sao hiểu hết được, Độc Cô Ngọc không tiện hỏi thêm, bất đắc dĩ đành phải chấp tay vái một lạy và đáp :

- Xin tuân lệnh.

Bách Hiểu lão nhân quay lại bảo Đôn Phi rằng :

- Phi nhi vào sửa soạn chỗ ngủ, đừng để cho vị huynh trưởng này cười là con lười biếng.

Đôn Phi vâng lời đi luôn.

Chờ cho Đôn Phi đi rồi, Độc Cô Ngọc gượng cười nói tiếp :

- Tiểu bối ở đây quấy nhiễu như thế này đã không nên không phải, lại còn phải phiền đến Đôn huynh, trong lòng càng không yên.

Bách Hiểu lão nhân đáp :

- Bạn nhỏ không nên khách sáo. Sự thực chúng ta cũng không phải là người ngoài đầu.

Im lặng một lát, Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Không biết tiền bối mắc phải bệnh gì mà mãi không thấy khỏi như thế?

Bách Hiểu lão nhân vừa cười vừa đáp :

- Bệnh này của lão phu lão gia phải là bệnh thường. Nguyên do mười mấy năm trước đây, lão phu đi hái cỏ độc của thiên hạ về để làm thuốc, không may hít phải độc, lâu ngày chất độc nó mới lâm nguy.

- Tiền bối là người hiểu biết rộng như thế ắt phải biết cách chữa chạy chứ?

- Lão phu biết chỉ có Hà Thủ Ô thành hình mới có thể chữa khỏi được thôi, nhưng thứ thuốc quý báu ấy khó tìm kiếm lắm. Lão phu đã tốn công hơn năm trời đi khắp các núi non, rừng rú tìm kiếm mà không sao thấy mới bó tay chịu như thế này. Có lẽ đó là số trời cũng nên?

Ông ta không có vẻ gì là buồn rầu cả. Trái lại, Độc Cô Ngọc lắc đầu thở dài rầu rĩ vô cùng. Bách Hiểu lão nhân vừa cười vừa nói tiếp :

- Người ta sống ở trên đời không ai tránh khỏi sinh lão bệnh tử. Dù nội công luyện tới mức thâm hậu như thế nào, cũng chỉ sống hơn được người khác ít ngày thôi. Rốt cuộc vẫn không tránh được hai chữ bệnh và tử. Năm nay lão phu tuổi đã tám mươi, dù có chết cũng không phải là chết yếu.

Nói xong phát lớn tiếng cười một hồi rồi lại tiếp :

- Bạn nhỏ khỏi cần phải rầu rĩ hộ lão phu. Bây giờ lão phu có mấy lời này xin tặng, mong bạn nhỏ nên chú ý.

Độc Cô Ngọc vội cung kính đáp :

- Xin lão tiền bối cứ chỉ bảo. Tiểu bối xin rửa tai cung kính nghe.

Bách Hiểu lão nhân nhìn Độc Cô Ngọc gật đầu nói :

- Xem tướng của bạn nhỏ thì trong đời của bạn có hai điểm quan trọng nhất: một là sát nghiệp, hai là tình nghiệp. Tình nghiệp mà biết dùng chữ chân thì không lo ngại cho lắm, nhưng còn sát nghiệp, bạn phải thể niệm lòng trời, hết sức để ý và phải nhớ mấy câu này: Nếu có thể ngưng tay nên ngưng tay, mà không ngưng tay thì suốt đời sẽ không sao ngừng được. Nếu có thể tha thứ được cho người thì nên tha thứ.

Nhu vậy chúng sinh của thiên hạ mới được may mắn và bản thân của bạn cũng được thụ ích vô cùng. Thiên hạ này không có cao thủ nào là không bị người ta đánh bại. Biết nhường nhịn mới là phước. Bạn nhỏ phải nên nhớ kỹ.

Độc Cô Ngọc vội đứng yên vái lạy và cảm ơn rằng :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo cho như vậy. Tiểu bối không bao giờ quên.

Đột nhiên ở phòng bên đối diện có tiếng kêu gào rất thảm khốc vọng tới. Bách Hiểu lão nhân liền biến sắc mặt, vội kêu gọi :

- Phi nhi!

Ông ta định bước xuống đất thì đã thấy Độc Cô Ngọc phi thẳng vào trong phòng ấy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tai biến xảy ra ngay trong nhà

Độc Cô Ngọc vừa vào tới trong căn phòng đó, đã thấy Đôn Phi nằm gục xuống đất chết. Một lá cờ nhỏ xuyên qua sau lưng ra đằng trước ngực. Cờ ấy chính là Long Phan lệnh.

Độc Cô Ngọc hơi định thần hét lớn một tiếng, định nhảy ra ngoài nhà để đuổi theo hung thủ. Ngờ đâu trong phòng của Bách Hiểu lão nhân cũng có tiếng kêu la thảm khóc vọng tới.

Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi, vội quay trở lại phòng của lão nhân. Như sét đánh ngang tai, suýt nữa thì chàng đã chết giắc tại chỗ.

Thì ra một vị kỳ tài cái thế cũng bị chết như Đôn Phi, nằm gục ở dưới đất, Long Phan lệnh cũng xuyên qua từ sau lưng ra trước ngực.

Hai mắt đỏ ngầu, muốn khóc mà không có lệ, người run lay bầy, một hồi lâu Độc Cô Ngọc mới thết lớn được một tiếng, chạy ra ngoài nhà.

Bên ngoài sương mù che lấp hết mọi vật và yên lặng như tờ, không thấy một bóng người nào hết. Chàng tức giận khôn tả, muốn tìm kiếm kẻ gian để giết mà không thấy kẻ gian đâu cả. Chàng dậm chân, giờ chuông bỏ mạnh vào tảng đá.

Một tiếng kêu bùng vang lên, tảng đá to bằng một người ôm đã bị chuông của chàng chặt gãy, đá vụn bắn tung tóe. Lúc ấy chàng mới tỉnh táo và quay trở vào trong nhà.

Đột nhiên bên trái có tiếng người cười khẩy. Chàng vội quay đầu nhìn về phía đó, thấy một cái bóng đen ở góc nhà vừa chạy ra. Chàng quát lớn một tiếng và đuổi theo ngay.

Khi chàng ra tới ngoài nhà thì cái bóng đen ấy đã chạy vào trong rừng thông.

Chàng liền quát bảo :

- Lão tặc chạy đi đâu?

Trong lúc nổi khùng, chàng quên hết mọi lẽ, chỉ muốn bắt được đối phương, xé xác ra làm muôn mảnh mới hả dạ, nên chàng không do dự gì hết, chạy thẳng vào trong rừng.

Chàng vừa mới vào trong rừng được mười trượng đã cảm thấy phía sau có ánh lửa lấp loé và có tiếng kêu lộp bộp. Chàng vội quay đầu lại nhìn thì thấy căn nhà lá đang bốc cháy.

Chàng biết mình đã trúng phải kế diệu hồ ly sơn của Long Phan lệnh chủ, chàng không đuổi đối phương nữa mà vội quay trở lại. Nhưng chàng nghĩ bụng :

“Thầy trò Bách Hiểu lão nhân tuy bị tấn công lên mà toi mạng và không may bị chết, nhưng ta không thể để cho xác của hai người phải bị thiêu rụi được.”

Khốn nỗi, thời tiết khô khan, cỏ lá lại dễ cháy, nên chàng vừa quay trở về tới cửa ra vào thì lửa đã bốc lên cao, không thể nào vào trong nhà mà cướp được hai cái xác đem ra, đành phải đứng yên nhìn ngọn lửa bốc cháy mà thôi.

Chàng tức giận đến hai khóe mắt đã có máu rỉ ra, người run lay bầy, và cứ trở mắt lên nhìn căn nhà lá cháy rụi thôi.

Chàng bỗng quỳ ngay xuống, lăm lăm nói :

- Lão tiên bối, Đôn huynh, anh linh của hai vị chắc hãy còn ở quanh đây, xin hãy nghe Độc Cô Ngọc tôi nói: Tôi còn sống một ngày nào, nếu không trả thù được cho hai vị thì tôi thế nào cũng sẽ tự tử ở trên đỉnh núi Thái Mụ tạ tội với hai vị.

Đồng thời chàng lại tức hận Long Phan lệnh chủ đến cực điểm, chỉ muốn ăn thịt, uống máu của đối phương mới hả dạ. Những lời nói của lão nhân vừa tặng cho mình vừa rồi chàng đã quên bẵng hết. Và tính nết của chàng cũng thay đổi hẳn. Chàng đã quyết tâm lấy giết để chỉ giết và giết sạch hết những hóa thân của Long Phan lệnh chủ mới thôi.

- Giết, giết, giết, giết...

Chàng đứng dậy, nói luôn mấy tiếng giết như vậy, rồi ngừng mặt lên trời cười một hồi. Tiếng cười của chàng nghe rất rùng rợn. Cười xong, chàng lại lẩm bẩm nói :

- Long Phan lệnh chủ, nếu thiếu gia không xé xác người ra làm muôn mảnh, ta thề không làm người...

Bỗng có tiếng thất kinh kêu la nghe rất trong trẻo vọng tới. Độc Cô Ngọc giật mình kinh hãi, vội nhìn về phía đó thấy hai cái bóng người mảnh khảnh đang chạy xuống dưới núi. Nghĩ đến Long Phan lệnh chủ lúc là đàn ông, lúc là đàn bà nên chàng đoán chắc một trong hai thể nào cũng là Long Phan lệnh chủ nên chàng vội giờ khinh công ra đuổi theo ngay.

Thấy hai cái bóng người nho nhỏ ấy nhanh như điện chớp chạy thẳng vào trong đám sương mù. Lúc này chàng đã như người mê man, không còn suy nghĩ gì hết, và cũng không để ý tới quanh ngọn núi đều là vách núi thẳng tuột, bên dưới là vực thẳm, chàng cứ việc tiến thẳng về phía đó mà đuổi theo thôi.

Khi nhảy xổ vào đám mây sương mù, bỗng thấy trước mặt tối om thì thần trí mới sức tỉnh táo, chàng vội kêu nguy tai nhưng chân khí đã bài tiết, người chàng đã rớt xuống vực thẳm. Bỗng thấy trước mặt có vật gì đen thui thui, chàng không kịp suy nghĩ, vội giờ hai tay ra chụp luôn.

Khi tay chàng va đụng vào vật đó mới hay đó là những cành cây, chàng vội nắm chặt lấy. Cũng may nhờ vậy người chàng mới khỏi bị rớt xuống.

Định thần xong, chàng nhìn xung quanh liền toát mồ hôi lạnh ra và lẩm bẩm nói :

- May mắn thật!

Thì ra lúc ấy chàng đang treo lơ lửng ở trên không, bên dưới là khe núi, nước chảy thật mạnh. Cành cây mà chàng nắm đó là của một cây thông mọc ở chỗ vách núi.

Nếu vừa rồi chàng không nắm bừa thì có lẽ lúc này đã rơi xuống dưới khe núi sâu hơn trăm trượng và đã tan xương nát thịt rồi.

Chàng cố hết sức leo lên phía trên. Nửa tiếng đồng hồ sau chàng mới leo được lên phía trên đỉnh núi. Chàng đứng lau mồ hôi lạnh một hồi rồi thở dài một tiếng và đưa mắt nhìn xung quanh. Dưới ánh trăng mờ mờ chàng mới hay mình đứng ở bên lề rừng rậm rạp. Trong rừng tối om như mực, không trông thấy vật gì hết. Chàng đoán chắc hai bóng người mảnh khảnh hồi nãy đã chạy mất dạng rồi. Ngẫm nghĩ giây lát, chàng tiến thẳng vào trong rừng.

Khu rừng đó rất rậm rạp, đi một thời gian khá lâu chàng mới xuyên qua được khu rừng đó. Khi ra tới ngoài rừng, chàng đã nhận ra chỗ đó là chỗ chàng gặp Đồn Phi đang dẫn cưới. Hồi tưởng lại cảnh hồi hôm với chuyện vừa rồi, chàng đứng ngẩn người ra giây lát, thở dài một tiếng rồi mới đi theo đường cũ mà xuống núi.

Con đường này đã đi một lần rồi nên Độc Cô Ngọc không bờ ngỡ chút nào. Khi xuống tới chân núi chàng cũng chẳng hề bị lạc hai bị ngăn gì hết.

Chàng nhìn về phía trước, thấy chỗ cách xa hơn nửa dặm có ánh đèn sáng, liền nghĩ bụng :

“Chắc nơi đó là huyện thành Phúc Đình cũng nên? Bây giờ đã khuya rồi, ta hãy tới đó nghỉ ngơi một đêm đã, chờ sáng mai sẽ đi núi Phạm Tinh sau!”

Nghĩ tới đó, chàng không do dự gì nữa, vội tiến thẳng về phía có ánh đèn ấy ngay.

Không bao lâu, chàng đã đi tới chân thành Phúc Đình, ngừng đầu lên nhìn, liền lắc đầu gượng cười.

Thì ra cửa thành đã đóng kín, mà tường thành lại cao hơn mười trượng. Với công lực của chàng lúc này chưa có thể vượt qua nổi, như vậy chàng không lắc đầu bó tay chịu sao được?

Chàng đang buồn bực, bỗng thấy phía tây thành có ánh sáng đèn lấp lóe, chàng lại phấn chấn ngay và nghĩ bụng :

“Nếu có ánh sáng đèn là có nhà cửa, có người ở rồi. Đằng nào cửa thành đã đóng kín, không sao vào được trong thành nghỉ ngơi thì ta hãy tới nơi đó xin nhờ ngủ một đêm vậy.”

Chàng đã quyết định như vậy rồi, liền tiến thẳng về phía có đèn lửa ấy. Quả nhiên chàng thấy trong bụi trúc có một căn nhà lá thực. Ánh sáng đèn ở trong nhà lộ ra, vì cành lá trúc rung động nên ở xa trông thấy ánh sáng lấp lóe là thế.

Không thấy trong nhà lá ấy có tiếng người nói, chàng đoán chắc chủ nhà đã ngủ rồi. Hơi do dự một chút, chàng mới đánh liều đi thẳng vào trong bụi trúc để gọi chủ nhà dậy mà quấy nhiễu người ta một phen vậy chứ biết làm sao được? Bằng không sẽ phải ngủ ở ngoài trời này.

Chàng mới đi được mấy bước đã nghe thấy trong nhà có tiếng người hỏi vọng ra rằng :

- Có phải lão Tam đấy không?

Chàng vội ngừng chân, chưa kịp trả lời đã thấy trong nhà tắt đèn luôn và lại thấy người trong nhà trầm giọng hỏi :

- Người nào ở bên ngoài thế?

Không hiểu tại sao người ở trong nhà lại có vẻ gây cản như vậy Độc Cô Ngọc sợ đối phương hiểu lầm vội lên tiếng nói :

- Tại hạ là người qua đường, vì lỡ độ đường cửa thành đã đóng không có chỗ nghỉ ngơi, nên mới định đến quý phủ xin ngủ nhờ một đêm...

Chàng chưa nói dứt, người trong nhà đã vội trả lời :

- Bạn đã là người qua đường, đáng lẽ phải giúp bạn mới đúng, nhưng khốn nỗi tiểu xá chật hẹp, người nhà lại quá đông, không có chỗ tiếp khách. Bạn thử đi sang nhà khác hỏi xem.

Độc Cô Ngọc rất thất vọng nhìn xung quanh một vòng rồi quay mình định đi, nhưng thấy trời đã tối mà xung quanh đều là cánh đồng không mông quạnh, vì thế chàng mới trừ trừ và đánh liều quay lại, ngượng nghịu nói tiếp :

- Tại hạ...

Chàng mới nói được hai tiếng thì người trong nhà đã giận dữ đỡ lời :

- Sao bạn không biết thoái như thế, chả lẽ phải chờ mỗ ra tận bên ngoài xua đuổi mới chịu đi hay sao?

Độc Cô Ngọc cũng không sao chịu nhịn được đang định nổi khùng nhưng chàng lại nghĩ lại :

“Nhà này là nhà của người ta. Người ta không chịu cho mình ngủ nhờ thì mình miễn cưỡng sao được. Đêm hôm khuya khoắt thế này đến quấy nhiễu người như thế, tất nhiên là người ta không bằng lòng rồi. Dù đối phương đã có thái độ vô lễ với ta, ta cũng không nên chấp nhất.”

Nghĩ tới đó, lửa giận lại tiêu tan ngay, chàng thờ dãi một tiếng quay người đi luôn.

Chàng mới đi được một bước, thì bỗng thấy trong nhà như có tiếng người vừa lên tiếng nói, thì có người khác bật luôn lấy miệng người đó.

Chàng ngẩn người ra giây lát, rồi lại ngừng bước, lắng tai nghe mãi cũng không nghe tiếng động gì nữa chàng mới lắc đầu quay người đi tiếp. Nhưng mới đi được hai bước, lại nghe thấy trong nhà có tiếng kêu ôi chà và tiếp theo đó lại có tiếng thất thanh kêu rú của một người đàn bà. Trong lúc đêm khuya, tiếng kêu không lớn lắm, nhưng cũng đủ làm cho người ta đình tại.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, quay người lại trầm giọng quát hỏi :

- Mở cửa!

Trong nhà liền có giọng nói rất thô lỗ và lạnh lùng hỏi :

- Chả lẽ bạn phải đợi mỗ đuổi đi mới cam tâm hay sao?

Độc Cô Ngọc trầm giọng đáp :

- Bây giờ tại hạ không muốn ngủ nhờ nữa.

Người trong nhà lại hỏi tiếp :

- Thế tại sao người không chịu đi?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ cảm thấy trong nhà có tình hình hơi khác lạ.

Người trong nhà cười như điên như khùng đỡ lời :

- Thực không ngờ người lại thích can thiệp cả vào chuyện vợ chồng của người ta đánh nhau hay sao?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra và rất ngượng nghịu vô cùng và nghĩ bụng :

“Vợ chồng người ta đánh nhau mình không nên can thiệp vào.”

Nghĩ như vậy chàng vội đáp :

- Nếu là việc nhà của chủ nhân thì tại hạ không tiện can thiệp thực nhưng tốt hơn hết trong lúc đêm khuya canh vắng này bạn đừng có cãi nhau như thế nữa để người ta khỏi hiểu lầm.

Người trong nhà cười khẩy đáp :

- Bạn nói rất phải, cảm ơn bạn nhé. Nhưng bây giờ đã xong xuôi rồi, vợ chồng mỗ sắp đi ngủ đây. Chắc bạn không muốn nghe lỏm vợ chồng người ta thì thâm với nhau chứ?

Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, quay người định lớn bước bỏ đi không ngờ trong nhà lại có tiếng đàn bà kêu la :

- Cầu tặc...

Người đó chỉ nói được có một câu lại bị người khác bịt mồm nên cứ kêu ú ớ hoài.

Độc Cô Ngọc không nghi ngờ không được, vội quay lại nghiêng răng, mím môi, giờ chường lên vỗ mạnh vào cánh cửa gỗ kêu đến “bùng” một tiếng, cánh cửa đã đổ sụp.

Chàng liền xông vào trong nhà, chưa kịp đứng vững đã có một luồng gió mạnh nhắm đầu chàng tấn công tới. Cả kinh chàng vội nghiêng đầu né tránh và giờ chường lên chống đỡ.

Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, trong bóng tối đã có người kêu hự, tiếp theo đó có một vật nặng rơi xuống đất rồi lại yên lặng ngay.

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên định lên tiếng hỏi thì bỗng thấy trước mặt sáng chói, thì ra đã có người thắp đèn.

Một cảnh tượng hiện ra trước mặt khiến Độc Cô Ngọc cũng phải hồ thẹn đến mặt đỏ bừng và cau mày lại.

Thì ra người thắp đèn đó là một thiếu phụ khá đẹp, quần áo đã tới hầu như lở lóe, mặt tái mét chưa hoàn hồn xong, đang ngo ngác nhìn chàng.

Cách chỗ thiếu phụ không xa, một đại hán trung niên mặt võ trang màu đen mặt nhợt nhạt, mép có máu rỉ ra không thấy cử động gì cả, chắc đã bị chường của mình đánh chết.

Tuy Độc Cô Ngọc đã gặp rất nhiều trường hợp thảm khốc nhưng đây là lần đầu chàng ra tay giết người nên thấy thế chàng cũng phải ân hận và hoảng sợ. Nhưng chàng tự an ủi, không phải mình có ý giết chết đối phương mà đó chỉ là tự vệ mà mình phải ra tay thôi. Nhất thời chàng quên mất Huyền quan của mình đã đã thông, chường lực của mình có thể đánh vỡ được sắt đá.

Chàng đang ngẩn người ra nhìn cái xác của đại hán áo đen thì bỗng thấy thiếu phụ xinh đẹp kia vội vàng quỳ xuống trước mặt. Chàng cả kinh định giờ tay ra đỡ nhưng lại vội rút tay lại tránh sang bên và nói :

- Đại tẩu không nên hành đại lễ như thế, xin mau đứng dậy nói chuyện.

Thiếu phụ vái một lạy rồi đứng dậy cúi đầu nói :

- Đa tạ tướng công đã cứu tiểu phụ thoát thân!

Độc Cô Ngọc đáp :

- Đại tẩu không nên khách sáo như thế. Chuyện nhỏ mọn như vậy có nghĩa gì đâu. Có phải nhà đại tẩu ở đây hay là...

Thiếu phụ lắc đầu đáp :

- Nhà của thiếp ở trong huyện thành. Sáng hôm nay cùng với mấy người nhà đi lễ ở núi Thái Mụ, lúc trở về trời đã tối, giữa đường mới gặp hai tên ác tặc, chúng giết chết hết mấy người nhà rồi bắt cóc thiếp đến đây.

Nghe thấy nàng nọ nói hai tên ác tặc, Độc Cô Ngọc mới sực nghĩ tới vừa rồi đại hán áo đen bị đánh chết ấy tưởng lầm mình là lão tam nên chàng lại hỏi tiếp :

- Đại tẩu có biết còn một tên giặc nữa ở đâu không?

Thiếu phụ xinh đẹp nọ hơi lắc đầu đáp :

- Thiếp không biết, chỉ biết tên giặc ấy tới đây xong không bao lâu y lại vội vàng đi ngay.

Đảo ngược đôi người một vòng, Độc Cô Ngọc vội cúi xuống nhặt cánh cửa lên lắp vào khung cửa rồi lại lấy cái ghế trúc ở cạnh đó mà chặn cửa. Làm xong chàng quay người lại nói :

- Đại tẩu hãy ngồi yên ở đây đợi chờ giấy lát, đừng có nói năng gì hết. Tại hạ phải diệt trừ nốt tên gian tặc còn lại, không cho y ở lại trên đời hại người nữa.

Thiếu phụ nọ vái một lạy rồi đáp :

- Thiếp xin tuân lệnh!

Nàng vội lui sang một bên ngồi ở trên một cái ghế trúc. Độc Cô Ngọc thấy thế liền nghĩ bụng :

“Thiếu phụ này ăn nói rất tao nhã, cử chỉ cũng đáng hoàng, ắt không phải là người tầm thường...”

Chàng vừa suy nghĩ vừa giơ tay lên búng một cái dập tắt ngọn đèn ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Một phen xảo hợp

Trong nhà lá lại tối om, giơ tay ra không trông thấy năm ngón. Độc Cô Ngọc đứng ở sau cửa lẳng lặng đợi chờ.

Chỉ nghe thấy ngoài nhà có tiếng gió thổi ào ào, đằng xa thỉnh thoảng lại có vài tiếng chó sủa vọng tới, ngoài ra không còn một tiếng gì khác hết.

Đột nhiên thiếu phụ nọ khẽ hỏi :

- Sao tướng công không ngồi?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Đại tẩu cứ việc ngồi, tại hạ đợi chờ ở đây để bắt giặc hơn.

Thế rồi lại im lặng như trước. Một lát sau thiếu phụ lại nói tiếp :

- Tướng công đoán chắc tên giặc thể nào cũng quay trở lại ư?

Độc Cô Ngọc cau mày lại đáp :

- Tại hạ không dám quả quyết. Nhưng theo thường lý mà xét đoán thì tên giặc nọ thể nào cũng sẽ quay trở lại. Chúng giao hoạt lắm, tốt hơn hết đại tẩu...

Nói tới đó, chàng vội ngắt lời, thì ra chàng đã nghe thấy đằng xa có tiếng bước chân rất khẽ đi tới.

Độc Cô Ngọc liền tiến lên một bước, nhìn qua khe cửa ngó ra bên ngoài.

Lúc ấy ánh trăng sáng rất mờ mờ. Những cảnh vật ở cách xa mười trượng không sao trông thấy rõ, hướng hồ ngoài cửa lại có miếng rừng trúc. Chàng chỉ có thể trông thấy những vật gì ở phía bên trong rừng trúc thôi, còn bên ngoài thì không sao trông thấy rồi.

Lúc ấy tiếng chân người càng lúc càng tới gần và đã đi tới bên lề rừng trúc rồi.

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng rất khẽ, hai mắt nhìn thẳng vào chỗ cửa rừng và nghĩ bụng :

“Nếu tên giặc này mà bước vào trong rừng rồi thì đừng có hòng thoát khỏi được tay ta.”

Tiếng chân người bỗng ngưng lại hình như người đó đã đứng ở ngoài rừng trúc.

Độc Cô Ngọc đang ngạc nhiên bỗng thấy dưới ánh trăng sáng mờ mờ có một bóng người thấp thoáng. Người đó đã lên vào trong rừng trúc rồi.

Chàng thấy người đó mặt mũi rất đều đặn và hành động đầy vẻ xảo quyết nên biết ngay y không phải là kẻ lương thiện. Tên nọ nhón chân nhìn quanh một hồi rồi rón rén đi tới trước cửa căn nhà lá.

Độc Cô Ngọc ngấm ngấm vận công lực vào cánh tay phải để đợi chờ tên đó tới gần.

Nếu người nọ là người đồng bọn với đại hán bị Độc Cô Ngọc giết chết, thấy trong nhà đèn lửa tắt ngóm thì tất nhiên phải lên tiếng kêu gọi. Thế nhưng y đã không lên tiếng gọi, lại còn đi rất khẽ, hình như không muốn để cho người trong nhà hay biết y tới vậy.

Độc Cô Ngọc đang thắc mắc thì người đó đã đi tới gần cửa, hơi trần trụi một chút, lấy luôn con dao nhọn ra nhẹ nhàng cắm vào trong khe cửa.

Độc Cô Ngọc không trì hoãn gì hết, vội lôi cánh cửa về phía trong, nhảy xổ ra chớp luôn lấy cổ tay phải của người đó.

Cánh cửa đổ xuống đất kêu đến ồm ồm một tiếng, thiếu phụ nọ thất thanh la lên thì Độc Cô Ngọc đã vội quát bảo :

- Đại tẩu mau thấp đèn.

Thiếu phụ vâng lời thấp sáng ngọn đèn lên. Nhưng nàng vừa trông thấy người bị Độc Cô Ngọc bắt giữ lại ngăn người ra và nói :

- Tướng công, tên giặc hồi nãy không phải là người này.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra vội hỏi tiếp :

- Sao? Không phải người này...

Thiếu phụ vội gạt đầu đỡ lời :

- Tên giặc nọ mặc áo đen, và lại rất cao lớn và trông rất hung ác chứ không phải là người này đâu.

Độc Cô Ngọc dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nghĩ bụng :

“Tuy người này không phải là tên giặc đó, nhưng y đêm khuya cầm dao, lên vào nhà người khác phi gian tặc đạo. Những hạng người này cũng không thể tha thứ được...”

Nghĩ đoạn, chàng nắm chặt tay đối phương mà trầm giọng quát hỏi :

- Đêm khuya ngươi cầm dao lên vào nhà lương dân làm chi? Nói mau!

Có lẽ vì thấy mấy việc vừa xảy ra liên tiếp, tên giặc ấy đã hoảng sợ đến ngăn người ra, nay nghe thấy Độc Cô Ngọc hỏi như vậy, y đang định trả lời thì bỗng thấy trong nhà có một xác chết. Y tưởng là gặp phải khắc tinh nên càng hoảng sợ thêm, vội quỳ xuống đất vái lạy và van lớn rằng :

- Xin đại gia tha chết cho. Từ giờ trở đi, tiểu nhân thế nào cũng cải tà quy chánh và không dám như thế này nữa.

Y lại đập đầu xuống đất lia lịa.

Độc Cô Ngọc thấy thế biết tên này chỉ là một tên trộm thôi, đang định quát hỏi thì bỗng nghe thấy ngoài nhà có người thát thanh kêu la. Chàng ngạc nhiên vội quay người lại thì thấy một đại hán áo đen đang đứng ngăn người ra ở chỗ lối vào của rừng trúc. Chàng chưa kịp hành động thì đã nghe thấy thiếu phụ ở phía sau lớn tiếng nói :

- Tướng công, chính là y...

Đại hán nghe thấy tiếng thiếu phụ nói mới như người nằm mơ thức tỉnh, quay người định bỏ chạy.

- Đứng lại!

Độc Cô Ngọc quát bảo như vậy xong liền cười khẩy nói tiếp :

- Bạn còn muốn đào tẩu phải không?

Chàng bỏ mặc đại hán đang quỳ ở dưới đất, vội nhảy một cái đã phi ra ngoài xa bốn năm trượng để đuổi bắt.

Tuy đại hán áo đen kia đã khôn ngoan, vừa nghe thấy động liền đào tẩu ngay nhưng y chỉ là những kẻ hạng hai hạng ba của giang hồ thì nhanh sao bằng được Độc Cô Ngọc mà Sinh Tử Huyền quan đã đã thông.

Nên y mới chạy được mấy bước thì đã bị Độc Cô Ngọc đuổi kịp, giơ tay ra chụp lấy sau gáy của y. Y vừa hoảng sợ vừa lo âu, vội rút ngay con dao nhọn ra nhắm ngực Độc Cô Ngọc đâm luôn.

Độc Cô Ngọc thấy thế cười khẩy một tiếng, chàng vội lôi y sang bên dùng tay trái chụp lấy cổ tay phải đang cầm dao của y.

Lúc này Độc Cô Ngọc đã trở nên cao thủ hạng nhất nên tay của chàng vừa túm vào cổ tay của đại hán nọ thì y đã kêu đau, con dao rớt ngay xuống đất rồi cúi đầu không nói năng gì nữa.

Độc Cô Ngọc buông hai tay ra lạnh lùng nói tiếp :

- Mời bạn vào bên trong nhà nói chuyện.

Biết gặp phải cao thủ, có chạy cũng vô ích nên đại hán nọ phải đành ngoan ngoãn đi vào trong nhà ngay. Vừa vào tới trong nhà, trông thấy xác của đồng bọn nằm ở dưới đất y vội ngừng chân lại. Độc Cô Ngọc liền đẩy y một cái, lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi dám giết người cướp của, chẳng lẽ trông thấy người chết lại phải hãi sợ hay sao?

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn đại hán đang quỳ ở dưới đất mà quát bảo tiếp :

- Những kẻ có hành vi như ngươi, đáng lẽ ta định diệt trừ ngay một thể nhưng vì thể niệm lòng hiếu sinh của trời đất, ta hãy tha chết cho ngươi một phen, mong ngươi phải biết sửa đổi làm một người tốt. Từ giờ trở đi nếu còn để cho ta bắt gặp thì ngươi đừng có hòng ta tha chết cho lần nữa.

Đại hán đó nghe thấy chàng nói như vậy như được ân xá, vội vái lạy mấy cái rồi vội vàng đứng dậy quay người đi luôn.

Độc Cô Ngọc chờ tên nọ đi khỏi, liền quay lại bảo đại hán áo đen rằng :

- Với tội của ngươi đã làm lúc ban ngày, đáng lẽ ta định giết ngươi chết ngay tại chỗ nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý định, giao cho huyện lý ở gần đây để cho quan quân xử trí ngươi. Ta không muốn tay dính máu tanh...

- Tại hạ đã lọt vào tay của ngài, muốn chém muốn giết tùy ý ở ngài. Nhưng xin ngài chớ nên trao tại hạ cho quan phủ.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra hỏi :

- Tại sao thế?

Đại hán đáp :

- Ngài đã là người trong võ lâm tất nhiên phải biết rằng người trong giang hồ kỵ nhất bị sa vào tay của quan binh. Sự sỉ nhục còn khốn khổ hơn là chết, cho nên tại hạ đành chết ở dưới tay của ngài.

Độc Cô Ngọc cười khẩy hỏi tiếp :

- Ngươi còn biết sỉ nhục như thế sao hỏi ban ngày ngươi lại ra tay độc ác như thế?

Đứng chờ người ra một lúc, thớ thịt ở trên má rung động một hồi, đại hán nọ mới đáp :

- Xin ngài đừng nói nữa, tại hạ vui lòng chịu chết. Mời ngài ra tay hạ thù ngay đi!

Nói xong, y đứng yên chờ chết, trông thái độ rất ung dung. Tuy vậy, đôi ngươi của y vẫn lộ vẻ hãi sợ mà không sao giấu diếm nổi.

Thấy thế, Độc Cô Ngọc sinh nghi, liền nghiêng ngó một chút rồi hỏi :

- Quý tính đại danh là gì?

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ là Vương Đồng.

Độc Cô Ngọc nhìn mặt đối phương giây lát rồi hỏi tiếp :

- Hình như bạn không phải là dân bản xứ phải không?

Đại hán nọ hơi biến sắc, vội đáp :

- Ngài khỏi cần biết nhiều chuyện như vậy, xin ngài cứ ra tay đi.

Độc Cô Ngọc càng nghi ngờ thêm, lại nhận thấy người này rất có cốt khí chứ không phải là những kẻ vô danh tiểu tốt thường nên chàng hơi suy nghĩ một chút lại nói tiếp :

- Nếu bạn không muốn bị nộp cho quan phủ thì tốt hơn hết mỗi câu hỏi nào nên trả lời ngay câu ấy.

Đại hán nọ bỗng biến sắc mặt, đôi ngươi cứ tia ra hai luồng ánh sáng lấp lánh.

Một lát sau y mới đáp :

- Thủ đoạn của ngài cao minh lắm, quả thực tại hạ không phải là người ở nơi đây.

Độc Cô Ngọc mỉm cười hỏi tiếp :

- Mỗi nhận thấy lời nói của bạn hãy còn rất nhiều ẩn ý.

Đại hán gạt mình đến thốt một cái, nhưng lại nổi giận, đáp :

- Tại hạ đã tình nguyện chịu chết rồi, ngài còn vắn hỏi mãi làm chi.

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Mỗi nhận thấy cho ngươi được miễn đưa lên quan phủ như vậy đã hên cho ngươi lắm rồi.

Hạ nhìn Độc Cô Ngọc một cái, đại hán nọ mới trả lời :

- Ngài cao minh thực, tại hạ xin chịu thua rồi.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Biết điều thì nói ra đi.

Đại hán nọ đáp :

- Tại hạ là người ở Động Đình.

Trầm ngâm đôi chút, Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Thế ra bạn là người ở Động Đình đây! Ưa thích phong cảnh của hồ Động Đình, mỗi lần thường lui tới lầu Nhạc Dương. Nhân đây mỗi lần thăm bạn hai người này, chắc bạn thế nào cũng biết.

Đại hán ấy không biết chàng ta có dụng ý gì, nên nhanh nhẩu đáp :

- Tại hạ sinh trưởng ở Động Đình, tuy không dám nói là biết hết những người ở đó, nhưng dám nói có thể biết được tám chín thành. Không biết ngài định hỏi thăm ai thế?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Mỗi lần người trong võ lâm, tất nhiên người mà mỗi lần hỏi thăm phải là người của võ lâm. Tuy bạn không biết hết người ở nơi đó thực, nhưng hai người này bạn thế nào cũng quen biết. Trừ phi bạn không chịu nói, hay là có nguyên nhân gì khác mới không chịu nói thôi.

Đại hán nọ ngăn người ra giây lát mới đáp :

- Xưa nay tại hạ không biết giả bộ giả tịch bao giờ, sao ngài nói như thế...

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Lời nói này của bạn thốt ra hơi sớm một chút. Mỗi lần chắc thế nào bạn cũng bảo là không biết chứ không sai.

Mặt lại biến sắc, đại hán nọ đáp :

- Ngài đã biết trước như vậy, còn hỏi tại hạ làm chi?

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Bạn đừng có nổi giận vội. Mỗi lần muốn hỏi hai người, đó là Gia Cát Đĩnh và Gia Cát Quỳnh Anh, chả hay bạn có biết không?

Thấy chàng nói tới hai tên ấy, tên nọ hoảng sợ run rẩy bấy lâu mới hỏi lại rằng :

- Ngài là bạn của hai vị ấy hay là...

- Bạn khỏi cần hỏi lại như thế, chỉ cần nói có biết hay không thôi.

- Trong tám trăm dặm hồ Động Đình ai ai cũng đều biết tới hai vị ấy.

- Bạn trả lời rất khéo léo. Nhưng mỗi lần chỉ cần hỏi có thể thôi. Bạn sợ mỗi lần trao quan phủ, vậy mỗi lần trao bạn cho hai vị ấy, bạn có sợ không?

Đại hán nọ mặt càng biến sắc, với giọng run run vội đáp :

- Ngài là...

Độc Cô Ngọc nghiêm nghị hỏi tiếp :

- Bạn giữ chức vụ gì trong 28 trại ở hồ Động Đình? Nói mau!

Đại hán nọ đột nhiên lui về phía sau một bước, vẫn giọng nói run run đáp :

- Ngài làm rồi, tại hạ không phải...

- Có thực không? Thế sao bạn lại sợ mỗi lần trao bạn cho hai vị ấy?

- Tại hạ có sợ gì đâu, chỉ... chỉ...

- Chỉ cái gì? Chắc bạn đã biết hai vị ấy hiện đang làm khách ở Long Hồ bảo của Bùi Thiên Vân ở Mân Đông cho nên mỗi chỗ cần tốn công đi tận Động Đình cũng có thể trao bạn cho hai vị ấy được.

Đại hán áo đen lại run lẩy bẩy một hồi, cúi đầu không nói năng gì. Độc Cô Ngọc thấy thế trầm giọng hỏi tiếp :

- Tiếng tăm hiệp nghĩa của 28 trại ở Động Đình lừng lẫy khắp xa gần, oai trấn vô lâm, không ngờ các người lại dám có những hành vi vô sỉ, giở trò tàn ác ra ở đây.

Thử hỏi người đã phạm tội gì.

Đại hán nọ bỗng ngừng đầu lên hỏi :

- Ngài quý tánh đại danh là gì?

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Nói ra chưa chắc người đã biết. Ta họ Đỗ, tên là Ngọc đây.

Đại hán nọ giật mình đến phát một cái, vội quỳ ngay xuống, với giọng run run nói :

- Thế ra là Đỗ tướng công, tiểu nhân không biết, thật tội đáng chết muôn lần.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát rồi ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao người lại biết ta?

Đại hán nọ đáp :

- Anh em tiểu nhân cả hai thừa lệnh Thiếu trại chủ đi tìm kiếm Đỗ tướng công đây.

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng và nói tiếp :

- Người hãy đứng lên và nói, khỏi cần phải quỳ như thế.

Đại hán vái một lạy, vội đáp :

- Tiểu nhân không dám.

Chau mày lại, Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Có cái gì mà không dám? Ta chẳng qua chỉ là một người bạn của Thiếu trại chủ các người thôi. Người cứ đứng lên mà nói đi.

Đại hán đáp :

- Tướng công chưa rõ chuyện đây thôi. Khi anh em tiểu nhân ra đi, Thiếu trại chủ đã dặn bảo : Đỗ tướng công đi tới đâu không khác gì Thiếu trại chủ đang có mặt tại đó. Nay tiểu nhân phạm trại quy đã là người mang tội thì đâu dám..

Nghe thấy tên nọ nói như thế, Độc Cô Ngọc rất cảm động vội đáp :

- Ở trước mặt ta người khỏi cần phải làm như thế. Mỹ ý của Thiếu trại chủ ta càng không dám nhận. Nếu người không đứng dậy thì đừng có trách ta...

Đại hán vội rạp đầu lia lịa đáp :

- Xin tướng công chớ nên nổi giận, tiểu nhân xin tuân lệnh.

Nói xong, y đứng dậy, thái độ rất cung kính. Độc Cô Ngọc quay đầu lại nhìn thiếu phụ đang đứng ngăn người ra ở cạnh bàn vừa cười vừa nói :

- Mời đại tâu ngồi xuống để tại hạ hỏi xong sẽ xử trí y sau.

Thiếu phụ vái một lạy rồi đáp :

- Thiếp xin tuân lệnh.

Nói xong nàng ngồi xuống. Độc Cô Ngọc lại quay trở lại trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Thiếu trại chủ sai hai người tìm kiếm Đỗ Ngọc này làm chi?

Đại hán đáp :

- Việc này tiểu nhân không biết, chỉ thấy Thiếu trại chủ dặn bảo tìm tướng công bất cứ sao thế nào cũng phải mời tướng công đi hồ Động Đình một phen.

Độc Cô Ngọc nghe nói liền nghĩ bụng :

“Chắc lại vì việc tên Bùi Thiên Văn với ta...”

Nghĩ tới đó chàng sếch ngược đôi lông mày kiếm lên, trầm giọng hỏi tiếp :

- Hai người đã thừa lệnh tới đây tìm kiếm ta, tại sao làm cái trò giết người cướp sắc như thế?

Đại hán nọ hơi trần trừ một chút rồi bỗng lộ vẻ đau đớn mà đáp :

- Tướng công chưa rõ chuyện đây thôi. Người bị giết này tên là Hỏa Khiết Từ Đỗ Minh, là một phân trại chủ trong 28 trại. Bình sinh y rất hiếu sắc, ngang tàng và bạo ngược nên người trong phân trại ai ai cũng sợ y như sợ cọp. Tiểu nhân là thủ hạ của y, đâu dám trái lệnh y? Câu chuyện xảy ra ngày hôm nay tiểu nhân đã hết sức khuyên ngăn y nhưng y không chịu nghe, lại còn dọa nạt sẽ trừng trị tiểu nhân. Vì nhất thời sợ chết, tiểu nhân đành phải làm ngo, tới đây tiểu nhân không đang tâm trông thấy y làm những việc thần nhân đều phần nọ cho nên mới mượn cớ đi nơi khác...

Thiếu phụ nọ cũng xen lời nói :

- Tướng công, y nói đúng đấy. Khi gặp ở dưới núi, y có cãi vã với tên bị giết chết kia và y có nhắc nhở đến quy củ của trại gì đó nhưng tên đã chết nhất định không nghe.

Độc Cô Ngọc nghe thiếu phụ nói như vậy mới biết đại hán này nói thật. Bằng không chẳng khi nào thiếu phụ nọ lại nói đỡ lời hộ y như thế.

Chàng trầm ngâm giây lát rồi trầm giọng nói tiếp :

- Nếu vậy người có thể được tha thứ. Nhưng đứng về lập trường đạo nghĩa của người trong võ lâm thì dù sao người vẫn có lỗi. Đại trưởng phu sống không lấy gì làm sung sướng, chết không lấy gì làm đáng sợ. Thấy chết không cứu giúp, thấy nguy hiểm không ra tay giúp đỡ, thì còn gọi là cái gì anh hùng hảo hán nữa? Nếu không phải quý sui thân khiến dễ cho ta bắt gặp thì có phải là một đời thanh bạch của vị đại tẩu này đã gián tiếp bị người...

Đại hán nọ bỗng quỳ xuống, về mặt hồ thẹn mà nói tiếp :

- Tướng công mắng chửi như vậy rất phải, tiểu nhân đáng chết lắm. Tham sống sợ chết, thấy nguy hiểm không ra tay cứu giúp, sau này tiểu nhân còn mặt mũi nào gặp lại các anh em trong trại nữa? Tuy vị đại tẩu này đã được tướng công cứu giúp, nhưng ngày hôm nay tiểu nhân đã đích tay giết chết một người nhà của vị đại tẩu, tự nhận thấy tội nghiệt rất nặng, chỉ có cái chết mới chuộc lại được tội lỗi của mình thôi.

Nói xong, y giờ tay lên đập mạnh vào đỉnh đầu.

Thiếu phụ thấy thế thất thanh la lớn.

Độc Cô Ngọc không ngờ người này lại có cử chỉ ấy, vội đưa tay phải ra chụp lấy cổ tay của tên nọ.

Đại hán nọ gượng cười nói tiếp :

- Tướng công hà tất phải cứu kẻ đáng chết này làm gì?

Độc Cô Ngọc khuyên bảo y rằng :

- Người tưởng chết như vậy là có thể đền được hết nghiệp tội hay sao? Như vậy người đã làm rồi. Người đã biết hối cải sao không để tấm thân hữu dụng làm những việc thiện để bổ cứu lại những tội lỗi xưa, như vậy có hơn không?

Gương mặt rung động luôn, đại hán nọ rất cảm động, liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi cúi đầu xuống, không nói năng gì nữa.

Độc Cô Ngọc đã trông thấy rõ hành động của tên nọ, chàng chỉ thở dài một tiếng rồi tiếp :

- Người đứng dậy đi! Ta đang có một việc này muốn người đi làm giúp.

Đại hán rất cung kính, vái một lạy, đứng dậy nghiêm nghị đáp :

- Tướng công thật là đại nghĩa, không những không thêm giết chết kẻ đầy tội lỗi này, mà lại còn dạy bảo cho như vậy, on đức này dù đến ngày chết, Vương Đồng tôi cũng không dám quên. Nếu tướng công muốn sai bảo gì dù có phải nhảy vào chỗ chết, tiểu nhân cũng không dám từ chối.

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Người lại làm rồi. Đó là do người có ý niệm lương thiện mà đã tự cứu lấy người, chứ ta có on đức gì với người đâu. Trái lại, ta thấy người biết hối cải một cách can đảm như vậy ta rất lấy làm kinh ngạc...

Nói tới đó, chàng mỉm cười, quay lại nói với thiếu phụ nọ tiếp :

- Y là thuộc hạ của một người bạn tri giao của tại hạ, tay y đã giết chết một người nhà của một đại tẩu, nhưng tại hạ thiết nghĩ giết một người không bằng cảm hóa một người...

Thiếu phụ nọ bỗng đỡ lời :

- Người chết không thể nào phục sinh, dù có giết chết y cũng không bổ ích gì cả và thiếp cũng không muốn vì thế mà tạo nên nghiệp tội. Hơn nữa, y giết người cũng là do sự bất đắc dĩ. Vừa rồi thiếp đã tai nghe mắt thấy cả rồi, tướng công muốn xử trí như thế nào thì cứ việc xử trí, chứ thiếp không có dị nghị gì hết.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta nói như vậy cũng phải cảm động, vội vái một lạy, nghiêm nghị nói tiếp :

- Khí độ của đại tẩu rất hơn người, khiến kẻ tu mi bấy trước này cũng phải hổ thẹn vô cùng và rất kính phục đại tẩu.

Nói tới đó, chàng lớn tiếng bảo đại hán nọ tiếp :

- Có mau ra cảm tạ vị đại tẩu này không?

Đại hán áo đen vâng lời, vái lạy thiếu phụ và cảm ơn rằng :

- Đa tạ đại tẩu đã tha chết cho!

Thiếu phụ nọ vội đáp lễ và trả lời :

- Tráng sĩ khỏi phải đa lễ như thế. Tiểu nữ không dám.

Thấy nàng ta rất đài hoàng và nghiêm trang, Độc Cô Ngọc khen thầm rồi trầm ngâm giây lát mới nói với nàng ta tiếp :

- Bây giờ sắp đến canh năm rồi, chúng ta không tiện ở lại nơi đây nữa. Đáng lẽ tại hạ đích thân tiễn đại tẩu vào trong thành nhưng còn có việc bận phải làm nên muốn nhờ thuộc hạ của người bạn tri giao hộ tống đại tẩu. Chẳng hay đại tẩu nghĩ sao?

Thiếu phụ nọ đáp :

- Thiếp được tướng công trọng nghĩa bảo tồn thanh bạch cho, ơn đức không kém gì cha mẹ thiếp. Đâu dám còn phiền tướng công tiễn như thế nữa, còn vị tráng sĩ này...

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Trời chưa sáng tỏ, đại tẩu là một nữ lưu, đi một mình sao tiện, mong đại tẩu không nên nề hà như thế nữa.

Rất cảm động, liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái thiếu phụ đáp :

- Đa tạ tướng công đã có lòng tốt như vậy, thiếp đâu không dám không tuân lệnh, nhưng...

Nàng nói tới đó bỗng ngắt lời. Độc Cô Ngọc rất nhiên nên vội nghiêm trang đỡ lời :

- Đại tẩu khỏi phải lo ngại, tại hạ nguyện lấy tính mạng của mình để bảo đảm.

Thiếu phụ mặt đỏ bừng, vội biện bạch :

- Xin tướng công chớ có hiểu lầm. Không phải thiếp không tin vị tráng sĩ này nhưng chỉ sợ người nhà của thiếp sẽ làm cho tráng sĩ này phải khó chịu đấy thôi.

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp :

- Đại tẩu nói như thế...

Thiếu phụ nọ cúi đầu xuống khẽ đáp :

- Gia ông (bố chồng) là huyện lệnh của huyện Phúc Đình.

Kêu “ồ” một tiếng, Độc Cô Ngọc ngượng vô cùng liền nói tiếp :

- Thế ra đại tẩu là thiếu phụ nhân của nhà nội? Tại hạ thất kính thật. Người trong võ lâm tuy coi làm quan nhân là sỉ nhục nhưng không bao giờ có ý nghĩ khinh bỉ. Xin thiếu phụ nhân lượng thứ cho.

Thiếu phụ cúi đầu đáp :

- Thiếp không dám

Độc Cô Ngọc gượng cười quay lại hỏi đại hán áo đen rằng :

- Ta muốn nhờ người tiễn thiếu phu nhân vào thành, người có bằng lòng không?

Đại hán nọ cung kính đáp :

- Tiểu nhân xin tuân lệnh.

Độc Cô Ngọc rất trang nghiêm và nói tiếp :

- Từ đây đến Phúc Định tuy không xa mấy nhưng phải cẩn thận đề phòng mới được. Nếu có việc gì suy suyển thì ta không dễ yên cho người đâu.

Đại hán nọ đứng yên đáp :

- Xin tướng công cứ yên tâm. Vương Đồng dù bị rụng đầu, đổ máu cũng không dám làm lỡ việc của tướng công sai bảo.

Độc Cô Ngọc gật đầu nói tiếp :

- Công việc ở đây xong xuôi, thế nào ta cũng quay trở về Động Đình. Người cứ về thưa với Thiếu trại chủ là chính ta đã giết chết tên họ Đỗ. Nguyên nhân ra sao người khỏi cần phải nói nhiều, sau này gặp Thiếu trại chủ ta sẽ nói sau. Thôi! Người đi đi!

Đại hán bồng vãi Độc Cô Ngọc một lạy rồi đứng dậy buông xuôi tay đứng nghiêm.

Độc Cô Ngọc quay lại nói với thiếu phụ tiếp :

- Thiếu phu nhân cứ yên tâm để cho y hộ tống mà quay trở về quý phủ. Tại hạ phải đi trước một bước, vậy xin cáo lui.

Nói xong, chàng chấp tay vãi một vãi rồi quay người đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Long Phan tam hiện

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, mặt trời lặn, mặt trời mọc...

Một buổi sáng nọ, trời mới tang tảng sáng, mặt trời còn chưa chịu lộ dạng. Tiết trời đầu xuân ở miền Nam quý hồ không bao giờ giá lạnh như ở miền Bắc.

Núi Động Cung như bị mây và sương mù bao trùm. Lúc ấy trên con đường nhỏ ruột dê có một thư sinh áo trắng trông rất đẹp trai đang đi lên đỉnh núi. Bộ pháp của chàng rất nhanh, chỉ trong giây lát chàng đã lên tới giữa lưng núi rồi.

Càng lên cao, bao giờ sương mù cũng càng thêm dày đặc bấy nhiêu. Thư sinh nọ ngừng đầu nhìn lên đỉnh núi, chau đôi lông mày kiếm lại, lẩm bẫm nói :

- Sương mù dày đặc thế này nhất thời khiến ta...

Đột nhiên có tiếng rú kêu rất hùng tráng ở trên đỉnh núi vọng xuống. Vì có tiếng vang vọng trở lại nên tiếng kêu ấy nghe như rất dài.

Thư sinh nọ giật mình đến thót một cái, vội ngừng chân lại, ngừng đầu nhìn lên đỉnh núi lẩm bẫm nói tiếp :

- Tiếng kêu rú của người này hùng hồn như vậy, nội lực ắt hẳn phải xung túc lắm, chắc y thế nào cũng là một vị nội gia cao thủ? Nơi đây, trên núi này... trả lẽ lại là Nam Hoang lục hung?

Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời, vội nhảy vào trong bụi mây ở cạnh vách núi ẩn núp.

Trong đám sương mù dày đặc, có một cái bóng người như sao sa phi thân xuống nhanh như điện chớp. Chỉ trong nháy mắt, người đó đã xuống được hơn trăm trượng rồi. Y lại nhún chân vào ngọn cây nhảy một cái nữa đã xuống tới lưng núi.

Thấy thân pháp tuyệt thế của người đó lợi hại như vậy, thư sinh cũng phải kinh hãi thán. Và khi thấy người đó đang đi xuống gần chỗ mình đang ẩn núp, chàng ta lại càng đứng sát lưng vào vách núi cho kín đáo thêm.

Một luồng gió mạnh thổi qua đầu, thư sinh vội ngừng đầu nhìn lên đã thấy người nọ phi thân qua đầu mình nhảy xuống bên dưới rồi.

Chờ người nọ đi khỏi rồi, thư sinh mới thở nhẹ một cái.

Bỗng nghe thấy người nọ khê kêu ủa một tiếng và đột nhiên ngừng chân lại, rồi lại quay trở lên, không khác gì một bóng ma. Chỉ thoáng cái, y đã nhẹ nhàng nhảy xuống con đường ruộng dẽ mà thư sinh vừa đứng ở đó.

Thấy thế, thư sinh không biết nên đối phó ra sao thì người nọ đã cười khẩy và nói :

- Trái đất tròn có khác, đi tới đâu cũng gặp nhau cả. Hôm nay mỡ lại được gặp các hạ ở nơi đây thực là hân hạnh vô cùng.

Người đó mặc chiếc áo dài đen, mặt trắng không râu, trông rất hung tà, chính là Lang Tâm Tú Sĩ Xích Nguyên Thông, người trong nhóm Nam Hoang lục hung.

Thư sinh áo trắng miễn cưỡng tiến lên một bước, chấp tay vái và đáp :

- Tại hạ trông thấy thân pháp tuyệt thế của các hạ lại tưởng là rồng thần ở trên trời giáng, nhưng không ngờ lại là bạn họ Xích, quả thực là...

Nguyên Thông đột nhiên cười the the ngắt lời đối phương mà nói :

- Bạn quá khen đấy thôi. Xích mỡ đang có việc bận nên cứ vội đi bừa như thế, làm nhơ bẩn cả pháp nhơn và làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng nếu không phải như vậy thì Xích mỡ làm sao mà lại được gặp các hạ?

Thư sinh áo trắng ngăn người ra giây lát rồi gượng cười nói tiếp :

- Bạn họ Xích bảo đang bận việc, tại hạ không dám nói nhiều làm lỡ mất công việc của bạn đi. Bạn cứ việc tự tiện đi đi, ngày khác tại hạ sẽ đến Nam Hoang thăm các bạn sau.

Nguyên Thông cười khẩy đỡ lời :

- Xích mỡ tìm kiếm các hạ đã lâu ngày rồi. Hôm nay không hẹn mà gặp nhau ở nơi đây, đang lấy làm hân hoan thì khi nào mỡ lại bỏ đi ngay như thế?

Thư sinh áo trắng giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi tiếp :

- Cái gì? Bạn họ Xích tìm kiếm Đồ Ngọc này ư? Chẳng hay có việc gì chi giáo thế?

Nguyên Thông cười khẩy một tiếng, mắt lộ hung quang, lạnh lùng đáp :

- Không dám, Xích mỡ đang muốn lãnh giáo đây.

Thư sinh áo trắng ấy chính là Độc Cô Ngọc, đang vội đi Phạm Tinh sơn. Lúc này chàng thấy đối phương mặt hơi biến sắc liền ngạc nhiên hỏi :

- Bạn họ Xích nói như thế...

Nguyên Thông vội xua tay lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Bạn họ Đồ tài ba lắm, giả dạng rồng giống hệt rồng, giả dạng hổ giống hệt hổ.

Xích mỡ này rất lấy làm kính phục.

Độc Cô Ngọc gượng cười nói tiếp :

- Bạn họ Xích là cao nhân của đương thời, tiếng tăm lừng lẫy bát hoang. Chả hay muốn nói gì thì xin bạn cứ việc nói thẳng ra, hà tất phải nói xa nói xoi như thế làm chi?

Mắt lộ hung quang, Nguyên Thông lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Các hạ nhanh nhẩu thực! Được, đã thế chúng ta cứ nên vào đề ngay thì hơn.

Hôm nọ sau khi chia tay, Xích mỡ cứ ân hận là chưa được lãnh giáo tuyệt nghệ của bạn, ngày hôm nay may mắn gặp gỡ ở nơi đây, Xích mỡ rất muốn được toại tâm nguyện ấy.

Độc Cô Ngọc biết bữa nọ đối phương đã bị mắc hóm rất lớn nên trong lòng không cam tâm mà chỉ muốn tìm kiếm mình để trả thù tuyệt hận.

Độc Cô Ngọc đoán không sai. Xích Nguyên Thông là người rất giảo hoạt. Ngày đó chàng vừa đi khỏi thì y mới phát giác. Người lớn mắc hóm trẻ con

nên khi biết bị Độc Cô Ngọc đánh lừa, y vừa hổ thẹn, vừa tức giận. Nguyên Thông vội đuổi theo, chỉ muốn kiếm ngay được Độc Cô Ngọc để trả thù tuyệt hận. Cũng may, lúc ấy Liễu Chân Chân có ý riêng nên mới dừng thủ đoạn nhu mì bảo Nguyên Thông đi nơi khác.

Không ngờ Nguyên Thông lại rất giao hoạt và khôn ngoan, y đi chưa đầy trăm dặm đã vỡ nhẽ là đã trúng kế diệu hồ ly son của Liễu Chân Chân. Y biết Chân Chân là người rất dám dăng, vắng mặt mình thì việc gì y thị cũng dám làm hết.

Càng nghĩ Nguyên Thông càng tức giận, vội quay trở lại chỗ Động Cung nhưng tìm kiếm mãi cũng không thấy Chân Chân đâu hết. Y là người rất hay ghen tuông, khi nào lại để cho người khác được hủ hỉ với người yêu của mình nên y lại tìm tới mật thất của Chân Chân. Lúc ấy chính là lúc Tư Đồ Sương và ông già họ Trà mới rời khỏi nơi đó không lâu. Y thấy đồ đạc bừa bãi và không thấy tung tích của Chân Chân đâu hết, đang kinh ngạc và hồ nghi thì đã thấy Chân Chân quay trở lại. Nàng ta giả bộ không biết gì và cũng không chịu nói rõ sự thực. Chỉ khóc khóc, mếu mếu làm nũng một hồi thế là Nguyên Thông nguôi cơn giận ngay.

Tuy Nguyên Thông biết Chân Chân rất khôn ngoan, không bao giờ chịu nói rõ sự thực, nhưng bất gian phải bắt được cả đôi mới được. Nay không có bằng cớ gì thì không thể buộc tội nàng ta được nên bao nhiêu sự tức giận y đều đổ cả lên đầu Độc Cô Ngọc và đã thề nguyền là phải diệt trừ cho được chàng mới thôi.

Tìm luôn mấy ngày như vậy mà không thấy hình bóng của Độc Cô Ngọc đâu hết thì lúc ấy Tứ hung kia bị Tư Đồ Sương với ông già họ Trà đánh lừa đã lần lượt tới cả.

Đến khi hỏi rõ nguyên nhân chúng mới biết là bị mắc hóm, nên cả sáu đều tức hận Tư Đồ Sương khôn tả. Chúng cùng thề với nhau là phải quét sạch cho được Mân Tây bát động mới thôi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Nguyên Thông ở trên đỉnh núi Động Cung phi thân xuống, chuyến đi này của y là có nhiệm vụ rất quan trọng, ngờ đâu quý xui thân khiến, lại gặp được Độc Cô Ngọc ở nơi đây.

Nguyên Thông đã được liệt vào cao thủ hạng nhất trong võ lâm, tất nhiên hai mắt của y phải rất thính. Khi phi thân lướt qua đầu Độc Cô Ngọc, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng thở nên y vội quay đầu lại nhìn. Không ngờ lại là kẻ tình địch mà y tìm kiếm mãi không thấy nên y vừa mừng rỡ, vừa tức giận, đẹp ngay nhiệm vụ quan trọng kia sang một bên, muốn giết chết Độc Cô Ngọc trước rồi mới lên đường sau.

Nhưng y có biết đầu Độc Cô Ngọc bây giờ đã khác hẳn xưa kia vì Huyền quan huyết đã đã thông rồi.

Độc Cô Ngọc ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Bạn họ Xích! Điều thứ nhất xưa nay chúng ta không có thù hằn gì với nhau. Điều thứ hai...

Nguyên Thông cười the thé đỡ lời :

- Bạn nói sai rồi. Ân chúng võ học với nhau có cứ gì phải có thù oán mới ân chúng được? Lỡ mất dịp may này không biết đợi chờ đến năm nào tháng nào chúng ta mới gặp được nhau? Thôi, bạn họ Đỗ đừng có nói nhiều nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói càng tức giận thêm, liền nghĩ bụng :

“Sở dĩ ta chịu nhịn là chỉ vì chưa trả được thù lớn, không muốn gây nhiều cường địch đầy thôi. Chẳng lẽ ta sợ người hay sao?”

Thế rồi chàng trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi lại :

- Nếu bạn họ Xích cứ nhất định đòi chỉ giáo thì tại hạ đâu dám để cho bạn thất vọng. Nhưng không hiểu bạn định chỉ giáo bằng cách nào?

Nguyên Thông nghe nói liền nghĩ bụng :

“Tiểu quý này khéo giả vờ thực!”

Nghĩ đoạn y cười khẩy đáp :

- Nếu các hạ nhanh nhẩu sớm hơn một chút thì việc gì mà phải tốn nhiều lời, tốn hơi sức...

Nói tới đó, hai mắt của y lại lộ hung quang và nói tiếp :

- Thế này vậy, ra tay đấu với nhau tốn rất nhiều thì giờ. Chỉ bằng chúng ta so sánh cường lực với nhau, chỉ hạn đầu ba chiêu thôi. Nếu Xích mở thua thì Xích mở đi luôn và từ giờ trở đi không bao giờ nói đến chuyện võ công nữa.

Y giao hoạt thực vì y biết Độc Cô Ngọc đã được Đại Mạc Đà Tẩu với Thanh Thành tứ hữu trau dồi võ công cho nên đấu với nhau chưa chắc y đã đắc thắng một cách nhanh chóng cho nên y mới kiếm yếu điểm nhất của Độc Cô Ngọc là nội lực.

Do đó y mới đề nghị so tài bằng cường lực. Y định dùng cường lực chấn động Độc Cô Ngọc chết ngay tại chỗ rồi đẩy xuống dưới vực thẳm để diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn.

Độc Cô Ngọc là người thông minh, khôn ngoan hơn người sao lại không biết Nguyên Thông muốn mượn cơ hội ân chúng võ công này để ngấm ngấm hạ

sát thủ giết chết mình. Tuy chàng biết dụng ý của đối phương rất ác độc nhưng chàng là người rất kiêu ngạo, có bao giờ chàng lại chịu tỏ vẻ hèn kém đâu, nên chàng lại suy tính thầm :

“Như vậy càng hay, nhân lúc này ta cũng nên thử xem sau khi đã đã thông huyền quan rồi công lực đã tiến bộ đến mức độ nào?”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì Nguyên Thông đã hỏi :

- Nếu bạn nhận thấy thi đua chưởng lực không tiện thì thay đổi môn khác cũng được?

Biết đối phương nói khích mình, Độc Cô Ngọc cười ha hả đỡ lời :

- Khỏi cần khỏi cần. Tại hạ không phản đối cách thức này, mời bạn cứ việc ra chưởng đi?

Chàng vừa nói vừa vận công lực vào cánh tay phải và đứng một cách rất ung dung.

Thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy, Nguyên Thông hơi ngạc nhiên nhưng lại cười khì ngay và đáp :

- Hay lắm, bạn họ Đỗ hãy tiếp thử chưởng này của mỗ xem?

Y chỉ sử dụng có sáu thành công lực thôi và giờ chưởng lên tấn công ngay nhưng tay y đã dồn ra một luồng chưởng lực rất mạnh rồi.

Độc Cô Ngọc lần đầu tiên chính thức đối chưởng với người, mà kẻ địch lại là một người trong nhóm Nam Hoang lục hung, đã khét tiếng hung ác lâu năm, nên chàng không dám coi thường. Vừa thấy Nguyên Thông giờ hữu chưởng lên, chàng đã vận hết công lực vào bàn tay để chống đỡ.

Chưởng lực của hai người va đụng vào nhau kêu đến bùng một tiếng. Cát bụi bay mù mịt, kinh khí tỏa sang bốn phương.

Độc Cô Ngọc vẫn đứng yên mặt lộ vẻ hớn hờ.

Còn Nguyên Thông thì người hơi lão đảo, mặt đã biến sắc, trong bụng rất ngạc nhiên và nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ mình đã đoán lầm chăng? Nếu vậy càng không thể để cho y sống sót..”

Y không biết Độc Cô Ngọc đã đã thông Huyền quan rồi và cũng không biết chàng ta đã giờ toàn lực ra chống đỡ nên y cười khì một tiếng lại nói tiếp :

- Chưởng lực của bạn họ Đỗ hùng mạnh thực, xin thử thách chưởng thứ hai này của mỗ xem sao?

Y vừa kinh hãi vừa tức giận và còn hồ thẹn nên y đã ngheh tị mười thành công lực ra tấn công nên chưởng lực này của y oai thế mạnh gấp trước mấy bội.

Độc Cô Ngọc thấy thế kinh hãi lắm, liền nghiêng răng mím môi giờ song chưởng, giờ hết toàn lực ra chống đỡ. Chưởng kinh chạm nhau kêu đến bùng một tiếng thực lớn.

Nguyên Thông vẫn đứng yên tại chỗ, còn Độc Cô Ngọc thì bị đẩy lui năm bước.

Khi huyết trong người chàng rạo rực, mặt đã tái mét, trợn ngược lông mày kiếm đang định bước lên thì Nguyên Thông đã cười the thé tiếp :

- Xích mỗ cứ tưởng bạn giàu tài, thì ra tài ba của bạn chỉ tầm thường như vậy thôi.

Thôi, hãy tiếp chưởng thứ ba này của mỗ.

Tuy y nói thế nhưng sự thực y cũng hãi sợ lắm vì không ngờ nội lực của Độc Cô Ngọc lại hùng mạnh đến như vậy. Y đã định tâm giết chết Độc Cô Ngọc thì chớ cần thì giờ mà suy nghĩ nhiều, nên không đợi đối phương đứng vững, y đã giờ song chưởng lên nhằm giữa ngực Độc Cô Ngọc tấn công tiếp.

Độc Cô Ngọc không ngờ đối phương hèn mạt đến như vậy, không đợi mình đứng vững đã ra tay tấn công ngay nên chàng cũng phải kinh hoàng, bụng bảo dạ rằng :

“Nguy tai!”

Chàng đánh liều, giận dữ hét lớn một tiếng, cũng vội giờ song chưởng lên chống đỡ luôn.

Sau một tiếng kêu bùng, cát bụi bay mù mịt, u ám cả một góc trời.

Nguyên Thông chỉ hơi lão đảo thôi, còn Độc Cô Ngọc thì bị đẩy lui mấy bước, tạng phủ đau như cắt, suýt tí nữa thì thổ máu tươi ra ngay. Sắc mặt tái mét, tai ù mắt hoa, người lão đảo như sắp ngã, nhưng chàng vẫn gượng trấn tĩnh cố đứng yên.

Nguyên Thông cười the thé, hai mắt lộ hung quang và nói tiếp :

- Người có thể đỡ được ba chưởng của Xích mã không chết như vậy cũng đã có thể nói là người số một trong những người trẻ tuổi. Nhưng tiếc thay, các hạ lại sắp phải chôn xương vùi xác ở chốn núi hoang này. Xích mã phải giết các hạ trước rồi mới đi kiếm Tư Đồ Sương và lão già họ Trà thanh toán sau.

Y nói rất đúng. Nếu không phải Huyền quan đã đã thông thì Độc Cô Ngọc chỉ đỡ một chưởng của y cũng đủ toi mạng rồi.

Nguyên Thông nói xong đã cười the thé, lại giờ chưởng lên định tấn công Độc Cô Ngọc tiếp!

Biết lần này không thể nào thoát thân được, Độc Cô Ngọc phần uất khôn tả, bắt đắc dĩ lại dành vội vận hết công lực lên và nhin đau chuẩn bị đấu thí mạng với đối phương một chưởng nữa.

Ngờ đâu Nguyên Thông vừa giờ hữu chưởng lên bỗng giật mình đến thót một cái và vội quay người về phía sau, đưa mắt nhìn bốn chung quanh, lớn tiếng quát hỏi :

- Vị cao nhân nào ở đây thế, xin mời ra tương kiến!

Độc Cô Ngọc bỗng thấy Nguyên Thông buông xuôi tay xuống, đang thắc mắc vô cùng nhưng sau nghe thấy đối phương nói như thế mới vỡ lẽ. Tuy vậy chàng vẫn không biết người nào ẩn thân ở trong bóng tối ra tay trợ giúp mình?

Lúc ấy sương mù đã tan dần. Trong vòng mười trượng đã trông thấy rõ cây cỏ nhưng vẫn yên lặng như tờ, không có một tiếng vang nào cả.

Nguyên Thông lảng lạng để ý tìm kiếm một hồi, không sao nhìn được nữa, lại cười khẩy một tiếng, mắt lộ hung quang và nói tiếp :

- Xích mã lại tưởng vị cao nhân nào? Thì ra chỉ là đồ chuột nhắt, núp trong xó tối, không khác gì là một con rùa rụt đầu rụt cổ vậy.

Y vừa nói xong thì sau tảng đá lớn ở phía bên trái đã có giọng lầm lì đỡ lời :

- Lão phu tướng Lang Tâm Tú Sĩ trong nhóm Nam Hoang lục hung có tài ba kinh người như thế nào, thì ra chỉ là một con trùng ngu xuẩn và mù quáng.

Độc Cô Ngọc nghe thấy giọng nói ấy giật mình đến thót một cái, máu trong người sôi lên sùng sục, giận dữ nhìn về phía có tiếng nói và chưa kịp lên tiếng thì Nguyên Thông đã biến sắc mặt và hỏi :

- Ngài là vị cao nhân nào thế?

Hòn đá đó cách Nguyên Thông chừng năm trượng thôi. Nay người ta đã lên đến chỗ gần năm trượng mà Nguyên Thông không hay biết một tí gì, như vậy không hãi sợ sao được?

Phía sau tảng đá lại có tiếng cười khẩy và nói tiếp :

- Với nhân hiệu nho nhỏ của Nam Hoang lục hung các ngươi chưa xứng hỏi đến tên tuổi của lão phu. Nếu ngươi chưa chán đời thì mau cúi đầu cụp đuôi đào tẩu ngay đi.

Chỉ vì khiếp sợ công lực của đối phương nên Nguyên Thông mới phải nhũn nhặn như vừa rồi. Nhưng dù sao Nam Hoang lục hung cũng đã nổi danh lâu năm, người trong võ lâm nghe thấy tên tuổi của bọn chúng đã khiếp đảm, như vậy khi nào y lại chịu để cho đối phương khinh thị đến như thế. Nên y vừa nghe thấy đối phương nói xong mặt đã biến sắc, mắt lộ hung quang đang định trả lời thì Độc Cô Ngọc đã quát lớn :

- Long Phan lão quý! Thiếu gia đang cần kiếm người đây...

Bốn chữ Long Phan lão quý vừa nổi lên, Nguyên Thông đã đột nhiên kêu ồ lên một tiếng, mặt liền biến sắc và vội quay người bỏ chạy xuống núi ngay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

Độc Cô Ngọc lại không ngờ Nam Hoang lục hung lại nhát như cáy như thế, vừa nghe thấy câu Long Phan lão quý mà đã hoảng sợ bỏ chạy ngay nên chàng cũng phải ngẩn người ra.

Chàng bỗng nghe thấy Long Phan lệnh chủ nói :

- Lang Tâm Tú Sĩ đã nổi danh lâu năm, không ngờ lại tầm thường đến như vậy... Tiểu quý, lão phu chỉ mang cái tên hiệu ra mà cũng đủ dọa nổi cường địch của ngươi phải rút lui và cứu ngươi thoát chết, vậy ngươi định cảm ơn lão phu bằng cách nào?

Độc Cô Ngọc tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, quát lớn :

- Lão quý, thiếu gia đang muốn xé xác ngươi ra làm muôn mảnh, ngươi...

Long Phan lệnh chủ cười như điên khùng, đỡ lời :

- Ngông cuồng thực, nhưng tiếc thay bây giờ ngươi vẫn chưa phải là địch thủ của lão phu. Muốn giết ngươi, lão phu chỉ cần dùng một ngón tay thôi! Nhưng lão phu đã ngao thị võ lâm mấy chục năm, có khi nào vì ngươi mà làm bẩn hai tay, làm giảm mất tên tuổi? Nếu ngươi muốn tiếp được của lão phu 1 thế hay nửa thức thì hãy đi Phạm Tinh sơn trước đi. Lúc nào quay trở về, lúc ấy ngươi mới đủ tư cách.

Nói xong y lại cười ha ha một hồi.

Độc Cô Ngọc vừa kinh hãi vừa tức giận, lại quát tháo tiếp :

- Lão quý...

Long Phan lệnh chủ vội ngắt lời nói tiếp :

- Tiểu quý đừng có tự phụ hão nữa mà lỡ mất thời giờ quý báu, phải biết Nam Hoang lục hung đã tới núi Võ Di cả rồi. Chúng đang định lên đi Mân Tây để phá phách và thiêu đốt Mân Tây bất động đấy. Ngươi còn không mau đi giúp người yêu của ngươi một tay đi?

Độc Cô Ngọc nghe thấy thế bỗng sức nghĩ đến lời nói của Nguyên Thông vừa rồi.

Chàng giật mình đến thót một cái và nhìn vào tảng đá ở chỗ cách mình năm trượng mà lớn tiếng quát bảo rằng :

- Ngày hôm nay thiếu gia hãy tạm tha cho ngươi, ba năm sau nếu thiếu gia không giết được ngươi thì không làm ngươi.

Nói xong, chàng quay về phía Võ Di mà không hay.

Độc Cô Ngọc vừa đi khỏi thì sau tảng đá đó đã có một người mặc áo đen cao lớn vạm vỡ, chùm khăn bịt mặt đang nhìn theo về phía Độc Cô Ngọc vừa đi khỏi mà cười về rất đắc chí.

Đột nhiên chỗ lưng núi, trong đám sương mù bỗng có tiếng cười khẩy vọng tới.

Tiếng cười đó tuy khê như muỗi kêu nhưng cũng đủ làm cho người bịt mặt nọ vàng tai nhức óc khiến y hãi sợ đến mặt tái mét, vội ngừng đầu lên định quát hỏi :

- Kè nào đó?

Thì trên đó bỗng có giọng nói rất lạnh lùng, vọng xuống rằng :

- Ngươi táo gan thực, dám mạo nhận danh hiệu của Long Phan lệnh chủ.

Giọng nói đó rất lạnh lùng và nghe như giọng của một người đàn bà.

Người áo đen bịt mặt với giọng run run quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Giọng lạnh lùng ở trong đám sương mù vọng ra nói tiếp :

- Long Phan lệnh chủ.

Người áo đen bịt mặt đột nhiên lui về sau một bước, hai mắt lộ vẻ kinh hoàng nhưng lại ngừng mặt lên trời cười ha ha nói tiếp :

- Con nhỏ này táo gan thực, không biết sống chết gì hết, dám ở trước mặt lão phu giả dạng thần quý như vậy...

- Cảm ơn!

Giọng nói ấy tuy lạnh lạnh nhưng mà cũng đủ làm cho người bịt mặt áo đen vang tai nhức óc và khí huyết rạo rực rồi. Người trong sương mù lại lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi tưởng ta là một con nhỏ hay sao? Ngươi hãy thử ngừng đầu lên xem vật gì đây?

Một cái bóng trắng ở trong sương mù từ từ giáng xuống, khi xuống tới lưng chừng thì lại nhanh như điện chớp và rớt xuống chỗ trước mặt người áo đen bịt mặt kêu đến cộp một tiếng.

Thì ra đó là lá cờ Long Phan lệnh, giống hệt những lá cờ lệnh mà Độc Cô Ngọc đã trông thấy trước kia, nhưng hơi nhỏ hơn và cán cờ hơi bóng hơn một chút.

Người áo đen bịt mặt trông thấy Long Phan lệnh đã run lấy bầy ngay, hơi trần trụi một chút rồi quay người chạy ngay xuống núi tức thì.

Đột nhiên có tiếng cười rất quyến rũ và giọng nói lạnh lùng quát bảo rằng :

- Long Phan lệnh đã xuất hiện, ngươi còn muốn tẩu thoát ư?

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, người bịt mặt áo đen có thân hình mảnh khảnh đó như bóng ma phi thân đuổi theo và ngăn cản ở trước mặt

người bị mặt áo đen to lớn kia luôn. Người đó chỉ trợn mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi nhìn vào mặt người áo đen to lớn chứ không nói năng gì nữa.

Người bị mặt áo đen to lớn không thấy rõ mặt của người bị mặt áo đen mảnh khảnh được, nhưng chỉ trông thấy đôi mắt sắc bén của đối phương, y cũng rùng mình sợ hãi, vội lui về phía sau mấy bước, gượng cười hỏi :

- Tuy Long Phan lệnh là thực nhưng dù sao ngươi cũng là mạo danh. Mụ già ngươi là ai thế?

Người bị mặt áo đen nói giọng đàn bà vẫn nhìn thẳng vào mặt đối phương lạnh lùng đáp :

- Ngươi cứ biết Long Phan lệnh là thực thì được rồi, ngươi là cái thá gì mà dám hỏi ta là ai. Long Phan lệnh xuất hiện, hậu quả ra sao ngươi đã biết rồi, có mau cỡi miếng vải che mặt ra, thú thực mạo nhận Long Phan lệnh chủ này để giả họa người khác làm chi không? Nói đi!

Người bị mặt áo đen cao lớn vạm vỡ, chỉ run lấy bầy chứ không nói năng gì cả.

Người bị mặt áo đen, nói giọng đàn bà lại cười khẩy một tiếng hỏi tiếp :

- Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn chờ ta ra tay thì mới chịu bỏ cái khăn bị mặt ta hay sao? Nhưng ngươi nên nhớ thủ pháp bắt xung khẩu cung của ta rất đặc biệt hiểu chưa?

Người bị mặt cao lớn lại rùng mình đến thót một cái rồi đột nhiên quát hỏi :

- Ngươi đừng có thị có một chút công lực mà muốn bắt lão phu phải nghe lời, phải biết không phải là lão phu sợ ngươi đâu, chẳng qua chỉ là nể mặt mụ già nọ đấy thôi.

Người bị mặt nói giọng đàn bà cười khẩy hỏi tiếp :

- Thế à? Tại sao ngươi lại có lòng ác độc, định giả họa người như thế? Không sao, ngươi khỏi cần phải e dè gì cả, nếu ngươi tự cho sự ước đoán của ngươi là đúng thì cứ việc ra tay tấn công đi.

Người bị mặt to lớn bỗng trở mặt lên, đôi ngươi tia ra hai luồng hung quang, chẳng nói chẳng rằng. Người bị mặt giọng đàn bà lại cười và nói tiếp :

- Tốt hơn hết ngươi mau bỏ miếng vải che mặt xuống và nói rõ hết sự thể để khỏi...

Người bị mặt to lớn vạm vỡ bỗng thét lớn một tiếng, giọng sòng chường lên đầy vẻ phía trước mạnh như bài sơn đảo hải.

Người bị mặt nói giọng đàn bà cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Châu cháu mà cũng đòi đá voi.

Người đó vừa nói vừa giơ cánh tay trắng như tuyết lên đang định phản công lại thì trên lưng chừng núi trong đám sương mù lại có tiếng quát tháo rất lớn và có một luồng ánh sáng xanh chói lọi nhanh như điện chớp bay xuống nhằm các nơi đại huyệt ở trên người bị mặt nói giọng đàn bà tấn công tới nhanh như điện chớp vậy.

Người bị mặt ấy cười khẩy một tiếng, chỉ quay nửa vòng đã tránh né được chưởng phong của người nọ và giơ tay áo lên, phát một cái. Luồng ánh sáng xanh chói lọi đã bay ngược trở về và còn nhanh hơn trước nhiều.

Đang lúc ấy người bị mặt to lớn đột nhiên cất tiếng cười như điên khùng và tung mình chạy lên trên đỉnh núi.

Người bị mặt với giọng nói đàn bà tức giận khôn tả, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi phi thân đuổi theo ngay, ra tay nhanh như điện chớp chụp ngay vào sau lưng của đối phương.

Chỉ nghe thấy kêu xoẹt một tiếng, áo của người bị mặt cao lớn vạm vỡ đã bị xé rách một mảnh, suýt nữa thì y bị người nọ bắt được.

Không còn nghĩ gì đến áo bị cào rách, người bị mặt to lớn đã phi thân vào trong đám sương mù ở trên đỉnh núi chạy mất.

Người bị mặt nói giọng đàn bà chụp hụt đối phương hậm hực vứt mảnh giẻ rách xuống đất rồi giơ tay lên cách không điểm một cái. Một luồng chỉ phong đã nhằm Phụng nhôn huyệt ở phía sau lưng của đối phương bắn luôn.

Người bị mặt to lớn đã lún vào trong đám mây sương mù rồi mà vẫn còn kêu hừ một tiếng ngã xuống kêu đến bịch một tiếng.

Người đàn bà bị mặt cười khanh khách vội phi thân tới chỗ người bị điểm huyệt té ngã đã không thấy tung tích của đối phương đâu hết.

Vì chỗ ấy sương mù quá dày đặc nên không sao trông thấy những vật ở cách xa năm trượng và cũng không nghe thấy một tiếng động nào hết, người đó đoán chắc đối phương đã được kẻ dùng ám khí tấn công lên mình vừa rồi cứu đi mất.

Người bị mặt nói giọng đàn bà hậm hực quay trở lại chỗ Độc Cô Ngọc. Nàng ta vừa đi khỏi thì chỗ đó đã có giọng khàn khàn nói :

- Nguy hiểm thực, vết thương của lão phu có nặng lắm không?

Một giọng nói rất lạnh lùng trả lời rằng :

- Không sao, may chi phong của y không bắn trúng chỗ yếu hiểm, nhất thời không bị chết đâu. Xem như vậy con nhãi này thể nào cũng là truyền nhân của mụ tú bà và đã học hỏi được hết võ học ở trong cuốn Quy Nguyên chân kinh rồi. Lan Hoa chỉ của y thị đã được chân truyền của mụ tú bà, bây giờ đã dụ được y thị ra thì chúng ta có thể khoanh tay đứng xem được rồi.

- Khoanh tay đứng yên ư? Chả lẽ lão đại đã bị chi phong của con nhãi dọa nạt đến mất hết hồn vía rồi hay sao? Bây giờ mới chính là lúc chúng ta từ chỗ sáng lặn vào trong bóng tối để nghĩ kế khác mà đối phó đi thôi.

Tiếng nói ấy vừa dứt thì bốn bề đã yên lặng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ai thực ai giả?

Trên con đường núi cong queo ở bên phía Tây núi Động Cung đang có một thiếu niên áo trắng mặt mày rầu rĩ và đi như bay xuống dưới chân núi.

Người đó chính là Độc Cô Ngọc. Nghe nói Mân Tây bát động bị người tấn công nên chàng vội đi cứu viện. Lúc này chàng nóng lòng sốt ruột, chỉ mong có cánh mà bay tới ngay.

Chàng biết Nam Hoang lục hung tâm thù Mân Tây bát động cũng chỉ vì mình mà Tư Đồ Sương đã gây thù hằn với bọn Lục hung ấy.

Tha hồ mà chàng nóng lòng như thiêu, nhưng sự hiện thực vẫn rất lạnh lùng tàn nhẫn. Lúc ấy chàng đang ở trong núi Động Cung, muốn đi tới núi Vô Di thì ít nhất phải đi ba ngày đường nữa thì mới tới nơi.

Chàng vừa đi vừa nghĩ vớ nghĩ vẩn, chàng tức giận bọn Lục hung khôn tả và bụng bảo dạ rằng :

“Nếu Mân Tây bát động mà có bị suy yếu chút nào, sau này ta học hỏi võ nghệ thành công rồi thể nào cũng phải giết sạch Lục hung và còn tới sào huyết của chúng phá tang hoang hết mới thôi.”

Lúc ấy chàng đã giờ hết tốc lực khinh công ra đi, chỉ còn một quãng đường nữa là xuống tới dưới chân núi, cảnh sắc ở dưới chân núi như thế nào chàng đều trông thấy rõ. Tuy cảnh nơi đó rất đẹp nhưng chàng không còn tâm trí gì để thưởng thức mà chỉ cắm đầu chạy thẳng thôi.

Chàng đang đi bỗng thấy trước mặt có một khu rừng thông liền nghĩ bụng :

“Quý hồ xuống tới chân núi này thể nào ta cũng phải mua một con ngựa để cưỡi và phải đi cả ngày lẫn đêm, thể nào cũng phải tới đến Mân Tây bát động trước bọn Lục hung mới được...”

Chàng nóng lòng đi cứu người mà quên tài hơi sức của mình với võ công lúc này dù chàng có đi tới đó cũng vô ích thôi.

Chỉ còn mấy bước nữa là tới khu rừng thông thì bỗng nhiên trong rừng có một cái bóng đen như bóng ma lảng lảng phi thân ra đứng ngay trước mặt Độc Cô Ngọc.

Đang nóng lòng như thiêu và cắm đầu chạy như bay, Độc Cô Ngọc bỗng thấy phía đằng trước có bóng người thấp thoáng ngăn cản lối đi, chàng vội ngừng đầu lên nhìn, thấy trước mặt mình là một người áo đen mặt, thân hình mảnh khảnh, hai mắt rất sáng, đang nhìn thẳng vào mặt mình. Chàng giật mình đến thót một cái vội hỏi :

- Ngài...

người mặt áo đen mảnh khảnh kia bỗng cười khi và hỏi :

- Có phải ngươi muốn hỏi tôi tại sao lại ngăn cản lối đi của ngươi đấy không?

Nghe thấy giọng nói của đối phương, Độc Cô Ngọc ngẩn người ra và nghĩ bụng :

“Thế ra người này là đàn bà...”

Chàng vừa nghĩ vừa trả lời :

- Phải, tại hạ có ý ấy thực.

Người nọ vẫn nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc và hỏi tiếp :

- Tôi muốn hỏi các hạ việc này và cũng muốn nói cho người biết một việc nữa.

Độc Cô Ngọc hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi tại hạ việc gì và muốn nói cho tại hạ biết việc gì? Xin nói mau vì tại hạ còn có việc cần phải đi ngay.

Người áo đen bịt mặt ấy bỗng cười khi và đỡ lời :

- Tôi biết. Người không nên vội vã như thế, cứ thủng thẳng, tôi cam đoan không làm lỡ việc lớn của người đâu. Tôi hãy hỏi người vấn đề này trước, có phải người định đi Mân Tây bát động đấy không?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Cô nương này là ai thế?”

Chàng lại hỏi luôn :

- Chẳng hay cô nương là ai?

Người nọ đáp :

- Người đừng hỏi tôi là ai vội, hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã.

Trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc đáp :

- Phải, tại hạ đang muốn đi Mân Tây bát động thực.

Người nọ lại nhìn Độc Cô Ngọc hỏi tiếp :

- Có phải vì Nam Hoang lục hung sắp đi Mân Tây bát động phá phách và Tư Đồ Sương lại là người yêu của người phải không?

Độc Cô Ngọc lại giật mình đến thót một cái, vội lui về phía sau một bước trầm giọng hỏi lại :

- Cô nương là ai? Tại sao...

Người nọ vừa cười vừa ngắt lời :

- Tôi là ai lát nữa tôi sẽ nói cho người hay, bây giờ người hãy nên trả lời câu hỏi của tôi trước đã.

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ thiết tưởng không có việc gì cần phải nói cho cô nương biết những vấn đề ấy.

Người nọ cười nũng nịu nói tiếp :

- Tốt hơn hết người nên nói cho tôi hay, bằng không tôi không để cho người đi qua đây đâu.

Độc Cô Ngọc nghe nói cả giận, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, lạnh lùng hỏi lại :

- Cô nương có thể ngăn nổi tại hạ ư?

Người nọ cười khúc khích đáp :

- Không tin thì người cứ thử đi qua xem?

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng, lớn bước đi luôn về phía trước. Người nọ chỉ nhìn chàng thôi chứ không hề cử động gì hết.

Độc Cô Ngọc cách đối phương không đầy bốn năm thước, chỉ đi thêm mấy bước là có thể đi cạnh người đó ngay mà chàng cũng chưa thấy đối phương có cử động gì cả. Đang cảm thấy ngạc nhiên thì bỗng thấy trước mặt có một luồng kinh khí vô hình dồn tới, không khác gì một hàng rào tường bằng gang khiến chàng không sao tiến lên nổi nửa bước.

Chàng vội ngừng đầu nhìn thấy đối phương vẫn trở mặt nhìn mình và miệng thì mỉm cười mà không hề cử động chút nào.

Độc Cô Ngọc lại nghĩ tiếp :

“Nàng ta giờ công lực gì ra thế? Hình như sánh với Tư Đồ Sương nàng lại còn...”

Người nọ khúc khích cười và nói tiếp :

- Thế nào? Tôi nói có đúng không? Thôi! Người nên nói cho tôi biết thì hơn.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, cười khẩy một tiếng rồi bỗng xông mạnh về phía trước. Ngờ đâu chàng chỉ tiến lên như thường thì không sao, nhưng lúc này chàng bỗng dùng hết sức xông lên liền cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh hất chàng bắn trở lại, phải lui luôn mấy bước rồi mới gượng đứng vững được.

Lúc ấy chàng mới biết đã gặp phải cao nhân. Nếu mình nhất định không nói gì thì quả thực không thể đi được nửa bước. Bất đắc dĩ chàng đành thờ dài một tiếng rồi cương quyết hỏi lại :

- Thần công của cô nương khiến tại hạ rất chịu phục, nhưng cô nương đã biết tại hạ có việc khẩn cấp tại sao cứ đùa giỡn tại hạ như thế?

Người nọ vừa cười vừa đáp :

- Ai đùa giỡn người? Tôi nói câu này người đừng có tức giận nhé, với công lực của người lúc này nếu có kịp thời đi Mân Tây bát động cũng chả làm nên được trò trống gì đâu... Và lại, Tư Đồ Sương có coi bọn Nam Hoang lục hung vào đâu đâu. Cho nên tôi khuyên người đừng có nóng nảy như thế, hãy bình tâm tĩnh trí để trả lời những câu hỏi của tôi đã.

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra nghĩ bụng :

“Nàng nói rất đúng, đến một tên Lang Tâm Tú Sĩ mà ta còn địch không nổi thì ta đi tới đó giúp người đối phó làm sao được. Quả thực Tư Đồ Sương không coi bọn Lục hung vào đâu, huống hồ bên cạnh nàng còn có ông già gù họ Trà. Xem như vậy vì ta quá nóng lòng, sốt ruột nên nhất thời đầu óc của ta mới u mê...”

Nghĩ tới đó chàng mới bót gậy cán, chấp tay vái một vái và đáp :

- Đa tạ cô nương đã nhắc nhở cho như vậy. Chẳng hay cô nương muốn tại hạ trả lời những câu gì?

Người nọ vừa cười vừa đỡ lời :

- Sao người chóng quên thế. Lúc nãy tôi hỏi người Tư Đồ Sương có phải là người yêu của người không?

Độc Cô Ngọc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, bẽn lẽn đáp :

- Cô nương, sao cô nương lại hỏi như thế? Tại hạ với Tư Đồ Sương cô nương chỉ là đôi bạn đạo nghĩa với nhau, nhất là... nàng lại còn là ân nhân của tại hạ nữa.

Người nọ vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Lời nói của người có thực không?

Độc Cô Ngọc lớn tiếng đáp :

- Tại hạ không biết nói dối, tin hay không là tùy ở cô nương!

Người nọ gật đầu nhìn Độc Cô Ngọc một cái nói tiếp :

- Trông mặt người có vẻ thực thà lắm, chắc không phải là kẻ nói dối đâu. Nhưng Tư Đồ Sương tiễn người từ Mân Tây đi đến Mân Đông. Hai người đã ngồi xe với nhau thân mật như thế, chả lẽ người không động lòng chút nào hay sao?

Mặt đỏ bừng, Độc Cô Ngọc vội lui một bước, biến sắc mặt hỏi lại :

- Chẳng hay cô nương là ai? Tại sao...

Người nọ vừa cười vừa đỡ lời :

- Người cảm thấy tôi biết chuyện quá nhiều phải không? Sự thực người chưa bước chân vào tỉnh Phúc Kiến này nhất cử nhất động của người đều không qua được đôi mắt của tôi. Chẳng hay người có tin không?

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc lẳng lặng không nói năng gì nữa.

Người nọ lại nói tiếp :

- Tôi còn biết Tư Đồ Sương cố ý mà bạn cũng cũng không phải là vô tình.

Độc Cô Ngọc cuống cả lên, đang định biện bạch thì người nọ đã xua tay nói tiếp :

- Người không nên cuống lên như thế? Tôi đã nói hết đâu? Tư Đồ Sương đẹp tuyệt như thế, đến như tôi trông thấy mà còn phải yêu thương thì người gần gũi cô ta lâu ngày như vậy mà lại không có lòng yêu đương thì quả thực là lừa dối người. Nhưng tôi cũng biết bạn có nỗi khổ tâm riêng mới phải cố nén lòng yêu đương xuống như vậy phải không?

Độc Cô Ngọc vội biện bạch :

- Phải, tại hạ là người đã từng trải, trừ phi...

Nói tới đó chàng nhận thấy nói như vậy là làm nên ngắt lời không nói nữa.

- Người khỏi phải hồi hộp như thế, vừa rồi tôi đã nói nhất cử nhất động của người tôi đều trông rõ hết là gì? Người bảo người đã từng trải, chả hay người yêu đó của người là ai?

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc vẫn gượng chân tĩnh đáp :

- Tôi với cô nương không quen biết nhau bao giờ, cô nương hỏi tôi điều ấy không cảm thấy quá đường đột hay sao?

Nàng nọ gật đầu :

- Tôi biết trước người thế nào cũng dùng câu này trách cứ tôi. Quả thực tôi cũng cảm thấy đường đột. Thôi được, người không chịu nói người ấy ra thì thôi. Người ta có phải là cây cỏ đâu? Ai mà chả hữu tình? Cứ không có mối nối cữ như vậy cũng là hiếm có lắm rồi. Đến người đẹp như Tư Đồ Sương cũng không thể nào lay chuyển được tấm lòng của người thì Gia Cát Quỳnh Anh càng công dã tràng xe cát thêm...

Nghe nói tới đó lại giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc định lên tiếng hỏi nhưng chàng lại nghĩ :

“Đối phương đã bảo biết rõ nhất cử nhất động của mình, như vậy nàng biết rõ chuyện Gia Cát Quỳnh Anh với ta không phải là lạ.”

Nàng nọ lại tiếp :

- Gia Cát Quỳnh Anh lỡ trúng phải kế : Tự tỏ rõ nỗi khổ tâm của Tư Đồ Sương nên nàng ta đã nản chí rồi. Còn Tư Đồ Sương tuy biết người đã có người yêu rồi mà vẫn không nản chí. Chữ tình có thể làm cho người ta sống, cũng có thể làm cho người ta chết. Mong người phải nên cẩn thận đối phó, chớ nên làm lỡ người và làm lỡ mình và cũng đừng để cho chữ tình ấy gây nên mối hận thiên cô.

Độc Cô Ngọc nghe nói tới đó, bỗng cảm thấy khắp mình mẩy giá lạnh, vội chấp tay vái và nói :

- Cảm ơn cô nương đã chỉ bảo cho như vậy, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Nói tới đó, chàng hơi ngừng giây lát rồi lại hỏi nàng nọ rằng :

- Cô nương ngăn cản lối đi của tại hạ chỉ vì có một việc ấy hay sao?

Nàng nọ lắc đầu đáp :

- Không, tôi còn có một việc quan trọng hơn thế nữa muốn nói cho người hay.

Độc Cô Ngọc đứng ngăn người ra giây lát rồi nói tiếp :

- Mời cô nương cứ nói, tại hạ xin rửa tay cung kính nghe.

Người đàn bà bịt mặt lại ngắm nhìn Độc Cô Ngọc một hồi rồi bỗng hơi run lấy bầy giây lát mới lên tiếng nói :

- Tôi muốn biết người với Long Phan lệnh chủ có thù hằn gì?

Giật mình đến thót một cái, Độc Cô Ngọc biến sắc mặt rồi mới đáp :

- Diêm này xin thứ lỗi, tại hạ không thể nói cho cô nương biết được.

Nàng nọ trầm giọng đỡ lời :

- Không, thế nào người cũng phải nói cho tôi biết, vì việc này đối với người có thể nói là quan trọng lắm. Nếu sơ xuất một chút thì người thế nào cũng sẽ di hận suốt đời chứ không sai.

Độc Cô Ngọc nghe nói ngăn người ra hỏi lại :

- Cô nương nói như thế...

Nàng nọ đột nhiên đáp :

- Không bao lâu thì người sẽ rõ ngay, bây giờ người hãy nói rồi việc này trước đã.

Trầm ngâm giây lát, Độc Cô Ngọc nghiêng răng, mím môi trả lời :

- Lão tặc Long Phan có mối thù giết cha, hủy gia đình của tại hạ!

Nàng nọ cũng giật mình đến thót một cái và hỏi tiếp :

- Ra là thế đấy, chẳng hay người nghe ai nói, có chứng cứ không?

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Hà tất phải chứng cứ nữa, chính lão tặc cũng tự nhận như vậy rồi!

- Người có biết Long Phan lệnh chủ có già có thực không?

- Tại hạ biết lắm, Long Phan lão tặc hóa thân thành nghìn thành trăm, lúc nam lúc nữ.

- Đó là do mồm của Long Phan lệnh chủ đã nói như vậy ư?

- Phải.

- Vì thế người mới nhận định Long Phan lệnh chủ là kẻ huyết hải thâm thù chứ gì?

- Lẽ dĩ nhiên rồi.

- Thế người không cần phân biệt hư thực hay sao?

- Làm sao mà phân biệt ra được? Nên tại hạ chỉ cần giết sạch hết hóa thân của y đi và bốn thân của y nữa, như vậy có phải là xong không?

Thấy chàng mặt lộ sát khí, nàng nọ cũng phải rung mình đến thót một cái, ngạc nhiên hỏi :

- Long Phan lệnh chủ đã là kẻ thù của người, mà công lực của người lại không địch nổi y, thế mà đã gặp nhau nhiều lần, sao y lại không giết người?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra áp ứng đáp :

- Đó là tại y...

Quả thực chàng cũng không biết nguyên nhân tại sao cả? Nàng nọ lại hỏi tiếp :

- Người cũng không thấy ở trong đó có nghi vấn rất lớn hay sao?

Độc Cô Ngọc bỗng trợn ngược lông mày lên đáp :

- Chuyện ấy không lấy gì làm lạ, y làm như thế chẳng qua là có âm mưu gì riêng.

- Phải, đó là một âm mưu đê hèn độc ác. Mục đích ấy chính là muốn làm cho người ngờ lầm Long Phan lệnh chủ nhân thiện chính thức hóa thành kẻ đại thù của người.

Độc Cô Ngọc biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi lại :

- Tại sao cô nương lại biện hộ cho bọn hung ác vô nhân đạo ấy?

Nàng nọ dần từng chữ một, đáp :

- Vì bốn cô nương đây mới chính là Long Phan lệnh chủ.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát, rồi nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Việc này liên quan đến sinh tử huyết cừu, xin cô nương chớ nên đùa như thế.

Nàng nọ hỏi tiếp :

- Sao, người vẫn chưa tin ư?

Độc Cô Ngọc ngấm nhìn nàng nọ một hồi và nghĩ bụng :

“Trông bộ dạng thì không sai, nhưng lời ăn lẽ nói của thiếu nữ rất phong nhã, chắc không phải là Long Phan lệnh chủ rất hung ác kia đâu!”

Nghĩ tới đó chàng ngấm nhìn mặt đối phương một hồi rồi đáp :

- Tuy tại hạ không sao trông thấy rõ mặt của cô nương nhưng dám chắc cô nương không phải là kẻ hung tàn ngang ngược và độc ác kia đâu!

Nàng nọ đỡ lời :

- Tôi chả nói cho người biết rồi là gì. Long Phan lệnh chủ có phải là người tàn ác đâu. Những kẻ mà người đã gặp đó chỉ là mấy tên nham nhò, hiểm độc, dê hèn, có dã tâm nạo danh bốn cô nương mà định hãm hại người đây thôi.

Độc Cô Ngọc kêu hừ một tiếng và nghĩ bụng :

“Dù người có khéo ăn nói đến đâu cũng đừng hòng lay chuyển nỗi lòng ta”

Nghĩ tới đó chàng xéch ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp :

- Cô nương chả hay là...

Chàng vừa nói tới đó thì đã thấy mắt hoa và có tiếng kêu cộp, đã thấy một vật cắm ở trước mặt rồi, đó chính là chiếc cờ Long Phan lệnh.

Vừa trông thấy Long Phan lệnh, máu trong người đã sôi lên sùng sục, mặt lộ sát khí, chàng lại nghĩ tới Long Phan lệnh chủ hóa thân thành hàng trăm nghìn bộ mặt, lúc đàn ông lúc đàn bà. Những ám ảnh đó lại lật đật ý nghĩ vừa rồi của chàng, đồng thời những hình ảnh của thầy trò Bách Hiểu lão nhân bị chết một cách thảm khốc lại hiện ra ở trước mặt. Nên sắc mặt của chàng thay đổi luôn luôn, hai mắt đỏ ngầu thét lớn một tiếng, giờ chuông lên tấn công ngay. Chàng đã giờ toàn lực ra rồi, chỉ muốn một chuông đánh đối phương chết ngay tại chỗ.

Nàng nọ quả thực có công lực tuyệt thế nên khi nào nàng coi thể chương ấy của Độc Cô Ngọc vào đâu. Nhưng nàng trông thấy thái độ như điên như khùng cùng bộ mặt đầy sát khí của Độc Cô Ngọc như vậy nàng cũng phải giật mình đến thót một cái. Không thấy nàng nhún vai hay cử động gì hết, thân người đã như một cái bóng ma, quay một vòng và đã tránh né được thế công của đối phương liền. Đồng thời nàng còn trầm giọng nói :

- Sao người này lại không phân biệt thị phi như vậy, thế mà còn dám nhận là người có học...

- Cảm mạo!

Độc Cô Ngọc thét lớn như vậy rồi nghiêng răng mím môi nói tiếp :

- Nhất thời tiểu gia không suy xét, bị người lừa dối nửa ngày, bây giờ dù người có nói đến hết hơi khản tiếng cũng đừng có hòng đá động được lòng của tiểu gia này nữa.

Nói xong chàng lại tấn công tiếp.

Bây giờ Huyền quan đã đã thông nên công lực của chàng đã tăng gấp trước mấy bội, tuyệt học và oai lực của chàng hơn trước rất nhiều, nên chương phong và kinh lực của chàng dồn ra mạnh như vũ bão.

Người bị mặt nọ kêu ủa một tiếng rồi nói tiếp :

- Xem như vậy công lực của người lại cao siêu hơn sự tưởng tượng của bốn cô nương.

Nàng vẫn không chịu trả đũa mà chỉ quay người tránh né thôi.

Độc Cô Ngọc chỉ thấy hoa mắt một cái đã thấy mặt tích đối phương rồi. Đang ngăn người ra tìm kiếm thì đã nghe thấy phía sau có tiếng của người bị mặt nói tiếp :

- Với công lực tầm thường này của người, bốn cô nương muốn giết người thì thực dễ như trở bàn tay nhưng...

- Cảm mạo đừng nói nhiều, hãy đỡ thế chương này của ta!

Chàng lại giờ pho Hồi Phong Thất Toàn Trảm ra tấn công liên tiếp. Thấy thế người bị mặt cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp :

- Hồi Phong Thất Toàn Trảm không làm gì nổi bốn Lệnh chủ đâu. Nếu bốn Lệnh chủ là kẻ đại thù của người thì khi ở trên núi Động Cung bốn Lệnh chủ việc gì mà phải ngấm ngầm trợ giúp người?

Nàng nói như vậy mà vẫn chưa chịu trả đũa và vẫn tiếp tục tránh né như trước.

Tấn công xong hai thế mà vẫn không va đụng nổi vật áo của đối phương, Độc Cô Ngọc hồ thẹn hóa tức giận. Nhưng nghe thấy nàng nọ nói lại ngăn người ra giây lát rồi mới cười như điên khùng đáp :

- Người đừng có ý thi ân huệ như vậy. Tiểu gia này không lĩnh ân tình của người đâu. Trừ phi mặt trời mọc ở bên phía tây, bằng không tất cả kẻ nào tự nhận là Long Phan lệnh chủ đều không sao thoát chết được.

Nói xong chàng lại tấn công luôn hai chương nữa.

Người bị mặt lại quay sang tránh né và quát bảo :

- Người này thực không biết nếp tề thị phi và thiện ác gì cả. Xem như vậy bốn Lệnh chủ đành phải làm cho người tỉnh táo một phen mới được.

Nói xong, nàng đưa một cánh tay lên khẽ chống đỡ chương thế của Độc Cô Ngọc.

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy một luồng kinh khí vô hình dồn tới, đẩy lui ba bốn bước mới đứng vững được, trong lòng rất kinh hãi. Nhưng tính kiêu ngạo lại nổi lên và chàng nhận thấy kẻ đại thù ở trước mặt thì khi nào chịu rút lui, lại hét lớn một tiếng, đang định nhảy xổ tới.

Người bị mặt cũng giật dừ hét lớn một tiếng, giơ tay lên cách không điểm một chỉ.

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy chân tay mình mảy tê tái, nhất thời không sao cử động được. Muốn mở mồm mắng chửi nhưng không sao nói ra tiếng được, chàng phần uất khôn tả, hai mắt đỏ ngầu như nổi lửa.

Nàng nọ thấy thế người bỗng run lấy bầy, mắt lộ ánh sáng kỳ lạ, với giọng dịu dàng mà an ủi chàng rằng :

- Người đừng có trách bốn Lệnh chủ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không khi nào bốn Lệnh chủ lại ra tay điểm huyết người cả.

Độc Cô Ngọc tức giận khôn tả mà vẫn phải đứng yên ở đó nghe đối phương nói.

Nàng nọ thở dài một tiếng nói tiếp :

- Điều này bốn Lệnh chủ cũng không trách cứ người ra tay tấn công như vậy. Người ta nóng lòng trả thù cho cha mẹ bao giờ cũng mất hết lý trí, đó là chuyện thường tình. Huống hồ gì người lại trông thấy mấy tên mạo danh của bốn Lệnh chủ hai tay dính đầy máu tanh, gây nên những việc thảm vô nhân đạo. Bấy giờ bốn Lệnh chủ chẳng muốn giải thích nhiều làm chi, vì có nói đến khan tiếng đi chẳng nữa người cũng không chịu tin. Long Phan lệnh chủ thực không phải là kẻ giết người vô số, những người bốn Lệnh chủ giết chết đều là những kẻ tàn ác, và bốn Lệnh chủ cũng không phải là kẻ đại thù của người. Không sớm thì muộn, thế nào cũng có một ngày người sẽ biết rõ. Nếu người vẫn còn chấp mê, không giác ngộ, tới khi vỡ lẽ thì lúc ấy người sẽ hối bất cập. Bốn Lệnh chủ chỉ có bấy nhiêu lời, thôi, bốn Lệnh chủ đi đây.

Nói tới đó nàng ta bỗng lộ vẻ ai oán, hai mắt ngăm nhìn Độc Cô Ngọc khẽ buông tiếng thở dài, rồi giơ tay lên khẽ chỉ một cái và quay người đi luôn.

Đang tức hận vô cùng, Độc Cô Ngọc trông thấy vẻ mặt ai oán của nàng nọ cũng phải gạt mình đến thốt một cái. Chàng cũng không hiểu tại sao nàng nọ lại có trạng thái ấy, tới khi thấy chỉ phong của đối phương bắn vào huyết, chân tay hoạt động được rồi thì nàng nọ đã phi thân mất tích rồi.

Lúc ấy chàng cảm thấy trong người có đủ chua cay mặn chát, nhất thời không sao tả nổi đó là mùi mẽ gì?

Chàng đang đứng ngẩn người ra bỗng trông thấy lá cờ Long Phan lệnh máu trong người lại sôi sùng sục và nghiêng rặng mím môi hậm hực nói :

Lời lẽ khôn khéo thực, nhưng muốn làm xoay chuyển ý chí của ta thì đừng có hòng? Nếu trong đời này ta không giết sạch bọn các người ta thì không làm người.

Nói tới đó, chàng dùng chương đập nátбет và dùng chân dẫm lên trên lá cờ rồi mới vượt qua khu rừng rậm chạy thẳng xuống dưới núi ngay

* * * * *

Mây đen che lấp trời không, bốn bề u ám và im lặng như tờ.

Trên cánh đồng rộng mênh mông, đột nhiên có hai cái bóng người chạy nhanh như bay. Một cái bóng trắng và một cái bóng xám đi nhanh như gió, chỉ thoáng trông cũng có thể biết được hai người đó là hai võ lâm cao nhân.

Người mặc áo trắng với giọng rất trong và uyển chuyển nói :

- Cụ có thể đi nhanh thêm một chút được không?

Người mặc áo xám với giọng khàn khàn đáp :

- Con nhãi này muốn già đi tới lúc chân mới hã dạ phải không?

Người có giọng ngọt ngào và êm dịu hờn giận nói tiếp :

- Cụ còn tâm trí nói bông đùa như vậy, người ta đã buồn phiền đến chết đi rồi. Cụ không trông thấy mây đen ở trên trời hay sao? Nếu đi chậm một tí nữa là chúng ta sẽ bị ướt như chuột lột tức thì.

Ông già cười ha hả đáp :

- Lão không sợ ướt như chuột lột, mà chỉ ngại nhất là nghe thấy con nhãi nguoi thờ ngấn than dài khiến lão rầu rĩ ruột gan thôi. Thằng nhỏ ấy phước lớn lắm, nhất thời không tìm thấy y cũng không việc gì đâu mà nguoi phải hãi sợ như thế. Lão dám chắc Long Phan lệnh chủ chưa dám đụng chạm đến cái lông chân của y đâu. Nguoi cứ yên tâm, đến lúc ấy lão phu thể nào cũng trao trả nguoi thằng nhỏ khỏe mạnh béo tốt thì thôi...

Thiếu nữ nọ vừa cười vừa tiếp :

- Tôi đã nhận thấy bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì rồi. Bằng không tại sao Long Phan lệnh chủ nóng tính như thế mà trần trừ mãi không chịu ra tay hạ độc thủ giết hại anh ấy. Từ khi Diêm Vương Trích tâm độc tái xuất hiện trong võ lâm rồi tôi lại càng nghi ngờ Long Phan lệnh chủ ấy là giả chứ không phải là thực, nhưng anh ấy cứ không chịu tin...

Ông già vẫn giọng khàn khàn đỡ lời :

- Con nhãi nói rất phải, nghe nguoi ta đồn đại thì Long Phan lệnh chủ là người có võ công rất cao siêu và thần bí khôn lường. Còn y hóa thân thành trăm nghìn người, lúc là đàn ông lúc là đàn bà như vậy thì gần đây lão mới nghe thấy nói lần đầu. Lão muốn kiến thức xem y có võ nghệ kinh người như thế nào, ngờ đâu y lại tầm thường đến như thế, khiến lão thất vọng quá.

Thiếu nữ có giọng nói rất êm dịu đáp :

- Cái trò quỷ hèn kém ấy chỉ có thể dọa nạt người khác thì được chứ dọa nạt sao nổi tôi? Long Phan lệnh chủ với Tuyết Y Huyết Thần đều được thiên hạ gọi như thế, chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu. Nay Long Phan lệnh chủ này võ công tầm thường như vậy chúng ta không hoài nghi sao được? Nhất là y sử dụng Diêm Vương Trích tâm độc, lại càng dễ lộ tung tích thêm. Nhưng chàng ta cứ không chịu tin lời nói của chúng ta, cụ bảo có bực mình không?

Ông già đỡ lời :

- Điều này con nhãi không thể trách cứ thằng nhỏ được. Người nào cũng thế, khi gặp kẻ thù bao giờ cũng nóng lòng sốt ruột, như vậy không hề dở sao được? Y không tin thì nguoi cứ việc ngắm ngẫm dò xét cho ra manh mối, rồi có đủ bằng cứ hãy đưa cho y xem, chứ lúc này không nên cãi vã với...

Nói tới đó, ông ta bỗng kêu ủa một tiếng và vội hỏi :

- Con nhãi! Thử xem người nào kia?

Thiếu nữ ngừng đầu lên nhìn thấy phía đằng xa chỗ cách hai người chừng nửa dặm đang có một cái bóng người màu trắng rảo cẳng đi rất nhanh.

Ông già cười khanh khách và nói tiếp :

- Đi mòn gót giày sắt không sao thấy. Gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Không ngờ... thằng nhỏ này lại đang đi tới kia. Con nhãi, bây giờ nguoi đã hết rầu rĩ u uất rồi chứ?

Thiếu nữ cười nũng nịu đáp :

- Cụ mau tiến lên đón anh ấy đi?

Nói tới đó nàng vội quay sang phía bên phải đuổi theo người đang đi ở đằng xa luôn.

Ông già cười ha hả nói tiếp :

- Con nhãi này vừa trông thấy trai trẻ đã bỏ ngay ông già liền.

Ông ta vừa nói vừa đuổi theo nàng nọ tức thì.

Người áo trắng đang đi nhanh ở phía xa đó chính là Độc Cô Ngọc. Lúc này chàng không nóng lòng sốt ruột vội đi Mân Tây như trước nữa, nhưng vì trời sắp đổ mưa nên chàng vẫn phải rảo cẳng đi tìm kiếm chỗ ẩn mưa cho khỏi bị ướt.

Đi mãi vẫn không thấy có một căn nhà hay một cái chùa hoặc miếu gì để cho mình tránh mưa, Độc Cô Ngọc cau mày lại nghĩ bụng :

“Trời sắp mưa to rồi, có lẽ phen này không thể nào tránh...”

Vừa nghĩ tới đó, chàng bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười khúc khích và có một chiếc tay mềm mại nắm vào vai mình. Lại tưởng là thiếu nữ giả dạng Long Phan lệnh chủ đuổi theo lôi kéo nên chàng vội quay người lại giờ chường lên tấn công.

Nhưng khi chàng mới ra tay tới lưng chừng đã trông thấy rõ người đó là Tư Đồ Sương, giật mình kinh hãi, định thâu chiêu lại cũng không kịp, trong lòng hoảng sợ khôn tả. Chàng đã nghe thấy Tư Đồ Sương thất kinh la lớn :

- Người này lạnh lùng thực.

Nàng hơi xoay người sang bên và không lui thì chó, lại còn tiến lên nắm lấy bàn tay của chàng.

Độc Cô Ngọc ngượng vô cùng, ấp úng nói :

- Tại hạ không biết là cô nương, lại tưởng là...

Lúc ấy ông già họ Trà vừa cười vừa phi thân tới và nói :

- Ngoan ngoan thực, hai người mới gặp nhau đã âu yếm như vậy, trông thực khó coi quá... Nhãi con, chừng vừa rồi của ngươi vừa độc ác vừa lợi hại, nếu không phải là con nhãi mà là người khác thì thế nào cũng bị hồn siêu phách lạc rồi. Nhãi con, cái trò âu yếm lối gì thế?

Độc Cô Ngọc nghe thấy ông ta nói như vậy lại càng hổ thẹn thêm gượng cười đáp :

- Tại hạ không biết...

Tư Đồ Sương cười nũng nịu đỡ lời :

- Không sao, dù thiếu hiệp có đánh tôi chết ngay tại chỗ tôi cũng không oán trách đâu. Thiếu hiệp tưởng tôi là ai?

Vừa nói nàng vừa nhìn thẳng vào mặt của Độc Cô Ngọc không chớp mắt.

Ông già họ Trà lại nói tiếp :

- Buồn cười thực, lão chỉ nghe thấy người ta nói : Chết dưới hoa Mẫu đơn làm ma cũng phong lưu, còn con nhãi ngươi lại...

Tư Đồ Sương dậm chân hờn giận quát bảo ông già rằng :

- Cụ chỉ được...

Nói tới đó nàng lại quay đầu nguyệt Độc Cô Ngọc một cái rất tinh tứ và thúc dục :

- Nói đi!

Độc Cô Ngọc bẽn lẽn đáp :

- Tại hạ lại tưởng cô nương là Long Phan lệnh chủ.

Túm tùm cười, Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Người này nói dối hầy còn kém lắm. Vừa rồi người chả nghe thấy tiếng cười của tôi là gì? Chả lẽ người lại không nghe ra là tiếng cười của đàn bà hay sao?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ không nói dối đâu. Cách đây không lâu, tại hạ đã gặp một Long Phan lệnh chủ là thiếu nữ đấy.

Tư Đồ Sương ngăn người ra kêu ồ một tiếng nhưng không nói gì hết. Nhưng ông già họ Trà rất ngạc nhiên xen lời hỏi :

- Thế ra cái câu hóa thân trăm nghìn, lúc nam lúc nữ quả thực không sai phải không?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Theo lời nói của nàng ta thì trong vũ trụ này chỉ có một Long Phan lệnh chủ thôi.

Còn những tên mà tự cho là hóa thân ấy chỉ là mấy kẻ giả mạo danh của nàng ta đấy.

Tư Đồ Sương gật đầu trầm ngâm hỏi :

- Thiếu hiệp có ra tay đấu với y thị không?

Sực nghĩ tới câu chuyện ở trong rừng thông, mình bị Long Phan lệnh chủ đùa giỡn như thế nào, Độc Cô Ngọc lại ngượng đến mặt đỏ bừng, mà chỉ gật đầu lia lịa thôi.

Tư Đồ Sương chớp nháy mắt mấy cái hỏi tiếp :

- Công lực của y thị có cao siêu không?

Ngắm nghĩ giây lát, Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì công lực của Long Phan lệnh chủ còn cao siêu hơn cô nương một mức.

Hai mắt bỗng sáng ngời, Tư Đồ Sương tủm tỉm cười gật đầu nói :

- Nếu như vậy thì đúng rồi. Có lẽ còn cao siêu hơn tôi hai ba mức là khác. Thiếu hiệp kể lại tình hình lúc bấy giờ cho tôi nghe đi.

Rất thắc mắc, Độc Cô Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Sương rồi kể lại tình hình lúc bấy giờ như thế nào cho Tư Đồ Sương nghe. Riêng có chuyện thiếu nữ ấy hỏi chuyện Tư Đồ Sương thì chàng giấu không nói.

Nghe xong, Tư Đồ Sương đưa mắt qua nhìn ông già tủm tỉm cười rồi lại hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Thế thiếu hiệp có tin lời của Long Phan lệnh chủ ấy không?

Độc Cô Ngọc trợn ngược lông mày lên đáp :

- Khi nào tại hạ lại tin lời nói của kẻ đại thù ấy.

Hình như biết trước chàng ta thế nào cũng trả lời như vậy, nàng mỉm cười hỏi tiếp :

- Theo ý kiến của thiếu hiệp thì tại sao nàng ta lại nói như thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Y thị nói như thế là để sau này tại hạ sẽ tha chết cho nàng.

Tư Đồ Sương lại đỡ lời :

- Xem như vậy thiếu hiệp vẫn định tâm giết sạch tất cả những người nào là Long Phan lệnh chủ phải không?

Mặt lộ sát khí, Độc Cô Ngọc khẽ đáp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi, một người cũng đừng có hòng may mắn thoát lưới.

Tư Đồ Sương cau mày lại hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp không tin người đàn bà ấy mới là Long Phan lệnh chủ thực hay sao?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Nếu là lão ma đầu thực thì tôi đã bị y thị giết chết rồi.

Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Nếu nàng không phải là kẻ đại thù của thiếu hiệp thì sao?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc hỏi lại :

- Sao... cô nương lại nói như thế?

Tư Đồ Sương mỉm cười và đáp :

- Tôi ví dụ như vậy đấy thôi chứ không dám đoán chắc.

Độc Cô Ngọc lại trợn đôi lông mày kiếm lên nói tiếp :

- Dù sao, tại hạ cũng thế phải giết sạch bọn người có thù đoạn thâm vô nhân đạo ấy.

Tư Đồ Sương cau mày lại đang định nói tiếp thì ông già họ Trà đã vội đưa mắt ra hiệu bảo nàng đừng nói nữa mà vừa cười vừa nói tiếp :

- Việc này để sau này nói. Nhỏ kia, trong thời gian qua người đi đâu thế, làm cho con nhãi với già này tìm kiếm mãi cũng không thấy, nhất là con nhãi.

Độc Cô Ngọc sực nghĩ tới bọn Lục hung, chàng vội hỏi :

- Cái gì? Sao hai vị chưa về Mân Tây ư?

Ông già họ Trà hỏi lại :

- Ai bảo cho người biết là chúng ta đã đi về rồi?

Nghĩ đến việc Nam Hoang lục hung đã lên đi Mân Tây tầm thù, vừa rồi phải nói chuyện về Long Phan lệnh chủ nên chàng mới quên bằng chuyện đó đi. Bây giờ chàng sức nhớ lại trong lòng rất lo âu vội nắm tay Tư Đồ Sương và nói :

- Đi mau, chậm thì không kịp đâu?

Ông già với Tư Đồ Sương hai người thấy cử chỉ của chàng đột ngột như vậy đều kinh ngạc, đồng thanh nói :

- Việc gì thế?

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Tại hạ đáng chết thực, quên bằng một việc lớn này. Có lẽ bây giờ vẫn còn kịp, chúng ta phải vừa đi vừa nói mới được. Thôi, đi mau lên.

Tư Đồ Sương với ông già họ Trà tuy rất ngạc nhiên nhưng vẫn phải đi theo chàng.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hay tin chẳng lành

Ông già họ Trà ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì mà nhãi con lại hấp tấp như thế?

Vừa rồi Độc Cô Ngọc nghe thấy Tư Đồ Sương nói năng với ông già chưa về tới Mân Tây, trong lòng vừa lo âu vừa oán trách. Nhưng biết người ta vì mình mà phải đi khắp đó đây tìm kiếm, nên chàng cũng không tiện nói gì nữa. Nay thấy ông già hỏi như vậy chàng vội đáp :

Cụ chưa biết rõ chuyện ư? Bọn Nam Hoang lục hung vì bức mình Tư Đồ Sương viết lại tờ giấy đùa giỡn chúng nên chúng đã cùng nhau đi Mân Tây bắt động để trả thù rồi. Thoạt tiên tiêu bố tửu hai vị đã tọa trấn ở trong động rồi thì dù công lực của Lục hung có lợi hại đến đâu cũng không sao. Ngờ đâu hai vị lại chưa về tới Mân Tây, như vậy tại hạ không lo ngại sao được.

Tư Đồ Sương kêu ồ một tiếng và đỡ lời :

- Nam Hoang lục hung táo gan thực, để cho chúng hoành hành ở miền Vân Nam với Quý Châu như vậy tôi đã chịu nhịn nhiều lắm rồi. Còn Mân Tây bắt động có phải là chỗ để cho chúng quấy nhiễu đâu.

Nghe lời nói và trông thái độ, đủ thấy thiếu nữ tuyệt sắc này không coi bọn Nam Hoang lục hung vào đâu hết.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Xin cô nương đừng có coi thường chuyện ấy. Nếu có hai vị ở trong động thì tại hạ có thể yên trí bọn Lục hung thế nào cũng bị đánh toi bời mà đào tẩu, nhưng...

Ông già họ Trà đột nhiên nghiêm nghị xen lời nói :

- Thằng nhỏ nói rất phải. Con nhãi chớ nên coi thường bọn ma đầu ấy. Tứ hộ pháp với các nội ngoại đường chủ tuy có thể đối phó được với các nhân vật võ lâm thường, nhưng còn với bọn ma đầu có công lực quái dị như thế, chưa chắc Tứ hộ pháp với cách nội ngoại đường chủ có thể địch nổi đâu. Mân Tây bắt động do các vị Động chủ trước sáng nghiệp tới giờ không phải là chuyện dễ để tạo dựng cơ sở mấy chục năm cơ nghiệp ấy.

Tư Đồ Sương xéch ngược đôi lông mày liễu lên, hai mắt lộ sát khí, đột nhiên dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và lạnh lùng đỡ lời :

- Xưa nay Lục hung vẫn xưng bá ở Nam Hoang. Tiếng hung ác của chúng đã làm cho nhiều người hoảng sợ. Người khác thì sợ chúng chứ còn Tư Đồ Sương này thì coi chúng như đồ bỏ, không chịu nổi cái đánh. Nhưng lúc người ta đi vắng mà chúng đến phá phách như vậy thì thực tội đáng chết muôn lần. Nếu Mân Tây bắt động có suy suyển may thì dù với giá nào tôi cũng phải đuổi bọn chúng, giết cho kỳ sạch mới thôi.

Thấy nàng ta hào khí cao muôn trượng như vậy, Độc Cô Ngọc cũng phải kính phục thầm, nhưng khi thấy nàng lộ sát khí thì chàng cũng xéch ngược đôi lông mày kiếm, lớn tiếng xen lời nói :

- Việc này cũng đều do tôi mà nên cả, nếu Mân Tây bất động có bị phá hủy cũng không dám phiền đến cô nương phải đi đâu hết. Nay mai tôi học thành võ nghệ tôi sẽ dùng hai bàn tay không này đi giết Lục hung...

Ông già họ Trà đột nhiên cười ha hả và đỡ lời :

- Hiệp cốt nhu chương, tim đòn mật kiếm, thẳng nhỏ có đủ điều kiện như trên.

Thảo nào ai trông thấy mà chả yêu dấu. Chỉ một lời nói này của người cũng đã không phụ lòng con nhãi đi xa ngàn dặm, dầm sương dãi nắng như thế. Nếu lão già gù này là con gái thì nào cũng liều chết mà đi theo người ngay.

Nói xong ông ta lại cười ha hả một hồi nữa.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn vô cùng, liếc nhìn trộm, thấy Tư Đồ Sương như mừng như hờn và cũng đang liếc nhìn mình. Chàng giật mình đến thót một cái và vội cúi đầu xuống không dám nhìn nữa.

Ông già họ Trà lại cười và nói tiếp :

- Tuy nói như thế, nhưng dù sao chúng ta đành đi về Mân Tây trước bọn ma đầu mới được. Đừng để cho mấy chục năm cơ nghiệp bị suy suyền mây may. Nếu Bất động mà có bị hủy thì dù có giết sạch Lục hung cũng không thể nào đền bù lại được. Thôi chúng ta nên rào cãng đi ngay thì hơn.

Ông ta thấy thân hình không những nhanh nhẹn hơn mọi khi và bước đi của Độc Cô Ngọc cũng nhẹ nhõm lắm, nên rất kinh ngạc, khẽ kêu ủa lên một tiếng và vội hỏi :

- Nhãi con, cách biệt chúng ta có mấy ngày chả lẽ người đã gặp kỳ ngộ gì rồi phải không?

Lúc ấy Tư Đồ Sương mới phát giác ra Độc Cô Ngọc quả thực đã khác hẳn mọi ngày, cũng đưa mắt nhìn chàng với vẻ mặt rất kinh ngạc.

Độc Cô Ngọc thấy ông già họ Trà hỏi như vậy sức nghĩ tới chuyện ở trong Mê Hồn Cốc liền gượng cười và đáp :

- Đòi mắt của lão tiền bối sắc bén thực. Mấy ngày trước đây tiểu bối đã được một dị nhân đã thông Sinh Tử Huyền quan rồi.

Thấy chàng nói như thế, Tư Đồ Sương mừng rỡ khôn tả, vội giơ tay ra nắm chặt lấy cánh tay trái của chàng, nhưng không nói năng gì hết.

Ông già lại ho một tiếng rồi vội nói tiếp :

- Đã thông Huyền quan cho người, người đó tất phải có công lực tuyệt đỉnh mới làm nổi. Ngay như lão già gù này đã tu luyện mấy chục năm nội ngoại công mà cũng không đủ tư cách đã thông Sinh Tử Huyền quan cho người khác như thế. Trong vũ nội này người có thể làm được như vậy chỉ có dăm ba người thôi. Không hiểu người đó là ai nhỉ?

Độc Cô Ngọc gượng cười và đáp :

- Tiểu bối cũng không biết rõ vị cao nhân ấy là ai, chỉ biết cụ ấy là một văn sĩ trung niên, mặc áo dài trắng, trông như một vị tiên, thực là siêu trần thoát tục.

Ông già họ Trà hình như đã hiểu biết người đó là ai rồi, rất khích động vội đỡ lời :

- Văn sĩ trung niên áo trắng ư? Nhãi con, mau kể rõ lại câu chuyện đó cho lão phu nghe xem?

Tư Đồ Sương nhìn mặt ông già và vội hỏi :

- Có phải cụ đã biết người ấy là ai rồi không?

Ông già xua tay đáp :

- Con nhãi đừng có phá bình. Lão phu mới hoài nghi thôi chứ chưa dám chắc.

Hãy để yên cho nhãi con nói tiếp đã.

Tư Đồ Sương quay đầu lại nhìn Độc Cô Ngọc và thúc giục rằng :

- Nếu vậy thiếu hiệp nói mau lên để tôi cũng được mừng hộ.

Độc Cô Ngọc gật đầu, liền kể lại câu chuyện kỳ ngộ ở trong Mê Hồn cốc như thế nào cho hai người nghe. Chàng vừa nói xong thì ông già họ Trà đã hân hoan cười ha hả và đỡ lời :

- Lão phu lại cứ tưởng hai lão quý nửa người nửa ma đã chết lâu năm rồi, ngờ đâu chúng lại ẩn núp ở chỗ kín đáo như thế và lại học hỏi được cái trò điều khiển rắn như vậy.

Nói tới đó ông ta bỗng nín cười, chỉ tay vào mặt Độc Cô Ngọc mà quát bảo :

- Đáng chết thực! Đáng chết thực! Lần này lão già chỉ muốn tát cho ngươi hai ba cái mới hả dạ! Duyên phước tày trời mà ngươi trong võ lâm mong mỏi mãi cũng chả được như thế mà tiểu tử ngươi lại ngu xuẩn một cách rất đáng thương, hồ đồ một cách rất đáng hận mà bỏ lỡ mất một dịp may mắn muôn thủa ấy. Tiểu tử có biết hủ hủ mặc áo tuổi trung niên ấy là ai không?

Độc Cô Ngọc đứng chờ người ra, chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Sương đã đột nhiên xen lời nói :

- Tôi hiểu rồi! Có phải văn sĩ trung niên ấy là Tuyệt Y Huyết Thần Liễu...

- Không phải đệ nhất kỳ nhân, vũ nội quần hùng nghe thấy đều phải khiếp đảm lão nho hủ họ Liễu ấy thì còn là ai vào đó nữa? Nếu không phải là y thì người khác không thể nào làm nổi như vậy. Còn hai lão quý nữa người nữa mà đó chính là anh em Bích Mục song sát Lệ Anh Lệ Khôn, hai mươi năm trước chúng đã liên tay đánh bại tám đại Chương môn của tám đại môn phái một lúc. Anh em chúng hoành hành vũ nội xưa nay không e sợ một người nào hết. Sau gặp lão nho hủ họ Liễu, chỉ đấu có ba hiệp đã bị đánh bại liền. Từ đó trở đi chúng xin làm nô bộc cho lão nho hủ, chắc vì thấy công lực của chúng vừa cao siêu và chúng lại trung thành với mình như thế nên lão nho hủ mới nhận chúng làm nô bộc và đổi tên họ cho chúng thành Liễu Vật Tà và Liễu Vật Ác. Chúng đã ẩn tích mười mấy năm nay lão phu lại cứ tưởng chúng đã chết rồi, không ngờ chúng lại núp ở chốn ma quỷ ấy để nuôi rắn. Kể số của tiểu tử này cũng hơn nhiều thực, gặp phải hai tên giết người không chớp mắt như thế mà lại được bình yên vô sự.

Tư Đồ Sương đứng cạnh đó lắng lắng nghe và cứ trở mắt lên nhìn Độc Cô Ngọc tới lúc này mới xen lời nói :

- Cụ già nói rất phải. Đó quả thực là duyên phúc tày trời, người trong võ lâm mơ màng suốt đời mà cũng không sao gặp gỡ được. Cụ già còn bảo thiếu hiệp hồ đồ một cách đáng hận, ngu xuẩn một cách đáng thương, nhưng tôi lại cho là thiếu hiệp hồ đồ một cách khiến người ta giờ khóc giờ cười, ngu xuẩn một cách đáng yêu vì tôi biết trong thâm tâm của thiếu hiệp lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người mà mình định tìm kiếm. Có phải thế không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất phải, dù công lực của Tuyệt Y Huyết Thần có cao ngang với trời đi chăng nữa, tại hạ vẫn không thể nào không nhớ tới mối thù huyết hải của mình.

Tư Đồ Sương ngấm nhìn chàng mỉm cười nói tiếp :

- Tôi mâu thuẫn thực, một mặt thì nhận thấy ý nghĩ và cách làm của thiếu hiệp thực không nên không phải nhưng một mặt lại càng kính phục thêm vì...

Ông già nghe tới đó giận dữ quát lớn :

- Kính phục cái cóc khô gì? Có lẽ khắp thiên hạ này chỉ có một mình nhãi con ngươi nói thế thôi. Lão phu thử xem Bách Hiểu lão nhi đã giới thiệu danh sư gì cho y đấy, nhãi con nói đi?

Nghe tới cái tên Bách Hiểu lão nhân, Độc Cô Ngọc lại thấy lòng đau như dao cắt và tấn thâm kịch ở trên núi Thái Mục lại hiện ra trước mặt chàng ngay. Chàng cố nén lửa giận và rầu rĩ nói tiếp :

- Tiểu bối đáng chết thực. Vì mối thù của mình đi một chuyến Thái Mục đã khiến thầy trò Bách Hiểu lão nhân đành ngậm hờn ở nơi chín suối...

Tư Đồ Sương biến sắc mặt, chưa kịp nói thì ông già họ Trà đã đột nhiên bước tới, giơ bàn tay sắt ra nắm chặt lấy cánh tay của Độc Cô Ngọc, trợn ngược đôi lông mày trắng lên quát hỏi :

- Nhãi con, ngươi nói gì? Ai đã ngậm hờn dưới chín suối?

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức chịu không nổi, cau mày lại.

Nhưng chàng biết ông già này đột nhiên nghe thấy tin dữ, trong lúc đau lòng và kinh ngạc nên quên hết mọi việc ở quanh mình, cho nên mới có hành động này.

Chàng nhìn mặt ông già rầu rĩ đáp :

- Tiểu bối nói thầy trò Bách Hiểu lão tiền bối.

- Ô!

Ông già họ Trà như bị điện giật, rùng mình đến thót một cái, tóc và lông mày đều rung động, lại quát bảo tiếp :

- Chẳng hay chuyện đầu đuôi ra sao, nhãi con mau kể đầu đuôi cho lão phu nghe đi?

Vô hình chung, ông già lại nắm chặt tay thêm. Độc Cô Ngọc cảm thấy cánh tay mình đau như sắp bị gãy. Đầu lông mày kiếm càng cau khít lại thêm. Nhưng chàng cảm thấy sự đau khổ bằng tinh thần còn đau khổ hơn là thể xác nhiều, nên chàng thở dài một tiếng rồi kể lại câu chuyện ở trên đỉnh núi Ma Tiêu Phong như thế nào.

Ông già càng nghe càng ứa nước mắt ra, vẻ mặt càng tức giận thêm, người run lẩy bẩy hoài.

Tư Đồ Sương cũng biến sắc mặt, trợn ngược đôi lông mày lá liễu lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và đầy sát khí, chẳng nói chẳng rằng, đứng chờ người ra trông rất đáng sợ.

Một lát sau ông già họ Trà mới cất tiếng cười rất ai oán nào nùng, thét lớn một tiếng, hất tay Độc Cô Ngọc ra và bỏ mạnh vào tảng đá ở gần đó một thế.

Chỉ nghe kêu bùm một tiếng. Hòn đá lớn đã bị ông ta bỏ vỡ ra thành bốn năm mảnh, đá vụn bắn tung toé, quả thật kinh người.

Ông già dùng chưởng đánh vỡ tảng đá đó rồi, hai bên khước mắt rỉ máu tươi ra, nghiêng răng kêu cồm cộp và hậm hực nói tiếp :

- Một vị kỳ tài ẩn tích trong rừng núi, không tranh chấp với ai cả và cũng là một ông già lương thiện như thế mà chúng cũng không chịu buông tha cho người ta. Trà Đà Tử này thế nào cũng phải vì thiên hạ vỡ lăm, vì bạn chỉ giao sinh tử mà phải xé xác tên ác tặc thăm vô nhân kia làm muôn mảnh, đốt xương của chúng thành tro tàn mới thôi, bằng không lão phu thế không làm người nữa.

Nói tới đó, ông ta lại run lên một hồi, nước mắt nhỏ ròng xuống làm ướt đầm cả ngực áo, rồi từ từ cúi xuống. Sợi tóc bạc nào cũng như gang thép dựng đứng lên, mặt lộ vẻ rất rầu rĩ và phẫn uất.

Lúc ấy, khung cảnh rầu rĩ bi đát và yên lặng như ở bãi tha ma, chỉ trừ có mấy tiếng rên rỉ của ông già thì không nghe thấy một tiếng gì nữa hết.

Độc Cô Ngọc cảm thấy hối hận vô cùng, nhất thời không biết cái gì là mặn ngọt hay chua chát và khề nói tiếp :

- Thừa lão tiền bối! Tuy không phải tiểu bối giết thầy trò Bách Hiểu lão tiền bối nhưng thầy trò Bách Hiểu lão tiền bối vì tiểu bối mà chết. Lỗi này do tiểu bối gây nên, họa do tiểu bối mà sinh ra. Vì thế khi còn ở trên đỉnh núi Ma Tiêu Phong, tiểu bối đã quỳ trước di thể của Bách Hiểu lão tiền bối thì phải diệt trừ cho được bọn hùng tà để trả mối thù này.

Mấy lời nói này của chàng rất đắc thế, về phần chàng thì tưởng kẻ gian ác đó là Long Phan lệnh chủ, chàng không muốn nhờ vả một ai mà phải đích tay diệt trừ được kẻ gian ác ấy mới hả dạ.

Trong lúc đang phẫn uất, ông già họ Trà cũng không tiện nói rõ cho chàng hay.

Ông già họ Trà bỗng ngừng lên nhìn mặt chàng một hồi, trầm giọng hỏi :

- Ý nghĩa lời nói của nhãi con lão phu biết rõ, nhưng kẻ gian tà hung ác ai cũng có quyền diệt trừ. Tuy Long Phan lệnh chủ là kẻ thù của ngươi nhưng bây giờ y cũng là kẻ thù của Trà mỗ. Bây giờ Trà mỗ vì bạn ra tay diệt thù, chúng ta đã có danh nghĩa, chả hay nhãi con có cho phép già này nhúng tay vào việc đó không?

Độc Cô Ngọc chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Sương đã đột nhiên cười khì và xen lời nói :

- Có phải y của thiếu hiệp là vẫn cho Bách Hiểu lão nhân vì mình mà chết nên trong lòng lúc nào cũng ăn năn, hối lỗi, đồng thời tên Long Phan lệnh chủ hung tàn kia lại là kẻ đại thù của thiếu hiệp nên thiếu hiệp mới không muốn để cho người khác nhúng tay vào phải không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Phải, tại hạ có ý định như thế thực.

Chớp nháy mắt mấy cái, Tư Đồ Sương tùm tùm cười và hỏi tiếp :

- Nếu vậy tôi hãy hỏi thiếu hiệp câu này, Nam Hoang lục hung đi Mân Tây tầm thù là do một tờ giấy của tôi đùa giỡn chúng mà nên. Thế tại sao thiếu hiệp lại định thay mặt tôi mà đuổi theo chúng để giết chúng như thế?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc mới trả lời được :

- Vấn đề này, nguyên nhân của nó cũng là do tại hạ mà nên.

Tư Đồ Sương gật đầu nói tiếp :

- Đó là sự nhận xét của thiếu hiệp đấy thôi, chứ sự thực thì mấy năm trước đây Nam Hoang lục hung đã kết thù oán với Mân Tây bát động rồi chứ có phải là gần đây mới có chuyện ấy đâu? Thiếu hiệp phải nên biết, người trong võ lâm chúng ta trọng nghĩa khinh cả sự sống. Bách Hiểu lão nhân đã là bạn thân mấy chục năm với cụ họ Trà đây, tình như ruột thịt. Nếu thiếu hiệp không để cho ông ta xen tay vào báo thù thì ông ta còn mặt mũi nào đứng ở trong vũ trụ này nữa. Thiếu hiệp thử đổi địa vị làm ông ta, thì thiếu hiệp có chịu nhịn được không?

Không sao trả lời được, Độc Cô Ngọc đứng chờ người ra giây lát mới nói tiếp :

- Cô nương nói rất phải, tại hạ tào gan dám yêu cầu lão tiền bối hãy tạm nén sự đau lòng ấy lại, dẹp chuyện báo thù ấy sang một bên trước để đợi chờ tại hạ đi núi Phạm Tinh học thành võ công xong xuống núi đã, lúc ấy cụ họ Trà cũng chưa muộn.

Tư Đồ Sương nhìn thẳng vào mặt chàng tùm tùm cười rồi đỡ lời :

- Có phải thiếu hiệp lo ngại cụ đây nổi giận, giờ thần oai ra giết sạch bọn gian ác và thảm vô nhân đạo kia đấy không? Điều này thiếu hiệp cứ yên trí, cụ ấy không bao giờ lại làm như vậy đâu!

Độc Cô Ngọc bẽn lèn đáp :

- Tại hạ có ý nghĩ đó thực, xin đa tạ cô nương.

Lúc ấy trời lại đổ mưa, Tư Đồ Sương cau mày nói :

- Trời đã mưa rồi, chúng ta phải đi mau lên mới được.

Độc Cô Ngọc vừa gật đầu tán thành thì ông già họ Trà bỗng phẩy tay nói :

- Hãy khoan, để lão phu hãy hỏi thẳng nhãi con này đã. Nhãi con, vừa rồi ngươi nói ba chữ “núi Phạm Tinh” đó, nhưng không hiểu lão già Bách Hiểu định giới thiệu ngươi cho ai thế.

Hiển nhiên là ông già này hiểu biết rất rộng và tài ba cao siêu tốt bụng. Thấy Độc Cô Ngọc không chịu làm môn hạ của Tuyết Y Huyết Thần, đang tiếc hõ hèn thăm nên bấy giờ ông ta phải hỏi cho ra xem sao còn nhân vật nào ở trên núi Phạm Tinh mà Bách Hiểu lão nhân lại giới thiệu cho Độc Cô Ngọc như thế?

Tất nhiên Độc Cô Ngọc không biết rõ dụng tâm của ông già họ Trà liền gượng cười đáp :

- Bách Hiểu tiền bối không nói rõ cho tiểu bối hay tên hủ của vị cao nhân ấy, nhưng bảo tiểu bối cứ đi tới đó sẽ biết liền.

Ông già họ Trà kêu “ồ” một tiếng, trầm ngâm nói tiếp :

- Quả thực lão già ấy thông minh và hiểu biết hơn lão phu nhiều. Sao lão phu lại không biết trên núi Phạm Tinh còn có một cao nhân ẩn dật.

Ông ta vừa lẩm bẩm nói tới đó thì sự nghĩ đến người bạn già của mình đã bị chết một cách rất thảm khốc mà sang thế giới khác rồi nên ông ta không nói tiếp nữa, chỉ khẽ thở dài một tiếng và hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Nhãi con, lão phu còn phải đợi chờ bao lâu?

Độc Cô Ngọc nói :

- Nhiều nhất là ba năm, ít nhất là trong một năm, thế nào tiểu bối cũng tái xuất hiện trong võ lâm.

Ông già họ Trà trợn ngược đôi lông mày trắng lên, đôi ngươi lóng lánh và nói tiếp :

- Được, lão phu đợi chờ ngươi ba năm, ngày mà nhãi con tái xuất hiện võ lâm.

Đến lúc ấy lão già gù này sẽ thẳng tay diệt trừ kẻ thù và ta với ngươi xem ai có thể tiêu diệt tên ấy trước...

Độc Cô Ngọc đột nhiên cười khi và đỡ lời :

- Tiểu bối có học thêm mười năm cũng không dám thi đua với lão tiền bối, nhưng tiểu bối đã có lòng tự tin thì thế nào cũng với hai bàn tay không này thế nào cũng đánh cho bọn tà ma yêu nghiệt tan xương nát thịt, tên nào tên nấy phải rụng đầu ở dưới chân của mình mới thôi.

Chàng nói câu ấy sát khí lại hiện lên trên nét mặt đầy hào khí can vân. Chỉ nghe thấy ông già họ Trà cũng hớn hờ cười và nói tiếp :

- Với một lời nói này của nhãi con, lão già gù này chưa ra tay đã đánh thua ngươi ba thành rồi. Chúng ta đi thôi.

Nói xong, ông ta lướt như bay đi trước. Tư Đồ Sương vừa mừng rỡ vừa lo âu vừa ai oán, đôi mắt cứ liếc nhìn Độc Cô Ngọc hoài. Thình thoảng lại để tay vào cánh tay của Độc Cô Ngọc mà khẽ bảo rằng :

- Chúng ta đi thôi!

Thế rồi hai người dắt tay nhau theo ông già họ Trà tiến thẳng về phía trước.

Lúc ấy trời càng lúc càng tối sầm. Trên mặt đất tối om như mực, chỉ thình thoảng có một vài tia chớp để người ta chợt thoảng trông thấy được cảnh sắc ở dưới đất thôi.

Tuy Huyền quan đã đã thông, Độc Cô Ngọc đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, nhưng dù sao vẫn không thể so sánh với Tư Đồ Sương và ông già họ Trà được.

Đi được một quãng đường, Tư Đồ Sương với ông già họ Trà vẫn ung dung như thường còn Độc Cô Ngọc thì đã toát mồ hôi trán ra rồi. Chàng là người rất kiêu ngạo, không chịu lép vế nên cứ nghiêng răng, mím môi mà tiếp tục đi theo hai người.

Tư Đồ Sương thấy thế nhẹ nhàng đưa tay trái ra nắm lấy cánh tay của chàng và lôi chàng đi.

Độc Cô Ngọc cũng biết Tư Đồ Sương có ý giúp đỡ ngầm mình, vừa cảm động vừa khẽ nói :

- Tại hạ tầm thường quá, làm cho cô nương phải mệt nhọc thêm, trong lòng thực không yên chút nào.

Tư Đồ Sương đáp :

- Tôi không hiểu cái gì là phiền lụy và cái gì là không yên cả. Tôi chỉ biết đây là duyên phước của chúng ta.

Độc Cô Ngọc nghe nói mặt đỏ bừng và gượng cười đỡ lời :

- Khi về tới Mân Tây thế nào cũng phải quyết chiến với bọn Lục hung, cô nương đi đường trường như vậy đã cảm thấy mệt rồi, hà tất còn vì tại hạ mà hao tổn thêm nội lực như thế nữa?

Tư Đồ Sương liếc nhìn chàng ta một cái rất tình tứ, rồi dịu dàng đáp :

- Xem như vậy thiếu hiệp vẫn còn biết thương tôi. Chỉ một lời nói của thiếu hiệp dù Tư Đồ Sương có chết cũng cam tâm tình nguyện. Thiếu hiệp đã biết chưa.

Độc Cô Ngọc biết mình lại nói lỡ lời, liền giật mình đến thót một cái vội đáp :

- Cô nương, việc này không phải là tầm thường...

Tư Đồ Sương bỗng cười khì và đỡ lời :

- Phải, đó vốn dĩ không phải là một việc nhỏ.

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Tại hạ nói đó là trận đấu với Nam Hoang lục hung.

Giả bộ ngơ ngác, Tư Đồ Sương hỏi lại :

- Thực à? Tôi cũng có ý đấy, còn thiếu hiệp tưởng tôi nói việc gì?

Độc Cô Ngọc nghe nói càng ngượng ngịu thêm, biết mồm mép của mình không nói lại được với vị cân quốc kỳ nữ tài trí hơn người này, nên chàng chỉ bẽn lèn cười khi một tiếng mà không dám nói năng thêm nữa.

Tuy có công lực tuyệt cao, nhưng dù sao Tư Đồ Sương cũng là đàn bà, bao giờ sức vóc cũng kém đàn ông, huống hồ trong khi đi đường nàng lại còn phải dắt theo một người đàn ông như thế, nên nửa quãng đường đầu nàng vẫn còn ung dung, nhưng khi đi được hơn trăm dặm rồi thì nàng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, mồ hôi trán đã đầm đìa, bước đi cũng không được nhẹ nhàng như trước, nhưng nàng vẫn mím môi cắn răng chịu đựng và vẫn tiếp tục kéo Độc Cô Ngọc đi.

Độc Cô Ngọc thấy thế trong lòng rất không yên. Đi cạnh một thiếu nữ tuyệt đẹp như vậy nếu bảo Độc Cô Ngọc không động lòng yêu đương, không biết thương hoa tiếc ngọc thì thực là chuyện dối trá. Sở dĩ chàng không dám tỏ vẻ yêu Tư Đồ Sương nữa là vì trong thâm tâm đã Tuyệt Diễm Cầm rồi, nên lúc nào chàng cũng cố hết sức tránh không dám gần gũi nàng ta.

Nay vì việc Nam Hoang lục hung định tâm đi phá phách Mân Tây bất động nếu Tư Đồ Sương với ông già họ Trà mà về chậm một bước thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Chàng không muốn vì mình mà làm lỡ việc của người, nhưng chàng cũng biết nếu mình nói rõ tâm sự của mình ra thì không khi nào Tư Đồ Sương lại bỏ rơi mình mà đi trước đâu. Vì vậy đã mấy lần chàng định nói nhưng lại thôi, sau chàng đánh liều, nghiêng răng mím môi nói :

- Cô nương...

Tư Đồ Sương vừa nghe thấy chàng gọi đã quay đầu lại nhìn chàng vừa cười vừa nói :

- Thiếu hiệp không nên nói nhiều, tôi đã biết thiếu hiệp định nói gì rồi. Quý hồ thiếu hiệp có lòng thương hương tiếc ngọc như vậy là tôi nhận thấy rất an ủi rồi.

Nhưng không khi nào tôi lại nhần tâm đi trước, bỏ thiếu hiệp đi sau một mình đâu.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Tài trí của thiếu nữ này quả thực hơn người, dù mình nghĩ chuyện gì cũng không thể nào giấu được nàng ta!”

Nghĩ tới đó chàng nghiêm nghị nói tiếp :

- Bây giờ không phải là vấn đề nhẫn tâm hay không nữa. Phải biết việc này quan trọng lắm, không thể coi thường được. Cô nương đã biết tôi... lượng thứ cho tôi, thì đừng có để cho tại hạ vì mình mà lỡ việc của người sẽ ôm hận suốt đời.

Tư Đồ Surong ngăn người ra giấy lát, rồi lại vừa cười vừa đáp :

- Thiếu hiệp khỏi cần phải trốn tránh gì hết. Làm như thế không có lợi ích gì cho thiếu hiệp đâu. Tại sao thiếu hiệp lại không nói : cô nương biết tôi, yêu tôi...

Độc Cô Ngọc hồ thẹn vô cùng, không sao nói tiếp được nữa. Tư Đồ Surong lại bỗng ai oán khẽ thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Thiếu hiệp nói rất phải, tôi rất yêu thiếu hiệp, quyết không bao giờ để cho thiếu hiệp phải ân hận suốt đời. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ riêng của thiếu hiệp thôi chứ cảm nghĩ của tôi lại khác. Từ khi chúng ta quen biết nhau tới giờ, tuy thiếu hiệp cố gắng đè nén tình cảm của mình mà không dám nói với tôi một chữ yêu, nhưng bây giờ tôi đã biết tâm sự của thiếu hiệp như thế nào rồi. Tôi đã cảm thấy rất an ủi. Tôi chỉ cảm thấy an ủi thôi chứ sự thực tôi chưa hài lòng. Vì nếu trong đời này mà tôi không được ở cạnh thiếu hiệp suốt đời thì thế nào tôi cũng cắt tóc đi tu.

- Cô nương!

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng rất cảm động và không thể nào nhẫn tâm nghe nốt những lời nói như ai như oán của nàng ta nữa.

Tư Đồ Surong ngăn người ra giấy lát rồi tùm tùm, nũng nịu nói tiếp :

- Thiếu hiệp khỏi cần phải cuống lên như thế. Tư Đồ Surong này không phải là một người con gái tầm thường đâu. Tuy Tư Đồ Surong vì thiếu hiệp mà không quản ngại hy sinh hết thảy, nhưng quyết không để cho thiếu hiệp phải ân hận suốt đời.

Được chưa, tôi đã nhận lời thiếu hiệp rồi đây. Nhưng thiếu hiệp cũng phải nhận lại cho tôi một điều này, là bây giờ tôi đi trước, thiếu hiệp tới sau, nhưng... thế nào cũng phải tới, đừng để cho tôi...

Độc Cô Ngọc không chờ nàng nói dứt, chàng đã vội đỡ lời :

- Cô nương cứ yên tâm, thế nào tại hạ cũng theo sau tới, quyết không để cho cô nương phải đợi chờ lâu đâu.

Tư Đồ Surong nhìn Độc Cô Ngọc gật đầu cười và nói tiếp :

- Tôi biết, thiếu hiệp thế nào cũng không thất tín với tôi đâu. Nhưng nếu thiếu hiệp có ý tránh tôi, nói thực cho thiếu hiệp cũng vô ích thôi, vì ở đất Vô Di này trong phạm vi trăm dặm, dù một con chim bay qua cũng đừng có hòng che giấu được tai mắt của tôi.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, nghĩ bụng :

“Cô bé này lợi hại thực...”

Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy Tư Đồ Surong thở dài một tiếng nói tiếp :

- Tuy bây giờ tôi có một chút hối hận, nhưng tôi đã nói ra rồi, chẳng lẽ lại đổi ý kiến hay sao. Đó là tôi chỉ lo thiếu hiệp đi một mình, sợ không được bình yên tới nơi tới chốn thôi. Nhưng nơi đây đã vào tới đất Mân Tây rồi. Suốt dọc đường tôi sẽ sắp đặt sẵn cho thiếu hiệp tận hết lực lượng của tôi, thế nào cũng phải bảo vệ cho thiếu hiệp không bị tổn thất một lông chân, kẽ tóc nào hết. Thôi, thiếu hiệp cần thận giữ gìn sức khỏe nhé, tôi đi trước đây.

Nói xong nàng buông tay chàng ra, quay người đi luôn. Trước khi đi, nàng còn nắm chặt tay của chàng một cái. Thực là bao nhiêu tâm sự và tình tứ đều ở trong cái nắm chặt ấy và còn hơn cả trăm lời nghìn tiếng nhiều.

Ông già họ Trà vẫn đi ở phía đằng trước, không hay biết một tí gì tình hình của đôi nam nữ này và tại sao bỗng dừng lại thiếu hẳn một người như thế.

Chỉ trong nháy mắt đã không thấy hình bóng của hai người ngay.

Độc Cô Ngọc nhìn theo tấm thân xinh đẹp, trong lòng cảm thấy rất trống không, bấn khoăn và mùi lòng.

Chàng không hiểu tại sao lại có cảm giác ấy, chỉ thấy hai mắt đăm lệ thôi.

Chàng ngừng đầu lên nhìn trời rồi cau mày thở dài một tiếng và rảo cẳng đi theo luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Việc rất kỳ lạ

Một buổi trưa nọ Độc Cô Ngọc đã đi tới chỗ còn cách trăm dặm nữa là đã tới Vô Di rồi.

Trong hai ngày một đêm vừa qua, nửa quãng đường đầu bình yên vô sự nhưng đến nửa quãng đường sau thì gặp phải một việc khiến Độc Cô Ngọc phải ngừng chân lại.

Lúc ấy chàng đã đi vào đường núi, hai bên cây cối mọc um tùm, lối đi lại cong queo khúc khuỷu.

Đi hết đường núi lại đến đường cái quan. Con đường này bên trái là cánh đồng hoang cỏ mọc um tùm, cao hơn đầu gối người ta. Trong bụi cỏ người ta có thể trông thấy rất nhiều ngôi mộ như ẩn như hiện. Có ngôi còn mới, có ngôi đã đổ nát, quan tài và xương đã bật tung ra bên ngoài, trông thực là thê lương, bi đát.

Bên phải đường cái quan là ruộng nương xanh biếc. Dưới ánh nắng chỉ thấy những làn sóng mạ xanh ròn liên miên mấy dặm. Cảnh bên này làm cho người ta cảm thấy rất yên tĩnh và dễ chịu.

Độc Cô Ngọc thở dài và nghĩ bụng :

“Con đường này không khác gì là ranh giới của Âm Dương.”

Đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng vó ngựa vọng tới, càng lúc càng gần, chỉ trong chớp mắt đã tới chỗ phía sau rồi. Chàng ngừng chân quay đầu lại nhìn, thấy hai con ngựa đi nhanh như gió phi tới, vó ngựa đá tung, cát bay mù mịt, chỉ trong thoáng cái, hai người ngựa đó đã đi xa, chỉ còn trông thấy hai cái chấm đen thôi.

Tuy hai người ngựa đó phóng rất nhanh, Độc Cô Ngọc đã trông thấy rõ hai con ngựa đó toàn đen. Hai người ngồi trên ngựa đều ăn mặc lối đạo sĩ, lưng đeo trường kiếm, chuôi tết bằng sợi chỉ vàng bay phất phới trước gió, hiển nhiên là người trong các đại môn phái.

Chàng vừa liếc nhìn thì hai con ngựa ấy đã đi xa rồi. Chàng liền cười khẩy một tiếng và nghĩ bụng :

“Món nợ này ta hãy ghi nhớ, thế nào cũng có ngày Độc Cô Ngọc này tìm đến tận cửa thanh toán.”

Không phải là chàng hẹp lượng, nhưng khi Thanh Thành tứ hữu sắp chết có trời trăn, vài lời đó đã ghi sâu vào trong đáy lòng chàng rồi. Huống hồ sau này chàng còn phải can thiệp với các đại môn phái để lấy lại cuốn Quy chân kinh Hạ. Việc này chàng không thể nào giải quyết bằng mồm mép được, thế nào cũng phải dùng võ lực mới xong.

Chàng phui bụi ở trên đầu, mặt và người một hồi rồi mới lại đi tiếp. Không bao lâu, bên cánh đồng cỏ đã biến thành một con sông. Con sông này không đi theo con đường cái quan mà tiến về phía đông. Nước xanh biếc, sóng có ánh sáng lấp lánh, cá bơi ở dưới nước có thể trông thấy rõ. Và có đám ba con chim nước bay đi lượn lại.

Chỗ cạnh nước lại có một khu rừng thông rất lớn. Bên lề rừng có hai căn nhà lá nhỏ nhỏ, khói bếp đang bốc lên nghi ngút. Xa xa chàng đã thấy có khá nhiều người đi ra vào, có người đi bộ, có người dắt ngựa. Chàng vội tiến tới gần thì thấy trên cửa có treo một lá cờ đề ba chữ : Thập Lý Điểm. Chàng mới hay đó là một quán rượu sơ sài.

Độc Cô Ngọc đang cảm thấy đói bụng bỗng thấy trước mặt có tửu điểm, tinh thần rất phấn chấn, vội phi thân tới gần ngay.

Khi tới gần, chàng thấy bên ngoài có cột năm con ngựa cao lớn, hai đen, ba trắng.

Hai con ngựa đen chính là hai con ngựa của hai đạo sĩ cỡi hồi nãy. Còn ba con ngựa trắng trông rất cao quý, yên bạc, bàn đạp bằng vàng, không hiểu là ngựa của ai mà lại lịch sự đến như vậy?

Độc Cô Ngọc đánh liều đi vào trong tửu điểm, thấy trong đó có vài bộ bàn ghế bằng thủy trúc, tuy rất giản dị nhưng rất sạch sẽ và tao nhã.

Những khách đang ngồi trong đó toàn là võ lâm hào kiệt, người đi buôn và phu khuân vác.

Khách ngồi ở cái bàn đầu chính là hai đạo sĩ đã phóng ngựa qua Độc Cô Ngọc hồi nãy. Lúc này cả hai đều nhìn ra bên ngoài nên Độc Cô Ngọc trông thấy rõ mặt chúng. Một tên vừa cao vừa gầy, một tên vừa lùn vừa béo, đều để râu năm chòm dài xuống tận ngực, trông có vẻ đạo mạo lắm. Chàng đưa mắt nhìn chúng, chúng cũng nhìn lại chàng.

Cái bàn thứ hai kê ở cạnh cửa sau chỗ giáp sơn. Ba người khách ngồi bàn ấy là hai già một trẻ.

Người trẻ tuổi là một văn sĩ áo trắng, mày kiếm mắt sao, trông rất anh tuấn, cử chỉ lại rất tao nhã và còn có vẻ ung dung cùng cao quý nữa. Có lẽ là đồng bệnh tương lân, Độc Cô Ngọc vừa trông thấy thư sinh ấy đã có thiện cảm ngay, trong bụng còn khen ngợi thầm thư sinh ấy hoài.

Hai ông già đều mặc áo màu xám, râu chòm đen cũng dài xuống tận ngực, mắt của họ đều sáng quắc. Chỉ thoáng trông cũng biết hai ông già này là hai nội gia cao thủ rồi. Về mặt của cả hai đều vênh vác, kiêu ngạo, nhưng đối với văn sĩ nọ thì lại rất cung kính, cứ rót rượu cho văn sĩ lượn.

Ngoài hai cái bàn ấy ra, Độc Cô Ngọc thấy các bàn khác cũng đều có khách ngồi chật ních. Tên phó cây thấy chàng bước vào vội cúi đầu vái chào và

nói :

- Tiểu điểm quá nhỏ lại được nhiều quý khách đến chiếu cố, tướng công đến chậm một bước nên đã hết chỗ ngồi. Xin mời tướng công hãy ngồi chờ tạm giây lát đã.

Độc Cô Ngọc nhận thấy tên phở cây này không thạo nghề lắm nhưng ăn nói rất tao nhã nên chàng tủm tỉm cười, để ý nhìn y một lát nhưng không nói năng gì.

Lúc ấy văn sĩ áo trắng ngồi ở cạnh cửa sổ bỗng đứng dậy, chấp tay vái chào chàng và nói :

- Đường dài từ điểm ít, nếu vị nhân huynh này không hiểm chặt hẹp thì xin mời lại đây ngồi chung bàn với tiểu đệ.

Tuy bụng đã đói ran và đói với thiếu niên ấy đã có thiện cảm từ lúc đầu, nhưng Độc Cô Ngọc vẫn nhận thấy chưa quen biết người ta bao giờ, không tiện làm phiền người ta như thế nên chàng cũng chấp tay đáp lễ vừa cười vừa trả lời rằng :

- Cảm ơn huynh đài đã có lòng như vậy, nhưng vì tại hạ cũng chưa lấy gì làm...

Văn sĩ nọ vội đỡ lời :

- Xin thứ lỗi, tại hạ nói câu này hơi đường đột một chút. Nhân huynh không phải là người thường tục như vậy nên tại hạ sẵn lòng đón tiếp nhân huynh ngồi.

Thấy chàng nọ không những nhân phẩm tuấn tuyệt, ăn nói lại siêu tục, Độc Cô Ngọc cũng phải hồ thẹn thắm và bẽn lẽn đáp :

- Mới gặp gỡ ở nơi đây, tại hạ đâu tiện quấy nhiễu nhân huynh như thế.

Văn sĩ nọ cười ha hả đáp :

- Sao huynh lại nói là quấy nhiễu như thế. Chúng ta gặp gỡ nhau ở nơi đây đã là có duyên rồi. Tại hạ được hân hạnh mời nhân huynh ngồi uống chung một bàn đã cảm thấy an ủi vô cùng rồi.

Độc Cô Ngọc chấp tay vái một vái rồi nói tiếp :

- Không dám! Huynh đài đã có lòng như vậy, nếu đệ còn từ chối thì thật không biết điều, đành phải xin tuân lệnh.

Nói xong, chàng lớn bước đi tới trước bàn ấy. Văn sĩ tươi cười nói tiếp :

- Ngày hôm nay là ngày gì được gặp siêu nhân ở đây, tại hạ không uống đi xa hàng trăm dặm như vậy.

Chàng vừa rào bước tiến lên vừa nắm tay Độc Cô Ngọc kéo ngồi xuống ghế. Hai người nhường nhau một hồi, vì cả hai đều là người đẹp trai hiếm có nên những người có mặt tại đó đều chăm chú nhìn vào hai chàng. Cả hai đạo sĩ nọ cũng vậy.

Độc Cô Ngọc càng cảm thấy không yên thêm. Văn sĩ nọ hình như không trông thấy gì cả, chỉ mỉm cười hỏi :

- Nhân huynh quý tính đại danh là gì?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tại hạ là Đỗ Ngọc.

Chàng vừa nói xong, văn sĩ nọ chưa kịp nói thêm thì hai đạo sĩ nọ đã biến sắc mặt và cùng phi thân tới. Đạo sĩ vừa cao vừa gầy chấp tay vái chào Độc Cô Ngọc và hỏi rằng :

- Xin thứ lỗi, anh em bản đạo đường đột và thất lễ như thế này. Chả hay tiểu thí chủ này có phải họ Đỗ tên là Ngọc đấy không?

Văn sĩ áo trắng rất thân nhiên, còn hai ông già mặc áo xám thì mặt hơi biến sắc.

Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên, ngăn người ra giấy lát, chưa kịp trả lời thì văn sĩ nọ đã tươi cười và nói với hai đạo sĩ kia trước :

- Thất Cầm thân pháp danh bất hư truyền thật. Quả nhiên đã làm cho người thường tục phải kinh hoàng. Hai vị đạo trưởng đây có phải là Võ Đang song thân kiếm tiếng tăm đã lừng lẫy đấy không?

Hai vị đạo trưởng ngăn người ra đáp :

- Không dám. Anh em bản đạo chính là Ngọc Hư và Thanh Hư đây. Xin hỏi đại danh của của thí chủ là chi?

Văn sĩ vừa cười vừa nói :

- Cổ nhân nói : Bóng cây và tên người, thật không sai chút nào. Kiếm thuật của hai vị đạo trưởng cái thế, đã chấn động võ lâm lâu năm. Tại hạ chỉ là một tiểu tốt trong võ lâm, mà không biết hai vị là ai thật là ngu dốt quá. Nhưng tại hạ chỉ là hậu bối mật học, không có tên tuổi gì hết, không dám cảm phiền đến hai vị đạo trưởng hỏi tới.

Đạo sĩ vừa cao vừa gầy lều lều vẫn sĩ một cái và vái một vái, hỏi tiếp :

- Thí chủ không muốn cho biết thì bản đạo cũng không dám cưỡng ép.

Nói tới đó, y quay lại hỏi Độc Cô Ngọc :

- Còn vị thí chủ này xin trả lời đi!

Độc Cô Ngọc đã đoán biết hai đạo sĩ này thế nào cũng là người của danh môn đại phái từ trước. Vừa rồi chàng lại thấy văn sĩ nọ nói toạc lai lịch của hai đạo sĩ ấy khiến cho chàng càng nhận thấy mình đoán không sai. Tuy chàng vẫn bất mãn đối với những người của danh môn chính phái nhưng lúc này đối phương lễ phép với mình như vậy, mình cũng phải từ tế lại với họ mới được.

Cùng vừa nghĩ vừa chấp tay đáp lễ và trả lời :

- Phải, tại hạ chính là Đỗ Ngọc, không hiểu hai vị đạo trưởng muốn chỉ giáo gì thế?

Đạo sĩ vừa gầy vừa cao chính là Ngọc Hư đạo nhân nghe thấy chàng trả lời nhanh nhẩu như vậy cũng phải hơi ngạc nhiên và hỏi tiếp :

- Phong Lô phổ là vật báu trấn sơn của bốn phái, xin thí chủ trả lại cho anh em bản đạo chứ?

Văn sĩ với hai ông già áo xám nghe nói đều chăm chú nhìn vào Độc Cô Ngọc.

Thấy đối phương hỏi mình một câu vu vơ như vậy, Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên, tròn tròn xoe mắt lên, đáp :

- Tại hạ không hiểu đạo trưởng nói gì.

Ngọc Hư lại biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại cười khì và nói tiếp :

- Đỗ thí chủ hà tất phải đùa giỡn như thế làm chi. Năm ngày trước đây Đỗ thí chủ đến đạo quan của bốn phái biểu diễn thần công một phen, sau rồi lại còn lấy Phong Lô phổ, vật báu trấn sơn của bốn phái đi. Trước khi đi, thí chủ còn dùng phần để lại đại danh ở trên Thượng Thanh cung. Vì thế, Chưởng môn sư huynh của bản đạo mới phái nửa số đệ tử đi khắp bốn phương để tìm kiếm tung tích của Đỗ thí chủ. Không ngờ anh em bản đạo lại may mắn gặp gỡ thí chủ ở nơi đây.

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm và nghĩ bụng :

“Ta còn chưa lên núi Võ Đang đòi lại vật báu truyền gia, không ngờ các người lại đi kiếm ta trước như vậy, thế là nghĩa lý gì?”

Nghĩ tới đó chàng cau mày lại, trả lời rằng :

- Xin đạo trưởng đừng có hiểu lầm như thế. Không những tại hạ chưa hề trông thấy Phong Lô phổ, vật báu trấn sơn của quý phái là vật gì mà từ trước cho tới nay tại hạ chưa hề được may mắn lên tới núi Võ Đang lần nào. Sao lại...

Ngọc Hư tròn ngược đôi lông mày kiếm lên, đột nhiên xen lời nói :

- Xin thí chủ đừng có đùa giỡn như thế nữa. Thí chủ nên biết người mất vật báu không riêng gì phái Võ Đang chúng tôi. Còn bốn môn phái nữa là Thiếu Lâm, Nga Mi, Công Lai và Hoa Sơn cũng đang chờ người tìm kiếm thí chủ. Tuy bản đạo biết thí chủ công lực trắc tuyệt du hí võ lâm nhưng nếu đụng chạm với năm phái chỉ e...

Độc Cô Ngọc cũng tròn ngược đôi lông mày kiếm lên ngắt lời đối phương nói tiếp :

- Đa tạ đạo trưởng đã nhắc nhở cho như vậy. Vâng thật không sợ lửa, nhưng tại hạ quả thật chưa hề lên qua các núi ấy, dù các phái ấy có cho người đi vẫn tội cũng uổng công thôi.

Ngọc Hư lại cười khẩy nói tiếp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi. Thí chủ đi lại ở trong các phái rất dễ dàng như thế, tất nhiên thí chủ có còn coi người của năm phái vào đâu đâu. Nhưng vật báu trấn sơn rất quan trọng, không ai chịu để nó lọt vào tay người ngoài cả. Bản đạo không dám lên tiếng nói hộ các phái khác, mà chỉ thấy mặt một phái Võ Đang chúng tôi thôi. Bản đạo nhất định không quản ngại hy sinh hết thảy, thế phải cướp lại cho kỳ được vật báu trấn sơn của bốn phái mới thôi. Mong Đỗ thí chủ đừng có coi thường chuyện ấy và xin hoàn lại cho, đừng để cho thiên hạ võ lâm lại đổ máu lần nữa.

Lời nói ấy không khác gì bảo Độc Cô Ngọc đừng có giả bộ làm như không biết gì như thế và nhất định không trả lại vật báu thì bắt buộc họ phải ra tay đấu với chàng và đổ máu ngay tại chỗ.

Độc Cô Ngọc nghe thấy thế, lửa giận bốc lên bùng bùng, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định trả lời tiếp. Nhưng chàng nghĩ lại, chắc chuyện

này thế nào cũng do sự hiểu lầm mà nên. Trước khi ta chưa đi học thêm võ công thì quả thật không nên gây hấn với họ làm chi. Vì thế chàng cố nén lửa giận, gượng cười đáp :

- Xin đạo trưởng chớ có dùng võ lực mà uy hiếp như thế. Tuy tại hạ chỉ là một kẻ thư sinh, hơi biết một chút võ công thôi nhưng cũng không phải là kẻ hèn nhát. Quả thật tại hạ không hề làm việc đó, đạo trưởng hà tất phải...

Thanh Hư vẫn đứng yên ở cạnh đó, lúc này mới đột nhiên lạnh lùng xen lời nói :

- Đại trưởng phu đã dám làm thì phải dám nhận trách nhiệm. Thí chủ đi lại trọng địa của năm phái một cách dễ dàng như thế, đâu có phải là người tầm thường, sao...

- Cảm ơn.

Độc Cô Ngọc không sao nhịn được nữa, khẽ quát bảo như vậy và nói tiếp :

- Sao hai vị đạo trưởng lại cứ nhất định bảo là tại hạ đã làm việc đó?

Thanh Hư lạnh lùng đỡ lời :

- Không dám, nhưng dùng cục phấn viết lên tường lưu danh như thế khiến bản đạo không ngờ vực sao được.

Độc Cô Ngọc nghe nói cả giận cười khẩy một tiếng, nói tiếp :

- Võ Đang song thần kiếm danh trấn võ lâm có khác. Xem như vậy danh môn chính phái chẳng qua chỉ có thế thôi. Người ta nói quý tự cho mình là hiệp nghĩa, lời nói ấy quả thật không ngoa. Hai vị đã là người tu hành và còn lừng danh lâu năm, sao hai vị lại không phân biệt thị phi, không nhận định rõ ràng trắng đen như thế?

Sở dĩ tại hạ hết sức nhẫn nại không phải là vì sợ đại danh của hai vị đâu, vì tại hạ biết đó là sự hiểu lầm, nên không muốn để cho sự hiểu lầm đó càng ngày càng lớn thêm. Nếu hai vị cứ nhất định bảo việc đó là do tại hạ đã làm thật thì chỉ tùy ở như hai vị muốn sao cũng được.

Lời nói của chàng thật danh chính ngôn thuận, hào khí muôn trượng, khiến văn sĩ áo trắng đứng cạnh đó cũng phải động lòng và rất kính phục. Võ Đang song thần kiếm tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lâu năm, khi nào lại chịu nổi để cho một hậu sinh tiểu bối nói mình ở trước mặt mọi người như thế? Hơn nữa, phái Võ Đang xưa nay vẫn là một đại môn phái đứng vào bậc nhất bậc nhì trong võ lâm hàng trăm năm nay, không một người nào dám vuốt râu cọp cả. Bây giờ không những bị người ta vào hấn trong trọng địa của mình lấy Phong Lô phổ, vật báu trấn sơn đi như thế và lại còn dám dùng phấn viết tên tuổi ở trên tường của Thượng Thanh cung, nơi cấm địa như vậy. Có khác gì người ta không còn coi phái Võ Đang ra gì nữa. Người của phái Võ Đang từ trên chí dưới đều coi việc đó là một sự đại sỉ nhục. Nếu hai người không phải vì khiếp sợ người đã lấy trộm vật báu có võ công kỳ tuyệt và hai người cũng không biết hai ông già áo xám đứng ở trước đây công lực thâm hậu tới mức độ nào?

Độc Cô Ngọc vừa nói xong, Võ Đang song thần kiếm đã biến sắc mặt. Ngọc Hư đạo sĩ trợn ngược đôi lông mày lên, hai mắt trợn tròn xoe, nghiêm giọng nói :

- Thí chủ ăn nói nhanh nhẩu lắm, anh em bản đạo rất lấy làm kính phục. Tuy người đi tu bốn tính là từ bi độ lượng, không tranh dành danh lợi với ai nhưng Đồ thí chủ khi người quá nổi, bắt buộc chúng tôi phải lãnh giáo thí chủ một phen.

Nói xong y vái một vái, quay người đi ra bên ngoài luôn.

Lời nói của y rất phải, nếu không lấy lại được vật báu trấn sơn thì phái Võ Đang làm gì còn mặt mũi đứng ở trong võ lâm nữa?

Lúc ấy trong tửu điểm các tửu khách thường đã sợ bị mang vạ lây mà rút lui hết.

Còn lại dăm ba người võ lâm vẫn ngồi yên tại chỗ, hiển nhiên là họ muốn được xem trò vui.

Độc Cô Ngọc thấy hai đạo sĩ đã đi ra ngoài cửa rồi, biết câu chuyện ngày hôm nay dùng lời nói không sao giải quyết nổi và không thể nào tránh khỏi dùng vũ lực.

Chàng cũng tự biết mình lắm, dù đối phương là cao thủ hạng nhất, danh trấn võ lâm đi chăng nữa, chàng vẫn không hãi sợ. Đó là do tính kiêu ngạo trời sinh ra thúc đẩy chàng, nên chàng cũng lớn bước đi theo hai đạo sĩ ra bên ngoài ngay.

Văn sĩ áo trắng vẫn nắm cánh tay phái Độc Cô Ngọc, vừa cười vừa nói :

- Xin mời hai vị đạo trưởng hãy quay trở vào đã.

Hai đạo sĩ nghe nói liền ngừng chân, quay lại, chấp tay vái chào và hỏi :

- Thí chủ gọi anh em bản đạo quay trở lại như vậy có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Văn sĩ áo trắng hớn hờ cười và đáp :

- Không dám. Tại hạ đang có việc muốn thỉnh giáo.

Ngọc Hư đỡ lời :

- Hai chữ thỉnh giáo thì anh em bản đạo không dám. Thí chủ muốn hỏi gì xin cứ hỏi.

Hai lão đạo sĩ ấy thật không hổ thẹn xuất thân là người của một danh môn chính phái. Trong lúc tức giận như thế mà chúng vẫn giữ được phong độ.

Văn sĩ áo trắng vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu vậy xin mời hai đạo trưởng quá bước lại gần đây. Trên đời này làm gì có ai nói chuyện với nhau lại đứng cách xa như thế.

Hai đạo sĩ mặt đỏ bừng, hơi do dự một chút liền lớn bước tiến tới gần.

Văn sĩ áo trắng nhìn hai đạo sĩ ấy rồi mỉm cười nói tiếp :

- Tuy tại hạ mới gặp Đỗ huynh lần đầu, nhưng tại hạ đã nhận xét rất nhiều người rồi. Đôi mắt của tại hạ chắc cũng không đến nỗi thiên cận đâu. Đỗ huynh đây là người rất văn vẻ, mặt lại có chính khí. Tuy hiểu biết võ nghệ nhưng chắc không khi nào lại bắt chước bọn kẻ trộm leo tường cây cửa như thế đâu và cũng không khi nào Đỗ huynh đã làm mà không chịu nhận. Hai vị là đắc đạo cao nhân, có đôi mắt sáng suốt như thần, chắc không coi lời nói của tại hạ là vu vơ, nói láo chứ?

Văn sĩ ấy rất khéo ăn nói, và lời nói của chàng ta lại rất đặc sắc khiến cho Độc Cô Ngọc không những phải kính phục mà còn rất cảm ơn là khác.

Thanh Hư cười khẩy một tiếng đỡ lời :

- Thí chủ cứ quá khen đấy thôi! Sự thực anh em bản đạo chỉ có đôi mắt trần tục thôi, nhưng thiết nghĩ người ta không thể nào đo lường bằng bề ngoài được.

Độc Cô Ngọc nghe thấy y nói lại nổi xung, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định trả lời thì văn sĩ nọ đã cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Đạo trưởng nói rất phải. Người ta không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Nhưng cô nhân đã nói: bắt giặc thì phải bắt cả người lẫn tang vật, nếu chỉ căn cứ vào mấy chữ viết ở trên tường như thế mà đã vu cho người ta làm đạo tặc như vậy chả lẽ hai vị không sợ mạng tiếng và không sợ làm mất hết danh dự của quý phái đã có bấy lâu hay sao?

Hai đạo sĩ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Văn sĩ nọ vừa cười vừa nói tiếp :

- Câu chuyện đó giản dị lắm. Theo ngu kiến thì rõ ràng có người muốn vu oan giá họa cho Đỗ huynh. Nếu các đại môn phái vì vậy mà đổ tội cho Đỗ huynh, như vậy có phải là các đại môn phái đã trúng kế mượn dao giết người...

Độc Cô Ngọc nghe tới đó giật mình đến phát một cái, Ngọc Hư lại lạnh lùng hỏi tiếp :

- Sao thí chủ lại biết đó là kế giá họa như vậy?

Văn sĩ lớn tiếng cười và đáp :

- Đạo trưởng hỏi như vậy rất phải. hai vị đạo trưởng là võ lâm danh túc, nghiên cứu võ học mấy chục năm, thế nào cũng cao minh hơn một kẻ mọt học hậu tiến này.

Tuy Đỗ huynh này là người có học võ khá cao siêu thật, nhưng tại hạ dám táo gan nói là chưa đủ tài ba vào trọng địa của các đại môn phái như thế. Hai vị cho lời nói của tại hạ có phải không?

Võ Đang song thần kiếm đã nổi tiếng lâu năm, có đôi mắt sáng như điện, sao lại không nhận xét ra được một người có công lực thâm hậu đến mức độ nào. Nhưng chỉ vì vừa rồi mới nghe thấy cái tên Đỗ Ngọc đã nổi giận mà mất lý trí ngay. Bây giờ chúng nghe thấy văn sĩ nọ nhắc nhở như vậy, vội để ý nhận xét lại Độc Cô Ngọc, chúng đã tỏ vẻ rất ngạc nhiên, rồi cúi đầu xuống, có vẻ hổ thẹn vô cùng.

Chúng đã nhận thấy thư sinh áo trắng tự nhận là Đỗ Ngọc này chỉ trừ đẹp trai, phong lưu, nho nhã ra, quả thực không có tài ba mấy, tuyệt nhiên không phải là một cao nhân có thể ra vào nổi trọng địa của các đại môn phái và còn lấy được vật báu trấn sơn đi một cách dễ dàng như vậy.

Khốn nỗi, hai đạo sĩ này lại là người cố chấp và kiêu ngạo bướng bỉnh. Chúng đã nổi danh lâu năm, nay đã hưng sự vẫn tội, thậm chí sắp sửa ra tay bắt người như vậy, có khi nào chúng chịu nghe thiếu niên nọ chỉ một đôi lời mà đã bỏ đi ngay?

Hơn nữa, việc vật báu trấn sơn bị mất không phải là việc nhỏ, nay chúng đã tốn công đi khắp mọi nơi, nay đã kiếm thấy Đỗ Ngọc rồi khi nào chúng chịu buông tha cho chàng ta?

Huống hồ chúng còn nghi ngờ bề ngoài của Độc Cô Ngọc trông rất tầm thường, nhưng biết đâu chàng đã luyện tới mức thượng thừa, có thể giả bộ một người không biết võ công gì mấy?

Vì mấy lý lẽ trên, Ngọc Hư trầm ngâm giây lát rồi bỗng cười gằn mà đáp :

- Đa tạ thí chủ đã chỉ giáo cho như vậy, nhưng việc này quan trọng lắm, anh em bản đạo thừa lệnh của người Chương môn không dám...

Hai ông già áo xám thấy thế đều biến sắc mặt, hai đôi mắt bỗng sáng ngời, và dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng.

Văn sĩ áo trắng vội xua tay, không để cho hai ông già ấy can thiệp vào mà vẫn tươi cười nói tiếp :

- Đạo trưởng nói rất phải. tại hạ cũng biết hai vị thừa lệnh dụ của người Chương môn, bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy. Dù thấy việc này dùng lời lẽ không sao giải quyết nổi. Nếu vậy, cao hiền của hai vị thì hai vị muốn sao?

Ngọc Hư ngăn người ra, chưa kịp trả lời thì Thanh Hư đã cười khẩy xen lời nói :

- Anh em bản đạo mất mặt người phạm, không sao nhận xét nổi công lực của Đỗ thí chủ thâm hậu...

Văn sĩ nọ đỡ lời :

- Chắc hai vị muốn thử thách một phen đã mới hài lòng phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đa tình nhất Ngọc Diện Thần Long

Thanh Hư lạnh lùng đáp :

- Anh em bản đạo có ý muốn ấy thực...

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên đang định xen lời nói thì văn sĩ đã xua tay, không để cho chàng nói, rồi vừa cười vừa hỏi hai đạo sĩ tiếp :

- Đạo trưởng nhanh nhẩu lắm, rất đáng kính đáng phục. Sự thực vấn đề ấy rất hợp lý. Hai vị đạo trưởng nhất định muốn thử thách tại hạ không dám nói nhiều nữa.

Chỉ xin hỏi hai vị câu này trước, thử thách xong hai vị sẽ định đoạt ra sao?

Thanh Hư lạnh lùng đáp :

- Thử xong dù sao anh em bản đạo cũng bỏ đi ngay.

Văn sĩ kêu ồ một tiếng, gật đầu hỏi tiếp :

- Có phải ý của đạo trưởng nếu Đỗ huynh bị đánh bại thì đủ chứng minh không phải là người đã ra vào trọng địa của năm phái thì hai vị sẽ buông tay rút lui ngay.

Nếu hai vị nhường nhịn nhường tay cho Đỗ huynh thì hai vị nhất định cho Đỗ huynh chính là kẻ trộm đã lấy vật báu của quý phái rồi. Nhưng bắt đắc dĩ, hai vị vẫn phải bỏ đi luôn không?

Thanh Hư lão đạo sĩ gật đầu đáp :

- Thí chủ cao minh lắm, quả thực anh em bản đạo có ý định như thế đấy.

Văn sĩ nọ trầm ngâm giây lát nói tiếp :

- Ý kiến ấy hay thực, nhưng tại hạ không dám nhận lời!

Hai đạo sĩ hơi biến sắc mặt :

- Thí chủ nói như thế là nghĩa lý gì?

Văn sĩ vừa cười vừa đáp :

- Tuy tại hạ mới gặp Đỗ huynh lần đầu, nhưng mới gặp nhau đã ý hợp tâm đầu liền. Hơn nữa, lúc này Đỗ huynh đang là tân khách của tại hạ, chả lẽ chủ nhân lại để cho khách phải nếm mùi lưỡi kiếm sắc bén của hai vị hay sao?

Hai đạo sĩ nghe nói mặt càng biến sắc thêm, trầm giọng hỏi tiếp :

- Xin thí chủ cho biết cao kiến?

Văn sĩ xua tay, hớn hờ cười và lớn tiếng đáp :

- Không dám, theo ngu kiến của tại hạ thì chỉ bằng đề hai bàn tay của tại hạ đại diện Đỗ huynh, chắc hai vị không phản đối chứ?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, vội tiến lên một bước, và đỡ lời :

- Việc này đâu dám phiền tới huynh đài...

Văn sĩ đột nhiên cười khi một tiếng và đáp :

- Sao Đỗ huynh lại khách sáo như thế? Họ hai người làm mất tư hững của chúng ta thì đệ không bức mình sao được? Họ là người của danh môn chính phái, không biết thói thị phi thì chớ, lại còn bướng bỉnh kiêu ngạo, như vậy không trùg trị họ thì chịu sao nổi. Hơn nữa, Đỗ huynh là người quân tử, lễ phép, nho nhã, văn vẻ như thế, hà tất phải bức mình với bọn võ phu làm chi, cho nên...

Văn sĩ ấy ngông cuồng thực, chàng ta hình như không coi Võ Đang song thần kiếm danh chấn võ lâm vào đâu cả. Hành động ấy của chàng khiến Độc Cô Ngọc rất cảm động. Nhưng khi nào Độc Cô Ngọc lại chịu để cho người ta vì mình mà gây thù oán với đại môn phái như thế nên chàng không đợi chờ văn sĩ ấy nói dứt, đã vội đỡ lời :

- Tiểu đệ rất cảm ơn thịnh tình của huynh đài nhưng...

Văn sĩ nọ lại xua tay, nghiêm nghị ngắt lời chàng mà nói tiếp :

- Tiểu đệ đã sớm nghe nói người của các đại môn phái có tuyệt nghệ siêu nhân, chỉ hận chưa dịp may nào được lãnh giáo. Ngày hôm nay khi nào đệ lại chịu bỏ lỡ một dịp may hiếm có này. Huynh với đệ mới gặp nhau đã thành bạn thân, ngay đệ còn muốn chúng ta thân nhau hơn nữa nên mới dám đường đột nhận đại diện cho Đỗ huynh như thế. Nếu Đỗ huynh không chịu chắc Đỗ huynh cho tiểu đệ là kẻ tục tằn thường tục không thèm kết giao thì tiểu đệ xin rút lui ngay.

Chàng ta nói như thế Độc Cô Ngọc còn biết nói năng ra làm sao nữa nên chủ hơi ngẫm nghĩ một chút rồi nghiêm nghị đáp :

- Tiểu đệ không dám nói cảm ơn nữa mà chỉ xin tuân lệnh thôi.

Nói xong chàng vái một vái rồi lui về phía sau ngay.

Chàng vừa rút lui xong thì Võ Đang song thần kiếm đã tức giận đến suýt vỡ bụng.

Thanh Hư liền cười khẩy nói :

- Đồ thí chủ có bạn tốt như vậy thực khiến ai cũng phải hâm mộ.

Nói tới đó, y lại đưa mắt nhìn văn sĩ trầm giọng hỏi :

- Thí chủ nhất định can thiệp vào việc này ư?

Văn sĩ lạnh lùng đáp :

- Hai vị đạo trưởng hà tất phải hỏi nhiều như thế làm chi?

- Anh em bản đạo tái thỉnh đại danh của thí chủ?

- Tại hạ Đái Vân sơn trang Vi Hiểu Lam.

Võ Đang song thần kiếm nghe nói giật mình đến thót một cái, mặt liền biến sắc.

Ngọc Hư vội vái một vái và nói tiếp :

- Thế ra hiệp giá của Ngọc Diện Thần Long Vi trang chủ ở đây, anh em bản đạo Ngọc Hư này có mắt không người nên mới thất lễ như vậy.

Đái Vân sơn trang Ngọc Diện Thần Long Vi Hiểu Lam tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, võ công tuyệt cao, oai không kém gì các chưởng môn của các đại môn phái, như vậy hai người đạo sĩ nghe thấy tên tuổi của chàng ta không phải kinh hãi sao được!

Hiểu Lam tủm tỉm cười và đáp :

- Không dám! Hiểu Lam này chỉ là một võ phu ở rừng núi, một hậu học tiểu bối, đâu dám nhận lời quá khen ngợi ấy của đạo trưởng.

Ngọc Hư cười gằn một tiếng nói tiếp :

- Trang chủ là rồng thần trong đám người công lực cái thế, hiệp danh lừng lẫy khắp mọi nơi, anh em bản đạo ngưỡng mộ đã lâu, ngày hôm nay mới được chiêm ngưỡng phong thái, thực là hân hạnh vô cùng.

Hiểu Lam chỉ tủm tỉm cười thôi chứ không nói năng gì nữa.

Ngọc Hư khê ho một tiếng nói tiếp :

- Đồ thí chủ lấy vật báu của người ta, gây hấn với năm đại môn phái, Vi trang chủ xưa nay ẩn dật ở trên núi Đái Vân, không tranh chấp với người đời, hà tất phải dây dưa vào việc này. Anh em bản đạo thừa lệnh dụ của chưong môn, bắt đắc dĩ mới phải tới đây thi hành nhiệm vụ, xin Trang chủ nghĩ lại mà giúp đỡ cho anh em bản đạo một tay.

Lời nói này của y có cả cứng lẫn mềm. Một mặt lấy năm đại môn phái ra uy hiếp, một mặt thì yêu cầu Hiểu Lam lượng thứ cho nỗi khổ tâm của họ mà giúp cho họ.

Hiển nhiên họ đã sợ oai vọng của Ngọc Diện Thần Long rồi.

Xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, Hiểu Lam lạnh lùng đáp :

- Đa tạ đạo trưởng đã nhắc nhở cho như vậy, vì bạn mà dù hai bên hông có bị hai nhát dao cắm ngập cán, Đái Vân sơn trang cũng không hời tiếc chút nào. Nhưng thiết nghĩ muốn làm động lòng Đái Vân sơn trang cũng không phải là chuyện dễ.

Tại hạ chỉ biết nói như vậy thôi, nếu hai vị không chịu nghe lời khuyên bảo của tại hạ thì cứ việc ra tay đi, đừng có dây dưa làm mất thời giờ của Hiểu Lam uống rượu với bạn thân.

Song thần kiếm nổi danh đã lâu năm, tuy biết đối phương không phải là người dễ đối phó, nhưng chỉ nghe đối phương nói mấy lời mà đã rút lui ngay thì sai này còn mặt mũi nào lộ ra ngoài giang hồ nữa, đồng thời oai danh của phái Võ Đang cũng vì thế mà bị ảnh hưởng rất lớn. Huống hồ lời nói của Ngọc Diện Thần Long lại rất lợi hại.

Hai đạo sĩ liền biến sắc mặt, Thanh Hư bỗng trầm giọng nói tiếp :

- Anh em bản đạo chỉ kính danh dự hiệp nghĩa của thí chủ thôi chứ không phải là sợ bốn chữ Ngọc Diện Thần Long đâu.

Hiểu Lam trợn mắt lên nhìn Thanh Hư lớn tiếng cười ha ha và đỡ lời :

- Khéo nói lắm! Khéo nói lắm! Võ Đang song thần kiếm oai chấn võ lâm. Vì Hiểu Lam này dù có gan lớn tày trời cũng không dám có hy vọng quá đáng như thế.

Mong hai vị đừng có nói nhiều, mau mau rút kiếm ra đi.

Chàng ta đã nói như vậy, dù người đất cũng phải nổi giận. Ngọc Hư liền trợn mắt lên nói tiếp :

- Nếu Vi trang chủ nhất định chi giáo thì anh em bản đạo đành phải tuân lệnh.

Nói xong y rút ngay Thần kiếm ra.

Võ Đang song thần kiếm thực danh bất hư truyền, chỉ động tác rút kiếm một cách nhanh nhẹn như vậy người thường cũng khó mà bì kịp.

Y giờ kiếm lên ngang hông, lại vái một vái rồi nói tiếp :

- Mời Trang chủ rút kiếm ra.

Nói xong y đứng sừng sững như một khoảng núi, thực không hổ thẹn là một kiếm thuật danh gia. Hiểu Lam tủm tỉm cười đáp :

- Không phải là tại hạ táo gan ngông cuồng gì đâu. Sự thực suốt đời tại hạ không dùng khí giới bao giờ, xin đạo trưởng cứ việc ra tay tấn công.

Ngọc Diện Thần Long quả thực là ngông cuồng khôn tả. Kiếm thuật của phái Võ Đang đã nổi danh hơn trăm năm rồi, người trong võ lâm ai ai cũng biết kiếm thuật của Võ Đang quả thực hơn hết kiếm thuật của các môn phái khác mà Võ Đang song thần kiếm lại là hai cao thủ có hạng của phái Võ Đang. Pho Phi Phong kiếm pháp của họ đã lợi hại lại còn thêm tuyệt kỹ chấn sơn của phái Võ Đang là Phong Lôi tam thức lại còn bát đại huyền ảo thêm, khi sử dụng tới tuyệt kỹ này ít có ai có thể địch nổi.

Ngọc Hư đứng yên tại đó không có gió mà bộ râu dài của y rung động, rõ ràng là y tức giận đến thế nào. Đồng thời y còn xéch ngược đôi lông mày kiếm lên cười gằn mấy tiếng và nói :

- Trang chủ ngông cuồng đến khiến người ta phải chịu phục, bản đạo xin thất lễ trước.

Nói xong y giờ tay phải ra khẽ rung động một cái, thanh kiếm của y đã biến thành ba bông hoa kiếm nhằm ba nơi đại huyệt của Hiểu Lam tấn công luôn. Kiếm khí kêu vù vù nhanh không thể tưởng tượng được. Y chỉ ra tay có một kiếm cũng đủ thấy kiếm pháp của y lợi hại như thế nào rồi.

Hiểu Lam thấy đối phương vừa ra tay đã sử dụng thế kiếm lợi hại như thế liền nổi giận cười khẩy đáp :

- Xem vậy đạo trưởng có ý muốn giết tại hạ mới cam tâm đấy. Thế mà cũng đòi là danh môn chính phái, thực là đáng tiếc!

Chàng vẫn đứng yên không hề cử động chút nào và coi thế kiếm nhanh như điện của đối phương không ra gì cả. Chờ lưỡi kiếm của địch sắp đâm tới người, chàng mới hét lớn một tiếng, giờ tay phải ra nhắm thân kiếm của địch Chop luôn.

Ngọc Hư không ngờ đối phương lại dám liều lĩnh đến như thế, trong lòng rất kinh hoàng vội lớn tiếng nói :

- Trang chủ thực không hổ thẹn là một vị cao nhân, xin tiếp thế kiếm thứ hai của bản đạo.

Y vừa nói vừa trầm kiếm xuống, hất kiếm lên nhằm yếu huyệt ở cánh tay của Hiểu Lam điểm luôn.

Hiểu Lam vừa cười vừa đáp :

- Đạo trưởng cứ quá khen đấy thôi, kiếm thế tuyệt diệu của đạo trưởng mới khiến người ta khen ngợi và kính phục.

Tuy bề ngoài chàng vẫn hớn hờ cười nhưng trong lòng đã quyết tâm phải cho lão đạo sĩ Ngọc Hư này nếm chút mùi đau khổ mới đành dạ. Vì thấy đối phương mới ra tay đã sử dụng kiếm thế quá độc ác như vậy.

Chàng ta vẫn đứng yên như trước, chỉ hơi trầm cổ tay xuống, chia năm ngón tay ra Chop thân kiếm của Ngọc Hư tiếp.

Ngọc Hư lão đạo sĩ có phải là kẻ tầm thường đâu, khi nào y chịu để cho đối phương Chop trúng thân kiếm. Y liền cười khẩy một tiếng xoay sang thế kiếm khác liền.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được mười hai thế kiếm tức thì.

Hiểu Lam vẫn đứng yên tại chỗ, không hề xê dịch nửa bước, chỉ sử dụng hai cánh tay áo trắng như tuyết mà đối phó với kiếm pháp tuyệt học của đối phương thôi.

Mọi người bỗng nghe thấy Hiểu Lam quát lớn :

- Buông tay ra.

Ngọc Hư cũng lạnh lùng đáp :

- Chưa chắc.

Hiểu Lam cười ha hả và nói tiếp :

- Chưa chắc cũng phải chắc.

Chàng ta vừa nói dứt thì kiếm khí và hàn quang đã cũng biến mất, không hiểu tại sao trường kiếm của Ngọc Hư đã đổi chủ. Hiểu Lam cảm thanh trường kiếm tùm tùm cười đứng yên tại chỗ, còn Ngọc Hư thì mặt tái mét, áo đạo bào hơi rung động mà cúi đầu im lặng chứ không dám nói năng gì.

Hiểu Lam tùm tùm cười và nói :

- Thân kiếm của đạo trưởng quả thực danh bất hư truyền. Hiểu Lam nhất thời lỡ tay, mong đạo trưởng lượng thứ cho.

Thanh Hư bỗng giận dữ hét lớn một tiếng, ở phía sau nhảy xổ lên, nhưng Ngọc Hư bỗng đã trọn to đôi mắt quát bảo :

- Tài của mình đã không bằng người thì phải chịu nhận là thua kém đi, sử dụng không được vô lễ như thế.

Thanh Hư hậm hực nguyền Hiếu Lam một cái rồi lảng lạng lui về phía sau.

Hiếu Lam thấy vậy chỉ gật đầu thăm, nhưng vẻ mặt rất nghiêm trang và nói tiếp :

- Tại hạ đã nói từ trước kia rồi, vì bạn mà dù hai bên hông có bị cắm hai lưỡi dao cũng đành chịu. Vì Hiểu Lam đường đường là một trượng phu, làm việc gì cũng phải có đầu đuôi chứ không bao giờ lại bỏ dờ hết. Phiền đạo trưởng về nói cho năm vị đại chưởng môn hai việc này : quả thực Đồ Ngọc bị oan và Vì Hiểu Lam đã hoàn toàn nhận hết chuyện đó, lúc nào Đái Vân sơn trang cũng đợi chờ các vị ấy đến chỉ giáo.

Nói xong y cầm trường kiếm bằng hai tay trao trả cho đạo sĩ.

Ngọc Hư đỡ lấy trường kiếm đột nhiên thốt ra một tiếng cười rất náo nùng và bỗng rung động cánh tay một cái, thanh kiếm đã gãy thành từng khúc một. Còn lại cán kiếm thì bay xuyên qua đỉnh quán rượu mà đi, rồi y mới chấp tay vái mào vái, nghẹn ngào đáp :

- Trang chủ tuyệt học cái thế, Ngọc Hư này thua một cách tâm phục. Câu chuyện ngày hôm nay anh em bản đạo không dám nhắc nhở tới nữa, nhưng cũng từ nay trở đi Trang chủ là kẻ thù chung của năm đại môn phái...

- Cảm ơn

Độc Cô Ngọc quát lớn một tiếng rồi trợn ngược lông mày lên nói tiếp :

- Việc này do Đỗ Ngọc tôi mà nên, năm môn phái chỉ nên kiếm Đỗ Ngọc thôi.

Tại hạ xin nói trước nếu Đái Vân sơn trang mà bị tổn thương một cây một cỏ thì sau này đừng có trách tại hạ sẽ phá năm đại môn phái không còn một miếng ngói miếng gạch nào lành lặn.

Ngọc Hư nghe nói mặt liền biến sắc cười khẩy và đỡ lời :

- Thí chủ nói hăng quá...

Nhưng y vừa nói đến đó đã trông thấy Độc Cô Ngọc mặt lộ sát khí liền rùng mình hãi sợ liền đổi giọng nói tiếp :

- Nếu thí chủ không trao trả vật báu của các môn phái có lẽ các môn phái sẽ không quản ngại phái người truy vong.

Độc Cô Ngọc càng tức giận thêm, đang định nói tiếp thì hai ông già áo xám đã cười khẩy xen lời nói :

- Đạo sĩ kia, người đừng có cho năm đại môn phái là lợi hại, thiên hạ không ai địch nổi. Nhưng hai người phải biết Đái Vân sơn trang không coi năm đại môn phái ra gì đâu. Việc này kể như đã xong rồi, từ ngày hôm nay trở đi các người muốn gì thì cứ việc lên Đái Vân sơn trang, lúc này hai người còn không đi chẳng lẽ lại đợi chờ hai anh em lão phu ra tay đuổi mới đi hay sao?

Ngọc Hư thấy hai ông già nói như thế mặt liền biến sắc trầm giọng hỏi :

- Hai vị là ai?

Hiếu Lam vừa cười vừa đỡ lời :

- Hai vị này là Tả Hữu lương hộ trang của bốn trang mà người ta gọi là Tuyết Sơn nhị lão đấy.

Hai đạo sĩ nghe thấy cái tên đó đều hoảng sợ đến mặt biến sắc, thờ dài một tiếng, dậm chân một cái đi ra khỏi tửu quán, nhảy lên ngựa phóng đi ngay.

Hiếu Lam thấy hai đạo sĩ ngậm hờn bỏ đi mỉm cười quay lại nói với Độc Cô Ngọc rằng :

- Chúng ta đang tửu phòng tri kỷ, chuyện trò vui vẻ với nhau có ngờ đâu lại bị hai tục vật bỗng dưng phá khuấy nửa ngày thực là bức mình quá. Thôi mời Đỗ huynh ngồi vào bàn cho.

Ngọc Diện Thần Long quả thực là người phong lưu, tao nhã vừa đầu một trận như thế mà lúc nào trông cũng rất tao nhã chứ không có vẻ gì là một người giỏi võ cả.

Lúc này Độc Cô Ngọc không những rất chịu phục người bạn mới quen biết mà lại rất cảm ơn là khác nên vừa ngồi xuống đã chấp tay vái chào và nói :

- Vừa rồi tiểu đệ không biết Vi trang chủ với hai vị lão tiền bối...

Hiếu Lam vội đỡ lời :

- Sao Đỗ huynh lại nói như thế. Chúng ta nhất vì kiến Hiếu Lam đã quyết tâm muốn kết bạn với huynh, chẳng lẽ Đỗ huynh lại hiềm tiểu đệ là người thường tục mà huynh không thèm kết giao hay sao?

Độc Cô Ngọc cuống lên, đang định trả lời thì Hiếu Lam đã cười khẩy, nâng chén lên nói tiếp :

- Tuy chúng ta gặp gỡ nhau ở giữa đường và mới quen biết không lâu, nhưng Đỗ huynh chắc thế nào cũng đã nhận thấy rõ tính tiểu đệ phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết. Thôi chúng ta cùng nâng chén lên uống đi, đừng để phí rượu ngon ở trong hũ này.

Nói xong chàng ta cầm chén lên uống cạn luôn.

Độc Cô Ngọc nghe thấy Hiếu Lam nói như vậy cũng phải hổ thẹn lắm và quyết định không nhắc nhở đến những lời nói khách sáo với cảm ơn nữa. Và lại, người ta hào phóng như thế mà mình cũng là một đáng nam nhi, có khi nào lại còn có thái độ nhỏ nhen như vậy. Vì thế chàng cũng hờn cười và đỡ lời :

- Chỉ có danh sĩ mới biết phong lưu. Vi huynh quả thực là vị anh hùng kiêm danh sĩ, tiểu đệ không dám làm mất hứng thú thưởng rượu của Vi huynh nữa.

Nói xong chàng cũng nâng chén lên uống cạn luôn.

Hiếu Lam đập bàn một cái la lớn :

- Khoan khoái thay, thực là uống sống hơn hai mươi năm cho tới nay mới được gặp tri kỷ. Vì Hiếu Lam này hân hạnh biết bao.

Nói tới đó chàng ta nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Đã là tri kỷ thì chúng ta phải thực thà với nhau. Đồ huynh, xưa nay đệ vẫn tự cho mình có nhân phẩm hơn người nên lúc nào cũng tự kiêu tự đại, nhưng ngày hôm nay gặp Đồ huynh, tiểu đệ mới cảm thấy mình như chú đom đóm đứng trước mặt trăng vừa sáng vừa tròn. Quả thực là một trời một vực, đệ rất lấy làm hổ thẹn.

Độc Cô Ngọc cũng cảm thấy hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, đỡ lời :

- Vì huynh đừng có nói như thế khiến tiểu đệ càng hổ thẹn thêm. Vì huynh mới thực là nhân phẩm siêu quần, võ học cái thế. Dù Phan An, Tống Ngọc có phục sinh cũng không thể nào so sánh với huynh được. Đệ thực là một kẻ dung tục, học sách không thành, quay sang học võ...

Hiếu Lam nghiêm mặt lại ngắt lời Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Xin Đồ huynh đừng có quá khiêm tốn như thế. Tiểu đệ gặp người đã nhiều, tuy không dám tự phụ mình có đôi mắt sắc bén như thần nhưng cũng không bao giờ lại tự coi rẻ mình. Theo sự nhận xét của tiểu đệ, nếu nói về nhân phẩm thì Đồ huynh hơn đệ ba phần vì Đồ huynh có một khí chất khiến người ta không sao hình dung nổi mà tiểu đệ không thể nào bì kịp. Khí chất đó là do trời sinh, người ta không thể nào tạo nên nổi. Nếu nói về võ học thì quả thực Đồ huynh không bằng tiểu đệ nhưng Đồ huynh là người có căn bản rất đặc biệt, trong võ lâm ít có người có được phẩm chất như huynh, nếu gặp được danh sư thì lúc ấy tiểu đệ không đáng đếm xỉa tới.

Độc Cô Ngọc không biết nói năng gì nữa, chỉ mượn chén rượu lấp hổ thẹn của mình và có ý muốn xoay sang chuyện khác, liền hỏi :

- Có phải Vì huynh với hai vị tiền bối định đi du ngoạn Mân Tây đấy không?

Ngờ đâu chàng vừa nhắc nhở tới câu đó thì Hiếu Lam đang vui vẻ tươi cười mặt bỗng rầu rĩ ngay.

Độc Cô Ngọc thấy thế rất ngạc nhiên, chàng chưa kịp suy nghĩ không biết lời nói của mình sai lầm ở đâu đã thấy Hiếu Lam thờ dài một tiếng và nói :

- Đồ huynh đã là tri kỷ duy nhất của Hiếu Lam, tất nhiên Hiếu Lam không dám giấu diếm Đồ huynh một chuyện gì. Quả thực chuyến đi Mân Tây này của tiểu đệ chả qua chỉ vì chữ tình mà nên...

Độc Cô Ngọc chỉ biết nói được một tiếng ồ thôi, chứ nhất thời không nghĩ ra được lời lẽ gì để an ủi chàng họ.

Hiếu Lam đã thờ dài một tiếng nói tiếp :

- Nói ra thì rất hổ thẹn, tiểu đệ bình sinh rất tự phụ, coi hồng phấn của thiên hạ như cỏ rác, nhưng đặc biệt đối với một vị tuyệt đại hồng phấn, cân quốc kỳ nữ này thì lại ái mộ vô cùng...

Nói tới đó chàng uống cạn một chén, đột nhiên cười khì một tiếng rồi nói tiếp :

- Nói ra thực là không ai dám tin, vị tuyệt đại kỳ nữ ấy lại không thèm đếm xỉa tới đệ...

Độc Cô Ngọc không sao nhịn được, lại kêu ồ một tiếng và nghĩ bụng :

“Một người đàn ông đẹp trai hiếm có như thế này, không hiểu thiếu nữ đó là ai mà lại tự phụ một cách quá...”

Hiếu Lam gượng cười tiếp :

- Không phải là vì vấn đề gì hết, mà chỉ vì nàng ta đã sớm có ý trung nhân rồi...

Độc Cô Ngọc buột miệng đỡ lời :

- Tiểu đệ không tin ý trung nhân của nàng ta lại hơn được Vì huynh.

Hiếu Lam vẫn gượng cười lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ đoán chắc người đó thể nào cũng hơn tiểu đệ. Bằng không tại sao nàng ta lại không thèm đếm xỉa đến tiểu đệ như thế? Nhưng chữ tình huyền ảo lắm, quả thực khiến người ta khó hiểu vô cùng. Nàng ta hết sức yêu người họ, nhưng người họ lại không yêu nàng, đúng như lời nàng đã nói : Sự tao ngộ của chúng ta đều như nhau, đều là con tầm tử nhả tơ ra trói chặt lấy mình. Nàng cũng dùng lời lẽ khuyên tiểu đệ, nhưng thương hải và Vu Sơn...

Một tiếng thờ dài của chàng ta đã bao quát thiên ngôn vạn ngữ, đầy sâu cảm và đau đớn.

Độc Cô Ngọc thấy thế cũng phải thờ dài thêm và nghĩ bụng :

“Từ xưa tới nay ít có người nào qua nổi cửa ái tình. Một kỳ nam từ cái thế đang hào phóng biết bao, bây giờ chỉ vì một chữ tình mà mất hết anh khí, trông thiếu não như vậy rồi. Ma lực của chữ tình quả thực lợi hại...”

Hiếu Lam lại gượng cười rầu rĩ nói tiếp :

- Tiểu đệ cũng biết mình không hy vọng gì và cố hết sức muốn gạt bỏ ma chướng của tình yêu đi. Nhưng càng muốn làm như thế bao nhiêu thì càng cảm thấy mình càng đau khổ bấy nhiêu. Nàng ta cũng đã nói rồi, nếu nàng không kết duyên được với người nọ là sẽ cắt tóc đi tu. Tiểu đệ cũng thế ở trước mặt nàng ta là nếu không lấy được nàng thì tiểu đệ cũng dứt bỏ cuộc đời tục lụy mà cắt tóc đi tu. Xem như vậy đệ với nàng ta thế nào cũng có một người ăn tích ở nơi cửa Phật. Nhưng chưa biết chừng cả hai người cũng cùng một số mệnh ấy cũng nên!

Độc Cô Ngọc cũng biết việc này không thể khuyên giải được và cũng không biết nên nói lời lẽ gì mới phải. Chàng chỉ bất bình thăm hỏi người bạn mới kết giao này thôi và bụng bảo dạ rằng :

“Ta thử hỏi xem cân quốc kỳ nữ đó là ai mà lại khiến chàng ta phải say mê như vậy?”

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi :

- Không hiểu vị tuyệt đại hồng phần ấy là vị cân quốc anh thư nào thế?

Về mặt bỗng sáng ngời, Hiếu Lam hớn hờ đáp :

- Nàng là Tư Đồ Sương, Động chủ của Mân Tây bát động.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: La Sát đồ trường

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, không sao nhận được bỗng thất thanh kêu ồ một tiếng.

Hiếu Lam ngăn người ra vội hỏi :

- Đồ huynh làm sao thế, chả lẽ...

Phúc tri tâm linh, Độc Cô Ngọc đã nghĩ ngay được một kẻ vội đáp :

- Thế ra vị Tư Đồ cô nương ấy là... Vì huynh, tiểu đệ hay tin vì Nam Hoang lục hung rũ nhau đi phá phách Mân Tây bát động nên Tư Đồ cô nương đã...

Hiếu Lam nghe nói tới đó đã biến sắc mặt, vội đứng dậy hỏi :

- Lời nói của Đồ huynh có thực không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Việc này có phải việc thường đâu mà đệ dám nói bấy...

Hiếu Lam đột nhiên nói tiếp :

- Đa tạ Đồ huynh đã cho biết tin này. Hiện giờ tiểu đệ lòng nóng như thiêu, định đi Mân Tây cứu viện tức thì, có điều gì thất lễ mong Đồ huynh lượng thứ cho. Sau này có dịp gặp lại nhau, tiểu đệ thế nào cũng mời huynh đến Đái Vân sơn trang.

Thôi bây giờ đệ xin cáo lui trước.

Nói xong, chàng ta giơ tay ra hiệu một cái, rồi dẫn Tuyết Sơn nhị lão ra khỏi tửu quán, phi thân lên mình ngựa phóng đi mất dạng luôn.

Độc Cô Ngọc chưa kịp đứng dậy tiễn bạn thì bạn đã đi mất rồi nên chàng cứ ngẩn người ra ngồi ở đó một hồi mới định thần được. Nghĩ lại chuyện cũ chàng rất cảm khái và nhận thấy bên trong có đủ cả chua cay mặn nhạt và trong những mùi vị đó thì mùi chua nặng hơn hết. Chàng cũng không hiểu tại sao lại cảm giác như vậy.

Giây phút sau chàng lại nhận thấy mình bỗng có ý nghĩ ghen tuông như thế thực không nên không phải. Đồng thời lúc này cũng cũng biết rõ người tình địch mà Hiểu Lam nói hồi nãy là ai rồi, nên chàng lại gượng cười một tiếng và cảm thấy cổ họng như có cái gì tắc nghẽn rất khó chịu.

Sau cùng chàng lại thở dài một tiếng, vì chàng biết tính nết của Tư Đồ Sương như thế nào và biết nàng ta si tình với mình. Nếu mình xử trí không thích đáng thì sẽ hủy mất hai anh hào tuyệt đại ngay.

Chàng tự cho Hiểu Lam hơn mình nhiều, nhưng không hiểu tại sao Tư Đồ Sương lại chỉ yêu mình mà không yêu Hiểu Lam? Lúc này chàng mới nhận thấy chữ tình quả thực là huyền diệu...

Chàng lại thở dài một tiếng, từ từ đứng dậy trả tiền rượu, rồi như kẻ mắt hôn mắt vía, lững thững đi ra ngoài cửa. Bỗng chàng nghe thấy phía sau có người kêu gọi :

- Đồ tướng công!

Độc Cô Ngọc vội quay người, liền thấy tên phò cây tay cầm số tiền mình vừa trả, vẻ mặt rất cung kính nói tiếp :

- Vừa rồi tiểu nhân không biết tướng công giá lâm nên mới thất lễ, tội của tiểu nhân đáng chết lắm, xin tướng công tha hồi số tiền này lại chứ tiểu nhân không dám nhận đâu.

Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên hỏi lại :

- Uống rượu phải trả tiền, đó là lẽ thường, sao...

Người phò cây lại cung kính vái một vái rồi nói :

- Thưa tướng công, tiểu nhân không dám giấu diếm tướng công. Nơi đây tuy là một quán rượu, nhưng sự thực là một chòi canh nho nhỏ dưới trướng của Tư Đồ cô nương đây.

Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ và biết trong khi đi qua nơi đây, Tư Đồ Sương đã dặn bảo những người này trước rồi nên chàng tủm tỉm cười nói tiếp :

- Ra là thế đấy. Không sao hết, người cứ nhận lấy số tiền này, coi như là tiền rượu của ba người hồi nãy trả.

Đại hán nọ lắc đầu :

- Với Ngọc Diện Thần Long thì tiểu nhân phải thấu đủ số, nhưng y đã là bạn với tướng công rồi thì tiểu nhân cũng không dám nhận tiền của y nữa. Bằng không Tư Đồ cô nương biết chuyện thế nào cũng trách cứ tiểu nhân.

Độc Cô Ngọc biết có nói thêm cũng vô ích, đôi phương thế nào cũng không dám nhận tiền của mình đâu nên chàng nhận ngay số tiền đó và nói tiếp :

- Nếu vậy tại hạ xin cảm ơn.

Rồi chàng quay người đi ngay ra tới bên ngoài đã có một đại hán dắt sẵn một con ngựa cao lớn, cung kính vái chào và nói :

- Thưa tướng công, Tư Đồ Sương cô nương mong tướng công sớm ngày tới Võ Di nên đã dặn tiểu nhân sửa soạn sẵn con ngựa này để tướng công cưỡi.

Độc Cô Ngọc cảm động đến ứa nước mắt ra, phải cố gắng lắm mới không để cho nước mắt rơi xuống. Sau cùng chàng chỉ nói một câu cảm ơn rồi cầm cương ngựa phi thân lên cưỡi và phóng đi ngay.

Con ngựa ấy chạy thực nhanh, không đầy nửa ngày đã tới khu núi Võ Di. Nhưng hình như chàng không muốn đi cùng với bọn Hiểu Lam ba người thì phải nên chàng phải kìm hãm tốc độ của con ngựa lại. Bằng không thì chỉ trong chốc lát nữa là chàng có thể phóng tới Võ Di rồi.

Sự thực chàng chỉ muốn có cánh bay tới Mân Tây bất động thôi, nhưng trong có nửa ngày trời mà ý định của chàng thay đổi hẳn. Chàng nghĩ đã có Tư Đồ Sương, ông già họ Trà hai người, lại thêm bọn Vi Hiểu Lam, ba aty cao thủ tuyệt thế nữa thì bọn Lục Hung thế nào cũng bị đánh toi bời. Bất động sẽ bình yên vô sự, mình có tới nơi cũng chỉ bằng thừa thôi.

Hơn nữa, ba người gặp nhau thì cục diện thế nào cũng khó xử lắm. Huống hồ chàng đã quyết tâm nhường mối tình đó cho Hiểu Lam rồi nên chàng nhận thấy càng cần phải lánh mặt Tư Đồ Sương.

Tuy trong lòng đã quyết định như vậy, nhưng đầu óc lại rất mâu thuẫn, nửa muốn đi, nửa không muốn đi, chàng cũng không hiểu tại sao lại có ý nghĩ mâu thuẫn như thế? Đến lúc này chàng mới biết mình cũng đã bắt đầu có lòng yêu đương vị cán quốc kỳ nữ ấy rồi. Tuy chàng cố hết sức đè nén tình cảm của mình xuống, mà không hiểu tại sao sự đau khổ này lại tựa như một con rắn cứ chui rúc vào trong người cấu xé trái tim của mình vậy.

Chàng đi tới chân núi Võ Di ngừng đầu nhìn lên trên đỉnh núi cao chọc trời.

Chàng đứng ngẩn người ra ngắm nhìn hồi lâu liền lầm bầm nói :

- Ta đã quyết tâm nhường nàng cho Vi Hiểu Lam rồi ta còn do dự làm chi nữa.

Chàng nghiêng răng mím môi quay đầu ngựa phóng về phía bắc. Chàng muốn vòng qua núi Võ Di để tránh khỏi xoáy nước tình cảm làm cho người ta nhưc đầu ấy.

Con ngựa phóng nước đại tiến thẳng về phía bắc nhưng trái tim và linh hồn của chàng lại chạy ngược về Tư Đồ Sương. Không biết trải qua bao lâu, đi được bao nhiêu dặm đường, chàng sức nghĩ đến một việc vội gò cương ngựa lại.

Chàng nghĩ tới thế lực của Mân Tây đều thuộc dưới thế lực của nàng ta. Hơn nữa nàng đã nói nếu chàng đã bước chân vào Mân Tây thì muốn trốn tránh như thế nào cũng không sao qua nổi đôi mắt của nàng. Chàng biết lời nói ấy của nàng không ngoa chút nào.

Mục tiêu của chàng đang đi đây hiển nhiên là muốn tránh khỏi Mân Tây bất động, nhưng chàng rất ngạc nhiên là tại sao lại không phát hiện một người nào của Mân Tây bất động như thế. Chàng liền nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ...”

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa, vội quay đầu ngựa lại mà nhắm phía Mân Tây bất động thúc ngựa phóng thực nhanh. Lúc này chàng đã quên hẳn vấn đề khi ba người gặp nhau cục diện sẽ khó xử như thế nào.

Đồng thời chàng vốn quên cả vấn đề dù chàng có tới nơi cũng không giúp ích gì được cho Tư Đồ Sương cả.

Tổng trại của Mân Tây bất động ở phía Tây núi Võ Di, mà dãy núi Võ Di thì dài liên miên hàng trăm dặm. Muốn tới Mân Tây bất động thế nào cũng phải phóng ngựa vượt núi Võ Di mới có thể đến tổng trại được.

Đường núi quanh co như ruột dê, càng lên càng dốc, càng lên càng cao, đồng thời lại rất hiểm trở, chỉ lỡ chân rớt xuống vực thẳm là tan xương nát thịt ngay. Nhưng lúc này Độc Cô Ngọc không quảng ngại gì nguy hiểm gian truân mà chàng chỉ oán trách con ngựa đi chậm thôi.

Khi lên tới đỉnh núi, chàng ngó nhìn xuống bên dưới, đã trông thấy tổng trại của Bất động. Vì cách quá xa, nên chàng không sao trông thấy rõ một người nào cả.

Độc Cô Ngọc dùng chân thúc ngựa, đang định phóng xuống dưới núi thì đột nhiên trong bụi cây ở chỗ cách chàng hơn mười trượng có tiếng người quát bảo :

- Người nào dám vào trọng địa của Bất động chúng ta thế?

Độc Cô Ngọc nghe nói vội đáp :

- Tại hạ là Đỗ Ngọc.

Bỗng có tiếng kêu ồ, rồi một bóng người từ ở trong bụi cây nhảy ra, tiến tới trước ngựa của Độc Cô Ngọc.

Độc Cô Ngọc nhận ra đại hán trung niên mặc võ trang màu đen này chính là một trong hai đại hán đã đánh nhau với mình vì mảnh tín phù của Bất động mà đã đánh nhau một trận kịch liệt vào hồi mấy tháng trước. Lúc này đại hán ấy tay trái cầm kiếm, tay phải dùng vải băng bó dính đầy máu tươi, hiển nhiên là đã bị thương.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, chưa kịp hỏi thì đại hán nọ đã cung kính vái chào, vẻ mặt rầu rĩ nói :

- Đỗ tướng công đã tới muộn rồi!

Độc Cô Ngọc càng hoảng sợ thêm, suýt té ngã thì té xuống dưới ngựa, vội hỏi lại :

- Muộn rồi ư? Chẳng lẽ Sương cô nương đã...

Đại hán áo đen lắc đầu đỡ lời :

- Xin tướng công thứ lỗi cho, tiểu nhân nhất thời cuồng lên nói lầm để tướng công phải kinh hoàng. Cô nương với lão gia không việc gì, nhưng anh em của bọn động đã chết chóc già nửa.

Nghe thấy Tư Đồ Sương với ông già đều được bình yên vô sự, Độc Cô Ngọc mới yên tâm thở nhẹ một tiếng, nhưng cái câu sau cùng của đại hán cũng đủ làm cho chàng kinh hoàng mà vội hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ Sương cô nương đã về chậm ư?

Đại hán rầu rĩ gật đầu đáp :

- Tướng công nói đúng đấy, cô nương với lão gia đã về chậm, nhưng chỉ chậm một bước thôi. Chậm có một bước như thế mà anh em trong động đã...

Độc Cô Ngọc nghiêng răng, mím môi hậm hực nói :

- Những quân ấy đáng chết thực!

Đại hán nọ nói tiếp :

- Bọn chúng giết chóc xong, đang định phóng hỏa thì cô nương dùng chưởng đã thương được một tên, nhưng vẫn để cho chúng đào tẩu thoát!

Độc Cô Ngọc nghe tới đó mặt đầy sát khí, bụng bảo dạ rằng :

“Bọn thảm vô nhân đạo, đề hèn vô sỉ kia, nếu Độc Cô Ngọc sau này không giết hết bọn nguoi thê không làm nguoi!”

Nghĩ tới đó chàng lại hỏi :

- Hiện giờ Sương cô nương có ở trong tổng trại không?

Đại hán áo đen đáp :

- Nửa ngày trước đây cô nương vẫn còn đợi chờ tướng công, có lẽ bây giờ cũng hãy còn ở trong đó.

Độc Cô Ngọc gật đầu nói :

- Được, vậy nguoi hãy đưa ta đi gặp cô nương đi.

Đại hán áo đen lắc đầu đáp :

- Tướng công cứ việc cưỡi ngựa đi xuống dưới núi, tiểu nhân đi bộ dẫn đường.

Không đợi cho Độc Cô Ngọc trả lời, y đã vội đi xuống núi trước. Độc Cô Ngọc không khách sáo nữa, thúc ngựa đi theo luôn.

Tuy cánh tay bị thương, đại hán nọ đi vẫn còn nhanh lắm, mà cứ đi trước dẫn đường hoài.

Suốt dọc đường không thấy một bóng nguoi nào cả. Chỉ trừ đại hán đưa đường ra, Độc Cô Ngọc không thấy tới nguoi thứ hai nào. Nhưng chàng không để ý tới điều đó mà cứ thúc ngựa đi theo tên nọ thôi.

Một lát sau, đại hán áo đen đã đưa chàng tới tổng trại của Mân Tây bất động rồi.

Hai cánh cửa lớn dính đầy máu tươi, nhưng đang đóng kín. Bên ngoài cửa và trên mặt đất cũng có rất nhiều vết máu, mùi tanh hôi xông lên mũi, trông rất thảm khốc.

Tuy vậy không thấy một cái xác nào cả, chàng đoán chắc Tư Đồ Sương đã cho nguoi đem chôn những xác nguoi ấy rồi.

Độc Cô Ngọc thấy cả bên trong lẫn bên ngoài đều không thấy có một bóng nguoi nào cả, trong lòng rất hoài nghi, vội đưa mắt nhìn đại hán kia. Ngờ đâu đại hán ấy cũng tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy, nhưng chỉ hơi do dự một chút, y đã tới gần hai cánh cửa lớn quát hỏi :

- Hôm nay ai luân phiên canh gác thế? Chẳng lẽ các nguoi điếc hay sao mà không nghe thấy gì cả?

Tiếng kêu gọi của y to lắm mà không hiểu tại sao không thấy có nguoi trả lời. Đại hán ấy biến sắc mặt luôn, liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái lại vung tay vỗ cửa gọi tiếp :

- Ai canh gác cửa ngõ thế, có Đỗ tướng công tới, sao không mở cửa ngay đi?

Nhưng bốn bề vẫn im lặng như thường, không thấy ai trả lời cả.

Như vậy, không riêng gì đại hán nọ chịu nhin không nổi mà cả Độc Cô Ngọc cũng phải nổi giận nổi. Đại hán nọ liền giơ chưởng lên đánh mạnh vào hai cánh cửa một thế rồi vội lui ngay về phía sau. Sau một tiếng kêu bùng, hai cánh cửa mở tung ngay. Hai nguoi mới hay hai cánh cửa chỉ khép hờ chứ không phải là đóng chặt.

Hai nguoi cùng nhìn vào bên trong, thấy cái sân lớn rộng vắng tanh và không có một bóng nguoi nào hết. Chỉ trên mặt đất còn lại những dấu vết máu đã thấm đen rồi thôi. Độc Cô Ngọc nhìn thẳng vào bên trong thấy hơn trăm tòa nhà đồ sộ như thế mà cũng im lặng vắng tanh, không thấy một bóng nguoi nào nổi. Chàng biết thế nào cũng có chuyện gì xảy ra đây? Vì lo âu cho Tư Đồ Sương, chàng không quăng ngại gì cả, nhảy ngay xuống dưới đất, cùng đại hán nọ đi thẳng vào bên trong luôn.

Chàng rất ngạc nhiên không những không thấy Tư Đồ Sương, ông già họ Trà và bất cứ một nguoi thủ hạ nào của nàng, mà cả Vi Hiểu Lam đi trước chàng đáng lẽ đã tới đây từ lâu rồi mà cũng không thấy hình bóng nổi. Như vậy chàng không kinh hoàng sao được, vội vận khí lớn tiếng kêu gọi :

- Trong nhà có nguoi không? Đỗ Ngọc muốn vào yết kiến Tư Đồ động chủ đây.

Chỉ nghe thấy bên trong có tiếng vang vọng ra thôi chứ không thấy có tiếng nguoi trả lời. Đại hán nọ liền đề nghị :

- Đồ tướng công, có nên đi thẳng vào bên trong không?

Độc Cô Ngọc gật đầu, đang định tiến bước thì đại hán nọ lại nói tiếp :

- Mời tướng công hãy đợi chờ ở nơi đây để tiểu nhân vào xem sao trước.

Độc Cô Ngọc đáp :

- Không, người ở đây đợi chờ, để ta vào xem cho.

Đại hán nọ nói tiếp :

- Tướng công mới tới, không quen biết đường lối ở bên trong. Hơn nữa, nơi đây trông bề ngoài rất tầm thường nhưng bên trong có rất nhiều cơ quan máy móc mai phục. Nên tướng công cứ cho phép tiểu nhân vào trước thì hơn.

Độc Cô Ngọc nhận thấy lời nói của tên nọ rất có lý, nên chàng trầm ngâm giây lát mới đáp :

- Được, nhưng việc này kỳ lạ lắm, người phải cẩn thận lắm mới được. Hễ thấy cái gì khác lạ thì phải rút lui ngay.

Đại hán nọ cung kính vái chàng một vái và nói tiếp :

- Đa tạ tướng công, tiểu nhân tự biết giữ gìn cẩn thận. Còn tướng công cũng nên đề phòng luôn luôn thì hơn.

Nói xong y đi ngay.

Độc Cô Ngọc đứng ngắm nhìn toà nhà đồ sộ và huy hoàng khiến chàng cũng phải khen ngợi Tư Đồ Sương biết hưởng thụ và một thiếu nữ như nàng vừa sáng lập được cơ đồ to tát như thế này, lại lãnh đạo mấy trăm quân hùng thực là hiếm có...

Một lát sau bỗng bên trong có tiếng kêu rú rất thảm khốc. Chàng giật mình kinh hãi, vội phi thân tiến thẳng về phía có tiếng kêu la ấy. Lúc này Huyền quan đã đã thông, chàng chỉ nhảy nhót mấy cái đã tới trước cửa một căn nhà, không quan ngại gì hết, xông thẳng ngay vào bên trong.

Vừa vào tới trong nhà, cảnh tượng hiện ra trước mắt đã khiến chàng tức giận đến chỉ muốn xé xác bọn Nam Hoang lục lũng ra làm muôn mảnh mới hả dạ.

Trong nhà ấy có một cái bàn tròn sơn son với mười mấy cái ghế ra thì không có vật gì khác. Nhưng trên ghế nào cũng có một đại hán áo đen ngồi, tên nào tên nấy trợn trừng mắt, há mồm, trông có vẻ phần nộ đau khổ nhưng không một tên nào cử động cả... đủ thấy chúng đã bị người ta điểm phải tử huyệt rồi.

Trên mặt bàn còn có mấy cái đầu lâu, máu tươi đã thành máu thâm trông rất rùng rợn. Mũi và tai đều bị cắt trụi, đủ thấy bọn hung nhân hung tàn độc ác đến như thế nào.

Cổ nén lửa giận, Độc Cô Ngọc đi đến gần rờ mười mấy cái xác kia, thấy đều giá lạnh như băng, hiển nhiên chúng đã chết lâu rồi. Nhưng vừa rồi tiếng kêu rú thảm khốc lại là của ai phát ra?

Thì ra dưới góc tường trắng xoá, lúc ấy đang có một dòng máu tươi chảy ra bên ngoài, trên vách tường có khe hở rất nhỏ, nếu không vì có máu tươi rỉ ra và cũng không để ý nhìn kỹ thì không sao biết được trên vách tường còn có cửa ngầm.

Chàng đã vỡ lẽ rồi, tinh thần rất phấn chấn, lớn bước tiến tới trước cửa ngầm, vận hết công lực vào hai cánh tay, để đợi chờ hễ thấy bên trong có tiếng động gì là chàng phá cửa vào luôn.

Chàng rất muốn được thấy bên trong cửa ngầm đó có những gì, nhưng lại sợ trông thấy tình cảnh thê thảm mà chàng không muốn nhìn thấy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chân của chàng cũng xê dịch tới dần, trống ngực đập rất mạnh, bàn tay cũng đổ mồ hôi trộm ra.

Đột nhiên chàng giờ chuông lên đánh mạnh vào cửa ngầm một cái kêu đến bùng một tiếng, cửa ngầm đã bị bật tung ra.

Một cảnh tượng tuyệt trần gian đã hiện ra trước mắt khiến máu trong người của chàng sôi lên sùng sục luôn...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nguy cơ dồn dập

Sau cửa ngăm có một cảnh tượng thảm tuyệt trần gian, khiến ai trông thấy cũng không thể cảm lòng được.

Trong đó là một thạch thất nhỏ, bề dài chừng hai trượng, nhưng trên mặt đất có mười mấy cái xác nằm ngổn ngang, đều là những đại hán mặc võ trang màu đen, người nào cũng bị đánh vỡ sọ, óc và máu tươi tung tóe khắp mặt đất, trông không khác gì cái lò sát sinh. Chỉ có một cái xác chết được nguyên lành là đại hán vừa đưa đường cho chàng thôi. Y đang nằm phục ở trên mặt đất, không cử động chút nào, trên lưng của y có cắm một lá cờ Long Phan lệnh.

Lúc này Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ. Ngoài Nam Hoang lục hung ra lại còn có Long Phan lệnh chủ đến gây hấn nữa. Chàng không ngờ kẻ thù của mình lại tới đây, chỉ có một điểm khiến chàng hơi yên tâm là không thấy Tư Đồ Sương với ông già họ Trà thôi. Nhưng cảnh tượng ở trước mặt cũng đủ làm cho chàng cảm hận khôn tả, chỉ muốn xé Nam Hoang lục hung với Long Phan lệnh chủ ra làm muôn mảnh mới hả dạ.

Đột nhiên Độc Cô Ngọc thét lên một tiếng, phi thân ra ngoài nhà lục soát mấy chục căn nhà ở quanh đó nhưng nhà nào cũng vậy, đều trống không, không có một bóng người nào hết. Chàng liền nghĩ bụng :

- Rõ ràng đại hán áo đen vừa mới bị giết chết, chả lẽ Long Phan lệnh chủ đã đào tẩu mất dạng rồi chăng?

Chàng đứng chờ người ra ở trên con đường trải đá trước đại sảnh, đầu óc bối rối khôn tả. Một lát sau chàng liền uể oải leo lên trên yên ngựa, nhìn lại mấy chục căn nhà của Mân Tây bất động một hồi rồi lẳng lặng đi luôn...

Mân Tây bất động lại yên lặng như hồi nãy. Trong một căn nhà bỗng có tiếng cười khẩy vọng ra. Hai cánh cửa lớn từ từ mở rộng, hai người bịt mặt mặc áo bào đen ở bên trong bước ra nhìn theo hình bóng Độc Cô Ngọc rồi bỗng cười về rất đắc chí.

- Lão nhị, nước cờ này có hay không?

- Tuyệt diệu, nhưng chi e không giấu nổi con nhãi Tư Đồ Sương thôi.

- Hừ, lão đệ đừng có coi con nhãi ấy quá tài ba như vậy.

- Lão đại vẫn có tính không chịu phục ai như thế, nếu nói về đấu trí thì không ai địch nổi anh em chúng ta, nhưng hai con nhãi này tuyệt nhiên không thể khinh khi được.

- Mấy chục năm nay anh em chúng ta đã sợ ai đâu, sao lão nhị lại...

- Ai bảo là sợ, nhưng chớ có quên hể chúng ta sơ xuất một chút là bị người ta nắm được bằng cứ ngay.

- Mồ không quên đâu, nhưng mồ có cách thuyết phục được tiểu tử nọ.

- Chỉ mong được như thế thôi, nhưng dù sao mồ cũng lo ngại không biết phía bên kia lão tử các người có được thuận lợi không?

- Với tài ba của lão tử thì bọn hòa thượng với đạo sĩ làm gì nổi y. Lão nhị, anh em chúng ta cứ đợi chờ xem, không bao lâu nữa trong võ lâm sẽ đầy những máu tanh, vả lại...

Một người cười khẩy rất đắc chí, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn. Bóng người đã biến mất, tiếng cười cũng mất theo, dần dần chỉ còn lại khung cảnh yên lặng như bãi tha ma thôi...

* * * * *

Trên đường đi Hồ Nam, một người cưỡi ngựa phi như bay. Người đó chính là Độc Cô Ngọc, vừa đi chàng vừa lo âu cho Tư Đồ Sương. Vì chàng không thấy mặt nàng và cũng không biết nàng cát hung ra sao. Ngoài ra còn một việc khiến chàng rất nhức óc là vấn đề cuốn Quy chân kinh. Chàng nghĩ bụng :

“Ta chưa đi tìm kiếm các đại môn phái để đòi lại cuốn Quy chân kinh thì các đại môn phái đã tìm kiếm ta trước mà cứ đổ cho ta đã lấy trộm vật báu trấn sơn của họ.

Tuy sau này cũng biết rõ chuyện đó, nhưng bây giờ dù sao ta cũng bị oan đã. Oan uổng nhất là Ngọc Diện Thần Long vì ta mà cũng bị dây dưa vào việc này. Sự thực việc này đúng là do sự hiểu lầm mà nên, nhưng nếu xử trí không khéo thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được, và đúng chuyện này có thù đoạn của kẻ nào để hèn đến như thế? Không hiểu dụng tâm của y là sao?”

Từ khi rời khỏi Mân Tây bất động, những việc đó cứ làm cho chàng rối trí khôn tả.

Chàng vừa đi vừa mãi suy nghĩ nên không để ý ngắm cảnh và cũng không ngó nhìn một người nào hết.

Đột nhiên có tiếng khàn khàn quát bảo :

- Nhãi con cứ nhắm mắt mà phóng ngựa như vậy, không sợ để cho ngựa đạp trúng người khác hay sao?

Nghe thấy tiếng nói ấy, Độc Cô Ngọc mới như người nằm mơ thức tỉnh, vội gò cương lại, ngừng đầu nhìn lên. Chàng giật mình đến thót một cái, thì ra trước mặt chàng đang có hai ông già mặc áo bào gấm, một cao, một lùn, một gầy, một béo.

Ngươi vừa gầy vừa cao mày dài mắt phượng, mặt nhợt nhạt và rất lạnh lùng nghiêm nghị, đôi ngươi sáng quắc, cứ nhìn thẳng vào mặt mình không chớp.

Còn ông già béo lùn thì trông như trái cầu thịt, đầu sỏ và lông mày ngắn, mắt nhỏ, nồm rộng, mũi đỏ hồng, trông rất tức cười, hai bàn tay trắng như ngọc, không khác gì tay của một thiếu nữ. Nhưng một tay của ông ta lại khê để lên trên trán con ngựa của mình khiến con ngựa đang phóng chạy như bay mà cũng phải dừng chân lại ngay.

Độc Cô Ngọc biết ngay ông già đứng ở trước mặt đây thế nào cũng là một tay nội gia cao thủ, và lại mình có lỗi trước, nên chàng vội nhảy xuống dưới đất vái chào xin lỗi rằng :

- Vì có việc bận, tại hạ mới có cử chỉ thất thường, đa tạ hai vị tiền bối đã ngăn ngựa lại cho.

Ông già béo lùn ti hí hai mắt lại nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi lắc đầu đáp :

- Biết hối cải và nhận lỗi nhanh chóng như vậy, quả thực hiếm có. Nhưng phải cái tiểu tử này hay có tính là ưa ăn cay là đáng tiếc thôi. Mạo lão đệ bình phẩm như vậy có đúng không?

Lời nói ấy hiển nhiên ông ta nói với ông già quái dị còn lại. Chàng liền cau mày lại nghĩ bụng :

“Hai ông già này quái dị lắm, thực là thiên hạ bao la, cái gì kỳ lạ như thế nào cũng có cả...”

Ông già béo lùn cười giọng quái dị và hỏi chàng rằng :

- Tiểu tử đứng ngăn người ra làm chi thế? Chẳng lẽ đang suy tính để ám hại hai ông già này phải không?

Độc Cô Ngọc gượng cười mặt đỏ bừng vội đáp :

- Tại hạ đâu dám có ý nghĩ ấy, chỉ cảm thấy...

- Chỉ cảm thấy anh em lão phu hai người rất quái dị phải không?

Nói tới đó, ông ta nhếch mép cười khi một tiếng mới nói tiếp :

Điều ấy không lấy gì làm lạ cả, vì hai lão bát tử này đã quái đản mấy chục năm rồi, nhưng tiểu tử ở gần lão phu hai người ít lâu sẽ cảm thấy lão phu hai người quái đản một cách rất đáng yêu chứ không sai.

Thấy đối phương nói như thế, Độc Cô Ngọc lại nghĩ tiếp :

“Có khi nào ta lại ở gần hai ông già này được? Và lại, ta đang có việc bận phải đi ngay...”

Nghĩ tới đó, chàng chấp tay vái chào và đỡ lời :

- Trong tục thế này quái đản như thế lại còn hơn là không. Nếu hai vị lão tiền bối không có việc gì chi giao nữa, tại hạ xin...

- Hãy khoan đã.

Ông già béo lùn vừa nói vừa chìa bàn tay phải đã rút lại rồi và cười ha hả nói tiếp :

- Lão phu đã nói hết lời đầu mà chưa chi ngươi định đi ngay như thế. Mấy chục năm rồi, chưa ai nói lão phu hai người nên quái đản như vậy cả. Xem như vậy, chắc tiểu tử ngươi cũng là người tinh ngộ trong đám say đây. Trên đời này muốn kiếm được một tri âm rất khó, như vậy khi nào lão phu hai người lại chịu để cho ngươi đi ngay?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát, gượng cười nghĩ tiếp :

“Thực là người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Hai vị này lại coi ta là người tri âm. Những dị nhân tiền bối này ta phải kết giao mới được. Nhưng tiếc thay lúc này ta đang lại...”

Nghĩ tới đó, chàng liền mỉm cười nói :

- Được lão tiền bối đoái hoài như vậy còn gì bằng, nhưng tại hạ đâu dám nhận hai chữ tri âm như thế. Hơn nữa tại hạ lại đang có việc bận phải đi ngay. Mong hai vị tiền bối cho phép tại hạ được lên đường tức thì thực hân hạnh vô cùng.

Ông già béo lùn cười ha hả nhìn Độc Cô Ngọc một cái và đáp :

- Lão phu mới trông thấy mặt ngươi đã biết ngươi nhiều tâm sự, rồi có thể ngươi mới mất hết hồn vía, đi đường cứ nhắm mắt mà đi như vừa rồi chứ bằng

không, khi nào lão phu lại giữ ngựa của người lại? Có việc gì khiến người phải cau mày ủ rũ như vậy? Người thử nói cho lão phu nghe xem?

Ngắt người ra Độc Cô Ngọc đáp :

- Vấn đề này...

- Cái gì? Chẳng lẽ vợ của người bị người khác cướp mất ư?

Độc Cô Ngọc lại gượng cười đáp :

- Lão tiên bối khéo nói bông thực, tại hạ chưa lập gia thất thì làm gì có...

- Ngoài vấn đề ấy ra không còn vấn đề gì đáng phải u buồn hết. Như lão phu đây bị người ta đốt mất ổ, không có nơi trú thân mà vẫn cười hi hi thế này. Nếu là người có lẽ đã treo cổ tự vẫn rồi cũng nên. Khôi lo, ta với người mới gặp nhau đã hợp duyên liền, không hiểu tại sao mới trông thấy người lão phu đã có cảm tình ngay.

Chúng ta hãy kiếm một chỗ nào thuận tiện, chuyện trò với nhau một phen, dù trời xúp đất lở đã có hai lão già này đỡ đầu cho khỏi sợ.

Đưa mắt nhìn ông già lùn một cái, Độc Cô Ngọc gượng cười đáp :

- Đa tạ lão tiên bối đã có nhã ý như vậy, đáng lẽ tại hạ phải tuân lệnh ngay, nhưng quả thực tại hạ đang có việc bận phải đi ngay, không thể nào trì hoãn được, vì đường còn dài, nếu...

- Thằng nhỏ này, người có biết lão phu ghét nhất là cái trò rụt rè như đàn bà như thế này không? Hỏi người bận việc gì, người lại không chịu nói. Không bao giờ lão phu hứa hẹn với ai cả. Nay lão phu đã hứa hẹn với người rồi, thì trời xúp đất lở lão phu cũng cố hết sức đỡ đầu cho. Nghĩa là bất cứ việc của người khó khăn đến thế nào đã có lão phu gánh vác hộ rồi...

Ông già gầy và cao cứ đứng yên ở cạnh đó không nói nữa lời, lúc này bỗng lên tiếng :

- Lão Phàm, y có việc bận, chúng ta cũng có việc chính phải làm, hà tất lão cứ lòi thôi nói nhiều như thế làm chi? Chắc lão lại nổi bệnh cũ lên phải không?

Ông già lùn tròn mắt giận dữ đáp :

- Lão Mạc, mấy khi gặp được nhân tài hiếm có này? Lão không tròn to đôi mắt chó lên nhìn kỹ xem? Chắc mắt lão cũng có tí cay rồi phải không?

Ông già gầy cao cười khẩy hỏi lại :

- Ngày thường lão vẫn tự phụ là sành mắt lắm, nhưng ngày hôm nay có lẽ mắt của lão đã đui cũng nên? Chẳng lẽ lão không thấy tài nghệ của tiểu tử này đã lợi hại tới mức độ nào hay sao?

Ông già béo lùn ngắt người ra giãy lắt, nhưng lại tròn mắt lên nhìn một hồi rồi mới đáp :

- Có khi nào mắt của lão lại kém mắt của bạn được? Có phải mắt không nhận xét thấy tiểu tử này có tài ba như thế nào đâu? Nhưng mắt là người rất mẫn chuông kẻ có tài và không khi nào chịu để cho kẻ thường tục gọt giữa, hồng mắt viên ngọc tốt này. Quý hồ tiểu tử này gặt đầu một cái, với nhãn hiệu của hai lão già chúng ta, dù sự phụ của y là ai cũng phải vui lòng nhường cho hai ta ngay.

Ông già gầy cao cười khẩy nói tiếp :

- Chỉ e quan ái thứ nhất cũng đã khó qua nổi rồi. Lão không thấy tiểu tử này rất kiêu ngạo hay sao? Liệu lão có khuyên bảo nổi y không?

Ông già béo lùn hớn hờ đáp :

- Xưa nay lão Phàm này không bao giờ làm những việc không nắm chắc được phần thắng cả, đã mấy chục năm nay lão Phàm đã làm không biết bao nhiêu việc rồi, việc nào cũng hài lòng hết. Lão Mạc người cứ cầm mõm đứng ở một bên để xem đi.

Hiển nhiên là ông tự tin lắm mới dám nói như thế. Ông già gầy cao cười khẩy nói tiếp :

- Lão Phàm, việc này không như những việc khác đâu, đừng có tự tin như thế, mõm chắc phen này lão Phàm thế nào cũng bị vấp ngã chứ không sai.

Nói tới đó, ông ta liền mím mồm không nói nữa. Ông già béo lùn tròn mắt lên nguyệt ông già kia một cái rồi mới quay lại vừa cười vừa nói với Độc Cô Ngọc tiếp :

- Nhỏ kia, người nghe chúng ta nói chuyện chắc đã hiểu biết hết rồi, người không phản đối đấy chứ?

Độc Cô Ngọc lắc đầu đáp :

- Đa tạ cụ có lòng tốt như thế, nhưng tại hạ không dám nhận lời cụ được.

Hai ông già này là người có danh vọng rất cao ở trong võ lâm, không ngờ bây giờ gặp một hậu sinh tiểu tử này lại phản đối mình như thế. Ông già béo lùn ngăn người ra giấy lát rồi hỏi tiếp :

- Cái gì, thằng nhỏ, nguoi...

- Lão Phàm thấy chưa?

Ông già gầy cao bỗng lạnh lùng xen lời nói như vậy và nói tiếp :

- Lão Mạc này nói có sai đâu? Thế nào lão Phàm nguoi cũng bị vấp ngã mà.

Ông già béo lùn lại giận dữ quát ông già kia một cái rồi mới quay lại nói với Độc Cô Ngọc tiếp :

- Nhỏ kia, nguoi nên nghĩ kỹ đi, đây là duyên phước tày trời, người khác quỳ xuống van lơn cũng không được.

Độc Cô Ngọc cười thâm rồi đáp :

- Tại hạ cũng biết đây là vinh hạnh vô thượng nhưng khổ nỗi, tại hạ đã có minh sư, không dám phản bội sư phụ mà đi học hỏi võ công của người khác. Cự là võ lâm đệ nhân chắc thế nào cũng biết.

- Tất nhiên lão phu biết lắm, nhưng nhỏ nguoi đừng có cưỡng lại lão phu. Lão phu đã mở miệng nói như vậy mà nguoi không chịu nhận lời thì lão phu còn mặt mũi nào nhìn thấy người khác nữa.

Độc Cô Ngọc cau mày lại nghĩ bụng :

“Việc này rắc rối lời thôi lắm, cứ thế không biết đến bao giờ mới có thể thôi được, chi bằng...”

Nghĩ tới đó, chàng nghiêm nét mặt lại chấp tay chào và nói :

- Xin đa tạ cụ, không phải là tại hạ không biết điều và cũng không giữ sĩ diện cho cụ đâu, mỗi người có một chí hướng riêng, không thể miễn cưỡng được. Huống hồ tại hạ đã có ân sư, xin cụ lượng thứ cho, lòng tốt của tiền bối tại hạ chỉ xin tâm lãnh thôi! Xin chào cụ.

Nói xong chàng nhảy lên ngựa ngay.

Ông già béo lùn bỗng nổi giận, biến sắc mặt nói :

- Hãy khoan, mồm mép của nguoi sắc bén lắm, nếu nguoi còn nói một tiếng không thì ngày hôm nay nguoi đừng có hòng rời khỏi nơi đây nửa bước.

Độc Cô Ngọc liền nghĩ bụng :

“Sao lại có một ông già vô lý đến như thế này.”

Chàng trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định trả lời thì đã nghe thấy ông già gầy cao lạnh lùng xen lời nói :

- Lão Phàm, tiểu tử này không như người khác đâu, không thể dùng thủ đoạn cứng rắn mà đối phó được.

Ông già béo lùn vội nén lửa giận nhìn Độc Cô Ngọc một cái thờ dài và nói tiếp :

- Thực là mấy chục năm nay nguoi là người thứ nhất dám trái lệnh của lão phu như vậy. Nguoi đi đi, nhưng nguoi nên nhớ lão phu đã khét tiếng là Quý Kiến Sầu, mà quý thầy cũng phải buồn rầu. Suốt dọc đường nguoi đừng có mong được yên ổn, thế nào lão phu cũng phải làm cho nguoi tự động gật đầu mới thôi. Lão phu nói cho nguoi biết trước để nguoi khỏi phải oán trách là không báo trước.

Độc Cô Ngọc như vừa trút xong gánh nặng, thở hắt ra một cái, giơ tay lên vái chào và phóng ngựa đi luôn.

Ông già béo lùn nhìn theo cho tới khi hút bóng chàng ta mới lắc đầu thờ dài một tiếng.

Ông già vừa gầy vừa cao cười khẩy một tiếng, xen lời nói tiếp :

- Lão còn thờ dài gì nữa, thực là sĩ diện của Vũ Nội nhị quân đã bị mất hết. Từ giờ trở đi hỏi lão còn mặt mũi nào trông thấy người của thiên hạ nữa không?

Ông già béo lùn giận dữ đáp :

- Sợ cái gì? Đẳng nào cũng đã mất một lần rồi thì có mất lần thứ hai có sao đâu?

Mất một đôi phen như thế có thấy đau ngứa gì mà lão phải lo ngại như vậy?

Ông già cao lại cười khẩy đáp :

- Lão Phàm nên tỉnh táo một chút đi, Thanh Thành tứ hữu đã bị rút xuống vực thăm nghìn trượng, mối hận bị đốt nhà đã không rửa được, mặt mũi của Vũ Nội nhị quân chúng ta cũng đã mất hết vẻ vang rồi, nay bỗng dung lão lại kiếm việc này để làm mất thêm sĩ diện lần nữa. Tuy thằng nhỏ là một nhân tài thượng thừa thực, nhưng chỉ e hai chúng ta không có phước được hưởng. Mỗ khuyên lão nên dẹp ý nghĩ ấy đi mà hãy để ý đến việc của các đại môn phái mất vật báu thì hơn.

Ông già béo lùn im lặng giây lát lại le tiếng cãi lại :

- Không ai biết rõ tính nết của lão Phàm này bằng lão Mạc, hà tất lão cứ nói phí lời như thế làm chi. Nếu lão không khiến nổi thằng nhỏ này làm môn hạ của chúng ta, thì lão quyết không chịu để yên cho nó. Còn các môn phái mất vật báu thì đáng lắm, những bọn tự cho mình là hiệp nghĩa như thế phải nên cho chúng nếm chút mùi khổ đau. Phong thanh tên hậu sinh họ Đỗ đi đường này, sao đến giờ vẫn không thấy tung tích của y? Chả lẽ lại để cho bọn kia đã ra tay trước chăng?

Ông già gầy cao lắc đầu đáp :

- Chưa chắc, nhưng không sớm thì muộn, thế nào rồi cũng không sao tránh khỏi được, vì trên con đường này ngoài cao thủ của các đại môn phái ra còn có mấy lão quỷ của Thương Sơn, Âm Sơn và Nam Hoang cũng tới hết. Và lại từ Nhạc Dương lên tới đây đã có rất nhiều người rình rập đón chờ rồi, chưa biết chừng chúng ta đã đi chậm một bước, đến sau họ...

Ông già béo lùn nghe nói liền biến sắc mặt, đột nhiên la lớn một tiếng rồi đỡ lời :

- Lão này đáng chết thực, sao không sớm nói chuyện ấy ra, đây là dịp may duy nhất của chúng ta gây lại thanh danh, khi nào lại để cho chúng chiếm được phần hơn như thế. Chúng ta phải đi ngay mới được.

Nói xong, ông ta kéo tay ông già gầy cao quay về phía Độc Cô Ngọc vừa đi chạy nhanh như bay.

Khi đi tới chỗ cách thành Nhạc Dương chừng nửa dặm, Độc Cô Ngọc gò cương ngựa đứng ở trên một cái đồi cao, mặt chàng lộ vẻ hớn hờ và ngăn người ra nhìn về phía sau, không biết chàng đang phấn khởi hay là hoài nhớ gì, một lát sau với giọng run run, chàng lầm bầm nói :

- Đã trông thấy hồ Động Đình rồi, cảnh Nhạc Dương vẫn như cũ. Diệm Cầm, tôi đã trở lại đây, nàng có biết không? Nếu chúng ta được gặp lại nhau đoàn tụ giây lát, thì tôi sẽ được an ủi phần nào. Vì từ lúc chia tay đến giờ bệnh tương tư đã làm cho tôi đứt gan đứt ruột...

Nói tới đó, không hiểu tại sao chàng ứa nước mắt ra rồi thúc ngựa phóng như bay đi luôn. Chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tương tư trút tận Động Đình hồ

Lúc ấy đã là hoàng hôn, mặt trời đang lặn, màn đen đang từ từ phủ xuống, trên lầu Nhạc Dương đã bắt đầu thấp đèn rồi, tiếng đàn tiếng sáo rất vui tai theo gió đưa đi tứ phía. Các vương tôn công tử cũng đã đi xe đi ngựa nhộn nhịp tới lầu Nhạc Dương hay đến hồ Động Đình mượn thuyền dạo chơi...

Độc Cô Ngọc phóng ngựa tới gần lầu Nhạc Dương, mặt lộ vẻ hớn hờ ngắm nhìn những bóng người xuất hiện ở lầu môn, miệng cứ mấp máy hoài, không hiểu chàng nói gì vì không ai nghe thấy hết.

Đột nhiên chàng phi thân xuống ngựa, rào bước đi lên trên lầu. Tên phớ cây đứng nghênh đón ở trước cửa lầu chưa kịp hỏi han thì người chàng đã phóng lên cầu thang rất nhanh.

Lúc ấy ở đầu đường bên trước lầu có hai bóng người thấp thoáng và lẩn khuất vào dưới mái hiên mất dạng luôn.

Hai cái bóng người nọ vừa biến mất thì Độc Cô Ngọc ở trên lầu lừng thừng xuống, bước đi nặng nề, vẻ mặt u buồn, trông rất tội nghiệp.

Chàng không buồn quay đầu lại nhìn lầu Nhạc Dương nữa, chỉ uể oải lê bước và leo lên mình ngựa, từ từ đi về phía trước, lẩn khuất vào trong bóng đêm.

Trên bờ hồ Động Đình còn một ngôi lầu tên là Diệm Dương lầu, đẹp không kém gì lầu Nhạc Dương. Hai ngôi lầu này đều là nơi khiến du khách hay lưu luyến nhất.

Lúc ấy, trên lầu Diệm Dương có một thư sinh áo trắng đang đứng tựa lan can, thở dài than ngán một cách rất náo nùng, rồi lầm bầm nói :

- Ngày hôm nay tôi đã tới rồi, trong lòng hớn hờ bao nhiêu, tương tư biết bao, ngờ đâu nàng đã lảng lạng rời khỏi nơi đây, vì lẽ gì thế? Tại sao nàng bỏ đi như vậy? Phụng đi rồi, lầu bỏ trống, bóng hồng đã mất, Diễm Cẩm người yêu của ta...

Bỗng phía sau chàng có tiếng cười nổi lên và có tiếng nói rằng :

- Bóng hồng đã ở góc trời rồi tiểu tử. Người ta đã bảo vợ của ngươi đi theo người khác rồi, ngươi lại cứ không tin. Bây giờ ngươi đã chịu lời nói của ta là thực chứ?

Thư sinh áo trắng giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại xem là ai. Nhưng khi chàng nhìn kỹ người đó liền nghĩ bụng :

“Thực là âm hồn hiện có khác? Có lẽ hai lão già này vẫn theo dõi ta hoài chắc?...”

Nghĩ tới đó, chàng gượng cười chấp tay vái chào và nói :

- Thực là trái đất tròn có khác, đi tới đâu cũng gặp nhau. Không ngờ lại được gặp hai vị tiền bối ở nơi đây.

Khỏi cần nói rõ, thiếu niên ấy chính là Độc Cô Ngọc rồi, còn hai người vừa xuất hiện ở phía sau chàng chính là hai ông già béo lùn và gầy cao mà chàng đã gặp ở giữa đường.

Ông già họ Phàm cười giọng quái dị nói :

- Tiểu tử có nhũ húng lắm! Nhất là mấy lời nói của ngươi vừa rồi thực là như khóc như kể khiến lão phu cũng phải ứa nước mắt theo.

Độc Cô Ngọc hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, gượng cười một tiếng và đáp :

- Tại hạ kiếm bạn không gặp, trong lòng đang buồn phiền nên mới lên lầu Diễm Dương này ngắm cảnh cho đỡ sầu muộn đấy thôi.

Ông già họ Phàm lại cười ha hả nói tiếp :

- Tiểu tử còn nhớ câu : giải buồn không gì bằng rượu, có sầu đừng lên lầu! Không ngờ ngươi lại leo lên tận trên đỉnh lầu thế này.

Ông già gầy cao bỗng lạnh lùng xen lời nói :

- Lão Phàm, thời giờ rất quý báu, chúng ta làm việc đứng đắn đi trước, đừng có nói chuyện phiếm ấy nữa.

Ông già họ Phàm xăm nét mặt lại đáp :

- Lão Mạc chỉ được cái phá bình là không ai bằng. Nước tới thì đã có đất lấp, binh đến đã có tướng cản, sợ cái gì cơ chứ? Lão đạo sĩ, hòa thượng và ma tử ma tôn ấy, lão Phàm này không coi chúng vào đâu hết.

Độc Cô Ngọc nghe nói rất ngạc nhiên, vội nghĩ bụng :

“Chả lẽ hai ông già này hẹn người tới đây để đại chiến hay sao?”

Ông già họ Mạc cười khẩy nói tiếp :

- Lão Phàm đừng có nói cứng như thế vội. Tuy bọn đạo sĩ, hòa thượng và ma tử ma tôn không đáng sợ thực, nhưng lão phải biết Lê lão quý ở Âm Sơn và Thương Sơn tứ hạo có phải là...

- Thôi, thôi, lão Mạc đừng nói nữa, và đừng có đưa năm lão quý ấy ra dọa nạt lão Phàm này như thế làm chi. Nếu lão Phàm này địch không nổi chúng thử hỏi lão Mạc có thể chống cự được chúng không?

Ông già họ Phàm nói xong, đưa mắt nhìn Độc Cô Ngọc và hỏi :

- Có phải tiểu tử họ Đỗ không?

Ngẩn người ra giây lát, Độc Cô Ngọc đáp :

- Vâng! Tại hạ chính là Đỗ Ngọc, sao hai cụ lại biết rõ như vậy?

- Được lắm!

Ông ta lớn tiếng nói một câu như vậy, bỗng giơ bàn tay hộ pháp ra túm lấy vai của chàng, cười ha hả một hồi rồi nói tiếp :

- Anh em lão phu đã bị người đánh lừa một phen rất oan, thế mà người còn nhũ húng lên trên lầu này ngâm nga thở than để nhớ nhung người yêu. Hiện giờ tai họa lớn sắp tới nơi rồi mà người...

Độc Cô Ngọc vội hỏi lại :

- Sao cụ lại nói như thế, tại hạ có làm gì đâu mà có tai họa.

Ông già họ Phạm cũng nhiên giấy lát rồi lại cười ha hả đáp :

- Tiểu tử cơ biết lão phu đã già điên già khùng mấy chục năm rồi không? Thế mà ngày hôm nay ngươi lại dám múa rìu qua mắt thợ, hiện giờ quần hùng đều tề tập ở Tam Tương này, trong đó có đủ người của các đại môn phái và chính tà hai đạo, ai nấy cũng vì ngươi mà tới đây.

Nghe thấy ông già nói như vậy, Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, liền vỡ lẽ ngay, nhưng mặt đã tái mét kêu ồ một tiếng và đỡ lời :

- Tại hạ đã biết rồi...

Ông già họ Phạm hỏi tiếp :

- Ngươi biết rồi thì hay lắm, chả hay ngươi đã định đối phó họ ra sao?

Ngẩn người ra giấy lát, chàng mới đáp :

- Tại hạ chưa tính toán gì hết.

Ông già họ Phạm càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tiểu tử ngươi muốn...

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Tại hạ có lấy trộm vật báu của người ta đâu mà phải tính toán gì?

Ông già họ Phạm vẫn ngẩn người ra, nhưng lại cười the thé hỏi tiếp :

- Trên thiên hạ này không ai là không biết là báu vật trấn sơn của các đại môn phái đã bị ngươi lấy trộm mất. Nên cao thủ của các đại môn phái đến đây để đoạt lại vật báu của họ, còn bọn ma đầu của hắc đạo thì phong thanh tin ấy cũng lại cả nơi đây để hòng cướp giật những vật báu ấy. Tiểu tử ngươi đã vào chốn nguy hiểm mà không hay biết gì. Anh em lão phu đến đây báo tin cho ngươi hay, chứ có ác ý gì đâu mà ngươi phải giả bộ...

Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Xin thứ lỗi, tại hạ hỏi câu này hơi đường đột một chút. Chả hay hai vị có dụng ý gì?

Mặt đỏ bừng, ông già họ trả lời :

- Lão phu không biết nói dối bao giờ. Thoạt tiên anh em lão phu tới đây cũng có ý định đoạt vật báu thực. Nhưng sau gặp ngươi, không hiểu tại sao ngươi lại hữu duyên với anh em lão, nên anh em lão mới thay đổi ý định, quyết tâm bảo vệ cho ngươi ra khỏi nghịch cảnh này.

- Thừa hai vị tiên bối, quả thực là tại hạ chả lấy trộm vật báu của các đại môn phái, việc này thể nào cũng có người đã vừa oan giá họa cho tại hạ đấy.

Chàng vừa nói tới đó, ông già họ định xen lời, nhưng chàng lại nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Tuy tại hạ chỉ là một hậu sinh mạt học, nhưng xưa nay không nói dối ai bao giờ và càng không thêm làm cái trò đầu trộm đuôi cướp như thế. Hai vị là phong trần dị nhân, mắt sáng như điện, chắc thể nào cũng tin lời nói của tại hạ?

Ông già họ trợn to đôi mắt lên hỏi tiếp :

- Việc này...

Ông ta lại đưa mắt hỏi ý kiến ông già gầy cao, ông già họ Mạc gầy cao tùm tùm cười xen lời nói :

- Hiện giờ không phải là lúc anh em lão phu tin lời của ngươi hay không, mà vấn đề các cao thủ của các đại môn phái sắp tới đây rồi. Tất nhiên bọn tà ma cũng sẽ tới theo. Dù anh em lão phu có tin được ngươi nhưng những người đó khi nào chịu tin là sự thực. Kết quả ngươi không sao tránh khỏi tai ách oan uổng ấy. Theo ý của lão phu thì bây giờ ngươi nên theo anh em lão phu hãy tạm đi trốn tránh đã.

Độc Cô Ngọc vẫn hăng hái đáp :

- Đa tạ hai vị đã có lòng tốt như vậy. Nhưng tại hạ thiết nghĩ, mình không làm việc gì trái với lương tâm thì đêm khuya có tiếng gõ cửa đột ngột cũng không hãi sợ gì cả. Thiên lý và đạo trời mai miệt sao được? nên tại hạ không muốn trốn tránh như thế.

Ông già họ Mạc nghe thấy chàng trả lời như vậy cũng phải kính phục thầm.

Nhưng ông già họ Phạm đã dậm chân xuống đất và xen lời nói ngay :

- Người là con bò mộng mới ra khỏi chuồng, chưa biết sự nham hiểm của thiên hạ như thế nào. Người phải biết không ai chịu tin lời nói của người, và lại việc lớn như thế, dùng lời lẽ giải quyết sao nổi, người hà tất để cho chúng giết oan giết uổng làm chi?

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Ông ta nói cũng phải, chúng khẩu đồng từ đồ diệt cho ta lấy trộm. Ta chỉ có một cái mồn thôi, cãi sao lại hàng trăm nghìn tiếng nói của họ được? còn việc gánh vác nặng trên vai, quả thực không thể coi rẻ tính mạng như thế...”

Nghĩ tới đó, chàng mới đổi giọng nói tiếp :

- Đa tạ hai vị tiên bối đã nhắc nhở cho như vậy. Chả hay quý tính đại danh của hai vị xưng hô...

Ông già họ Phàm cau mày lại xua tay đỡ lời :

- Đừng có giờ trò vắn về lễ phép ra nữa, lão phu hề nghe thấy cái trò này là nhưc đầu rồi. Lúc này phải đi ngay mới kịp, bằng không chúng sắp tới nơi rồi. Anh em lão phu là Vũ Nội nhị quân đấy.

Độc Cô Ngọc mỉm cười gật đầu, nhưng khi nghe thấy ông già họ xưng danh xong, chàng cảm thấy như sét đánh ngang tai, máu chảy trong người sôi sùng sục luôn và nghĩ tiếp :

“Đi mồn để giầy không kiếm thấy, ngờ đâu lại gặp họ ở đây? Thì ra hai lão già này lại là kẻ thù Vũ Nội nhị quân của ta. Hay lắm...”

Chàng vừa nghĩ tới đó đã thấy hai ông già quay người đi rồi, liền trợn ngược lông mày kiếm lên quát lớn :

- Đứng lại!

Vũ Nội nhị quân nghe thấy tiếng quát tháo của chàng vội quay người lại, thấy mặt chàng đã lộ sát khí. Cả hai đều ngạc nhiên và chàng hỏi lại :

- Hai người có thực là Vũ Nội nhị quân không?

Ông già họ Mạc biến sắc mặt đang định nói thì ông già họ Phàm đã tỏ vẻ không vui đáp :

- Anh em lão phu giương danh vũ nội mấy chục năm rồi, ai chả hay biết tên tuổi của anh em lão phu cơ chứ? Chả lẽ lão phu lại là Nhị quân giả hiệu hay sao? Tiểu tử ngươi làm...

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói :

- Nếu đúng là thực thì còn gì bằng.

Chàng vừa nói vừa giờ chưởng lên tấn công Nhị quân ngay.

Vũ Nội nhị quân không ngờ thiếu niên này lại ra tay tấn công anh em mình. Ông già họ Phàm đứng ở đằng trước, vì gần nhau quá không tiện giờ tay lên chống đỡ đành phải tránh sang bên, mồn thì kêu la om xòm và hỏi lại rằng :

- Tiểu tử, ngươi điên rồi phải không? Tại sao lại ra tay...

Độc Cô Ngọc cười khẩy, hậm hực đỡ lời :

- Tiểu gia không những ra tay đánh mà thôi, lại còn muốn nuốt chửng hai người vào bụng mới hả dạ. Có giỏi thì tiếp thêm thế này của tiểu gia.

Nói xong chàng giờ thế Ngân Hán Phi Tinh ra, nhanh như điện chớp, nhằm đại huyệt ở trước ngực Vũ Nội nhị quân tấn công luôn.

- Ngân Hán Phi Tinh!

Ông già họ Phàm biến sắc mặt, la lớn :

- Tiểu tử giỏi thực. Người đánh lừa anh em lão phu mãi. Thì ra người là môn hạ của Thanh Thành bốn lão quý Âu Dương Vinh An. Lão phu đang buồn vì chúng đã chết rồi, không biết trả thù bằng cách nào. Bây giờ có người cũng được.

Y vừa giờ tay áo lên hất một cái, dùng đơn chưởng chống đỡ chưởng của Độc Cô Ngọc ngay. Y đã tức giận nên lúc ra tay ngấm ngấm dùng tám thành chân lực, định tâm giết Độc Cô Ngọc chết ngay tại chỗ.

Tuy Huyền quan đã được đả thông, công lực đã mạnh gấp đôi khi trước nhưng Độc Cô Ngọc so sánh với những cao thủ hạng nhất và nổi danh trong vũ nội lâu năm thì hãy còn kém xa. Chàng không phải là không biết điều đó, nhưng chỉ vì lửa thù che lấp mất linh trí nên chàng mới dám liều lĩnh như thế. Nếu thế chưởng này mà tay của đôi bên chạm vào nhau thì cánh tay phải của chàng không ai dám bảo đảm.

Chưởng của hai người chỉ cách nhau có mấy tấc là đã va đụng rồi thì đột nhiên có tiếng người quát bảo :

- Hãy khoan!

Ông già gầy cao giờ cánh tay phải ra, nhanh như điện chớp chen ngay vào giữa chương của hai người và hất mạnh một cái.

Độc Cô Ngọc cảm thấy tay mình như đánh phải da trống, bị chấn động đến cánh tay phải tê tái chịu không nổi, và còn bị đẩy lui mấy thước nữa.

Ông già họ Phạm chỉ lão đảo người một cái thôi, liền giận dữ quát hỏi :

- Lão Mạc điên rồi hay sao?

Ông già họ Mạc tủm tỉm cười đáp :

- Việc này kỳ lạ lắm. Để lão Mạc hỏi qua đã, rồi lão Phạm hãy ra tay cũng chưa muộn.

Nói tới đó ông ta trợn ngược đôi lông mày lên, hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Nhỏ kia, ngươi là người thế nào của Thanh Thành tứ hữu?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Ngươi hà tất phải hỏi nhiều như thế làm chi? Ta đã thay mặt Thanh Thành tứ hữu tâm thù các ngươi, tất nhiên là ta phải có liên quan với bốn vị ấy rồi. Còn liên quan như thế nào...

- Đủ rồi.

Ông già họ Mạc vẫn trợn tròn xoe đôi mắt nói tiếp :

Lão phu chỉ cảm thấy việc này kỳ lạ lắm và không muốn để cho người ta nói lão phu là già bất nạt trẻ. Bằng không chương vừa rồi cũng đủ hủy cánh tay của ngươi rồi. Khôn hồn thì ngươi phải bình tĩnh trả lời những câu hỏi của lão phu.

Độc Cô Ngọc biết đối phương không nói ngoa, nhưng chàng là người rất kiêu ngạo, khi nào chịu lép vế, liền lạnh lùng đáp :

- Ngươi có lời gì thì nói mau lên, ta không đợi chờ được lâu đâu.

Ông già họ Mạc lại lạnh lùng nói tiếp :

- Lão phu hãy để cho ngươi ngông cuồng nhất thời, lát nữa nếu hỏi rõ ra lỗi ở như ngươi, lão phu đành để cho thiên hạ chê cười, cũng phải trừng trị ngươi.

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiêu lên, lạnh lùng đỡ lời :

- Tuy ta biết không phải là địch thủ của hai ngươi, nhưng ta cũng không phải là kẻ sợ chết đâu.

Ông già họ Mạc đã lộ sát khí, giờ chương lên định tấn công nhưng lại buông xuôi xuống rồi lạnh lùng tiếp :

- Anh em lão phu đã ẩn cư mười mấy năm rồi, xưa nay không tranh chấp với ai hết, tại sao ngươi lại vô cớ ra tay tấn công anh em lão phu? Hơn nữa, anh em lão phu tới đây vốn dĩ là có hảo ý...

- Cảm ơn! Thật là một đôi lão quý giá mạo hiểm lành. Dã tâm của Tư Mã Siêu như thế nào, người qua đường ai mà chả biết. Khi nào tiểu gia này lại tìm lời nói dóc của ngươi. Rõ ràng là cá mè một lứa. Ngươi bảo ẩn cư lâu năm, không tranh chấp với người đời, thế tại sao Thanh Thành tứ hữu lại bị hai ngươi đả thương nặng như thế.

Thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy, ông già họ Mạc không sao nhịn được, liền hỏi lại :

- Ngươi ăn nói tốt hơn hết là đừng có vừa không cho người. Thanh Thành tứ hữu làm sao?

Bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả một hồi, hai mắt như nổ lửa, Độc Cô Ngọc nghiêng răng mỉm môi đáp :

- Lão quý với sĩ thật! Thế mà hai ngươi lại còn tự phụ là nổi danh lâu năm. Hai người đã dùng thủ pháp dê hèn, chương lực ác độc đánh cho bốn vị ấy bị thương rất nặng, không sao cứu chữa nổi. Mối nợ ấy chả lẽ hai người lại còn chối hay sao?

- Nói vậy! Bọn Âu Dương Vinh An, bốn tên am đầu ấy vô cớ đốt cháy Thánh Phong cư của anh em lão phu. Lão phu đang bức mình vì chúng rất khôn ngoan, đảo tẩu và lên trốn ngay, lão phu không nơi để tiết hận, nay tiểu quý ngươi lại dám vừa không, đổ lỗi cho anh em lão phu như thế. Nếu đêm nay ngươi không nói rõ thật hư, thì thế nào lão phu cũng bắt ngươi phải nằm vĩnh viễn ở trên lầu Diệm Dương này.

Nói xong, ông ta cứ lăm le định ra tay tấn công nhưng ông già họ Mạc đã gờ tay ra ngăn cản và nói tiếp :

- Lão Phàm chóe nên nóng nảy như thế vội. Việc này kiểm cũng kỳ lạ lắm. Đề lão..

Y vừa nói tới đó thì đột nhiên đằng xa, nơi cách lâu ấy chừng nửa dặm, có tiếng rú kêu rất thê thảm và rùng rợn, không khác gì tiếng sài lang rú vọng tới, khiến ai nghe thấy cũng phải đình tai nhức óc.

Độc Cô Ngọc nghe thấy tiếng rú cũng ngẩn người ra, còn Vũ Nội nhị quân thì đều biến sắc mặt. Ông già họ Mạc vội nói tiếp :

- Tuy cách xa nửa dặm nhưng chỉ trong nháy mắt là Âm Sơn lão ma đã tới ngay. Lão phu biết việc này thế nào cũng là sự hiểu lầm, người có mau mau theo anh em lão phu đi..

Không đợi đối phương nói dứt, Độc Cô Ngọc đã ngắt lời luôn :

- Cảm ơn! Thiếu gia là người thế nào, có bao giờ lại trúng phải quỷ kế của hai người. Hai người đừng có hòng đi thoát được một tên nào!

Chàng vừa nói vừa dùng tả chưởng và hữu chỉ, sử dụng luôn hai thế võ tấn công Vũ Nội nhị quân một lúc. Ông già họ Mạc càng biến sắc mặt thêm, quát hỏi tiếp :

- Nhỏ kia, tình thế cấp bách như vậy mà người còn chấp mê, không chịu tỉnh ngộ. Chẳng lẽ người không sợ chết hay sao?

Ông ta chỉ dùng tay áo khẽ phát một cái đã đẩy lui được Độc Cô Ngọc ngay.

Nếu nói về công lực và võ học của Vũ Nội nhị quân thì muốn giết chết Độc Cô Ngọc thật dễ như trở bàn tay. Nhưng ông già họ Mạc chỉ dùng có năm thành công lực đẩy lui chàng thôi chứ không trả đũa và cũng không tiến lên tấn công nữa. Độc Cô Ngọc hơi ngẩn người ra một chút nhưng vẫn bị lừa thủ che lấp mất linh trí, lại thét lớn một tiếng, giờ hết công lực ra xông lên tấn công tiếp.

Lần này ông già béo lùn họ Phàm không sao nhịn được nữa, liền quát bảo :

- Một tên khốn nạn, không biết nết tề gì hết. Tài ba của người đã xuất xứ từ bốn tên ma đầu kia thì cũng chẳng giỏi được bằng ai. Lão phu hãy phế người trước rồi hãy nói sau.

Nói xong, y giơ cánh tay phải lên chống đỡ chưởng thế của Độc Cô Ngọc và dùng hữu chưởng thay đao, nhằm hai cổ tay của đối phương chặt xuống.

Nam Quân Mạc Thành muốn cản trở nhưng đã muộn, đành thở dài lắc đầu thôi.

Thấy hai bàn tay của Độc Cô Ngọc sắp bị hủy bởi Toái Búa Thủ oai chấn võ lâm kia, thì đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu kêu lên như tiếng chuông ở trên đỉnh lâu vọng xuống :

- A di đà phật! Xin Phàm thí chủ hãy ngừng tay.

Tiếng nói ấy chưa dứt đã có một đám tia ánh sáng vàng nhạt nhanh như điện chớp bay xuống tấn công hữu chưởng của Phàm Hồng ngay. Cái lối đã huyết rất trúng và kinh lực mạnh như vậy thực chưa hề thấy bao giờ.

Khi tiếng Phật hiệu vừa lọt vào tai Bắc Quân Phàm Hồng đã thấy một luồng ánh sáng vàng lún át tới nhanh như điện chớp vậy. Nếu y không rút tay lại thì thế nào bàn tay phải cũng bị luồng ánh sáng vàng ấy tấn công trúng, nên y giật mình đến thót một cái vội lui về phía sau một bước. Ánh sáng vàng ấy bắn trúng ngay vào cột trụ kêu đến cộp một tiếng.

Y với Nam Quân cũng nhìn kỹ mới hay đó là một cái lá cây đã vàng úa.

Vũ Nội nhị quân đột nhiên biến sắc mặt và cùng Độc Cô Ngọc đều ngừng mặt lên nhìn, đã thấy trên mặt đất trải gạch đang có sáu vị tăng và đạo đứng sát cạnh nhau.

Độc Cô Ngọc đã nhận ra trong đó có Võ Đang song thần kiếm, người đã ngăn cản mình ở Mân Tây.

Còn chàng không biết bốn vị hòa thượng cao lớn kia là ai hết.

Lúc ấy Bắc Quân Phàm Hồng đã cười khẩy một tiếng và nói :

- Lão phu tưởng là ai mà lại có công lực vô thượng, bề lá phi hoa như vậy, bây giờ mới hay là Tứ tôn giả của Thiếu Lâm. Phật học thiên tông quả thực phi phàm, lão phu đã lãnh giáo rồi.

Vị phong trần dị nhân này xưa nay tính rất khôi hài, nhưng lúc này mặt lộ vẻ không vui và hậm hực nói như thế, hiển nhiên ông ta đã tức giận rồi.

Hòa thượng đứng bên trái của nhóm Tứ lão tăng kia đã giơ một tay lên chào và đỡ lời :

- Tuệ Quả thấy tình hình quá cấp bách mới vô ý bêu xấu như vậy, làm nhục pháp nhơn của Phàm thí chủ, mong thí chủ lượng thứ cho.

Phàm Hồng tròn ngược đôi lông mày lên chưa kịp nói thì ngoài lầu Diệm Dương, ở trên không tối om đã có người lên tiếng xen lời nói :

- Tuệ Quả đại sư là vị đắc đạo cao tăng, lúc nào cũng có lòng từ bi. Cái lá khô ấy ném rất phải, riêng có lão già họ Phạm nổi danh lâu năm như vậy ra tay đối xử với một thiếu niên hậu bối như thế không sợ người ta chê cười cho hay sao?

Tiếng nói ấy rất khẽ nhưng tất cả mọi người có mặt ở trên lầu Diệm Dương đều nghe thấy rõ mồn một.

Vũ Nội nhị quân nghe thấy lời nói ấy lại biến sắc mặt, nhưng trong Tứ tôn giả, người mà ra tay cứu Độc Cô Ngọc là Tuệ Quả lão hòa thượng lớn tiếng đáp :

- Tuệ Quả cùng ba sư đệ nghênh đón tám vị đạo hữu giá lâm.

Tiếng nói vừa dứt, lão hòa thượng đã thấy có tám cái bóng người nhẹ nhàng nhảy tới, trong đó có cả tăng, đạo, tục đều là cao thủ thượng thặng của võ lâm hết.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mưa máu gió tanh bao trùm hồ Diệm Dương

Tám người vừa xuất hiện trên lầu Diệm Dương đó là những người như sau :

Hai ông già da nhẵn tóc bạc đều mặc áo dài.

Ba vị đạo sĩ trông rất thanh kỳ, lưng cắm phát trần, đều là người trung niên, ăn mặc đạo bào màu xanh.

Còn ba người gầy gò bé nhỏ đều là lão hòa thượng chỉ có da bọc xương thôi.

Nam Quân vừa thấy tám người đó tới, đã cười khẩy và nói :

- Tuệ Quả lão hòa thượng nói rất đúng, đêm nay không hiểu lầu Diệm Dương này được hân hạnh gì mà lại có đủ cao thủ các đại môn phái giá lâm.

Nói tới đó, ông ta nhìn Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Nhỏ kia có cần lão phu giới thiệu cho người không?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Không dám cảm phiền.

Ngẩn người ra nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc Nam Quân nói tiếp :

- Người có biết mấy vị này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm và cũng là cao nhân nhất đẳng của Vũ nội. Hai vị này là Công Lai nhị ông, ba vị hòa thượng kia là Nga Mi tam lão với ba vị đạo trưởng là Hoa Sơn tam chân...

Độc Cô Ngọc biết ông ta có ý nhắc nhở cho mình, nhưng tính kiêu ngạo sui nên, hơn nữa lại biết đối phương là kẻ thù của mình, nên chàng không chịu lên tiếng cảm ơn ông ta, mà không chờ đợi Nam Quân nói hết đã cười khẩy đỡ lời :

- Cái gì là tuyệt đỉnh cao thủ, cái gì là nhất đẳng cao nhân? Theo chỗ tại hạ biết chả qua đều là những người ngang tàn, tự phụ, không phân biệt thị phi, không biết nể tề gì cả thôi.

Mọi người thấy chàng nói như thế đều biến sắc mặt, cả Vũ Nội nhị quân cũng không ngờ một hậu sinh trẻ tuổi như thế này mà lại dám táo gan như thế mà cũng phải lo âu hộ chàng toát mồ hôi lạnh ra. Đồng thời cũng phải kính phục chàng là người có can đảm hơn người.

Hoa Diệm, một người trong Công Lai nhị ông đã gằn dừ nói :

- Tiểu bối giỏi thực, người đã chết đến nơi mà còn dám ăn nói vô lễ đến như thế.

Lão phu thử xem một tên tiểu tốt vô danh mồm chưa hết hơi sữa có tài ba như thế nào mà dám nói liều như vậy.

Tính nết của ông già ấy rất nóng nảy, nên khi nào ông ta lại chịu để cho một hậu sinh tiểu bối nói nhục mình ở trước mặt đông đảo như thế, nên vừa nói xong đã ra tay định chụp Độc Cô Ngọc ngay.

- A di đà Phật!

Tuệ Quả lão hòa thượng mồm niệm Phật hiệu và bỗng bước lên một bước chấp tay chào và nói :

- Hoa thí chủ hà tất phải bức mình với một hậu bối như thế làm chi, Tuệ Quả táo gan dám yêu cầu Hoa thí chủ hãy tạm nguôi cơn giận đình lại, nếu nói không xong rồi hãy ra tay cũng chưa muộn.

Phái Thiếu Lâm xưa nay vẫn đứng đầu của các môn phái trong thiên hạ, Từ Tôn Giả lại là người oai trấn trong vũ nội, tuy Hoa Diệm không bằng lòng nhưng cũng phải nể mặt, hưởng hồ trăn truyến của các môn phái đã hợp nhất, Tuệ Quả lại khiêm tốn như thế nên y đành phải nguyệt Độc Cô Ngọc, mặt lộ vẻ hậm hực thôi.

Tuệ Quả đại sư đưa mắt liếc nhìn chung quanh một vòng và nói tiếp :

- Tuệ Quả không dám vượt quyền, mời các vị đạo hữu lên tiếng hỏi trước.

Đại Từ thiên sư, người của nhóm Nga Mi tam lão niệm một Phật hiệu và đỡ lời :

- Chúng ta đều có một mục đích chung, là lấy lại vật báu trấn sơn cho bốn phái, đạo hữu hà tất phải khách sáo như thế? Hơn nữa trăm năm nay trong các môn phái vẫn nhường Thiếu Lâm đi trước, vậy việc này xin đại sư cứ đại diện các môn phái mà hành sự đi.

Hoa Sơn tam tử, Võ Đang song thần kiếm với Cống Lai nhị ông đầu gật đầu tán thành.

Tuệ Quả đại sư lại niệm một tiếng Phật hiệu, chấp tay vái một vái và nói tiếp :

- Các vị đã nói như vậy, Tuệ Quả xin cả gan vượt quyền một phen vậy.

Nói tới đó ông ta liếc nhìn Vũ Nội nhị quân một cái rồi mới đồng dục nói tiếp :

- Tuệ Quả với các vị đạo hữu theo dõi tới đây, mục đích trước tiên là lấy lại vật báu trấn sơn cho các đại môn phái. Hai vị thí chủ đức cao vọng trọng, hiệp danh rất lừng lẫy ai ai cũng biết, chắc hai vị thể nào cũng vui lòng giúp chúng tôi một tay.

Gừng càng già càng cay có khác, Tuệ Quả dùng lời lẽ ấy để Vũ Nội nhị quân đừng có can thiệp vào.

Sự thực, các đại môn phái cao thủ tề tập ở đó không khác gì đã động viên già nửa tinh hoa của võ lâm rồi, cần gì mà phải Vũ Nội nhị quân giúp sức làm chi. Nhưng lão hòa thượng phải nói như thế để hai người kia đừng có xen tay vào làm hỏng hết công việc của mình.

Ngờ đâu, Vũ Nội nhị quân cũng là hai cụ gừng già, nên Mạc Thành tùm tùm cười đáp :

- Cao thủ của các đại môn phái đã tề tập ở nơi đây hết, tài ba hèn mọn của anh em Mạc Thành này thì có nghĩa lý gì đâu mà dám nói là giúp sức, đại sư nói quá lời đấy thôi. Nhưng xưa nay, anh em Mạc Thành có một cái tật rất quái lạ, hễ thấy việc gì bất bình là cứ phải ra tay can thiệp, vậy mong quý vị nên theo đạo lý chính đáng mà xử sự thì hơn.

Thấy Mạc Thành nói như thế, Nhị ông, Tam lão, Tam chân, Song thần kiếm đều biến sắc mặt. Nhưng Tuệ Quả đại sư cũng không hổ thẹn là một vị cao tăng, chỉ hơi ngạc nhiên một chút, liền chấp tay vái chào và nói tiếp :

- A di đà Phật, các phái đòi lại vật báu trấn sơn như thế là danh chính ngôn thuận, ai trái ai phải, thị phi ra sao thực là sáng tỏ như mặt trăng. Tuệ Quả không dám trái ý của hai vị thí chủ.

Vũ Nội nhị quân chỉ tùm tùm cười chứ không nói năng gì hết.

Tuệ Quả đại sư với vẻ mặt hiền từ nhìn Độc Cô Ngọc và hỏi :

- Ý định của lão tăng các người như thế nào thí chủ đã biết rõ rồi, lão tăng không muốn nói nhiều, thí chủ hãy trả lại cho...

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng và đỡ lời :

- Có phải đại sư nói vật báu trấn sơn của các môn phái đây không?

Tuệ Quả ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Chính thế, Tỳ Kim Giáng Ma Chử của Nga Mi, Phong Lôi phổ của Võ Đang, Cửu Đỉnh đồ của Hoa Sơn, Độc Long châu của Cống Lai...

Độc Cô Ngọc gật đầu đỡ lời ngay :

- Quả thực là những vật trọng báu của nhân gian, Đỗ Ngọc được hân hạnh, nghe thấy những cái tên ấy cũng đủ tăng thêm kiến thức rồi. Nhưng Đỗ Ngọc dám xin đại sư giải thích hộ hai chữ trao trả đó!

Tuệ Quả lại càng ngạc nhiên thêm nói tiếp :

- Lời nói này của thí chủ làm cho lão tăng càng thắc mắc không hiểu thêm.

Xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc chỉ Võ Đang song thân kiếm mà đáp :

- Đại sư đắc đạo cao tăng của cửa Phật, sao cũng biết nói dối như thế? Chẳng lẽ hai vị đạo trưởng này chưa nói cho đại sư biết là tại hạ không nhìn nhận việc đó hay sao?

Tuệ Quả đại sư kêu ồ một tiếng đáp :

- Người đi tu không bao giờ nói dối ai cả, hai vị đạo hữu của phái Võ Đang quả có nhắc nhở việc ở Mân Tây cho lão tăng hay, nhưng lão tăng không tin. Đồ thí chủ lại là người dám làm mà không dám nhận như thế. Huống hồ việc này đã rõ ràng như ban ngày ban mặt, mong thí chủ đừng có coi nó là chuyện đùa của trẻ con như thế.

Độc Cô Ngọc cũng phải chịu phục lời của đối phương rất lợi hại, liền tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Đại sư nói rất phải, tuy Đồ Ngọc chỉ là một tên tiểu bối hậu học, nhưng tự tin còn có đôi chút can đảm, nếu việc này quả thực Đồ Ngọc đã ra tay cướp giật, thì đứng ở trước mặt đông đảo anh hùng như thế này, Đồ Ngọc tôi cũng gật đầu một cách kiêu ngạo. Nhưng quả thực Đồ Ngọc tôi không nhúng tay vào những chuyện đó, thì tất nhiên tôi không thể nào...

- Cảm ơn!

Hoa Diễm người của Công Lai bỗng quát bảo như vậy và giận dữ nói tiếp :

- Mồm mép của tiểu bối nguoi sắc sảo lắm, câu chuyện đêm nay không phải dùng lời lẽ mà có thể giải quyết được đâu. Lão phu khuyên nguoi nên ngoan ngoãn đem những vật báu của các môn phái ra đây. Bằng không...

Xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Bằng không thì sao?

Hoa Diễm nói tiếp :

- Bằng không các đại môn phái không sợ tai tiếng nào cũng ra tay bắt nguoi.

Độc Cô Ngọc nghe nói càng tức giận và nghĩ bụng :

“Lão tặc này bướng bỉnh thực, ta hãy ghi nhớ món nợ của nguoi trước...”

Nhưng Tuệ Quả đại sư đã lớn tiếng niệm Phật hiệu rồi nghiêm nghị đỡ lời :

- Hoa thí chủ nói rất đúng, mong tiểu thí chủ nghĩ kỹ đi, đừng để cho phong cảnh đẹp đẻ này mà lại bỗng dưng nhuộm đầy sát khí.

Độc Cô Ngọc đang định trả lời thì Nam Quân đã đột nhiên xen lời nói :

- Sao lão hòa thượng với các người cứ nhất định đồ riệt cho y đã làm như thế?

Tuệ Quả đại sư đáp :

- Không phải là Tuệ Quả đổ tội cho tiểu thí chủ ấy đâu mà sự thực đã rành rành ra như thế!

Nam Quân kêu ồ một tiếng hỏi tiếp :

- Có bằng cứ gì không?

- Dùng phấn viết lên trên vách như vậy còn không đủ làm bằng cứ hay sao?

- Thế các nguoi đã đích mắt trông thấy y lấy và viết chữ lên vách ư?

Tuệ Quả đại sư mặt đỏ bừng, ngượng nghịu đáp :

- Công lực của Đồ thí chủ cái thế, nên người của các môn phái không ai được đích mắt trông thấy cả.

Nam Quân cười như điên cuồng nói tiếp :

- Không ngờ một cao tăng đắc đạo nổi danh đã lâu năm như vậy mà cũng mơ hồ đến như thế. Lão hòa thượng nên nhớ trên thiên hạ này có không biết bao nhiêu người cùng tên cùng họ, đã không đích mắt trông thấy thì làm sao lại dám đồ riệt cho người ta đã lấy trộm vật báu của mình? Việc quan trọng như thế mà chưa chi các người đã xuất động tất cả các cao thủ ra đi bắt người như vậy, lại còn bảo là danh chính ngôn thuận, thì phi phải trái sáng như

trăng? Lão hòa thượng bảo hậu sinh này công lực cái thế lại càng làm cho lão phu tức cười thêm, không phải lão phu nói khoác, y định không nổi ba thế của lão phu. Nếu bảo người có công lực tầm thường như vậy xông pha vào trọng địa của các đại môn phái mà không một ai hay biết thì lão phu không dám tin. Hơn nữa mắt của lão hòa thượng đâu đến nỗi mù quáng, chỉ trông mặt thằng nhỏ này cũng đủ biết nó không phải là đầu trộm đuôi cướp rồi. Chưa rõ nết tẻ ra sao mà các người đã định dùng võ lực ngay, như vậy có phải là tác phong của các đại môn phái và của lãnh tụ trong võ lâm không?

Lời nói của lão già này lợi hại thực, khiến người của các đại môn phái mặt xanh mặt đỏ thay đổi luôn luôn và đứng lảng lảng không nói được nửa lời.

Lúc ấy trên lầu thượng Diệm Dương yên lặng như tờ, đến tiếng trống ngực đập cũng có thể nghe thấy rõ, khung cảnh yên tĩnh như thế ai dám tin trên lầu đang tụ tập rất nhiều cao thủ thượng tầng của võ lâm như thế.

Độc Cô Ngọc cau mày lại, trong lòng rất hoài nghi và thắc mắc, không hiểu giữa mình với Vũ Nội nhị quân đã là kẻ thù không phải là bạn, tại sao Nhị quân lại cứ trượng nghĩa nói giúp mình như thế, bất chấp cả thất lỗi với các đại môn phái?

Một lát sau, Tuệ Quả đại sư khẽ niệm một câu Phật hiệu rồi nói tiếp :

- Đa tạ Mạc thí chủ đã chỉ giáo cho như vậy, nhưng tại sao thí chủ lại biết rõ Đồ thí chủ định không nổi ba thế của thí chủ như vậy?

Nam Quân chưa trả lời thì Phàm Hồng đỡ trọn mắt xen lời nói :

- Có lẽ lão hòa thượng đã bị ma ám chắc, nếu võ nghệ của thằng nhỏ này không thấp kém thì lão hòa thượng ngại việc gì phải sử dụng tới cái lá khô để cứu giúp y?

Tuệ Quả đại sư mặt đỏ bừng và nghĩ bụng :

“Sao đêm nay ta lại...”

Nhưng Thanh Hư lão đạo của nhóm Võ Đang song thân kiếm đã lạnh lùng đỡ lời :

- Việc này quan trọng lắm, đại sư không thể nghe một đôi lời của người khác mà đã tin ngay như thế được. Phải biết lòng của Tư Mã Siêu ai mà chả biết...

Phàm Hồng bỗng đỡ lời :

- Lão đạo sĩ kia, lão phu hiểu ý của người rồi. Phải, anh em lão phu đến đây là cố ý định cướp vật báu, nhưng anh em lão phu đâu đến nỗi hồ đồ như các người. Còn vừa rồi lão phu với thằng nhỏ này tử chiến với nhau như thế chắc mắt của lão đạo sĩ người không mù quáng. Lão phu còn có thể nói cho người biết, anh em lão phu với thằng nhỏ này là kẻ thù địch chứ không phải là bạn.

Thanh Hư mặt đỏ bừng, không thể nào trả lời được.

Tuệ Quả đại sư đảo ngược đôi người một vòng nói tiếp :

- Đã có hai vị thí chủ chỉ giáo cho như vậy, đáng lẽ lão tăng phải buông tay rút lui ngay, nhưng việc này rất quan trọng, lão tăng với các người đây thừa lệnh dụ của chương môn mà đi thi hành công việc này, không biết hai vị thí chủ với Đồ thí chủ có tán thành cho không?

Nam Quân liền hỏi :

- Lão hòa thượng thử nói ra xem?

Độc Cô Ngọc bỗng xen lời nói :

- Khỏi cần phải nói nữa, lại cũng như ý kiến của hai vị đạo trưởng của phái Võ Đang là định giam lỏng tại hạ ở trong các môn phái, chờ bao giờ tìm thấy lại vật báu rồi lúc ấy mới thả tại hạ ra chứ gì?

Tuệ Quả ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Đầu dám nói là giam giữ, mà chỉ mời thí chủ khuất giá giảng làm đầy thôi. Còn tùy thí chủ muốn lựa chọn môn phái nào cũng được.

Độc Cô cười khẩy nói tiếp :

- Nói ra thì đại sư thế nào cũng thất vọng, tại hạ không muốn lựa chọn gì hết.

Mạc Thành lại xen lời nói :

- Lão hòa thượng, người lấy trộm vật báu đã không phải là thằng nhỏ này thì các người thị cái gì mà định giam lỏng người ta?

Huyền Phong đạo trưởng, người trong nhóm Hoa Sơn tứ chân bỗng lên tiếng nói :

- Trước khi chưa bắt được thủ phạm, bắt buộc các đại môn phái phải làm như vậy.

- Hừ! Thực là bọn danh môn chính phái mà không coi đạo lý vào đâu hết.

Mạc Thành nói như vậy, cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp :

- Có anh em Mạc Thành ở đây thì đừng có ai hòng đem được thằng nhỏ này đi.

Tuệ Quả đại sư trợn ngược đôi lông mày lên, đang định nổi khùng nhưng lại khẽ niệm một câu Phật hiệu và nói tiếp :

- Bất đắc dĩ mới phải làm như vậy, mong hai vị thí chủ lượng thứ cho.

Hoa Diệm của phái Cống Lai lại lên tiếng nói :

- Lão già họ Mạc kia, anh em lão đã là kẻ thù mà không phải là bạn của thằng nhỏ, thì hà tất gì một kẻ thù mà anh em lão phải gây thù với các đại môn phái như thế?

Mạc Thành lớn tiếng cười và đáp :

- Hoa Diệm, người đừng có dùng các đại môn phái mà định đè nén lão phu. Anh em mỗ tung hoành trong vũ nội mấy chục năm rồi, có sợ ai bao giờ đâu? Chả lẽ người không nghe thấy Mạc Thành vừa nói hay sao: hễ gặp sự bất bình là phải can thiệp ngay. Mối thù của anh em Mạc Thành đó là việc riêng tư, còn việc này là thuộc công lý. Nếu ai cũng bắt chước tác phong của danh môn chính phái các người thì trong võ lâm này làm gì còn công đạo nữa?

Hoa Diệm biến sắc mặt quát lớn :

- Mạc Thành, chúng ta đã nể mặt người và không muốn tổn thương hoà khí với nhau chứ không phải là sợ người đâu. Người khác thì hải sợ Vũ Nội nhị quân chứ còn anh em ta thì không coi các người vào đâu hết.

Mạc Thành cả cười nói tiếp :

- Đúng đấy! Đúng đấy! Lão già họ Hoa thực không hổ thẹn là người nhanh nhẩu nói chuyện nhanh nhẩu. Phái, Vũ Nội nhị quân chỉ là hai tên thất phu ở rừng rú thì có nghĩa lý gì đâu, so sánh làm sao được với danh môn chính phái của người? Nhưng đôi lão phu rừng rú này không như danh môn chính phái của các người, không biết phân biệt thị phi phải trái, hồ đồ đến một cách rất đáng thương.

Hoa Diệm không những là người duy nhất còn lại của phái Cống Lai mà ngay ở trong võ lâm cũng ít có người như y. Xưa nay y có tính quái dị và nóng nảy, mắt mọc lên tận trán, không coi ai vào đâu hết. Bây giờ Mạc Thành nói xấu y ở trước mặt các môn phái như vậy thì y chịu nhin sao được, nên y nghiêng răng kêu cồm cộp và nói tiếp :

- Mạc Thành người đừng có ý ba tác lười múa mồm mép như thế nữa, có giỏi thì lại đây họ Hoa này sẽ đo lường xem người có tài ba tới mức nào mà lại dám gây thù địch với các đại môn phái chúng ta như thế?

Y vừa nói vừa xông lên ngay.

Tuệ Quả lớn tiếng niệm câu Phật hiệu và giơ tay ra ngăn cản Hoa Diệm rồi nói tiếp :

- Hoa thí chủ hãy tạm nguôi cơn giận, để Tuệ Quả này nói một lời đã.

Nói tới đó, y quay lại chấp tay vái chào Nhị quân và nói tiếp :

- Mong hai vị thí chủ nghĩ kỹ lại thì hơn.

Phàm Hồng lạnh lùng đáp :

- Lão hòa thượng nói nhiều chỉ tốn hơi thôi, lão phu đã nghĩ kỹ lắm rồi.

Tuệ Quả đại sư biến sắc mặt nói tiếp :

- A di đà Phật! Thí chủ đừng có hối hận nhé.

Mạc Thành vừa cười vừa đáp :

- Vũ Nội nhị quân xưa nay không biết hối hận là gì hết.

- A di đà Phật!

Tuệ Quả nghiêm nét mặt niệm một câu Phật hiệu rồi hất tay một cái, ra hiệu cho ba tôn giả ở phía sau liền có một người nhảy ra đứng cách Nhị quân chừng một trượng, chấp tay nhắm mắt lại trông rất trang nghiêm.

Mạc Thành tùm tùm cười, đi tới cạnh Phàm Hồng.

Hai bên đã chuẩn bị đấu với nhau, trận đấu sắp bùng nổ đến nơi nhưng trên lầu Diệm Dương lại yên lặng như tờ, yên lặng đến nỗi làm cho người ta rất khó thở.

Đột nhiên Độc Cô Ngọc lớn tiếng quát bảo và đi tới giữa đôi bên, nói với Vũ Nội nhị quân rằng :

- Tại hạ với hai vị là thù chứ không phải là bạn, hai vị không nên vì tại hạ mà kết oán với các đại môn phái như thế. Đồng thời tại hạ cũng không nhận được ơn của hai vị đâu, nếu hai vị muốn nhờ việc này để dẹp mối thù của đôi bên thì thật là người si nói chuyện mơ. Tại hạ chỉ có biết nói như vậy thôi, đi hay ở là tùy ở hai vị.

Nói xong Độc Cô Ngọc lại quay trở về chỗ cũ.

Thấy chàng nói như thế, đôi bên càng ngạc nhiên thêm nhưng Mạc Thành đã lớn tiếng cười ha hả đỡ lời ngay :

- Thăng nhỏ này bướng bỉnh thật, Vũ Nội nhị quân là vì võ lâm chính nghĩa chứ không phải là vì thăng nhỏ nguoi đâu. Hãy ngoan ngoãn đứng sang một bên, chờ việc ở đây xong xuôi anh em lão phu sẽ thanh toán mối thù oán của chúng ta.

Nói xong y kiêu ngạo quay đầu lại, giọng chường lên nhằm Thiếu Lâm nhị lão tấn công luôn.

Mạc Thành đã ra tay tất nhiên Phàm Hồng cũng phải ra tay theo.

Hai tôn giả nọ cùng niệm Phật hiệu một tiếng rồi giờ tuyệt học của phái Thiếu Lâm oai chấn võ lâm là Đại Ban Nhược chường ra chống đỡ chường thế vũ bảo của đối phương.

Hai bên đều là những cao thủ nổi danh đã lâu năm nên không người nào dám sơ ý cả. Thế chường ấy hai người đều sử dụng đến tám thành công lực rồi, chỉ nghe thấy kêu ồm một tiếng thật lớn, Diệm Dương cũng phải rung chuyển.

Hai bên ngang tài nhau, không hơn không kém. Vũ Nội nhị quân hét lớn một tiếng lại xông lên tiếp.

Tuy lầu Diệm Dương này không lấy gì làm rộng cho lắm, nhưng cũng đủ để cho bốn tay cao thủ so tài với nhau. Một bên là cao thủ của Thiếu Lâm, võ công vẫn đứng đầu võ lâm Trung nguyên từ trước tới nay, còn một bên thì là võ lâm hào khách đã lừng danh vũ nội.

Cả đôi bên đều giờ hết tài ba ra đấu với nhau. Trận đấu thật là gay cấn.

Độc Cô Ngọc để ý xem bốn cao thủ đấu với nhau. Chàng vừa xem vừa thắc mắc không hiểu tại sao Vũ Nội nhị quân lại đành gây cấn với các đại môn phái như thế, có đúng như lời họ nói là vì võ lâm chính nghĩa không hay là có dụng ý gì khác?

Điều này chỉ trách chàng hiểu biết về Vũ Nội nhị quân quá ít.

Hoa Diệm, người của phái Hoa Sơn thấy thái độ của Độc Cô Ngọc như vậy liền nở một nụ cười rất nham hiểm và khẽ nói rằng :

- Đại sư, lúc này ra tay bắt người rất thuận tiện, chớ nên bỏ lỡ dịp may.

- A di đà Phật! Hoa thí chủ chớ nên đường đột như thế, vì chúng ta đều là danh môn chính phái, không nên nhân lúc người ta nguy nan mà ra tay như vậy. Hãy đợi chờ trận đấu này thắng bại ra sao đã.

- Đại sư sao lại bảo là thừa lúc người ta nguy nan được? đối với một tên trộm cắp ta chả cần phải e ngại gì hết. Huống hồ các tên ma đầu sắp tới nơi rồi, nếu chậm trễ thì thế nào cũng xảy ra tai biến. Đại sư tự thị thân phận không chịu ra tay còn Hoa Diệm này thì bắt chấp những vấn đề ấy.

Y vừa nói vừa vẫy tay gọi Liễu Bạt lẳng lặng nhảy xổ đến bắt Độc Cô Ngọc.

Nhưng hành động của y che mắt sao nổi Vũ Nội nhị quân, Mạc Thành đã quát lớn :

- Thế mà cũng tự nhận là danh môn chính phái! Anh em lão phu phải thí mạng với các nguoi. Hoa Diệm, nguoi có đứng yên hay không?

Tuy y có lòng muốn cứu Độc Cô Ngọc nhưng hoàn cảnh không cho phép, vì cao thủ đấu với nhau không thể phân tâm được. Hễ phân tâm một chút là có khi nguy hiểm đến tính mạng cũng nên. Chỉ nghe thấy có tiếng kêu “soạt”, mọi người liền nhìn vào trận đấu. Thì ra Mạc Thành đã bị Tuệ Chân đại sư sử dụng thế Phục Hổ Giáng Long đã đánh rách cánh tay áo từ chỗ đầu vai trở xuống.

Mạc Thành mặt đỏ bừng, lại hét lớn một tiếng, giờ toàn lực xông lên tấn công tiếp.

Lúc ấy Độc Cô Ngọc mới cảnh giác, vội quay đầu nhìn đã thấy Hoa Diệm giọng song chường lên đang nhằm Kiên Tinh huyết của mình tấn công xuống. Thời gian và hoàn cảnh không cho phép chàng tránh né.

Sự thực thì với tài ba sở trường của chàng lúc bấy giờ dù có phát giác sớm hơn một chút cũng không làm gì nổi.

Trong lòng rất tức giận và cũng rất kinh hãi nữa, Độc Cô Ngọc là người kiêu ngạo hơn ai, khi nào chàng chịu thúc thủ bị trói, nên chàng nguyền rủa mím

mỗi giờ thế võ Hồi Phong Thất Toàn Trảm ra định phản công lại.

Bên ngoài lâu trong bóng tối đột nhiên có tiếng cười khẩy rất lạnh lùng và rất đĩnh tai vọng tới. Tiếp theo đó lại có tiếng người quát bảo :

- Bức về đi!

Tiếng nói vừa dứt, một luồng âm kinh ở ngoài lâu đưa vào, nhắm người của Hoa Sơn nhị ông tấn công luôn.

Hoa Sơn nhị ông ngoan ngoãn thật. Cả hai đều hự một tiếng và nghe lời người đó lui ngay về phía sau năm thước. Tuy không bị thương gì hết nhưng Hoa Diệm với Liễu Bạt đều đã biến sắc mặt, vừa kinh hãi vừa tức giận khôn tả.

Nhị ông vừa rút lui thì bên cạnh người của Độc Cô Ngọc đã có một cái bóng đen lù lù như bóng ma ở đâu phi tới. Không, phải nói đó là một quái nhân mặc áo bào đen mới đúng. Người đó rất cao và gầy như que củi, mặt dài như mặt ngựa, nhợt nhạt không có sắc máu gì cả, lông mày chữ bát trông không khác gì con ma thất cô, tóc dài xõa xuống hai vai. Móng tay dài hơn tấc, trông không có vẻ gì là người sống cả, tựa như là quỷ nhập tràng vừa ở Bắc Mang quỷ vực tới vậy. Người kiêu ngạo và liêu lĩnh như Độc Cô Ngọc trông thấy người đó cũng phải rùng mình đến phất một cái.

Quái nhân áo bào đen vừa nhảy xuống tới mặt đất, Vũ Nội nhị quân với hai vị tôn giả của phái Thiếu Lâm cùng ngừng tay lại ngay. Người của các đại môn phái cũng đều hoảng sợ đến biến sắc mặt. Hoa Diệm còn thất kinh la lớn :

- Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi!

Quái nhân mặc áo bào đen ấy chính là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi Lê Hạo mà người trong võ lâm hề nghe thấy tên của y đã hoảng sợ đến mất hết hồn vía rồi.

Công lực của y rất quái dị và ác độc. Y với Thương Sơn tứ hạo là mấy tên ma đầu ngạo thị võ lâm, đứng đầu tà đạo. Những ma đầu lợi hại nhất võ lâm chỉ còn lại y với Thương Sơn tứ hạo là còn sống sót thôi.

Năm xưa y đã hoành hành khắp giang hồ, sau bị Liễu Vô Kỵ đánh bại, chạy về Âm Sơn ẩn núp luôn mười năm, không ngờ đêm nay y lại tái xuất hiện võ lâm và xuất hiện ở trên lầu Diệm Dương này.

Hoa Diệm vừa la xong, Lê Hạo đã nhìn y cười và hỏi :

- Hoa Diệm, ngươi đã phạm phải kị hủ của lão phu, ngươi muốn chết chắc?

Y vừa nói vừa giơ chưởng ra, cách không nhắm Hoa Diệm khẽ đề một cái.

Mọi người đã thấy Hoa Diệm kêu la thảm khóc và giơ tay lên ôm mặt, máu tươi ở trong kẽ tay y rỉ ra, người run lẩy bẩy mấy cái, té lăn ra đất luôn.

Liễu Bạt thấy sư huynh của mình bị chết một cách thảm khóc như vậy không sao nhìn được, rống lên một tiếng, phi thân nhảy tới tấn công Lê Hạo ngay.

Mọi người lại nghe thấy Lê Hạo cười the thé nghe rất rùng rợn và nói :

- Phải đấy, xưa nay Hoa Sơn nhị ông đi đâu cũng có nhau, chả lẽ bây giờ lão phu giúp cho ngươi đi theo Hoa Diệm cho có đôi vậy.

Y vừa nói vừa giơ tay lên hướng về phía Liễu Bạt đang phi tới chộp hờ một cái.

Lại có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên, trên đầu tóc bạc rất rậm của Liễu Bạt đã có năm cái lỗ hồng, máu và óc phọt ra như suối. Thế là Liễu Bạt cũng đi theo Hoa Diệm xuống dưới cối âm luôn.

Âm Sơn Nhân Đồ vừa mới hiện thân ra đã giết chết hai tay cao thủ một cách dễ dàng như đùa giỡn vậy. Thế là tất cả mọi người đều hoảng sợ vô cùng. Cao thủ của các phái, kể cả Vũ Nội nhị quân cũng đều biến sắc mặt, các hòa thượng của phái Thiếu Lâm với phái Nga Mi đều nhắm mắt, chấp tay lên trước ngực, mồm khể niệm Phật hiệu hoài.

Những sự biến hóa xảy ra trong chớp mắt ấy dù cao thủ các môn phái có muốn ra tay cứu hai người của phái Hoa Sơn cũng không sao kịp được.

Lê Hạo lại cười the thé, chìa hai bàn tay ra, trong tay của y đã có hai vật gì dính đầy máu tươi. Chỉ thấy y đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái, bỏ luôn hai vật ấy vào mồm nuốt chửng.

Sau đó, y lại lăm li nói tiếp :

- Các ngươi ai dám động tới một cái lông chân của thằng nhỏ này sẽ bị như hai tên của phái Hoa Sơn kia luôn.

Mọi người im lặng không nói năng gì hết, Tuệ Quả đại sư đang định lên tiếng nói, Độc Cô Ngọc đã đột nhiên hét lớn một tiếng, đưa chưởng lên, nhắm sau lưng Lê Hạo tấn công luôn.

Chương 44: Hai tỳ nữ xinh đẹp

Vũ Nội nhị quân với các cao thủ của các môn phái thấy thế đều cả kinh thất sắc, chưa kịp khuyên bảo Độc Cô Ngọc không nên ra tay như thế thì đã có tiếng kêu bùng, chưởng của Độc Cô Ngọc đã đánh trúng vào giữa lưng Lê Hạo. Chàng đã dùng hết sức bình sinh ra tấn công thế chưởng ấy rồi, mà chỉ thấy mình như đánh phải mặt cái trống vậy, sức chấn động đến nỗi cánh tay của chàng ê ẩm tê tái, và người của chàng cũng bị đẩy lui năm bước, nên chàng cứ trợn tròn mắt, mồ hôi hốc, không nói được nửa lời. Chàng không biết là Âm Sơn Nhân Đồ không định tâm đả thương, bằng không chưởng ấy của chàng thế nào cũng bị sức phản chấn làm cho nội tạng bị thương rất nặng ngay và cánh tay phải cũng bị gãy nứt là khác.

Lê Hạo từ từ quay người lại, với đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt chàng, và mặt y đã lộ vẻ sát khí, tay của y cũng từ từ giơ lên rồi.

Bốn bề yên lặng như tờ, yên lặng đến nỗi ai cũng cảm thấy như nghẹt thở. Người nào người nấy đều đứng đờ người ra, quên cả hết thở, cứ hình như đang sống ở một thế giới vậy.

Lúc ấy tay của Lê Hạo càng giơ càng cao, bộ mặt xấu xí của y cũng lộ sát khí càng lúc càng rõ.

Độc Cô Ngọc bỗng giật mình đến phát một cái, như người vừa thức tỉnh, hai mắt giận dữ nhìn thẳng vào mặt tên ma đầu cái thế kia. Chàng cũng biết phen này khó mà thoát khỏi bàn tay độc của tên ma đầu ấy nên chàng không coi sự sống chết vào đầu nữa. Cũng vì thế mà chàng không sợ hãi gì cả.

Bỗng có một tiếng chim kêu vượt qua trên không, khiến các người đều tỉnh táo hết.

Vũ Nội nhị quân thấy thế đang định giơ tay lên tấn công Lê Hạo để cứu Độc Cô Ngọc.

Bốn vị Tôn giả của phái Thiếu Lâm cũng định nhảy xổ lại. Mọi người bỗng thấy Lê Hạo cười khì một tiếng và nói :

- Nhãi con này táo gan thật...

Mọi người mới thờ nhẹ một tiếng, vì biết Độc Cô Ngọc đã thoát chết rồi. Lê Hạo lại nói tiếp :

- Đã hơn mười năm nay, chưa một người nào dám táo gan ra tay tấn công lão phu cả. Ngươi là người số một của võ lâm, vì thế mà lão phu phá lệ tha chết cho ngươi một phen, nhưng ngươi mang ơn báo oán như vậy kể cũng đáng hận...

Nói tới đó, y quay mặt đi, nhìn các người một vòng, nói tiếp :

- Bây giờ lão phu đem thằng nhỏ này về Âm Sơn, các ngươi có ai phản đối không?

- A di đà Phật!

Tuệ Quả đại sư niệm một câu Phật hiệu và tiến lên một bước, chấp tay vái chào, nghiêm nghị đáp :

- Xưa nay Lê thí chủ vẫn ẩn cư ở Âm Sơn, ngắm mây giỡn nguyệt, không tranh chấp với ai cả, tại sao đêm nay thí chủ lại bỗng nổi cơn như thế? Tuệ Quả tôi dám táo gan phản đối ý kiến của thí chủ.

Lê Hạo trợn to đôi mắt, tia ra hai luồng ánh sáng hung ác, hỏi tiếp :

- Tuệ Quả ngươi muốn chết phải không?

Tuệ Quả lại chấp tay vái một cái nữa và nói tiếp :

- Cửa Phật không có sinh tử thì đâu còn lưu luyến trần thế? Tuy Tuệ Quả tự biết địch không nổi nhưng liên tay với các môn phái thử hỏi Lê thí chủ có nắm chắc phần thắng nữa không, nên mong thí chủ nghĩ kỹ đi thì hơn.

Hiển nhiên Tuệ Quả đại sư biết đối phương rất lợi hại nên đành để cho thiên hạ chê cười cũng phải sử dụng cách liên tay các đại môn phái để đấu như thế.

Lê Hạo ngẩn người ra giây lát rồi cười lầm lì đáp :

- Không ngờ phái Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm mà cũng sử dụng hạ sách...

Nói tới đó y bỗng xăm nét mặt lại, đôi ngươi lộ hung quang lớn tiếng nói tiếp :

- Tuệ Quả ngươi đừng tưởng liên tay như vậy là có thể dọa nạt được lão phu đâu. Ngươi phải biết cao thủ của các đại môn phái lão phu chỉ coi như một

lũ gà đất chó sành đây thôi, không đáng để cho người ta chê cười. Tính nết của lão phu như thế nào người đã biết rõ, hễ ra tay đánh không bao giờ để cho đối phương sống sót cả, người đừng có mang tai họa cho các đại môn phái nữa.

Tuệ Quả xéch ngược đôi lông mày lên nói tiếp :

- Anh em Tuệ Quả đây thừa lệnh dụ của chưong môn, thế phải lấy lại cho được vật báu chân sơn, dù có bị đổ máu hay toi mạng tại chỗ cũng không tiếc mong Lê thí chủ đừng có gây hờn niệm thì hơn.

Lê Hạo nghe nói mặt liền biến sắc, tóc ở trên đầu dựng ngược, hai mắt vẫn lộ hung quang, mồm thì quát tháo lia lịa mà từ từ tiến tới gần bọn Tuệ Quả đại sư các người, chân của y đi tới đâu là có vết chân thực sâu tới đó.

Mọi người thấy thế không ai dám trì hoãn cả, ba tôn giả của phái Thiếu Lâm kia đột nhiên tiến lên đứng sát cánh với Tuệ Quả. Tuy Vũ Nội nhị quân chưa ra tay nhưng chỉ trông sắc mặt của hai người cũng đủ biết hai người vận công lên phòng bị rồi.

Nga Mi tam lão, Võ Đang song thần kiếm, Hoa Sơn tam chân đều tiến tới phía sau bốn vị tôn giả của Thiếu Lâm giờ chưong ra dè vào Mệnh Môn huyết của bốn vị Tôn giả.

Như vậy bốn vị tôn giả ấy không khác gì đã tề tập chân lực của tám vị cao thủ nội gia tuyệt đỉnh vào bốn người.

Nhưng Lê Hạo vẫn vênh vào mồm cười khẩy không coi đối phương vào đâu hết mà vẫn tiếp tục tiến từng bước lên một.

Thời gian từng phút một trôi qua.

Mặt đất từng tác một rút ngắn lại.

Trên lầu Diệm Dương vẫn yên lặng như tờ, yên lặng một cách đáng sợ vì trên đó đã sắp có trận đổ máu thực lớn đến nơi.

Độc Cô Ngọc vẫn lẳng lặng đứng yên, chàng lo ngại bên nào thắng hay bại vì bất cứ bên nào thắng đối với chàng cũng đều bất lợi hết. Chàng không mong muốn làm kẻ thù của các môn phái và cũng không muốn lọt vào tay Âm Sơn Nhân Đồ, một kẻ giết người không chớp mắt.

Đi tới chỗ các cao thủ của môn phái còn chừng năm bước thì Lê Hạo bỗng chân lại ngừng đầu lên rú kêu một tiếng thực dài rồi lại cười the the một hồi và đột nhiên giờ hai bàn tay lên tấn công luôn.

Nhưng trong lúc nguy hiểm mảy may ấy thì bỗng có tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc kêu nghe rất vui tai ở đằng xa vọng tới, nhưng có một điều rất lạ là không thể biết tiếng cười đó từ phía nào tới.

Tiếng cười càng lúc càng cao, càng lúc càng nhỏ, tựa như một sợi chỉ bạc lên thẳng trên từng mây cao vậy.

Lê Hạo bỗng thâu tay lui ngay về phía sau, những người của các môn phái cũng rất kinh hãi.

Lúc ấy tiếng cười bỗng rớt xuống vực thẳm ngàn trượng không còn nghe thấy gì nữa thì tiếp theo đó lại có giọng nói lạnh lùng vọng tới rằng :

- Nơi đây tao nhã như thế thực là gió mát trăng thanh, hai chị em ta đang thưởng thức trăng đẹp, hóng gió mát và đang say đắm ở trong hoàn cảnh tao nhã này thì bỗng đâu lại có những kẻ tục vật nào ở đâu tới làm cụt hứng của chị em chúng ta đi!

Tiếng nói đó vừa dứt lại có tiếng cười rất vui tai kèm theo.

Lê Hạo mắt lộ hung quang quát lớn một tiếng rồi như bóng ma, đột nhiên phi thân lên trên mái nhà một cách nhanh như điện chớp. Hiển nhiên là y đã phát giác chỗ ẩn thân của đối phương mà định nhảy lên trên đó để bắt vậy?

Lại có tiếng cười khẩy với giọng lạnh lùng quát tháo :

- Quân không biết sống chết gì hết, có ngoan ngoãn quay trở xuống không?

Chỗ mái hiên bỗng có một luồng gió lạnh hất vào mặt Lê Hạo.

Những người có mặt tại đó đều là cao thủ hạng nhất trong vũ nội nên ai ai cũng trông thấy rõ sự thực luồng gió nhẹ ấy lại là một luồng thần lực, bên trong bao hàm hàng nghìn cân, nên không một ai dám chống chọi lại và trong lòng còn kinh hoàng là khác.

Nhưng Lê Hạo thực không hổ thẹn là một ma đầu cái thế, nhất đẳng trong thiên hạ. Chỉ thấy y cười khi một tiếng, dùng tay áo bên trái khẽ phát một cái và quay chưong lên chống đỡ luôn, còn tay phải thì sử dụng năm ngón nhằm trước chộp luôn.

Một luồng gió thốc vào làm cho khung cửa rung động đến kêu càn cạch, trong bóng tối bỗng có một tiếng kêu rất khẽ vọng tới, và có một luồng ánh sáng xanh nhanh như điện chớp bay ra, nhằm mặt Lê Hạo bắn tới.

Lê Hạo mồm vẫn cười khẩy, tay vẫn không thay đổi, năm ngón tay phải của y vẫn chộp nhanh về phía trước. Với công lực của y theo đúng lý ra thì thể nào cũng phải chộp nổi đối phương.

Nhưng mảnh ánh sáng xanh kia hình như có vật gì cột vào nó mà lôi kéo đi vậy.

Khi sắp bay đến gần, mảnh ánh sáng xanh ấy bỗng trầm xuống, lướt qua mép bàn tay của Lê Hạo mà vẫn nhắm mắt của y bắn tới.

Lúc này tay của Lê Hạo đã đưa thẳng ra rồi, không thể nào xoay ngay lại được nữa, nếu không hạ thân xuống thì mặt y thể nào cũng bị mảnh ánh sáng xanh ấy bắn trúng. Vì thế nên y đã kêu hừ một tiếng, rồi nhanh nhẹn lòn ngay xuống bên dưới.

Vừa cúi đầu tránh né xong đã nghe thấy có tiếng kêu bộp một cái, mảnh ánh sáng xanh kia đã bắn trúng vào cột trụ ở phía sau y.

Thì ra đó là một chiếc khăn lụa xanh, một nửa đã cắm sâu vào cột trụ, còn một nửa thì buông thõng xuống.

Mọi người kẻ cả Lê Hạo thấy thế đều biến sắc mặt.

- Cô nương trông người có tài ba kinh người thế nào, rút cục người vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời cô nương mà quay trở xuống.

Tiếng nói êm tai ấy vừa dứt, mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái đã có hai thiếu nữ tuyệt đẹp đứng ở hai bên Độc Cô Ngọc rồi. Một người mặc áo đoạn xanh, một người mặc áo đỏ, đều được may theo lối võ trang, thân hình mảnh khảnh, mắt phượng đầy vẻ oai nghi, mày liễu bao hàm sát khí. Một nàng bỗng đưa mắt liếc nhìn mọi người một lượt, đột nhiên thốt ra tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc và khẽ nói :

- Ôi chà, chị em bốn cô nương cứ tưởng là bọn tục vật nào đến đây quấy nhiễu làm mất hết hứng thú thưởng trăng, hóng gió của chị em bốn cô nương, người mới trông thấy rõ thì ra là cao nhân của các đại môn phái đã giả làm. Xem như vậy chị em bốn cô nương đã lỡ lời :

- Con nhỏ kia, có mau nộp mạng cho lão phu không?

Lê Hạo cười khẩy một tiếng, vừa quát bảo vừa chỉ mười ngón tay ra như mười cái vuốt, xông lên tấn công nhanh như điện chớp.

- Bức trở lại đi!

Sau một tiếng quát tháo của một nàng, và mọi người đã thấy bốn chiếc tay trắng nõn cùng giơ lên, hất một cái.

Bùng.

Một tiếng kêu thực lớn nổi lên. Lê Hạo bị đẩy lui mấy bước, mặt đã tái mét.

Hai thiếu nữ tuyệt sắc làm như không có chuyện gì xảy ra cả, tùm tùm cười, bỗng cúi đầu vái chào Độc Cô Ngọc và nói :

- Chị em tiện nữ đến chậm một bước, khiến tướng công vô cớ bị kinh hoàng, tội của chị em tiện nữ đáng chết lắm.

Độc Cô Ngọc ngờ ngác, thấy hai nàng nọ xinh đẹp chào mình như vậy lại càng kinh hoàng đến cuống cả chân tay lên, vội đáp lễ và hỏi :

- Tại sao hai vị cô nương lại biết Đỗ Ngọc? Hai vị quá lễ phép như thế này, có phải là...

Hai nàng khẽ cười khi một tiếng, đứng thẳng người lên, không trả lời câu hỏi của Độc Cô Ngọc và cũng không đếm xỉa đến vẻ mặt đầy kinh ngạc lẫn nghi ngờ của chàng, chỉ quay người lại lạnh lùng nói với Tuệ Quả đại sư rằng :

- Thiếu Lâm là danh môn chính phái, đại sư lại là đắc đạo cao tăng của cửa Phật, xin thứ lỗi chị em chúng tôi trực ngôn, dám thỉnh giáo đại sư điều này. Sao việc này không có chứng cứ gì hết mà chưa chi đại sư đã định ra tay bắt người như vậy? Đại sư có biết làm như thế là đã trái với đạo nghĩa của võ lâm, sai hẳn quy tắc hiệp nghĩa của các môn phái không?

Mồm mép của nàng ta rất lợi hại, khiến người của các đại môn phái đều biến sắc mặt và không biết làm thế nào mà trả lời được. Hơn nữa, lại thấy hai nàng hai lần đẩy lui Âm Sơn lão ma, dù thấy công lực rất kinh người, như vậy còn ai dám gây hấn với hai nàng ấy nữa?

Tuệ Quả đại sư thực không hổ thẹn là cao tăng của cửa Phật, y nhìn thẳng vào mặt hai nàng nọ, chấp tay vái một vái và đáp :

- A di đà phật! Hai cô nương khiển trách như vậy lão tăng xin thụ giáo, nhưng vì đã thừa lệnh dụ của chưông môn, người nào người ấy chúng tôi đều có một nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, xin hai vị cô nương lượng thứ cho.

Hiển nhiên lão hòa thượng cũng biết hai thiếu nữ này không phải là người thường.

Nhưng với kinh nghiệm mấy chục năm như thế mà nhất thời lão hòa thượng cũng không sao nghĩ ra được nhân vật nào mà lại có nữ tử có tài ba cao siêu đến mức này?

Thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo xanh cau mày lại nói :

- Nói như vậy là các vị thừa lệnh dụ của chưông môn bất đắc dĩ mới phải làm như vậy chứ không phải đã nhận định tướng công của chúng tôi là người lấy trộm báu vật phải không?

Tuệ Quả đại sư đáp :

- Vâng, nhưng trước khi chưa lấy lại được vật báu, chưa bắt được thủ phạm chính, bắt buộc lão tăng với mọi người phải mời Đổ thí chủ lên trên núi khuất giá vài ngày.

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng hỏi tiếp :

- Xin đại sư cho biết phải thế nào thì các vị mới tạm thời buông tay?

Tuệ Quả đại sư cau mày lại đáp :

- Trừ phi lão tăng với các vị đạo hữu đây rụng đầu đổ máu nằm phơi xác ở trên lầu Diệm Dương này.

Độc Cô Ngọc nghe thấy thế vừa tròn đôi lông mày kiếm lên thì thiếu nữ áo xanh đã giận dữ nói tiếp :

- Nơi đây tao nhã như thế, trăng thanh gió mát như vậy, mà sao đại sư cứ hơi tí là chỉ muốn nhuộm máu tanh ở trên lầu này thôi? Hơn nữa, làm nhor bản vật cổ xưa, thế nào cũng bị trời giận, theo thiên ý thì nên giải quyết một cách ôn hòa thì hơn.

Nếu có lệnh dụ của chưởng môn của các phái thì sao?

Tuệ Quả ngăn người ra giấy lát mới trả lời :

- Nếu như vậy thì tất nhiên phải khác chứ.

Một vị cao tăng của cửa Phật, một thiếu nữ tuyệt sắc đối đáp với nhau một cách ôn tồn như vậy, khiến Lê Hạo không sao chịu nhìn được nữa, liền kêu hừ một tiếng và xen lời hỏi :

- Hai con nhỏ kia là môn hạ của ai mà dám đến đây can thiệp việc của lão phu như thế?

Chắc lão ma đã biết đôi phương lợi hại, bằng không y đã sớm ra tay tấn công rồi.

Thiếu nữ áo xanh đang mỉm cười, thấy Lê Hạo hỏi như thế liền biến sắc mặt quay trả lời rằng :

- Có lẽ người là Lê Hạo năm xưa, đã may mắn thoát chết ở Thủy Tinh Phong trên Hoàng Sơn phải không? Sao tính hung ác của người mãi vẫn chưa thay đổi như thế?

- Cảm ơn!

Lê Hạo biến sắc mặt vội lui về phía sau một bước và nói tiếp :

- Con nhỏ kia, người muốn chết phải không?

- Phải, bản cô nương muốn chết lắm, nhưng với chút tài nghệ bàng môn tả đạo của người thì người hãy tự hỏi xem có thể giết nổi bản cô nương không đã. Còn người muốn hỏi sư môn chị em của bản cô nương ư? Với tài ba của Lê Hạo người chưa xứng hỏi chị em cô nương vấn đề ấy. Ta khuyên người nên đi ngay đi cũng hãy còn kịp, nếu chậm một chút nữa có lẽ người muốn chết lại chính là người đấy.

Mấy lời nói của nàng ra rất nhẹ nhàng, nhưng khi lọt vào tai của Lê Hạo lại không khác gì những tiếng sấm khiến y phải giật mình đến thót một cái, đảo tròn đôi người hung ác một vòng và nghĩ bụng :

“Người trong hoàn vũ này có mấy ai biết rõ được chuyện năm xưa như thế, sao hai con nhãi này lại thốt ra được những chuyện đó? Chẳng lẽ hai con nhãi này có liên can với y và hiện giờ y đang ở gần đây, chỉ trong nháy mắt là tới nơi chăng?”

Y nghĩ tới người mà y vừa nghĩ lại rùng mình đến thót một cái nữa, và như có một luồng hơi lạnh từ dưới đôn điển bốc lên trên đỉnh đầu, nên y hơi suy nghĩ một chút liền cười giọng quái dị rồi đáp :

- Nhỏ kia, lão phu còn có việc không tiện ở lại đây, nhưng dù sao thì lão phu cũng phải bắt hai người với thằng nhỏ kia đem đi Âm Sơn một phen.

Nói xong, chỉ thấy người y như một bóng ma, phi thân ra khỏi lầu Diệm Dương, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong bóng tối ngay.

Mọi người không ngờ một ma đầu cái thế như vậy mà lại chịu bỏ đi một cách dễ dàng như thế, cho nên ai nấy quên cả mục đích tới đây của mình và cũng không nghĩ đến những vật báu kia của thiên hạ vô lâm nữa.

Hai thiếu nữ nọ bỗng mừng rỡ, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi thiếu nữ mặc áo xanh lại lên tiếng nói :

- Chị em chúng tôi không muốn gây cuộc chiến đấu ở nơi tao nhã thanh lịch như thế này, đại sư thử xem với cái trò này đã đủ chưa.

Nàng bỗng chìa bàn tay phải ra, giữa gan bàn tay của nàng có một miếng ngọc đen như mực.

- Những cao thủ có mặt tại đó đã trông thấy rõ trên miếng ngọc đen nhánh ấy có khắc một bàn tay màu đỏ. Ai nấy đều biến sắc mặt, không ngờ hai thiếu

nữ trẻ tuổi này mà lại có tin phù lợi hại như thế.

Quả nhiên Tuệ Quả đã biến sắc mặt, vội chắp tay vái chào cung kính nói :

- Thế ra hai vị cô nương là do cụ ấy sai tới đây, lão tăng xin tuân lệnh.

Hai thiếu nữ đáp lễ và trả lời :

- Đa tạ đại sư.

Tuệ Quả vội tránh sang bên, không dám nhận lễ đó và nói tiếp :

- Không dám, hai vị cô nương đã có Mặc Ngọc tin phù như vậy tất phải biết năm xưa các vị chưông môn của các phái cảm ơn cụ ấy đã bảo tồn môn phái cho nên đã nhận lời nghe lệnh cụ ba lần.

Thiếu nữ tuyệt sắc bỗng cười nũng nịu đỡ lời :

- Đây là lần cuối cùng, chị em chúng tôi biết lắm, nhưng chắc đại sư cũng biết tin phù này có uy quyền vô thượng. Nếu chị em chúng tôi cảm tin phù này và lần ra lệnh sau cùng đây mời quý vị phải tự sát ngay tại chỗ thì sao?

Cao thủ của các phái lại giật mình đến thót một cái, mặt tái mét như gà cắt tiết.

Tuệ Quả đại sư lại càng rung mình kinh hãi thêm, vội cung kính đáp :

- Tuệ Quả xin đại diện đạo hữu của các phái đa tạ hai vị cô nương đã có lòng từ bi.

Nói xong vội dẫn mọi người đi xuống lầu ngay.

Hai thiếu nữ tuyệt sắc nhìn cao thủ của các môn phái đi khỏi bỗng cười giọng nũng nịu, quay đầu lại nhìn Vũ Nội nhị quân và hỏi :

Mọi người đã đi hết rồi, hai vị còn ở lại đây làm chi?

Vũ Nội nhị quân chẳng nói chẳng rằng, cũng quay người đi xuống lầu luôn.

Chỉ trong nháy mắt, trên lầu Diễm Dương còn lại có hai thiếu nữ tuyệt sắc với Độc Cô Ngọc đứng ngẩn người ra như tượng gỗ thôi.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh lạnh phá tan bầu không khí trầm tĩnh ấy và nói :

- Tướng công, họ đã đi khỏi rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, như người nằm mơ vừa thức tỉnh, chàng cũng không nghĩ gì đến Vũ Nội nhị quân đã bỏ đi, vội vái chào hai nàng và đáp :

- Đỗ Ngọc được hai vị cô nương đã trượng nghĩa ra tay...

- Đủ rồi, có phải tướng công định tâm làm nhục chị em tiểu nữ đây không?

Thiếu nữ áo đỏ liền kéo thiếu nữ áo xanh một cái, tránh sang bên và nói :

- Nếu tướng công muốn cảm ơn thì còn rất nhiều việc phải cảm ơn nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra vội đáp :

- Tại hạ với hai vị cô nương xưa nay không quen biết nhau bao giờ, hơn nữa hai cô nương lại có ơn đã cứu tại hạ như vậy, sao hai cô nương lại chịu xưng như thế! Xin hai cô nương nên thấu hỏi câu đó thì hơn.

Hồng Y thiếu nữ cau mày lại nói tiếp :

- Tướng công không nhận ra tỷ nữ, nhưng chị em tỷ nữ lại nhận ra tướng công suốt dọc đường...

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái vội hỏi lại :

- Thế ra người đã cứu viện tại hạ đôi ba phen lại là hai vị cô nương đây à?

Hai thiếu nữ tủm tỉm gật đầu đáp :

- Chính là hai chị em tỷ nữ. Nhưng tướng công đứng có cảm ơn, chị em tỷ nữ là thừa lệnh hành sự đây thôi.

Độc Cô Ngọc định hỏi thêm thì thiếu nữ áo xanh đã cười và xen lời nói :

- Xin tướng công đừng có hỏi nữa, tỳ nữ thừa lệnh ai, sau này tướng công thế nào cũng tự biết. Bây giờ xin lượng thứ cho tỳ nữ không thể nói và cũng không nói...

Nói tới đó, mặt nàng bỗng lộ vẻ u uất, nhưng lại cười khì và nói :

- Nhưng chị em tỳ nữ có thể nói cho tướng công biết một việc này, chỉ riêng một việc này thôi. Đó là tiện danh của tỳ nữ là Song Thành, tiểu tự của cô em này là Tiểu Ngọc.

Độc Cô Ngọc nghe nói liền nghĩ bụng :

“Tuy Song Thành và Tiểu Ngọc còn có chủ nhân, nhưng ai lại xứng đáng làm chủ nhân của hai nữ tỳ xinh đẹp như thế này?”

Chàng thắc mắc không hiểu, mồm vẫn nói tiếp :

- Hai vị là người trời, điểm này tại hạ không dám tuân lệnh.

Thiếu nữ áo đỏ dậm chân một cái, thiếu nữ áo xanh lại mỉm cười nói tiếp :

- Ngọc muội hà tất phải nóng lòng như vậy, cứ thủng thẳng thế nào tướng công phải gọi tên chị em chúng ta. Thôi, chúng tôi đi đây. Nếu chúng tôi đoán không lầm, Lê Hạo đi rồi thế nào cũng quay trở lại. Chưa biết chừng lúc này y đang đi tới cũng nên? Nếu chân chừ lát nữa thế nào cũng phiền phức lắm.

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa xen lời nói :

- Chị Song Thành khôn ngoan như thế mà cũng không ngờ Lê Hạo lại nhút nhát như vậy.

- Người nào cũng thế, đã giẫm phải rấn một lần thì dù giẫm vào dây cũng tưởng là rấn ngay. Sự thực tôi không lo ngại y mà chỉ lo ngại Thương Sơn tứ hạo sẽ gặp sau này.

- Sao chị lại biết?

- Ngọc muội tưởng Thương Sơn tứ hạo không nhòm ngó vật báu của các môn phái hay sao? Tôi đoán chúng thế nào cũng đợi chờ ở đằng trước.

Độc Cô Ngọc hơi cau mày lại nói tiếp :

- Có phải hai vị cô nương nói...

Thiếu nữ áo xanh vội đỡ lời :

- Tướng công cứ yên tâm, tuy đường đi còn nhiều gai góc lắm nhưng chị em tỳ nữ lại coi nó như là khang trang đại lộ. Tuy Thương Sơn tứ hạo rất khó đầu, nhưng chị em tỳ nữ đã có cách khiến cho chúng phải ngoan ngoãn nhường lối đi.

Độc Cô Ngọc nghe nói liền nghĩ bụng :

“Hai nàng này vẫn đi theo cạnh ta, xem như vậy chuyến đi này của ta không thể lừa dối được họ đâu...”

Nghĩ tới đó, chàng bỗng thấy thiếu nữ áo xanh vút Mặc Ngọc tín phù ra ngoài lầu.

Chàng đang ngẩn người ra thì đã nghe thấy thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa giải thích :

- Đó chỉ là một cục đất bồi dầu bên ngoài thôi. Đã sử dụng một lần rồi thì còn dùng nó làm chi nữa? Mặc Ngọc tín phù quý báu lắm và chỉ có một miếng thôi, người khác có dễ gì lấy được đâu? Chúng ta đi thôi.

Thấy nàng nói như vậy, Độc Cô Ngọc cũng phải chịu phục mưu trí của hai nàng.

Chàng khẽ lắc đầu rồi theo hai nàng đó đi ra cửa lầu. Đang đi đột nhiên hai thiếu nữ bỗng chỉ tay vào Hoa Sơn nhị ông hỏi :

- Có phải tướng công cho bọn người này không phân nếp tề và thị phi phải không?

Thấy hai nàng nọ hỏi một câu đột ngột như vậy, Độc Cô Ngọc cũng phải ngẩn người ra đáp :

- Vâng, chả lẽ có cái gì không đúng hay sao?

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu chấp nháy mắt mấy cái, rồi cười nũng nịu đáp :

- Tướng công thứ lỗi cho tỳ nữ nói câu này và xin tướng công đừng có tức giận mới được. Theo sự nhận xét của chị em tỳ nữ, thì người không phân biệt nếp tề thị phi nhất thiên hạ này ngoài tướng công ra thì không còn ai khác nữa.

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm, đang định hỏi lại thì chỉ nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh với một luồng gió thom thoỉ qua, hình bóng của hai thiếu nữ tuyệt sắc đã đi mất dạng rồi.

Chàng đứng ngẩn người ra nghĩ ngợi một hồi, rồi cũng vội vàng đi xuống dưới lầu Diễm Dương luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Dụng tâm khổ nhục

Lúc ấy trời vừa tang tảng sáng, trên đại lộ ở cạnh hồ Động Đình đang có ba con người cưỡi ngựa phóng đi như bay. Ban con ngựa cao lớn vạm vỡ, một đen hai trắng. Ngựa đen thì toàn đen, và đen nhánh như sơn. Còn ngựa trắng thì toàn trắng và trắng như tuyết. Mới thoáng trông, ai cũng nhận thấy đó là ba con ngựa thiên lý.

Ba người cưỡi trên mình ngựa là một thư sinh áo trắng, trông rất đẹp trai phong lưu, với hai thiếu nữ xinh đẹp, một mặc áo xanh, một mặc áo đỏ đi cạnh hai bên, khiến người qua đường ai ai trông thấy cũng phải ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Ba người đó chính là Độc Cô Ngọc với Lưu Song Thành cùng Tạ Tiểu Ngọc.

Lúc bấy giờ cảnh sắc ở trên Động Đình hồ trông lại càng đẹp hơn mọi khi. Độc Cô Ngọc vừa đi vừa cau mày lại, không hiểu càng đang suy nghĩ gì. Còn hai thiếu nữ xinh đẹp kia vừa đi vừa chỉ trỏ vừa chuyện trò vui vẻ.

Đột nhiên Tiểu Ngọc khẽ cất tiếng ngâm rằng :

Bát nguyệt hồ thủy bình,

Hâm hư hốn thai thanh.

Khí chung Vân Mộng Trạch,

Ba hãm Nhạc Dương thành.

Tạm dịch :

Tháng tám mặt hồ phẳng,

Đất trời liền một phương.

Hơi nhòa lạch Vân Mộng,

Sóng chuyển thành Nhạc Dương.

- Ngọc muội! Đừng ngâm nữa...

Song Thành bỗng cau mày lại kêu cô nàng nọ và nói tiếp :

- Bốn câu thơ đầu của Mạnh Tương Dương mô tả hồ Động Đình tuyệt đẹp, nhưng còn bốn câu sau thì rầu rĩ thô lương quá, và không được siêu thoát...

Tiểu Ngọc vội đỡ lời :

- Thành tỷ nói như vậy không sợ Mạnh lão ở dưới chín suối nổi giận hay sao?

Nhưng cũng phải nhìn nhận Thành tỷ quả thực là người bác học đa tài, không hổ thẹn làm nữ tỷ của nhà họ Đồng.

Song Thành nghe thấy Tiểu Ngọc nói như thế vội quát mắng :

- Sao Ngọc muội ăn nói lại hờ hững hờ miệt như thế? Ngọc muội giờ thơ từ ra trước mặt Đỗ tướng công thực không khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Nàng vừa nói vừa liếc nhìn Độc Cô Ngọc, thấy chàng nọ như người mất hồn mất vía, khẽ kêu ủa một tiếng và hỏi :

- Tướng công làm sao...

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, chưa kịp trả lời thì Tiểu Ngọc đã xen lời nói trước :

- Chúng tôi nghe nói tướng công là người rất siêu thoát, ngày hôm nay trước mặt cảnh đẹp như thế sao tướng công lại ủ rũ như vậy, chả lẽ...

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Tại hạ...

Chàng chỉ nói được một câu như vậy thôi, rồi không biết nói năng gì, mặt càng ngượng nghịu thêm. Tiểu Ngọc thấy thế tủm tỉm cười và hỏi :

- Sao tướng công thấy chị em chúng tôi ngâm nga mấy câu thơ tả lầu Nhạc Dương thì lại có vẻ lo ngại như thế? Tuy Thương Sơn tứ hạo đã có tiếng là khó đối phó nhưng chị em tỳ nữ vẫn coi chúng như...

Độc Cô Ngọc lắc đầu đỡ lời :

- Có hai vị đi cùng, dù qua núi đao vượt vạc dầu hay đầm rồng hang hổ, tại hạ cũng không hãi sợ gì hết.

Tiểu Ngọc lại nói tiếp :

- Tướng công không hãi sợ gì hết, tại sao lại có vẻ u buồn như thế?

Độc Cô Ngọc chỉ gượng cười thôi chứ không nói năng gì, chàng đâu dám tỏ lộ tâm sự của mình cho người ta hay.

Tiểu Ngọc cau mày lại định nói thì Song Thành đã liếc nhìn Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười và xen lời nói :

- Xưa nay Ngọc muội vẫn tự phụ là người rất thông minh, tại sao hôm nay lại hồ đồ đến như thế? Đồ tướng công buồn bã như vậy ắt phải có tâm sự riêng, có phải thế không hở tướng công?

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái, mặt đỏ bừng nghĩ bụng :

“Hai thiếu nữ này thông minh không kém gì Tư Đồ Sương, như vậy chắc chủ nhân của họ thế nào cũng là một vị kỳ nhân. Nhưng người đó là ai? Sao hai nàng lại biết rõ được tâm sự của ta?”

Nghĩ tới đó chàng ngập ngừng đáp :

- Thành cô nương xuất khẩu thành chương, người có biệt tài như thế ai mà chẳng kính phục, nhưng...

Song Thành mỉm cười đỡ lời :

- Tướng công cứ quá khen đấy thôi, có lẽ giọng ngâm của chúng tôi xấu xí, khó nghe, làm nhor bẩn cả tai tướng công phải không?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ tai tím vội đáp :

- Sao cô nương lại nói thế tại hạ kém ăn nói..

Tiểu Ngọc bỗng xen lời :

- Tướng công khách sáo thực, người ta ai mà chả có tâm sự, nhất là thiếu niên nam nữ. Song Thành, Tiểu Ngọc chúng tôi cũng không phải là nhi nữ thường tình, tướng công hà tất phải giấu diếm như thế mãi.

Độc Cô Ngọc càng ngượng nghịu thêm, xua tay đáp :

- Hai vị cô nương đều là cân quốc kỳ nữ. Tại hạ đâu dám giấu diếm, nhưng tại hạ là kẻ mạt học, tự biết mình còn kém hai vị rất xa, có việc gì chỉ mong hai vị thay mặt hộ cho.

Tiểu Ngọc vừa cười vừa đỡ lời hỏi :

- Có thực không?

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Hai vị đã biết rõ tại hạ không phải là người nói dối chứ?

Tiểu Ngọc cười khi một tiếng vội đỡ lời :

- Chị em tỳ nữ tin lời nói của tướng công lắm, nhưng tướng công có biết hiện giờ người bạn thân của tướng công đang đợi chờ tướng công ở Bách Hoa

Hiên, cách đây không đầy nửa dặm? Tướng công có muốn gặp người ta không thì việc này chị em tỷ nữ đâu dám quyết định hộ tướng công được?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra nghĩ bụng :

“Ta mới bước chân vào giang hồ không lâu, chỉ quen biết có vài người thì làm gì có người quen nào ngoài Tuyệt Diễm Cầm với Tư Đồ Sương?”

Nghĩ tới đó chàng vội hỏi :

- Tại hạ kết giao rất ít, không hiểu cô nương nói người nào đang đợi chờ tại hạ thế?

Nhìn chàng cười vẻ rất thần bí, Song Thành vội đáp :

- Một đôi anh em Kim đồng ngọc nữ tên là Thần Mộc Kim Cương và Ngọc Diện La Sát, là con Lão trại chủ ở Động Đình nhị thập bát trại.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái vội hỏi lại :

- Sao anh em Gia Cát lại biết tại hạ...

Song Thành tủm tỉm cười đỡ lời :

- Xung quanh hồ Động Đình trăm dặm bất cứ một việc to nhỏ nào cũng không thể nào qua nổi tai mắt người ta, huống hồ tướng công lại là người bạn tốt người ta đang ngày đêm mong đợi.

Nghe nói Độc Cô Ngọc càng hồ thẹn thêm. Tiểu Ngọc lại lên tiếng :

- Tướng công mới bước chân vào đất Tam Tương người trong Động Đình nhị thập bát trại đã chấn động rồi. Tướng công vừa tới hồ Động Đình thì anh em Gia Cát Đôm đã cùng đi chiếc thuyền nhẹ đi thực nhanh để tới đây gặp gỡ. Đồng thời họ còn xuất động toàn lực của Nhị thập bát trại ra để giữ an toàn cho tướng công. Điều thứ hai là họ mong được gặp tướng công ngay để cho đỡ khao khát nhưng tiếc thay họ đã tới chậm một bước, khi lên tới lầu Diễm Dương chỉ trông thấy hai xác chết dính đầy máu thôi.

Lời nói của hai nàng quả thực không sai. Độc Cô Ngọc vừa vào tới Tam Tương thì anh em Gia Cát Đôm đã biết chuyện. Ngọc Diện La Sát thì mừng cuống lên, chỉ có Độc Cô Ngọc là chỉ nhất tâm nhất trí nghĩ đến người yêu, lại thêm chàng không có một chút kinh nghiệm giang hồ gì hết và cũng không biết tới hồ Động Đình làm chi?

Hãy nói anh em Gia Cát Đôm đem tất cả cao thủ của hai mươi tám trại tới lầu Diễm Dương không thấy Độc Cô Ngọc đâu hết mà chỉ thấy hai xác chết của Hoa Sơn nhị ông thôi đủ thấy trên lầu đó đã có một trận ác chiến. Gia Cát Đôm càng nóng lòng và lo âu vô cùng, còn Gia Cát Quỳnh Anh thì hoảng sợ đến mất hết hồn vía, vội hạ luôn mười hai đạo Hồng kỳ luật lệnh để cho toàn thể bộ hạ của hai mươi tám trại phải đi điều tra khắp Tam Tương, thế nào cũng phải tìm cho ra Độc Cô Ngọc mới thôi, dù có bị chết chóc hay phải hy sinh một số người cũng bất chấp.

Không bao lâu, hai anh em đã được tin Độc Cô Ngọc bình yên vô sự và có hai thiếu nữ tuyệt sắc đi theo. Gia Cát Quỳnh Anh hay tin đó chỉ muốn đi gặp Độc Cô Ngọc ngay.

Gia Cát Đôm biết tâm sự của em gái mình nên một mặt khuyên giải, một mặt đem theo mấy cao thủ đi tới Bách Hoa Hiên để đợi chờ.

Không ngờ nhất cử nhất động của anh em Gia Cát Đôm đều không qua khỏi tai mắt của Song Thành với Tiểu Ngọc.

Độc Cô Ngọc nghe hai nàng kể xong, trong lòng rất cảm động nhưng chàng muốn sau này khỏi phải lời thôi phiền phức, lỡ người lỡ ta nên chàng cố nén lòng khích động xuống và suy nghĩ giây lát rồi cương quyết nói rằng :

- Cảm ơn hai vị đã cho hay tin ấy, nhưng tại hạ không muốn gặp anh em Gia Cát.

Hai nàng nọ có vẻ ngạc nhiên, Tiểu Ngọc đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi nũng nịu hỏi :

- Người ta vì tướng công không quản ngại hy sinh gì hết và cứ mong được gặp tướng công, nay tướng công lại lánh mặt, không muốn gặp người ta như vậy tướng công chả nhẫn tâm lắm ư?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra nghĩ bụng :

“Tiểu Ngọc nói có lý, anh em Gia Cát đều là anh hùng của đương thời hai mươi tám trại, lại danh trấn võ lâm, không những mới gặp mình đã coi nhau như bạn thân ngay và lòng nhiệt thành của hai anh em nhà ấy cũng ít người so sánh bằng sao ta lại tuyệt tình tuyệt nghĩa với họ...”

Nghĩ tới đó chàng lại có vẻ ăn năn nhưng trong đầu óc của chàng lại có lời nói của Bùi Thiên Vân với Tư Đồ Sương hiện lên khiến chàng rối trí khôn tả, nhất thời không biết xử sự như thế nào cho phải.

Không phải là chàng không yên, Gia Cát Quỳnh Anh nhưng chàng đã có Tuyệt Diễm Cầm một người vừa đẹp vừa có tài trí hấn người. Và lại Tư Đồ Sương cũng là một cân quốc tuyệt đời và lại là động chủ của Mân Tây bát động cũng có lòng yêu chàng và chàng cũng có lòng yêu lại nàng, chỉ vì biết Tuyệt Diễm Cầm trước mà chàng đành phải phụ lòng Tư Đồ Sương với Gia Cát Quỳnh Anh như vậy, nhất là Gia Cát Quỳnh Anh lại đã hứa hôn với Bùi Thiên Vân từ hồi nhỏ rồi, nếu chàng dính dấp vào chuyện đó thì thế nào cũng gây nên một tấn bi kịch vì thế chàng biết nếu mình đối xử không khéo thế

nào cũng làm lỡ mình đi hận suốt đời.

Nghĩ như vậy chàng lại rung mình kinh hải nhưng bỗng nghiêng răng mím môi nói :

- Không! Tại hạ đành mang tiếng là người đang tâm cũng nhất quyết không thể nào đi gặp anh em họ được.

Song Thành nhanh nhẩu đưa mắt ra hiệu với Tiểu Ngọc rồi cau mày lại lắc đầu đỡ lời.

- Người có tấm lòng sắt đá như tướng công đây quả thực hiếm có, tuy tướng công có ý muốn lánh mặt nhưng chi e nhất cử nhất động của chúng ta đã ở dưới tầm mắt của người ta rồi, bất cứ chúng ta đi đâu cũng không qua khỏi được mắt của họ đâu.

Độc Cô Ngọc biết Song Thành nói rất đúng, vì vậy chàng càng bối rối khó xử thêm, đứng ngăn người ra giây lát rồi mới cau mày hỏi hai nàng nọ rằng :

- Hai vị cô nương có cách gì đối phó không?

Song Thành đáp :

- Cách thì có nhiều lắm, nhưng không biết tướng công muốn lựa cách nào?

Trầm ngâm giây lát Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Anh em người ta có lòng thành như vậy, tại hạ không nhẫn...

Tiểu Ngọc tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Tỳ nữ cứ tưởng bụng dạ của tướng công cứng rắn như sắt đá, không có một chút cảm tình gì cả, thì ra...

Độc Cô Ngọc càng ngượng thêm, nghiêm nghị đáp :

- Ngọc cô nương nói sai rồi, anh em người ta có ơn sâu nghĩa trọng với tại hạ, sở dĩ tại hạ không muốn đi gặp anh em họ là vạn bất đắc dĩ đẩy thôi. Chi điều đó cũng đủ đã làm cho tại hạ hổ thẹn và trong lòng không yên rồi, như vậy khi nào tại hạ lại còn...

Song Thành bỗng mỉm cười đỡ lời :

- Tỳ nữ nói như thế này thực hơi không phải, mong tướng công lượng thứ cho trước.

Theo ý tỳ nữ thì tướng công nên cứng rắn một chút, tuy tuyệt tình với người ta thực, nhưng từ nay trở đi đỡ phải phiền phức. Đàn bà chúng tôi hiểu tâm lý đàn bà hẳn đàn ông nhiều, nếu không yêu là thành thù ngay, chứ không còn lời lẽ gì có thể giảng giải được cả. Huống hồ trước sau tướng công cũng phải nói rõ cho nàng biết là tướng công không thể yêu nàng được, thì cương quyết ngay lúc này còn hơn là để dây dưa mãi, có phải thế không hả tướng công?

Độc Cô Ngọc càng ngạc nhiên thêm, không hiểu tại sao hai thiếu nữ này lại biết rõ tâm sự của mình như thế?

Tuy lời nói của Song Thành rất có lý, nhưng Độc Cô Ngọc là người giàu tình cảm, khi nào chàng lại dám làm đau lòng anh em họ Gia Cát đã có tình sâu nghĩa nặng với mình như vậy. Nên chàng chỉ gượng cười một tiếng thôi chứ không trả lời.

Song Thành lại thờ dài một tiếng và nói tiếp :

- Tướng công nhân hậu thực, nhưng phải biết lòng nhân hậu ấy sẽ gây rất nhiều tai họa cho tướng công. Chủ nhân đã có lòng nhân từ há lẽ tỳ nữ lại không có trái tim đầy trắc ẩn hay sao, Ngọc muội làm ra tay giúp họ mới được.

Tiểu Ngọc cười lạnh lạnh giờ hai tay ngọc lên, mười mấy luồng ánh sáng trắng lấp lánh và bay nhanh như điện chớp bắn thẳng vào bụi cây ở cạnh đường, cách chỗ ba người chừng hơn mười trượng.

Độc Cô Ngọc thấy thế đang ngạc nhiên thì bỗng nghe thấy trong bụi cây có tiếng cành cây lá rụng chạm và có tiếng gãy lách cách, tiếp theo đó lại có vật nặng rớt xuống đất kêu đến bộp một tiếng rồi yên lặng ngay.

Thoạt tiên chàng hơi kinh ngạc nhưng chỉ thoáng cái đã vỡ nhẽ ngay, liền biến sắc mặt và định lên tiếng hỏi.

Song Thành khẽ cười và nói :

- Xin tướng công đừng có lo ngại. Mười mấy cái lá non ấy không đã thương người được đâu. Ngọc muội chỉ điểm huyết ngù của chúng, hai ba tiếng đồng hồ sau là chúng sẽ tự lại tỉnh ngay. Người xin tướng công nên đi vòng đường thì hơn.

Nói xong, nàng thúc ngựa đi trước, rẽ sang một con đường nhỏ ở phía bên trái.

Tiểu Ngọc cũng phóng ngựa đi theo luôn.

Độc Cô Ngọc theo sau thấy hình dáng của hai người đẹp tuyệt, chàng khẽ lắc đầu gượng cười một tiếng rồi cũng vội thúc ngựa phóng nhanh đuổi theo

hai nàng.

Nghĩa của ba người cỡi đều là thần mã nên không đầy ba ngày sau đã đi tới ranh giới của Quý Châu liền.

Vân Nam và Quý Châu là tỉnh có rất nhiều núi non, nhất là Quý Châu nên đường đi vừa chật hẹp vừa gồ ghề khó đi, đi đến đâu cũng chỉ trông thấy hai bên đều là núi cao chót vót và rừng rậm dài liên miên, cây cối trong rừng đều to bằng hai ba người ôm.

Khi vào tới trong rừng núi, không riêng gì ngựa mệt mà cả người cũng mệt nốt.

Độc Cô Ngọc thở dài nói :

- Người ta vẫn thường nói trời không có ba ngày quang đãng, đất không có ba thước bằng phẳng, đó là lối mô tả khí hậu và lối đi của miền Nam Hoang này. Trước kia tôi cứ cho là văn nhân mô tả quá trốn tránh thôi. Ngày hôm nay mình đích thân đi tới mới biết lối nói của cổ nhân không ngoa chút nào.

Nghĩ tới đó, chàng ngừng đầu lên nhìn, thấy ngựa của hai nàng tuy mỏi mệt, nhưng hai nàng thì không hề đổ mồ hôi chút nào. Chàng cũng cảm thấy rất hồ thẹn nên ngắt lời không nói tiếp nữa.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn chàng, cười nũng nịu và đỡ lời :

- Ngày xưa Lý Thanh Liên đã than đường lối ở Tứ Xuyên rất khó đi, ngày nay Đỗ tướng công lại bảo đường đi của Quý Châu khó đi. Ngồi ở trên ngựa xuất khẩu thành chương như thế, nếu lưu truyền hậu thế thì thế nào cũng thành giai thoại thiên cổ ngay.

Độc Cô Ngọc gượng cười hỏi :

- Xin Ngọc cô nương đừng nói bông như thế! Độc Cô Ngọc tôi chỉ là một hủ nho, học văn không thành bỏ đi học võ, trong bụng không có một chút mực nào, đâu dám so sánh với cổ nhân như thế.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa đỡ lời :

- Tướng công khỏi cần phải mệt óc nghĩ ngợi như vậy, đề tỳ nữ nhắc nhở tướng công một câu này nhé. Tướng công có nhớ khi ở trên Ma Tiêu Phong có một tiếng động gì đã làm cho tướng công phải kinh hoàng không?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó mới sực nhớ khi ở Ma Tiêu Phong có tiếng người kêu gọi, mình đã đuổi theo tìm kiếm, lúc này chàng mới vỡ lẽ. Thoạt tiên lại tưởng hai nàng chính là hung thủ đã giết chết thầy trò Bách Hiểu lão nhân nên lửa giận đã nổi lên ngay. Nhưng sau chàng nghĩ lại, không có lẽ hai nàng là hung thủ, nên chàng nghĩ bụng :

“Nếu hai nàng là hung thủ thực thì không khi nào hai nàng lại còn đòi ba phen cứu giúp mình như thế, và cũng không khi nào lại còn không quản ngại vạn dặm xa xôi để hộ tống mình đi vào Quý Châu như thế này, và cũng không khi nào có thái độ rất an nhàn, nhắc nhở mình chuyện đó như thế? Nhưng ai đã sai khiến hai nàng theo dõi và bảo vệ mình luôn luôn như vậy?”

Độc Cô Ngọc càng nghĩ càng không hiểu nên chàng cứ lẳng lặng không nói năng gì hết. Hai nàng nọ lại hiểu lầm nên Song Thành bỗng u oán thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Có lẽ tướng công trách chị em chúng tôi đã có mặt ở Ma Tiêu Phong tại sao lại khoanh tay đứng yên, thấy nguy hiểm mà không ra tay cứu giúp. Nếu tướng công có ý nghĩ như vậy thì thực là oan uổng cho chị em tỳ nữ quá. Sở dĩ không cứu được thầy trò Bách Hiểu lão nhân là vì chị em tỳ nữ đã đến chậm hơn bọn khốn nạn kia một bước. Không ngờ chỉ chậm có một bước như thế mà để cho bọn khốn nạn ấy giết chết thầy trò Bách Hiểu lão nhân. Bọn chúng giáo hoạt thật, không những dùng vải che mặt mà lại còn chia làm mấy nơi đào tẩu khiến chị em tỳ nữ không biết đâu mà đối phó, còn đuổi theo chúng thì lại sợ bị nguy hiểm nên rút cục không có một việc gì được thành tựu cả.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng ta than như vậy và trông thái độ rất tội nghiệp nên chàng vội xin lỗi :

- Xin cô nương chớ có hiểu lầm, dù tại hạ có gan tày trời đi chăng nữa cũng không dám trách cứ hai vị đâu. Tại hạ đang thắc mắc là không biết hai vị đã thừa lệnh ai không quản ngại vất vả đi xa hàng vạn dặm để hộ tống tại hạ.

Song Thành thấy chàng nói như thế mới mỉm cười và đáp :

- Xin tướng công thứ lỗi cho chị em tỳ nữ không dám thưa đề tướng công biết rõ vấn đề này, nhưng dù sao tướng công cũng sẽ biết rõ. Hiện giờ chị em tỳ nữ chỉ có thể nói cho tướng công hay biết một việc này thôi, đó là chị em tỳ nữ là người thiện chứ không phải là địch, tướng công cứ yên tâm đừng có lo ngại gì hết.

Độc Cô Ngọc biết dù mình có nói mồn lười đi chăng nữa cũng không thể hỏi ra lẽ được liền nghĩ bụng :

“Nàng ta bảo sau này thế nào ta cũng sẽ biết thì hiện giờ ta hà tất phải mệt óc suy nghĩ đến những vấn đề đó làm chi?”

Nghĩ tới đó chàng cố hết sức trấn tĩnh tinh thần và đỡ lời :

- Thành cô nương không nên nói như thế. Hai vị hộ tống tôi đi xa như vậy và lại còn cứu giúp tôi rất nhiều lần, tôi đền ơn hai vị còn chưa kịp thì đâu dám hoài nghi hai vị.

Song Thành lắc đầu đỡ lời :

- Chị em tỳ nữ thừa lệnh hành sự, hộ tống tướng công đây là phận sự của chị em tỳ nữ, đầu dám mong tướng công đền bù, nhưng có một điểm này nếu tướng công nhận lời cho thì chị em tỳ nữ sẽ cảm ơn tướng công suốt đời.

Độc Cô Ngọc nhanh nhẩu đáp :

- Sao Thành cô nương lại nói như thế, tại hạ đầu dám nhận hai chữ cầu khẩn cô nương chẳng hay hai vị có việc gì cứ lên tiếng, thì dù có phải chết làm muôn lần, tại hạ cũng không dám từ chối.

Vừa cảm động, vừa mừng rỡ, Song Thành nói tiếp :

- Chị em tỳ nữ là phận gái tất nhiên phải hiểu biết tâm lý của đàn bà không gì đau khổ bằng thất tình. Chị em tỳ nữ theo hầu tướng công lâu ngày, đã biết trong lòng tướng công yêu ai rồi, tướng công quả thực là rồng phượng trong đám người. Từ Đồ Sương với Gia Cát Quỳnh Anh bị sa lầy vào trong bể tình mà không biết rút chân ra. Nhưng chữ tình lợi hại lắm, có thể giết được người và cũng có thể làm cho người ta phục sinh. Vậy xin tướng công phải nên cẩn thận một chút, đừng có làm lỡ người lỡ mình, gây nên mối di hận thiên cổ. Đó là nguyện vọng thứ nhất của chị em tỳ nữ và cũng xin tướng công lượng thứ cho chị em tỳ nữ dám nói thẳng.

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng, rùng mình đến thót một cái.

Song Thành nhìn mặt chàng, thờ dài một tiếng và thùng thảng nói tiếp :

- Tướng công còn nhớ khi sắp xuống lầu Diêm Dương, chị em tỳ nữ đã nói gì không? Nhưng tỳ nữ đành phải nhắc nhở tướng công một điểm, đó là tỳ nữ tuy không biết vị tuyệt thế cao nhân ẩn cư ở trong Phạm Tinh Sơn là người như thế nào, nhưng không cần phải nghĩ ngợi cũng biết đó thế nào cũng là một tiền bối dị nhân.

Bằng không khi nào Bách Hiểu tiên bối lại để cho tướng công phải đi xa hàng ngàn dặm sâu vào Nam Hoang như vậy. Với căn bản và sự thông minh của tướng công, không học hỏi thì thôi, mà đã học hỏi thế nào cũng thành tài. Nhưng khi tướng công đã trở nên người có tài nghệ vô song rồi, nếu không cẩn thận, chỉ sai lầm một chút là có thể khiến mây gió biến sắc, vũ lâm điên đảo, nên chị em tỳ nữ muốn xin tướng công phải biết phân biệt thị phi, nên nhận xét rõ thiện ác, khi nào có thể buông tay được thì phải nên buông tay. Lúc nào có thể tha thứ được thì nên tha thứ, đó là tâm nguyện thứ hai của chị em tỳ nữ mà dám táo gan nói thẳng với tướng công như thế.

Về mặt của hai nàng rất nghiêm nghị, nhất là Song Thành trông lại càng tội nghiệp đáng thương thêm.

Độc Cô Ngọc nghe xong lời nói ấy của nàng ta không khác gì sét đánh ngang tai, kinh hoàng vô cùng, vội nghiêm nghị đáp :

- Thành cô nương không nên quá khiêm tốn như thế? Đây rõ ràng là cô nương đã cho tại hạ một bài học rất đáng giá, tôi còn sống ngày nào ở trên trái đất này thì không bao giờ tôi dám quên những lời vàng ngọc của cô nương.

Song Thành cười về an ủi, vội chấp tay vái và đỡ lời :

- Tướng công nói nặng lời quá, đó chỉ là ý kiến mà tỳ nữ hiến tướng công đấy thôi.

Rất mừng tướng công có trí óc thông minh hơn người và sáng suốt cũng không ai bằng..

Nói tới đó nàng bỗng chỉ tay vào khu rừng rậm phía trước mặt mà nói tiếp :

- Nếu tỳ nữ đoán không sai thì Thương Sơn tứ hạo đã đợi chờ chúng ta ở trong rừng từ lâu, Ngọc muội cẩn thận bảo vệ tướng công, để ngu ty đối phó với bốn lão già ấy cho, bắt đắc dĩ lắm mới được gỡ các môn thần công ra. Ngọc muội nhớ chưa?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đầu bạc má hồng

Tiểu Ngọc gật đầu đáp :

- Tiểu muội biết rồi, Thành tỷ cũng nên cẩn thận thì hơn.

Độc Cô Ngọc cau mày lại, nhìn khu rừng rậm ở chỗ cách xa chừng nửa dặm và hỏi :

- Sao Thành cô nương lại biết Thương Sơn tứ hạo thể nào cũng đợi chờ chúng ta ở trong khu rừng kia?

Song Thành mỉm cười đáp :

- Những nơi rừng rậm vắng người lui tới chính là chỗ rất tốt của bọn gian nhân hoạt động. Tuy Thương Sơn tứ hạo không phải là bọn gian ác thường, nhưng dù sao chúng vẫn là cường đạo, thì tất nhiên chúng cũng phải biết lựa chọn địa thế thực tốt để hạ thủ chứ?

Tiểu Ngọc cười khi một tiếng xen lời nói :

- Thành tỷ bảo họ là cường đạo như thế, nếu bốn lão già nghe thấy thì thể nào cũng tức chết được chứ không sai.

Song Thành dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngọc muội tưởng chúng không nghe thấy hay sao? Trời sinh ra chúng là gặc, da mặt lại rất dày và cũng rất tốt nhện, dù ngu tỷ có mắng chửi chúng thậm tệ đến đâu có lẽ chúng cũng không..

Bỗng có tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu ở đằng xa vọng tới rằng :

- Hai con nhãi bẻm mồm bẻm mép và khôn ngoan lắm, anh em lão phu đã đợi chờ ở đây lâu lắm rồi.

Lời nói tuy rất khế nhưng rất rõ ràng, không cần phải nói rõ ba người cũng biết đó là lời của Thương Sơn tứ hạo nói vọng tới.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái. Song Thành thì rất bình tĩnh đưa mắt liếc nhìn Tiểu Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Tướng công, tỷ nữ tướng ông già họ Kiều tốt nhện lắm, nhưng không ngờ môn chữ nhần hầy còn thiếu hóa hầu rất nhiều. Không dám phiền quý vị đợi chờ lâu nữa, thầy trò Đỗ Ngọc xin đến lãnh giáo.

Nói tới đó, nàng quay lại nhìn Đỗ Ngọc tùm tùm cười và hỏi :

- Tướng công đã thấy nữ tỷ đoán không sai chưa. Thôi để người ta đợi chờ lâu quá như thế là cao tăng có lỗi đấy.

Nói xong nàng cười khi một tiếng rồi cùng Tiểu Ngọc thúc ngựa phóng lên trước.

Lúc này Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ là hai nàng đã biết Thương Sơn tứ hạo ẩn núp ở trong rừng từ lâu, những lời nói của hai nàng vừa rồi chẳng qua chỉ là cố ý chọc tức đối phương đây thôi. Công lực và trí tuệ của hai nàng quả thực hơn người và rất đáng phục. Lúc này chàng lại thấy hai nàng rất ung dung phóng ngựa đi trước liềm nghĩ bụng :

“Độc Cô Ngọc này đường đường là một đáng nam nhi, đành chôn vùi hiệp cốt ở chốn rừng hoang chứ không để cho thiên hạ chê cười đáng tu mi.”

Nghĩ tới đó chàng xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, mặt đầy hào khí, thúc ngựa đuổi theo hai nàng nọ ngay.

Nửa dặm đường không lấy gì làm xa lắm nên trong nháy mắt, ba người đã tới trước khu rừng rậm rồi.

Khu rừng rậm ấy cây cối um tùm, tuy ban ngày ban mặt, trời nắng chang chang như vậy mà bên trong vẫn âm u.

Độc Cô Ngọc thấy thế vừa cau mày lại thì đã nghe thấy Song Thành cười ha hả nói :

- Thầy trò Đỗ Ngọc đã tới bên lề rừng rồi, sao không thấy hiệp giả của bốn vị xuất thế? Chẳng lẽ ông già họ Kiều lại nhỏ nhen đến như thế hay sao?

Trong rừng rậm có giọng khàn khàn trả lời :

- Anh em lão phu tuổi đã ngoại thất tuần, đi lại rất khó khăn, hiện chủ bộc không phải là người thường, thể nào cũng lượng thứ cho anh em lão phu.

Song Thành cười lạnh lạnh một hồi rồi quay đầu lại mỉm cười hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Tướng công đã nghe thấy chưa? Người ta thị già nửa tuổi tác hơn, ai bảo chúng ta sinh sau vài năm làm chi? Cổ nhân đã nói: tính lão đắc thọ, thôi chúng ta cũng đành lép vế một chút mà đi vào trong rừng vậy.

Nói tới đó, nàng liếc Tiểu Ngọc một cái rồi nói tiếp :

- Cảm phiền Ngọc muội đi sát cạnh tướng công, vì trong rừng có nhiều sài lang, đừng để cho chúng cắn trộm ngựa của tướng công.

Nói xong, nàng thúc ngựa thùng thảng tiến vào trong rừng.

Tiểu Ngọc là người rất thông minh, thấy Song Thành nói như vậy đã hiểu ý ngay liền đi sát Độc Cô Ngọc ngấm ngấm vận công lực lên để phòng bị.

Ở ngoài nắng vào trong bóng tối thì lại càng cảm thấy bên trong tối om hơn, nên ba người phải định thần một lúc mới trông thấy rõ được. Ngựa của ba

người đi tới đâu có tiếng kêu sột soạt tới đó, đủ thấy những cành lá rụng ở dưới mặt đất dày đến thế nào rồi.

Độc Cô Ngọc đưa mắt liếc nhìn trộm Tiểu Ngọc, thấy nàng ta ngấm ngấm vận công lực lên để đề phòng.

Đi được một lúc đã tới một chỗ quang đãng. Nơi đó là một bãi đất trống, mỗi bề dài rộng hơn mười trượng và cỏ mọc xanh rì, trông không khác gì một cái thảm thiên nhiên. Bốn ông già hình dáng kỳ dị, tóc bạc phơ, mặc quần áo trắng, nhắm mắt ngồi xếp bằng tròn, mỗi người ngồi ở một góc.

Da mặt của bốn ông già nhăn nheo như da gà, trước mặt của bốn người có để bốn thứ khác nhau ở trên mặt đất.

Một người có cuốn sách bọc lụa vàng dài và dày chừng một thước.

Một người có một sáo ngọc trắng như tuyết, dài chừng ba thước.

Một người có một cái bút lớn, cán bút bằng trúc màu tía, ngòi bằng lông sài lang to bằng cánh tay trẻ con.

Một người thì có một cần câu dài hơn trượng, vừa đen vừa bóng nhoáng, sợi dây câu bằng chì bạc.

Độc Cô Ngọc để ý nhìn một lượt trong lòng rất thắc mắc. Song Thành thúc ngựa đi tới giữa bãi cỏ rồi mới nhẹ nhàng nhảy xuống dưới mặt đất, quay đầu lại tìm tìm cười và nói :

- Mời tướng công xuống ngựa đi, trước mặt bốn vị tiền bối dị nhân duy nhất còn sống sót trong vũ trụ này, chúng ta thúc ngựa vào tới giữa bãi cỏ như vậy là đã rất thất lễ rồi...

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh một lượt, tìm tìm cười và nói tiếp :

- Cũng may bốn vị lão tiền bối này đều là người rất khoáng đạt, không câu nệ tiểu tiết, có phải thế không hở bốn vị?

Ăn miếng trả miếng, mồm mép của vị giai nhân này quả thực lợi hại.

Nàng vừa nói dứt thì bốn ông già áo trắng đã cùng mở mắt ra nhìn, tám con ngươi sáng như tám ngọn đèn lò đều chiếu thẳng vào ba người.

Ông già ngồi ở bên phía đông vừa cười vừa đỡ lời :

- Mồm mép của cô bé này lợi hại lắm, xem như vậy nước cờ này của anh em lão phu đã phải lép vế?

Y lại nhìn Độc Cô Ngọc một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Thực là thị tỷ của nhà họ Tạ cũng phải thua xa! Tiểu tướng công có nữ tỷ thông minh tài ba như thế khiến anh em lão phu cũng phải hâm mộ vô cùng.

Độc Cô Ngọc định nói :

“Tôi làm gì có phước như thế...”

Nhưng chàng chưa kịp lên tiếng nói thì Song Thành đã chớp nháy mắt một cái, cười nũng nịu trả lời ngay :

- Có phải cụ là Thư Si đại tiên sinh, người đứng đầu nhóm Tứ hạo đấy không? Cụ cứ quá khen đấy thôi. Tài ba của cụ đã nổi tiếng là tài cao bác đầu, học phủ ngữ xa, trong Thuyết Trúc Lư ở Thương Sơ, nữ tỷ xinh đẹp đông như cây mọc trong rừng, người nào người nấy đều thông minh tuyệt đỉnh, chứ Lưu Song Thành tôi thì so sánh sao bằng?

Ông già ngồi ở phía Đông đó chính là Thư Si Kiều Huyền, người đứng đầu Tứ hạo thực. Y ngấm nhìn Song Thành hồi lâu, bỗng quay đầu lại hỏi Độc Cô Ngọc rằng :

- Ý định anh em lão phu như thế nào chắc tiểu tướng công đã biết rõ, chả cần phải lão phu nói nhiều làm chi. Nhưng bây giờ lão bồng thay đổi ý kiến, mấy cái trò tục vật này không gây được hứng thú cho anh em lão phu nữa. Nếu tiểu tướng công bằng lòng ban nữ tỷ lại cho, anh em không những tặng hết bốn vật để ở dưới đất đó cho tướng công, buông tay đi luôn và còn cảm ơn tiểu tướng công vô cùng là khác.

Thấy Kiều Huyền nói như thế, không những Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên mà cả hai nữ tỷ cũng đều ngăn người ra.

Độc Cô Ngọc định trả lời thì Song Thành đã cười lạnh lạnh nói tiếp :

- Được đại tiên sinh đoái hoài tới như vậy, chị em Song Thành chúng tôi còn hân hạnh gì bằng. Duyên phước này người khác mong mỏi cũng không được, cả chị em chúng tôi cũng vậy, đều muốn được lắm, nhưng...

- Nhưng cái gì hử cô nương?

Kiều Huyền hỏi như vậy và mắt nhìn vào Độc Cô Ngọc và hỏi tiếp :

- Có phải cô nương bảo tiểu tướng công này không chịu đấy không?

Song Thành lắc đầu đáp :

- Đại tiên sinh hiểu lầm rồi, gia tướng công là người rất khảng khái, trong nhà có hàng trăm người như chị em Song Thành chúng tôi, có thiếu hai chúng tôi thì cũng như không vậy chứ có nghĩa lý gì đâu. Nhưng tôi chỉ lo ngại đó là ý kiến của một mình đại tiên sinh thôi, còn ba vị kia chưa chắc đã coi trọng chị em Song Thành hơn cả những báu vật trấn sơn của các môn phái kia.

Thấy Song Thành tâng bốc mình như vậy, Kiều Huyền cảm thấy rất khoái trí, càng để ý ngắm nhìn chị em Song Thành, càng thấy đáng yêu đáng thương thêm. Nên Song Thành vừa nói xong thì y đã cười ha hả đáp :

- Tương việc gì chứ việc ấy thì cô nương khỏi cần phải lo ngại. Ba chú em lão phu đây xưa nay việc gì cũng nghe lão phu chỉ bảo hết, quý hồ hai cô nương nhận lời thì từ giờ trở đi Thụy Trúc Lư của lão phu đã có hai hạt ngọc báu. Nữ tử ở Thụy Trúc Lư của lão phu có chia làm hai bọn, một là đội Nga Mi, một là Ban Hồng Phấn. Người đứng đầu của đội Nga Mi lão phu phong cho làm Trạng Nguyên, còn người đứng đầu của Ban Hồng Phấn lão phu phong cho làm Bắc Sĩ. Bây giờ mà được hai cô nương về Thụy Trúc Lư thì trong đội Nga Mi sẽ có hai Trạng Nguyên và trong Ban Hồng Phấn sẽ có hai Bắc Sĩ.

Nói tới đó y dứt lời cười ha hả, hình như có vẻ khoái trí lắm và tựa như hai nàng đã biến thành người của Trúc Lư rồi vậy.

Độc Cô Ngọc thấy thế thắc mắc không hiểu liền đưa mắt ngắm nhìn Song Thành.

Lúc này nàng ta lại càng đẹp hơn lúc nào hết, chàng không sao nhìn được, đang định lên tiếng nói thì bên tai đã có tiếng của Tiểu Ngọc nhỏ như muỗi kêu rọt vào tai rặng :

- Tương công chó co lo ngại và đừng có can thiệp vào việc ở nơi đây không việc gì đến tương công cả, xin tương công cứ khoanh tay đứng xem là được rồi.

Chàng nghe thấy Tiểu Ngọc nói như thế, liền đứng ngẩn người ra đưa mắt nhìn Tiểu Ngọc. Thấy giai nhân xinh đẹp liếc nhìn mình và tủm tỉm cười, hiểu ngay nên cũng chỉ trả lời bằng một nụ cười thôi chứ không nói năng gì nữa.

Song Thành đợi chờ Kiều Huyền cười xong, mới mỉm cười đỡ lời.

- Đại tiên sinh, Song Thành tôi cũng biết ba vị kia lúc nào cũng nghe lời tiên sinh, nhưng đó là nói trước kia thôi, chứ ngày hôm nay chưa chắc ba vị ấy đã chịu nghe lời của đại tiên sinh đâu. Nên đại tiên sinh hỏi qua một tiếng thì hơn.

Kiều Huyền vừa hơi xéch ngược đôi lông mày trắng lên thì ông già ngồi ở phía chính bắc, trước mặt có để cần câu, sợi chỉ bạc đã lạnh lùng cười khẩy và nói :

- Con nhãi con kia, ngươi đừng có mơ tưởng hảo nữa, Kiều lão tử là người thứ nhất không nhận lời rồi.

Song Thành ngẩn người ra, bộ mặt rầu rĩ, hai mắt chớp nháy mấy cái rồi hỏi lại :

- Đại tiên sinh thấy chưa, tôi nói có sai đâu?

Đàn bà con gái sở trường nhất là môn làm nũng, lúc này Song Thành cũng gỡ tai ba ấy ra trông nàng rất tội nghiệp.

Kiều Huyền biến sắc mặt khế quát bảo :

- Lão tử...

Ông già ngồi bên phía Nam trước mặt có để cây bút to bằng cánh tay trẻ con bỗng xen lời nói :

- Lão đại, con nhãi này bẻm mồm bẻm mép và tinh khôn lắm, lão đừng có mắc hờm nó.

Ông già ngồi bên phía Tây, trước mặt có để cây sáo ngọc bầy lỗ cũng lên tiếng :

- Trong Thụy Trúc Lư ở Thường Sơn đã có đủ hết các mỹ nhân của thiên hạ rồi, con nhỏ nào cũng ngoan ngoãn và xinh đẹp. Hai con nhỏ này chỉ nhờ có bẻm mồm bẻm mép thôi chứ sức học và sự hiểu biết của chúng sao bằng được Tứ hạo. Lão đại không nên vì ít mà mất nhiều.

Kiều Huyền trầm giọng đáp :

- Vẫn biết trong Thụy Trúc Lư có rất nhiều gái đẹp, thông minh, khôn ngoan đầy đủ nhưng so sánh với hai con nhỏ ở trước mặt đây thực không khác gì đom đóm với trăng tròn, ba người hiểu biết gì?

Ông già ngồi ở bên phía Bắc dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và đỡ lời :

- Ba chúng tôi không học hỏi hết thì thư kinh kệ như lão đại tất nhiên sao hiểu rộng bằng lão, nhưng chúng tôi biết ý định này lão chỉ nghĩ riêng cho lão thôi chứ có nghĩ gì cho chúng tôi đâu?

Kiều Huyền cả giận, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt của ông già ngồi bên phía Bắc quát hỏi :

- Lão tứ điên rồi phải không?

Ông già nọ trợn ngược đôi lông mày trắng lên phản kháng luôn :

- Đệ không điên bỏ bao nhiêu vật quý báu không lấy mà lại..

Ông già ngồi bên phía Tây bồng xua tay lia lịa và xen lời nói :

- Thôi, thôi! Bốn anh em mình đã tuổi tác thế này rồi, tại sao người nào người nấy vẫn còn nóng tính thế? Hơn nữa chúng ta không nên vì hai con nhãi này mà anh em chúng ta phải mất hòa khí với nhau như vậy. Theo ý đệ thì lão đại cương quyết lấy hai con nhỏ này thì lão cứ việc lấy, còn ba chúng tôi vẫn giữ nguyên mục đích cũ, không ai can thiệp vào việc của ai, như vậy có phải là hơn không?

Song Thành đột nhiên nững nịu xen lời nói :

- Xưa nay đại tiên sinh không nói thì thôi, đã nói thì lời lẽ phải nặng như núi Thái Sơn. Tiếng tăm của đại tiên sinh lung lay khắp vũ nội.

Kiều Huyền ngó con giận ngay và vội đỡ lời :

- Con nhỏ cứ yên tâm, xưa nay lời nói của lão phu nặng như chín cái đỉnh, không khi nào lại thất tín với người..

Nói tới đó, y bồng lộ vẻ giận dữ, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi trầm giọng nói tiếp :

- Các người có nghe thấy không? Thương Sơn tứ hạo tiếng tăm lung lay khắp vũ nội. Lão đại này đã chót nói ra như vậy, và lại chúng ta bốn người đều tuổi tác như thế này, chả lẽ lại thất tín với một hậu bối trẻ tuổi như thế hay sao?

Ông già ngồi ở phía mặt Bắc lạnh lùng đáp :

- Đó là lão đại tự hứa với người, chứ không gì đến ba chúng tôi..

- Cảm ơn!

Kiều Huyền quát lớn một tiếng, khiến cây cối ở quanh đó đều rung động rất mạnh, lá và cành khô rụng xuống như mưa, còn nói tiếp :

- Lão Tứ đừng có chọc tức lão đại nữa, nếu không nể tình tay chân mấy chục năm..

Ông già ngồi ở phía Bắc bồng ngừng mắt lên trời cười như điên khùng và đỡ lời :

- Lão đại sẽ làm gì lão Tứ này? Có bao giờ lão đại nghĩ tới tình tay chân đâu? Lúc nào cũng vậy, tự kiêu tự đại, không chịu nghe lời trung thành, ích kỷ tham lam. Thử hỏi trong Thuyết Trục Lư hào hoa như thế nào, có lẽ ngoài hoàng cung ra dám nói không một nơi nào có thể xa hoa, trang hoàng lịch sự bằng nhưng thử hỏi ba chúng tôi có được tí gì không? Đến ngày nay chắc lão đại cũng có ý nghĩ như chúng tôi, tụ họp nhau mà phải đau khổ khó chịu thì thà xa nhau còn hơn. Vậy từ ngày hôm nay trở đi, trong nhóm Thương Sơn tứ hạo không có tên tuổi của Ngự Tiên Kiều Nguyên này nữa, và cả tình tay chân cũng chấm dứt theo. Nếu lão đại cương quyết lấy cho kỳ được hai con nhỏ này thì lão cứ việc lấy nhưng tốt hơn hết đừng có dây dưa chúng tôi.

Nói xong y đứng dậy cầm ngay cần câu và sợi dây bạc lên, nhắm Độc Cô Ngọc tấn công luôn.

Y ra tay nhanh thực nhanh đến nỗi hai nàng nọ cũng không kịp đề phòng.

Chưa kịp nghĩ ngợi, Độc Cô Ngọc đã cảm thấy khắp mình mẩy bị bó chặt, thân hình đã bị lôi kéo lên trên không liên, chàng vừa lo âu vừa tức giận và nghĩ bụng :

“Nguy tai!”

Mọi người chỉ nghe thấy Tiểu Ngọc cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc kêu và chỉ thấy nàng giơ tay lên, một cái ánh sáng bạc đã thấp thoáng, sợi dây bạc của chiếc cần câu đã bị đứt làm đôi. Tiếp theo đó Độc Cô Ngọc đã rớt xuống và đã được Tiểu Ngọc nhảy tới lôi kéo chàng trở về chỗ cũ luôn.

Thương Sơn tứ hạo thấy thế liền kinh hãi thán. Tiểu Ngọc lại cười khẩy và nói :

- Cần câu tí trúc sợi tơ kim tầm khét tiếng cứng rắn như sắt, dai không thể tưởng tượng được mấy chục năm nay, người ta sử dụng nó có thể nói bách phát bách trúng nhưng ngày hôm nay lại gặp phải bản cô nương này.

Kiều Nguyên mặt biến sắc trông càng khó coi thêm, đôi ngươi sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt của Tiểu Ngọc và hỏi :

- Con nhãi kia, dây tơ kim tầm đã dẻo dai lại được lão phu luyện chế qua, khắp thiên hạ này chỉ có một vật cắt đứt được nó thôi, chả lẽ trong tay người đang cầm con dao găm Lanh sương phải không?

Tiểu Ngọc trợn ngược đôi lông mày liễu lên cười khẩy đáp :

- Phải, người có muốn xem không?

Kiều Nguyên giật mình đến thót một cái, dịu ngay cơn giận, về mặt ủ rũ, thờ dãi một tiếng rồi nói tiếp :

- Phải, mấy chục năm nay lão phu sử dụng câu này chưa hề thất bại bao giờ, không ngờ ngày hôm nay lại gặp sát tinh duy nhất mà bị hủy trong tay một thiếu nữ như vậy. Ý trời đã định như thế, lão phu còn biết nói năng gì nữa?

Nói xong, y rung động một cái thực mạnh. Cẩn câu tỷ trúc cứng rắn hơn cả sắt đá đã gãy từng khúc một, rớt xuống mặt đất. Bộ mặt nhăn nhó và ủ rũ nhưng y chẳng nói nửa lời, lẳng lặng quay người đi luôn, trông thật rầu rĩ và thiếu não, không khác gì một vị anh hùng già nua kiệt sức rồi vậy.

Độc Cô Ngọc với chị em Song Thành không ngờ Kiều Nguyên trong bỏ đi một cách dễ dàng như thế, cả ba đang ngăn người ra thì Kiều Bình ngồi ở bên phía Tây đã liếc nhìn Kiều Huyền một cái và nói :

- Không ngờ tên tuổi đã gây dựng được trong mấy chục năm của Thương Sơn tứ hạo với cảnh tình chân tay của bốn anh em nữa đều bị đoạn tòng trong tay lão đại.

Bây giờ lão đại đã tỉnh ngộ chưa? Lão tứ bỏ đi rồi, lão nhị cũng chán nản nốt. Mỹ nữ với vật báu để lại cho hai người chia nhau mà hưởng đi.

Nói xong, y cũng đi vào trong rừng rậm mất dạng.

Chị em Song Thành nhìn theo hình bóng của Kiều Bình, miệng lộ nụ cười đắc chí.

Từ từ cúi đầu xuống, về mặt nhăn nhó buồn rầu, hình như Kiều Huyền đã hồ thẹn và đau đớn vô cùng.

Trong rừng rậm im lặng như tờ và càng tăng thêm vẻ thê lương.

Bút Thần Kiều Trinh ngồi ở bên phía Nam bỗng đứng phắt dậy.

Kiều Huyền giật mình đến thót một cái, vội ngừng đầu lên, với giọng nói run run và hỏi :

- Chẳng lẽ lão tam cũng định bỏ lão đại mà đi hay sao?

Kiều Trinh cũng giật mình đến thót một cái, nhưng không nói năng gì hết. Hiển nhiên y có ý bỏ đi, nhưng khi thấy người anh cả đau đớn và đã biết ăn năn như vậy thì y lại mềm lòng ngay. Dù sao tình ruột thịt tay chân vẫn thân mật hơn, nhưng trong lòng vẫn chưa nguôi cơn giận hờn.

Kiều Huyền càng ủ rũ thêm, lại cúi đầu xuống luôn.

Dù sao tính của con người vẫn lương thiện, Thương Sơn tứ hạo là mấy người cao thủ hạng nhất của bọn ma đầu trong giới hắc đạo còn tồn tại, xưa nay tính nết của chúng rất hung dữ độc ác, hiểm trá giáo hoạt, mấy chục năm nay đã giết chết không biết bao nhiêu người rồi, hai bàn tay dính đầy máu tanh, oai chấn võ lâm đã lâu.

Ngay đến cả bọn Lê Hạo, kẻ đã khiến người trong võ lâm nghe thấy phải khiếp đảm, hung dữ như vậy mà thấy anh em chúng cũng phải kiêng nể ba thành. Nhưng lúc này tới đây, chỉ vì một chữ tham chúng đã bị Song Thành phá hủy mất hết oai danh, anh em phân tâm, đó chẳng là ý trời là gì? Có thể lúc này Kiều Huyền với Kiều Trinh mới biểu lộ cảm tình, lương tâm mới xuất hiện. Thực không ai dám tin hai ông già hiền lành ủ rũ này là người trong nhóm Thương Sơn tứ hạo, người trong võ lâm nghe thấy tên đã khiếp đảm rồi.

Đến cả Độc Cô Ngọc cũng cho hai chị em Song Thành làm như thế là hơi quá đáng, nhưng chị em họ vì mình mới phải làm như vậy, chàng đâu dám nói người ta nửa lời.

Đột nhiên Bút Thần Kiều Trinh tròn to đôi mắt, tia ra luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng vào mặt bọn Độc Cô Ngọc ba người rồi hậm hực nói :

- Lão đại, lão tam này không đi đâu. Nhưng lão đại phải nhận lời lão tam điều này mới được. Đó là để lão tam này bắt chúng phải hiến hết vật báu ra rồi xử tử chúng bằng cách lăng trì...

Kiều Huyền bỗng giật mình đến thót một cái, ngừng đầu lên, đôi người lấp lánh nhìn ba người lăm lăm nói :

- Lão tam nói rất phải, lão đại này phải cảnh tỉnh ngay mới được. bằng không cả lão tam cũng đi nốt...

Nói tới đó, y nhảy bắn người lên cười như điên khùng và đáp :

- Lão tam muốn làm gì thì làm, lão đại này không ngăn cản đâu. Nhưng còn hai con nhãi này phải để cho mỡ xử trí lấy.

Kiều Trinh ngăn người ra giây lát mới hỏi lại.

- Lão đại muốn...

Kiều Huyền nhìn hai nàng, về mặt bỗng dưng tợn, cười khi một tiếng mới nói :

- Lão phu sẽ bắt hai người đem về Thúy Trúc Lư phơi khô, để ở hai bên thư án làm một đôi thị tỳ xác sống mà từ xưa tới giờ chưa ai có.

Độc Cô Ngọc nghe thấy Kiều Huyền nói như thế, rùng mình đến thót một cái và toát mồ hôi lạnh ra ngay.

Còn hai nàng vẫn tươi cười như thường, mắt của hai người đều chăm chú nhìn hai tên ma đầu, không coi lời nói hung tàn độc ác ấy vào đâu cả.

Nếu có đủ mặt bốn người, bọn Thương Sơn tứ hạo này với tiếng đọc sách, tiếng sáo, cây bút thần cùng cần câu đặc biệt kia thì quả thực trên thiên hạ không ai có thể địch nổi, nhưng hai chị em Song Thành rất khôn ngoan, chỉ nói vài lời thôi đã làm cho hai tên phải tức giận bỏ đi, còn lại tiếng đọc sách với cây bút thần thôi, như vậy khác gì chúng đã bị giảm mất một nửa oai lực rồi không? Nên hai nàng mới không coi chúng vào đâu hết.

Không phải Kiều Huyền với Kiều Trinh không biết lý lẽ ấy, nhưng anh em chúng không ngờ hai thiếu nữ đứng trước mặt đây là có võ học tuyệt thế như vậy, dù Tứ hạo không đầy đủ cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đại hội thi văn trong rừng rậm

Đột nhiên Kiều Huyền cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp :

- Hai con nhãi kia, anh em lão phu vừa nói gì, chắc đã lọt vào tai của hai người rồi, vậy hai người mau sửa soạn đi. Tuy anh em lão đã nhận ra hai người cũng có đôi chút trò quỷ, nhưng với tầm mắt của anh em lão phu thì tài ba của hai người thực không đáng một tiếng cười. Anh em lão phu nổi danh đã lâu năm, đánh vui thấy hai người trong rừng rậm chứ không chịu để cho người ta chê cười lúc tuổi già này. Vậy hai người muốn chết bằng cách nào thì nói đi?

Tức giận vô cùng, Độc Cô Ngọc định lên tiếng, nhưng sự nghĩ tới lời dặn bảo của Tiểu Ngọc, nên chàng lại cố nhịn. Tuy vậy, hai mắt của chàng đã như nỏ lửa rồi.

Song Thành cười khanh khách một hồi rồi hỏi lại :

- Có phải hai vị muốn giết chết ba thầy trò chúng tôi mới hả dạ đấy không? Bây giờ Song Thành tôi có một ý kiến này xin đề nghị đã. Đại tiên sinh khét tiếng là Thư sinh, Song Thành này muốn trước khi lãnh giáo đại tiên sinh về môn ấy đôi chút, như vậy có chết cũng được cái tên tao nhã, chả hay đại tiên sinh có tán thành không?

Kiều Huyền hơi ngần người giây lát mới lạnh lùng đáp :

- Thường nói con người không sợ chết, chót đời cái tên tao nhã muốn nêu cao, thực không ngoa tí nào. Thôi được, người đã là kẻ tri âm của lão phu thì khi nào lão phu lại không chiều lòng người một chút. Nhưng lão phu không sở trường gì bằng đọc sách, vậy bây giờ lão phu đọc mấy câu thơ cho ba vị nghe nhé? Có điều gì sơ xuất, mong hiền chủ bậc đừng có chê cười.

Hai mắt bỗng lộ sát khí một cái, y đã ngừng mặt lên, lớn tiếng đọc luôn bài thơ Cuồng nhân của Lý Thanh Liên.

Độc Cô Ngọc vừa nghe thấy Kiều Huyền đọc hai câu đã cười thầm và nghĩ :

“Lão già này điên khùng...”

Ngồi đầu, chàng vừa nghĩ tới đó đã cảm thấy tiếng ngâm của đối phương chữ nào cũng như lưỡi dao sắc bén, đâm vào tai mình khiến chàng cảm thấy khí huyết rạo rực, người băng hoảng vô cùng. Lúc này chàng mới hãi sợ, nhưng chàng vừa biến sắc mặt một cái, Song Thành đã nũng nịu cười và đỡ lời ngay :

- Ca thi phải nên đối xứng, thơ thì cần phải có người họa. Đại tiên sinh tài cao như vậy khiến Song Thành này cảm thấy ngứa cổ và cũng muốn ngâm một bài thơ cổ của Lý Thanh Liên để bêu xấu trước mặt hai vị nhé?

Với giọng ngâm rất dịu dàng, lắng nghe không khác gì tiếng hạc kêu ở trên chín tầng trời đang rót xuống mâm ngọc, nàng ung dung ngâm bài thơ Mộng Du Thiên Mụ của Lý Thanh Liên.

Song Thành vừa lên tiếng ngâm thì Độc Cô Ngọc đã cảm thấy dễ chịu, khoan khoái tức thì. Dù tai vẫn còn nghe thấy tiếng ngâm của Kiều Huyền, nhưng tiếng ngâm của Song Thành lại như tiên nhạc, lấn át hết tiếng ngâm của đối phương, khiến Kiều Huyền không làm gì nổi ba người.

Độc Cô Ngọc thở hắt ra một cái, đưa mắt liếc nhìn, thấy Tiểu Ngọc đứng bên cạnh mình bỗng nín cười, vẻ mặt nghiêm nghị, xécher ngực đôi lông mày

liều lên, mắt phượng lộ vẻ oai nghi và nhìn thẳng vào người Kiều Trinh.

Lúc ấy Kiều Trinh tay phải cầm bút để ngang ngực, mặt rất gay gắt và chăm chú nhìn Kiều Huyền.

Y biết trận đấu sinh tử rất đặc biệt này lại còn nguy hiểm hơn là thắng tay đấu với nhau, hề sơ xuất một chút nội tạng sẽ bị đứt từng khúc ra mà chết nên y lo ngại khôn tả.

Y lại đưa mắt nhìn quanh một vòng, bỗng giật mình đến phất một cái. Thì ra những đồng lá rụng đầy mặt đất lúc này đã biến đâu mất hết. Lúc ấy tiếng ngâm của Kiều Huyền càng lúc càng cao, không khác gì sóng nổi ngoài khơi, muôn ngựa đua chạy, oai mãnh tuyệt luân.

Còn Song Thành cũng thế, càng ngâm càng cao, nhưng nhỏ như một sợi chỉ bạc, tiến thẳng lên trên trời xanh, vừa dẻo dai, vừa liên miên bất tuyệt, hầu như đang cuốn chặt những tiếng ngâm cứng rắn của Kiều Huyền. Tiếng ngâm nga của Kiều Huyền oai mãnh đến đâu thì tiếng ngâm nga của nàng lại càng âm bấy nhiêu. Dần dần mặt của Kiều Huyền đã đỏ mồn hời, còn mặt của nàng ta thì như bông hoa sắp nở, an nhàn, thanh thoi khôn tả.

Kiều Trinh tay cầm cái bút to bằng cánh tay trẻ con đã từ từ giơ lên trên cao thì đằng này cánh tay trắng như tuyết của Tiểu Ngọc cũng từ từ giơ lên trước ngực.

Chỉ còn ba câu nữa là ngâm xong bài thơ Lư Sơn Dao, tiếng ngâm của Kiều Huyền bỗng trầm xuống, rồi lại nổi lên như sấm sét và cũng như tiếng trống trận, từng câu từng chữ một đều làm rung động trái tim của người khác. Gió lốc nổi lên từ phía, khiến trời đất cũng phải biến sắc, cây cối cũng phải rung động hoài.

Độc Cô Ngọc cảm thấy như bị một cái búa tạ đánh trúng, nặng nề khó thở thì Song Thành đã cười nũng nịu và tiếng oanh cũng nổi lên. Lần này nàng lại ngâm bài Lạc Dương nữ nhi của Vương Ma Cật, từng câu từng chữ sắc bén không khác gì lưỡi dao bạc và cũng như tiếng khánh ngọc kêu rất giòn. Nhất thời tiếng ngâm của hai người càng lúc càng lớn. Thật là một trận đấu hiểm có trên trần gian này, người ngoài khó mà hay biết, chỉ tưởng là hai người đang thi đua ngâm thơ thôi, nhưng có biết đâu tiếng ngâm có thể làm cho người nghe đứt gan đứt ruột được.

Độc Cô Ngọc càng nghe càng hoảng sợ, càng hổ thẹn. Đến lúc này chàng mới biết tuyệt nghệ chân chính thật là trời đất bao la. Chuyện kỳ lạ như thế nào cũng có, võ học như bề bề, sâu không thấy đáy. Chàng đưa mắt nhìn vào trong đấu trường thấy Kiều Huyền đã run lẩy bẩy, mồ hôi đã đổ ra như tắm.

Còn Song Thành tuy sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng thần sắc vẫn an nhàn. Hiển nhiên qua trận đấu đặc biệt thi đua nội lực chân khí này Song Thành đã thắng thế.

Độc Cô Ngọc thấy thế mới yên tâm, thở hắt ra một tiếng. Nhưng chàng bỗng thấy Kiều Trinh chẳng nói chẳng rằng, đã rung động cây bút không lồ, ngòi bút bằng lông sài lang đã hóa thành một chùm ánh sáng và cũng như một trận mưa hoa, đang nhắm đầu ba người bổ xuống.

Tuy đó chỉ là trăm nghìn sợi lông thú mềm nhũn, nhưng khi do tay của một cao thủ thượng thặng ném ra có khác gì trăm nghìn mũi tên sắc bén đâu?

Chùm ô quang nhanh như điện chớp bay tới. Song Thành đứng ở phía trên nên tất bị trúng trước. Nàng không còn kịp tránh né, nhưng sự thực không cho phép nàng được phân tâm chút nào. Độc Cô Ngọc thực không ngờ trông thấy một giai nhân tuyệt sắc, yếu kiều như thế kia sắp bị chết dưới trăm nghìn sợi lông...

Tiểu Ngọc bỗng cười khẩy một tiếng và nói :

- Quân dê hèn thật. Ngươi hãy xem bốn cô nương hoàn lại cả vốn lẫn lãi cho coi.

Nói xong nàng giơ cánh tay mềm mại lên, nhắm chùm ô quang vỗ luôn một chưởng.

Trăm nghìn sợi lông sài lang lúc ấy bỗng biến thành trăm nghìn mũi kim sắc bén sắp bay tới người của Song Thành thì đột nhiên bị đẩy lui bay ngược trở lại và còn đi nhanh hơn trước.

Kiều Trinh đang tủm tỉm cười bỗng thấy Tiểu Ngọc ra tay như vậy, mặt liền biến sắc, vội lui về phía sau tránh né và thất kinh hỏi :

- Đại La Án! Con nhãi nguoi là môn hạ của ai?

Y vừa hỏi xong thì tiếng ngâm kêu như sấm với tiếng kêu như khánh ngọc đều im lặng, nhất thời gió đình, khí tĩnh, không khí như bỗng đóng băng lại, tĩnh mịch như chết vậy.

Song Thành vẫn nghiêm nghị đứng yên, da mặt chỉ hơi nhợt nhạt một chút thôi.

Còn Kiều Huyền thì mồ hôi toát ra như tắm, thở hổn hển, hai mắt lơ đãng, ngẩn người ra hết nhìn Song Thành lại nhìn Tiểu Ngọc.

Độc Cô Ngọc như người nằm mơ thức tỉnh, vội chạy tới cạnh Song Thành hốt hoảng hỏi :

- Thành cô nương có việc gì không?

Song Thành nhìn chàng tủm tỉm cười và đáp :

- Đa tạ tướng công, tỳ nữ không có việc gì hết!

Độc Cô Ngọc lúc ấy mới yên tâm, thở nhẹ một cái và nói tiếp :

- Như vậy thực may mắn lắm, nếu vì tại hạ mà...

Song Thành vừa đỡ lời :

- Vì tướng công, dù từ nữ có bị tan xương nát thịt cũng không dám ca thán nửa lời.

Thấy nàng ta nói như vậy, chàng càng cảm động thêm, vội nói tiếp :

- Thành cô nương..

Vì quá cảm động, chàng chỉ nói được ba chữ “Thành cô nương..” thôi, không sao nói tiếp được nữa.

Song Thành tủm tỉm cười, với giọng dịu dàng đỡ lời :

- Tướng công đừng có nói năng gì nữa, nhưng xin chớ quên hai việc mà chị em tỳ nữ đã cầu khẩn. Được như vậy chị em tỳ nữ đã toại nguyện lắm rồi.

Nói xong, nàng quay đầu lại, tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Đại tiên sinh tài cao bậc đầu, thần công cái thế, Song Thành đã lãnh giáo rồi, tạm gọi là miễn cưỡng nộp được võ lên cho thầy. Dám hỏi đại tiên sinh còn muốn chỉ giáo kinh sử, thi tập gì nữa không?

Kiều Huyền gượng cười một tiếng, thờ dãi đáp :

- Môn Thôi Tâm Đãng Phách Ly Hồn Ma Âm của lão phu mấy chục năm nay không ai địch nổi, không ngờ ngày hôm nay lại bị con nhỏ nguoi đánh bại. Nói về công lực thì lão phu kém dèo dai. Mấy câu thơ đầu không nói làm gì, nhưng mấy câu sau lão phu sử dụng dương cương thì nguoi lại sử dụng âm nhu, lấy hòa chế mãnh, lấy nhu khắc cương. Người khôn ngoan và thông minh như thế khiến lão phu phải chịu lép vế và thua một cách tâm phục, khẩu phục, còn biết nói năng ra làm sao nữa.

Nhưng có một điều này, lão phu vẫn còn thắc mắc không hiểu, môn Đại La Ấn đã thất truyền hàng trăm năm rồi mà sao nhỏ em nguoi lại biết, có thể cho lão phu được rõ sư môn không?

Song Thành lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Chắc Đại tiên sinh đã trông lầm rồi, chứ Đại La Ấn là thiên cổ tuyệt học, chị em Song Thành tôi làm gì có duyên phúc ấy. Nhưng tôi có thể nói cho đại tiên sinh hay là chương pháp đó tuy không phải là Đại La Ấn nhưng oai lực không kém gì Đại La Ấn.

Kiều Huyền tưởng là thực, thờ dãi một tiếng và nói tiếp :

- Bất cứ con nhỏ này có biết Đại La Ấn hay không, nhưng câu chuyện ngày hôm nay đã khiến lão phu mất hết hùng tâm và cảm thấy già nữa quá rồi. Hà, nói ra chỉ tại chữ tham mà nên cả. Mấy chục năm nay lão phu vẫn nghênh ngang trong vũ nội, hiển hách trên võ lâm, rút cục ngày nay oai danh đã bị mất hết, anh em lại bỏ ta ra đi. Bài học này quả thực chua cay.

Nói tới đó, y lại gượng cười và dẫn Thân Bút Kiều Trinh quay đầu thung thảng đi luôn.

Song Thành nhìn theo hình bóng của hai người, trầm ngâm giây lát bỗng lên tiếng kêu gọi :

- Hai vị hãy khoan đã.

Hai ông già ngạc nhiên vô cùng, đều ngừng chân, quay người lại hỏi :

- Con nhỏ còn muốn nói gì nữa?

Song Thành tủm tỉm cười và đáp :

- Hai vị nhớ năm xưa đơn chương diệt Tứ thánh không? Đồ đệ không bao giờ dám nói tên hủ của sắp ra. Tiểu bối chỉ có thể nói cho hai vị biết, tài ba của chị em tiểu bối là gián tiếp học hỏi được của cụ ấy đấy.

Cả hai đều giật mình đến thót một cái, Kiều Huyền thất thanh hỏi :

- Như vậy chả lẽ bà ta...

Song Thành nghiêm nghị đáp :

- Cụ ấy đã luyện tới mức kim cương bất hủ rồi.

Hai ông già lại càng kinh hãi thêm và hỏi tiếp :

- Thảo nào, nếu không phải là bà ta thì có ai xứng đáng có hai nữ tỳ tài ba như thế?

Nói tới đó, Kiều Huyền lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Thực là sông Trường giang làn sóng sau đê làn sóng trước, anh hùng xuất tự thiếu niên có khác. Không tới ba năm nữa, vũ nội bao la này sẽ thuộc thế lực của người tuổi trẻ chứ không sai. Chúng ta mấy lão già này chỉ nên chết già trong núi hoang thôi. Từ giờ trở đi, anh em lão phu không nói đến võ công nữa, phiền cô bé về hỏi thăm bà ấy hộ anh em lão phu.

Lần này anh em y mới đi hẳn. Chỉ trong giây lát đã khuất bóng ở trong rừng rậm ngay.

Hai ông già vừa đi khỏi, Tiểu Ngọc bỗng thò tay vào trong túi lấy một vật gì ra, nhét vội vào mồm Song Thành rất nhanh. Chỉ thấy Song Thành gượng cười một tiếng rồi ngồi ngay xuống đất điều công vận tức...

Lúc này Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ, đang định lên tiếng hỏi thì Tiểu Ngọc đã lắc đầu gượng cười nói trước :

- Tướng công khỏi lo ngại, chị Thành chỉ hơi hao tổn chân khí thôi. Đã có linh dược và điều tức một hồi là vô sự ngay.

Thấy vẻ mặt của Tiểu Ngọc rất vui tươi, chàng mới biết nàng không nói dối mình nên thở nhẹ một cái. Nhưng chàng nghĩ tới người ta vì mình phải gian lao như thế, trong lòng lại áy náy liền.

Tiểu Ngọc lại thở dài nói :

- Thanh Thành tứ hữu quả thực là người có tài, nếu chị Thành không nhanh trí làm cho anh em họ bất hòa, khiến Địch Cuồng với Ngư Tiên bỏ đi thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Và cũng may chị ấy cố gắng chịu đựng nỗi, không để lộ một chút sơ hở gì cả, không làm mất một tí oai danh nào của cụ ấy, lại còn mưu hoạch chiến thắng được một cách bất ngờ như thế thì dù chị ấy có bị thương một chút cũng xứng đáng lắm.

Độc Cô Ngọc bỗng lên tiếng hỏi :

- Hai vị nói cụ ấy là vị kỳ nhân nào thế?

Tiểu Ngọc rất thông minh, nghe thấy chàng hỏi như vậy đã hiểu ý ngay, chớp nháy đôi mắt mấy cái liền đáp :

- Tỳ nữ đã nói sau này tướng công thế nào cũng sẽ rõ, xin thứ lỗi lúc này tiểu tỳ không thể thừa cùng được.

Độc Cô Ngọc thấy nàng trả lời như vậy, không dám hỏi thêm nữa.

Có ngờ đâu, Song Thành với Tiểu Ngọc không chịu nói rõ người kia là ai, khiến kết quả sau này sẽ thay đổi hẳn. Không biết đó có phải là ý trời hay không?

Một lát sau, Song Thành đã đứng dậy, vẻ mặt đã tươi tỉnh như trước liền.

Độc Cô Ngọc thấy thế mừng rỡ khôn tả, định lên tiếng hỏi thì Tiểu Ngọc lại cướp lời :

- Tướng công, nơi đây không phải là đất lành đâu. Trận đấu vừa rồi thế nào cũng đã đồn đi rất xa, tuy người của các đại môn phái chưa tới ngay được nhưng Âm Sơn Lê Hạo thế nào cũng sẽ tới trước có lẽ y đã tới chỗ trước đây chừng nửa dặm rồi, có chuyện gì chúng ta nên vừa đi vừa nói thì hơn.

Độc Cô Ngọc nhận thấy nàng ta nói rất có lý nên khen ngợi thầm và vội nhảy lên ngựa phóng đi luôn.

Song Thành bỗng cười và nói :

- Ngọc muội nói rất có lý, nhưng tiếc thay đã hơi muộn rồi...

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái. Tiểu Ngọc kêu ồ một tiếng, hai má đỏ bừng, vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh tìm kiếm.

Song Thành cười khì một tiếng, không thèm quay đầu lại mà lớn tiếng rằng :

- Lê Hạo có thể ra được rồi, chả lẽ phải đợi chờ chúng ta mới mới chịu ra hay sao?

Theo lý ra, sự nhận xét của Song Thành ắt không lầm chút nào thì Lê Hạo phải ra ngay mới phải.

Ngờ đâu, nàng nói xong không thấy Lê Hạo nhảy ra, trái lại chỉ cảm thấy trong rừng yên lặng như tờ thôi.

Như vậy, không những Độc Cô Ngọc với Tiểu Ngọc đều cảm thấy ngạc nhiên mà cả Song Thành cũng thất sắc, nghĩ bụng :

“Tai của ta không khi nào lại lâm đến như thế được. Rõ ràng khi ta đang điều tức đã có người lên vào núp trong rừng. Khinh công của người ấy cao siêu lắm. Trừ Lê Hạo ra không còn ai vào đó nữa. Sao ta đã nói toạc ra như vậy mà vẫn không thấy y hiện thân. Chả lẽ y đã bỏ đi rồi chăng? Không khi

nào! Y đã tới Nam Hoang này, khi nào y lại chịu trở về tay không? Hơn nữa, lúc này vẫn còn nghe thấy tiếng thở rất nhẹ...”

Nàng ngẫm nghĩ một hồi rồi đột nhiên quát bảo :

- Ngọc muội, cẩn thận! Tướng công..

Nàng vừa nói vừa phi thân tới một cây cổ thụ to vừa một người ôm ở chỗ cách ba người đang đứng chừng hơn mười trượng. Thân pháp của nàng rất đẹp. Sau khi nàng vừa lần khuất vào phía sau cây cổ thụ lại nghe thấy tiếng kêu gọi thất kinh của nàng :

- Ngọc muội, mau ra đây!

Độc Cô Ngọc với Tiểu Ngọc nghe thấy tiếng kêu gọi ấy đều giật mình kinh hãi, vội chạy tới phía sau cây cổ thụ kia.

Song Thành vẫn bình yên như thường, nhưng chỉ đứng chờ người ra, về mặt ngờ ngác thôi.

Một cảnh tượng đã hiện ra ở sau cây cổ thụ khiến Độc Cô Ngọc với Tiểu Ngọc hai người cũng đều kinh ngạc và rùng mình không tả.

Sự nhận xét của Song Thành không lầm chút nào, quả thật Lê Hạo đã lên vào trong rừng và ẩn núp ở cây cổ thụ ấy. Nhưng lúc này y đã mất hết oai phong, tựa như người đang ngáy ngủ chưa tỉnh và uể oải ngồi ở dưới gốc cây.

Hiển nhiên tên ma đầu cái thế ấy đã bị người ta điểm huyết mê rồi mà lại bị điểm bằng thủ pháp cách không đã huyết nên mới khiến ba người phải kinh ngạc như thế.

Trên yếu huyết ngũ của Lê Hạo còn có một cái lá xanh và trên thân cây, chỗ cách đỉnh đầu của y ba thước đã bị người ta dùng chưởng lực chặt mất một miếng vỏ cây.

Người đó còn dùng chỉ lực viết những chữ như sau :

“Ngẫu nhiên đi qua đây thấy Tiểu Xú đang rình rập, nhưng nương tay để cho y ngủ ba khắc thôi. Nơi đây không phải là đất lành, độc xong những chữ này nên rời ngay đi.”

Chữ rất đẹp khắc vào trong thân cây ba phân tựa như dùng dao cắt vậy, nhưng bên dưới không thấy ký tên.

Âm Sơn Lê Hạo nổi tiếng là một tên ma đầu có võ công rất cao siêu, nay bị người ta dùng lá cây điểm vào yếu huyết như thế, nếu đồn ra bên ngoài thật không ai dám tin.

Ba người đứng ngăn người ra xem một lúc và cả ba đều có hai thứ ý nghĩ khác nhau.

Độc Cô Ngọc thì cho nơi đây gần Phạm Tĩnh Sơn, chắc thế nào cũng là vị kỳ nhân mà Bách Hiểu lão nhân đã nói, đi qua đây thấy thế liền trùng phạt tên ma đầu.

Nhưng tại sao ông ta lại không hiện thân ra để đưa mình đi Phạm Tĩnh Sơn? Hay là ông ta chưa biết mình đã được Bách Hiểu lão nhân giới thiệu tới?

Còn hai nàng thì lại cho là chủ nhân của hai nàng ra tay. Nhưng bút tích của chủ nhân hai nàng như thế nào tất nhiên hai nàng phải biết rõ. Nay thấy bút tích ở trên cây lại không giống bút tích của chủ nhân mình. Nhưng hai nàng tự tin, ngoài chủ nhân của mình ra, không ai có công lực cao siêu đến như thế.

Song Thành thở dài một tiếng rồi nói :

- Công lực của vị kỳ nhân này cao siêu thật. Ngọc muội xem, không những Lê Hạo bị cách không đã huyết kiềm chế mà cả cách cắt vỏ cây lẫn viết chữ để lại cũng đều được dùng thủ pháp cách không nốt. Thật là khiến ai cũng phải kính phục.

Tiểu Ngọc vẫn còn ngăn người ra, chưa nói năng gì thì Độc Cô Ngọc đã lên tiếng hỏi trước :

- Sao cô nương lại biết cả phương pháp điểm huyết lẫn viết chữ đều được dùng thủ pháp cách không như thế?

Song Thành từ từ cười đáp :

- Người đó có thể cách không dùng lá cây điểm huyết Lê Hạo thì chắc hẳn phải đến gần cắt vỏ cây để viết chữ làm chi. Tướng công không tin để nữ tỳ tìm chứng cứ ra cho mà coi.

Nói xong, nàng đi ra chỗ ngoài xa mười trượng, cúi mình nhặt một miếng vỏ cây, quay trở lại thở dài tiếp :

Công lực của vị cao nhân ấy quả thật cao siêu không thể tưởng tượng được. Tướng công thử xem, người đó đứng ở ngoài xa mười trượng vấy tay một cái đã hút được vỏ cây ngay, nên vỏ cây vẫn còn để lại ở nơi kia.

Nàng vừa nói vừa để miếng vỏ cây vào thân cây thấy quả đúng là vỏ của cây cổ thụ này.

Độc Cô Ngọc thấy thế cũng giật mình đến thót một cái, lạnh lẽo không nói năng gì.

Tiểu Ngọc liền xen lời nói :

- Vị cao nhân đã dặn bảo thì chúng ta phải nên đi ngay.

Song Thành gật đầu đáp :

- Ngọc muội nói phải, nhưng Lê Hạo...

Tiểu Ngọc vừa cười vừa đỡ lời :

- Thành tỷ không thấy chữ trên cây nói Lê Hạo phải ngủ ba khắc hay sao? Như vậy y chỉ ngủ xong ba khắc là sẽ tỉnh dậy ngay. Hơn nữa người đó còn dặn bảo cho chúng ta biết, là thủ pháp của người ấy, chúng ta không thể nào giải được đâu. Những kẻ hung ác như thế này cứ để mặc cho thú dữ, hà tất phải lo ngại hộ y làm chi? Lúc này chúng ta muốn giết y chỉ cần dùng một ngón tay điểm một cái là y sẽ chết liền. Nhưng bao giờ chúng ta lại có hành vi tiểu nhân ấy.

Song Thành tủm tỉm cười, quay lại nói với Độc Cô Ngọc rằng :

- Mời tướng công lên ngựa.

Thế rồi ba người lại phóng ngựa đi núi Phạm Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tiếng đàn giải nguy

Phạm Tinh sơn ở về phía Đông Bắc tỉnh Quý Châu. Dãy núi này dài hàng trăm dặm, nhưng núi Phạm Tinh ở nơi chính giữa là ngọn cao nhất.

Trên dãy núi Phạm Tinh có rất nhiều khu rừng già và cũng có những cây thảo mộc kỳ lạ hiếm thấy ở Trung nguyên.

Đã có nhiều rừng già thì tất nhiên phải có nhiều kỳ cầm dị thú, và thêm những thác nước ở trên núi đổ xuống càng làm cho Phạm Tinh thêm âm thầm, thần bí, hiểm ác và lạnh lùng.

Vì những lý lẽ trên, rất ít người dám đi sâu vào trong núi, nhất là lúc chiều tối lại càng vắng bóng người thêm.

Hôm đó mặt trời đang lặn. Con đường hiểm ác đi sâu vào trong núi Phạm Tinh bỗng có ba con người, một đen hai trắng, trên có người cỡi.

Thư sinh áo trắng đi ở giữa, hai bên hai thiếu nữ tuyệt đẹp, một mặc áo xanh, một mặc áo đỏ, đang thùng thảng tiến vào trong núi. Không cần phải nói rõ, quý vị cũng biết đó là Độc Cô Ngọc từ xa vạn dặm tới đây tầm sư học võ rồi. Còn hai thiếu nữ là Song Thành với Tiểu Ngọc đi hộ vệ cho chàng.

Vì đã tới Phạm Tinh sơn rồi nên ba người đã hãm bớt tốc độ lại, tiến thẳng vào trong núi.

Độc Cô Ngọc cứ nhìn thẳng về phía trước, trong lòng rất kích động. Vì mục đích mà chàng mong đợi bấy lâu, đã trải qua không bao nhiêu gian truân, bây giờ đã tới nơi rồi thời không hồi hộp gây cản sao được?

Tiểu Ngọc bỗng tiến tới gần khẽ hỏi :

- Tướng công làm sao thế?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, ngo ngác hỏi lại :

- Cô nương nói gì thế?

Tiểu Ngọc ngẩn người ra giây lát mới thốt cười đáp :

- Tỷ nữ hỏi tướng công đang nghĩ ngợi gì thế? Tại sao lại thất thần như vậy?

Độc Cô Ngọc “ồ” một tiếng, rồi cười khi trả lời :

- Tại hạ nghĩ... nghĩ... suốt dọc đường được hai vị cô nương hộ tống, nhờ vậy mới qua khỏi bao nhiêu tai ách. Như ở trong rừng rậm lúc Tử hạo mới xuất

hiện và lúc Lê Hạo quay trở lại, nhưng lại không thấy người của các đại môn phái xuất hiện. Bây giờ đã tới núi Phạm Tinh rồi, chắc họ không tới nữa đâu.

Tiểu Ngọc gật đầu chưa kịp nói thì Song Thành đã đỡ lời :

- Chưa chắc...

Độc Cô Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Song Thành đáp :

- Theo sự nhận xét của tỷ nữ thì người của các đại môn phái không chịu buông tay ngay như thế đâu.

Tiểu Ngọc xen lời hỏi :

- Sao Thành tỷ lại biết như vậy?

Nhìn Tiểu Ngọc một cái, Song Thành mới trả lời :

- Giản dị lắm, hiệu lực của Mặc Ngọc Lệnh Phù đã mất mà trọng bảo trấn sơn của họ rất quan trọng nên thế nào họ cũng phải lấy lại cho kỳ được, vì vậy không khi nào họ lại chịu buông tay đâu.

Tiểu Ngọc lại hỏi tiếp :

- Thành tỷ nói rất có lý, nhưng tại sao suốt dọc đường không thấy tung tích của họ?

Song Thành gượng cười đáp :

- Vấn đề này dễ giải thích lắm, Thương Sơn tứ hạo định tâm chờ đợi chúng ta tất nhiên là phải để cho chúng ta gặp họ trước. Còn các đại môn phái có ai dám gây hấn với Tứ hạo? Lại nói đến Lê Hạo thì công lực của ai dù có thâm hậu đến đâu cũng không thể so sánh với y được. Cho nên họ thấy Lê Hạo xuất hiện, họ lại càng không dám lộ mặt ra, đồng thời họ biết tướng công đã có chị em chúng tôi hộ tống thì các vật báu trấn sơn không khi nào bị lọt vào tay của Tứ hạo với Lê Hạo đâu..

Tiểu Ngọc trợn ngược đôi lông mày liễu lên đỡ lời :

- Họ đã biết Tứ hạo với Lê Hạo cũng không cướp được những vật ấy, chả lẽ họ lại mạnh hơn bọn người kia mà dám đón đường chúng ta hay sao?

- Điều này khó nói lắm. Ngọc muội thử nghĩ xem nếu họ không nghĩ gì đến đạo nghĩa của võ lâm mà dùng Thiếu Lâm bốn tôn giả với Võ Đang song thần kiếm đối phó ngu tỷ còn để Nga Mi tam lão với Hoa Sơn tam chân hợp sức đấu với hiền muội,

Tiểu Ngọc nghe nói mặt hơi biến sắc, hiển nhiên nàng cũng nhận thấy việc này rất nghiêm trọng và Song Thành phân tích không sai chút nào.

Song Thành tùm tùm cười nói tiếp :

- Ngoài ra, bao giờ chị em chúng ta cũng còn phải quan tâm đến sự an nguy của tướng công nữa. Nếu chúng ta không quán xuyến nổi, để tướng công bị họ đem đi, thì không những chuyện đi này của chúng ta hóa thành công dã tràng mà chúng ta cũng không còn mặt mũi nào trở về gặp cụ ấy nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói chỉ cau mày lại chứ không nói năng gì.

Tiểu Ngọc bồng hân học đỡ lời :

- Nếu quả có chuyện ấy, về phần tôi thế nào cũng phải cho họ một trận nên thân, đánh cho họ nằm lăn ra đất, không cử động được mới thôi.

Song Thành vẫn tùm tùm cười và thùng thảng nói tiếp :

- Phải, không riêng gì Ngọc muội mà cả tôi cũng thế. Nhưng dù sao chúng ta cũng chỉ hạ được một phần nào thôi chứ làm sao mà hạ được hết bọn họ đông đảo như thế, rút cục tướng công vẫn bị họ đem đi. Thử hỏi hiền thân như thế có ích lợi gì không?

Tiểu Ngọc nghiêng răng mỉm môi nói tiếp :

- Lúc ấy tiểu muội phải đuổi theo cướp lại cho được tướng công mới thôi.

Song Thành thốt cười nói tiếp :

- Oai phong lắm! Sát khí lắm! Ngọc muội phải biết các môn phái đã xuất động hết cao thủ, thì tất nhiên số người của họ còn đông hơn thế nữa. Họ đã mất vật báu trấn sơn thì sự giới bị của họ khi bắt được tướng công rất nghiêm mật, khi nào họ lại chịu để cho Ngọc muội cướp lại cũng như khi nào họ để cho Ngọc muội xông được lên núi một cách dễ dàng? Dù Ngọc muội có xông được lên trên núi đi chăng nữa, thử hỏi Ngọc muội có biết họ giấu

tướng công ở đâu không?

Tiểu Ngọc định trả lời, thì Song Thành đã xua tay nói tiếp :

- Ngu tử biết thế nào Ngọc muội cũng đi khắp các đại môn phái tìm kiếm cho kỳ được, không quản ngại gì tường đồng vách sắt hay đầm rồng hang hổ. Dù cho Ngọc muội đoạt lại được tướng công đi chăng nữa, thử hỏi liệu chúng ta có thể rửa được mối sỉ nhục của tướng công vì sự thất thủ của chúng ta không? Chúng ta có còn trở vào Nam Hoang, lên núi Phạm Tĩnh lần thứ hai nữa không? Và như vậy có phải là chúng ta làm phí mất bao nhiêu thời giờ một cách vô ích không?

Không sao trả lời được, Tiểu Ngọc nửa khóc nửa cười, có vẻ hờn giận nói tiếp :

- Ai chả biết Thành tỷ là Gia Cát tái sinh, tiểu muội thì cãi làm sao được với Thành tỷ? Vậy Thành tỷ có mưu kế gì thì nói mau lên?

Song Thành thốt cười hỏi lại :

- Ngọc muội không hỏi ngu tử mà lại còn trách người ta!

Độc Cô Ngọc nghe tới đó bỗng xen lời hỏi :

- Theo cao kiến của Thành cô nương thì nên làm thế nào?

Song Thành không ngờ Độc Cô Ngọc lại hỏi kẻ mình, nàng bẽn lèn đáp :

- Tỷ nữ nói bông với Ngọc muội, tướng công lại tướng thực...

Nói tới đó, nàng đưa mắt liếc nhìn chung quanh một vòng rồi nói tiếp :

- Tỷ nữ đoán chắc họ thế nào cũng đã tới gần đây rồi và cũng sẽ như Thương Sơn tứ hạo, ngồi ở đằng trước đợi chờ chúng ta.

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái, vội đưa mắt nhìn về phía trước.

Nhưng chàng chỉ thấy núi Phạm Tĩnh như là một con ác quỷ trùm một cái áo choàng đen lên trông rất rùng rợn thôi, chứ không thấy một bóng người nào cả? Nhưng chàng biết xưa nay Song Thành đoán việc gì cũng không sai chút nào, tuy vậy bây giờ chàng lại không sao tránh khỏi được sự thất vọng.

Tiểu Ngọc cũng đưa mắt tìm kiếm, mắt của nàng sắc bén hơn Độc Cô Ngọc nhiều, nhưng nàng cũng không thấy gì hết. Mặt đã lộ vẻ hoài nghi, liếc nhìn Song Thành một cái và hỏi :

- Chả hay quẻ bói của Thành tỷ lần này sai hay là đúng?

Song Thành đáp :

- Quẻ bói của Gia Cát Võ Hầu có bao giờ sai được?

Tiểu Ngọc đỡ lời :

- Chưa chắc đã hoàn toàn đúng hết. Thành tỷ không thấy hay sao, chính ông ta cũng đã dùng lầm tên Mã Tắc ngu xuẩn là gì?

Song Thành cười khanh khách và nói tiếp :

- Dù người ta thông minh đến đâu thế nào cũng phải có một sự thất vọng nho nhỏ. Ở Giai Đình Gia Cát Võ Hầu dùng lầm Mã Tắc, đó chỉ là một sự lỗi lầm rất nhỏ ở trong đời ông ta thôi.

- Nhưng sự ảnh hưởng lại rất lớn, suýt làm cho Hậu Hán bị mất ngay tại đó.

- Thôi, Ngọc muội đừng có cãi vã những lời lẽ vô ích như thế nữa, ngu tử dám chắc họ thế nào cũng ẩn thân ở chỗ sơn khẩu, định xuất kỳ bất ý nhảy ra bắt giữ chúng ta. Nếu họ cho chúng ta là ngu xuẩn, không biết gì, không hề đề phòng chút nào thì họ lại còn ngu xuẩn hơn. Hiện giờ đã sắp tới sơn khẩu rồi, Ngọc muội phải cẩn thận bảo vệ tướng công mới được.

Ngựa đi rất nhanh, ba người thoảng chốc đã tới gần sơn khẩu. Tiểu Ngọc không dám coi thường nên vội tiến lên đi cạnh Độc Cô Ngọc.

Đột nhiên ở trong sơn khẩu có một tiếng Phật hiệu vọng ra, làm cho bốn bề sơn cốc đều có tiếng vang vọng tới.

Ba người vội gò cương lại, Song Thành cười phì và nói :

- Sao lão hòa thượng không nói to tí nữa, để trấn động cho núi Phạm Tĩnh này xụp đổ có hơn không?

Nàng chưa nói dứt đã có mười hai cái bóng đen ở trong sơn khẩu nhảy ra đứng án ngữ ở trước đầu ngựa của ba người liền.

Những người đó chính là các tay cao thủ hạng nhất của các đại môn phái :

Thiếu Lâm tứ tôn giả.

Võ Đang song thần kiếm.

Nga Mi tam lão.

Hoa Sơn tam chân.

Chỉ trừ Hoa Sơn nhị ông đã bị giết chết ở trên lầu Diễm Dương ra, còn thì đã tới đông đủ hết.

Song Thành thúc ngựa tiến lên mấy bước vừa cười vừa nói :

- Tôi đoán trước các vị thế nào cũng đợi chờ ở nơi đây, quả nhiên không sai chút nào! Nào, hòa thượng muốn gì nói ngay đi.

Tuệ Quả đại sư hơi ngần người ra một chút rồi chấp tay vái chào và đáp :

- A di đà phật! Tuy diệu dụng của Mặc Ngọc Lệnh Phù đã hết nhưng nếu hai cô nương không can thiệp vào việc này thì lão tăng với các người cũng không dám thất lễ.

Song Thành chớp nháy đôi mắt một cái và xéch ngược đôi lông mày liễu lên hỏi tiếp :

- Lão hòa thượng nhanh nhẩu thực. Nếu chị em chúng tôi nhất định lý đến việc này thì thế nào lão hòa thượng cũng phải ra tay thất lễ phải không?

Tuệ Quả đại sư nghiêm nghị đáp :

- Người đi tu không bao giờ nói dối ai hết. Lão tăng các người thừa lệnh của chương môn vì vật báu trấn sơn mà bắt buộc phải táo bạo như thế này.

Song Thành cười như điên khùng nói tiếp :

- Sao lão hòa thượng với các người lại không phân biệt phải trái như vậy? Các người có biết chị em chúng tôi thừa lệnh ai đến bảo vệ vị tướng công này không? Lão hòa thượng có biết vị tướng công này đi từ núi Thái Mục ở phía đông tỉnh Phúc Kiến, đi xa hàng vạn dặm thành tâm đến núi Phạm Tĩnh này để làm chi không? Lão hòa thượng có biết trong núi Phạm Tĩnh này có vị nào ẩn cư không? Chả lẽ các người nhất định phải trông thấy mưa máu, gió tanh, khiến võ lâm sa xuống vạn kiếp rồi mới chịu buông tay phải không?

Vị giai nhân này quả thực lợi hại. Nàng đã ngấm ngầm vận hết chân khí lên núi, có lẽ người ở ngoài xa một dặm cũng có thể nghe thấy tiếng của nàng được. Hiển nhiên là nàng có dụng tâm riêng.

Tuệ Quả đại sư nghe thấy Song Thành nói như vậy liền niệm một tiếng Phật hiệu rồi nghiêm nghị nói tiếp :

- Lão tăng chỉ biết đòi lại vật báu trấn sơn thôi chứ không biết gì hết, cô nương đừng có phí hơi mất sức như thế làm chi?

Nói tới đó lão hòa thượng phất tay một cái, trầm giọng bảo những người đứng quanh đó rằng :

- Các vị đạo hữu mau ra tay, nếu chậm trễ sẽ có sự biến đổi đây.

Hiển nhiên vị cao tăng của cửa Phật này cũng là người rất thông minh, đã hiểu ý định của Song Thành như thế nào rồi nên mới bảo các người ra tay mau như vậy.

Tiếng nói của lão hòa thượng vừa dứt, thì ba vị tôn giả ở phía sau đã niệm một tiếng Phật hiệu rồi cùng nhảy xổ lại tấn công Song Thành nhanh như điện chớp và oai mãnh tuyệt luân.

Song Thành vội nhảy xuống ngựa, nàng tự biết trận đấu này có thể thắng chứ không được bại, nên nàng cười khẩy một tiếng, giờ Đại La Ấn tuyệt học thiên cổ ra.

Ba tôn giả đã thấy công lực của hai vị giai nhân tuyệt thế này rất kinh người ở lầu Diễm Dương rồi, nên không dám chậm trễ, vội giơ sáu chương lên định liên tay chống đỡ, nhưng bỗng nghe thấy Tuệ Quả thất kinh kêu la :

- Ba vị sư đệ mau rút lui, đây là Đại La Ấn đấy!

Ba tôn giả thấy thế giật mình kinh hãi, vội lui ngay về phía sau thực nhanh.

Song Thành đưa mắt nhìn Tuệ Quả đại sư một cái, cười nũng nịu nói :

- Kể ra lão hòa thượng cũng sành mắt đấy!

Hình như có tâm sự gì rất quan trọng và rất khó giải quyết nên bộ mặt lúc ngần ra, lúc cau mày lại, Tuệ Quả đại sư cứ lẳng lặng đứng yên ở đó không nói

năng gì.

Các người khác cũng vì ba chữ Đại La Ân đều hoảng sợ mà không ai dám tiến lên nữa.

Đột nhiên Tuệ Quả đại sư tròn tròn xoe đôi mắt lên, tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, vẻ mặt rất nghiêm trang, trầm giọng nói tiếp :

- Người ta sống ở trên đời không ai thoát khỏi được cái chết, nay vì vật báu trấn sơn, lão tăng các người dù có phải chôn thân vùi xác ở chốn núi hoang này cũng không tiếc chút nào. Các vị đạo hữu, chúng ta cùng lên cả đi.

Nói xong, y dẫn ba vị tôn giả với Võ Đang song thần kiếm nhảy xổ tới tấn công Lưu Song Thành, còn Nga Mi tam lão cùng Hoa Sơn tam chân thì tấn công Tiểu Ngọc.

Thế là trận đấu sinh tử và hiểm có trong võ lâm đã bắt đầu mở màn ở chỗ sơn khẩu của núi Phạm Tinh ngay tức thì.

Người của các đại môn phái đều là những người có tên tuổi lâu năm, mà bất chấp cả luật lệ của võ lâm, sáu người liên tay đấu với một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy và còn giờ toàn lực ra tấn công nữa.

Độc Cô Ngọc thấy thế máu nóng sôi lên sùng sục, tức giận khôn tả. Chàng xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, đôi ngươi đỏ ngầu, trông vẻ mặt rất rùng rợn. Chàng lầm bầm nói :

- Thực là bọn không phân biệt thiện ác gì cả. Lời nói của bốn vị thúc phụ quả thực không sai. Họ chỉ được cái tự cho mình là hiệp nghĩa, nhưng sự thực người nào người nấy bụng dạ còn kém bọn lục lâm nhiều. Độc Cô Ngọc ta thế phải dùng máu rửa các môn phái mới được.

Nghĩ như vậy chàng quát lớn một tiếng, phi thân xuống ngựa, nhảy xổ lại phía Tiểu Ngọc tấn công bọn người nọ, quên cả sự lợi hại và an nguy.

Quả đúng như Song Thành đã ước đoán. Người của các đại môn phái đã giờ hết tài ba tuyệt học ra để đối phó nên nhất thời đôi bên không ai được ai cả. Nhưng cao thủ đấu với nhau không người nào có thể phân tâm được một chút. Nay Độc Cô Ngọc có cử chỉ đột ngột ấy đã khiến Song Thành với Tiểu Ngọc không phân tâm không được nên hai nàng đã ngộ nguy hiểm ngay.

Tiểu Ngọc thấy thế trong lòng rất âu lo, dùng sức đẩy một chưởng và quát bảo :

- Tỳ nữ thất lễ!

Cũng phong của nàng đã đẩy Độc Cô Ngọc bắn ra ngoài xa hơn trượng, tuy không bị thương gì hết nhưng đã làm cho chàng đầu óc tỉnh táo luôn. Tiếp theo đó Song Thành lại quát bảo :

- Tướng công mau lên ngựa đi, đừng có lo ngại đến chị em tỳ nữ. Dù có tan xương nát thịt chị em tỳ nữ cũng không tiếc thân mà phải bảo vệ cho tướng công được an toàn.

Những lời nói khác gì những lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim của Độc Cô Ngọc khiến chàng càng tức giận thêm, đang định lên tiếng nói thì Tiểu Ngọc đã với giọng bi đát kêu gọi :

- Sao tướng công lại hồ đồ đến như thế! Tướng công còn đại thù đã trả được đâu, phải mau rút lui đi chứ đừng ở lại đây hy sinh một cách vô ích như vậy.

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái và lầm bầm tự nói rằng :

- Hai vị mắng chửi như vậy rất phải, nhưng Độc Cô Ngọc này là nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất, khi nào...

đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng kêu hự, vội ngừng đầu lên nhìn thấy cánh tay của Song Thành đã bị rách một vết thương, máu đã nhỏ ròng xuống.

Chàng thấy thế lại tức giận thêm, quát lớn một tiếng nhảy xổ ngay lại.

Song Thành thấy thế cả kinh kêu gọi :

- Tướng công...

Nàng có ý muốn đẩy lui chàng ta nhưng khốn nỗi không sao rảnh tay được và trông thấy chàng như điên khùng, xông lại tấn công Tuệ Quả đại sư một chưởng.

Tuệ Quả niệm một tiếng Phật hiệu, giơ tay áo lên khẽ phát một cái, Độc Cô Ngọc đã bị hất bắn tung ra ngoài xa. Lão hòa thượng như bóng theo hình nhảy xổ tới.

Song Thành với Tiểu Ngọc đồng thanh kêu gào, định liều mạng nhảy xổ lại cứu chàng nhưng đã muộn rồi. Bàn tay sắt của Tuệ Quả chỉ còn hai tác nữa là đánh trúng huyệt Kiên Tinh ở cánh tay phải của Độc Cô Ngọc...

Trong lúc nguy hiểm may may ấy thì đột nhiên có chuyện kỳ lạ xảy ra...

“Tung”

Một tiếng đồn rất thánh thót và rất rùng rợn tự trong núi Phạm Tĩnh vọng ra.

Tuệ Quả đại sư như bị cái búa nặng nghìn cân bổ trúng ngực, kêu “hự” một tiếng, ôm ngực và vội rút lui luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiếng đàn trong đêm

Bọn Độc Cô Ngọc ba người với cao thủ các đại môn phái thấy thế đều cả kinh thất sắc, vội ngưng tay ngay.

- Tướng công..

Song Thành với Tiểu Ngọc đồng thanh gọi một tiếng như vậy, quên cả mình đang bị thương, vội nhảy xổ lại chỗ gần Độc Cô Ngọc.

- Đứng yên.

Nga Mi tam lão đã phi thân ra ngăn cản, sáu chiếc tay áo vừa giơ lên định tấn công chị em Song Thành thì có ba tiếng đồn nổi lên tiếp :

- Tung, tung, tung...

Dùng tiếng đồn đã thương kẻ địch như vậy nếu công lực không luyện tới mức thượng thừa thì không sao làm nổi được như thế.

Trong hoàn vũ lúc bấy giờ không mấy ai có thể làm được như vậy, vì thế các cao thủ của các môn phái mới kinh hãi không thể tưởng tượng được.

Chỉ mấy tiếng đồn đột ngột và ngắn ngủi đó đã làm cho mười hai cao thủ rất lừng danh của các đại môn phái đều hoảng sợ đến đứng đờ người ra.

Lúc ấy chị em Song Thành đã chạy tới gần Độc Cô Ngọc để ý nhìn kỹ thấy chàng không việc gì. Hai nàng mới thở nhẹ rồi cùng quỳ ngay xuống đồng thanh nói :

- Tỳ nữ hộ vệ không được chu đáo, tội đáng vạn tử...

Độc Cô Ngọc vội né sang một bên và nói :

- Hai cô nương chớ nên quỳ như thế, tại hạ đâu dám. Mời hai cô nương đứng dậy đi.

Hai nàng mới từ từ đứng dậy. Song Thành với giọng nghẹn ngào nói tiếp :

- Cũng may tướng công không việc gì. Bằng không chị em tỳ nữ có chết vạn lần cũng không thể nào chuộc được lỗi lầm này.

Độc Cô Ngọc vừa ăn năn, vừa đau lòng và đỡ lời :

- Sao cô nương lại nói như thế, tại hạ bất tài đã làm lụy hai vị. Chả hay vết thương của Thành cô nương...

Uả nước mắt ra, Song Thành cũng vội đỡ lời :

- Vết thương của tỳ nữ không sao cả, xin tướng công cứ yên tâm.

Nói tới đó nàng cau mày lại, thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp :

- Cũng may vị cao nhân tiền bối này đã kịp thời ra tay cứu viện cho. Bằng không hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được...

Lời nói của nàng không sai chút nào. Nếu không được vị cao nhân ấy kịp thời dùng thần công siêu cổ tuyệt kim ra cứu viện thì lúc này không những Độc Cô Ngọc đã bị bắt giữ, mà cả hai nàng cũng không sao tránh khỏi được tai ách.

Vành trăng cong cong, đã leo sang phía tây lúc nào không hay, nên núi Phạm Tĩnh như bị một tấm màn đen rủ xuống càng làm cho không khí thêm thần bí.

Sau bốn tiếng đồn ấy không ai còn nghe thấy thêm một tiếng nào cả.

Mười hai cao thủ của các đại môn phái đều đứng yên như tượng gỗ, chẳng nói chẳng rằng và cũng không thấy cử động, chỉ thấy tà áo của họ bị gió thổi bay phất phới thôi.

Nhưng về mặt của người nào người nấy cũng đều nghiêm nghị và lộ hết sự kinh hãi với phần nộ. Chung quanh không khí đột nhiên giáng xuống rất thấp, nặng nề đến nỗi khiến người ta phải nghẹt thở.

Tuệ Quả đại sư, người đứng đầu Tứ tôn giả của Thiếu Lâm, với bộ mặt hiền từ, rung động đôi lông mày trắng cùng bộ râu bạc mấy cái, tiếp theo đó khê niệm Phật hiệu rồi hướng vào trong núi chấp tay cung kính vái chào và nghiêm nghị nói :

- Thiếu Lâm Tuệ Quả xin đại biểu đạo hữu của các đại môn phái đa tạ thí chủ đã nương tay tha chết cho.

Y đã dùng Thiền Môn Vô Tướng thần công để nói những lời đó để cố ý cho đôi phương nghe thấy chứ không phải là có ý thị oai gì cả.

Tuệ Quả lại lớn tiếng nói vọng vào trong núi tiếp :

- Thần công của thí chủ đã cái thế, siêu cổ chấn kim, Tuệ Quả chúng tôi tự biết địch không nổi. Nhưng vật báu trấn sơn quan trọng lắm, nếu không lấy lại được thì các đại môn phái sẽ hổ thẹn với tổ sư và cũng không muốn người đời sau mỉa mai chê cười. Tuy người này đã được thí chủ cứu giúp cho, nhưng Tuệ Quả có lời nói trước, hễ người này vào tới trong võ lâm, các môn phái thế phải liên tay đuổi lấy cho kỳ được trọng báu lại mới thôi, dù cho môn phái bị hủy, người bị chết hết cũng không tiếc.

Độc Cô Ngọc nghe nói càng tức giận thêm, xé đôi lông mày kiếm lên, chưa kịp nói năng gì thì đột nhiên trong núi đã có tiếng cười vọng ra lạnh lạnh như rỗng ngấm hồ tiêu và khiến những cây cối ở trong rừng như gấp phải trận gió bão rung động rất mạnh.

Tiếng cười chưa dứt thì đã có giọng nói rất lạnh lùng kèm theo vọng ra rằng :

- Lão hòa thượng người tào gan thực, với mấy lời nói này của người nếu là năm xưa thì không những người, mà cả chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn cũng không thể nào bảo tồn được. Người đi tu sao lại có hồn niệm như thế, chả lẽ vừa rồi mấy tiếng đòn của lão phu vẫn chưa quét sạch hết lửa giận của người hay sao? Trong môn phái mắt báu vật đó là việc riêng của các người, các người không phân biệt thị phi như vậy đã là ngu xuẩn rồi, lại còn ngang tàng dùng võ lực định bắt bỏ người ta như thế lại càng hồ đồ thêm.

Từ giờ phút này trở đi thăng nhò này đã là đệ tử duy nhất và cũng là đệ tử cuối cùng của lão phu. Sau này lão phu sẽ cho nó đến dứt khoát việc này với các người.

Nhưng bây giờ ai mà dám đụng đến một sợi lông chân của nó thì đừng có trách lão phu không nương tay. Lời nói của lão phu chỉ có thể thôi, còn đi hay ở là tùy ở như các người.

Tuệ Quả vừa nghe mặt vừa biến sắc luôn luôn, và y đã biết công lực của người đó rất lợi hại, nếu không biết điều rút lui ngay thì thế nào cũng khó mà thoát thân được, và quả thật người ta đã nương tay cho rồi, bằng không vừa rồi cả mình lẫn của người đó rất lợi hại, nếu không biết điều rút lui ngay thì thế nào cũng khó mà thoát thân được, và quả thật người ta đã nương tay cho rồi, bằng không vừa rồi cả mình lẫn mấy người kia cũng đều bị chết hết.

Y nghĩ như thế liền cung kính vái một lạy và đáp :

- Tuệ Quả xin cung kính nghe lệnh của ngài. Ngài là cao nhân đã có lời hứa như vậy thì tất nhiên không để cho bốn phái cùng các phái thất vọng. Tuệ Quả chúng tôi xin cáo từ về núi để đợi chờ lệnh cao túc giả lâm.

Nói xong y đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc với hai nàng một cái rồi dẫn các người đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ở trong bóng tối rồi.

Mọi người vừa đi khỏi thì hai nàng liền hướng vào trong núi quỳ xuống vái lạy và nói :

- Tiểu bối Lưu Song Thành, Tạ Tiểu Ngọc kính tạ tiền bối đã ban ơn cứu viện cho.

Một giọng nói rất lạnh lùng nhưng lại rất hiền từ trả lời rằng :

- Song Thành, Tiểu Ngọc vốn là tiên phẩm ở trên Dao Trì. Càng hiếm có hơn là hai người vừa học hỏi nhiều, vừa có cơ trí người, nói trắng ra là đáng lẽ lão phu phải cảm ơn hai vị mới đúng. Tấm lòng từ thiện của hai người đã tạo nên rất nhiều hậu phúc sau này, một chút thuốc viên đây là để giúp cho hai vị công lực càng được mạnh thêm chứ không phải là dùng để tạ ơn hai vị đâu, mong hai vị nhận cho. Trời đã tối rồi, hai vị cũng nên quay về đi.

Hiển nhiên nhất cử nhất động của bọn Độc Cô Ngọc ba người đều không qua được tai mắt của người ở trong bóng tối đó, như vậy Âm Sơn Nhân Đồ cũng bị người này kim chế chứ không sai.

Song Thành với Tiểu Ngọc nghe thấy người đó nói tặng thuốc viên cho, đoán chắc thế nào cũng là tiên phẩm hiếm có trên đời nên trong lòng mừng rỡ khôn tả, chưa kịp nghĩ ngợi thì đã thấy một đạo bạch quang ở trong núi bay ra nhằm ba người bắn tới nhanh như điện chớp, nhưng khi tới gần thì lại bỗng chậm hẳn lại và từ từ rớt xuống trước mặt Song Thành.

Chỗ ba người đứng cách trong núi Phạm Tinh ít nhất cũng có tới trăm trượng mà người trong bóng tối khiến điểm ánh sáng đi nhanh như điện chớp, rồi lại khiến nó từ từ rớt xuống trước mặt Song Thành như vậy, quả thực là chưa hề có bao giờ và cũng chưa hề nghe thấy ai có thể sử dụng được như thế cả.

Ba người đều giật mình đến thót một cái, Song Thành vội giơ hai tay ra đỡ lấy điểm bạch quang ấy.

Ba người cùng cảm thấy có một mùi thơm xông lên mũi làm cho tinh thần rất phấn chấn, lúc ấy ba người mới biết đó là cái hộp ngọc nhỏ nhỏ trắng như tuyết. Chỉ cái hộp cũng là vật vô giá rồi, đủ thấy vậy đứng bên trong phải quý giá đến thế nào.

Song Thành nghiêm nét mặt lại kéo tay Tiểu Ngọc lại cung kính quỳ xuống vái lạy một lần nữa rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Chị em tiểu bối xin kính lảnh vật hậu hỷ của tiền bối ban cho và ngay xin cáo từ ngay.

Nói xong, hai người đứng dậy quay lại nhìn Độc Cô Ngọc rầu rĩ :

- Tướng công cần thận giữ gìn sức khỏe, chị em tỳ nữ xin cáo lui và chúc tướng công mau học thành thần công để sau này đại chuyển thân oai và cũng mong tướng công thể niệm lòng trời, đừng có quên lời khẩn cầu của tỳ nữ.

Thấy phải chia tay đến nơi, không biết đến bao giờ mới gặp Độc Cô Ngọc cũng rầu rĩ nhìn hai nàng rất kích động đáp :

- Tại hạ cũng không biết nói năng ra làm sao, on lớn không dám nói tới, chỉ phiền hai vị chuyển lời hộ tới quý chủ nhân, bảo Độc Cô Ngọc tôi sau này thế nào cũng báo đền. Lời vàng ngọc của hai vị tôi cũng xin nhớ kỹ, sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau trên giang hồ. Mong hai vị cũng nên giữ gìn sức khỏe.

Song Thành với Tiểu Ngọc cũng phải ứa nước mắt ra. Song Thành gượng cụp nói tiếp :

- Tướng công nói rất phải. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở trên giang hồ. Ngọc muội đừng có khóc nữa. Chúng ta phải nên mừng cho tướng công mới phải. Xin chào tướng công, chị em tỳ nữ đi đây.

Thế rồi nàng gạt lệ, kéo Tiểu Ngọc nhảy lên mình ngựa đi luôn.

Độc Cô Ngọc đứng ngẩn người ra nhìn theo cho tới khi hút bóng của hai người, nước mắt vẫn còn nhỏ ròng ra hai bên má...

Bỗng có giọng nói rất hiền từ nổi lên :

- Chúng đã đi xa rồi. Con lại đây! Hà! Con cũng như sắp năm xưa vậy, rốt cuộc cũng như giấc mộng Nam Kha...

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, rồi quay mình đi thẳng vào trong núi Phạm Tinh luôn. Nhưng chàng vừa đi qua sơn khẩu đã thấy một cốc khẩu tối đen đứng án ngữ ở phía trước mặt.

Trên cốc khẩu nơi vách đá có viết ba chữ to bằng cái đầu, đỏ như máu: “Bất Quy cốc”. Hai bên còn có hai hàng chữ nhỏ viết như sau :

Dục quy hà xứ, vọng đoạn thiên nhai vô quy lộ,

Hà như bất quý, hiệp cốt anh danh mai thử cốc.

Tạm dịch :

Muốn hỏi về đâu, đứt quãng chân mây không lối lại,

Sao không trở về, tên hùng xương hiệp, gói non sâu.

Lời lẽ đoạn trường của hai câu đó càng làm cho người ta đau lòng thêm. Độc Cô Ngọc càng buồn rầu bao nhiêu lại càng hăng hái tiến thẳng vào bấy nhiêu.

Bên trong sơn cốc tối om đó lại có tiếng vọng ra rằng :

- Thôi, chuyện trước đã thành không, tựa như một giấc mộng, con còn nhắc nhở tới làm chi nữa?

Cảm thấy giọng nói rất quen thuộc, Độc Cô Ngọc giật mình ngừng chân lại lắng tai nghe. Giọng nói đó lại vọng lên tiếp :

- Có phải con nhận thấy quen thuộc lắm phải không? Sao con chóng quên thế?

Chúng ta mới cách biệt nhau không lâu mà...

Tiếng nói chưa dứt thì bỗng có một cái bóng người màu trắng phi tới.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, vội kêu gọi :

- Cụ đây à? Phải, chính là cụ...

Chàng vội tiến lên, cùng cái bóng trắng đó đều hớn hờ tươi cười và cùng biến mất trong bóng tối...

* * * * *

Mặt trăng tròn như cái đĩa ở trên không, xung quanh có những vì sao sáng chói lọi.

Trong Điền Trì rộng thênh thang có một chiếc thuyền nhỏ đang lướt đi ở trên mặt nước. Trên thuyền có hai người ngồi, một ông già lái đò râu tóc bạc phơ đứng ở đằng lái, giữa thuyền có để một cái bàn nhỏ, trên bàn có để bốn món ăn, một ấm rượu, hai cái chén và hai đôi đũa. Hai người ngồi đối diện với nhau là một giồng mặc áo xám với một thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ mặc áo dài đen rất mỏng, da trắng như tuyết, đôi mắt đen nhánh, đôi lông mày rất dài, mũi dọc dừa, miệng đỏ tươi và nhỏ như trái anh đào. Chỉ thiếu có nụ cười, bằng không người ta sẽ trông thấy bộ răng rất xinh đẹp của nàng. Sắc đẹp của nàng thật là một sắc đẹp nghiêng quốc khuyển thành. Dưới ánh trăng trông nàng như một pho tượng nữ thần.

Nàng đẹp thật, nhưng có một điểm khuyết là lạnh lùng như băng. Đôi lông mày cau lại và có chút oai nghiêm rất kinh người.

Ông già áo xám ngồi đối diện thân hình hơi lom khom nhưng tinh thần lại sáng khoải, không giận mà oai, nhất là đôi mắt sáng quắc, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Cứ đem đôi mắt cũng đủ biết ông ta là một tay nội gia cao thủ.

Ông già cứ mãi nhậu nhẹt, không thèm đếm xỉa tới cảnh đẹp ở trước mặt.

Còn thiếu nữ áo đen thì cau mày lại, ngẩn người ra như đang nghĩ ngợi điều gì.

Ông già bỗng ngừng đầu lên nhìn nàng rồi với giọng hiền từ nói :

- Con nhãi này lại nghĩ tới nó rồi phải không? Lão già đã nói bao nhiêu lần rồi mà ngươi vẫn không nghe. Thằng nhỏ ấy tốt phước lắm, không việc gì đâu. Lời nói người khác thì ngươi không tin, chẳng lẽ lời của lão già này mà cũng không tin nốt hay sao?

Thiếu nữ nọ ngừng đầu lên nhìn ông già rồi lắc đầu đáp :

- Nói đi nói lại cũng chỉ tại cháu mà nên cả. Thật không nên không phải, quên mất để lại một đôi lời cho anh ấy. Tính anh ấy như thế nào cụ còn lạ gì. Khi tới nơi, không thấy một bóng người nào, thế nào anh ấy cũng lo âu đến chết đi được. Chưa biết chừng... anh ấy... Hà! Thôi, cháu không nói nữa. Cháu chịu không nổi nữa rồi.

Nói tới đó, nàng không nói nữa, nhưng ông già áo xám đã lăm bậm tự nói :

- Không biết bây giờ y ở đâu? Y còn ở Mân Tây hay không hay là đã đi Quý Châu rồi? Hà! Lão phu cũng lo ngại nốt, chỉ mong y có lý trí một chút.

Ông ta vừa nói tới đó thì thiếu nữ đã trợn ngược đôi lông mày lên đỡ lời :

- Nói tóm lại, vận phải đổ lỗi hết cho bọn Nam Hoang lục hung. Một ngày kia, chúng để cho Tư Đồ Sương này gặp phải... Hừ!...

Ông già áo xám bỗng cười khì và xen lời nói :

- Lúc này con nhãi có tức giận cũng vô ích thôi. Phen này chúng ta đã đi khắp Nam Hoang mà không thấy hình bóng của chúng đâu hết. Cháu sợ kiếm không thấy chúng hay sao? Quân tử báo thù ba năm chưa muộn. Thôi! Đừng có tức giận nữa, mau uống rượu với lão già này đi.

Thiếu nữ nghe nói mới chịu nhấp chén rượu lên uống. Nàng chớp nháy mắt mấy cái rồi nói tiếp :

- Cụ tưởng cháu thương tiếc cơ nghiệp ở Bất động hay sao? Phải cũng được, mà không phải cũng được. Sự thực lúc này trong thâm tâm của cháu việc ấy chỉ chiếm một phần nhỏ thôi, còn cháu chỉ lo ngại cho chàng..

- Y không chết đâu mà ngươi sợ. Lão cũng không hiểu tại sao trong vũ nội này bao nhiêu thiếu niên anh tuấn mà ngươi đều không ưa, lại cứ yêu cái thằng ngốc tử đến như thế! Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Sự thực thì thằng ấy cũng đáng yêu lắm, nhất là tính nết bướng bỉnh của nó cũng rất hợp với con tí con vị của già này lắm.

Xưa kia hào khí của con nhãi cao muôn trượng, bây giờ đã đi đâu hết? Chả lẽ đã bị thằng nhỏ đem đi mất hay sao?

Thiếu nữ áo đen mặt đỏ bừng, thờ dãi một tiếng rồi đáp :

- Nếu cháu biết được thì đâu đến nỗi như thế này? Có lẽ đúng như lời cụ nói, đã bị anh ấy đem đi mất rồi.

Ông già áo xám uống một hớp rượu, khẽ lắc đầu nói tiếp :

- Nhu tình như nước, nước giống nhu tình. Trước kia ngươi là một hồng phấn ma đầu, giết người không chớp mắt mà nay biến thành con người yếu ớt đến như thế này đủ thấy chữ tình lợi hại thế nào. Lão cũng không sao hiểu nổi, nhưng lão không chịu cứ rúc đầu vào trong số tới như ai. Hề cái gì không hiểu là bỏ đi luôn, không nghĩ nữa. Muốn quên bằng câu chuyện ấy đi không gì bằng uống vài chén rượu.

Nói tới đó, ông ta lại nâng chén uống cạn luôn.

Đang lúc hai người đều ngồi im, kẻ suy nghĩ người lắng lắng nhậu nhẹt thì đằng xa bỗng có tiếng đờn vọng tới.

Tư Đồ Sương lắng tai nghe, thấy tiếng đờn đó rất thanh nhã và như khóc lóc, như kẻ lẻ, thực là sầu não khôn tả khiến nàng cũng phải cảm động đến ứa hai hàng lệ.

Chỉ hơi để ý tìm kiếm một chút nàng đã kiếm ra được tiếng đờn là ở trên một hòn đảo nhỏ tại giữa hồ Điền Trì vọng tới. Nàng vội gạt lệ và bảo ông già nọ rằng :

- Ta đi thôi!

Ông già họ Trà ngừng đầu lên hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

Tư Đồ Sương không nói năng gì hết, chỉ tay vào hòn đảo ở giữa hồ một cái. Ông già nọ càng ngạc nhiên thêm, chưa kịp nói thì tiếng đờn lại nổi lên tiếp...

Nghe một lúc, ông già hình như đã vỡ lẽ, cau mày lại hỏi :

- Con nhãi..

Tư Đồ Sương đỡ lời :

- Cháu hoài nghi lắm?

- Hoài nghi cái gì?

- Hình như tiếng đàn này có ý gây cho cháu nghe thì phải?

Ông già nghe nói, liền cất tiếng cười như điên khùng ngay.

Tư Đồ Sương lườm ông ta một cái và nói tiếp :

- Cụ không nghe thấy hai câu: Nếu mối tình này được trường cửu có phải là sáng sáng tối tối... chả lẽ cụ không nhận xét nổi hay sao?

Ông già họ Trà nghe nói như vậy mới hơi ngẩn người ra. Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Chưa biết chừng cháu hiểu lầm cũng nên? Nhưng người gảy đờn này thế nào cũng là người rất đau lòng, và đồng bệnh tương liên với nhau.

Ông già trầm ngâm giây lát mới gật đầu.

Tư Đồ Sương lại ra hiệu cho ông ta trèo thuyền ra hòn đảo kia.

Ngồi đầu chiếc thuyền mới quay mũi, chưa kịp đi đã nghe thấy tiếng đờn thay đổi và lớn hơn trước. Lúc này tiếng đờn ấy chuyển sang khúc Nghênh Tân.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười và gật đầu nói :

- Quả nhiên cháu nói không sai. Cháu phải tới đó xem là vị cao nhân nào mới được?

Chiếc thuyền nhỏ của nàng lướt đi như bay. Nàng vội ra đứng chỗ đầu mũi, trông nàng càng đẹp càng xinh tươi thêm..

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trăng sáng muôn dặm đôi phượng bay

Thuyền tới hòn đảo nọ rồi, hai người cùng nhảy lên bờ ngay. Tư Đồ Sương đi trước, vừa lên tới nơi đã nghe thấy khúc Nghênh Tân vừa gảy tới câu chót.

Tư Đồ Sương đang gật đầu khen ngợi đã nghe thấy có giọng rất ngọt và êm dịu nói vọng ra rằng :

- Khách quý đã tới, hai người có mau ra đón khách đi không?

Tư Đồ Sương với ông già họ Trà đều ngạc nhiên, nhưng ông già đã nhe răng ra cười và nói :

- Lợi hại thực! Con nhãi, ngày hôm nay ngươi đã gặp phải kinh địch rồi...

Tiếng nói của ông ta chưa dứt, đã thấy hai bóng người mảnh khảnh một trắng một lam, nhẹ như hai làn khói, nhanh như điện chớp bắn tới.

Trên con đường nho nhỏ rải đá trắng đã có hai thiếu nữ mặc võ trang màu trắng và lam đứng sừng sững hiện ra ở trước mặt hai người, cung kính cúi chào và ôn ền nói :

- Tỳ nữ Tố Nga và Tỳ Quyên thừa lệnh gia cô nương ra đây đón Tư Đồ động chủ với Trà tiên bối.

Tư Đồ Sương rất kinh ngạc, ông già họ Trà còn kinh ngạc hơn, nhưng hai người vẫn phải cúi đầu lễ và hỏi lại rằng :

- Người thảo mẫn này đâu dám được hai vị nghênh đón long trọng như thế này?

Chẳng hay quý chủ nhân...

Thiếu nữ áo trắng nhìn ông già họ Trà vừa cười vừa đáp :

- Lát nữa Trà lão tiên bối sẽ hiểu rõ ngay, tỳ nữ không dám nói trước vội.

Tư Đồ Sương nhìn hai thiếu nữ ấy, mỉm cười nói :

- Trong Quảng Hàn cung đều là tiên phẩm cả. Tỳ nữ đã xinh đẹp như thế này thì chủ nhân phải tuyệt sắc như thế nào? Cụ hà tất phải hỏi thừa như thế làm chi. Hai vị làm ơn đưa đường hộ.

- Tỳ nữ tuân lệnh!

Hai thiếu nữ lại cúi chào hai người một lạy mới quay người đi trước dẫn đường. Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đi theo sau, ông già lắc đầu thở dài một tiếng và cũng đi theo nốt.

Cuối đường của con đường trải đá ấy là giữa hòn đảo và nơi đó có xây một cái đình rất nguy nga lộng lẫy và hai cái cột ở hai bên có treo một đôi câu đối như sau :

Ly thể độc lập.

Tại Thủy trung ương.

Tạm dịch

Một mình xa thế,

Giữa hồ mênh mông.

Xung quanh cái đình trồng rất nhiều cây cối, trông cảnh sắc như tranh vẽ vậy.

Trong đình có một cái bàn đá, trên có để một cái đèn bằng ngọc rất cổ kính. Bên cạnh cái đèn còn có một lư hương đang bốc cháy nghi ngút càng làm cho bức tranh đẹp thêm.

Cạnh cái bàn sau đèn có một thiếu nữ tuyệt đẹp, mình mặc áo lụa trắng rất mỏng. Đôi mắt vừa to vừa đen nhánh vừa rất sáng suốt, đang nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương. Nàng ta có một khí chất phiêu dật rất siêu phàm thoát tục, trông không khác gì một vị tiên nữ hạ trần. Da của nàng còn trắng trẻo và nhỏ mịn hơn cả da của Tư Đồ Sương nữa. Thực không biết dùng chữ gì để hình dung nổi cái đẹp của nàng ta được.

Nếu đem Tư Đồ Sương ra so sánh với nàng ta thì Tư Đồ Sương là một bông hoa hồng tươi đẹp.

Còn nàng là một bông hoa bạch lan thơm tuyệt học nồng nàn.

Tư Đồ Sương ngẩn người ra ngắm nhìn, không dám tin trên thế gian này lại có người đẹp đến như thế. Mọi khi nàng là người rất tự phụ, nhưng lúc này nàng cũng phải tự cảm thấy kém người ta rất nhiều.

Thiếu nữ áo trắng thung thảng đứng dậy có vẻ eo lá như rất yếu đuối, chào Tư Đồ Sương và ông già họ Trà một cái rồi nói :

- Đêm nay là đêm gì mà được gặp gỡ cao nhân như thế này? Đồng Phi Quỳnh tôi được tiếp Tư Đồ Sương động chủ ở đây thực là hân hạnh vô cùng.

Giọng nói của nàng rất ngọt ngào, khiến ai nghe thấy cũng phải say mê.

Hình như Tư Đồ Sương cứ mãi ngẩn nhìn nàng ta quá ngây ngất mà không trông thấy đối phương chào và cũng không nghe thấy cả lời nói của chủ nhân nữa.

Hai nữ tỳ thấy thế vội bật mồm cười khúc khích. Thiếu nữ nọ lườm một cái khiến hai nữ tỳ đã hãi sợ không dám cười ngay.

Nàng nọ lại tủm tỉm cười nói tiếp :

- Ngưỡng mộ Tư Đồ động chủ là vị cân quốc anh thư, hồng phúc trạng nguyên từ lâu rồi, ngày hôm nay mới hay lời đồn ấy không sai tí nào. Tổ Nga mau kéo ghế mời Tư Đồ động chủ với Trà tiên bồi ngồi.

Nữ tỳ áo trắng vâng lời đem ghế tới liền.

Ông già khề dềng khuỷu tay va đụng vào người của Tư Đồ Sương một cái và khề gọi.

Lúc này Tư Đồ Sương mới như người nằm mê mới thức tỉnh và mới biết mình đã thất lễ với chủ nhân nên nàng ngượng đến mặt đỏ bừng, kêu ồ một tiếng rồi vội đáp lễ và trả lời rằng :

- Cô nương quá khen như vậy khiến Tư Đồ Sương càng hổ thẹn thêm. Kẽ thường tục này tôi quấy nhiễu tiên cảnh như thế này tự biết rất không nên, không phải, mong cô nương lượng thứ cho.

Người áo trắng mỉm cười đáp :

- Tôi vừa nói rồi, đây là tôi rất hân hạnh được hai vị tới thăm như thế này tôi rất lấy làm hân hạnh, mời hai vị ngồi.

Hai người vừa ngồi xuống xong, thiếu nữ nọ đưa mắt nhìn hai nữ tỳ một cái và nói tiếp :

- Bưng nước trà ra.

Hai nữ tỳ vâng lời đi ngay. Một lát sau chúng đã bưng cái khay son son thếp vàng, trên có để hai chén ngọc, đưa tới trước mặt hai người.

Thiếu nữ áo trắng vừa cười vừa nói tiếp :

- Đem khuya mời trà thay rượu, mong hai vị lượng thứ cho.

Hiển nhiên nàng biết ông già họ Trà là tửu tiên nên mới nói như thế.

Có mấy vấn đề cứ quanh quẩn trong đầu óc hoài, ông già họ Trà để chén ngọc xuống, hớn hờ hỏi :

- Lão phước bạc, nhưng nghe cô nương vừa nói thì hình như cô nương đã biết rõ hết lai lịch của lão, khiến lão rất...

Nàng áo trắng vội đỡ lời :

- Xin lão tiên bối chớ nên đa nghi như vậy, tiểu bối không có sở trường gì cả, nhưng chỉ thấu hiểu bói toán, cho nên...

Có vẻ không tin, ông già họ Trà mỉm cười nói tiếp :

- Thế ra, cô nương lại còn sở trường cả bói toán đấy, lão thất kính thực.

Đồng Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Tiên bối quá khen đấy thôi, chứ sự thực tiểu bối chỉ mới biết ước đoán đôi chút tâm lý của người khác, chứ đâu dám nhận hai chữ sở trường như vậy.

Ông già nghe nói xong, liền đỡ lời hỏi :

- Hiện giờ Tư Đồ Sương như đang có rất nhiều tâm sự, xin cô nương đoán thử hộ cô ta một quẻ xem?

Phi Quỳnh nhìn Tư Đồ Sương một hồi rồi đáp :

- Không biết Động chủ muốn hỏi đại tâm sự hay tiểu tâm sự?

Tư Đồ Sương nghe nói liền nghĩ bụng :

“Lại hại thực, nhưng Tư Đồ Sương ta có khi nào lại chịu thua người được?”

Nghĩ đoạn, nàng cố ý trầm ngâm giây lát mới trả lời :

- Muốn phiền cô nương cả hai tâm sự ấy.

Phi Quỳnh nhìn nàng giây lát rồi gật đầu đáp :

- Phi Quỳnh tôi xin tuân lệnh dụ của Động chủ.

Nàng hơi ngừng một chút mới nói tiếp :

- Động chủ dẫn mọi người xuống Nam Hoang chắc vì một chữ thù, nhưng kẻ thù của Động chủ không dám đương đầu, chạy trốn biệt vô tăm tích. Động chủ đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy cho nên Động chủ buồn vô cùng, có phải thế không?

Tư Đồ Sương chưa kịp trả lời thì ông già họ Trà đã biến sắc mặt và đột nhiên xen lời hỏi :

- Chả hay cô nương có biết kẻ thù ấy là ai không?

Phi Quỳnh mỉm cười đáp :

- Điểm này tiểu bối không được rõ, vì trong quẻ không nói tới nhưng chỉ cho biết tất cả là tám người thôi.

- Tám người ư?

Ông già ngẩn người ra hỏi như trên và hỏi thêm :

- Nhưng...

- Nhưng chỉ có sáu người thôi phải không tiền bối?

Phi Quỳnh hỏi như vậy rồi nói tiếp :

- Hai vị có nghĩ tới là chủ lực đã xuất hết, bên trong trống không, người khác sẽ thừa cơ đánh cướp liền.

Một lời làm cho người trong mộng thức tỉnh, Tư Đồ Sương trợn ngược đôi lông mày lên, còn ông già họ Trà biến sắc mặt hỏi tiếp :

- Cô nương nói còn hai người nữa thừa cơ đánh cướp đấy không?

- Vâng, tiểu bối nói như thế thực.

Ông già hỏi tiếp :

- Cô nương có biết hai người đó là ai không?

Phi Quỳnh còn đang do dự thì Tư Đồ Sương đã nhanh nhẩu đỡ lời :

- Để tôi nói hộ cô nương nhé?

- Con nhãi cũng biết rồi ư?

- Vâng.

Ông già càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp :

- Thế tại sao...?

Tư Đồ Sương nhìn Phi Quỳnh một cái, thùng thảng nói tiếp :

- Chỉ vì Sương nhi đến bây giờ mới biết, còn Đồng cô nương thì biết trước hơn vài ngày.

Ông già trầm ngâm giây lát hỏi tiếp :

- Con nhãi nói ai thế?

Tư Đồ Sương lại nhìn Phi Quỳnh lần nữa, mới lạnh lùng nói :

- Long Phan lệnh chủ.

- Long Phan lệnh chủ đâu?

Nói tới đó ông ta trợn mắt, nghiêng răng la lớn và nói tiếp :

- Giỏi thực, tên khốn nạn ấy...

Tư Đồ Sương bỗng đỡ lời :

- Trước mặt Đồng cô nương sao cụ lại thất lễ như thế? Cụ có biết người thừa cơ đánh cướp ấy là Long Phan lệnh chủ thực hay Long Phan lệnh chủ giả hiệu?

Ông già vừa ngăn người ra, Tư Đồ Sương lại nhìn Phi Quỳnh cái nữa rồi nói tiếp :

- Cụ ấy nóng tính lắm, hay làm mất lòng người khác như thế đấy. Mong Đồng cô nương lượng thứ cho.

Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Động chủ cứ nói quá lời đấy thôi. Trà tiền bồi là người rất trung trực, xưa nay vẫn coi kẻ ác như kẻ thù. Phi Quỳnh tôi kính phục còn chưa kịp thì đâu dám trách cứ cơ chứ?

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng và nghĩ bụng :

“Ta thử xem người giả bộ đến bao giờ...”

Nàng vừa nghĩ vừa mỉm cười đỡ lời :

- Đã nửa ngày chuyện trò rồi, mà không biết Tư Đồ Sương tôi có đoán đúng hay không, nhờ đoán lầm có phải..

Phi Quỳnh bỗng ngắt lời nàng mà nói tiếp :

- Đúng hay không Phi Quỳnh tôi không dám cả quyết, nhưng Động chủ là người tài trí hơn người, đã ước đoán thì tất nhiên không còn sai vào đâu được.

Tư Đồ Sương lại nghĩ tiếp :

“Người khôn ngoan lắm, nếu Tư Đồ Sương này không đủ tài hạ nổi người thì còn hy vọng ganh đua với người sao được...”

Nàng lại tủm tỉm cười nói tiếp :

- Việc này chúng ta hãy tạm ngưng lại đã mà cảm phiền cô nương đoán tâm sự thứ hai của tôi trước.

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Đồng Phi Quỳnh tôi xin tuân lệnh.

Nàng hơi trầm ngâm một chút, chớp nháy mắt liếc nhìn Tư Đồ Sương một cái rồi nói tiếp :

- Tâm sự lớn của Động chủ... xin thứ lỗi, tôi nói thẳng, chỉ e không sao thoát nổi chữ tình...

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng, vội nói tiếp :

- Xem vậy tiếng đồn cao tuyệt của cô nương là có ý cả đấy?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Không dám, đã làm nhor nhóp tai của Động chủ.

Tư Đồ Sương lườm nàng một cái trả đũa lại ngay :

- Không dám, cô nương quả thực là người hữu tâm. Những mong Tư Đồ Sương này xứng đáng là người tri âm.

- Không làm đâu!

Phi Quỳnh nói như vậy với một vẻ mặt rất an nhàn rồi hơi chớp mắt một cái nàng mới mỉm cười nói tiếp :

- Nếu Động chủ là Từ Kỳ ngày nay, thì Phi Quỳnh tôi cũng xin tự nguyện làm Bá Nha.

Tư Đồ Sương rất thông minh, nghe tiếng đồn ca đã hiểu nhĩ ý liền, nhưng nàng lại có mưu tính khác nên chỉ nhìn Phi Quỳnh vừa cười vừa hỏi lại :

- Có thực không? Chỉ e Tư Đồ Sương tôi quá thường tục, không thể nào với cao được.

Phi Quỳnh tủm tỉm cười nói tiếp :

- Phi Quỳnh chỉ biết lấy lòng thành đối đãi với người thôi. Nếu Động chủ không hiềm Phi Quỳnh này thì Phi Quỳnh tôi cũng muốn thực lòng kết giao với Động chủ.

Không hiểu tại sao Tư Đồ Sương bỗng cảm động hết sức, nàng chỉ muốn chạy lại ôm chặt lấy người đẹp như tiên nữ và thành tâm kêu một tiếng tỷ tỷ ngay. Nhưng tính ương ngạnh đã bắt nàng phải cố dè nên tình cảm ấy xuống, rồi mỉm cười đáp :

- Cảm ơn cô nương đã coi trọng Tư Đồ Sương như vậy, không coi tôi là người phóng đàng, lăng loạn.

- Động chủ đã làm rồi!

Phi Quỳnh nghiêm nét mặt lại nói như thế và tiếp :

- Cho nên tôi mới dám thành thực nói câu kết giao với nhau là vì hai chữ chân thành của Động chủ. Bằng không Phi Quỳnh này cũng không dám với cao như thế.

Tâm ý của tôi như thế nào chắc Động chủ đã hiểu rõ rồi, còn hà tất làm khó dễ Phi Quỳnh làm chi? Người ta giao hảo với nhau, quý nhất là phải biết lòng nhau, nhất là hai chữ chân thành, có thể cảm động được cả trời đất. Cho nên chữ phóng đàng mà Động chủ vừa nói chỉ là do chữ chân mà lộ liễu ra thôi, chỉ có đại anh hùng mới có bản sắc, chỉ có danh sĩ thực sự thì mới biết phong lưu. Tuy chúng ta là phận gái sao chúng ta lại không theo đòi được hai câu ấy? Phi Quỳnh tôi đối với Động chủ bằng một tấm lòng chân thành, mong Động chủ đừng có nghi ngờ gì nữa.

Lời nói của Phi Quỳnh như thực mà lại là hư khiến Tư Đồ Sương rất cảm động nên nàng lẳng lặng không nói năng gì nữa.

Dù ông già họ Trà là một tay lão giang hồ mà nhất thời cũng không sao hiểu rõ được tâm sự của hai thiếu nữ này.

Một lát sau Tư Đồ Sương mới khẽ nói :

- Tôi chỉ mong cô nương nói cho tôi biết chuyện hiện giờ chàng như thế nào?

Phi Quỳnh ngăn người và hỏi lại :

- Chàng nào? Phi Quỳnh không hiểu Động chủ chỉ ai?

Tư Đồ Sương mỉm cười hỏi tiếp :

- Chả lẽ đây là lòng thành mà cô nương muốn kết giao với người bạn Tư Đồ Sương này hay sao?

Phi Quỳnh nhìn Tư Đồ Sương một hồi rồi nũng nịu cười và nói tiếp :

- Động chủ, có lẽ Phi Quỳnh là kinh địch duy nhất của Động chủ và cũng là người bạn thân duy nhất nữa, chả hay Động chủ có cho phép Phi Quỳnh nói như thế không?

- Hiện giờ chàng ta như thế nào?

- Căn cứ vào quẻ mà xét đoán thì chàng mạnh giỏi lắm.

Tư Đồ Sương cười khúc khích hỏi tiếp :

- Căn cứ quẻ ư? Cô nương thông minh lắm. Nhưng Tư Đồ Sương còn muốn biết hiện giờ chàng ở đâu?

Phi Quỳnh hơi trầm ngâm rồi đáp :

- Trong quẻ không thấy nói rõ nhưng có lẽ vẫn còn ở trên đường và có lẽ đã tới Nam Hoang rồi.

Tư Đồ Sương rất hồi hộp, vội hỏi tiếp :

- Tới Nam Hoang rồi ư? Chàng tới Nam Hoang làm chi?

Không biết nàng có ý làm ra như thế hay là nàng hồ đồ thực?

Phi Quỳnh chớp mắt mấy cái và đáp :

- Vấn đề này Động chủ nên tự hỏi lấy thì hơn, tôi là người ngoài cuộc thì làm sao hiểu biết nổi?

- Người ngoài cuộc ư?

Tư Đồ Sương ngẫm nghĩ ba chữ đó và đưa mắt liếc nhìn Phi Quỳnh một cái, nhưng vẻ mặt Phi Quỳnh vẫn thản nhiên như thường. Tư Đồ Sương liền nghĩ bụng :

“Ta không tin việc này ta đã đoán lầm...”

Nàng hơi suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi tiếp :

- Có thực cô nương họ Đồng không?

Phi Quỳnh tủm tủm cười đáp :

- Động chủ không cảm thấy câu hỏi này có chút đường đột hay sao?

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng lắc đầu đáp :

- Tôi không cảm thấy chút nào.

Phi Quỳnh tủm tủm cười không trả lời mà hỏi lại :

- Thế họ thực của Động chủ có phải là Tư Đồ hay không?

- Phải!

Tư Đồ Sương biết nàng ta thể nào cũng hỏi lại mình như vậy rồi nàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Họ là của cha mẹ truyền cho, nếu tự tiện thay đổi họ sẽ là kẻ đại nghịch bất đạo.

Phi Quỳnh đỡ lời :

- Lời lẽ Động chủ lợi hại lắm, Phi Quỳnh tôi không dám làm những việc đại nghịch như thế.

Tư Đồ Sương nghe nói rất ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Xem như vậy nàng ta quả thực họ Đồng. Chẳng lẽ ta đã nghĩ quá mà hiểu lầm chăng?”

Tuy nàng nghĩ như thế nhưng nàng vẫn không chịu thua. Nhân lúc uống nước trà liền gơ tay ra cầm chén nước uống xong, khi để chén xuống bàn nàng liền ngấm ngầm dùng ba thành công lực dồn ra một luồng kinh khí vô hình khê đẩy về phía Phi Quỳnh. Nàng muốn thử thách xem nếu Phi Quỳnh không cảm thấy gì thì là nàng ta có võ học rất cao siêu. Bằng không ba thành công lực ấy cũng không thể nào đủ thương người được, mà nàng khê ra tay sẽ thâu lại ngay.

Ngờ đâu Phi Quỳnh chỉ khê xoay mình một cái đã quay người lại bảo hai nữ tỳ ở sau lưng rằng :

- Nước trà nguội rồi, hai người có mau đi pha ấm khác để mời quý khách không?

Cái xoay người ấy của nàng vừa vặn tránh được tiềm lực của Tư Đồ Sương, không hiểu nàng hữu ý hay là vô tình? Nhưng nếu bảo là vô tình thì quả thực là một sự quá ngẫu nhiên. Còn bảo là hữu ý thì võ công của Phi Quỳnh đã luyện tới mức xuất phạm. Vì nàng tự tin ba thành công lực ấy của nàng dù là cao thủ hạng nhất cũng khó mà tránh né nổi, đồng thời hai bên lại ngồi gần nhau như thế, mà đối phương không những tránh né được lại còn rất ung dung là khác.

Tư Đồ Sương rất ngạc nhiên cười khẩy một tiếng, đang định thử tiếp thì hai nữ tỳ đã bưng ấm trà khác tới thay ấm trà nguội đi.

Lúc ấy không khí càng tỏ ra yên tĩnh, chợt một luồng gió mát thổi qua có tiếng chim hót theo gió đưa tới. Phi Quỳnh bỗng lên tiếng nói :

- Động chủ, tôi có một điều thỉnh cầu này đột ngột một chút, không biết có nên nói ra hay không?

Tư Đồ Sương ngăn người ra giấy lát rồi đáp :

- Cô nương có lời gì muốn nói xin cứ nói. Tư Đồ Sương tôi không dám nhận hai chữ thỉnh cầu như thế.

Phi Quỳnh chớp nháy mắt một cái, rồi trang trọng nói tiếp :

- Vừa rồi tôi đã nói nguyện đem lòng chí thành để kết giao với Động chủ, nhưng bây giờ tôi lại muốn được thân thiện thêm một chút là muốn kết nghĩa chị em với Động chủ, không biết...

Không do dự gì hết, Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Chính Tư Đồ Sương tôi cũng muốn như vậy, nhưng không dám nói ra đấy thôi, vì tôi sợ tôi không xứng...

Phi Quỳnh cũng vừa cười vừa đỡ lời :

- Giữa hai chúng ta không nên nói các lời lẽ khách sáo như thế nữa!

Tư Đồ Sương hồ thẹn đến đỏ bừng mặt.

Ông già họ Trà thì cứ cười ha hả hoài.

Phi Quỳnh quay lại bảo nữ tỳ áo trắng rằng :

- Tổ Nga, con đi ra ngoài chợ mua ít vàng hương vào đây, và bảo Song Thành với Tiểu Ngọc đi đặt một mâm rượu thực thịnh soạn đem về.

Tư Đồ Sương đột nhiên xen lời nói :

- Cô nương làm như thế...

Phi Quỳnh vội cất giọng nói tiếp :

- Lát nữa Động chủ còn phải gọi tôi là chị, lễ nghi không thể bỏ được, hương nến không thể thiếu được. Đây là một việc đại sự và tôi cũng không dám không tiếp đãi Trà lão tiên bối một cách hậu hỷ, có phải không cụ?

Trà Lôi nghe thấy nàng gọi mình có vẻ thân mật như vậy liền cười ha hả và gật đầu khen phải luôn mồm.

Phi Quỳnh tủm tủm cười, ra hiệu cho nữ tỳ đi ngay.

Nữ tỳ áo trắng vái một lạy rồi rút lui luôn.

Trận đấu trí và đấu khẩu của hai người ai đã bị lép vế? Tất nhiên người bị thua là Tư Đồ Sương, một hồng phấn tuyệt vời và có mưu trí hơn người chứ còn ai vào đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ngọc lang vốn dĩ người trong mộng

Phi Quỳnh nhìn Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói :

- Người ta kết giao với nhau không gì quý bằng hiểu biết nhau, huống hồ gì hai ta đã thân nhau như chị em ruột thịt. Tôi biết rõ cô nương nhận xét và có ý nghĩ như thế nào? Nếu đã là tình chị em với nhau mà còn ngờ vực thì thực là trò cười. Tôi đã nói cô nương là người kinh địch duy nhất trong đời tôi, nhưng tôi lại rất muốn được kết giao với người tình địch phong hoa tuyệt vời này và tôi không muốn cô nương còn có một chút gì nghi ngờ tôi. Bây giờ hiền muội hỏi đi, việc gì tôi biết tôi xin thành thật trả lời ngay.

Tư Đồ Sương không ngờ Phi Quỳnh lại nói một cách trắng trợn như vậy khiến nàng không biết nên nói năng ra làm sao cho phải.

Phi Quỳnh mỉm cười hỏi tiếp :

- Người ta khó được gặp một người tri âm, khó kiếm được một người bạn tốt. Tuy chúng ta mới gặp gỡ nhau ở nơi đây nhưng đều coi nhau như bạn cũ vậy. Phi Quỳnh này ngưỡng mộ hiền muội đã lâu rồi, chỉ hận không sao làm quen được với hiền muội thôi. Đêm nay tuy được toại nguyện nhưng vẫn nhận thấy quen biết nhau hơi muộn. Lời nói nào của tôi cũng đều thốt tự đáy lòng cả, hiền muội hà tất phải do dự như vậy làm chi?

Người đẹp như thế, giọng nói lại càng êm dịu, thêm lời lẽ rất chân thành như vậy, Tư Đồ Sương không cảm động sao được? Nên nàng mỉm cười đáp :

- Quỳnh tỷ đã có lòng thành đối xử với tiểu muội như vậy đáng lẽ tiểu muội không nên nói năng gì nữa cả, nếu Quỳnh tỷ cho phép thì tiểu muội không còn chấp nê gì nữa.

Nói tới đó nàng hơi trầm ngâm một chút mới nói tiếp :

- Không hiểu tại sao tiểu muội vẫn chưa tin họ của Quỳnh tỷ là họ Đồng.

Ông già họ Trà định xen lời nói thì Phi Quỳnh đã mỉm cười cướp lời hỏi trước :

- Chả hay Sương mười cho ngu tỷ là họ gì?

Tư Đồ Sương ngấm nhìn nàng một hồi rồi cương quyết nói :

- Tiểu muội cảm thấy Quỳnh tỷ hình như họ Tuyết mới phải?

Ông già họ Trà cũng vừa lên tiếng :

- Con nhãi...

Phi Quỳnh tùm tùm cười đỡ lời :

- Sương muối lắm rồi, quả thực ngu tử họ Đồng. Người hiền muối cũng nói đúng vì ngu tử còn một cái tên nữa là Tuyết Diễm Cẩm. Đó chỉ là một nghệ danh mà ngu tử tạm thời dùng nó ở trên Nhạc Dương lầu đầy thôi.

Thấy nàng nói như thế Tư Đồ Sương với ông già họ Trà đều giật mình đến thót một cái.

Ông già họ Trà càng ngạc nhiên thêm.

Tư Đồ Sương thì cảm khái khôn tả, không biết nói năng ra làm sao?

Phi Quỳnh thấy thế mỉm cười rồi nói tiếp :

- Bây giờ Sương mười đã biết rõ rồi chứ? Ngu tử chính là Tuyết Diễm Cẩm, người đã tranh đua hơn kém với hiền muối. Nhưng bây giờ hiền muối lại còn biết rõ thêm một chút nữa là Tuyết Diễm Cẩm đã một lòng thành thực muốn kết bạn với hiền muối và còn muốn được kết làm chị em với hiền muối nữa.

Lời lẽ đó đến ông già họ Trà cũng còn nghe hiểu thì Tư Đồ Sương làm sao mà không hiểu, nên nàng rất cảm động, nắm chặt lấy hai tay của Phi Quỳnh giọng cười nói :

- Đa tạ Quỳnh tỷ đã có lòng tốt như vậy, chi e tiểu muối...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Hiền muối, ngu tử đã biết rõ hết nhất cử nhất động của hai người. Nhưng hiền muối phải nên rõ lòng thành có thể phá được cả sắt đá. Hiền muối đã thông minh như thế tất là phải biết chứ?

Hai má đỏ như gấc, Tư Đồ Sương hổ thẹn vô cùng, nói tiếp :

- Tỷ tỷ là người trời tiểu muối không dám giấu diếm nhưng...

- Có phải Sương muối định bảo không muốn đây không?

Phi Quỳnh tùm tùm cười hỏi như thế và nói tiếp :

- Chỉ cần Sương muối tin được ngu tử thì từ giờ trở đi Sương muối không cần phải lo ngại gì nữa.

Tư Đồ Sương rất cảm động, hớn hờ vô cùng, không sao nói nên lời được.

Ông già họ Trà đột nhiên lớn tiếng cười và xen lời nói :

- Con nhãi, lát nữa người không còn thể đòi tranh đua với Đồng cô nương nữa chứ?

Đầu càng cúi thấp hơn trước, một lát sau Tư Đồ Sương mới từ từ ngừng đầu lên và khẽ nói :

- Võ nghệ của Quỳnh tỷ thể nào cũng khoáng tuyệt.

Phi Quỳnh vừa cười vừa đỡ lời :

- Sương muối ước đoán quá cao đấy thôi, ngu tử chỉ có thể nói là hiểu biết một chút ít.

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu cười và nói tiếp :

- Quỳnh tỷ khiêm tốn lắm, vừa rồi ba thành công lực của tiểu muối dù cao thủ hạng nhất cũng không thể nào tránh né nổi.

Phi Quỳnh tùm tùm cười không nói năng gì hết.

Ông già họ Trà đứng cạnh đó xen lời hỏi :

- Con nhãi này vớ vẩn thực, tỷ nữ đã tài ba như thế thì chủ nhân phải giỏi như thế nào, người hỏi như vậy là hỏi thừa.

Phi Quỳnh nũng nịu cười đỡ lời :

- Ăn miếng trả miếng, cụ lợi hại lắm.

Ông già họ Trà cười ha hả không nói năng gì nữa.

Trong lúc ba người chuyện trò thì nàng nữ tỳ áo trắng đã trở về, sau lưng nàng ta còn có hai nữ tỳ xinh đẹp một mặc áo xanh, một mặc áo đỏ. Nàng áo trắng cầm hương nến, còn hai nữ tỳ đi sau tay bưng một cái hộp gỗ sơn son, chắc bên trong thê nào cũng là thức ăn và rượu.

Phi Quỳnh mỉm cười đứng dậy bảo nữ tỳ áo trắng bày hương nến ra rồi quay lại ri tai dặn hai nữ tỳ kia vài câu.

Tư Đồ Sương với ông già họ Trà hai người tuy là nội gia cao thủ mà cũng không sao nghe thấy rõ ba người nói gì? Lại tưởng Phi Quỳnh dặn bảo nữ tỳ ấy làm việc gì thôi, nên hai người không để ý tới.

Chờ bày hương nến xong, hai nàng đẹp tuyệt trần gian mới nghiêm nghị quỳ xuống vái trời đất và vái lẫn nhau tám lạy rồi mới đứng dậy.

Phi Quỳnh lên tiếng hỏi tiếp :

- Năm nay hiền muội bao nhiêu tuổi?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đáp :

- Vừa đúng đôi mươi.

Phi Quỳnh nói tiếp :

- Như vậy ngu tử gọi cô nương là hiền muội từ nầy đến giờ cũng không thiệt thời gì vì ngu tử lớn hơn một tuổi.

Nàng liền bảo bốn nữ tỳ đẹp hương án đi và dọn rượu cùng thức ăn ra, rồi nàng chấp tay cung kính mời ông già họ Trà ngồi vào bàn.

Thấy thức ăn ngon, rượu thơm, ông già họ Trà đã thêm rõ dãi, vội dùng tay áo lau chùi mồm mép và cười ha hả đáp :

- Mỹ tửu hiền hơi ít, còn thức ăn ngon dù nhiều hay ít cũng không sao. Nói thực đấy, lão già gù này nóng lòng đợi chờ đã lâu năm rồi.

Nói xong ông ta vừa cười vừa nhảy vào ngồi ngay xuống ghế luôn.

Ba người cùng ngồi vào bàn, Phi Quỳnh mời hai người uống cạn ba chén rượu rồi bỗng nhìn Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói :

- Trong lúc ăn uống này, ngu tử xin nói một việc để cho Sương muội được hào hứng nhậu nhé. Chàng đã bình yên tới núi Phạm Tĩnh rồi.

Tư Đồ Sương với ông già họ Trà cùng ngẩn người ra và cũng mừng rỡ khôn tả. Tư Đồ Sương còn sợ tin đó không là thực, cứ ngo ngác nhìn Phi Quỳnh mà không nói được lời nào.

Phi Quỳnh mỉm cười nhanh nhẩu đáp :

- À quên, đó là quẻ bói chỉ thị như vậy đấy thôi.

Tư Đồ Sương biết nàng có ý nói bông, chớp nháy mắt một cái rồi đột nhiên kêu gọi :

- Tỷ tỷ!

Phi Quỳnh nhìn nàng hồi lâu, lắc đầu thờ dãi và nói tiếp :

- Đẹp tuyệt! Đẹp như thế này, nhu mì như thế này, đến ngu tử cũng phải yêu, huống hồ là chàng. Thôi được, để ngu tử nói thực cho biết cũng không sao. Người bảo tiêu của ngu tử phải đi đã về tới nơi rồi.

- Người bảo tiêu nào? Ai?

Tư Đồ Sương mừng quá hóa hồ đồ nên mới hỏi như vậy. Phi Quỳnh chỉ tay vào hai nữ tỳ mặc áo xanh và áo đỏ vừa cười vừa đáp :

- Đây, hai vị thị vệ ngự tiền độ đạo của chàng đây.

Hai nữ tỳ nọ vội tiến lên vái chào một vái và nói :

- Tỷ nữ Lưu Song Thành, Tạ Tiểu Ngọc yết kiến Động chủ.

Lúc này Tư Đồ Sương mới vỡ lẽ, rất cảm động vội đứng dậy mỗi tay nắm lấy một nàng với giọng run run nói :

- Hai vị làm rồi, phải nên gọi tôi là nhị cô nương. Nghìn dặm hộ tống, mấy lần ra tay tay cứu viện, tuy giúp chàng nhưng không khác gì là giúp tôi, tôi xin ghi ở trong lòng.

Nói tới đó, nàng quay lại nhìn Phi Quỳnh và nói tiếp :

- Đối với tỷ tỷ, tiểu muội không biết nói năng gì nữa.

Nàng cảm động quá, không những giọng nói run run mà cả người cũng run như cây sậy theo.

- Có gì đâu Surong muội, vì chàng, vì hiền muội, và cũng vì tôi.

Phi Quỳnh mỉm cười nói như vậy.

- Nếu chàng biết chuyện thì sẽ không biết...

- Có lẽ chàng không bao giờ biết được ngu tỷ đã khổ tâm như vậy.

Giọng nói có vẻ ai oán, Phi Quỳnh nói tới đó lại mỉm cười bảo Tư Đồ Surong rằng :

- Hiền muội hãy ngồi xuống đi, ngu tỷ còn có lời mướn nói!

Tư Đồ Surong vội nghe lời ngồi xuống và đáp :

- Tỷ tỷ, tiểu muội xin rửa tai cung kính nghe.

Thấy nàng ta hớn hờ như vậy, Phi Quỳnh tủm tỉm cười nói tiếp :

- Chàng đã gây rất nhiều việc phiền phức, sự thực thì các đại môn phái cũng tự mang phiền phức vào người. Ngu tỷ đang lo âu trong võ lâm tương lai không sao tránh khỏi một trận mưa máu gió tanh.

Tư Đồ Surong giật mình đến thoát một cái, chưa kịp nói năng gì thì ông già họ Trà đã đặt chén rượu xuống, xen lời hỏi :

- Cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì?

Phi Quỳnh nhìn mặt ông già họ Trà một cái rồi nói tiếp :

- Các đại môn phái bị mất cắp vật báu trấn sơn...

Ông già họ Trà lớn tiếng đỡ lời :

- Thằng nhỏ ấy không phải là hạng người như thế đâu. Huống hồ...

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Phải, nếu chàng có xông pha được vào những nơi cấm địa để lấy báu vật trấn sơn của các đại môn phái như vậy thì những nơi đó, bất cứ người nào trên giang hồ cũng có thể lui tới được và các đại môn phái cũng không thể nào mà giữ được những vật trọng báu ấy tới ngày nay. Nhưng tại sao họ lại cứ đồ riết cho chàng như thế?

Tư Đồ Surong nhanh nhẩu xen lời nói :

- Chắc bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì đây?

- Theo ý Surong muội...

- Tiểu muội chắc thể nào cũng có người vừa oan giá họa.

Phi Quỳnh vừa cười vừa gạt đầu :

- Ngu tỷ cũng nghĩ như thế, nhưng Surong muội có biết người đó là ai không?

Tư Đồ Surong nhanh nhẩu đáp :

- Long Phan lệnh chủ.

- Lại là tên đáng chết ấy!

Ông già họ Trà vỗ bàn một cái và la lớn như vậy.

Bốn nữ tỷ hơi biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng một cái thôi lại như thường ngay.

- Surong muội thực là cô em của ngu tỷ.

Phi Quỳnh vẫn thản nhiên nói như thế rồi lại tùm tùm cười hỏi tiếp :

- Hiền muội có biết tại sao người đó lại phải làm như thế để làm chi không?

- Y thấy trong võ lâm đã được bình yên mấy chục năm trời nên mới tạo nên một vài việc để làm cho võ lâm lộn xộn.

- Không riêng gì vấn đề ấy đâu, người đó cả tâm trí lẫn võ công đều thuộc hạng thượng thừa nhưng y lại cứ lựa chọn vào lúc này mà vừa oan giả họa, đủ thấy dụng tâm của y độc ác đến mức độ nào. Các đại môn phái mất vật trọng báu, khi nào lại để yên cho. Quý hồ chàng tái xuất hiện võ lâm mà vẫn cứ bị các đại môn phái đổ oan cho như thế thế nào chàng cũng không nhận được, chỉ e lúc ấy không sao tránh khỏi được trận mưa máu gió tanh. Nói tóm lại kẻ độc ác kia là muốn tạo chàng thành công địch của võ lâm, tội nhân của vũ nội.

Mỗi một lời nói của nàng như cái búa nặng nghìn cân, đập mạnh vào trái tim của Tư Đồ Sương với ông già.

Tư Đồ Sương chỉ xăm nét mặt lại, chẳng nói chẳng rằng.

Còn ông già họ Trà một lát sau mới thốt ra được hai câu :

- Mưu kế này rất độc ác. Tên ấy đề hèn tí tiện thực!

Hiển nhiên ông già phong trần dị nhân này đã hận Long Phan lệnh chủ đến cực độ.

Phi Quỳnh tùm tùm cười nói tiếp :

- Như thế vẫn chưa lấy gì làm độc ác bằng y còn giả mạo danh hiệu của Long Phan lệnh chủ nữa.

Tư Đồ Sương nghe tới đó giật mình đến thót một cái, vội la lớn :

- Tỷ tỷ, chà lẽ...

- Sao ngu tỷ lại không biết. Nói ra thực không đáng một tiếng cười. Khi ở trên đỉnh núi Võ Di chính tôi đã thấy một lúc hai Long Phan lệnh chủ, một nam một nữ.

- Tỷ tỷ có biết người nào là thật, người nào là giả không?

- Giản dị lắm, trước kia ngu tỷ chưa gặp qua Long Phan lệnh chủ bao giờ, nhưng đã ngưỡng mộ công lực của nàng rất cái thế, có thể ngang tài với Tuyết Y Huyết Thân đã mất tích lâu năm. Hai người mà ngu tỷ gặp hôm đó, người đàn ông thì tâm thường quá, còn người đàn bà công lực cao tuyệt.

Tư Đồ Sương trầm ngâm giây lát chưa kịp nói năng gì thì ông già họ Trà đã lắc đầu lia lịa và xen lời nói :

- Cô nương nói rất phải, tên khốn nạn ấy đích không nổi ba mươi hiệp của lão già gù này tất nhiên y là người giả hiệu rồi chứ không sai.

Tư Đồ Sương bỗng nghĩ ra được một việc, nhìn Phi Quỳnh và hỏi :

- Tỷ tỷ có nghe thấy ai nói đến Thanh Thành tứ hữu không?

Phi Quỳnh ngẩn người ra hỏi lại :

- Máy người ấy có vẻ quen thuộc lắm, sao bỗng dưng hiền muội lại hỏi tới máy người ấy.

Ngẫm nghĩ giây lát Tư Đồ Sương bèn đem chuyện Thanh Thành tứ hữu nhảy xuống dưới vực thăm tự tử nhưng lại có ám khí độc đáo của hai người trong nhóm Tứ hữu xuất hiện ở trên người của Long Phan lệnh chủ như thế nào kể hết cho Phi Quỳnh nghe.

Ngẫm nghĩ giây lát Phi Quỳnh mới đỡ lời :

- Theo sự nhận xét của ngu tỷ thì có hai điểm như sau. Một là đúng như lời của Đỗ tướng công nói, Thanh Thành tứ hữu đã đánh nhau với Long Phan lệnh chủ giả hiệu rồi và có dùng Diêm Vương Trích ném tên ấy và bị tên đó thấu được môn ám khí đó.

Điểm thứ hai là Long Phan lệnh chủ giả hiệu kia nhặt được Diêm Vương Trích tẩm độc. Nói đi nói lại dụng ý của y vẫn là muốn vu oan giả họa đẩy thôi.

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Không phải thế tiểu muội hoài nghi Long Phan lệnh chủ giả hiệu chính là Thanh Thành tứ hữu.

Phi Quỳnh ngẩn người ra và hỏi lại :

- Sương muội bảo Thanh Thành tứ hữu chưa chết ư?

- Phải, cái trò nhảy xuống vực thăm tự tử của họ chỉ là một thủ đoạn che mắt người đời thôi.

Cau mày lại suy nghĩ một hồi, Phi Quỳnh lắc đầu nói tiếp :

- Không có lẽ, nếu người giả mạo chính là Thanh Thành tứ hữu thì không khi nào họ lại tán tận lương tâm mà đi hạ độc thủ giết chết Bách Hiểu lão nhân, người có ơn với họ như vậy?

Nói tới đó nàng vừa ngắt lời thì lại bỗng hỏi tiếp :

- Hiền muội có biết ai đã nói cho Đỗ tướng công hay Long Phan lệnh chủ là kẻ đại thù của chàng không?

- Chính là Thanh Thành tứ hữu.

Khẽ kêu ồ một tiếng, Phi Quỳnh cau mày lại suy nghĩ hồi lâu rồi mới trầm ngâm nói :

- Nếu vậy việc này phức tạp thực, nhưng chúng ta chỉ cần bắt được tên giả mạo đó, lột mặt nạ y ra xem thì việc gì cũng sẽ biết rõ hết.

Nàng nói rất phải, nhưng tiếc thay nàng hiểu biết những việc đời trước quá ít và càng tiếc hơn nữa là nàng không chịu hỏi thêm vài câu, bằng không tình thế đã thay đổi hẳn, có lẽ đó là ý trời cũng nên.

Tư Đồ Sương gật đầu đáp :

- Tỷ tỷ nói rất phải, nhưng chỉ e tên giả mạo ấy quá giảo hoạt thôi.

- Chỉ một mình ngu tỷ thì không làm nổi việc đó, nhưng bây giờ đã có thêm hiền muội, một người võ công cao tuyệt, cơ trí lại hơn người như thế này, ngu tỷ dám chắc tên ấy không sao thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu.

Tư Đồ Sương ngăn người ra giãy lắt nhưng lại thốt cười ngay. Phi Quỳnh ngắm nhìn nàng một hồi rồi mới nói tiếp :

- Có một việc này ngu tỷ vẫn chưa nói ra. Đó là hiền muội có một người bạn tới Điện Tri này, chả hay hiền muội có muốn gặp y không?

- Ai thế?

- Một con rắn nhỏ, Ngọc Diện Thần Long Vi Hiểu Lam.

- Lại là y ư? Y tới đây làm chi?

- Kiểm hiền muội chứ còn làm gì nữa. Con rắn nhỏ này thực là đa tình, vừa được tin y đã đích thân dẫn Tuyết Sơn nhị lão đi Mân Tây bát động. Y đến không thấy hiền muội nên đoán chắc hiền muội thể nào cũng đuổi theo xuống Nam Hoang cho nên y lại đem bộ hạ theo tới đây ngay. Chừ tình vĩ đại thực, y không quản ngại nghìn dặm xa xôi, đi cả ngày lẫn đêm tới đây để kiếm người ngọc.

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng, vừa cười vừa đỡ lời :

- Có bao giờ tiểu muội thêm để ý tới y đâu. Dù thế nào đi nữa thì tiểu muội cũng không thêm đếm xỉa tới y.

Phi Quỳnh vừa cười vừa đỡ lời :

- Xem như vậy trái tim của hiền muội cấu tạo bằng gang thép chăng? Thôi được, không gặp y cũng không sao. Song Thành với Tiểu Ngọc ra bảo y biết, sớm thì ba tháng, chậm thì một năm, thể nào các đại môn phái cũng đến Đái Vân sơn trang tâm thủ đây, bảo y mau đi về chuẩn bị thì hơn.

Hai nữ tỷ vừa vâng lời đi được hai bước thì Phi Quỳnh lại gọi lại mà dặn bảo rằng :

- Không thể thiếu món nợ nhân tình được hai người bảo cho y biết là đến lúc ấy Tư Đồ động chủ thể nào cũng tới tiếp viện, thôi đi ngay đi.

Hai nữ tỷ vội vái một vái và vội vàng đi ngay.

Chờ hai nữ tỷ đi khỏi, Phi Quỳnh lại nói tiếp :

- Hiền muội với cụ tiếp tục uống rượu đi, từ ngày mai trở đi chúng ta phải bắt tay làm mấy việc lớn này.

Lúc này Tư Đồ Sương đã rất kính phục người chị mới kết nghĩa kim lan này.

Có rượu và thức ăn ngon, ông già họ Trà không khách sáo gì hết, cứ tiếp tục ăn nhậu hoài.

Mặt trời đã mọc lên trên đỉnh đầu trong Điện Tri cảnh sắc lại càng mê ly thêm.

Chương 52: Thần công chấn Nga Mi

Núi Nga Mi là một ngọn núi khét tiếng là nhiều cảnh đẹp. Trước kia cũng thường có du khách với thập phương đến lễ bái, nhưng từ khi các đại môn phái mất vật báu trấn sơn đến giờ, phái Nga Mi liền phong tỏa ngọn núi, một mặt phái cao thủ đi các nơi điều tra, một mặt thì bố trí lại những mai phục ở trên núi, giới bị rất nghiêm ngặt, có thể nói chim cũng khó mà bay qua nổi.

Trong chùa Lô Âm ở trên Nga Mi, Đại Tuệ thiền sư, người Chương môn của phái này tọa chấn ở đó với các cao thủ thuộc vai vế chữ Đại phòng thủ.

Ngoài chùa thì lại có những đệ tử của đời thứ hai và đời thứ ba canh gác, cấm không cho một người nào bên ngoài phái lui tới.

Đại Tuệ thiền sư lại còn ra nghiêm dụ là nếu không có thủ dụ của người Chương môn, ai mà tự tiện rời khỏi chỗ canh gác của mình sẽ bị trị tội rất nặng. Nếu người ngoài cứ liều lĩnh đột nhập thì được quyền giết chết không tha.

Hiển nhiên phái Nga Mi đã coi đó là một việc kỳ si đại nhục nếu chưa lấy được vật báu về, nhất định không khai sơn.

Sự thực thì có riêng gì phái Nga Mi bị nhục đâu, mà cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Cống Lai cũng vậy.

Đó là một đại sự làm chấn động cả thiên hạ võ lâm trăm năm chưa có một lần.

Người trong võ lâm đã bàn tán xôn xao, ai nấy đều bàng hoàng hoảng sợ.

Hôm đó mặt trời mới mọc trên đỉnh núi Nga Mi sáng chói lọi nhưng lại yên tĩnh vô cùng, chỉ thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót và tiếng nước chảy ra thì quả thực không còn nghe thấy tiếng gì nữa...

Đột nhiên có tiếng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc kêu theo gió bay tới, phá tan bầu không khí trầm lặng của núi Nga Mi thường ngày.

Trên đường núi, chỗ cách cửa chùa chừng năm sáu chục trượng đang có hai bóng người nho nhỏ, một trắng một đen, đi rất nhanh không khác gì cười gió vậy.

Chỉ trong nháy mắt, hai bóng người nho nhỏ ấy đã đi tới trước cửa chùa, thì ra đó là hai thiếu nữ rất xinh đẹp.

Đột nhiên sau cửa chùa có hai tăng nhân trung niên mặc áo xám đi hải rom bước ra nhìn hai thiếu nữ, chấp tay chào và nói :

- Thưa hai vị nữ thí chủ, Nga Mi đã phong tỏa, mong hai vị ngừng bước cho.

Thiếu nữ áo đen đưa mắt nhìn hai hòa thượng ấy một cái và vừa cười vừa đáp :

- Bốn cô nương biết rồi, nếu không phải vì các ngươi phong tỏa núi thì bốn cô nương cũng chả tới đây làm chi.

Hai tăng nhân nghe nói liền biến sắc, nhưng thiếu nữ áo trắng đột nhiên cười khi một tiếng, thùng thảng nói tiếp :

- Xin hai vị đại sư chớ hiểu lầm, tuy chị em chúng tôi vì việc phong sơn của quý chùa mà tới đây thực, nhưng chúng tôi không có ác ý gì hết. Cảm phiền hai vị vào thưa cùng quý Chương môn hay, Mân Tây bát động Từ Đồ Sương đến bái sơn.

Tiếng tăm của Mân Tây bát động đã oai trấn võ lâm có khác. Hai tăng nhân nghe nói, người đứng bên trái vội cung kính vái chào và nói :

- Bần tăng Ngộ Nguyên phụ trách việc canh gác sơn môn, xin hỏi vị nào Động chủ thế?

Thiếu nữ áo đen mỉm cười đáp :

- Thế ra đại sư là Thủ Hộ đại sư của Nga Mi đã oai trấn võ lâm đây ư? Từ Đồ Sương tôi đã thất kính.

Ngộ Nguyên ngăn người ra giây lát mới nói tiếp :

- Thế ra nữ thí chủ là Từ Đồ động chủ đây, bần tăng thất kính!

Từ Đồ Sương mỉm cười đỡ lời :

- Đại sư khỏi khách sáo như thế, chị em Từ Đồ Sương chúng tôi tự biết đường đột, nhưng tên đã nằm ở trên cung, không bắn không được. Vậy mong đại sư vào thông báo hộ cho.

Thấy nàng nói như thế, Ngô Nguyên tỏ vẻ trần trụi giây lát mới cương quyết đáp :

- Đáng lẽ Tư Đồ động chủ giáng lâm tề phái phải cử hành đại lễ nghênh đón ngay. Nhưng vì tề phái mới ngộ tai biến, phong núi đã lâu ngày. Chương môn của tề phái đã ra lệnh nghiêm dụ là chỉ người của bốn phái mới được lên núi mà thôi.

Trong thời gian phong sơn không tiếp một ngoại khách nào, bản tăng chỉ biết trách nhiệm gác cổng thôi. Quả thực có dụ lệnh ấy đã ban bố, mong Động chủ lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương lắng lắng nghe xong cau mày lại, mỉm cười nói tiếp :

- Thế này thì phiền thật! Quý phái phong sơn lâu ngày, cảm người ngoài lên núi, quý Chương môn lại không tiếp ngoại khách, mà chị em Tư Đồ Sương tôi đã đi xa ngàn dặm tới Nga Mi này là phải gặp quý Chương môn ngay mới được. Vậy biết làm sao bây giờ chờ đại sư?

Ngô Nguyên đại sư cau mày lại, chưa kịp trả lời thì hòa thượng trung niên đứng ở phía sau bỗng lạnh lùng xen lời nói :

- Vấn đề này giản dị lắm. Mời Td Động chủ đến ngày khai sơn hãy giáng lâm.

Tư Đồ Sương nghe nói mặt liền biến sắc, nhưng lại cười ngay và nói tiếp :

- Đa tạ đại sư đã nhắc nhở cho như vậy. Tôi cũng muốn đợi chờ đến ngày quý phái khai sơn mới quay trở lại cũng được, nhưng chỉ sợ ngày đó sẽ không còn gặp một người nào của quý phái thôi.

Hòa thượng đứng ở phía sau Ngô Nguyên nghe nói mặt liền biến sắc và lạnh lùng hỏi lại :

- Bản tăng ngu muội, không biết Động chủ nói như thế có ý nghĩa gì, xin Động chủ chỉ giáo cho?

Tư Đồ Sương cười khẩy, hỏi lại :

- Đại sư nhất định muốn Tư Đồ Sương này nói cho hay phải không?

Hòa thượng nọ cũng cười khẩy đáp :

- Chỉ e Động chủ không nói được.

Tư Đồ Sương mặt lại biến sắc, nhưng đột nhiên cười khanh khách một hồi mới nói tiếp :

- Nếu tôi không được vị tỷ tỷ này ra nghiêm dụ và nếu không nhẫn tâm thấy phái Nga Mi các người bị mưa máu gió tanh thì Tư Đồ Sương này đã dùng chưởng đánh chết đại sư ngay tại chỗ rồi.

Hòa thượng nọ giận dữ quát tháo :

- Câm mồm!

- Sư đệ không được vô lễ như thế!

Ngô Nguyên biết lời nói của Tư Đồ Sương thế nào cũng có nguyên nhân gì, nên y vội quát bảo hòa thượng đứng ở phía sau, rồi cung kính cúi chào Tư Đồ Sương và nói tiếp :

- Tính nết của tề sư đệ rất nóng nảy. Y đã có điều gì thất lễ, mong Động chủ lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương khi nào chịu dễ yên, mỉm cười đỡ lời :

- Đại sư khéo nói lắm. Lệnh sư đệ tính nóng nảy thật. Nóng nảy đến nỗi không biết nể tề gì hết, không phân biệt thiện ác. Một người đi tu hơi tí là giận dữ như vậy thật không xứng là người tu hành.

Hòa thượng nọ xếp ngược đôi lông mày lên, đang định nói tiếp thì Ngô Nguyên đã vội đưa mắt ra hiệu rồi khẽ niệm một câu Phật hiệu và nói :

- Động chủ đã lượng thứ cho như vậy, bản tăng xin cảm tạ.

Nói xong, y lại chấp tay vái dài một cái.

Thấy bên đối phương có người nhận lỗi như vậy, Tư Đồ Sương phải gượng cười đáp lễ và trả lời rằng :

- Không dám!

Ngô Nguyên bỗng trợn mắt lên nhìn Tư Đồ Sương rồi hỏi tiếp :

- Tất nhiên phải có việc thì Tư Đồ động chủ mới giáng lâm tề phái. Chẳng hay Động chủ có thể cho biết trước...

- Đại sư nói rất phải, Tư Đồ Sương biết quý phái đã mất báu vật nên đã phong sơn lâu ngày. Chuyến này Tư Đồ Sương đi tới đây tất nhiên không phải là định chiêm ngưỡng tam bảo và cũng không có nhã hứng lên đây ngắm cảnh.

Tư Đồ Sương này lợi hại thật, không những trả lời một cách rất khéo léo mà lại còn không chịu nói rõ nguyên nhân của mình. Nhưng Ngô Nguyên đại sư phần vì khiếp sợ oai danh của nàng, phần thứ hai vì nghe thấy trong lời nói của nàng có nguyên nhân gì nên y cũng cố chịu đựng. Y nghe xong, đang định hỏi tiếp thì Đồng Phi Quỳnh đứng cạnh đó bỗng lên tiếng xen lời nói :

- Thời gian rất quý báu, hiền muội chớ nên như thế.

Nói tới đó nàng tủm tỉm cười nhìn Ngô Nguyên và nói tiếp :

- Đại sư nói rất phải. Quả thật chị em chúng tôi tới nơi đây là có việc. Việc không những liên quan đến sự thịnh suy của quý phái mà còn liên can đến cả sự an nguy của võ lâm thiên hạ nữa. Việc này quan trọng lắm, thế nào cũng phải gặp quý Chương môn mới có thể nói được. Mong đại sư làm ơn vào thông báo giúp cho.

Ngô Nguyên nghe thấy Phi Quỳnh nói như vậy, giật mình đến thót một cái nhưng phần vì không biết lời nói đó thực hư ra sao, và phần thứ hai cũng vì lệnh dụ của Chương môn đã cấm ngặt như vậy khiến y cảm thấy khó xử hết sức. Y đang trầm ngâm thì hòa thượng đứng ở phía sau lại lạnh lùng lên tiếng nói tiếp :

- Sư huynh hà tất phải do dự. Đôi ba lời nói tin sao được...

Ngô Nguyên nghe nói lo âu vô cùng, đang định quát bảo nhưng đã muộn rồi. Y biết lời nói này của người sư đệ thế nào cũng gây nên rất nhiều sự phiền phức, cho nên y trợn mắt lên lườm người sư đệ ấy.

Tư Đồ Sương nghe thấy hòa thượng nói như vậy liền cười khanh khách và xen lời nói tiếp :

- Quỳnh tỷ bảo tiểu muội nên vì chúng sinh của vũ nội với của thiên hạ võ lâm mà nên nhẫn nại một chút. Nhưng người tuy của cửa Phật lại không tin lời nói của chị em mình thì chúng ta hà tất phải bận lòng như thế làm chi? Đi thôi! Chúng ta lên Hoa Sơn, để mặc Nga Mi người ta tự phụ trách lấy.

Sự thực Tư Đồ Sương đã hết sức nhẫn nại rồi. Bằng không với tính nết thường ngày của vị hồng phần ma đầu này thì có lẽ hòa thượng kia đã sớm nằm ở dưới đất rồi nên nàng quay người đi xuống núi ngay.

- Sương muội.

Phi Quỳnh vội giơ tay kéo nàng quay trở lại, khuyên bảo rằng :

- Sương muội đừng mặt ngu tỷ, hãy cố nhẫn nại thêm một chút nữa.

Tư Đồ Sương gượng cười một tiếng rồi đáp :

- Thôi được, nể mặt Quỳnh tỷ tiểu muội xin nhẫn nại thêm một chút nữa.

Phi Quỳnh mỉm cười nói tiếp :

- Cảm ơn Sương muội.

Nói xong, nàng bỗng quay người lại, đôi người tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng chiếu thẳng vào mặt hai hòa thượng kia rồi nghiêm sắc mặt lại nói tiếp :

- Hai vị đã nghe thấy hết rồi. Chị em chúng tôi vì thương chúng sinh của vũ nội với võ lâm thiên hạ nên đã hết sức nhẫn nại rồi. Chúng tôi nhẫn nại như thế không phải là chúng tôi sợ quý phái đâu. Nếu hai vị tin được hai chị em chúng tôi thì mau vào thông báo, bằng không đừng có trách chị em chúng tôi vì nghĩ đến đại cuộc mà phải xông bừa vào.

Hai hòa thượng not thấy đôi mắt của Phi Quỳnh lợi hại như vậy đều giật mình đến phát một cái và nghĩ bụng :

“Thật chúng ta đã nhận xét lầm. Không ngờ người thiếu nữ áo trắng này võ công lại còn cao siêu hơn Tư Đồ Sương mà tiếng tăm đã lừng lẫy khắp võ lâm...”

Hai hòa thượng thị có hậu thuẫn lớn ở đằng sau nên cả hai tuy có vẻ sợ Phi Quỳnh nhưng phần vì oai danh của mình, phần vì tên tuổi của phái Nga Mi nên Ngô Nguyên liền đồng dục đáp :

- Nữ thí chủ nhanh nhẩu thật, bản tăng rất lấy làm kính phục. Đáng lẽ bản tăng đành chịu để người Chương môn khiển trách mà vào thông báo hộ hai vị nhưng nữ thí chủ đã nói như thế, bắt buộc bản tăng phải tảo gan lãnh giáo vị cao nhân. Bản tăng không dám nói tới hai chữ thắng bại mà chỉ muốn có như thế mới có cơ vào thưa người Chương môn của tệ phái. Đó là sự bất đắc dĩ, xin hai vị lượng thứ cho.

- Xem như vậy, không ra tay đấu không được.

Tư Đồ Sương xéch ngược đôi lông mày lên nói như thế và nũng nịu cười, nói tiếp :

- Quỳnh tỷ, việc này không thể trách tiểu muội được. Tỷ tỷ chỉ bảo tiểu muội nhẫn nại thôi chứ không cấm tiểu muội được tỏ vẻ lép vế phải không?

Nói xong, nàng lại đưa mắt nhìn hai hòa thượng kia, định nói tiếp.

- Hãy khoan, Sưong muội.

Phi Quỳnh bỗng quát bảo như vậy rồi hỏi Ngô Nguyên tiếp :

- Có phải đại sư bắt buộc chị em chúng tôi phải bêu xấu đấy không?

Ngô Nguyên khi nào chịu tỏ vẻ hèn kém, huống hồ y đã chót nói ra như vậy. Tuy y nghe oai danh của Tư Đồ Sưong từ lâu, nhưng y chưa được trông thấy nàng bao giờ, và y cũng không tin lời đồn đại. Hơn nữa, y tự tin sư huynh đệ y đã nổi tiếng lâu năm, nội ngoại công đều lợi hại cả, dù không hy vọng đắc thắng nhưng muốn đấu ngang tay không khó. Vì y nghĩ như thế nên mới yên tâm, khẽ niệm một câu Phật hiệu rồi đáp :

- Việc này quả thật bất đắc dĩ, mong hai vị lượng thứ cho.

Phi Quỳnh tủm tỉm cười, lắc đầu thờ dãi nói :

- Xem như vậy, chữ danh hại người ta rất nhiều. Cả cao tăng của cửa Phật cũng không tránh khỏi thói hèn niệm.

Ngô Nguyên đại sư hồ thẹn vô cùng, định đỡ lời thì Phi Quỳnh lại cười và nói tiếp :

- Thế này vậy, ra tay đấu với nhau thì khó mà giữ nổi hòa khí của đôi bên, và cũng trái hẳn mục đích của chị em chúng tôi tới đây, nên tôi có ý kiến này xin đề nghị. Để tôi biểu diễn một trò chơi cho hai vị xem, nếu hai vị nhận thấy trò chơi của tôi có thể qua được mắt thì hai vị làm ơn vào thông báo hộ ngay. Chẳng hay hai vị có tán thành không?

Nàng vừa nói dứt, chỉ thấy uốn người một cái, đã biến mất luôn.

Tư Đồ Sưong chỉ thấy một luồng khói nhạt bắn thẳng lên trên đỉnh núi cao trăm trượng. Còn hai vị hòa thượng thì không sao trông thấy rõ thiếu nữ áo trắng đi bằng cách nào. Chúng không thể nào trông thấy rõ Phi Quỳnh đã nhảy lên trên núi rồi.

Chúng đang ngạc nhiên thì đã có tiếng cười lạnh lùng vọng tới, một luồng gió thơm thoảng qua. Thiếu nữ áo trắng đã đứng ở trước mặt rồi, tay của nàng đã cầm một cành quất có một trái quất to bằng ngón tay cái với hai tàu lá.

- Hai vị cao tăng có biết cành quất này ở đâu ra không? Trước Lôi Âm Tự có rất nhiều thần vật, Đồng Phi Quỳnh tôi không dám xúc phạm tới mà chỉ lấy cành quất này đem xuống làm bằng chứng. Chẳng hay hai vị nghĩ sao?

Trên khu núi yên lặng như tờ, không nghe thấy một tiếng động gì hết. Chỉ trong nháy mắt, người ta đã lên tới trên Lôi Âm phổ tự, cách chỗ hai hòa thượng chừng trăm trượng rồi, khắp núi có đệ tử của đời thứ hai và đời thứ ba giới bị rất nghiêm ngặt, mà ở trong Lôi Âm tự lại có người Chương môn với mấy chục cao thủ của vai vế chữ Đại mà không một ai hay biết gì hết. Như vậy, nếu người ta không giữ đúng lễ phép mà nói với mình đề xin vào bãi sơn trước thì có lẽ người ta đi khắp núi cũng không một ai hay biết.

Thân pháp tuyệt diệu như vậy khiến hai hòa thượng thù hận của phái Nga Mi đều kinh hoàng đến mặt biến sắc, mà cả Tư Đồ Sưong cũng nghi ngờ là phi tiên. Nàng vừa kinh hãi vừa hồ thẹn, vừa kính mến, rú lên một tiếng rồi thất thanh nói :

- Quỳnh tỷ khéo giấu diếm tiểu muội thật.

Nói xong, nàng chạy lại ngã ngay vào lòng Phi Quỳnh. Nàng quên cả nơi đó là cửa Phật của phái Nga Mi, và quên cả trước mặt đang có hai hòa thượng thù hận, không khác gì một đứa con nít làm nũng người chị cả vậy.

Phi Quỳnh vừa ôm lấy Tư Đồ Sưong, vừa tủm tỉm cười hỏi hai hòa thượng kia rằng :

- Thế nào? Cái trò hèn mọn của tôi hai vị...

Hai hòa thượng thấy thế giật mình kinh hãi như người nằm trong mơ mới thức tỉnh, vội cung kính chấp tay vái và đỡ lời :

Công lực của nữ thí chủ rất cái thế, tài nghệ siêu tuyệt tợ người trời, bản tăng xin kính phục và không dám để hai vị đợi chờ nữa, dù có bị người Chương môn quả trách, anh em bản tăng cũng cung kính mời hai vị vào núi.

Ngô Nguyên nói xong, liền quay lại bảo hòa thượng đứng sau rằng :

- Phiên sư đệ mau vào thông báo, sư huynh dẫn đường đưa hai vị thí chủ đi sau.

Hòa thượng ấy cung kính vâng lời, quay người đi ngay. Ngô Nguyên cũng rất cung kính vái hai nàng một cái và nói tiếp :

- Bản tăng dám mời hai vị đi theo bản tăng.

Nói xong y quay người lớn bước đi trước.

Phi Quỳnh vội đáp :

- Không dám! Cảm phiền đại sư.

Nói xong nàng cùng Tư Đồ Sương đi theo Ngô Nguyên ngay.

Không bao lâu đã lên tới chùa Đại Lô Âm.

Trên tuyết vách có một cây thông cô thụ mọc ngược ăn xuống. Cạnh cây thông có một thác nước đổ xuống, tiếng nước kêu như sấm động. Hai nàng đã trông thấy trên những đồng đá lồi chồm có một hòa thượng trông rất nghiêm trang, đang tại sao yên ở đó, còn bên dưới có hàng mấy trăm hòa thượng khác ẩn núp ở sau những cây thông với đá tảng. Người nào người nấy mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn hai nàng.

Hai nàng làm như không trông thấy gì, vẫn cứ tùm tùm cười, dắt tay nhau tiếp tục đi lên. Một lát sau đã hết đường núi, tới một cầu thang đá hàng trăm bậc và cao mấy chục trượng.

Lôi Âm tự ở phía trên đã có tiếng chuông rất lớn vọng xuống kêu vang mãi không ngớt.

Ngô Duyên vội ngừng bước, quay lại nghiêm nghị nói :

- Chương môn của tệ phái sẽ dẫn các môn hạ ra nghênh đón, cảm phiền hai vị...

Tư Đồ Sương bỗng cười khi một tiếng và hỏi :

- Có phải đại sư muốn chị em chúng tôi đi nhanh thêm chút nữa phải không?

Rồi nàng nói tiếp :

- Nếu vậy phiền đại sư đi trước.

Ngô Nguyên vái một vái và đáp :

- Bản tăng xin tuân lệnh!

Nói xong, y quay người đi nhanh như bay ngay.

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi phi thân đuổi theo, nhưng lúc nào cũng chỉ cách xa Ngô Nguyên chừng một trượng.

Hai nàng vừa lên hết trăm bậc thang đá đó đã trông thấy một ngôi chùa cổ rất trang nghiêm hiện ra trước mặt liền. Ngoài ra lại có một cảnh tượng khác xuất hiện, khiến hai nàng với Ngô Nguyên đều ngạc nhiên vô cùng.

Vì hai cánh cửa lớn của chùa vẫn đóng kín và không thấy người Chương môn của phái Nga Mi ra nghênh đón gì cả.

Bốn xung quanh yên lặng như tờ, nhưng giữa quảng trường rộng hơn trăm trượng đang có ba lão hòa thượng gầy gò bé nhỏ, tuổi trạc thất tuần đang đứng sát cánh nhau. Sáu con mắt sắc bén đang lạnh lùng nhìn hai nàng. Ngô Nguyên tiến lên hai bước, cung kính vái chào và nói :

- Thưa ba vị sư bá, đệ tử...

- Cảm mến!

Lão hòa thượng đứng ở chính giữa khẽ quát bảo như vậy và nói tiếp :

- Không tuân lệnh dụ, tự tiện bỏ nơi canh gác, Ngô Thông đã chịu tội rồi, người có mau mau tới giám viện của sư bá lãnh phạt đi.

Ngô Nguyên nghe nói mặt liền biến sắc, đang định phân trần thì lão hòa thượng bên trái đã trợn một mắt lên quát lớn :

- Ngô Nguyên táo gan thực!

Ngô Nguyên nghe nói chân tay mình mảy run lấy bầy, nhưng vẫn cung kính vái một vái và đáp :

- Đệ tử xin tuân lệnh!

Thế rồi y chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng về phía sau chùa luôn...

Phi Quỳnh vẫn tùm tùm cười nhưng Tư Đồ Sương đã nổi giận cười khẩy một tiếng, xéch ngược đôi lông mày liễu lên nói :

- Oai phong lắm! Sát khí lắm! Lão hòa thượng xử trí môn hạ đệ tử đó là việc riêng của trong phái các người, Tư Đồ Sương này không can thiệp tới.

Nhưng Tư Đồ Sương phải cảnh cáo cho lão hòa thượng hay trước, nếu ai mà làm tổn thương một sợi lông chân của y thì đừng có trách Tư Đồ Sương này sẽ đem ba lão hòa thượng các người ra trả thù cho y đây. Nga Mi tam lão thì có nghĩa lý gì đâu, bốn cô nương này không coi vào đâu hết.

Ba lão tăng này vừa ở núi Phạm Tĩnh về tới, đang bị thất bại trong lòng còn rất tức giận thì bỗng thấy Ngô Thông lên báo có Tư Đồ Sương cùng một thiếu nữ áo trắng công lực tuyệt cao đến bái sơn. Thiếu nữ ấy biểu diễn tuyệt kỹ như thế nào mà cả ba nghe xong vừa tức giận, vừa hổ thẹn. Họ còn đoán chắc Tư Đồ Sương với Mỹ nữ này thế nào cũng có liên can đến hai nữ tỷ hộ tổng Độc Cô Ngọc nên cả ba khuyên người Chương môn đừng ra nghênh đón vội, để cho họ ra xem sao trước.

Nga Mi tứ lão Đại Từ, Đại Bi, Đại Không cùng với Đại Trí thiền sư cũng là cao thủ nhất đẳng của phái Nga Mi. Trong đó chỉ trừ Đại Trí thiền sư vì năm xưa xúc phạm quy tắc của phái nên đã bị giam giữ ở trên Kim Đỉnh. Bây giờ trong phái Nga Mi chỉ còn Tam lão này là có thể khuyên bảo được sư đệ Đại Tuệ thiền sư tức đương kim Chương môn thôi.

Tuy Đại Tuệ thiền sư là Chương môn của một phái nhưng rất hiểu rõ tính nết của ba vị sư huynh này, vì thế nghe thấy ba người nói như vậy đành phải để cho ba người ra ngoài xem xét đã?

Nghe Tư Đồ Sương nói xong, Đại Từ thiền sư, người đứng giữa đã lạnh lùng đỡ lời :

- Nghe nói Tư Đồ Sương Động chủ là người rất bẻm mồm bẻm mép, ngày hôm nay gặp mặt mới biết quả thực không ngoa. Nhưng phải biết phái Nga Mi này không phải là chỗ để cho Tư Đồ động chủ khoe tài mồm mép đâu.

Tư Đồ Sương không giận chút nào, trái lại còn cười hi hi và quay đầu lại nũng nịu hỏi :

- Quỳnh tỷ, có phải chữ nhân chỉ có một hạn độ đấy không?

Phi Quỳnh mỉm cười gật đầu đáp :

- Khi nào ngu tỷ lại nhẫn tâm để cho hiền muội phải chịu đựng uất ức như vậy.

Tư Đồ Sương hớn hờ hỏi tiếp :

- Với lời lẽ không biết tốt xấu gì của những kẻ vô tri kia thì Quỳnh tỷ bảo nên xử trí như thế nào?

Phi Quỳnh nhanh nhẩu đáp :

- Ngu tỷ cảm thấy họ đáng ghét lắm, nhất là cái mồm kia. Chúng ta phải nên làm giảm bớt ngạo khí của họ trước, để sau này họ khỏi còn cái trò không biết trời cao đất dày và không biết lễ nghĩa là cái gì mới được.

Tư Đồ Sương cười khúc khích đỡ lời :

- Có việc gì tiểu muội phải làm lụng...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ý trời có làm gì nổi người ta?

Tư Đồ Sương vừa cười vừa nói tiếp :

- Có việc gì đã có tiểu muội phục vụ, để tiểu muội cho mấy cái mồm già kia một cái tát trước nhé?

Nàng vừa nói vừa phi thân lại chỗ trước mặt của Đại Bi thiền sư đứng ở phía bên trái.

Nga Mi tam lão thấy hai nàng không coi anh em mình ra gì, cả ba đều tức giận khôn tả, nhưng vì nghe thấy Ngô Thông nói thiếu nữ áo trắng có công lực tuyệt cao, trong lòng đã hoảng sợ sẵn, vì thế họ mới không dám ra tay vội. Lúc này họ thấy Tư Đồ Sương nhảy lại trước, khi nào họ chịu đựng được?

Đại Bi thiền sư giận dữ quát lớn :

- Nơi đây là cửa Phật thanh tịnh, đâu có phải là chỗ để cho người quấy nhiễu? Quay trở lại đi!

Nói xong, y giơ tay áo lên phát mạnh vào người của Tư Đồ Sương một thế như bài sơn đảo hải vậy.

Thế công ấy Đại Bì đã giở tám thành công lực ra rồi, y yên trí dù không đã thương được đối phương thì cũng đẩy được địch thủ phải lui trở về chỗ cũ.

Ngờ đâu, sự thực lại trái hẳn. Khí cương phong mạnh như bài sơn đảo hải sắp và đụng phải Tư Đồ Sương mà không thấy nàng kinh hãi và tránh né, trái lại còn cười khúc khích nói :

- Lão hòa thượng đã mắc hờm rồi.

Nàng vừa nói vừa quay người một vòng, tránh ngay được luồng cương phong đó.

Đột nhiên nàng quay vào chỗ chính giữa, giơ tay tát Đại Từ thiên sư một cái nhanh như điện chớp.

Nếu là người khác thể nào cũng bị tát trúng, dù không bị thương nặng thì thể nào cũng bị gãy răng chứ không sai.

Nhưng Đại Từ thiên sư là cao thủ hạng nhất của phái Nga Mi, tất nhiên công lực phải hơn người, khi nào y lại bị người ta đánh trúng một cách dễ dàng như thế được?

Y chỉ hơi kinh hãi một chút đã vội quay người tránh né và giở thế Phật Quang Phổ Chiếu (hào quang của Phật chiếu muôn nơi) chia năm ngón tay ra như năm cái móc sắc, nhằm cổ tay của Tư Đồ Sương chụp luôn.

Tư Đồ Sương tính rất hiểu thắng, có ý muốn biểu diễn tài ba để cho nghĩa tử xem, như vậy khi nào nàng chịu để cho đối phương thoát khỏi chưởng của mình được, nên nàng cười khi một tiếng và nói tiếp :

- Ôi chà! Lão hòa thượng khôn ngoan lắm.

Nàng vừa nói vừa trầm cổ tay xuống, chia ngón tay giữa nòn nà như ngọc ra nhằm ngay gan bàn tay của Đại Từ điểm luôn. Ngón tay của nàng chưa điểm tới đã có chi phong rất mạnh đưa tới trước. Đại Từ thấy gan bàn tay đau nhức hoảng sợ vô cùng đang định buông tay biến thế khác.

Y đã nhanh nhưng Tư Đồ Sương còn nhanh hơn.

- Không kịp đâu lão hòa thượng ơi!

Nàng vừa nói tới đó, ngón tay của nàng đã rung động một cái, kêu đến soẹt một tiếng. Áo bào của Đại Từ đã bị chi phong của nàng đâm thủng ở dưới nách một lỗ nhỏ rồi. Cũng may nàng nương tay bằng không nàng chỉ điểm chệch sang bên cạnh đó hai tác thôi là Tướng đài huyết của lão hòa thượng bị điểm trúng luôn. Lúc ấy, lão hòa thượng không bị chết ngay tại chỗ thì cũng phải nằm liệt giường liệt chiếu dăm ba bữa, nửa tháng là ít?

Tư Đồ Sương thấy đã đâm thủng áo của đối phương rồi, nàng không muốn làm cho đối phương mất sĩ diện thêm nên vội thu tay ngay lại. Vừa quay trở về chỗ cũ, nàng lại cười khẩy một tiếng và nói :

- Lão hòa thượng kia, với tài ba tầm thường như thế mà cũng đòi làm bộ làm tịch, kiêu ngạo ngông cuồng đến như thế, thật không biết hổ thẹn chút nào.

Phi Quỳnh vừa cười vừa khen ngợi :

- Sương muội tài ba lắm!

Tư Đồ Sương vội đỏ bừng mặt đỡ lời :

- Tỷ tỷ định tâm mắng mỏ tiểu muội phải không? Vốn dĩ tiểu muội định tát mặt y một cái.

Phi Quỳnh lại đỡ lời tiếp :

- Thôi, thế cũng đủ rồi. Như vậy còn đau đớn hơn là giết chết y đấy.

Nàng nói không sai chút nào. Nga Mi tam lão chứ có phải là tay cao thủ thường đâu? Nhất là Đại Từ, tuy chỉ ấy chưa điểm trúng da thịt của y thực, nhưng y cảm thấy đau đớn hơn là bị giết chết nhiều. Nga Mi tam lão vốn nổi danh trên giang hồ lâu năm, oai chấn võ lâm, là cao thủ hạng nhất của phái Nga Mi, mà nay dẫu với một thiếu nữ chưa được ba hiệp đã bị chọc thủng áo, lại gần Tướng Đài huyết. Rõ ràng người ta nương tay tha chết cho, như vậy y không hổ thẹn sao được?

Cả ba lão hòa thượng đều ngượng đến mặt đỏ bừng, nhất là Đại Từ thiên sư. Thớ thịt ở hai má cứ rung động hoài, giây phút sau mới niệm một tiếng Phật hiệu rồi nghiêm nghị nói :

- Phật tử từ bi, đệ tử phải đại khai sát giới đây.

Hiển nhiên y đã nổi giận thực sự rồi, hai mắt tròn to, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, chiếu thẳng vào mặt của hai nàng. Ai cũng yên trí nơi thánh địa của Phật sắp có trận đấu chí tử xảy ra đến nơi.

Phi Quỳnh bỗng nhìn mặt Đại Từ nghiêm nghị hỏi :

- Có phải đại hòa thượng định gây mưa máu gió tanh ở nơi cửa Phật thanh tịnh này đây không?

Đại Từ nghe nói giật mình đến thót một cái, nhưng vẫn tức giận đáp :

- Coi thường phái Nga Mi, thị tài xông pha vào bốn sơn, lão tăng thử hỏi ai là người định gây mưa máu gió tanh ở nơi cửa Phật này?

- Đại hòa thượng hỏi rất hay!

Phi Quỳnh nói như vậy, vẫn tủm tỉm cười nói tiếp :

Chị em chúng tôi thể niệm lòng từ bi của trời, vì lo ngại trong vũ nội sẽ có mưa máu gió tanh và thương tiếc cơ nghiệp của các môn phái, sáng lập rất khó khăn mới có được ngày nay nên mới tới đây để thành thực báo động, chứ có phải khinh thị phái Nga Mi gì đâu?

Đại Từ im lặng không nói năng gì cả.

Phi Quỳnh cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Vì vậy mà khi ở bên dưới núi, chị em chúng tôi đã hết sức cố nhịn để mong được gặp người Chương môn của quý phái. Còn vấn đề bảo thị tài để xông pha lên núi, đó là đệ tử của quý phái bắt buộc chị em chúng tôi phải ra tay đẩy thôi. Còn Sương muối của tại hạ nổi giận ra tay vì lão hòa thượng không nể mặt chúng tôi chút nào mà nên. Đại hòa thượng đã là cao tăng của cửa Phật, không biết phân biệt phải trái, thiện ác, đã để mất phong độ trước, rồi lại vì một việc nhỏ mọn mà muốn gây nên sát nghiệp sau. Xin hỏi đại hòa thượng, có phải quý phái thị những cái trò ấy đã truyền tiếp mấy trăm năm nay và đó cũng là do lão hòa thượng đã khổ công tu luyện mấy chục năm mới có được những cái trò ấy hay sao? Hơn nữa, chị em chúng tôi nếu định tâm khinh thị phái Nga Mi, thị tài xông pha lên núi thì chả cần cứ phải ở ngoài cửa chùa này mà chịu nhịn hoài như thế này? Với tài ba của chị em chúng tôi, đừng nói chỉ hái một cành quýt nhỏ nhỏ như vậy, mà dù có đi khắp núi Nga Mi cũng chẳng ai ngăn nổi. Đây chúng tôi chỉ biết nói như thế thôi, sau này phái Nga Mi có bị an nguy tồn vong như thế nào thì đó là việc của các người. Thôi, chị em chúng tôi xin cáo lui đây.

Nói xong, nàng dắt tay Tư Đồ Sương quay người định đi ngay.

Nga Mi tam lão cứ đứng ngẩn người ra, chẳng nói chẳng rằng.

Đột nhiên trong chùa Lô Âm có tiếng niệm Phật hiệu nổi lên và có tiếng khàn khàn nói vọng ra rằng :

- Đành để cho năm trăm đệ tử chịu nhục chứ không thể để cho võ lâm chê cười phái Nga Mi được. Xin mời hai vị nữ thí chủ ngưng bước, lão tăng Đại Tuệ xin cung kính nghênh đón hai vị.

Tiếng nói vừa dứt, hai cánh cửa lớn sơn son thếp vàng của chùa Lô Âm đã mở rộng. Một hồi chuông nổi lên, người Chương môn của phái Nga Mi Đại Tuệ thiền sư đã dẫn các môn hạ ra nghênh đón rồi.

Bốn chú tiểu đã dùng đại lễ nghênh tân ra nghênh đón, tất nhiên hai nàng phải biết rõ và người ta đã nói đành để năm trăm môn đồ chịu khuất phục, chứ không chịu để cho võ lâm chê cười phái Nga Mi nên hai nàng cũng tự nghĩ rằng :

“Đành nén lửa giận xuống chứ không để cho phái Nga Mi cười mình vô lễ”.

Hai nàng vội nấn nót lại quần áo cho thực chỉnh tề rồi mới vội tiến lên nghênh đón.

Tư Đồ Sương là Động chủ của Mân Tây bát động, phải giữ đủ lễ phép mới được, nên nàng mới đi tới chỗ cách các hòa thượng chừng hơn trượng đã vội vái chào và lớn tiếng nói :

- Chị em Tư Đồ Sương tôi là mặt học hậu tiến, đâu dám được đại sư Phật giá ra đón như thế này?

Đại Tuệ thiền sư cũng vượt qua mọi người tiến lên, chấp hai tay vái chào và nhìn hai thiếu nữ nghiêm nghị nói :

- Tư Đồ động chủ là người đứng đầu của Bát động tôn quý như thế, không quân ngại nghìn dặm xa xôi, giáng lâm Nga Mi, mục đích muốn võ lâm được yên tĩnh với cứu chúng sinh ra khỏi tai kiếp mà nên, thực đáng kính phục. Lão tăng ra nghênh đón quá chậm, các môn hạ lại thất lễ, mong hai vị thí chủ lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương trang trọng đáp :

- Chúng tôi không dám! Chị em chúng tôi cũng xúc phạm rất nhiều, mong đại sư cũng lượng thứ cho.

Đại Tuệ thiền sư đưa mắt liếc nhìn Nga Mi tam lão một cái, trầm giọng nói :

- Xin mời ba sư huynh hãy rút lui.

Trước lệnh dụ của người Chương môn, Nga Mi tam lão đâu dám trái lệnh, nhưng trước khi rút lui, ba người còn liếc nhìn hai nàng một cái mới vái lạy rút lui.

Đại Tuệ thiền sư quay lại chấp tay vái hai nàng một vái nữa mới nói tiếp :

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, mời hai vị vào trong chùa soi nước.

Nói xong, lão hòa thượng định đi trước dẫn đường nhưng Tư Đồ Sương đã mỉm cười đáp :

- Tư Đồ Sương mặt học hậu tiến, còn cái tên Động chủ chỉ hữu danh vô thực, không dám vượt quyền, xin đại sư cho phép chúng tôi được đi cùng.

Đại Tuệ thiền sư hơi trần trụi giầy lát mới gặt đầu.

Thế rồi Đại Tuệ thiền sư đưa hai nàng đi thẳng vào trong phòng phượng trưng và lập tức truyền lệnh dụ cho các hòa thượng ai nấy trở về vị trí của mình, chỉ giữ lại hai vị cao tăng của vai về chữ Đại mà thôi.

Ba người ngồi xuống xong đã có chú tiểu bưng nước trà ra mời uống, rồi Đại Tuệ thiền sư mới lên tiếng :

- Lão tăng bắt tài, dễ bị bêu xấu với người trước kẻ sau, và để cho vật báu bị mất trộm nên bắt đắc dĩ mới phải ra lệnh phong tỏa ngọn núi như vậy. Mong hai vị đừng hai vị khiến trách.

Hai nàng lại đứng dậy vái một vái và đồng thanh đáp :

- Chị em chúng tôi không dám.

Đại Tuệ thiền sư nói tiếp :

- Ý định của hai vị như thế nào bản tăng đã được biết đại khái rồi, tiện đây xin hai vị cho biết tường tận một chút.

Không thấy ông ta nhắc nhở tới chuyện Phi Quỳnh biểu diễn tài ba ở chỗ cửa núi và cũng không nói tới việc ba lão hòa thượng ngăn cản hai nàng, hiển nhiên ông ta cho hai việc ấy rất mất sĩ diện nên mới bỏ qua là thế.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Chị em chúng tôi tới đây là về việc quý phái mất trộm vật báu đây.

Đại Tuệ thiền sư giật mình đến thót một cái và vội hỏi lại :

- Chả lẽ hai vị đã biết...

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Có phải người Chương môn định nói người lấy trộm báu vật đấy không?

Đại Tuệ ngưng ngắc gật đầu đáp :

- Vâng, chính lão tăng đang vì việc ấy.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Người Chương môn hiểu lầm rồi! Chị em chúng tôi chưa biết người chính thức lấy trộm báu vật là ai cả, nhưng chúng tôi rất vui lòng xin tận chút hơi sức hèn mọn giúp quý phái với các đại môn phái khác.

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “chính thức” nên Đại Tuệ thiền sư ngăn người ra một hồi rồi mới đáp :

- Đa tạ hai vị đã trợ giúp cho như vậy. Nhưng theo chỗ lão tăng được biết thì người lấy trộm vật báu đã được một vị cao nhân ẩn thế ở trên núi Phạm Tĩnh thu làm môn đồ rồi.

- Chính thế!

Tư Đồ Sương gật đầu đỡ lời nói như vậy và tiếp :

- Thưa sinh họ Đỗ tên là Ngọc quả thực đã được vị cao nhân ẩn thế ở trên núi Phạm Tĩnh thu làm môn hạ rồi. Nhưng xin hỏi người Chương môn, tại sao người lại xác định người đó chính là người đã lấy trộm vật báu của quý phái với các môn phái khác?

Đại Tuệ đáp :

- Chữ viết bằng phấn ở trên vách vẫn còn, hai vị có muốn coi bản tăng xin dẫn đi ngay.

Tư Đồ Sương lắc đầu hỏi lại :

- Xin hỏi Chương môn, chả hay quý phái có ai đã trông thấy hình dáng và mặt mũi của người lấy trộm ấy chưa?

Đại Tuệ đáp :

- Nói ra thì thực hồ thẹn. Không riêng gì bốn phái mà cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Cống Lai cũng bị mất mát như vậy và không ai hay biết kẻ trộm là ai? Vào lấy trộm lúc nào?

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Xin hỏi Chương môn. Ví dụ có người lấy trộm báu vật của quý phái rồi dùng phấn viết tên của Đỗ Ngọc lên trên vách, chả hay có trường hợp ấy không?

Đại Tuệ ngăn người ra và hỏi lại :

- Tư Đồ thí chủ nói...

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu đỡ lời :

- Hậu học tôi chỉ hỏi đại sư liệu có trường hợp như thế không?

Đại Tuệ trầm ngâm giây lát rồi cương quyết đáp :

- Có thể lắm.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Đó là điểm thứ nhất mà hậu học cảm thấy rất đáng nghi. Thứ hai là theo chỗ hậu học được biết thì Đỗ Ngọc tuy biết võ công thực, nhưng võ nghệ của y chỉ có thể bảo vệ được bản thân là cùng thôi. Đây không phải là hậu học bịa đặt hay nói dóc gì đâu, đại sư không tin thử hỏi tam lão sẽ biết, nhưng chắc tam lão đã nói cùng đại sư rồi cũng nên.

Đại Tuệ gật đầu đáp :

- Tư Đồ động chủ nói rất đúng. Ba vị sư huynh của lão tăng đã kể lại câu chuyện ấy cho lão tăng hay rồi.

Tư Đồ Sương lại gật đầu nói tiếp :

- Như vậy càng hay. Xin hỏi quý Chương môn, chỗ tàng trữ báu vật giới bị như thế nào?

Đại Tuệ không do dự gì hết, vội trả lời ngay :

- Tuy không phải là tường đồng vách sắt hay đầm rồng hang hổ, nhưng các cao thủ của võ lâm đừng có hòng tiến tới gần năm mươi trượng...

Nói tới đó, ông ta bỗng giật mình đến thót một cái, kêu ồ một tiếng vội nói tiếp :

- Lão tăng hiểu rồi. Nơi tàng trữ vật báu giới bị nghiêm như thế, dù là cao thủ thượng thặng của võ lâm cũng không thể nào tới gần được năm mươi trượng, huống hồ là một người võ học...

Tư Đồ Sương mỉm cười đỡ lời :

- Đến lúc này quý Chương môn đã biết rõ thư sinh họ Đỗ kia bị oan rồi đấy chứ?

Đại Tuệ trợn ngược lông mày lên hỏi :

- Với cao kiến của Tư Đồ động chủ thì...

- Không dám, quý Chương môn là một vị cao tăng đương thời, thân nhơn có thể quan sát thấy hết, tất nhiên phải nhận xét ra được đó là một thủ đoạn vu oan giá họa rất thấp kém.

Đại Tuệ gật đầu, mặt hồ thẹn đáp :

- Vâng, nếu không có lời nói của Tư Đồ động chủ cảnh tỉnh thì tới giờ lão tăng vẫn còn mơ hồ không hay biết gì. Xem như vậy, thế nào cũng có người vu oan giá họa thư sinh họ Đỗ chứ không sai?

Ông ta vừa nói tới đó, Phi Quỳnh đã cười khi và xen lời nói :

- Người đó không những vu oan giá họa thư sinh họ Đỗ và còn định tâm giá họa cả các đại môn phái nữa.

Đại Tuệ nghe nói ngăn người ra nhìn Tư Đồ Sương và hỏi :

- Tư Đồ động chủ, chả hay nữ thí chủ này là...

Tư Đồ Sương hơi ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng đã hiểu biết ngay, vội đáp :

- Hậu học thất lễ thực. Vị này là nghĩa tử của hậu học...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Hậu học là Đồng Phi Quỳnh.

Đại Tuệ kêu ồ một tiếng, vội hỏi lại :

- Thế ra là Đồng cô nương đấy! Lão tăng ngu muội, cô nương có thể nói rõ thêm một chút không?

Hiển nhiên vị đắc đạo cao tăng này vẫn còn hồ đồ, không hay biết gì! Phi Quỳnh tủm tủm cười nói tiếp :

- Quý Chương môn không cảm thấy kể của người đó rất nham hiểm, ác độc, không những đã mượn giết người mà còn là kẻ một mũi tên bắn hai con chim là đằng khác nữa hay sao?

Đại Tuệ càng ngờ ngạc thêm, hai má đỏ bừng gượng cười đáp :

- Cô nương...

Phi Quỳnh thờ dãi một tiếng rồi nghĩ bụng :

“Nếu phen này chị em chúng ta không đi một chuyến thì có lẽ tất cả các Chương môn của các đại môn phái vẫn còn u mê...”

Nghĩ tới đó nàng tủm tủm cười đáp :

- Người Chương môn nên biết, cho tới giờ phút này, tất cả các vị Chương môn của các đại môn phái vẫn tin tưởng Đỗ Ngọc là người đã lấy trộm vật báu. Tuy lúc này vị thư sinh ấy đã được một vị cao nhân ẩn thế thân làm môn hạ, nhưng chàng ta thế nào cũng có ngày tái xuất giang hồ. Vật báu trấn sơn có liên quan đến thanh danh của cả một môn phái và sự thịnh suy của trăm đời nên dù có phải hy sinh đến độ môn phái bị tan rã, các môn đồ bị chết hết, các môn phái cũng vẫn phải lấy lại cho kỳ được vật trọng báu ấy về mới thôi.

Đại Tuệ thiền sư nghiêm nghị đỡ lời :

- Cô nương nói rất phải. Vật báu trấn sơn đã truyền từ trăm năm xưa tới giờ, không một môn phái nào lại chịu để cho vật báu tổ truyền bị mất vào tay người khác như thế.

Phi Quỳnh tủm tủm cười nói tiếp :

- Kẻ gian đã nhắm trúng điểm quan trọng ấy nên việc lấy trộm vật báu lại xảy ra không sớm, không muộn, và lại đúng vào lúc thư sinh họ Đỗ được vị cao nhân ẩn thế thân sắp thân làm môn đồ. Quý Chương môn thử nghĩ xem, một khi thư sinh họ Đỗ học thành công võ nghệ rồi hạ sơn, tất nhiên các đại môn phái không khi nào lại chịu buông tha y. Dưới tình thế ấy, y chịu nhận sao nổi? Vị cao nhân ẩn thế kia có võ công siêu cô tuyệt kim như thế nào chắc tam lão cũng đã thừa với đại sư rõ rồi. Danh sư xuất cao đồ, nếu y nổi giận đi tìm kiếm các môn phái để trả thù, thử hỏi hậu quả ấy sẽ như thế nào? Chị em hậu học không dám có ý nói cho nó quá nghiêm trọng mà chỉ lấy việc luận việc thôi. Xin quý Chương môn lượng thứ cho chị em chúng tôi trực ngôn.

Nghĩ tới lời nói của Nga Mi tam lão, Đại Tuệ rung mình đến thót một cái, bỗng đứng dậy, nghiêm nghị đáp :

- Xin đa tạ hai vị đã cảnh cáo cho như vậy, khiến lão tăng như người nằm mơ mới thức tỉnh. Nếu không được hai vị chịu khó như thế này, thì hậu quả do các đại môn phái gây ra quả thật không sao tưởng tượng được. Tội của lão tăng rất nặng và rất hổ thẹn với Phật tổ. Phái Nga Mi chúng tôi không dám quên ơn đức này của hai vị nữ thí chủ. Hai vị hãy nhận một lạy của lão tăng trước.

Nói xong, ông ta đứng dậy chuẩn bị hành đại lễ ngay. Tư Đồ Sương cuống lên định trốn tránh thì Phi Quỳnh bỗng cười khì và nói tiếp :

- Người trong võ lâm đã có người của võ lâm can thiệp tới, huống hồ chị em tôi còn có một chút tư kỹ ở bên trong, xin quý Chương môn đừng có quá lễ phép như vậy. Chị em chúng tôi thật đâu dám nhận đại lễ này.

Nàng khẽ gợn tay một cái, Đại Tuệ đang định quỳ xuống, bỗng có một luồng kinh lực vô hình ở dưới đất đưa lên khiến ông ta không sao quỳ xuống được. Hoảng sợ vô cùng, nên ông ta cứ tro mặt ra nhìn Phi Quỳnh thôi.

Tư Đồ Sương thấy thế cười thâm và nghĩ bụng :

“Đấy là người tự mang khổ vào thân.”

Nghĩ tới đó, nàng mỉm cười nói tiếp :

- Xin người Chương môn chớ nên khách sáo như vậy, chị em hậu học còn có việc muốn nhờ vả đại sư đây.

Đại Tuệ thiền sư giật mình đến thót một cái, vội nhìn Phi Quỳnh nghiêm nghị hỏi lại :

- Lão tăng đã lãnh hội hai lần thần công khoáng tuyệt của cô nương rồi, trong lòng rất lấy làm kính phục. Nhưng không biết lệnh sư là vị cao nhân nào?

Phi Quỳnh khẽ đáp :

- Nhất thời cuồng lên, hậu học mới đột nhiên bêu xấu như thế! Thực chỉ làm trò cho người Chưởng môn chê cười thôi. Gia sư ẩn dật ở trong rừng núi đã lâu và đã quên cả tên tuổi là gì. Xin người Chưởng môn lượng thứ cho.

Lão hòa thượng biết người ta không muốn cho biết rõ sư môn nên chỉ nhìn vào mặt Phi Quỳnh thờ dài một tiếng và nói tiếp :

- Hai vị nữ thí chủ quả thực là Phụng hoàng trong đám người. Thiên hạ võ lâm có được hai vị ra mặt như vậy thực là phúc đức biết bao. Phái Nga Mi chúng tôi lại càng về vang và hân hạnh thêm.

Hai nàng tùm tùm cười và đỡ lời :

- Người Chưởng môn cứ quá khen như vậy khiến chị em hậu học chúng tôi càng hổ thẹn thêm.

Đại Tuệ thiền sư lại thờ dài liên tiếp, một lát sau mới nghiêm nghị nói tiếp :

- Lão tăng có một việc này chưa được rõ, còn mong hai vị chỉ giáo cho. Các người ăn cắp vật báu định tâm giá họa như thế, thế nào cũng có thù oán gì với Đồ thí chủ, nhưng còn bốn phái với các môn phái khác có thất lễ...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Người Chưởng môn nên hiểu rõ cho, kẻ trộm vật báu ấy không cần phải có hiềm thù gì với các đại môn phái, mà chỉ muốn làm như thế là để cho thư sinh họ Đồ biến thành công địch của võ lâm, tội nhân của vũ nội đấy thôi.

Đại Tuệ thiền sư nghe tới đó giật mình đến thót một cái, chấp tay lên trước ngực và nói tiếp :

- A di đà Phật, sao người ấy lại có tâm địa độc ác đến như thế. Bây giờ phải nên làm như thế nào, xin hai vị chỉ giáo cho?

Phi Quỳnh vội đáp :

- Không dám! Chị em hậu học chỉ muốn yêu cầu Chưởng môn nhân một việc?

Đại Tuệ thiền sư vội đỡ lời :

- Việc gì thế, xin hai vị cứ dặn bảo, thế nào lão tăng cũng tận lực làm giúp hai vị.

- Đa tạ Chưởng môn nhân.

Phi Quỳnh nghiêm nghị vái một vái rồi nói tiếp :

- Chị em hậu học không dám mong mọi gì cả, chỉ xin phái Nga Mi đi bắt hung phạm chính thức và còn xin Chưởng môn nhân nói cho các vị Chưởng môn của các môn phái khác...

Nàng vừa nói tới đó bỗng đưa mắt liếc nhìn ra ngoài cửa một cái, như hữu ý mà cũng như vô tình.

Đại Tuệ thiền sư gật đầu, chưa kịp trả lời thì đột nhiên ngoài cửa đã có tiếng niệm Phật hiệu rất lớn vọng vào. Tiếp theo đó có một lão hòa thượng gầy gò vén màn lên bước vào, chấp tay vái chào Đại Tuệ thiền sư một vái và nói :

- Đại Trí chưa thừa lệnh dụ, đã lên tới cấm địa trên Kim Đỉnh này, mong Chưởng môn nhân thứ tội cho.

Võ công của Đại Trí thiền sư rất cao tuyệt, Phật pháp vô biên, cùng với Bách Hiểu lão nhân đều được thiên hạ gọi là Vũ Nội nhị đại kỳ nhân.

Hai nàng đều giật mình đến thót một cái, vội đứng dậy mặt lộ vẻ nghiêm nghị.

Đại Tuệ thiền sư cũng ngăn người ra, nhưng hơi biến sắc mặt.

Đại Trí thiền sư cung kính vái chào và nói tiếp :

- Năm xưa vì xúc phạm môn qui, Đại Trí bị giữ ở trên Kim Đỉnh, tuy vạn tử cũng không dám tự tiện rời khỏi nơi đó, nhưng vì tai kiếp của võ lâm sắp tới, muốn cứu chúng sinh của vũ nội ra khỏi cừu vạn tai kiếp, bắt buộc Đại Trí tôi phải đánh liều lên xuống Kim Đỉnh và xin Chưởng môn nhân cho hoãn lại sự giam cầm hai năm.

Hai năm sau, Đại Trí tôi lại nguyện chịu nốt hình phạt.

Đại Tuệ thiền sư thấy thế trầm giọng đáp :

- Sư huynh đã có lòng như vậy, bồn tọa đâu dám...

Đại Trí thiền sư bỗng tròn to đôi mắt nghiêm nghị nói tiếp :

- Tại kiếp đến nơi không sao tránh khỏi được chuyện đổ máu, chả lẽ Chương môn nhân chỉ vì môn qui của phái Nga Mi mà không nghĩ gì đến chúng sinh của vũ nội, với sự thịnh suy của vũ nội và của các môn phái hay sao? Một pho thần tượng bỗng dưng đổ sụp, oan khí sát nghiệp đã chứa đầy võ lâm, Chương môn nhân có biết là tại sao không?

Đại Tuệ thiền sư có vẻ hoảng sợ, khẽ niệm một tiếng Phật hiệu, nhưng vẫn lẳng lặng không nói năng gì hết.

Đại Trí thiền sư quay lại nhìn hai nàng, chấp tay lên trước ngực và nói :

- Hai vị nữ thí chủ đã có lòng từ bi như vậy, lão tăng rất lấy làm kính phục.

Hai nàng vội chấp tay đáp lễ và đỡ lời :

- Chị em hậu học ngưỡng mộ đại sư là cao tăng của cửa Phật, là một vị kỳ nhân của đương thời đã lâu, nhưng tiếc thay chỉ vì kém duyên phận nên không có dịp được bái lãnh đề đại sư chỉ bảo cho. Đại sư lại còn quá khen như thế, quả thực chị em hậu học không dám nhận lời khen như vậy.

Đại Trí thiền sư nhìn hai nàng một lát đột nhiên thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Thần tượng bị đổ như vậy ắt phải có nguyên nhân. Đó là ý trời đã báo, không sao tránh khỏi được trọn đạo, chỉ e sức lực của hai vị với lão tăng ba người không sao vãn hồi nổi. Bách Hiếu lão nhân chỉ vì một việc vô tâm mà đã đem lại sát nghiệp vô cùng cho võ lâm, chỉ e chúng sinh khó mà thoát nổi tai ách.

Hai nàng nghe thấy mấy lời của vị cao tăng đương thời cũng phải giật mình hoảng sợ. Phi Quỳnh vội hỏi :

- Đại sư Phật pháp vô biên, công lực đã thông huyền, đại sư đã biết kiếp vận sau này thì tất nhiên phải biết...

Đại Trí thiền sư lắc đầu đỡ lời :

- Khó lắm! Khó lắm! Ý trời đã như thế, người ta không thể nào vãn hồi lại được. Lần này lão tăng đã cam tâm chịu đại tội mà tự tiện xuống Kim Đình, tuy mục đích là muốn cứu vãn tai kiếp này, cũng chỉ tận hết sức lực của mình. Còn thành bại hay không còn phải tùy ở như mệnh trời, chỉ mong làm sao mà giảm bớt được phần nào sát nghiệp, cứu vãn nổi chút ít kiếp vận thì lão tăng đã toại nguyện lòng mong mỏi lắm rồi. Lão tăng không dám nói trước gì cả, chỉ có tận tâm giảm được phần nào hay phần ấy thôi.

Hai nàng nghe thấy Đại Trí nói như thế, như bị một vật nặng nghìn cân đè lên và cau mày lại không nói năng gì hết.

Lúc ấy trong phòng yên lặng như tờ, một lát sau Đại Trí thiền sư mới nói tiếp :

- Kiếp vận đã tới nơi, có lo âu cũng vô ích, bây giờ chỉ nên bình tâm tĩnh trí mà nghĩ cách cứu vãn tai kiếp thôi.

Hai nàng nghe nói như người nằm mơ mới thức tỉnh, hết u buồn ngay. Cả hai cùng chấp tay vái một vái và đồng thanh nói :

- Cảm ơn đại sư đã chỉ bảo như vậy, chị em hậu học đã thụ ích rất nhiều.

Đại Trí thiền sư nhìn hai nàng một cái rồi thở dài nói tiếp :

- Tuy trong võ lâm có hàng nghìn hàng vạn người, nhưng gánh nặng cứu vãn tai kiếp chỉ có ba chúng ta phải gánh vác thôi chứ người khác không thể nào chia xẻ được. Hai vị nên nhớ kỹ, khi nào Bích Mục song sát tái hiện võ lâm, tức là ngày đó tai kiếp đã tới. Bây giờ lão tăng có hai câu này xin tặng hai vị, mong hai vị vì mọi người mà nên nhớ kỹ...

Hai nàng nghe thấy câu Bích Mục song sát đang ngỡ ngàng, nhưng khi nghe tới hai câu sau thì lại không kịp hỏi nữa, mà vội đỡ lời :

- Đa tạ đại sư đã chỉ bảo cho như vậy, chị em hậu học xin rửa tai cung kính nghe.

Đại Trí thiền sư nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Cô nương, cửa Phật tuy lớn nhưng không bao giờ dẫn độ cho người vô duyên, việc gì cũng vậy, đều hư vô hết, chỉ có người khoáng đạt thì mới lạc quan thôi.

Tuy Tư Đồ Sương là người rất thông minh nhưng nghe thấy Đại Trí nói như thế cũng ngỡ ngàng không hiểu mà lại không tiện hỏi, đành phải nghiêm nghị vái một vái và cảm ơn rằng :

- Đa tạ đại sư đã chỉ bảo cho như thế, hậu học thể nào cũng xin ghi nhớ tận đáy lòng.

Đại Trí thiền sư có đôi mắt sáng như điện, tất nhiên đã trông thấy rõ vị hồng phần tuyệt đời này chưa hiểu thấu lời chỉ bảo của mình nên ông ta cũng chỉ thở than thầm và cho đó là ý trời, nên ông ta cũng chỉ gật đầu một cái, rồi nhìn Phi Quỳnh mà trầm giọng nói :

- Tuy oan không phải do cô nương mà nên, nghiệp không phải do cô nương mà ra, nhưng oan nghiệp đều tập trung vào người của cô nương. Lão tăng chỉ xin tặng cô nương một chữ nhân, dù có bị dao đâm sâu vào trái tim, nhưng cũng phải nghiêng răng chịu đựng. Bằng không... hà lão tăng chỉ biết nói như thế thôi! Xin hai vị chớ nên quên lời nói của lão tăng.

Dù sao Phi Quỳnh cũng là người thông minh hơn, nàng biết vị cao tăng này đã hiểu rõ hết tâm sự của mình nên nàng kính hãi thêm và nghiêm nghị đáp :

- Phi Quỳnh tôi xin kính lãnh lời chỉ bảo của đại sư, vì mình vì người chịu nhận hết thấy.

Đại Trí thiền sư với vẻ mặt rất trang nghiêm bỗng lộ nụ cười nhưng chỉ thoáng cái thôi lại nghiêm nghị nhìn Phi Quỳnh và nói tiếp :

- Đời trước trồng nhân đời sau được quả, nhân quả tuần hoàn báo ứng không sai. Chỉ tiếc thay đến đời hai cô nương, thực là oan uổng, không những hai bàn tay phải dính đầy máu tanh để ứng kiếp cho tiền nhân! Hà...

Nói tới đó ông ta thở dài một tiếng, quay người vái Đại Tuệ thiền sư một lạy rồi quay người đi ra khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Sự phát hiện kinh người

Trên đường núi quanh co khúc khuỷu của dãy núi Nga Mi đang có hai cô nương trông như hai tiên nữ nhẹ nhàng đi xuống. Hai người đó là Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương, chỉ trong nháy mắt đã xuống tới sơn môn. Tư Đồ Sương liền hỏi Phi Quỳnh rằng :

- Quỳnh tỷ, chúng ta định đi đâu bây giờ?

Phi Quỳnh trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Đã có Trà lão tiên bối với bốn chị em Song Thành trở về Bát động thâu xếp chỉnh đốn, nơi đó có thể vô sự nên ngu ty định đi Hoa Sơn một phen.

Tư Đồ Sương ngạc nhiên hỏi lại :

- Đã có Đại Tuệ thiền sư...

Phi Quỳnh mỉm cười đỡ lời :

- Sương muội ngây thơ thực, bề ngoài của các đại môn phái tuy rất hòa khí với nhau nhưng sự thực họ ngầm ngầm đấu với nhau rất cực liệt. Nhất là Vô Vi lão đạo của phái Hoa Sơn là một người ngông cuồng tự phụ, ngu ty chỉ lo y sẽ không nghe lời của Đại Tuệ thiền sư...

Tư Đồ Sương trợn ngược đôi lông mày lên nói tiếp :

- Hạng người ấy bậy nhất, đã ngu si không biết gì mà lại trách sao được chúng ta...

Chớp mắt một cái, Phi Quỳnh vừa cười vừa đỡ lời :

- Đã biết như vậy, Sương muội hà tất phải bức làm chi. Cứu người thì cứu tới cùng, tiền Phật thì phải tiền tới tây phương, đừng có vì một mình Vô Vi lão đạo, mà phải vì hàng nghìn hàng vạn chúng sinh vô tội của phái Hoa Sơn mà chúng ta thế nào cũng phải tới đó một phen.

Tư Đồ Sương cau mày lại gượng cười nói tiếp :

- Chỉ có Quỳnh tỷ mới có tấm lòng bồ tát như thế. Nếu là tiểu muội thì đừng nói lão đạo sĩ Vô Vi, ngay cả ba lão hòa thượng Nga Mi cũng không chịu để yên cho chúng.

Phi Quỳnh vội hỏi :

- Sương muội, như thế còn chưa đủ hay sao? Hiện muội phải biết xưa nay Nga Mi tam lão là người tự phụ như thế nào? Họ đã bị hất hủi như vậy cũng đủ tức uất suốt đời rồi.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Xin Quỳnh tỷ nên nhớ, người biểu diễn tài ba là tỷ tỷ chứ có phải là tiểu muội đâu?

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Hiền muội cái bướng như thế là muốn được vầy vò võ công của mình chứ gì?

Lên tới Hoa Sơn thì hiền muội sợ gì không có đất dụng võ.

Tư Đồ Sương cười khanh khách chứ không nói gì nữa. Hai người mới nói được vài lời đã bỏ xa núi Nga Mi hơn nửa dặm rồi.

Tư Đồ Sương hồi tưởng lại mấy lời nói của Đại Trí thiền sư liền cau mày lại hỏi :

- Tỷ tỷ có thấy lời nói của Đại Trí thiền sư hình như việc gì cũng biết trước đấy không?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười và trả lời rằng :

- Tiểu muội là người thông minh như thế, hà tất phải hỏi lại ngu tỷ làm chi?

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu nói tiếp :

- Quỳnh tỷ khiêm tốn lắm, với tài trí của tiểu muội, thực còn chưa đủ tư cách làm tỷ nữ cho Quỳnh tỷ là khác.

Phi Quỳnh thốt cười đỡ lời :

- Chi tiếc thay ngu tỷ đòi trước vụng tu, nói thực đấy, hiền muội nhận thấy lời nói của ông ta ra sao?

Tư Đồ Sương ngắt người ra giấy lát rồi mới trả lời được :

- Vấn đề này...

Phi Quỳnh đỡ lời :

- Được, để ngu tỷ thử nghe ý kiến của hiền muội trước.

Tư Đồ Sương ngẫm nghĩ giấy lát mới nói tiếp :

- Không hiểu tại sao tiểu muội nghe thấy ông ta nói xong, trong lòng đã có vẻ hãi sợ ngay?

- Thôi, hiền muội nói như đủ rồi. Hiền muội phải biết Đại Trí thiền sư là một vị cao tăng hiếm có ở trên đời này. Ông ta với Bách Hiểu lão nhân đều được coi là Vũ Nội nhị đại kỳ nhân. Ngu tỷ thiết tưởng ông ta có thể biết rõ hết mọi việc, chả hay hiền muội có nhận thấy như thế không?

- Có, tiểu muội cảm thấy ông ta cái gì cũng biết hết, nhưng không hiểu sao ông ta lại không chịu nói trắng ra, để cho người ta biết mà đề phòng.

- Phật gia trọng nhất là nhân quả, tiểu muội không nên trách cứ ông ta như thế, phải biết thiên cơ không thể tiết lộ được, chỉ có thể chỉ điểm cho mình biết chứ không thể nói rõ cho mình hay. Nếu việc nào cũng cho mình biết rõ hết, việc nào mình cũng đề phòng cả thì làm gì còn có thiên cơ nữa, và cũng không còn kiếp vận xảy ra. Như vậy đâu có còn là ý trời?

- Ông ta nói cho chúng ta biết được như thế cũng đã là tiết lộ thiên cơ rồi, chứ có phải là chuyện dễ đâu.

- Tiểu muội không hiểu được nhiều Phật lý thiên cơ như thế, tiểu muội chỉ nhận thấy người đi tu đã có lòng từ bi, biết rõ tai kiếp sắp đến nơi, tại sao lại cứ nói áp a áp ứng như thế? Sao không nói toạc ra để cho người ta hay rõ?

Không sao trả lời được câu ấy, Phi Quỳnh ngắt người ra giấy lát rồi mới nói tiếp :

- Tiểu muội nói rất phải, nhưng người tu hành lúc nào cũng phải làm theo lòng trời chứ không dám đi trái ngược với ý trời.

Tư Đồ Sương vội hỏi tiếp :

- Thế tại sao ông ta lại còn lên xuống Kim Đỉnh làm chi?

- Ngu tỷ biết tiểu muội thế nào cũng hỏi đến vấn đề này. Sở dĩ ông có lòng từ bi nên mới muốn tận nhân sự để tùy theo thiên mệnh, đành hy sinh sự tu hành, lỡ ngày giờ phi thăng, mà ông ta phải lên xuống Kim Đỉnh để mong được cứu chúng sinh với dẹp được mối loạn của võ lâm.

- Có lẽ tiểu muội đã lầm. Thôi, chúng ta không nhắc đến chuyện ấy nữa. Nhưng những lời nói của ông ta chả hay tỷ tỷ có hiểu rõ hết được không?

Phi Quỳnh thấy hỏi, gật mình đến thót một cái, gật đầu đáp :

- Ngu tử đã hiểu rõ lời lẽ ấy, ông ta không những rõ hết cả tâm sự của ngu tử mà còn biết rõ cả tâm sự của hiền muội nữa. Tuy lúc này hiền muội chưa hiểu rõ, nhưng không sớm thì muộn, thế nào hiền muội cũng hiểu rõ hết.

Tư Đồ Sương chớp nháy mắt mấy cái rồi đỡ lời :

- Hình như cả những lời nói về tiểu muội Quỳnh tỷ cũng hiểu rõ hết?

Hỏi chần chừ một chút, Phi Quỳnh đáp :

- Tôi làm sao mà biết rõ được hết...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Tỷ tỷ giấu giếm làm chi, Tư Đồ Sương có yêu cầu Quỳnh tỷ tỷ giải thích đâu?

Phi Quỳnh kinh hãi thẳm, nhưng chỉ mỉm cười chứ không nói năng gì nữa.

Tư Đồ Sương ngừng giây lát mới xéch ngược đôi lông mày liễu lên nói tiếp :

- Sự thực tôi cũng không muốn biết rõ, vì tính của tôi tỷ tỷ còn lạ gì nữa. Việc gì cũng vậy, không biết thì thôi chứ nếu đã biết thế nào cũng phải làm cho kỳ được, dù dao búa kẻ trên cổ cũng không sợ. Và cũng không quản ngại nhân quả hay ý trời gì hết, và còn cảm thấy sức người có thể thắng được trời.

Phi Quỳnh nghe thấy nàng ta nói như vậy không muốn nói thêm, chỉ tùm tùm cười thôi. Một lát sau, nàng bỗng bảo Tư Đồ Sương rằng :

- Sương muội, có một việc này ngu tử muốn nói cho hiền muội biết.

Mặt lộ vẻ ngờ ngác, Tư Đồ Sương vội hỏi lại :

- Chuyện gì thế?

Phi Quỳnh đáp :

- Làm thế nào đừng để cho người khác biết ngu tử là người biết với, và lại còn bao quát cả chàng vào trong nữa. Tất nhiên trường hợp vạn bất đắc dĩ thì lại khác.

Ngẩn người ra nghe, Tư Đồ Sương chưa kịp trả lời thì Phi Quỳnh đã tùm tùm cười nói tiếp :

- Ngu tử dụng tâm như thế có rất nhiều lý do, nhất thời không thể nào kể xiết được, sau này hiền muội sẽ biết liền. Bây giờ mong hiền muội đừng có hỏi tại sao nữa, chẳng hay có được không?

Tư Đồ Sương cau mày lại đáp :

- Không được cũng phải được, nhưng dầu sao tiểu muội cũng nhận thấy còn có rất nhiều chuyện Quỳnh tỷ không muốn cho tiểu muội hay.

Ngắm nhìn nàng một cái, Phi Quỳnh vừa cười vừa đỡ lời :

- Mồm mép của cô bé này khéo ăn khéo nói lắm. Tại sao hiền muội lại không bảo là ngu tử giấu giếm hiền muội.

Tư Đồ Sương rất sượng sùng, tùm tùm cười, cúi gằm mặt xuống.

Phi Quỳnh bỗng thở dài nói tiếp :

- Phải Sương muội, ngu tử nhìn nhận có rất nhiều chuyện hãy còn giấu giếm hiền muội. Nhưng ngu tử không định giấu giếm mãi đâu, hễ khi nào thừa cơ thuận tiện thì sẽ nói rõ cho hiền muội hay ngay, còn bây giờ xin hiền muội thứ lỗi cho ngu tử. Nỗi khổ tâm này của ngu tử chỉ có trời và thần Phật mới có thể rõ được. Đối với hiền muội, ngu tử chỉ coi hiền muội như là một người em ruột vậy, bên trong không hề có một chút ác ý gì, mong hiền muội cứ tin ở ngu tử đi.

Không nỡ làm phật lòng Phi Quỳnh, Tư Đồ Sương nắm lấy cánh tay mềm mại của nàng ta, trong lòng rất cảm động đáp :

- Quỳnh tỷ, những lời nói của tiểu muội vừa rồi đều vu vơ hết, muội có phải là gốc từ đâu mà không biết Quỳnh tỷ thương tiểu muội như thế nào. Từ khi rời khỏi Vân Nam, tiểu muội đã ngấm ngấm quyết định trong đời kiếp này, tiểu muội sẽ không rời khỏi tỷ tỷ nửa bước, trừ phi Quỳnh tỷ ghét bỏ...

- Sương muội chớ nên nói như thế.

Phi Quỳnh đột nhiên xoay chéo tay nắm lấy cánh tay của Tư Đồ Sương, đôi mắt đã ứa lệ, nàng cũng cảm động nói tiếp :

- Đa tạ Sương muội đã có lòng với ngu tử như vậy. Chúng ta tuy là hai người nhưng chỉ có một tấm lòng thôi. Từ nay trở đi, chị em chúng ta cùng tiến thoái. Nói thực cho hiền muội biết, trước kia ngu tử định tâm muốn thử thách tài ba của hiền muội và muốn đùa giỡn hiền muội một phen cho thỏa chí.

Nhưng khi gặp hiền muội thì ý nghĩ xấu xa ấy bỗng tiêu tan đi đâu mất, có lẽ đó là do hai chữ duyên phận mà nên.

Nói tới đó nàng đã nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Tư Đồ Sương cũng không nhịn được, hai hàng lệ đã nhỏ ròng xuống hai bên má, với giọng run run đỡ lời :

- Tiểu muội cũng vậy, không hiểu tại sao trước kia tiểu muội đã thề thề nào cũng phải ganh đua và so tài cao thấp với Quỳnh tỷ một phen, nhưng bây giờ hiền muội không dám thề nữa và chỉ muốn theo Quỳnh tỷ suốt đời, dù có phải làm nô bộc, tiểu muội cũng cam tâm..

- Tiểu muội đừng có nói thế...

Hai thiếu nữ vừa đẹp như tiên nữ, vừa có võ công có thể làm chấn động được cả võ lâm và thiên hạ, lúc này cả hai ôm lấy nhau, quên hết cả mọi việc, chỉ nhìn nhau ứa lệ mà thôi..

Một lát sau hai người mới gạt lệ buông nhau ra, rồi Phi Quỳnh nói tiếp :

- Lúc này để cho người khác thấy, thế nào họ cũng tưởng chúng ta...

Nàng vừa nói tới đó đã có tiếng kêu hừ rất khê vọng tới, nàng vội ngắt lời, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía có tiếng kêu ấy.

Tư Đồ Sương cũng quay người lại, hướng vào khu rừng bạch dương ở chỗ cách đó hơn mười trượng và lạnh lùng quát bảo :

- Ai ẩn núp ở trong bụi cây thế? Có mau ngoan ngoan bước ra đây không?

Không thấy có người trả lời, Tư Đồ Sương lại quát bảo tiếp :

- Ở trước mặt ta, khuyên người đừng có giờ trò ầy ra nữa, nếu chờ bản cô nương phải mời ra thì chỉ e lúc ấy sẽ bất tiện...

Nàng chưa nói dứt, trong bụi cây Bạch Dương lại có tiếng kêu hừ nhưng khê hơn trước nhiều.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng, phi thân tới gần, giơ hai tay lên định phá hủy bụi cây ấy trước.

- Tiểu muội hãy khoan!

Phi Quỳnh vừa quát bảo, vừa như một luồng gió đã phi thẳng vào trong rừng bạch dương ấy trước.

Tư Đồ Sương biết nàng ta thế nào cũng trông thấy gì rồi, nàng cũng không trần trừ gì hết, vội phi vào bên trong theo.

Nơi chính giữa khu rừng nhỏ ấy có một bãi cỏ nhỏ nhỏ, trên bãi cỏ đang có một tấn thảm kịch hiện ra, khiến Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương trông thấy vừa nổi giận vừa không nhẫn tâm nhìn.

Thì ra trên bãi cỏ đó đang có bốn cái xác chết nằm ngổn ngang, ba cái nằm ngửa, một cái nằm xấp, đều ăn mặc theo lối đạo sĩ, tay cầm một thanh trường kiếm nhưng đầu đã bị nát bét, máu me đầm đìa trông rất thảm khốc. Chỉ thoáng trông cũng biết bốn người này đều bị kẻ dùng trọng thủ đập vỡ thiên linh cái mà chết.

Trên hai cây bạch dương ở cách bốn cái xác ấy chừng mười bước còn có hai cái xác của hai hòa thượng trung niên treo lơ lửng nữa. Hai người này đều bị xé rách quần áo, máu tươi dính khắp mình mẩy và từ trên chí dưới mang đầy những vết thương của kiếm. Người bên phải thì chưa chết hẳn, mặt nhăn nhó, hai mắt lơ đãng và thở hắt ha hắt ha.

Hiển nhiên hai tiếng kêu hừ vừa rồi là của người này thốt ra.

Chắc công lực của hòa thượng trung niên này khá cao siêu nên thấy hai nàng vừa vào tới trong bãi cỏ, đã cố trợn mắt lên nhìn, nhưng khi trông thấy rõ hai nàng rồi thì mặt lộ vẻ hân hoan cảm động vô cùng nhưng đôi người lại mất thần ngay. Dù thấy y đã sắp chết đến nơi, không khác gì một ngọn đèn đã cạn dầu rồi.

Tư Đồ Sương thấy thế khê kêu một tiếng nguy tai, vội chạy lại dùng tay đè vào Huyền cơ huyệt của y.

Hòa thượng trung niên ấy rùng mình đến thót một cái, đôi mắt càn lộ vẻ cảm ơn thêm, nhìn thẳng hai nàng thờ hốt ha hốt ha gượng nói :

- Đa tạ hai... vị nữ... thí chủ... có lẽ bản tăng... không hy vọng...

Nói tới đó, y lại thờ hồng hộc và kêu rên luôn mấy tiếng.

Tư Đồ Sương thấy thế vội nhận thêm một thành chân lực vào gan bàn tay nữa.

Phi Quỳnh thấy thế rất thương hại, vội lên tiếng hỏi :

- Đại sư cố gắng chịu đựng cho đến bây giờ chắc chỉ đợi cho có người đến mà truyền lời thôi, và lại đại sư tự biết vết thương của mình hóa trầm trọng,

thời giờ không có nhiều, tốt hơn hết đại sư nên ít nói mà hãy nghe thấy tôi hỏi câu nào thì đại sư hãy trả lời câu đó, bằng không, đại sư chỉ nên gặt đầu thôi cũng được. Chẳng hay đại sư tới Thiếu Lâm tự hay là Nga Mi?

hiển nhiên nàng đã nhận xét thấy vết thương của hòa thượng này rất nặng, sắp chết tới nơi. Tư Đồ Sương có đòn chân khí sang cho thì y cũng chỉ có thể sống thêm được chốc lát nữa thôi...

Hòa thượng trung niên nghe nói, mồm lộ nụ cười, nhưng trông còn khó coi hơn là khóc, rồi y đáp :

- Nữ thí chủ nói rất phải, bản tăng cũng biết... sắp chết đến nơi, sở dĩ cố giọng.. đợi chờ đến lúc này... là cũng chỉ muốn kiếm người truyền lời. Còn chưa thành giáo...

Y hỏi như thế, đủ thấy y hãy còn rất thận trọng như thế nào.

Phi Quỳnh không đợi cho y nói dứt đã vội đỡ lời :

- Chị em chúng tôi là Tư Đồ Sương với Đồng Phi Quỳnh.

Hòa thượng trung niên giật mình đến thót một cái, rất cảm động nói tiếp :

- Thế ra là Tư Đồ động chủ với Đồng... cô nương, bản tăng có chết cũng có thể nhắm mắt được rồi. Bản tăng là Trí Quảng, của... Thiếu Lâm... sư đệ của bản tăng đây... là Trí Thông... bốn vị nằm ở dưới đất kia là... môn hạ đời thứ hai của Võ Đang..

Hai nàng nghe nói đều kinh hãi thầm liên nghĩ bụng :

- “Người nào mà dám khinh thường Thiếu Lâm và Võ Đang, hai đại môn phái đến như thế?”

Phi Quỳnh không để cho hòa thượng ấy nói tiếp vội đỡ lời :

- Thế ra đại sư là Trí Quảng đại sư đây, vậy ai đã hành hung?

Hai mắt bỗng tròn tròn xoe như nổ lửa, tiếp theo đó y lại run lẩy bẩy, mồm mấp máy mà không sao nói ra được nửa lời. Phi Quỳnh thấy thế cả kinh vội nói tiếp :

- Đại sư nên nắm lấy thời cơ, chớ có nổi giận một cách vô ích như vậy.

Trí Quảng giật mình đến thót một cái, lại thở hỏn hển mấy cái, mình mẩy co rúm lại. Phi Quỳnh thấy rất lo âu, vội quát bảo :

- Sương muội, rút chưởng lại ngay.

Tư Đồ Sương nghe nói, giật mình đến thót một cái, vội thu tay lại. Phi Quỳnh nói tiếp :

- Y đã tới lúc dầu cạn đèn tắt mà còn dồn chân lực sang, chỉ làm cho y càng chóng chết thêm.

Nói tới đó, nàng nhanh tay điểm ngay vào Tuyến Đới huyệt của Trí Quảng. Trí Quảng thờ dài một tiếng, mở mắt ra nhìn hai người, mặt lộ vẻ cảm động và nói tiếp :

- Đa tạ cô nương... kẻ hành hung là... là Đái...

Nói tới đó, y lại thở hỏn hển, không sao nói tiếp được. Hai nàng nọ thấy thế lo âu khôn tả. Tư Đồ Sương không sao nhịn được vội hỏi :

- Đái cái gì? Đại sư nói mau?

Trí Quảng giọng cười mở mắt ra, gắng sức lắm mới nói tiếp được :

- Đái Vân sơn trang... Vì...

- Cái gì?

Hai nàng đều giật mình đến thót một cái, đồng thanh quát hỏi như vậy, suýt tí nữa thì nghĩ ngờ mình nghe lầm, định hỏi thêm thì Trí Quảng đã gục đầu xuống chết tốt.

Tư Đồ Sương tức giận khôn tả, nghiêng răng mím môi đánh về phía trước một chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Từ nay chàng là người bên đường

Bỗng một tiếng, cây cổ thụ ở phía đằng trước đã bị nàng đánh gãy làm đôi.

- Quỳnh tỷ có tin chuyện này là thật không?

Nàng tròn mắt kêu lên như vậy.

Phi Quỳnh nghiêm nét mặt, chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên giơ tay ra vặn đứt sợi dây thừng, buông xác Trí Quảng xuống.

Khi xuống tới mặt đất, xác của Trí Quảng vừa nằm xấp thì hai nàng bỗng thấy trên lưng y có một dấu vết bàn tay đen nhỏ.

- Sương muội có nhận ra được đây là chương gì không?

Tư Đồ Sương giật mình đến phát một cái, thất thanh la lớn :

- Đúng rồi, đây là Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương của Vi Hiểu Lam.

Phi Quỳnh vẫn không nói năng gì. Một lát sau nàng mới thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Sương muội, trước tình cảnh này Sương muội có còn không tin là ý trời và kiếp vận nữa không?

Ngẩn người ra giây lát, Tư Đồ Sương đáp :

- Tiểu muội không hiểu ý nghĩa lời nói của Quỳnh tỷ?

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Thật là hồ đồ nhất thời có khác. Khi ở chùa Đại Lôi Âm chúng ta đã tốn công mãi mới thuyết phục được Đại Tuệ thiền sư và bảo ông ta nhấn các đại môn phái khác đừng đi Đái Vân sơn trang hung vắn tội nữa. Nhưng bây giờ có phải là công việc đã làm của chúng ta biến thành công dã tràng không? Thiếu Lâm và Võ Đang đã có người bị Hiểu Lam giết chết, khi nào hai môn phái ấy chịu dễ yên cho. Nói về thực lực, Đái Vân sơn trang thì địch sao nổi Thiếu Lâm với Võ Đang? Hiểu Lam đã có ơn ra tay cứu giúp, và tính nết của chàng ta như thế nào hiền muội cũng đã biết rồi, tất nhiên chàng phải lấy đức báo đức. Như vậy có phải trận mưa máu gió tanh không sao tránh thoát được không? Hà! Xem như vậy lời nói của Đại Trí thiền sư quả thật không sai. Chỉ chúng ta tốn công mất sức như vậy mà cũng không sao cứu vãn nỗi tai kiếp của võ lâm. Đây quả thật là một việc rất nghiêm trọng và rất khó xử.

Tư Đồ Sương nghiêng răng mím môi mắng chửi Vi Hiểu Lam đáng chết.

Phi Quỳnh tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Sương muội, việc đã xảy ra như vậy, mắng chửi y cũng vô ích thôi. Chẳng hay Sương muội đối với việc này đã có quyết định gì chưa?

Tư Đồ Sương nhìn Phi Quỳnh một cái rồi đáp :

- Có phải Quỳnh tỷ cho việc này rất phức tạp phải không?

Phi Quỳnh gật đầu nói tiếp :

- Vi Hiểu Lam là một nhân sĩ tuần kiệt đương thời thì không khi nào lại hồ đồ đến như thế, đánh chết người của Thiếu Lâm với Võ Đang như vậy.

Tư Đồ Sương cau mày lại, trầm ngâm giây lát rồi hỏi :

- Không biết có phải đôi bên gặp nhau ở nơi đây, các đại môn phái thấy chàng ta xen tay vào việc của họ nên họ mới định cho chàng một trận, vì thế mà nên...

- Có thể lắm. Tốt hơn hết chúng ta hãy đi Đái Vân sơn trang hỏi rõ xem, rồi mới nghĩ cách đối phó. Chúng ta phải tạm thời dẹp chuyện đi Hoa Sơn một bên trước vậy.

Tư Đồ Sương nghe thấy Phi Quỳnh nói như thế gật đầu tán thành :

- Phải đấy, thôi đi. Chúng ta thử xem chàng ta nói năng ra làm sao?

Phi Quỳnh thấy nàng quay mình đi ngay, vội kéo tay nàng và bảo rằng :

- Việc gì mà phải vội vã như thế? Lúc nào Surong muội cũng nóng nảy như vậy sao?

Nếu chúng ta bỏ đi rồi thì tình cảnh ở nơi đây để cho ai thu xếp?

Tư Đồ Surong vội hỏi lại :

- Có phải Quỳnh tỷ muốn chúng ta chôn cất bọn họ phải không?

Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Phải, nhưng không thể lập bia được, vì việc này chỉ có Hiểu Lam với hai chị em chúng ta biết thôi. Vì trước khi chưa biết rõ nguyên nhân, có thể tạm thời giấu diếm một thời gian, đây mới là thượng sách vậy.

Tư Đồ Surong ngăn người ra giây lát rồi ngạc nhiên hỏi lại :

- Phải, việc này kể cũng là thượng sách thật. Nhưng tại sao Quỳnh tỷ lại biết việc này chỉ có ba người biết chuyện thôi?

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Sao hôm nay Surong muội lại bỗng dưng hồ đồ đến như thế? Nếu có người khác biết trước chúng ta thì có khi nào Trí Quảng lại có thể sống tới bây giờ được? Chúng ta thành tâm giấu tạm như thế này không khi nào Hiểu Lam đã làm xong việc này lại đi tới đâu cũng khua chuông gõ mõ tới đó, tự nhận là mình đã giết người.

Tư Đồ Surong nghe tới đó mặt đỏ bừng, khẽ vỗ vào đầu mình một cái rồi nói :

- Phải, tại sao hôm nay tiểu muội lại hồ đồ đến như thế? Thôi tiểu muội xin chịu phục nữ Gia Cát. Nào chúng ta cùng ra tay chôn họ đi.

Hai nàng dùng trường kiếm đào mấy cái hố và chỉ trong chốc lát đã chôn xong bốn người đó. Hai nàng nhìn mấy ngôi mộ, thờ dài một tiếng, lặng lẽ khăn :

- Chị em chúng tôi tạm thời dấu kín chuyện này là vì thiên hạ vô lâm, các vị linh thiêng ắt không khi nào lại trách cứ chị em chúng tôi. Nhưng thế nào chị em chúng tôi cũng phải làm cho ra lẽ việc này để quý vị khỏi phải ôm hận ở dưới suối vàng.

Thế rồi hai nàng liền quay người đi luôn. Ngõ đầu sóng này chưa ngót sóng khác lại nổi lên. Hai nàng nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn tới ngay Đái Vân sơn trang để hỏi cho ra lẽ. Vì vậy không delay ba ngày hai nàng đã tới Động Đình hồ rồi.

Người ta càng sợ có việc xảy ra làm phiền mình thì lại bỗng dưng có chuyện ở đâu tới làm phiền mình ngay. Lúc ấy Phi Quỳnh bỗng trông thấy đằng xa có mười mấy người phóng ngựa đi tới, liền báo Tư Đồ Surong rằng :

- Surong muội, chuyện phiền phức đã tới đây.

Tư Đồ Surong đang suy nghĩ, nghe thấy nàng ta nói như vậy, liền ngừng đầu lên nhìn, rồi lại nhìn Phi Quỳnh vừa cười vừa nói :

- Tiểu muội tưởng là chuyện gì. Những người đó là anh em họ Gia Cát của Động Đình hai mươi tám trại đây.

Phi Quỳnh cau mày lại, nói tiếp :

- Nếu ngu tỷ đoán không sai thì anh em Gia Cát cũng vì việc tính nghịch của hai con nhãi Song Thành và Tiểu Ngọc thế nào cũng kiếm Surong muội để làm phiền chứ không sai?

Tư Đồ Surong vừa cười vừa gật đầu :

- Quỳnh tỷ thử xem tài của tiểu muội. Tiểu muội sẽ thuyết cho Ngọc Diện La Sát không có nơi để trốn tránh cho mà coi.

Phi Quỳnh nhìn nàng một cái và đỡ lời :

- Người si tình thật đáng thương lắm, Surong muội chớ nên làm cho người ta phải đau lòng quá nổi.

Tư Đồ Surong mỉm cười đáp :

- Đồng bệnh tương liên, việc này tiểu muội hiểu lắm.

Nói xong, nàng cùng Phi Quỳnh đứng yên ở đó để đợi chờ mười mấy người ngựa kia phi tới.

Chỉ trong nháy mắt, những người đó đã tới chỗ cách hai nàng chừng mười trượng, gò cương lại, cùng nhảy xuống ngựa một lúc. Gia Cát Đĩnh vội tiến lên, vừa cười vừa hỏi :

- Diệm Cầm cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Phi Quỳnh mỉm cười đáp :

- Cảm ơn Thiếu trại chủ. Diệm Cầm nhờ trời vẫn được mạnh giỏi như thường.

Nàng đưa mắt nhìn Gia Cát Quỳnh Anh đang hăm hực giận dữ đứng ở phía sau Gia Cát Đờm, liền mỉm cười hỏi :

- Gia Cát cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Gia Cát Quỳnh Anh không thèm nhìn nàng, mà chỉ lạnh lùng đáp :

- Không dám, Gia Cát Quỳnh Anh này chưa đến nỗi chết đâu!

Phi Quỳnh cố ý làm ra vẻ ngẩn người, rồi nhìn Gia Cát Đờm mà hỏi tiếp :

- Thế nào, Thiếu trại chủ? Chả lẽ Tuyết Diệm Cầm này có chuyện gì thất lễ với hai vị chăng?

Gia Cát Đờm gượng cười, chưa kịp trả lời thì Gia Cát Quỳnh Anh đã cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Tuyết Diệm Cầm, ở trước mặt bốn cô nương, người đừng có giờ trò ầy ra. Gia Cát Quỳnh Anh này không phải là đứa trẻ lên ba đâu.

Phi Quỳnh rất ngạc nhiên hỏi lại :

- Gia Cát cô nương nói gì thế? Diệm Cầm này chỉ là một ca kỹ ở lầu Lạc Dương thôi, như vậy tôi đâu dám giờ trò gì ở trước mặt cô nương? Hơn nữa, Gia Cát cô nương đang là lúc tuổi đôi mươi thì hà tất.

- Cầm mồm!

Gia Cát Quỳnh Anh bỗng quát bảo như vậy và trợn ngược lông mày lên nói tiếp :

- Tuyết Diệm Cầm, tài giả bộ của ngươi giỏi lắm. Ai ai cũng phải chịu phục, nhưng tiếc thay lại gặp phải ta. Nếu không phải vì nể tình giao hảo trước kia thì khi nào ta chịu để yên cho. Ta hãy hỏi ngươi, Động Đình nhị thập bát trại có thù hằn gì với người đâu mà người lại sai hai con nhãi ra tay đả thương người bừa như thế?

Ngày hôm nay nếu người không nói rõ nguyên nhân ầy ra thì đừng có trách Gia Cát Quỳnh Anh này trở mặt vô tình đấy nhé.

Phi Quỳnh cau mày lại, thật là giờ khóc giờ cười vội nói tiếp :

- Gia Cát cô nương càng nói, Diệm Cầm tôi lại càng hồ đồ không hiểu. Diệm Cầm chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, dù có mấy nữ tỷ thật, nhưng chúng rất nhút nhát, bảo giết kiến cũng không dám thì làm sao chúng lại đả thương người được? Hơn nữa, Tuyết Diệm Cầm này phải lo bát cơm bát cháo, như vậy đâu dám thất lễ với Gia Cát cô nương cơ chứ?

Nàng giả bộ rất khéo léo, không để lộ tí sơ hở nào, khiến Tư Đồ Sương cũng phải mỉm cười và kính phục thầm.

Gia Cát Quỳnh Anh cười khẩy một tiếng, không thèm quay đầu lại, chỉ khẽ gọi rằng :

- Diệt Phong lại đây!

Một đại hán áo đen từ trong bọn đại hán áo đen đứng ở phía sau đã vâng lời tiến lên. Y đi tới cạnh Gia Cát Quỳnh Anh, hai mắt cứ hau háu nhìn vào mặt Phi Quỳnh.

- Ngươi trông thấy rõ chưa?

Đại hán áo đen ầy cung kính đáp :

- Mười hai anh em đã trông thấy rõ, chính hai con nhãi vẫn hầu cận nàng ta.

Gia Cát Quỳnh Anh nhìn Phi Quỳnh cười khẩy hỏi :

- Thế nào, cô nương đã nghe thấy rõ chưa?

Phi Quỳnh vẫn làm ra vẻ ngơ ngác, gật đầu đáp :

- Có, tôi đã nghe rõ rồi, nhưng việc này có liên can gì đến Tuyết Diệm Cầm tôi đâu?

Gia Cát Quỳnh Anh tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên nói tiếp :

- Tuyết Diệm Cầm, ta thử xem người nói bướng đến lúc nào?

Nói xong nàng giơ bàn tay ngọc lên tát Phi Quỳnh luôn. Nàng tưởng thử như thế sẽ biết Phi Quỳnh có võ công hay không ngay. Nàng tự tin cả hai cách nhau có mười bước, mà lại ra tay nhanh như điện thì thế nào mà chả thử thách được? Ngờ đâu bên cạnh Phi Quỳnh còn có Tư Đồ Sương. Nàng vừa ra tay thì Tư Đồ Sương đã tiến lên, đứng ở trước mặt Phi Quỳnh vừa cười vừa nói :

- Một cô nương bướng bỉnh thật. Ra tay như vậy tỷ tỷ của tôi không có phước chịu đựng được đâu. Để tôi đỡ cho.

Nói xong, nàng giơ tay lên khề đỡ chưởng thế của đối phương.

Một tiếng bộp rất khề kêu lên, Tư Đồ Sương tùm tùm cười và vẫn đứng yên, còn Gia Cát Quỳnh Anh thì bị đẩy lui về phía sau một bước.

Chưởng này nàng thử thách nên chỉ dùng có năm thành công lực, không ngờ giữa đường lại có người khác ra tay chống đỡ thì khi nào nàng lại chịu lép vế, nhất là ở trước mặt đồng dao thù hạ như thế?

Nàng không biết Tư Đồ Sương chỉ dùng có ba thành chân lực thôi, nếu Tư Đồ Sương dùng tới năm thành thì nàng còn bị đẩy lui xa hơn nữa là khác.

Gia Cát Quỳnh Anh mặt biến sắc, thét lớn một tiếng, đang định ra tay lần thứ hai..

- Nhị muội hãy ngừng tay.

Gia Cát Đờm đột nhiên khề quát bảo như trên rồi tiến lên nhìn Tư Đồ Sương, hỏi Phi Quỳnh rằng :

- Gia Cát Đờm mắt kém, Tuyết cô nương sao không giới thiệu cho anh em tại hạ đi.

Phi Quỳnh tùm tùm cười, nói với Tư Đồ Sương rằng :

- Sương muội hãy tự giới thiệu đi. Bây giờ ngu tỷ không dám nói nữa, vì sợ nói nhiều chỉ mang họa thôi.

Tư Đồ Sương mỉm cười nhanh nhẩu nói :

- Tôi từ Bát Mân tới, tên là Tư Đồ Sương.

Mọi người nghe thấy nàng nói như thế đều biến sắc mặt. Gia Cát Đờm nghe nói giật mình đến thót một cái, kêu ủa một tiếng, chấp tay vái chào và nói tiếp :

- Thế ra Mân Tây bát động Tư Đồ động chủ đã giáng lâm đây? Anh em Gia Cát Đờm không biết mới có sự thất lễ như vậy. Tư Đồ động chủ oai chấn vũ lâm, anh em Gia Cát Đờm ngưỡng mộ đã lâu.

Tư Đồ Sương mỉm cười đáp lễ và trả lời rằng :

- Không dám, Mân Tây bát động chúng tôi toàn là những người man di ở chốn thôn dã, làm sao bằng được Động Đình nhị thập bát trại tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ.

Nói tới đó, nàng đảo tròn đôi ngươi một vòng, nhìn Gia Cát Quỳnh Anh vừa cười vừa nói tiếp :

- Có phải Gia Cát cô nương muốn hỏi việc hai con sen đã thương người phải không? Việc đó cứ hỏi tôi chứ đừng có mũi người này chụp vào đầu người kia làm chi.

Gia Cát Đờm ngăn người ra, hỏi :

- Cái gì? Tư Đồ động chủ...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Không dám giấu diếm, hai con nhãi ấy là của tôi, nhưng tôi phải nói để hiền huynh muội rõ, đó là vạ bất đắc dĩ, và cũng vì Gia Cát cô nương mà nên, chứ không có ác ý gì cả.

Gia Cát Quỳnh Anh đã nghe Cầu Thiên Vân nói, Tư Đồ Sương là người đẹp như thế nào? Không ngờ thiếu nữ xinh đẹp ở trước mặt mình đây lại là tình địch. Thấy đối phương đẹp hơn mình, nàng vừa hồ thẹn, vừa nổi ghen, liền lạnh lùng hỏi :

- Tôi rất muốn được nghe Tư Đồ động chủ nói có hảo ý với tôi như thế nào?

Tư Đồ Sương nũng nịu cười đáp :

- Rất lấy làm hân hạnh, Tư Đồ Sương không dám không nói.

Nói tới đó, nàng bỗng xăm nét mặt lại, nói tiếp :

- Đỗ Ngọc là vị hôn phu của Tư Đồ Sương tôi, chắc cô nương cũng đã biết rồi? Gc cô nương là vị hôn thê của Long Hồ Bảo Cầu Thiên Vân ở Mân Đông tôi cũng hay biết. Tư Đồ Sương sai hai nữ tỳ đi hộ vệ, thử hỏi có cái gì không nên không phải?

Hai nữ tỳ vì chấp hành mệnh lệnh của chủ, bảo vệ cho vị hôn phu của chủ nhân mình được an toàn, như vậy có gì là đáng trách đâu? Không biết có phải là vạn bất đắc dĩ hay không? Vì tránh tổn thương tình cảm giữa vị hôn phu của cô nương với cả của tôi nữa, nên hai nữ tỳ chỉ ra tay điểm huyết quý thuộc hạ thôi và lánh mặt. Như vậy thử hỏi có phải là ác ý không? Gia Cát cô nương là người có học tất phải biết câu : lời dị nghị rất đáng sợ. Cô nương đã có hôn ước với Cầu Thiên Vân rồi lại bỗng dưng quấy rối vị hôn phu của tôi, Tư Đồ Sương còn chưa hưng sư vấn tội, trái lại cô nương còn trách Tư Đồ Sương tôi thị phi! Phải trái đã rành rành ra như thế. Tư Đồ...

- Cảm ơn!

Gia Cát Quỳnh Anh nổi giận quát tháo như thế, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, người run lấy bầy, nước mắt ràn rụa như sắp khóc, nhất thời vừa hổ thẹn vừa tức giận và hậm hực và ân hận, nên không sao nói lên tiếng được.

Phi Quỳnh thấy thế cũng phải thở dài thườn, cho rằng Tư Đồ Sương quá lợi hại, không chịu tha thứ cho người. Nàng không nhẫn tâm trông thấy Gia Cát Quỳnh Anh đau đớn như vậy, liền tiến lên một bước với giọng dịu dàng khẽ gọi :

- Gia Cát cô nương...

- Tuyết Diễm Cẩm người đừng có gọi ta nữa. Ta biết lợi hại của ngươi rồi. Ta đã lãnh giáo rồi.

Nàng thất thanh la lớn và nói nhanh quá đến nỗi môi bị hàm răng cắn phải ứa máu tươi ra, nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương thừng thẳng nói tiếp :

- Tư Đồ Sương, người mắng ta như vậy rất phải, nhưng người cũng quá điều ngoa.

Tuy Gia Cát Quỳnh Anh với Cầu Thiên Vân đã định danh phận vợ chồng thực nhưng đó là do lệnh của cha ta chứ ta với y không có tình cảm gì với nhau hết. Gia Cát Quỳnh Anh này không phải là con nhỏ dễ tiện, cũng có một trái tim chân thành. Ta tự biết đời kiếp này không thể nào thành vợ thành chồng với Đỗ tướng công được nhưng ta vẫn mong đời sau sẽ được thành vợ chồng với chàng. Người cứ yên trí, từ giờ trở đi Gia Cát Quỳnh Anh này không quấy nhiễu đến vị hôn phu của người nữa đâu. Mong hai người được bạch đầu giai lão trọn đời này.

Tuy nàng vẫn gượng bình tĩnh nhưng trong lòng đau như dao cắt. Nàng tự hận mình hận người hận hết thấy bất cứ một cái gì.

Lời nói ai oán bi đát thốt tự trong đáy lòng như vậy khiến ai cũng phải thông cảm, động lòng thương và còn kính phục nàng là khác.

Tuy bề ngoài trông vẫn rất kiêu ngạo nhưng Tư Đồ Sương thấy Gia Cát Quỳnh Anh như vậy cũng phải nhẫn tâm, hối hận, ăn năn không yên, nhất là nàng với nàng họ vốn dĩ là đồng bệnh tương liên, nhưng lúc này... nàng cố không để cho nước mắt chảy ra, với giọng dịu dàng nói :

- Gia Cát cô nương, tôi tình cờ làm đau lòng...

- Đừng nói nữa?

Quỳnh Anh rú lên như vậy và nói tiếp :

- Có lẽ người vô tâm thực, nhưng Gia Cát Quỳnh Anh này cũng tự cảm thấy hổ thẹn vô cùng, tôi muốn chết ngay nhưng không thể chết được. Tư Đồ Sương, ta sẽ nhớ mãi mãi lời nói của người khiến ta không sao trả lời được vừa rồi.

Nói tới đó nàng nhìn thẳng vào mặt của Tư Đồ Sương với Phi Quỳnh một cái rồi hậm hực phi thân lên trên mình ngựa, phóng đi ngay.

Dù hai nàng thông minh và giàu kinh nghiệm như vậy cũng không ngờ sự thể lại biến hóa như thế. Trông thấy Quỳnh Anh bỏ đi như vậy mà Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương đều không kịp can trở, nên đưa mắt nhìn nhau một cái nhưng cả hai đều không nói gì hết.

Lúc ấy, cả Gia Cát Đòm cũng tức giận đến hai mắt như nổ lửa, cứ nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương hoài nhưng không nói và cũng không cử động gì.

Nhất thời không khí càng lúc càng nặng nề.

Đột nhiên có hai tiếng quát tháo nổi lên, hai đại hán áo đen nhanh như điện chớp phi thẳng tới tấn công Tư Đồ Sương.

Tư Đồ Sương trong lòng rất ăn năn nên thấy hai đại hán xông đến tấn công mình, không biết có nên chống đỡ hay là tránh né, nên nàng cau mày lại và đang cảm thấy khó xử.

- Quay trở lại!

Gia Cát Đòm hét lớn một tiếng như vậy không khác gì tiếng sấm nổi lên trong lúc trời quang mây tạnh.

Hai đại hán họ đã phi thân đến giữa đường, đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo như thế vội ngừng chân và quay trở về chỗ cũ. Nhưng trước khi quay người, chúng hậm hực lườm Tư Đồ Sương một cái.

Gia Cát Đòm chờ hai người ấy quay trở lại rồi liền trầm giọng nói :

- Xưa nay Động Đình nhị thập bát trại không xúc phạm ai bao giờ. Gia Cát Đờm này lại càng là người ôn hòa thêm, nhưng gia phụ chỉ có một người con gái thôi và Gia Cát Đờm cũng chỉ có một người em thôi. Nếu con nhỏ ấy có đại đột mà liễu lĩnh, thì từ nay trở đi Động Đình với Mân Tây sẽ không thể nào được yên đâu.

Nói xong, chàng ta cũng nhảy lên ngựa dẫn bọn người đó đi luôn. Chỉ trong nháy mắt đã mất tích liền.

Phi Quỳnh đứng ngăn người ra một hồi, bỗng thở dài một tiếng lầm bầm nói :

- Chữ tình lợi hại thật, đã làm hại không biết bao nhiêu người, chỉ e từ nay trở đi tình thiên sẽ đa sự, ha...

Tư Đồ Sương từ từ cúi đầu xuống, Phi Quỳnh thấy thế lại thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Không phải ngu tý hận Sương muội đâu, sở dĩ có sự lầm lỗi này chỉ tại ngu tý để cho Sương muội ra mặt mà nên.

Tư Đồ Sương đột nhiên ngừng đầu lên lắc đầu rầu rĩ đáp :

- Xin tý tỷ chớ có hiểu lầm, tiểu muội chỉ hận tại sao mình lại hẹp hòi đến như thế. Tiểu muội với nàng ta vốn dĩ là đồng bệnh tương liên và cùng là con tầm nhả kén tự trói chặt lấy mình, si tình một cách rất tội nghiệp. Ngọc Diện La Sát nóng tính như thế, tiểu muội chỉ e cô ta đại đột mà liễu thân thí mạng như Gia Cát Đờm vừa nói thì lương tâm của tiểu muội sẽ bị cắn rứt suốt đời. Còn chuyện Động Đình với Mân Tây xảy ra lỗi thì tiểu muội cũng không coi vào đâu hết.

Phi Quỳnh liền nhìn nàng ta một cái, với giọng nhu mì đỡ lời :

- Sao Sương muội lại nói như thế, sự thực chính cô ta mới là con tầm nhả kén tự trói chặt lấy mình, nhưng tiếc thay danh phận nàng ta với Cầu Thiên Vân đã định đoạt rồi. Bằng không chúng ta có thêm một người chị em cũng không sao, nhất là một người đáng thương như nàng ta. Bây giờ phải nói chữ duyên nó đã hại người như thế này, nếu tôi đoán không sai, chỉ e đời này nàng vĩnh viễn là vị hôn thê của Cầu Thiên Vân thôi.

Tư Đồ Sương nghe nói giật mình đến thót một cái vội hỏi :

- Chả lẽ tỷ tỷ bảo cô ta suốt đời không lấy chồng hay sao?

Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Lúc này Sương muội có để ý nghe nàng ta nói câu: đời này thế nào cũng giữ cho được tấm thân trinh bạch, chờ kiếp sau sẽ được nối duyên với chàng đây không...

Tư Đồ Sương lại giật mình đến thót một cái, lẳng lặng không nói năng gì hết.

Phi Quỳnh thở dài thăm và nói tiếp :

- Tính nết của nàng ta rất nóng nảy và cương trực, dám nói, dám làm. Nếu quả thực như vậy thì Cầu Thiên Vân thế nào cũng không chịu để yên, từ yêu sinh hận quả rất đáng sợ. Cầu Thiên Vân sẽ hận Sương muội, hận tôi, hận cô ta. Nếu y chỉ hận Sương muội với hận ngu tý thì không sao, chỉ sợ y hận chàng thôi, y thế nào cũng bảo chàng đã cướp mất trái tim của người vợ chưa cưới của y. Thế nào y cũng không biết nghĩ rằng tình cảm không thể nào miễn cưỡng được, thế rồi y cũng gây nên một trận sát nghiệp...

Tư Đồ Sương nghe nói tới đó giật mình đến thót một cái, bỗng ngừng đầu lên nói :

- Nếu Cầu Thiên Vân làm như vậy là y tự mang phiền phức vào người, việc này miễn cưỡng sao được, phải không Quỳnh tỷ?

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Sương muội nên rõ, trên thiên hạ này có mấy người thuộc hàng thượng thượng, có mấy người biết nhìn xa trông rộng như thế? Có mấy người có thể thoát được khỏi nghiệp tình? Tên Cầu Thiên Vân ấy kẻ cũng tội nghiệp, vẫn biết chúng ta không có trái lý chút nào, nhưng về mặt đạo nghĩa, chúng ta không thể không thoát được trách nhiệm như câu của cổ nhân nói “Ta không giết bá nhân nhưng bá nhân lại vì ta mà chết”, huống hồ người đời bao giờ cũng bênh kẻ hèn yếu. Nếu chúng ta không quản ngại mọi sự mà cứ ra tay làm bừa, thử hỏi thiên hạ võ lâm có chịu để yên cho Sương muội, tôi và chàng không? Nhất là chàng?

Tư Đồ Sương nghe tới đây rất hào hứng xé rách ngược đôi lông mày liễu lên đỡ lời :

- Mía mai chê bai hay khen ngợi mặc cho người đời. Quý họ ta làm việc không trái lương tâm, bước đi của ta rất chín chắn, đứng cùng vậy...

Phi Quỳnh lại ngắt lời và nói tiếp :

- Tôi vốn dĩ là người không ở trong võ lâm tranh danh đoạt lợi và kết ân oán hoài.

Cả hiện muội cũng vậy. Nhưng người ta lập thân nên đứng cao hơn một chút, còn xử thế thì phải nên lùi một bước. Dù sao chúng ta cũng phải nghĩ hộ cho Gia Cát Quỳnh Anh mới được.

Tư Đồ Sương vẫn không chịu phục, đỡ lời :

- Việc đó có khó gì, cùng lắm chúng ta cũng xa lánh vô lâm, như vậy lại càng yên ổn thêm.

Phi Quỳnh cười khi một tiếng đỡ lời :

- Thế Sương muội không sợ nàng lại quấy rối người chồng chưa cưới của Sương muội hay sao?

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng, nguyệt Phi Quỳnh một cái, giả bộ hờn giận nhưng không nói gì. Đang lúc ấy bỗng có tiếng Phật hiệu ở đằng xa vọng tới và có tiếng người nói rằng :

- Bần tăng các người đi khắp mọi nơi tìm kiếm hai vị, không ngờ lại gặp hai vị ở đây. Thực là hân hạnh...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Kỳ phong bách biến

Hai nàng nghe nói giật mình đến thót một cái, vội quay người lại nhìn, thấy chỗ cách xa mấy chục trượng đang có bốn hòa thượng, hai đạo sĩ đang đi rất nhanh tới. Hai nàng giả bộ làm ra vẻ không biết mà hỏi rằng :

- Chả hay bốn vị xưng hô như thế nào? Chị em chúng tôi chưa quen biết bốn vị bao giờ, sao bốn vị lại bảo đi khắp nơi tìm kiếm không thấy chị em chúng tôi như thế?

Người đứng đầu Từ Tôn Giả là Tuệ Quả đại sư nhìn Phi Quỳnh và đáp :

- Có lẽ nữ thí chủ không nhận ra được bần tăng, nhưng bần tăng các người lại nhận ra được Tư Đồ động chủ.

Phi Quỳnh hơi ngần người ra, chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Sương đã tiến lên một bước và đỡ lời :

- Tư Đồ Sương tôi rất lấy làm hân hạnh, nhưng không hiểu sao bốn vị tìm kiếm chị em chúng tôi có việc gì thế?

Tuệ Quả đại sư đáp :

- Không dám, bần tăng đang có việc muốn thỉnh giáo, mong Tư Đồ động chủ chỉ điểm hộ cho?

Tư Đồ Sương vội đáp :

- Có việc gì xin đại sư cứ hỏi, còn hai chữ chỉ giáo thì hai chị em chúng tôi không dám.

Tuệ Quả đại sư chấp tay vái một cái và nói tiếp :

- Đa tạ Tư Đồ động chủ...

- Mặt của y bỗng nghiêm nghị hai mắt hơi sáng ngời, nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương và nói tiếp :

- Bần tăng dám tào gan xin Tư Đồ động chủ cho biết rõ sự thực? Người tự xưng giết đệ tử của Thiếu Lâm với phái Võ Đang chúng tôi có phải là Đái Vân sơn trang Vi Hiểu Lam đấy không?

Thấy hòa thượng ấy nói như vậy hai nàng đều giật mình đến thót một cái và cùng nghĩ bụng :

“Ai đã tiết lộ tin tức này thế? Xem như này thế nào cũng phiền phức lắm.”

Tuy Phi Quỳnh rất kinh hãi nhưng bề ngoài Tư Đồ Sương đã biến sắc mặt, liền nén ngay lửa giận xuống và ngạc nhiên hỏi :

- Lời nói này của đại sư thực khó hiểu quá, môn hạ của quý phái ngộ nạn hồi nào, Tư Đồ Sương tôi làm sao mà biết được có phải Ngọc Diện Thần Long đã hạ độc thủ hay không?

Tuệ Quả đại sư cau mày lại, móc túi lấy nửa tờ giấy đưa cho Tư Đồ Sương. Nàng vừa cầm xem thì mặt đã lộ vẻ kinh hãi vô cùng.

Thì ra tờ giấy trắng ấy có viết chữ rất đẹp như sau :

“Dưới núi Đại Ba trong rừng rậm nhĩ tăng tứ đạo đều bị giết hại bởi Ngọc Diện Thần Long Độc Chương Đoạn Hồn. Bất động thí chủ đích tay chôn cất. Thị phi thực hư cứ hỏi Tư Đồ.”

Không có chữ ký cũng không biết do ai viết, nhưng hiển nhiên nhất cử nhất động của hai chị em như thế nào người đó đã trông thấy hết.

Tư Đồ Sương vừa kinh hãi vừa tức giận cảm thấy khó xử hết sức. Nàng còn đang suy nghĩ thì Tuệ Quả đại sư lại tiếp :

- Tư Đồ động chủ là người rất có tên tuổi ở trong võ lâm và cũng là một vị cao nhân của đương thời, nhất định không khi nào biết mà lại không nói.

Tư Đồ Sương đang cảm thấy khó xử thêm, hơi trần trừ một chút liền đưa mảnh giấy ấy cho Phi Quỳnh xem.

Đứng ở phía sau Tư Đồ Sương, Phi Quỳnh đã được trông thấy rõ những chữ đó rồi.

Nàng là người rất thông minh mà cũng phải kinh hãi thảm, nhất thời không sao nghĩ ra được lời lẽ để trả lời.

Đỡ lấy tờ giấy, Phi Quỳnh đưa mắt nhìn qua một lượt rồi mỉm cười hỏi :

- Trước hết xin hỏi đại sư, tờ giấy này là ai đưa cho đại sư thế?

Tuệ Quả đại sư ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Người đi tu không bao giờ giờ nói dối ai, mười ngày trước đây bản tăng các người đi tìm đệ tử của tề phái đã mất tích, khi đi tới tỉnh Hà Nam trong lúc nghỉ chân có một ông già áo xanh đưa tờ giấy này cho bản tăng. Khi xem xong những chữ ở trong giấy thì ông già áo xanh đã bỏ đi lúc nào không hay.

Phi Quỳnh cau mày lại chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Sương đã kêu ồ một tiếng vội hỏi tiếp :

- Đại sư có nhớ mặt mũi của ông già áo xanh ấy không?

Tuệ Quả đáp :

- Ông già áo xanh ấy đối với bản tăng có một ấn tượng rất sâu sắc vì mặt mũi của ông ta xấu xí kỳ lạ khiến ai trông thấy rõ cũng tưởng không phải là người.

Tư Đồ Sương nghe nói ngẩn người ra nghĩ bụng :

- Người đó là ai nhỉ...

Thế rồi nàng lẳng lặng không nói năng gì hết. Nhưng Tuệ Quả đại sư lại nói tiếp :

- Hai vị hỏi gì bản tăng cũng đã thưa hết rồi, vậy xin Tư Đồ động chủ...

Hòa thượng chưa nói dứt thì Phi Quỳnh đã gật đầu đỡ lời :

- Điều này là lẽ dĩ nhiên rồi, đại sư cứ yên tâm! Chị em chúng tôi tuy được Trí Quảng đại sư trước khi chết có cho hay Ngọc Diện Thần Long là người hành hung nhưng chưa đích mắt trông thấy.

- Đa tạ nữ thí chủ.

Tuệ Quả đại sư vừa nói, thò thọt ở trên mặt vừa rung động rất mạnh và nói tiếp :

- Dám hỏi nữ thí chủ, thế đệ tử của bốn phái với phái Võ Đang có phải do tay của hai vị chôn cất đấy không?

Phi Quỳnh đáp :

- Không còn cách nào cứu vãn được, mà chị em chúng tôi không nhẫn tâm trông thấy sáu vị ấy phơi xác ở chốn rừng hoang.

- A di đà Phật, Thiếu Lâm với Võ Đang cũng cảm ơn hai vị nữ thí chủ!

Tuệ Quả đại sư vừa nói vừa chấp tay vái một vái và nói tiếp :

- Tái thỉnh giáo nữ thí chủ, người của tề phái với phái Võ Đang đã được hai vị đích tay chôn cất, tất nhiên hai vị phải được trông thấy dấu vết bàn tay độc. Không hiểu đó có phải là Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn Chương không?

Phi Quỳnh đáp :

- Điểm này xin thứ lỗi, chị em chúng tôi không dám quả quyết. Đại sư là một vị cao nhân của đương thời, kiến thức sâu rộng, tất nhiên phải biết trong võ

lâm có rất nhiều chương pháp tương tự nhau.

Tuệ Quả đại sư hơi suy nghĩ một chút, vội đỡ lời :

- Phải, nhưng lời nói của Trí Quảng cũng đã đủ rồi. Đa tạ hai vị nữ thí chủ, Thiếu Lâm với Võ Đang không bao giờ quên được ơn của hai vị đâu.

Nói xong ông ta lại vãi một vãi rồi dẫn các người đi như bay luôn.

Phi Quỳnh nhìn bốn hòa thượng, hai đạo sĩ đi xa rồi, trong đầu rất bối rối, mồm lẩm bẩm nói :

- Kiếp phận, ý trời! Quả thực Đại Trí thiền sư đã biết rõ hết những sự vị lai. Phật pháp vô biên thật! Tiếc thay võ lâm đã được yên tĩnh trăm năm, bây giờ lại sắp có mưa máu gió tanh đổ xuống. Sư ông muội, quả thực ngu tử không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Tư Đồ Sư ông hơi xéch ngược đôi lông mày lên và đỡ lời :

- Tỷ tỷ, không phải là tiểu muội oán hận tỷ tỷ đâu, sự thực tỷ tỷ không nên nói cho họ biết rõ như thế.

- Không nói cho họ biết thì làm sao được. Việc này không thể giấu diếm được mãi đâu. Chúng ta không nói tất nhiên có người khác nói. Xem như vậy phen này chúng ta đã bị té ngã một cái thực đau, nhất cử nhất động của chúng ta đều lọt vào mắt của người mà chúng ta không hay biết một tí gì.

Phi Quỳnh nói tới đó nhún vai một cái, và cười khi một tiếng.

Tư Đồ Sư ông trầm ngâm giây lát lại lên tiếng :

- Tiểu muội chắc việc này bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì.

Nàng ngừng đầu lên nhìn Phi Quỳnh và nói tiếp :

- Quỳnh tỷ, tiểu muội cảm thấy việc này với việc ăn cắp vật báu là một thì phải.

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Ngu tử không nghĩ như thế, vì Thôi Tâm Đoạn Hồn Chương là một chương pháp độc đáo, không thể nào giả mạo được. Nhưng ngu tử nhận thấy ông già áo xanh mặt xấu xí kia là cố ý tạo nên sự rắc rối, nhưng Sư ông muội có biết người đó là ai không?

Tư Đồ Sư ông gượng cười đáp :

- Tiểu muội đã nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được người nào lại có bộ mặt xấu xí như thế?

Phi Quỳnh bỗng cười khi và đỡ lời :

- Sư ông muội tưởng gương mặt người đó xấu xí thực hay sao?

Tư Đồ Sư ông mới vỡ lẽ, vội hỏi lại :

- Quỳnh tỷ bảo người đó đã hóa trang hay đeo mặt nạ da người phải không?

Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Ngu tử đoán như vậy khi y đã mưu mô như thế tất nhiên không khi nào lại dám để cho người ta trông thấy rõ bộ mặt thực.

Tư Đồ Sư ông bỗng nhìn Phi Quỳnh và hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ Quỳnh tỷ đã biết là ai rồi hay sao?

Phi Quỳnh cau mày lại đáp :

- Nếu tôi đoán không sai thì người lấy trộm vật báu trấn sơn của các đại môn phái chính là ông già áo xanh. Dù không phải là y thì thế nào đó cũng có ý dính líu vào.

Tư Đồ Sư ông chớp nháy mắt một hồi rồi mỉm cười hỏi :

- Sao tỷ tỷ lại biết rõ được như vậy?

Phi Quỳnh đáp :

- Giản dị lắm. Mục đích của bọn chúng chỉ là muốn dụ tướng công liều thân kịch chiến với các đại môn phái. Mong tướng công dùng máu rửa võ lâm, mang tội lỗi vào mình. Và lại việc này sớm không xảy ra, muộn không xảy ra, mà lại đúng vào lúc chúng ta vừa thuyết phục Điểm Thương thiền sư và từ

biệt xuống núi Nga Mi. Rõ ràng kẻ không thành lại phải mưu tính kẻ khác, hơn nữa, với công lực của Tứ Tôn Già cao siêu như thế mà chịu để cho người này đi khỏi một cách vô hình vô tích như vậy đủ chứng minh người đó có công lực cao siêu như thế nào. Thảo nào y tới các đại môn phái...

Tư Đồ Sương vội gạt đầu, hai mắt sáng ngời, đột nhiên đỡ lời :

- Phải, chính tên khốn nạn ấy đấy! Quý hồ chúng ta be được y thì việc gì cũng có thể xong xuôi hết.
- Sương muội nói rất phải.

Phi Quỳnh gạt đầu nói như vậy và lại hỏi tiếp :

- Nhưng võ lâm rộng thênh thang như thế này biết đi đâu mà tìm kiếm thấy y?

Tư Đồ Sương nhanh nhẩu đáp :

- Tiểu muội không tin kiếm không thấy y. Trừ khi y có tài ba thắng thiên độn địa.
- Ngu tỷ tin tưởng thế nào cũng tìm thấy được y. Nhưng đó là vấn đề sớm muộn và khó hay dễ đấy thôi. Người đó tuy không có tài ba thắng thiên độn địa nhưng cơ trí của y lại rất xảo trá, giảo hoạt và võ công lại thuộc vào hạng thượng thừa. Ngu tỷ nhìn nhận y đủ tư cách là kình địch của chị em chúng ta, muốn nói chuyện tìm kiếm được y đâu có phải là dễ. Tuy lưới trời lồng lộng, không tha thứ cho kẻ gian ác nhưng nếu chờ tới khi ra manh mối thì tình thế đã muộn quá rồi, không thể nào cứu vãn được nữa. Lúc này trước mặt là kình địch thử xem chị em chúng ta phải đề phòng như thế nào và sớm kiếm cách đối phó mới được.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng, xéch ngược đôi lông mày liễu lên nói tiếp :

- Tiểu muội không tin y có thể nhảy ra khỏi hai bàn tay của chị em chúng ta.
- Chỉ mong được như thế thôi.

Phi Quỳnh nói như vậy rồi tiếp :

- Nhưng lời nói của Đại Trí thiền sư khiến ngu tỷ rất lo âu, chi e đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Tà bất thắng chính, ma cao hơn đạo thế nào được mà Quỳnh tỷ hà tất phải lo.

Phi Quỳnh vừa cười vừa đỡ lời :

- Sương muội nói rất phải, nhưng nhớ khiếm tốn thì mới có ích lợi, đầy quá thế nào cũng ú ra ngoài. Việc này có liên quan đến võ lâm của thiên hạ, chúng ta cần thận đề phòng thêm một phần nào thì mình càng có thêm được cơ hội đắc thắng được phần đó.

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng, giả bộ hờn giận và nói tiếp :

- Nói đi nói lại, có tỷ tỷ mới có lý thôi, hà tất phải tốn hơi bàn cãi làm chi nữa.

Xin nữ Gia Cát cứ cho biết kế hoạch đi?

Phi Quỳnh cười nũng nịu nói tiếp :

- Bỏn soái truyền lệnh xuống, đại quân tiến thẳng về Đái Vân sơn trang, tức khắc khởi hành, không được sai lầm.

Tư Đồ Sương ngăn người ra giây lát mới tức cười đáp :

- Không ngờ tỷ tỷ lại làm giọng như thế. Vâng, chúng ta đi thôi!

Thế rồi hai chị em dắt tay nhau đi luôn. Chỉ trong nháy mắt, khi hai cái bóng hồng đã đi mất dạng thì đột nhiên trong bụi cỏ, chỗ cách xa hai người vừa đứng mấy chục trượng bỗng có tiếng thở dài rất khẽ, rồi có hai ông già áo xanh mặt mũi rất xấu xí từ từ đứng dậy.

Người đứng ở bên trái nhìn theo hai nàng lắc đầu nói :

- Lợi hại thực! Lợi hại thực! Con nhãi này tài đoán đến như thế, còn cao minh hơn con nhãi Tư Đồ Sương nhiều, và công lực của nó có lẽ cũng cao thâm hơn nốt. Có lẽ việc làm của anh em chúng ta bấy lâu nay sẽ công cốc mất.

Ông già áo xanh đứng bên phải bé nhỏ hơn, cười khẩy một tiếng và đỡ lời :

- Lão nhị, tuy công lực của anh em chúng ta hơi kém hơn chúng nhưng nếu nói đến đầu trí thì chúng ta có sợ gì đâu? Sao lão nhị cứ tăng bốc người lên mà tự làm giảm mất oai phong mà nói những lời lẽ chán nản ra như thế?

Ông già đứng bên trái lắc đầu nói tiếp :

- Lão tứ không nên quá tự phụ như thế, con nhãi ấy nói không ngoa, cẩn thận đề phòng thêm một phần tức là có cơ hội chiến thắng thêm một phần. Anh em chúng ta tốn nhiều tâm huyết như vậy, cũng chỉ vì bốn chữ báo thù tuyệt hận, không nên vì nhất thời sơ ý mà khiến kẻ báo thù của chúng ta bị tan rã hết. Bây giờ chúng ta cần phải đi báo cho lão đại, lão tam để mau bàn cách đối phó. Hai con nhãi tới Đái Vân sơn trang, Vi Hiểu Lam thế nào cũng vỡ lẽ trúng kế, thế là việc gì chúng ta cũng bị địch kìm chế mình trước.

Ông già bên phải cười the the nói tiếp :

- Lão nhị chỉ biết cẩn thận thôi, cẩn thận hóa mất hết lòng tự tin. Sao lão Nhị không nghĩ xem, dù Hiểu Lam có vỡ lẽ là đã trúng kế nhưng việc đã làm rồi, mấy tên giặc sói đầu của Thiếu Lâm với mấy tên giặc lông ngừ sắc của phái Võ Đang đã không thể nào phục sinh được nữa. Và lại Hiểu Lam là một người anh hùng như thế, có khi nào y lại chịu phủ nhận một cách hèn hạ đâu. Và Thiếu Lâm với Võ Đang cũng không thêm nhòm ngó tới hay sao? Như vậy mưa máu gió tanh vẫn nổi lên ở trên giang hồ như mưu kế của chúng ta đã định.

Nói tới đó, y rất đắc chí cười như điên khùng và lại nói tiếp :

- Hơn nữa, tính nết và tác phong năm xưa của mụ già nọ như thế nào lão nhị đã biết rồi. Y thị đã hay chuyện thì không khi nào lại chịu ngồi yên để cho võ lâm bị tai kiếp mà không thêm đếm xỉa tới. Thế nào mụ ấy cũng dùng danh nghĩa Long Phan lệnh chủ mà tái xuất hiện võ lâm để cứu vãn tai kiếp. Lại thêm cái là huyết hải đại cừu không khác gì trên cái thù lại thêm một mối thù nữa, một cái là công địch, một cái là tư thù, một trong hai cái bị tiêu diệt thì cái kia sẽ không thể nào tồn tại được.

Lão nhị, đó chả là kẻ không cần ra tay đánh một thế, không cần mất một giọt máu mà đã làm cho chúng cốt nhục tương tàn của chúng ta đã thành tựu rồi không?

Nói xong y lại đắc chí cười như điên khùng.

Ông già đứng bên trái vẫn đứng yên chứ không có vẻ gì là hớn hờ hết, chỉ lạnh lùng nhìn ông già đứng bên phải mà nói tiếp :

- Lão tứ phải nên biết, con lừa sói đầu Đại Trí đã tái xuất giang hồ đấy.

Nghe thấy ông già bên trái nói như thế, ông già bên phải hơi biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái thôi, lại cười the the, mặt lộ vẻ rất kiêu ngạo nói tiếp :

- Với một lão giặc sói đầu Đại Trí thì có nghĩa lý gì đâu? Lão quý Bách Hiểu thông minh suốt đời, rút cục vẫn chết một cách rất hồ đồ. Đại Trí tuy đắc đạo, tuy có thể biết rõ hết chuyện này nhưng mỗ đoán y sẽ không dám tiết lộ thiên cơ đâu, mà chỉ kín miệng để tận nhân lực thôi. Như vậy chúng ta còn sợ gì y?

Ông già đứng bên trái cười khẩy đỡ lời :

- Mỗ nhận thấy người đi tu tất nhiên phải từ bi. Nhưng tới khi cùng lắm, thế nào y cũng hy sinh sự phi thăng mà nói rõ hết cho mọi người hay.

Ông già bên phải giật mình đến thót một cái, mặt tái mét, hai mắt lộ ra hai luồng ánh sáng oán độc, nghiêng răng mím môi nói tiếp :

- Nếu lão giặc sói đầu ấy mà dám tiết lộ đại kế phục thù của anh em chúng ta thì y chỉ có dấn thân vào con đường chết thôi. Để mỗ làm cho y sớm được phi thăng.

Ông già bên trái cười khẩy hỏi lại :

- Với tài ba hèn mọn như vậy làm sao mà địch nổi y?

- Mỗ còn hiềm chúng ta nhiều người quá thì có.

Ông già bên phải nói như thế rồi cười khi một tiếng lại nói tiếp :

- Hà tất anh em chúng ta phải ra tay? Cứ xem mụ tú bà công lực cao siêu biết bao, rút cục chả trúng kế của chúng ta mà phải ngoan ngoãn ngồi bó cổ ở một nơi là gì?

Ông già bên trái ngẩn người ra giây lát mới khen ngợi rằng :

- Lão tứ, trong anh em chúng ta chỉ có lão là người tài ba hơn hết, nhưng dù sao chúng ta cũng phải nên cẩn thận là hơn.

Ông già bên phải lại cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp :

- Thực là người nước kỹ lo trời xụp đổ có khác. Các người cứ mở to mắt ra mà xem chúng có thể thoát được bàn tay của mỗ không?

Ông già đứng bên trái chỉ đưa mắt nhìn y một hồi chứ không nói năng gì hết. Ông già bên phải lại nghiêng răng, mím môi nói tiếp :

- Ái cơ của anh em chúng ta khi nào lại chịu để cho người khác đoạt được. Huống hồ Độc Cô lão cầu cướp ái cơ của chúng ta trước rồi lại giết đi. Anh

em chúng ta ngâm hồn ngót hai mươi năm là chỉ muốn không cần phải tốn chút hơi sức nào, mà để cho cốt nhục tương tàn lẫn nhau, như vậy chúng ta mới người được con giận bấy lâu. Câu chuyện quan trọng như thế khi nào mới lại sơ ý được, lão nhị cứ yên tâm.

Ông già bên trái vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Chỉ mong lão tứ cẩn thận thêm một chút, đừng có để cho tâm huyết của chúng ta bấy lâu nay sẽ bị tan rã hết. Bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Ông già bên phải cười the the đáp :

- Trở về núi tu dưỡng chờ thời sẽ tái xuất, đồng thời để chờ trông thấy kết quả sẽ diễn tiến như thế nào.

Nói xong y lại cười the the một hồi, rồi vừa phát tay ra hiệu vừa khẽ nói tiếp :

- Võ lâm đã được yên tĩnh ngót trăm năm, sắp sửa lại có mưa máu gió tanh. Trong nhân gian lại sắp sửa có một tấn thảm kịch thiên cổ xảy ra. Nhưng có ai biết việc đó là do anh em chúng ta tạo nên đâu?

Nói xong y lại ngừng mặt lên trời cười như điên cuồng. Thế rồi y cùng ông già bên trái đều quay mình đi như bay, chỉ trong chớp lát đã mất dạng cả hai tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Anh hào lo cuồng cuồng

Chỉ trong nháy mắt lại qua được vài ngày. Hôm đó trên con đường đi Đái Vân sơn trang bỗng có hai thiếu nữ tuyệt sắc đang ở đằng xa đi tới. Tất nhiên hai người đó là Đồng Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương rồi. Thân pháp của hai nàng rất nhanh nhẹn, như cười gió phi hành, chỉ trong nháy mắt đã lên lưng chừng núi.

Đang đi thì Phi Quỳnh bỗng cau mày lại hỏi :

- Sương muội, từ lúc lên núi tới giờ hiền muội có nhận thấy tình hình hơi khác lạ không?

Đưa mắt nhìn xung quanh một hồi, Tư Đồ Sương đáp :

- Phải, khắp khu núi Đái Vân sơn này đều có rất nhiều chòi canh kín và hỏ, nhưng họ đối với chúng ta như là không trông thấy gì vậy!

Phi Quỳnh gật đầu nói tiếp :

- Đúng thế, nơi đây giới bị nghiêm mật không kém gì Nga Mi. tuy chúng thấy Động chủ của Mân Tây bát động tới mà không ra mặt nhưng ngu tử nhận thấy cách cư xử này không phải là cách đối xử với một người khách.

Tư Đồ Sương vừa trợn ngược đôi lông mày liễu lên, chưa kịp nói năng gì thì bỗng có giọng khàn khàn ở trên không vọng xuống :

- Hai vị chó nên hiểu lầm, Đái Vân sơn trang không dám đối xử với quý khách một cách kém lễ phép đâu. Anh em lão phu đã đợi chờ ở nơi đây nghênh đón hiệp giá từ lâu rồi.

Tiếng nói ấy vừa dứt quả nhiên chỗ cách hai nàng chừng năm trượng, liền chấp tay vái chào và nói :

- Đái Vân sơn trang được hai vị giá lâm thực là hân hạnh vô cùng. Tệ Trang chủ đang mệt, không tiện đích thân ra nghênh đón cho nên mới sai anh em lão phu ra nghênh đón thay. Vì vậy tới chậm một bước, mong hai vị lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương vốn dĩ không có thiện cảm với Tuyết Sơn nhị lão, lúc này lại thấy hai người có vẻ vênh váo càng không sao nhịn được, định nổi khùng, nhưng nàng nghĩ lại, chuyện đi này rất quan trọng. Hiểu Lam lại đang đau yếu, mình không nên chấp nhất với những kẻ vô tri, bởi thế nàng mới cố nén lửa giận xuống, tủm tỉm cười đáp :

- Tư Đồ Sương tôi chỉ chủ Bát động, hữu danh vô thực, đâu dám nhận sự nghênh đón long trọng của hai vị cơ chứ? Được gặp hai vị ở nơi đây đã là hân diện lắm rồi.

Chả hay quý Trang chủ bị bệnh gì thế? Có quan trọng lắm không?

Tuyết Sơn nhị lão là người giàu kinh nghiệm như thế, tất nhiên phải nghe hiểu ý nghĩa lời nói của Tư Đồ Sương nên y cười khẩy một tiếng và đáp :

- Anh em lão phu xin thay tệt Trang chủ cảm ơn Tư Đồ động chủ có lòng quan tâm tới như vậy. Trước mặt Động chủ anh em lão phu không dám giấu diếm, sự thực thì bữa nọ người của hai phái Thiếu Lâm với Võ Đang đến quấy nhiễu, tệt Trang chủ đã bị thương, nhưng chỉ chút ít thôi, không quan trọng lắm.

Hai nàng nghe thấy đối phương nói như vậy, cũng phải giật mình đến thót một cái. Tư Đồ Sương còn nhanh mắt liếc Phi Quỳnh một cái, vội hỏi tiếp :

- Cái gì? Cao thủ của Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái đã tới đây quấy nhiễu rồi ư?

Nhị lão ngạc nhiên nhìn lại nàng rồi gật đầu đáp :

- Phải! Chả lẽ...

Tư Đồ Sương vội xua tay đỡ lời :

- Hai vị đừng hỏi tôi vội. Hãy cho tôi biết quý Trang chủ có bị tổn thất gì không?

Tuyết Sơn nhị lão rất thắc mắc, trở mắt lên nhìn nàng đáp :

- Đa tạ Động chủ đã có lòng hỏi thăm như vậy. Ngoài việc tệt Trang chủ bị thương nhẹ ra, thì còn bị đốt cháy năm căn nhà. Có sáu trang dưng bị giết chết, mười một người bị thương nhẹ.

Trầm ngâm giây lát, Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Lúc ấy vào lúc nào?

Tuyết Sơn nhị lão đáp :

- Bảy ngày trước đây.

Tư Đồ Sương gật đầu nói tiếp :

- Nếu vậy chả trách được.

Tuyết Sơn nhị lão ngăn người ra giây lát lại vội hỏi :

- Động chủ nói...

Tư Đồ Sương xua tay đỡ lời :

- Hai chị em chúng tôi đến đây là vì việc này, quý Trang chủ có thể tiếp khách được không?

Tuyết Sơn nhị lão đáp :

- Tệt Trang chủ đã truyền lệnh dụ, trong năm ngày không tiếp khách ngoài, nhưng hai vị thì đặc biệt.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đỡ lời :

- Nếu vậy Tư Đồ Sương tôi rất lấy làm hân hạnh. Cảm phiền hai vị.

Tuyết Sơn nhị lão biết ngay nàng ta bảo đưa đường, liền mỉm cười đáp :

- Anh em lão phu xin tuân lệnh.

Đi được hai bước, anh em lão phu già nua, mắt kém, không nhận ra được cô nương này...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Vị này là Đồng cô nương, kim lan minh tỷ của Tư Đồ Sương tôi.

Tuyết Sơn nhị lão kêu ồ một tiếng nói tiếp :

- Thế ra là Đồng cô nương. Anh em chúng tôi xin đưa đường. Mời hai vị.

Nói xong anh em y quay mình lớn bước đi lên trên núi. Phi Quỳnh mỉm cười xen lời nói :

- Cảm phiền hai vị.

Nàng vừa nói vừa dặt tay Tư Đồ Sương thùng thỉ đi theo ngay.

Một lát sau đã tới Đái Vân sơn trang. Sơn trang lớn rộng như thế mà yên lặng như tờ, hình như không có người ở vậy và cũng không thấy một người nào đứng canh gác.

Nhưng hai nàng có đôi mắt sáng như thần, đã sớm nhận thấy Đái Vân sơn trang này bố trí ngầm và canh gác rất nghiêm ngặt, không khác gì tường đồng vách sắt, đầm rồng hang hổ. Điều khó làm nhất là bên ngoài không lộ một chút vết tích nào cả. Trong cách xếp đặt ngăn nắp, là mỗi một ngọn cây, cọng cỏ đều bao hàm diệu lý sinh khắc, đủ thấy người của Đái Vân sơn trang xưa nay vẫn được huấn luyện rất cẩn thận.

Phi Quỳnh thấy thế gật đầu nghĩ bụng :

“Ngọc Diện Thần Long này có thể gọi là một kỳ tài hiếm có của đương thời, nhân phẩm lại xuất chúng. Nói về văn, võ hai mặt, người thường thực ít ai sánh kịp, không hiểu sao Sương muội lại không ưa y? Dù thấy chữ tình khó hiểu thực!”

Nàng chưa nói dứt đã nghe thấy trên không ở trong sơn trang bỗng có một tiếng còi rất kỳ lạ nổi lên, tiếp theo đó lại có tiếng kêu “ùm” thục lớn, hai cánh cửa lớn đã từ từ mở ra. Cùng một lúc ấy, cái cầu sắt lớn ở bên kia khe núi cũng từ từ buông xuống.

Cửa sơn trang vừa mở rộng đã có một thiếu niên anh tuấn mặc áo trắng dẫn mười mấy cao thủ ở bên trong bước ra nghênh đón. Hai nàng đã nhận ra người đó chính là Vi Hiểu Lam.

Tiếp theo đó, hai bên cửa lại có mười sáu đại hán áo đen, tay cầm đại đao trông rất oai mãnh xuất hiện rất nhanh và đứng xếp hàng ở hai bên trông rất nghiêm trang.

Hiểu Lam vừa trông thấy hai nàng, đã rào bước tiến lên nghênh đón, vừa cười vừa nói :

- Tư Đồ cô nương giáng lâm tề trang, Hiểu Lam ra nghênh đón quá chậm, mong cô nương lượng thứ cho.

Hiển nhiên vị thần long này chỉ chăm chú đến có một người mà mình vẫn mơ tưởng thôi.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười và đáp :

- Cảm phiền Trang chủ ra nghênh đón như thế này. Tư Đồ Sương tôi rất lấy làm áy náy, chớ hay vết thương của Trang chủ đã lành chưa?

Lời hỏi thăm rất tâm thường, nhưng thốt từ miệng của Tư Đồ Sương nghe càng êm dịu, đẹp đẽ thêm.

Vi Hiểu Lam cảm thấy như được uống một ly nước cam lồ và mừng rỡ như lượm được báu vật, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Tư Đồ Sương vội đáp :

- Đa tạ cô nương đã có lòng hỏi thăm như vậy. Vết thương của tại hạ chỉ sưng da thôi chứ không việc gì hết.

Đôi mắt của chàng rất nồng nhiệt, nhưng Tư Đồ Sương làm như không trông thấy gì, lại làm như có ý tránh mặt, chỉ tủm tỉm cười mà quay lại nói với Phi Quỳnh rằng :

- Quỳnh tỷ! Vị này là Trang chủ của Đái Vân sơn trang, Ngọc Diện Thần Long Vi đại hiệp tiếng tăm đã lừng lẫy hoàn vũ đấy.

Tất nhiên Phi Quỳnh phải hiểu rõ dụng tâm của Tư Đồ Sương nên rất đàng hoàng vái chào Hiểu Lam và nói :

- Đồng Phi Quỳnh tôi ngưỡng mộ Vi trang chủ văn võ song tuyệt đã lâu, ngày hôm nay mới gặp mặt, thực là danh bất hư truyền.

Lúc này Hiểu Lam mới chú ý đến Phi Quỳnh, liền giật mình đến thót một cái, bụng bảo dạ rằng :

“Tư Đồ Sương đã là đẹp tuyệt trần gian, mà trông thiếu nữ này lại còn hơn Tư Đồ Sương mấy thành...”

Chàng vừa nghĩ vừa đáp lễ :

- Cô nương cứ quá khen đấy thôi, Hiểu Lam chỉ là một tên phàm phu tục tử, rất làm hổ thẹn. Còn danh hiệu chỉ là do các bạn võ lâm ban cho, cô nương lại còn khen tại hạ là văn võ song tuyệt khiến tại hạ càng không dám...

Chàng vừa nói vừa liếc nhìn Tư Đồ Sương một cái và nói tiếp :

- Vị này là...

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đỡ lời :

- Vị này là Đồng Phi Quỳnh, là người chị kết nghĩa và còn thân hơn ruột thịt của Tư Đồ Sương tôi đấy.

Hiểu Lam ngẩn người ra kêu ồ một tiếng, vội nói tiếp :

- Ra là Đồng cô nương đấy. Ngày hôm nay song phụng cùng tới Đái Vân sơn trang một lúc như thế này Hiểu Lam tôi rất lấy làm hân hạnh...

Nói tới đó chàng cảm thấy lời nói của mình hơi sỗ sàng nên đôi má đỏ bừng, vội ngắt lời ngay.

Tư Đồ Sương không chịu để yên cho, chớp nháy đôi mắt mấy cái, tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Trang chủ nói như thế hình như có một chút mỉa mai chị em chúng tôi. Trước mặt các hạ Thần Long như vậy, chị em chúng tôi dù gan đến đâu cũng không dám nhận là song phụng.

Ngượng vô cùng, Ngọc Diện Thần Long vội xua tay nói tiếp :

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, mời hai vị vào trong trang soi nước.

Tư Đồ Sương cùng Phi Quỳnh tủm tỉm cười và đi thẳng vào trong sơn trang ngay.

Hiệu Lam như người tăng bốc phượng hoàng với các cao thủ đi theo sau hai nàng tiến thẳng vào trong sơn trang.

Phi Quỳnh thấy thế khẽ lắc đầu và nghĩ bụng :

“Hiệu Lam quả thực là người si tình và vị nghĩa muội của ta cũng quá lợi hại. Một người có đôi mắt cao lên tận trán và khét tiếng là người rất kiêu ngạo thế mà đối với Tư Đồ Sương lại như thần bộc nghe lệnh vua chúa vậy...”

Khi đến gần cửa trang, mười sáu tên đại hán cầm đao hô lên một tiếng kêu như sấm động và giờ cao thanh đại đao lên để chào.

Tuy cách chào này không phải để thị oai nhưng nếu là người võ lâm thường thấy thế thế nào cũng hãi sợ. Còn hai nàng vẫn thản nhiên như thường, mồm tủm tỉm cười, vênh vao đi qua dưới hàng rào đại đao mà tiến thẳng vào trong cửa trang.

Đây là lần thứ hai Tư Đồ Sương tới Đái Vân sơn trang này nên trong sơn trang một cây một cỏ nàng cũng đều quen thuộc hết, tay dắt tay cùng Phi Quỳnh đi thẳng vào trong đại sảnh trang hoàng lộng lẫy như của một vị vua chúa vậy.

Trên thềm đá ở trước đại sảnh đã có hai tiểu đồng áo xanh đứng chờ đợi, trông thấy các người tới liền cung kính vái một vái.

Trong đại sảnh đã bày sẵn điểm tâm và nước. Hiệu Lam vội tiến lên mời khách ngồi vào bàn rồi dặn bảo các cao thủ ai nấy trở về vị trí canh gác của người đó, chỉ giữ Tuyết Sơn nhị lão ở lại hầu cận thôi.

Vừa ngồi xuống xong Phi Quỳnh đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi thành thực khen ngợi rằng :

- Vì trang chủ không hổ thẹn là người văn võ song tuyệt, chỉ xem những tranh và câu đối treo ở trong đại sảnh này không một bức nào không phải là bút tích của danh gia, đủ thấy Trang chủ là người siêu phẩm như thế nào.

Hiệu Lam nghe nói rất khiêm tốn, vừa cười vừa đỡ lời :

- Học người ta bôi vẽ, đã thành trò nghề gì đâu? Nếu những câu đối và tranh vẽ này mà được coi như là thủ bút của danh gia thì có lẽ trên thế gian này không còn nhân tài, thần tài thực sự nữa. Cô nương không nên khen ngợi một cách quá đáng như thế.

Phi Quỳnh chưa trả lời thì Tư Đồ Sương đã xen lời nói trước :

- Quá khiêm tốn sẽ hóa thành giả dối liền, Vì trang chủ, vị tỷ tỷ này của tôi tuy không biết võ công gì cả nhưng về phương diện văn học thì lại là trạng nguyên trong đám nga mi đây. Nếu tỷ tỷ của tôi mà đi dự khoa cử dám chắc thế nào cũng đậu thủ khoa chứ không sai.

Lời nói này của nàng có hai ý nghĩa : một là khen ngợi Phi Quỳnh thực sự và còn một thì có ý chọc tức ngạo khí của Hiệu Lam.

Nhưng Phi Quỳnh lại nguyền rủa nàng một cái và đỡ lời :

- Có phải Sương muội định làm cho ngu tỷ mất sĩ diện ở trước mặt Vì trang chủ phải không?

Hiệu Lam rất thành khẩn vội nói tiếp :

- Nếu vậy thì còn gì bằng. Từ nay trở đi xin Đồng cô nương cho tại hạ được làm đệ tử nhé?

Chàng là người rất kiêu ngạo, cả văn lẫn võ, xưa nay không chịu phục ai cả, nhưng đứng trước mặt Tư Đồ Sương thì chàng lại rất khiêm tốn, nhất là thấy Tư Đồ Sương từ trước đến nay vẫn không thêm đếm xỉa mình mà ngày hôm nay lại chuyện trò vui vẻ như vậy.

Phi Quỳnh biết Tư Đồ Sương có ý định trêu người Hiệu Lam nên nàng cuống lên, định nói tiếp thì Tư Đồ Sương đã cười khì một tiếng và nói trước :

- Thôi, đàm luận văn chương hay hội họa thì hãy tạm ngưng trước. Chúng ta phải nói đến việc chính ngay mới được. Vì trang chủ không có việc cần thì Tư Đồ Sương tôi không dám đến đây quấy nhiễu. Xin hỏi Trang chủ có hai hòa thượng của Thiếu Lâm với bốn đạo sĩ của Võ Đang bị người ta giết chết, chả hay có phải là Vì trang chủ đã ra tay giết chết họ không?

Hiếu Lam không ngờ Tư Đồ Sương lại bỗng dưng nhắc nhở tới việc này nên chàng ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Phải, chính Vì Hiếu Lam tôi đã ra tay giết chết bọn chúng đấy!

Tư Đồ Sương khẽ gật đầu hỏi tiếp :

- Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương xưa nay vẫn là môn chương độc đáo. Tôi nói như thế này đã là nói thừa rồi, nếu tôi đoán không sai thì Trang chủ đã dùng pho chương độc đáo ấy giết chết chúng là để trả thù người của hai phái ấy đã tới xâm phạm quý trang phải không?

Hiếu Lam lại gật đầu đáp :

- Phải! Hiếu Lam tôi có ý định ấy thật. Chúng đêm khuya tới tấn công sơn trang, giết chết trang chủ của tôi, đã khiến tôi không sao chịu đựng được. Hiếu Lam lại còn hận chúng ngấm ngầm phóng hỏa nữa. Đầu đuôi câu chuyện là do trong khi đi Mân Tây, Hiếu Lam tôi thấy sự bất bình đã rút đao tương trợ một vị mới quen biết nhưng lại rất hợp ý tâm đầu với nhau. Người đó họ Đỗ và đã thất lễ với Võ Đang song thần kiếm. Như vậy chúng có muốn trả thù thì cứ kiếm một mình Hiếu Lam tôi mà lý luận, không nên có thủ đoạn dâm hèn và ác độc, định đốt cháy sạch sơn trang của tôi như vậy. Cũng may tôi phát giác sớm, bằng không cơ nghiệp của tôi đã bị tiêu tan, và hàng trăm nghìn nam phụ lão ấu vô tội cũng bị vùi thân trong bể lửa mất.

Trong lúc kể lại câu chuyện này, vẻ mặt của chàng rất dữ tợn, đủ thấy chàng vẫn còn chực người cơn giận.

Tư Đồ Sương thấy vậy cau mày lại hỏi tiếp :

- Như vậy Trang chủ dùng chương đánh chết hai hòa thượng với bốn đạo sĩ của hai phái Võ Đang với Thiếu Lâm là có lý do. Và lại lỗi đó không phải là ở như Trang chủ, nhưng Trang chủ có biết là đã gây mối tai họa rất lớn rồi đó không?

Hiếu Lam cười vẻ kiêu ngạo, trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Nước đến thì dùng đất lấp, binh tới thì dùng tướng cản. Tuy Đái Vân sơn trang rất yếu ớt, chịu không nổi thế công rất lợi hại nhưng Hiếu Lam tôi vẫn không coi bọn võ lâm tự xưng là hiệp nghĩa và là đại môn phái vào đâu hết.

Chàng càng nói càng hăng, Phi Quỳnh cũng phải khen ngợi thầm, nhưng Tư Đồ Sương thì lại lắc đầu đỡ lời :

- Nếu câu chuyện có giản dị như Trang chủ vừa nói thôi thì không khi nào chị em chúng tôi lại tới đây quấy nhiễu. Có lẽ Trang chủ còn chưa biết việc này lại liên can đến sự an ninh của thiên hạ võ lâm, vũ nội sắp bị tai kiếp phải không?

Hiếu Lam ngẩn người ra giây lát mới ngạc nhiên đỡ lời :

- Việc này chỉ là việc tranh chấp của Đái Vân sơn trang với Thiếu Lâm cùng Võ Đang thôi, sao cô nương lại bảo liên can đến sự an nguy với kiếp vận của võ lâm thiên hạ như thế? Quả thực Hiếu Lam tôi không hiểu tí gì?

Tư Đồ Sương lắc đầu thở dài nói tiếp :

- Việc này nói ra thì dài lắm. Xin hỏi Trang chủ, trên con đường Mân Tây, Trang chủ đã ra tay trợ giúp một thư sinh họ Đỗ có phải vì việc các đại môn phái đã mất vật báu đấy không?

Hiếu Lam gật đầu đáp :

- Phải, nhưng sao cô nương lại biết...

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười, vội đỡ lời :

- Tốt hơn hết Trang chủ hãy trả lời cho tôi biết nhân quả của việc đó. Và xin hỏi Trang chủ, theo sự nhận xét của Trang chủ thì thư sinh họ Đỗ ấy có phải là người lấy trộm vật báu không?

- Không! Không khi nào!

Hiếu Lam cương quyết nói như vậy và nói tiếp :

- Bọn họ Đỗ ấy có võ công rất thường thì làm sao mà lấy trộm được những vật ấy?

Các đại môn phái hồ đồ không thể tưởng tượng được!

Tư Đồ Sương chớp nháy đôi mắt mấy cái và hỏi lại :

- Theo cao kiến của Trang chủ thì thế nào?

Hiếu Lam trầm ngâm đáp :

- Cao kiến thì không dám nhưng Hiếu Lam tôi rất lấy làm khó hiểu. Tôi dám chắc thế nào cũng có người vừa oan giá họa.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Phải! Trang chủ sành mắt lắm. Việc này không những quả thực có người giả họa, và lại người giả họa ấy còn rất thông minh và khôn ngoan. Y biết thư sinh họ Đỗ sắp được một vị tiền bối dĩ nhân thân làm môn hạ, lúc ấy y giả họa như thế rõ ràng là muốn thư sinh họ Đỗ sau này tái xuất hiện võ lâm sẽ gây ra một trận mưa máu gió tanh. Nhờ tay của thư sinh họ Đỗ mà giải tán các đại môn phái và cũng muốn nhờ các đại môn phái bị giải tán ấy dồn thư sinh họ Đỗ thành tội nhân thiên cổ, công địch của võ lâm. Mưu mô này của tên ấy lợi hại biết bao và sẽ gây nên một trận tai kiếp không tiền khoáng hậu của võ lâm.

Càng nghe càng hoảng sợ, trống ngực đập càng mạnh. Vi Hiểu Lam liền nghĩ bụng :

“Thế ra trong võ lâm có âm mưu lớn lao đến thế đấy? Xem như vậy người vu oan giả họa kia quả thực là người đã nhiều mưu lắm kẻ và ác độc khôn tả. Nhưng...”

Chàng trầm ngâm giây lát, vẫn cảm thấy hoài nghi nên chàng định hỏi thì Tư Đồ Sương lại hỏi trước :

- Có phải Trang chủ vẫn chưa nghĩ ra được hai việc đó có liên quan gì với nhau phải không?

Hiểu Lam bẽn lèn gật đầu đáp :

- Hiểu Lam ngu muội, xin cô nương chỉ giáo cho.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười đáp :

- Trang chủ khách sáo lắm, chị em chúng tôi vì việc này đã lên Nga Mi thuyết phục Đại Tuệ thiền sư và đi tìm người lấy trộm kinh, nhờ thiền sư nói cho các đại môn phái biết việc xung đột của Trang chủ với Võ Đang song thần kiếm hãy dẹp sang một bên. Ngờ đâu một việc chưa xong, việc khác lại nổi lên. Việc này các đại môn phái thế nào cũng không chịu để yên được, dù chị em chúng tôi có tốn công nói năng như thế nào cũng vô ích. Vì trang chủ thử nghĩ xem, nếu các đại môn phái chỉ phá phách một ngọn cây cọng cỏ của Đái Vân sơn trang và thư sinh họ Đỗ là người hề chịu ơn của ai một chút ít, thế nào cũng phải trả cho kỳ được. Sau này chàng ta học thành võ công, chả lẽ lại ngồi yên, không đền ơn lại cho Trang chủ hay sao? Như vậy có phải là tai kiếp của võ lâm không thể nào thoát khỏi được không?

Và Trang chủ cũng đã tạo nên tai họa lớn...

Hiểu Lam giật mình đến thót một cái, vội đứng dậy và đỡ lời :

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo cho, nhưng cô nương tất nhiên cũng biết Vi Hiểu Lam tôi không phải là người hơi một tý là sinh sự với người khác. Việc này cũng là do sự bất đắc dĩ mà nên. Và lại, lấy việc luận việc, các đại môn phái là danh môn chính phái sao lại không nghĩ đến đạo nghĩa của võ lâm, hồ hồ đồ đồ, định giết hại bạn họ Đỗ của tại hạ trước rồi lại còn giết người phóng hỏa đốt luôn bốn trang.

Những thủ đoạn thâm độc ấy có khác gì là một bọn giặc cỏ không? Theo Hiểu Lam tôi thì đó là bọn họ tự mang họa vào thân, trách người khác sao được?

Tư Đồ Sương vừa bực mình vừa tức cười, cau mày lại đỡ lời :

- Lời nói của Trang chủ tuy có lý, chúng ta không nghĩ tới các đại môn phái cũng phải nên nghĩ tới chúng sinh của thiên hạ võ lâm. Huống hồ chúng ta đã biết việc này có kẻ gian điều khiển, bày độc kế để khiến thư sinh họ Đỗ biến thành tội nhân thiên cổ, công địch của võ lâm mà chúng ta lại khoanh tay để mặc cho kẻ gian ấy tự do hoành hành hay sao?

Hiểu Lam nghe tới đó rùng mình toát mồ hôi lạnh ra, không nói năng gì nữa.

Nhưng chàng bỗng nhìn Tư Đồ Sương một cái, rồi cố trấn tĩnh tâm thần hỏi tiếp :

- Nghe lời nói của cô nương thì hình như cô nương có quen biết với bạn họ Đỗ của Hiểu Lam tôi thì phải?

Tư Đồ Sương mặt đỏ bừng, đang nghĩ cách trả lời thì Phi Quỳnh đã mỉm cười xen lời nói :

- Xin thú thật với Trang chủ, thư sinh họ Đỗ ấy chính là vị hôn phu của Đồng Phi Quỳnh tôi.

Tư Đồ Sương thờ nhẹ một cái, đưa mắt nhìn Phi Quỳnh một cái tỏ ý rất cảm ơn.

Hiểu Lam cũng thờ nhẹ một cái, khẽ kêu ồ một tiếng và nói tiếp :

- Thế ra Đỗ huynh là vị hôn phu của cô nương đây, thế sao cô nương không nói sớm cho biết khiến Vi Hiểu Lam tôi thất kinh hoài.

Chàng ta vừa nói vừa chấp tay vái Phi Quỳnh một vái và coi Phi Quỳnh như là chị dâu của mình rồi.

Phi Quỳnh hơi bẽn lèn, nhưng vẫn cố làm ra vẻ đàng hoàng và trả lời rằng :

- Phi Quỳnh tôi còn chưa đáp ơn đức cứu viện của Trang chủ thì đâu dám..

Không đề cho nàng nói dứt, Hiểu Lam đã trịnh trọng đỡ lời ngay :

- Sao cô nương lại nói như thế. Đừng nói Hiểu Lam tôi với Đỗ huynh mới gặp nhau đã ý hợp tâm đầu ngay, tất nhiên là phải tận một chút sức mạnh, mà dù Đỗ huynh có là người Hiểu Lam tôi không muốn kết giao, mà gặp phải những chuyện bất bình như thế, Hiểu Lam tôi cũng không chịu khoan tay đứng nhìn được. Việc nhỏ mọn này có nghĩa lý gì đâu mà cô nương phải cảm ơn như thế?

Lời nói này không những khiến Phi Quỳnh phải gật đầu khen ngợi thâm mà cả Tư Đồ Sương cũng cảm động theo.

Hiểu Lam nói xong cũng thờ dài một tiếng, mặt lộ vẻ lo âu nói tiếp :

- Sương cô nương nói rất đúng, chúng ta dù không nghĩ tới các đại môn phái thì cũng phải nghĩ tới chúng sinh của võ lâm, càng không thể để cho Đỗ huynh biến thành tội nhân thiên cổ, công địch của võ lâm. Bằng không, Vì Hiểu Lam này còn mang tội nặng thêm, sự lầm lỡ đã trót tạo nên rồi, nhưng chỉ hận người của Thiếu Lâm với Võ Đang không nên không phải trước. Ai bảo chúng đêm khuya đến giết người phóng hỏa gây hận như thế? Hà! Biết làm sao bây giờ đây?

Hai nàng nhìn nhau im lặng, nhất thời không khí biến thành nặng nề và trầm tĩnh vô cùng..

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cầm nang diệu kế

Phi Quỳnh ngẫm nghĩ giây lát bỗng lên tiếng hỏi :

- Trang chủ, mấy người của Thiếu Lâm với Võ Đang đêm khuya đến quý trang là những ai thế?

Ngần người ra giây lát, Hiểu Lam mới đỡ lời :

- Vì... lúc ấy đêm khuya mà họ đều dùng khăn đen che mặt nên Hiểu Lam tôi không nhận ra được là ai?

Phi Quỳnh nghe nói lại giật mình đến thót một cái, nhìn Hiểu Lam hỏi tiếp :

- Sao Trang chủ lại biết họ là môn hạ của Thiếu Lâm với Võ Đang như thế?

Hiểu Lam không trần trừ gì hết, vội đáp :

- Vừa gặp chúng đã nói ngay vì việc Hiểu Lam tôi đánh bại Võ Đang song thần kiếm ở giữa đường đi Mân Tây mà tới đây để trả lại mối thù ấy. Chúng còn nói rõ Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái đã liên tay quyết rửa sạch mối hận ấy. Bốn tên ấy hai tên chuyên sử dụng võ công của Thiếu Lâm, còn hai tên thì dùng võ công của Võ Đang.

Phi Quỳnh rất ngạc nhiên liền cau mày lại nghĩ bụng :

“Nếu chúng tự nhận là người của Thiếu Lâm với Võ Đang rồi, tại sao lại còn dùng khăn đen bịt mặt như thế?”

Nghĩ tới đó nàng trầm ngâm giây lát rồi xen lời hỏi :

- Tuy bốn người ấy dùng khăn đen bịt mặt nhưng Trang chủ là người giàu kiến thức, căn cứ vào thân hình và giọng nói của chúng có thể...

Nàng chưa nói dứt, Hiểu Lam đã lắc đầu đáp :

- Nói ra thì Hiểu Lam tôi rất hổ thẹn, vì bốn người ấy đều ăn mặc lối tục gia, không phải là hòa thượng và cũng không phải là đạo sĩ, có vẻ lạ mặt lắm..

Phi Quỳnh giật mình đến thót một cái và hỏi tiếp :

- Trăm năm về trước thì Thiếu Lâm với Võ Đang mới có thâu đệ tử tục gia chứ trăm năm gần đây Trang chủ có thấy hai phái ấy thâu đệ tử tục gia chẳng?

Hiểu Lam ngẩn người ra, không sao nói được nửa lời, trong lòng tự khiển trách thầm rằng :

“Phải đây! Sao ta lại hồ đồ đến như vậy? Trăm năm gần đây hai phái ấy có thấu đệ tử tục gia đâu?”

Nghĩ tới đó chàng bỗng hỏi lại :

- Thế còn võ công của Thiếu Lâm với Võ Đang thì sao?

- Giản dị lắm!

Phi Quỳnh trả lời như vậy và nói tiếp :

- Với người có võ công như Trang chủ, trong khi đối địch với đối phương, đâu được mười hiệp rồi, chả lẽ Trang chủ không thể nào học hỏi được một vài thế võ của họ hay sao?

Không do dự gì hết, Hiểu Lam buột miệng đáp :

- Hiểu Lam tự tin có thể học được bốn năm mươi phần trăm...

Nói tới đó, chàng lại giật mình đến thót một cái và kêu ủa một tiếng, vội nói tiếp :

- Có phải cô nương bảo bốn người ấy không phải là người của hai phái ấy đấy không?

Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Căn cứ vào nhiều điểm khả nghi mà tôi đoán như vậy, nhưng vẫn dám quyết định hẳn. Trang chủ còn nhớ quần áo của bốn người đó như thế nào không?

Lúc này vừa tức giận, Hiểu Lam vội đáp :

- Bốn người ấy đều mặc quần áo màu xanh và giọng nói khàn khàn...

- Đủ rồi.

Tư Đồ Sương xen lời nói như vậy và tiếp :

- Quỳnh tỷ còn nhớ Tứ Tôn Giả nói việc ông già áo xanh có bộ mặt rất xấu xí không?

Phi Quỳnh cau mày lại đáp :

- Ngu tỷ đang hoài nghi do một mình y đạo diễn hết.

Hiểu Lam nghe nói rất ngạc nhiên, nhìn hai nàng và hỏi tiếp :

- Sao? Hai vị còn có ý kiến khác nữa hay sao?

Tư Đồ Sương trợn ngược đôi lông mày liễu lên đáp :

- Đó là do một người gây nên...

Nói tới đó, nàng bèn kể lại chuyện hai chị em ở trong rừng rậm đã được nghe và trông thấy Tứ Tôn Giả và Võ Đang song thần kiếm tìm kiếm nhất nhất như thế nào cho Hiểu Lam hay. Nói xong nàng lại hăm hực nói tiếp :

- Theo ý tôi thì tất cả mọi sự việc xảy ra đều do một mình tên ấy núp ở đằng sau đạo diễn cả.

“Bùng...” một tiếng thật lớn, cái bàn gỗ đàn đã bị nứt thành bốn năm mảnh. Hiểu Lam đứng phắt dậy, nghiêng rằng mím môi nói :

- Hai vị nói rất đúng, bây giờ Hiểu Lam tôi đã biết rõ hết rồi. Tên ấy đáng chết thật, Hiểu Lam tôi có thù hằn gì với y...

- Không thù hằn gì hết.

Tư Đồ Sương lạnh lùng nói như vậy và tiếp :

- Trang chủ chỉ là kẻ hy sinh và cũng là công cụ cho chúng dùng để đạt tới mục đích thôi. Mục tiêu của chúng là Đồ tướng công. Bây giờ đã trót làm rồi, có tức giận hay âu lo cũng vô ích thôi. Trước kia còn có cố nói, bây giờ thì quả thật Thiếu Lâm với Võ Đang chưa hề xâm phạm Đái Vân sơn trang của Trang chủ. Nay Trang chủ vô duyên vô cớ giết chết của người ta hai hòa thượng, bốn đạo sĩ, nếu họ đem bộ hạ tới vấn tội thì họ danh chính ngôn thuận.

Nghe tới đây, Hiểu Lam hãi sợ đến toát mồ hôi lạnh ra. Chàng hận bốn người nọ và thế xé xác họ ra làm muôn mảnh mới thôi. Nhưng lúc này không có chúng ở đây chàng chỉ có cúi đầu xuống thôi.

Phi Quỳnh thấy Hiểu Lam như vậy cũng phải ái ngại hộ. Nàng cũng biết sở dĩ Hiểu Lam bị đau khổ như thế này đều do người yêu của mình mà nên hết. Vì vậy với giọng dịu dàng nàng an ủi chàng ta rằng :

- Trang chủ không nên oán hận như thế làm chi. Tuy đã gây nên sự lầm lỡ này rồi nhưng vẫn có thể cứu vãn được. Theo ý tôi thì ta hãy nên bình tâm tĩnh trí để nghĩ chắc chắn đối phó kẻ địch, chớ hơn là ngồi mà ân hận suông như thế này hay sao?

Hiểu Lam ngượng vô cùng, vội đáp :

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo cho như vậy. Lúc này Hiểu Lam tôi đang rối trí, mong cô nương chỉ giáo cho.

Phi Quỳnh thờ dãi một tiếng và nói tiếp :

- Trang chủ không nên khiêm tốn như thế. Việc xảy ra rồi bây giờ chỉ có một cách là sử dụng hạ sách để bảo tồn đại cục, hơn nữa tôi còn mong Trang chủ phải hết sức chịu nhịn...

Về mặt cương quyết, Hiểu Lam vội đỡ lời :

- Vì đại cuộc, dù phải chịu nhịn đến đâu hay là phải nhảy vào trong đồng lửa Hiểu Lam tôi cũng không từ chối. Xin cô nương cho biết cao cách ấy như thế nào?

Thấy thái độ của Hiểu Lam như vậy, Phi Quỳnh cũng kính phục thâm, tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Một bước đi là kinh động thiên địa, một ý nghĩ khiến quỷ thần phải khóc lóc.

Phi Quỳnh tôi rất kính phục Trang chủ có tính thần như vậy. Nay vì võ lâm của thiên hạ và vì bản thân của Phi Quỳnh tôi hãy cảm tạ Trang chủ trước...

Nói tới đó, nàng quay lại nói với Tư Đồ Sương rằng :

- Sương muội, chẳng hay Mân Tây bát động có chỗ nào rất bí ẩn không?

Ngần người ra giấy lát, Tư Đồ Sương đáp :

- Trên đỉnh núi Võ Di, trong lòng núi, tiểu muội có một căn phòng cạnh ngọn núi lại có một căn nhà lợp bằng tre. Cơ nghiệp của tiểu muội chỉ còn lại có hai nơi ấy và cũng là chỗ rất ít người lui tới và cũng rất bí ẩn, ngay cả người trong Bát động cũng không ai biết tới hai nơi đó, Quỳnh tỷ hỏi như thế...

Phi Quỳnh mỉm cười đỡ lời :

- Nếu vậy thì hay lắm. Tôi đang muốn cùng Sương muội ẩn tích một thời gian.

Đồng Phi Quỳnh không biết đi đâu, và Tư Đồ Sương vô tâm tích nết. Còn Vi trang chủ thì ẩn cư ở trong Đái Vân sơn trang, bỏ hết cả chòi canh ngầm và sáng đi, thanh tĩnh an lạc như ngày thường vậy. Khi Thiếu Lâm với Võ Đang tới, Trang chủ đành chịu trái với lương tâm nhất thời mà cứ chối bai bãi, không nhận có đánh chết người nào hết.

Hiểu Lam nghe thấy Phi Quỳnh nói như thế rất thắc mắc, mà cả Tư Đồ Sương cũng không nhịn được, vội lên tiếng hỏi :

- Tỷ tỷ chớ có quên trên cái xác còn có dấu vết Thôi Tâm Đoạn Hồn chưởng, một môn chưởng pháp độc đáo của Trang chủ.

- Ngụ tỷ quên sao được?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười mà trả lời như vậy rồi nói tiếp :

- Việc ấy đã cách đây lâu ngày rồi, xác của mấy người đó đã thối nát hết, còn có chứng cứ đâu nữa? Thế nào chúng cũng phải kiếm hai chị em chúng ta để làm chứng. Như vậy càng hay, khẩu thuyết vô bằng, phải để cho chúng đi kiểm chị em chúng ta để đối chất. Bằng không thì tức là Võ Đang với Thiếu Lâm đã tự dưng gây hấn trước...

Hiểu Lam nhận thấy kế hoạch này hầu như cài dây, mất hết bản sắc của người anh hùng, tác phong của giới hiệp nghĩa nhưng vì nghĩ đến đại cuộc, không làm như thế không được, nên chàng cũng phải kính phục mà gật đầu đỡ lời :

- Cô nương thông minh thật. Kế này kẻ ra cũng rất tinh diệu. Nhưng nếu họ cứ bướng bỉnh không chịu nói lý mà ngang tàng ra tay thì...

Phi Quỳnh tủm tỉm cười, đỡ lời :

- Trang chủ nên nói tôi khéo làm nũng hay giờ trò bài này hơn người thì đúng hơn, còn bảo tôi là người thông minh, mưu kế đó tuyệt diệu thì tôi rất lấy làm hổ thẹn, không dám nhận. Còn bảo đối phương bướng bỉnh, giận dữ ra tay đánh bên mình, việc này khó mà tránh thoát được. Vì đại cuộc mà Phi Quỳnh tôi xin Trang chủ phải hết sức nhẫn nại là thế. Cô nhân vẫn thường nói: “Không ai nở ra tay đánh những kẻ có bộ mặt tươi cười”. Chúng tự phụ là người hiệp nghĩa và danh môn chính phái, và chúng cũng không chịu để tổn thất đến thân phận thì khi nào chúng lại ra tay đánh lần thứ hai một người đã bị chúng đánh mà không trả đũa? Huống hồ chúng đã đuối lý trước! Đến lúc ấy Trang chủ nên nhớ kỹ để có người nào ra mặt làm chứng cho chúng là người đó rất khả nghi, Trang chủ đừng có buông tha người đó, nhưng cũng đừng có làm bứt dây động rừng mà bắt sống y tại chỗ. Cần phải một người

đắc lực ngắm ngắm theo dõi và người ấy phải thường xuyên liên lạc với Trang chủ luôn luôn.

Vạn bất đắc dĩ Trang chủ mới phải đem chuyện các đại môn phái mất vật báu ra làm thí dụ và cứ đổ riết cho người ấy đã vừa oan giá họa. Nếu có thể trì hoãn được lúc nào hay lúc ấy là tự nhiên sẽ có cách hóa giải được ngay.

Hiếu Lam, Tư Đồ Sương và Tuyết Sơn nhĩ lão nghe Phi Quỳnh nói xong ai nấy cũng phải kính phục, coi nàng như thần tiên vậy.

Một lát sau Tư Đồ Sương đột nhiên lên tiếng nói :

- Quỳnh tỷ, nếu nhờ chúng ta bị chúng tìm kiếm thấy thì sao?

Phi Quỳnh chớp nháy mắt mấy cái rồi tức cười đáp :

- Việc may mắn như thế trên thiên hạ này có nhiều lắm. Nhưng chị em chúng ta có phải là những đứa trẻ lên ba đâu? Trừ khi chỗ ở của Sương muội không được bí ẩn thôi.

Nói tới đó nàng từ từ đứng dậy vừa cười vừa nói tiếp :

- Thôi, lời nói của tôi chỉ có bấy nhiêu. Việc này không nên trì hoãn, chị em chúng tôi xin cáo lui ngay. Xin Trang chủ mau cho giải tán hết những chòi canh kín và hồ, và cũng mong Trang chủ vì chúng sinh thiên hạ võ lâm phải cố nhẫn nại mà nhịn nhục một phen mới được.

Nói xong hai chị em cùng vái chào Hiếu Lam. Tuy thế Hiếu Lam cuống cả lên, vội xua tay đỡ lời :

- Xin hai vị cứ yên tâm mà thi hành công việc của hai vị, còn phần Hiếu Lam tôi, dù bị rụng đầu hay đổ máu cũng không bao giờ không làm tròn sứ mạng của hai vị đã giao cho đâu.

Phi Quỳnh và Tư Đồ Sương thấy Hiếu Lam nói như vậy rất cảm động nhìn chàng ta mà tủm tỉm cười rồi quay người đi luôn. Khi đi tới cửa sảnh, Phi Quỳnh bỗng quay người lại khẽ nói :

- Xin Trang chủ hãy ngừng bước. Tốt hơn hết để chị em chúng tôi lẳng lặng ra đi thì hơn.

Hiếu Lam chỉ muốn được gần người ngọc và được nhìn người ngọc một lúc nữa là trong lòng cảm thấy rất sung sướng nhưng nghe thấy Phi Quỳnh nói như thế cũng phải ngừng chân lại, trầm ngâm giây lát mới đáp :

- Sương cô nương, hôm nay chia tay không biết ngày nào mới lại được tái ngộ?

Thấy giọng của chàng ta hơi run run, Tư Đồ Sương ngấm ngầm một chút rồi đáp :

- Lúc này trong võ lâm đang đa sự, thiếu gì cơ hội gặp lại nhau? Xin Trang chủ cứ giữ gìn sức khỏe.

Nàng nói xong liền cùng Phi Quỳnh vội vàng đi luôn. Hiếu Lam đứng nhìn theo cho tới khi hút bóng của hai nàng mới thở dài một tiếng rồi từ từ quay trở vào trong sảnh.

Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương rảo bước rời khỏi Đái Vân sơn trang, hai người vừa đi vừa chuyện trò rất vui vẻ. Phi Quỳnh bỗng hỏi Tư Đồ Sương rằng :

- Sương muội có đem theo tiền bạc đấy không?

Tư Đồ Sương ngạc nhiên hỏi :

- Chị hỏi tiền làm chi?

Phi Quỳnh đáp :

- Đề mua thức ăn và đồ dùng những ngày ẩn cư chứ!

Tư Đồ Sương tức cười đáp :

- Tỳ tỷ thật là... về tới nơi cứ bảo bộ hạ của tiểu muội đi mua và đem đến cho chúng ta chứ việc gì chúng ta phải đi mua lấy với mang theo cho phiền phức như thế.

Phi Quỳnh vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Hiền muội tưởng chúng ta ẩn cư ở nơi đó ư?

Tư Đồ Sương kêu ủa một tiếng và hỏi lại :

- Chẳng lẽ không phải hai nơi bí ẩn của tiểu muội ở trên tuyết đỉnh Vô Di...

Phi Quỳnh vội đáp :

- Không phải.

- Không phải ư?

Tư Đồ Sương ngạc nhiên hỏi như trên và tròn tròn xoe đôi mắt mà hỏi tiếp :

- Thế tỷ tỷ định đi đâu ẩn cư?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Xa ở tận chân trời mà gần thì ở ngay trước mắt. Ngu tỷ định rằng chúng ta ẩn cư ngay ở trên đỉnh núi chỗ phía sau Đái Vân sơn trang này một thời gian đã.

Càng mơ hồ không hiểu thêm, Tư Đồ Sương đỡ khóc đỡ cười hỏi tiếp :

- Quỳnh tỷ, sao lại..

Phi Quỳnh đỡ lời :

- Quỳnh tỷ này hồ đồ phải không? Không, ngu tỷ không hồ đồ, chỉ có Sương muội mới hồ đồ thôi. Hiền muội không nhớ cô nhân nói câu: “Bình gia chi đạo hư hư thực thực” hay sao? Người ta cứ hay đề ý nơi xa, chứ ít ai chăm chú chỗ gần. Ngu tỷ lợi dụng nhược điểm ấy của người đời mà quyết định ẩn cư ở nơi đây vì ở đây vẫn yên ổn hơn trên núi Võ Di nhiều. Hơn nữa, khi cao thủ của võ lâm hay kẻ gian định đến giờ trở lại thì chúng ta ở trên cao nhìn xuống trông thấy rõ mồn một. Hai là nếu cần, chúng ta còn có thể ngấm ngầm trợ giúp được Hiều Lam một tay. Ngu tỷ đoán kẻ vừa oan giá họa ấy thế nào cũng tới nơi đây, nếu chúng ta ở tận Võ Di xa xôi thì làm sao mà biết được kẻ gian ấy làm trò gì? Và chúng ta cũng không thể có mấy dịp để bắt tên giặc ấy phải không? Sương muội thông minh suốt đời của ngu tỷ đã vỡ lẽ chưa?

- Xưa nay tiểu muội vẫn tự phụ là người rất thông minh, hà, bây giờ tiểu muội không còn biết nói năng ra làm sao nữa. Tiểu muội may mắn được gặp tỷ và lại được tỷ yêu thương như vậy, bằng không tiểu muội không biết tỷ tỷ mà lại ganh đua với tỷ tỷ thì bị đánh bại đến không còn manh giáp nào! Thôi, nữ Gia Cát, chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Phi Quỳnh cười khanh khách và dắt tay Tư Đồ Sương đi ngay.

* * * * *

Một đêm nọ, trăng lưỡi liềm vừa mọc lên cao, những ngôi sao ở khắp bầu trời đang đua sáng, chỉ thấy lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Trong Đái Vân sơn trang đã thấp đèn sáng khắp nơi, bốn bề yên lặng như tờ, bỗng có hai cái bóng người mảnh khảnh và nhanh như một làn khói từ ở trên đỉnh núi phi xuống dưới Đái Vân sơn trang và ẩn núp vào sau một tảng đá lớn.

Một lát sau hai cái bóng người ấy lại xuất hiện nhìn nhau cười khi một tiếng rồi biến mất, nhưng trên mặt tảng đá bóng nhoáng như gương bỗng có hai cái gói nhỏ bọc bằng lụa vàng..

Ngọc Diện Thần Long tiếng tăm lừng lẫy như thế, Đái Vân sơn trang lại là nơi tàng long ngọa hổ, có rất nhiều cao thủ mà không một ai hay biết ở trên đỉnh núi cao chót vót phía sau lại có hai bóng người xuất hiện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Xả danh thủ nghĩa nhất Thần Long

Mặt trời bắt đầu mọc. Hai cánh cửa sắt thực lớn của Đái Vân sơn trang đã từ từ mở rộng. Tuyết Sơn nhị lão đem theo tám đại hán mặc võ trang màu đen, tay cầm đoản đao lần lượt ra đi. Đi tới chỗ cửa thì tám tên đại hán ấy liền đứng ngay sang hai bên, còn Tuyết Sơn nhị lão vẫn tiếp tục đi thẳng tới chỗ cầu sắt rồi qua cầu đi sang bãi cỏ xanh rì ở bên kia sườn núi.

Hai người chẳng nói chẳng rằng, một mặt khoanh tay về phía sau nhìn mặt trời, một mặt thùng thảng đi đi lại lại trên bãi cỏ, hình như đợi chờ gì.

Một lát sau lão Nhị bỗng khẽ nói :

- Lão Đại, tới rồi đây.

Lão Đại đang khoanh tay về phía sau, ngắm nhìn cảnh xa, nghe thấy lão Nhị nói như thế liền quay người trở lại. Thế rồi hai người cùng giờ quyết ra luyện tập với nhau.

Trong lúc hai người đang đấu kịch liệt thì trên con đường rải đá ở dưới chân núi đi lên đang có mười mấy người chạy như bay lên tới nơi.

Mười mấy người đó có hòa thượng có đạo sĩ, chỉ trông thân pháp của họ cũng đủ biết họ đều là nội gia cao thủ. Người đi đầu là một hòa thượng với một đạo sĩ.

Hòa thượng tuổi trạc bảy mươi, cao lớn vạm vỡ, mày dài, mắt tròn, râu bạc phát phơ, đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, trông rất oai nghi.

Theo sau lão tăng cũng có hai lão tăng nữa, tuổi cũng trạc bảy mươi, sau cùng mới là Thiếu Lâm tứ tôn giả đã oai trấn võ lâm.

Còn đạo sĩ đi đầu trông rất tiên phong đạo cốt, mặt mũi gầy gò, mày ngài mắt phượng, mồm vuông, râu hoa râm, tay cầm một cái phát trần bước đi rất nhanh, không khác gì hành vân lưu thủy.

Theo sau lão đạo sĩ là bảy đạo sĩ trung niên, người nào cũng đeo kiếm ở trên vai.

Cuối cùng mới đến Võ Đang song thần kiếm, tiếng tăm đã lừng lẫy giang hồ lâu năm.

Xem như vậy hai lão tăng đi trước Thiếu Lâm tứ tôn giả phải là người có địa vị cao hơn Tứ Tôn Giả và lão hòa thượng đi trước tiên thì lại còn cao hơn hai lão hòa thượng này một mức. Về phía bên Võ Đang cũng thế.

Thiếu Lâm tứ tôn giả, Võ Đang song thần kiếm đã có tên tuổi lừng lẫy khắp thiên hạ như vậy rồi, bây giờ lại còn ba hòa thượng tám đạo sĩ lại còn trên họ một mức, đủ thấy bọn người này quan trọng đến như thế nào?

Hiển nhiên Thiếu Lâm với Võ Đang cũng không dám coi thường Đái Văn sơn trang, nơi ngụ hủ tàng long này.

Trong khi đang đi, lão đạo sĩ đi đầu khê ho một tiếng và nói :

- Hai phái chúng ta đi tất cả mười bảy người, từ lúc vào núi đến giờ đại sư có cảm thấy có cái gì khác lạ không?

Lão hòa thượng có bộ râu trắng xóa đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi gật đầu đáp :

- Đạo trường cao kiến thật. Bản tăng nhận thấy suốt dọc đường không có một cái chòi canh kín và hờ nào. Việc này thật lạnh lùng..

Nói tới đó ông ta bỗng ngắt lời, để ý nhìn một lát rồi lại cau mày hỏi tiếp :

- Đạo trường thử xem phía đằng kia, chỗ cách chúng ta hơn trăm trượng, hai người đang đấu với nhau công lực ra sao?

Lão đạo sĩ tùm tùm cười đáp :

- Với tề phái thì họ cao hơn Thất tử, Song thần kiếm và kém bản đạo chừng một mức. Xin đại sư chỉ giáo?

Lão hòa thượng râu bạc lắc đầu nói tiếp :

- Đạo trường không nên quá khiêm tốn như thế. Theo sự nhận xét của bản tăng thì công lực của hai người đó chỉ ngang với Thất tử thôi chứ làm sao mà cao hơn được?

Nói tới đó ông ta thở dài một tiếng mới nói tiếp :

- Vì Hiếu Lam là người rất tài ba, có thể nói là một kỳ tài của nhân gian. Cứ xem những người trẻ tuổi của võ lâm đương thời không một ai có thể hơn được y. tiếc thay y thiếu niên đắc trí, nên mới làm bộ làm tịch và ra tay rất ác độc. Một người tạo nên ác nghiệp khiến cả Đái Văn sơn trang cũng bị tai kiếp, đàn bà trẻ con có tội tình gì đâu mà cũng bị vạ lây? Khi hai phái chúng ta ra tay, bản đạo muốn đề nghị là không nên đuổi tận giết tuyệt, chúng ta chỉ cần diệt trừ một mình Vi Hiếu Lam là được rồi.

Không biết đạo trường nghĩ sao?

Lão đạo sĩ gật đầu đáp :

- Đại sư có lòng từ bi như vậy khiến ai cũng kính phục, bản đạo đâu dám không tuân theo. Nhưng bản đạo thiết tưởng sở dĩ Hiếu Lam làm bộ làm tịch như thế chắc thể nào cạnh y cũng có nhân vật võ lâm nào xúi bẩy. Người ấy có để lại cũng vô ích, chỉ bằng thừa cơ diệt trừ ngay một lúc thì hơn.

Lão hòa thượng giật mình chấp tay lên trước ngực và đáp :

- Diệt trừ kẻ ác thì phải diệt cho tận gốc. Đạo trường nói rất phải nhưng trong đó cũng có khá nhiều người lương thiện, xin đạo hữu nên nương tay một chút và chọn kẻ ác mà diệt trừ.

Lão đạo sĩ mỉm cười đáp :

- Đại sư cứ yên tâm, bản đạo không dám tạo nhiều sát nghiệp như thế đâu.

Mười mấy người vừa đi tới trước cửa sơn trang thì Tuyết Sơn nhị lão cũng vừa luyện tập võ công xong rồi, hai người nhìn nhau cười, vẻ mặt rất an nhàn không có tí gì là phòng bị kẻ địch giáng lâm cả.

Mười mấy người cả hòa thượng lẫn đạo sĩ thấy thế rất nghi ngờ, vội ngừng chân lại ngăn người ra nhìn nhau rồi mới thung thảng đi tới gần Tuyết Sơn nhị lão.

Tuyết Sơn nhị lão đang cười ha hả, thấy mọi người đi tới liền nín cười ngay, vội chạy lên nghênh đón và hỏi :

- Hôm nay là ngày gì mà được tiếp rước đông đảo cao nhân như thế này Đái Vân sơn trang chúng tôi hân hạnh biết bao. Thiếu Lâm Đạt Ma viện chủ trì, Nhị tiếp dẫn, Tứ Tôn Giả, Võ Đang Thượng Thanh cung Tổ Sư điện chủ trì, Thất tử và Song thần kiếm đều giáng lâm cả. Không hiểu ngọn gió nào đã thổi tất cả cao nhân của vũ nội tới như thế, thực là trăm năm mới có một lần như thế khiến Đái Vân sơn trang chúng tôi vẻ vang biết bao. Chẳng hay quý vị hiệp giá giáng lâm có việc gì chỉ giáo thế?

Tuyết Sơn nhị lão nói rất đúng, thực là trăm năm mới có một, vì có bao giờ hai đại môn phái lại xuất động nhiều cao thủ đến như thế đâu? Sự thực mười bảy hòa thượng và đạo sĩ này không một người nào không là cao thủ thượng thặng trong võ lâm, nhất là Thiếu Lâm lại phái Đạt Ma viện chủ trì Tiếp Dẫn, còn Võ Đang thì phái Thượng Thanh cung Tổ sư điện chủ trì cùng Thất tử nữa. Mười bảy vị cao thủ của hai đại môn phái này là :

Bên Thiếu Lâm Tuệ Thanh đại sư chủ trì Đạt Ma viện, Tuệ Huyền đại sư với Tuệ Hoàng đại sư là Nhị tiếp dẫn, Tuệ Quả, Tuệ Nhân, Tuệ Không, Tuệ Chân bốn vị đại sư là Tứ Tôn Giả.

Bên Võ Đang Thái Hư đạo trưởng chủ trì của Tổ sư điện ở Thượng Thanh cung, Võ Đang thất tử, Song thần kiếm Ngọc Hư đạo trưởng và Thanh Hư đạo trưởng.

Trông thấy mặt kẻ thù bao giờ cũng phải nổi giận nên Tuyết Sơn nhị lão vừa nói xong, Song thần kiếm đã phi thân tới giận dữ quát tháo :

- Bây giờ, nơi đây, đâu đến hai người ăn nói. Mau gọi Vi Hiểu Lam..

Mặt biến sắc, Tuyết Sơn nhị lão đang định trả lời thì Thái Hư đạo trưởng đã quát bảo tiếp :

- Cảm ơn! Hai vị sư đệ rút lui. Quân tử tuyệt giáo không nên nói năng, chớ nên làm mất thanh danh của phái Võ Đang và phong độ của đại phái mới được.

Nói xong, Thái Hư đạo trưởng vội vái Tuyết Sơn nhị lão và nói tiếp :

- Cách biệt lâu năm, hai vị vẫn mạnh giỏi như xưa, thực đáng mừng. Hai sư đệ của bản đạo vừa thất lễ với hai vị, mong hai vị nể mặt cố nhân mà tha thứ cho.

Tuyết Sơn nhị lão lạnh lùng cười khẩy một tiếng rồi đáp :

- Không dám, anh em lão rất lấy làm hân hoan được nghênh đón quý vị hiệp giá.

Dù đôi bên có sự gì hiểu lầm cũng nên nghĩ tới lễ nghi của giang hồ, phong độ của đại phái. Vừa rồi hai vị đạo trưởng ăn nói như vậy có chút giống như khinh thị đến tận cửa, có phải thế không? Nếu anh em lão phu không nể mặt cố nhân thì đã tổn thương hòa khí với nhau rồi. Chả hay hôm nay quý vị tới đây có việc gì chỉ giáo thế?

Gừng già bao giờ cũng cay hơn, các người của hai đại phái vừa mới lên tới nơi đã bị thua bằng lời lẽ cho Tuyết Sơn nhị lão rồi.

Võ Đang đã thất lễ trước nên dù có thù hằn đến đâu cũng không dám thất lễ lần thứ hai nữa. Thái Hư đạo trưởng cố nén lửa giận khẽ vái chào một cái và đáp :

- Đa tạ hai vị và xin hai vị thông báo hộ quý Trang chủ là Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái đã cùng tới bái kiến đây.

Tuy y rất tức giận, chỉ muốn phá Đái Vân sơn trang thành bình địa ngay nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ ôn tồn, để khỏi mất phong độ của một đại phái.

Tuyết Sơn nhị lão thấy thế cũng phải khen ngợi thầm. Tân Hạo đưa mắt ra hiệu cho Bạch Phong một cái rồi nói :

- Lão nhị vào trong trang thưa với Trang chủ là có mười bảy vị cao thủ của Thiếu Lâm với Võ Đang mời Trang chủ mau đích thân ra nghênh đón.

Bạch Phong vâng lời đi như bay vấp trong trang luôn.

Một lát sau trong sơn trang đã có tiếng rất lớn vọng ra, Vi Hiểu Lam đã hớn hờ dẫn mười mấy cao thủ bước đi ra.

Đi tới gần Hiểu Lam vội chấp tay vái chào vừa cười vừa nói :

- Hôm nay được tiếp hiệp giá quý vị, Vi Hiểu Lam tôi hân hạnh biết bao, Đái Vân son trang này cũng rất vẻ vang. Hiểu Lam tôi ra nghênh đón hơi chậm một chút, xin quý vị lượng thứ cho.

Tuy đến đây vẫn tội, nhưng Tuệ Thanh đại sư với Thái Hư đạo trưởng thấy chủ nhân lễ phép như vậy mình cũng phải lễ phép theo, vội chấp tay đáp lễ và trả lời rằng :

- Chúng tôi tới một cách lỗ mãng như thế này xin Trang chủ lượng thứ cho.

Hiểu Lam vừa cười vừa đáp :

- Quý vị giáng lâm như thế này chắc thế nào cũng có điều gì chi giảo? Hiểu Lam tôi không dám thất lễ, xin mời quý vị vào trong trang soi chén nước trà.

Chàng rất tươi cười dẫn mọi người vào trong son trang. Các người của phái Thiếu Lâm với Võ Đang thấy thế đều nghĩ bụng :

“Ta thử xem ngươi định giờ trò gì?”

Thế rồi Tuệ Thanh đại sư với Thái Hư đạo trưởng không do dự gì cả, đi sát cánh nhau mà tiến vào.

Thiếu Lâm với Võ Đang các người bề ngoài rất an nhàn nhưng người nào người nấy đều ngấm ngầm phòng bị, mặc dầu ai cũng biết Đái Vân son trang là đầm rồng hang hổ nên dù các hòa thượng với đạo sĩ đều là tinh anh của hai đại môn phái nhưng không một người nào dám sơ ý cả.

Vừa bước qua cửa son trang đã thấy mười mấy đại hán áo đen lưng đeo Kim Tiên vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Họ thấy Trang chủ dẫn các hòa thượng với đạo sĩ vào trong trang liền cung kính tránh sang một bên cùng vái mọi người một vái.

Tuệ Thanh với Thái Hư vội đáp lễ và cũng phải khen ngợi rằng :

- Người nào người nấy mặt đều rồng hổ, ít nhất cũng phải luyện tập khá lâu mới có được những nhân vật tráng kiện và lễ phép như thế này.

Hiểu Lam cười thầm nhưng vẫn khiêm tốn nói :

- Hai vị cứ quá khen đấy thôi. Người của Đái Vân son trang chúng tôi đều là thôn phu thô lỗ, người rừng rú, không có gì sở trường hết, suốt ngày chỉ đi săn bắn kiếm ăn thôi.

Trông bề ngoài ai cũng biết mười mấy tráng hán ấy chuẩn bị đi săn bắn. Tuệ Thanh với Thái Hư thấy vậy trong lòng cũng phải hồ nghi và nghĩ bụng :

“Vi Hiểu Lam biết chúng ta đến đây tầm thù tại sao lại không phòng bị chút nào? Chả lẽ bên trong có mưu kế gì chăng?”

Tuy các người nghi ngờ như vậy nhưng dầu sao người nào người nấy vẫn là hảo thủ thượng thặng, nổi tiếng lâu năm, dù núi Thái sơn lở ở trước mặt cũng không hề biến sắc nên khi nghi ngờ mà vẫn làm ra vẻ khiêm tốn, mỉm cười đi theo chủ nhân thôi.

Hiểu Lam rất nhanh mắt, đã trông thấy Tuệ Thanh với Thái Hư hai người hoài nghi rồi, chàng lại càng chịu phục Phi Quỳnh thêm. Chàng tủm tỉm cười mời các người vào trong đại sảnh.

Khách và chủ ngồi xuống, người nhà bưng trà ra mời uống rồi Hiểu Lam đưa mắt nhìn các người một lượt mới mỉm cười hỏi :

- Được quý vị hiệp giá giáng lâm đông đảo như thế này đối với tệt trang thực là trăm năm mới có một lần. Hiểu Lam tôi biết rõ đại sư với đạo trưởng không mấy khi hạ sơn như thế này. Ngày hôm nay cả hai vị cùng xuống núi một lúc và giáng lâm tệt trang như vậy, không hiểu hai vị có việc gì chi giảo thế?

Thái Hư cười khẩy thầm và nghĩ bụng :

“Ngươi khéo giả bộ thực! Ta thử xem ngươi giả bộ tới giờ phút nào?”

Nghĩ đoạn lão đạo sĩ tủm tỉm cười và đáp :

- Không dám! Tuệ Thanh đại sư với bản đạo đang có việc muốn thỉnh giáo Trang chủ.

Hiểu Lam vừa cười vừa đáp :

- Hai vị muốn hỏi gì xin cứ nói? Cái gì mà Hiểu Lam tôi biết không bao giờ dám giấu diếm. Còn hai chữ thỉnh giáo thì tại hạ không dám nhận!

Lão đạo sĩ Thái Hư liếc nhìn Tuệ Thanh đại sư một cái rồi đột nhiên xăm nét mặt lại hỏi :

- Xưa nay quý trang với các đại môn phái không ai can thiệp vào việc của ai, đối xử với nhau rất yên ổn, xin hỏi Trang chủ tại sao Trang chủ lại ngăn cản người của các môn phái đi tìm kiếm vật báu trước lại còn giết hại sáu đệ tử của hai phái chúng tôi..

Hiểu Lam nghe nói làm ra vẻ ngờ ngạc, chưa kịp trả lời thì Thái Hư đã hất bộ râu lên lạnh lùng nói tiếp :

- Vì muốn giữ cho cực độ yên ổn và muốn bảo tồn hòa khí của đôi bên, đối với việc Trang chủ ngăn cản chúng tôi như vậy, chúng tôi đã hết sức nhẫn nại rồi. Nhưng Trang chủ không nên giờ thủ đoạn ác độc giết chết sáu đệ tử của hai phái chúng tôi.

Ngày hôm nay hai phái chúng tôi cùng rủ nhau đến bái kiến là muốn yêu cầu Trang chủ trả lại chút công đạo cho chúng tôi.

Chờ Thái Hư nói xong, Hiểu Lam rất nghiêm nghị đáp :

- Vâng, trong khi đi Mân Tây Hiểu Lam tôi có cản trở quý phái đuổi theo và tìm kiếm vật báu thực, nhưng lần ấy vì Hiểu Lam tôi nhận thấy Song thần kiếm của quý phái không phân biệt thị phi nể tề, dồn ép người ta quá nổi. Còn sự việc thứ hai thì Hiểu Lam tôi quả thực không biết một tí gì. Từ khi từ Mân Tây về bốn trang tới giờ Hiểu Lam tôi chưa bước chân ra khỏi núi Đái Vân này nữa bước. Sao lại có chuyện bảo tôi giết chết sáu vị đệ tử của hai quý phái như thế nên Hiểu Lam tôi cũng xin đại sư phái nói rõ sự thể cho Hiểu Lam tôi hay mới được.

Tuy nói như vậy nhưng trong thâm tâm của chàng vừa hổ thẹn vừa đau đớn khôn tả. Nhưng phần vì chúng sinh của vũ nội, vũ lâm của thiên hạ và vì bạn nữa, bắt buộc chàng phải nghiêng răng chịu đựng.

Thái Hư đạo trưởng liền biến sắc mặt cười khẩy nói tiếp :

- Không ngờ Ngọc Diện Thần Long là một vị anh hùng cái thế, là một nhân vật dám làm dám nhận, bây giờ mới biết lời đồn đó thất thiệt, thật khiến bản đạo thất vọng quá.

Lời nói đó không khác gì trăm nghìn lưỡi dao đâm sâu vào trong trái tim của Hiểu Lam, nhưng chàng vẫn cố chịu nhịn, mặt đỏ bừng và biến sắc, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên đáp :

- Đạo trưởng cứ quá khen đấy thôi. Vì Hiểu Lam tôi không dám tự phụ là anh hùng cái thế, không phải là kẻ xảo quyết. Nếu việc này quả là Hiểu Lam tôi đã nhúng tay thì đừng nói chỉ có mấy vị tới đây thôi, dù đứng ở trước mặt thiên hạ vũ lâm Hiểu Lam tôi cũng đủ can đảm chịu nhận hết, nhưng việc này quả thực Hiểu Lam tôi không hay biết một tí gì thì khi nào tôi lại chịu nhận tội thay người khác?

Đạo trưởng là cao nhân của đương thời, nổi danh lâu năm sao lại...

chàng càng nói càng đau lòng, chân tay mình mẩy run lẩy bẩy và cả lời lẽ cũng không nói ra được.

Thái độ ấy của chàng không khác gì đã tăng thêm mấy thành chân thực.

Tuệ Thanh đại sư bỗng lớn tiếng niệm Phật hiệu và xen lời nói :

- Vì trang chủ không nên quá khích động như thế! Bản tăng tin Trang chủ là một vị anh hùng cái thế, không khi nào lại dám làm mà không dám nhận. Nhưng bản tăng không hiểu việc ấy đã có nhân chứng và vật chứng nữa, không biết Trang chủ giải thích ra làm sao?

Nghe Tuệ Thanh nói xong Hiểu Lam mới bớt gầy cấn, đưa mắt nhìn lão hòa thượng và hỏi lại :

- Không hiểu đại sư nói nhân chứng đó là ai? Và vật chứng là cái gì?

Tuệ Thanh đại sư trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Tư Đồ động chủ của Mân Tây bất động chắc Trang chủ phải quen biết chứ?

Hiểu Lam đáp :

- Vâng, Hiểu Lam tôi rất quen thuộc Tư Đồ động chủ, chả lẽ nàng là nhân chứng ư?

Tuệ Thanh gật đầu đáp :

- Trang chủ đã quen biết với Tư Đồ động chủ thì hay lắm, như vậy chắc Trang chủ phải tin lời nói của Tư Đồ động chủ là đúng chứ?

Hiểu Lam ngạc nhiên hỏi lại :

- Vâng, Tư Đồ động chủ đã có tên tuổi lẫy lừng vũ lâm như thế không khi nào cô ta lại nói bậy với bạ, vu khống cho người, nhưng Hiểu Lam tôi tự hỏi không làm việc gì hồ thẹn với lương tâm nào cả, vậy xin quý vị cho biết rõ câu chuyện đó. Chẳng hay Tư Đồ động chủ có đi cùng với quý vị tới đây không?

Tuệ Thanh đại sư ngắt người ra giây lát mới trả lời :

- Tư Đồ thí chủ không đi với nhóm bản tăng chúng tôi tới đây, chỉ có ngày nọ hai vị Thâm Kiếm đạo trưởng của phái Võ Đang với Tứ Tôn Giả của tệ phái đi kiếm Tư Đồ động chủ hỏi rõ việc này rồi, và từ đó tới nay không biết Tư Đồ động chủ đi đâu cả.

Hiểu Lam ngẫm nghĩ giây lát rồi cương quyết nói tiếp :

- Nếu đại sư bảo Tư Đồ động chủ là nhân chứng của việc này, nàng là một vị cân quốc anh thư và rất có tên tuổi. Hiểu Lam tôi dám chắc không khi nào cô ta lại bịa chuyện hết. Nhưng không nhân chứng ở đây mà chỉ nghe lời đơn phương của đại sư thì Hiểu Lam tôi...

Chàng chưa nói dứt, Tuệ Thanh đại sư đã nghiêm nghị đỡ lời :

- Việc này dễ lắm, tuy bề người mệnh mông nhưng bản tạng dám tự tin là muốn tìm kiếm Tư Đồ động chủ không phải là chuyện khó.

Hiểu Lam nói tiếp :

- Đại sư nói rất phải. Bất cứ Hiểu Lam tôi có làm việc đó hay không, nếu Tư Đồ động chủ là người có địa vị trong võ lâm như vậy, bảo chính Hiểu Lam tôi đã ra tay giết hại người của quý phái với người phái Võ Đang thì Hiểu Lam này xin chịu hết trách nhiệm. Nhưng nếu không có Tư Đồ động chủ để đối chất thì dù oan hay thực, không bao giờ Hiểu Lam tôi chịu nhìn nhận.

Chàng nói xong, Thái Hư đạo trưởng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ xen lời nói :

- Tư Đồ Trương đã đích thân nói cho hai phái chúng tôi là Vi Hiểu Lam đã giết chết những người đó. Thiếu Lâm với Võ Đang là danh môn đại phái, có bao giờ lại nói dối hay đánh lừa Trương chủ như vậy. Nói thật cho Trương chủ biết, ngày hôm nay chúng tôi tới đây là muốn đòi lại món nợ máu, nên khi nào lại chịu để cho Trương chủ hời hợt một cách giả hoạt...

- Cảm ơn!

Hiểu Lam quát lớn và đứng phắt dậy, mặt đã biến sắc, nhưng vẫn cố nén lửa giận, cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Đạo trưởng, Vi Hiểu Lam tôi trọng đạo trưởng là cao nhân một đại phái, mong đạo trưởng nên tự trọng một chút thì hơn. Nếu có Tư Đồ động chủ ở đây, chỉ mặt bảo tại hạ là thủ phạm đã giết chết mấy người của quý phái thì tại hạ không dám chối cãi nửa lời. Nhưng lúc này không có nhân chứng ở đây, không khi nào Hiểu Lam tôi lại chịu để cho đạo trưởng vu khống như thế được. Muốn đổ tội cho người ta thì thiếu gì cách nói, dù Võ Đang là danh môn đại phái thật, nếu không kiểm ra được nhân chứng thì đừng có hòng đổ lỗi cho Vi Hiểu Lam tôi như thế.

Thái Hư đạo trưởng cũng tức giận vô cùng, giơ tay lên đập mạnh vào cái kỷ trà bằng gỗ đàn kê đánh bốp một tiếng, kỷ trà ấy đã gãy vụn ngay, rồi lão đạo sĩ đứng dậy, định lên tiếng nói tiếp :

- A di đà phật, xin hai vị không nên xúc động như thế.

Tuệ Thanh đại sư niệm một câu Phật hiệu, từ từ đứng dậy, nhìn Thái Hư đạo trưởng trang trọng nói tiếp :

- Thị phi phải trái cần phải biết rõ, oan uổng hay không cũng cần phải có chứng minh mới được. Vì Trương chủ nói rất phải, Võ Đang với Thiếu Lâm đã được võ lâm kiêng nể hơn trăm năm rồi, bao giờ chúng tôi làm việc gì cũng rất thận trọng, xin hai vị hãy ngồi xuống, để bản tăng có ý kiến muốn thưa cùng.

Thái Hư đạo trưởng tuy nổi danh lâu năm và lại là người chủ trì Tổ Sư điện trên Thanh Cung của phái Võ Đang đức cao vọng trọng thật nhưng vẫn phải kiêng nể chủ trì Đạt Ma viện của phái Thiếu Lâm, một môn phái đứng đầu các môn phái trong võ lâm nên y nghe thấy Tuệ Thanh nói như thế cũng phải cố nén lửa giận, nghe lời ngồi xuống.

Hiểu Lam đối với lão hòa thượng của phái Thiếu Lâm này vừa hồ thẹn vừa kính trọng, và cũng kính phục thâm, đang định ngồi xuống thì đột nhiên chàng nghĩ ra một kế, quát bảo Tuyết Sơn nhị lão đứng cạnh đó rằng :

- Cái kỷ trà gỗ này vô tội, vì mình ta mà nó bị đập vỡ như thế. Hai người mau kiếm cái kỷ khác ra thay, còn cái kỷ vỡ này thì dùng linh vàng bọc lấy nó, coi như người vậy, để vào trong tháp Trung Liệt.

Tuyết Sơn nhị lão biết Trương chủ của mình tức giận lão đạo sĩ vô cùng, định tâm làm nhục lão đạo sĩ mới bảo mình làm như thế, nên vội lấy một miếng linh vàng gói những mảnh gỗ vụn ngay.

Thái Hư đạo trưởng thấy thế vừa hồ thẹn, vừa tức giận nhưng lỗi ở y nên chỉ hậm hực nhìn Hiểu Lam thôi chứ không dám nói năng gì hết.

Võ Đang thất tử với Song thần kiếm đứng ở phía sau mặt lộ vẻ tức giận, chỉ lăm le muốn xông lên vây đánh Hiểu Lam nhưng không được lệnh của Thái Hư nên không người nào dám cử động gì hết.

Tuệ Thanh đại sư cau mày lại nói :

- Coi vật như người, Trương chủ ban ơn tới cả những vật vô tri. Tâm ý của Trương chủ khiến bản tăng rất kính phục.

Hiểu Lam biết lời nói của lão hòa thượng có gai ở bên trong nên mặt đỏ bừng, nhưng vẫn làm ra vẻ tươi cười đáp :

- Đại sư cứ quá khen đấy thôi! Hiểu Lam tôi chỉ không nhẫn tâm trông thấy cái kỷ trà vô tri vì người mà bị mang họa lây. Một tâm sự của tại hạ sao bằng được lòng từ bi của đại sư.

Thái Hư đạo trưởng không sao nhìn được nữa, xéch ngược đôi lông mày lên, nhưng chưa kịp lên tiếng nói thì Tuệ Thanh đại sư lại niệm một câu Phật hiệu và nói tiếp :

- Đắc ý thì cần phải buông tay, mà xử thế thì cần phải nên rộng lượng tha thứ cho người. Trang chủ là người thông đạt và rộng rãi chắc không khi nào lại bắt Thái Hư đạo trưởng đền một cái...

Hiệu Lam nghe nói càng hổ thẹn thêm, nhưng chỉ đỏ mặt thôi chứ không nói năng gì hết.

Tuệ Thanh đại sư đưa mắt nhìn chàng một cái và nói tiếp :

- Vừa rồi Trang chủ nói rất phải. Nhân chứng không có mặt tại đây không bao giờ phải Thiếu Lâm với phái Võ Đang chúng tôi lại hành sự một cách bộp chộp. Nhưng xin Trang chủ đừng có quên nhân chứng chưa có ở đây nhưng có vật chứng vẫn có thể làm ra lẽ được.

Thầy lão hòa thượng nói như vậy Thái Hư đạo trưởng đã đắc chí cười khẩy một tiếng, còn Hiệu Lam thì nghĩ bụng :

“Người đừng có đắc chí vội. Chờ lát nữa ta sẽ khiến cho người giờ khóc giờ cười cho mà coi...”

Chàng liền xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nhanh nhẩu hỏi :

- Vật chứng là cái gì?

Tuệ Thanh đại sư chấp tay lên ngực, vãi một vãi đáp :

- Chương đã gọi là độc đáo tất nhanh là phải bá đạo tuyệt luân, ác độc tuyệt đỉnh.

Chương pháp đó chính là Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương và vật chứng là dấu vết của pho chương pháp ấy.

Vì nói tới đây lão hòa thượng đã quá đau lòng nên thốt ở trên mặt ông ta phải rung động liên tiếp. Bằng không với người giàu kinh nghiệm như ông ta có khi nào lại có thái độ như thế được?

Hiệu Lam giả bộ làm ra vẻ giật mình đến thót một cái, kêu “ồ” một tiếng và vội hỏi tiếp :

- Có phải đại sư đã phát hiện trên xác của hai vị đã ngộ nạn đó có dấu vết của Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương phải không?

Tuệ Thanh đại sư nghiêm nghị gật đầu. Hiệu Lam xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nghiêm nét mặt nói :

- Sở dĩ Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương được gọi là độc đáo là vì trong vũ nội chỉ có một mình Hiệu Lam tôi sở trường về môn chương pháp ấy thôi. Dám nói trên thiên hạ này không có người thứ hai hiểu biết. Nhưng đại sư có dám tin chắc dấu vết ấy đúng là dấu vết của Thập Bộ Thôi Tâm Đoạn Hồn chương không?

Tuệ Thanh đại sư nhìn thẳng vào mặt chàng và đáp :

- Người đi tu không bao giờ nói dối ai. Người của Võ Đang với Thiếu Lâm chúng tôi không ai được mục kích dấu vết của môn chương pháp ấy, duy chỉ có Tư Đồ động chủ với một nữ thí chủ chừ biết tên tuổi là gì đã được trông thấy thôi, vì xác của sáu đệ tử của hai phái là do tay của hai vị ấy chôn cất.

Tuệ Thanh đại sư không hổ thẹn là một vị sư đắc đạo cao tăng của phái Thiếu Lâm, một sự kiện để chứng minh rất công hiệu như thế mà ông ta không do dự gì hết, tự nhận là người của hai phái không ai được trông thấy cả.

Hiệu Lam thấy thế càng kính ngưỡng và hổ thẹn thêm. Chàng chỉ muốn nhìn nhận ngay là chính mình đã ra tay giết chết sáu người đó, và ở trước mặt vị cao tăng công chính vô tư này khiến chàng suýt tí nữa không dám ngừng đầu và cũng không dám nhìn thẳng. Nhưng chàng sức nghĩ tới chúng sinh của vũ nội, đại cuộc của võ lâm và vì cả Đồ Ngạc, người rất hợp tính tình với mình nên bắt buộc chàng phải cố nén sự hổ thẹn ấy. Chàng trầm ngâm giây lát rồi cương quyết nghiêng rằng gượng đáp :

- Việc này đáng nghi lắm, và lại nội tình rất huyền bí nên Hiệu Lam tôi dám tào gan xin đại sư cho phép đào mộ lên khám xác, nếu quả thật có dấu vết của Đoạn Hồn chương thì Hiệu Lam tôi còn cũi vào đầu nữa và cúi đầu chịu tội ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bên lề chiến tranh

Tuệ Thanh đại sư nghe nói mặt liền biến sắc, chăm chú nhìn vào Hiệu Lam và chờ lời :

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Người đã chết nhập thổ là yên, Trang chủ hà tất phải nhẫn tâm như thế?

Hiệu Lam lại hổ thẹn với lương tâm một hồi, nhưng vẫn gượng đáp :

- Không phải Hiệu Lam tôi nhẫn tâm, nhưng chỉ xin hỏi rằng đại sư cùng các vị chưa đích mắt trông thấy dấu vết của chương ấy, nếu không đào mộ lên khám nghiệm xác như thế thì làm sao mà biết được thực hư như thế nào?

Tuệ Thanh đại sư giật mình đến thót một cái, yên lặng không dám nói tiếp. Thái Hư đạo trưởng cười khẩy một tiếng nhìn thẳng vào mặt Hiệu Lam lạnh lùng xen lời nói :

- Các hạ thông minh lắm. Ai chả biết xác chôn lâu ngày đã thối nát hết rồi. Chỉ còn bộ xương trắng hếu thôi, xem như vậy, chắc các hạ đã có mưu định trước rồi, nhưng các hạ cũng quá coi thường Thiếu Lâm với Võ Đang..

Hiệu Lam không sao nhịn được, đang định trả lời nhưng sức nghĩ ra một kế, lại cố nén giận xuống, lạnh lùng đỡ lời :

- Thế theo cao kiến của đạo trưởng thì nên làm như thế nào?

Thái Hư cười khẩy đáp :

- Không dám! Theo ý của bản đạo thì chỉ có nợ máu trả bằng máu chứ không còn nói năng gì hết.

Hiệu Lam cả giận vội quát hỏi :

- Theo lời nói của đạo trưởng chỉ định việc này do Hiệu Lam tôi đã làm phải không?

- Không dám!

Thái Hư đạo trưởng cười khẩy nói như vậy và tiếp :

- Sự thực hơn là nguy biến bắt buộc bản đạo phải nghĩ như thế.

Hiệu Lam đứng phắt dậy nghiêm nét mặt lại đáp :

- Đạo trưởng, sở dĩ Hiệu Lam tôi chịu nhịn mãi như vậy là không muốn có sự tổn thương hòa khí của đôi bên và cũng không nhẫn tâm để cho người thân trông thấy mà đau lòng, kẻ thù trông thấy mà khoái trí và cũng không nhẫn tâm gây mưa máu gió tanh cho võ lâm. Tuy Đái Vân sơn trang của tôi không chịu nổi một cái đánh nhưng Hiệu Lam tôi không phải là kẻ nhút nhát sợ sệt đâu. Nếu đạo trưởng còn vu khống như thế nữa thì đừng có trách Hiệu Lam tôi phải ở trước Tuệ Thanh đại sư mà yêu cầu đạo trưởng trả cho một chút công đạo. Hành vi này của đạo trưởng chả là đến tận cửa người ta mà hạ hiếp là gì?

Thái Hư đạo trưởng cũng đứng phắt dậy, giận quá hóa cười, giọng cây phất trần lên chỉ vào mặt Hiệu Lam đáp :

- Được lắm, xem như vậy câu chuyện ngày hôm nay không thể nào dùng lời lẽ mà giải quyết nổi. Bản đạo chưa thấy ai lại như Trang chủ, dám làm mà không dám nhận, lại còn biện luận một cách rất giáo quyết. Bây giờ trên đời này không còn công lý nữa, kẻ thắng tức là công đạo. Nào lại đây để bản đạo thử xem Ngọc Diện Thần Long có tài ba kinh người như thế nào? Nếu bản đạo bị thua thì phái Võ Đang sẽ xá xóa việc này, bằng không một mình Trang chủ phải thương mạng cho sáu kẻ xấu xỏ.

Lời nói của y như chém đinh chặt sắt, hình như ngoài cách ra tay đấu với nhau không còn cách nào có thể giải quyết được.

Tuệ Thanh đại sư ở cạnh đó làm như không trông thấy và cũng không nghe thấy, cứ lặng lẽ ngồi yên thôi.

Tuyết Sơn nhị lão với mười mấy cao thủ đứng ở phía sau Hiệu Lam đã ngấm ngấm vận công lực lên chuẩn bị rồi.

Thất Từ ở phía sau Thái Hư đạo trưởng với Song thần kiếm cũng đều giận dữ quát mắt lên nhìn.

Trận đồ máu sắp bùng nổ đến nơi, không khí ở trong đại sảnh bỗng căng thẳng, im lặng nặng nề khiến người ta cảm thấy rất khó thở.

Hiệu Lam tức giận khôn tả, nhưng vì đại cuộc, chàng cũng phải cố nén lửa giận xuống. Chàng biết mình chỉ không nhẫn nại một chút thôi là sẽ hỏng hết đại cuộc nên chàng cũng không muốn ra tay trước.

Lão đạo sĩ Thái Hư tuy chỉ muốn vung chương đánh Hiệu Lam chết ngay tại chỗ để trả thù cho các đệ tử của mình, nhưng vì đối phương đã nổi tiếng khắp võ lâm, đâu có phải là tay tầm thường vì thế mà y không dám ra tay ngay.

Còn có một nguyên nhân chủ yếu nhất, y tự tin chuyện này đích thị Hiệu Lam đã ra tay, nhưng không có nhân chứng ở đây mà vật chứng thì đã bị hủy, mình đến tận cửa vẫn tội như thế này đã là đuối lý rồi mà còn ra tay tấn công trước, tin này đồn đi thì danh dự trăm năm của Võ Đang sẽ bị tiêu tan mất.

Cho nên dù y đã tức giận đến nghiêng răng kêu cồm cộp mà cũng không dám ra tay tấn công ngay.

Thiếu Lâm nhị tiếp dẫn với Tứ tôn giả tuy cũng lăm le định xông lên tấn công nhưng người chủ trì của Đạt Ma viện không thấy cử động gì cả nên họ cũng

không dám làm gì hết.

Thì giờ từng giây từng phút một trôi qua, khung cảnh ở trong đại sảnh im lặng như tờ, im lặng đến nỗi có thể nghe thấy được trống ngực của đối phương đập nhanh hay chậm

Đột nhiên Hiểu Lam thờ dài một tiếng và ngồi phịch xuống ghế, rất khịch động nói :

- Vì Hiểu Lam tự hỏi không hổ thẹn với lương tâm, đành hủy danh chứ tuyệt đối không trả đũa. Nếu đạo trưởng cho việc này là do Hiểu Lam tôi ra tay thì đây, đầu của Hiểu Lam đợi chờ đạo trưởng cứ việc tự tiện chặt đứt mà đem ngay đi.

Thấy chàng nói như thế, Thái Hư đạo trưởng với mọi người đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Tuệ Thanh đại sư cũng rất động lòng, hai mắt nhìn thẳng vào Hiểu Lam chẳng nói chẳng rằng :

- Trang chủ!

Tuyết Sơn nhị lão vội tiến lên một bước kêu gọi như trên.

- Lùi xuống!

Hiểu Lam giờ chường lên hất một thế rồi trầm giọng nói tiếp :

- Các người đã biết tính nết của bọn Trang chủ như thế nào, đừng có làm cho ta bị mang tiếng bất nghĩa. Thôi, hai người đừng có nói nhiều nữa!

Chàng đau lòng như cắt, nhất là đôi mắt chiều Tuệ Thanh đại sư cứ nhìn thẳng vào mặt mình, không khác gì bị gai đâm lên lưng khiến chàng càng hổ thẹn thêm, nhưng chàng vẫn rất khéo léo quay mặt nhìn sang chỗ khác để tránh tầm mắt của đối phương.

Tuệ Thanh đại sư bỗng niệm một câu A di đà Phật thực lớn làm rung động cả mái nhà, hai mắt nhìn thẳng vào Hiểu Lam, chấp tay lên trước ngực nghiêm nghị nói tiếp :

- Thị phi phải trái do ở lòng người, việc đã xảy ra như thế này bản tăng cũng không dám đi vượt quá chữ lý và cũng không dám nói nhiều. Việc ấy có phải là Trang chủ ra tay không thì Trang chủ tự biết lấy, bản tăng tuy già nhưng đôi mắt chưa hoa đâu, cũng đã biết rõ lắm. Thôi, việc này tới đây tạm kết thúc, ngày hôm nay chúng tôi đường đột đến quấy nhiễu như thế này thực không phải, bản tăng xin đại diện Võ Đang và Thiếu Lâm hai phái xin lỗi Trang chủ. Nhưng từ ngày hôm nay trở đi, thế nào chúng tôi cũng phải tìm kiếm cho ra Tư Đồ Sương Động chủ, khi nào thỉnh được Tư Đồ động chủ giảng làm thì lúc ấy Võ Đang, Thiếu Lâm chúng tôi sẽ quay trở lại bái kiến. Thôi, xin chào Trang chủ, bản tăng cáo lui đây.

Nói xong, ông ta quay người dẫn các người khác ra khỏi đại sảnh ngay.

Hiểu Lam nghe nói xong, giật mình đến thót một cái, cảm thấy đau khổ vô cùng và thấy Tuệ Thanh đại sư đã dẫn mọi người đi khỏi, chàng không sao nhìn được, vội đứng phắt dậy lớn tiếng vọng theo rằng :

- Đại sư hãy khoan, để Vi Hiểu Lam tôi cung kính tiễn hiệp giá!

Chàng vừa nói dứt thì bọn Tuệ Thanh đại sư đã đi mất tích rồi. Chàng thờ dài một tiếng, quay người lại với vẻ mặt rất ngượng nghịu, rồi chàng quay lại giận dữ hỏi Thái Hư đạo trưởng rằng :

- Phái Thiếu Lâm đã đi rồi, còn các vị ở đây hay cũng đi theo?

Thái Hư đạo trưởng trở mặt lên nhìn Hiểu Lam giận dữ đáp :

- Vì Hiểu Lam người giáo hoạt lắm, ta hãy để cho người sống sót thêm vài ngày nữa. Nhưng người đừng có đắc chí vội, hễ chúng ta tìm thấy Tư Đồ động chủ thì lúc ấy cũng là ngày người bị mất đầu. Đi!

Nói xong, y dậm chân một cái, dẫn Thất tử với Song thần kiếm rời khỏi đại sảnh luôn.

Tuyết Sơn nhị lão thấy các người đi khỏi đều nhẹ nhõm và hớn hờ đồng thanh kêu gọi :

- Trang chủ...

Hiểu Lam bỗng rú lên một tiếng thực dài và rất bi đát, rồi giờ chường lên đánh nát cái kỷ trà và quay người loạng choạng đi vào trong hậu sảnh.

Ở trên đỉnh núi sau Đái Vân sơn trang bỗng có tiếng người thở nhẹ và một giọng nói rất ngọt ngào, êm dịu khẽ nói rằng :

- Tội nghiệp cho rồng thần, hiền muội có nghe thấy không, tiếng rú và tiếng cười của y đau lòng, sót ruột biết bao!

Nói tới đó, người ấy lại thờ dài một tiếng mới nói tiếp :

- Mau, hiền muội hãy đưa cái bọc áo cho ngu tử. Hiền muội cứ ở đây đợi chờ, ngu tử đi một chút sẽ quay trở lại liền.

Nói rồi, nàng cầm luôn cái bọc áo, nhanh như gió thoảng, lướt thẳng xuống dưới núi. Nàng đi đâu? Không ai có thể biết được.

* * * * *

Hai nhóm người của phái Thiếu Lâm với Võ Đang rời khỏi Đái Vân sơn trang đi xuống núi luôn.

Lúc ấy ở chỗ góc núi có thể nhìn thấy đại sảnh của Đái Vân sơn trang đang có hai ông già áo xanh mặt xấu xí núp ở trong đồng cỏ đang từ từ đứng dậy. Người đứng ở bên trái nhìn người bên phải và hỏi :

- Lão tứ bỗng tự nhiên kéo mỡ tới đây để xem hồ đầu với nhau, nay thấy hồ đầu không thành, lão tứ lại không để cho mỡ xen tay vào, thế...

Ông già áo xanh đứng bên phải bỗng cười khẩy một tiếng, ngắt lời người đồng bọn mà đỡ lời :

- Lão nhị thực càng sống lâu bao nhiêu càng thoái hóa bấy nhiêu. Ngọc Diện Thần Long này đã được hai con nhãi chí bảo cho về mặt đối phó với Thiếu Lâm và Võ Đang, sự thực thì bên trong đã đặt một cái tròng để dụ dỗ chúng ta. Nhưng tiếc thay gặp phải mỡ nên mưu tính của chúng chỉ có mất công toi thôi. Và cũng không biết chừng việc làm của chúng ta phen này sẽ thành công đã trảng cũng nên?

- Chưa chắc!

Ông già bên trái trả lời như vậy và tiếp :

- Lão tứ không nghe thấy lời nói của tên giặc sói đầu với tên đạo sĩ già hay sao?

Quý hồ tìm thấy Tư Đồ Sương thì còn sợ gì...

- Lão nhị thực là ngây thơ. Lão không nghĩ xem, rõ ràng hai con nhãi đã tới Đái Vân sơn trang và xếp đặt cách đối phó rồi thì khi nào Tư Đồ Sương lại để cho chúng tìm kiếm thấy một cách dễ dàng như thế.

Ông già bên trái ngẩng người ra giãy lắt lại hỏi tiếp :

- Nếu vậy...

Đột nhiên ở phía sau lưng của hai người bỗng có tiếng cười khẩy vọng tới và tiếp theo đó lại có giọng nói lạnh lùng nói tiếp rằng :

- Hai vị tốt bụng lắm, giỏi mưu trí lắm! Nhưng tiếc thay vẫn để cho bọn ta đợi chờ đúng lúc!

Hai ông già áo xanh giật mình đến thót một cái, vội quay đầu lại và càng kinh hãi thêm. Thì ra một người đàn bà mặc áo đen dùng khăn lụa đen che mặt đã xuất hiện ở chỗ cách hai người chừng năm trượng. Người đó tới lúc nào mà hai ông già áo xanh nọ đều không hay biết tí gì? Người đó đang lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt hai người.

Chỉ khinh công ấy cũng đủ làm cho hai ông già áo xanh kinh hãi. Ông già đứng bên phải cổ trần tỉnh, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Cô nương là ai?

Người áo đen bịt mặt cười khẩy đáp :

- Bỏn cô nương tưởng là ai mà lại có những kiệt tác làm trần động võ lâm như thế, thì ra lại là mấy vị. Tha hồ các vị cái trang đổi hình, cũng không thể nào giấu diếm nổi tai mắt của gái này. Thế nào, mới có cách biệt hơn tháng mà hai vị đã không nhận ra được gái này hay sao?

Ông già đứng bên phải mới sực nhớ tới đối phương là ai, liền kêu nguy tai thảm và hoảng sợ đến mất hết hồn vía, chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên giờ hai tay áo lên hất mạnh hai chùm gai xanh như trời mưa, hoa nhảm đối phương lấn át tới. Đồng thời y vội kéo người đứng cạnh lẫn xuống dưới chân núi.

Động tác của y không phải là không nhanh, có thể nói nhanh không kém gì điện chớp. Nhưng y nhanh, người bịt mặt áo đen kia lại còn nhanh hơn, liền cười khẩy nói :

- Cái trò này thực là múa rìu qua mắt thợ.

Nàng ta vừa nói vừa giơ tay lên, đẩy một luồng cuồng phong ra. Hai chùm gai xanh nọ liền bị bắn toán loạn hết, đồng thời nàng nhảy theo ngay xuống.

Khi nhảy tới chỗ lưng chừng, nàng mới trông thấy rõ tình hình ở bên dưới, giật mình đến thót một cái, liền mắng chửi thảm :

“Tên này giáo hoạt thực!”

Tuy vậy nàng vẫn tiếp tục phi thân xuống nhanh như sao sa, lại còn nhanh hơn cả hai ông già nọ và nhanh tay túm luôn lấy cổ của hai ông già ấy.

Thì ra hai ông già áo xanh nọ giáo hoạt lắm, trong lúc cuồng lên, biết không còn cách gì đào tẩu nên bất chấp cả sinh tử, cam tâm mạo hiểm mà từ lưng chừng núi lẫn xuống dưới hồ sâu trăm trượng và định nhảy xuống con sông bao vòng quanh Đái Vân sơn trang.

Lúc ấy hai ông già nghe thấy phía sau lưng có tiếng gió lộng, chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy cổ đau như cắt. Nhưng cả hai vội phát tay áo một cái đã rẽ sang hai bên mà tiếp tục nhảy xuống bên dưới.

- Các ngươi muốn chết!

Người áo đen chưa kịp suy nghĩ đã biến ảo thành chưởng nhằm hai người đó tấn công luôn. Ngờ đâu nàng vừa ra chưởng thì đã nghe thấy ông già bên phải như điên khùng đáp :

- Con nhãi quỳ này đã chịu gồng già vẫn cay hơn chưa? Ngươi đã mắc hờm rồi.

Người bị mặt nghe nói mới vỡ lẽ, thì ra hai ông già kia nhờ sức phản chấn của nàng mà càng rút nhanh hơn trước.

Chỉ trong nháy mắt ba thân hình đều rút xuống nhanh như điện chớp.

Người áo đen biết muốn bắt người cũng không kịp rồi, mà nếu mình tăng thêm tốc lực thì thể nào cũng bị rút xuống sông ở dưới đáy vực thẳm chứ không sai.

Trong lúc khẩn cấp ấy nàng sức nghĩ ra được một kế, bụng bảo dạ rằng :

“Không bắt sống được chúng thì chỉ có cách là diệt trừ được tên nào hay tên nấy...”

Nghĩ như vậy nàng liền nhanh tay nhắm mạch môn yếu huyệt của hai ông già búng luôn hai thể.

Hai ông già áo xanh biết bị chỉ phong của đối phương bắn trúng vào mạch môn yếu huyệt thì mình thể nào cũng bị toi mạng chứ không sai. Nhưng người đang ở trên không rơi xuống thì làm sao mà tránh né được, huống hồ nước ở dưới khe núi như là có một sức hút rất mạnh đang hút chặt lấy thân hình của hai người?

Hai ông già ấy hoảng sợ đến mất hết hồn vía, liền nghiêng răng mím môi thẳm cùng giờ chưởng ra tấn công, định nhờ chưởng lực ấy để mà tránh né sang bên.

Nhưng hai luồng chỉ phong ấy nhanh khôn tả, hai ông già xoay người định tránh thì đã nghe kêu “hừ” hai tiếng và hai thân hình của họ đều rút xuống rất nhanh. Sau hai tiếng kêu “bộp, bộp”, cả hai cùng bị rút xuống dòng nước ở dưới đáy vực rồi.

Người áo đen trông thấy hai người đã rơi xuống dưới nước rồi trong lòng rất mừng rỡ, nhưng lúc này thân hình của nàng cũng vừa rút xuống tới chỗ dưới khe. Nàng bỗng cảm thấy một luồng hơi sức từ dưới tựa như lôi kéo mình xuống.

Nàng hãi sợ vô cùng, vội vận chân khí, dòn vào hai cánh tay khua hai tay áo liên tiếp. Nhờ vậy thân hình của nàng mới không bị rút xuống tiếp, trái lại còn từ từ bay lên là khác.

Khi nàng lên được một trượng, vội phát tay áo lần nữa, người nàng mới nhanh như điện chớp bay lên trên cao và nhẹ nhàng hạ chân ở trên đỉnh khe núi. Tuy vậy nàng cũng bị toát mồ hôi lạnh ra, trống ngực đập rất mạnh.

Nàng cúi đầu nhìn xuống vẫn còn hoảng sợ và lắc đầu chất lưỡi hoài.

Vì mãi bắt và tấn công người, nàng đã quên mình đang ở chỗ ngoài cửa trang viện của Đái Vân sơn trang, và lúc ấy mấy tên đại hán đứng canh gác ở cửa trang đã hay biết.

Thoạt tiên chúng tưởng là phi tiên hạ giáng, đang kinh ngạc thì thấy người áo đen đã phi lên trên đỉnh vách núi chúng mới hoàn hồn và đồng thanh quát hỏi :

- Ai đó! Đứng yên.

Lúc ấy người áo đen mới cảnh giác, cười khi một tiếng quay người đi mất dạng ngay.

Mấy tên đại hán thấy vậy cả kinh, một tên trong bọn vội vào trong sơn trang phi báo.

Trong lúc trong Đái Vân sơn trang ai nấy đang kinh hoảng thì trên tuyệt đỉnh ở phía sau sơn trang đã có tiếng người cười và nói rằng :

- Quỳnh tỷ làm cho tiểu muội hoảng sợ đến chết đi được! Tại sao không gọi tiểu muội đi cùng với?

- Hi hi, người nhiều sợ lớn việc. Ngu tỷ sợ chúng biết đồng thời cũng không muốn để hiên muội lộ mặt ra. Hiên muội có biết hai tên đáng chết đó là ai không?

- Ai thế?

- Mấy tên dê hèn giả mạo Long Phan lệnh chủ đây.

- Ô! Lại là bọn đáng chết ấy! Quỳnh tỷ giết chúng như vậy phải lắm, tội của chúng đáng chết lắm rồi!

- Ngu tỹ không dám cam đoan nhưng nếu chúng thoát được cái chết thì kẻ cũng là hên lắm! Đi thôi.
- Đi đâu?
- Lên tuyệt đỉnh ở Vô Di, nơi tiền cảnh của trần gian. Chúng ta phải tĩnh dưỡng một thời gian cho thực dễ chịu mới được.
- Nhưng...
- Đừng có lo ngại gì hết, trước khi chưa tìm thấy vị nhân chứng này, dù sao người của Thiếu Lâm với Võ Đang cũng không dám quay trở lại Đái Vân sơn trang này nữa đâu. Sự thực thì chúng ta cũng không được yên ổn bao lâu đâu, mà còn có việc phải làm nữa.
- Đi được chưa nữ Gia Cát?

Thế rồi hai người vừa cười vừa đi luôn như hai làn khói nhẹ, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Lại nổi sóng gió

Sau vụ ở Đái Vân sơn trang quả thực thiên hạ võ lâm đã được yên tĩnh một thời gian, nhưng thời gian đó không dài lắm, chỉ ngót một năm mà thôi.

Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái tuy cho rất nhiều người đi khắp tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang để tìm kiếm nhân chứng, ngờ đâu Tư Đồ Sương lại ở trên hồ Động Đình, đang gây nên một trận đấu kinh thiên động địa...

Ngày hôm đó sắp tới lúc chính ngọ, ở trên một thị trấn nhỏ tên là Động Thủy trong tỉnh Hồ Nam bỗng có một thư sinh áo trắng trông rất văn vẻ đi tới.

Thư sinh áo trắng ấy rất kỳ lạ, nhưng người ta khó mà biết được điểm kỳ lạ ấy của chàng, vì chỉ thấy chàng cũng như những thư sinh khác thôi. Nếu cứ xem sau lưng thì người ta đoán chắc chàng ta thế nào cũng là một vị công tử rất phong lưu tuấn tú, nhưng tiếc thay khi trông thấy bộ mặt, người ta mới trách ông trời quá tàn khốc, sao lại ban cho chàng một bộ mặt ghê tởm đáng sợ như thế.

Mặt vàng khè và lạnh lùng khôn tả, mày ngắn, mắt nhỏ, mũi méo, mồm rộng, nhưng có một bộ răng rất trắng và rất nhỏ. Ngoài ra còn một điểm khiến người ta trông thấy đã cảm thấy khó chịu là ở chỗ giữa lông mày lại có một nốt ruồi to bằng hạt đậu, hai mắt lơ lơ như người ốm nặng mới khỏi. Chàng ta thùng thình đi vào trong tiểu trấn.

Tuy trời nắng chang chang như thế, người nào cũng đổ mồ hôi ra như tắm, riêng có chàng thư sinh nọ không thấy nhỏ một giọt mồ hôi nào, đó là điểm khác lạ của chàng ta.

Tuy thị trấn nhỏ nhưng ở gần Động Đình hồ nên cũng khá náo nhiệt. Mấy trăm gia đình sống ở đó đều là người thuyền chài. Tất nhiên trong thị trấn cũng có hai ba quán rượu khá lớn.

Thư sinh áo trắng bước chân vào trong tiểu trấn, đôi mắt lơ lơ liếc nhìn mọi nơi, bỗng trông thấy quán rượu Túy Tiên Cư, chàng vội tiến tới tấp điểm ấy.

Túy Tiên Cư có thể nói là một tửu điểm số một của thị trấn Động Thủy, vì thế mà lúc bấy giờ sắp tới chính ngọ, trong điểm đã ngồi chật khách!

Những tửu khách của Túy Tiên Cư đa số là nhân vật võ lâm qua đường và bọn phu phen nên trong điểm tiếng người rất ồn ào, mấy tên phở cây tuy rất bận rộn, nhưng tên nào tên nấy mặt đều lộ vẻ vui tươi.

Thư sinh áo trắng thấy trong điểm đông người như vậy, cau mày lại định quay người đi nơi khác thì một tên phở cây đã chạy ra vái chào cười hi hí mời :

- Xin mời tướng công vào, tiểu điểm có một chỗ ngồi rất tao nhã, chuyên dùng để tiếp các vị khách tao nhã như tướng công. Cam đoan thế nào tướng công cũng hài lòng. Xin mời tướng công vào cho.

Thư sinh thấy người phở cây nói như vậy chẳng nói chẳng rằng liền đi theo vào.

Chỗ ngồi đó quả đúng như lời của tên phở cây đã nói, ở ngay cạnh cửa sổ, bàn và ghế đều bằng trúc và sạch sẽ không có một tí bụi bặm nào.

Thư sinh rất hài lòng liền ngồi ngay xuống, không đợi chờ tên phở cây lên tiếng hỏi, chàng đã kêu gọi với giọng rất uể oải rằng :

- Lấy cho tôi một mâm rượu ngon, vài món ăn ngon lành ra đây rồi hãy nói sau.

Thấy chàng ta đã lên tiếng, tên phở cây cũng phải cười thầm nhưng y đã vội vâng lời đi luôn.

Người bộ hành bao giờ cũng thích tĩnh mịch. Thư sinh áo trắng cũng vậy nên chàng thấy mấy cái bàn gần đó đang ăn nhậu chuyện trò ồn ào, nhất là bốn tên đại hán mặc áo gấm càng lớn tiếng cười nói thêm. Chàng thấy thế liền cau mày lại tỏ vẻ không vui.

Cạnh bốn người ấy đều có để một cái gói hình dài, gói bằng lĩnh màu vàng.

Người trong nghề chỉ thoáng trông cũng biết ngay đó là khí giới của họ. Trông mặt dữ tợn, cử chỉ hung hăng, ai cũng biết bốn tên ấy không phải là người hiền lành.

Có hai ông già áo xám ngồi nhậu nhẹt với nhau ở chỗ cách bốn tên nọ không xa.

Sở dĩ hai ông già ấy khiến thư sinh áo trắng chú ý tới luôn luôn vì hai người đó cứ chỉ vắn vè, chả nói chả rằng.

Tuy tuổi đã ngót bảy mươi nhưng trông hai ông già vẫn còn mạnh khỏe lắm và mặt mũi lại hiền từ, chỉ mới nhìn qua ai cũng biết hai ông già này thế nào cũng là người có võ công rất cao siêu.

Đang lúc thư sinh ngẩn người ra nhìn hai ông già thì tên phở cây đã bung rượu và thức ăn tới cho chàng.

Thư sinh mới uống được một hớp rượu đã phải ngừng ngay lại vì nghe thấy một trong bốn đại hán kia cười một cách rất điên cuồng và nói :

- Lão tứ mất hết hào khí như thế này chắc vì năm xưa bị Thần Mộc Kim Cương đã dọa nạt cho mất hết hồn vía rồi phải không? Bốn anh em chúng ta ăn núp trong núi sâu lâu năm mà không bước chân vào trong giang hồ như vậy là tại sao? Lần này Bùi Thiên Vân tổ chức đại hội Động Đình, gửi thiệp đi khắp nơi mời các người tới dự chứ có riêng gì bốn anh em chúng ta đâu? Ngay cả mấy vị võ lâm tiền bối đã rời khỏi võ lâm lâu năm cũng được y mời tới trợ giúp...

Đại hán ngồi cạnh tên ấy bỗng thờ dài một tiếng xen lời nói :

- Cổ nhân nói nữ nhân là họa thủy, quả thực không sai chút nào. Nếu không phải vì Ngọc Diện La Sát Gia Cát Quỳnh Anh yêu người khác, giờ mặt từ chối cuộc hôn nhân thì không khi nào Bùi Thiên Vân lại đem người tới gây hấn với anh em họ con cô con cậu như vậy! Sự thực y không dám thi đúng hơn.

Thư sinh nghe nói giật mình đến thót một cái.

Đại hán ngồi bên phía đông lớn tiếng cười ha hả đỡ lời :

- Lão nhì! Chắc lão lại nhớ tới con nhỏ Thiện Xảo Vân phải không? Điểm này đủ thấy lão thua Bùi Thiên Vân xa. Vì yêu thành hận y mới quyết tâm phá nát hai mươi tám trại của Hồ Động Đình này thành đất bằng và bắt Gia Cát Quỳnh Anh phải ngoan ngoãn nghe lời, chịu vào khuôn phép đây chứ! Còn lão nhì thì không dám nói to nửa lời, thực là hổ thẹn với người đời quá.

Đại hán ngồi bên phía bắc không tức giận chút nào, chỉ cười the the đáp :

- Lão đại đừng có trách đệ như thế. Đôi mắt của lão có đui đâu, con Xảo Vân so sánh với Gia Cát Quỳnh Anh sao được? Một đằng là hoa tàn nhị rửa, một người là cân quốc anh thư. Khi nào đệ lại đại đột liều thân với một kẻ đã không còn trinh tiết như thế? Nếu đệ là Bùi Thiên Vân thì đệ còn độc ác gấp mười y. vì Gia Cát Quỳnh Anh xinh đẹp như hoa nở, ai trông thấy cũng phải yêu... đôi chân ba tác...

Y càng nói càng giờ trò hạ lưu ra, thực khó nghe vô cùng. Tất cả tứ khách đều bắt mồm, nhưng không ai dám can thiệp chúng.

Thư sinh cũng không chịu nhịn được, khẽ nhúng ngón tay trở vào trong chén rượu, đang định búng thì bỗng nghe có tiếng nói rất lạnh lùng và nhỏ như tiếng muỗi kêu thốt ra từ trong đám đông như sau :

- Hừ chết đến nơi mà còn dám ăn nói vô lễ đến như thế. Người không tự thấy xấu hổ nhưng lão phu đã không sao chịu nhịn được rồi.

Tiếng nói ấy tuy nhỏ nhưng tất cả tứ khách đều nghe thấy rõ mồn một.

Thư sinh hơi ngạc nhiên vội đưa mắt liếc nhìn hai ông già nọ.

Bốn đại hán áo gấm nghe nói liền biến sắc mặt, vội nín lời đưa mắt hung ác nhìn thẳng vào mặt hai ông già nọ.

Hiển nhiên bốn đại hán ấy cũng là những người có võ công khá cao siêu và chúng đã nghe ra tiếng nói đó thốt ra từ cái bàn của hai ông già rồi. Ngờ đâu, hai ông già nọ vẫn bình tĩnh ăn nhậu như thường.

Bốn tên đại hán áo gấm đều ngạc nhiên và hồ nghi vô cùng. Tên đại hán lên tiếng nói vừa rồi liền cười khẩy nói :

- Mỗ tưởng là vị cao nhân nào không ngờ lại là quân chuột nhắt, rụt đầu rụt cổ, không dám ngẩng đầu lên nhìn người. Chúng ta không bao giờ thèm chấp nhắt những kẻ hèn nhát như thế. Lão đại, anh em lại tiếp tục ăn nhậu...

Y chưa nói dứt, tiếng kêu như tiếng muỗi lại nổi lên tiếp :

- Quân chó má mù quáng có khác. Lão phu vẫn ngồi yên đây mà ngươi không trông thấy còn trách cứ ai? Nếu không phải tính nết của lão phu đã thay đổi và bạn thân khuyên bảo thì các ngươi đã bị đánh rụng răng rồi, đâu còn được ăn nói ngông cuồng như thế này nữa.

Tất cả tũ khách nghe rất rõ, nhưng không ai biết đó là lời của ai nói? Còn hai ông già nọ vẫn thung thủng ăn nhậu như thường.

Bốn đại hán áo gấm kia càng tức giận thêm, tám con mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt của hai ông già kia hoài. Rồi đại hán lên tiếng nói vừa rồi đã hung hăng bước tới gần bàn của hai ông già. Mọi người thấy thế biết thế nào cũng có một trận đấu khủng khiếp xảy ra nên những người nhút nhát vội trả liễn rút lui ngay. Chỉ trong nháy mắt, trong lầu còn lại chừng hai ba thành người là vẫn ngồi yên để xem thôi.

Tên phở cây hoảng sợ đến mất hết hồn vía, nhưng y không dám lại gần khuyên ngăn.

Hai ông già vẫn bình tĩnh như thường, cứ tiếp tục ăn nhậu và hình như không trông thấy đại hán kia đang đi tới vậy.

Đại hán nọ đi tới gần bàn của hai ông già, trầm giọng hỏi :

- Tài trấn tĩnh với tài già bộ của hai vị khéo léo lắm, nhưng tiếc thay lại gặp phải bốn anh em mỗ. Đã có gan gây sự sao lại cứ rút đầu rút cổ như thế làm chi? Quý tính đại danh là gì?

Hai ông già làm như không nghe thấy nên không thèm ngừng đầu lên nhìn. Đại hán nọ càng tức giận thêm, đang định nổi khùng thì ông già ngồi phía đông đã cau mày lại lầm bầm nói :

- Con nhặng hôi thối khá ó thực, xua đuổi nó hai lần rồi mà nó vẫn không chịu đi.

Lão nhị đã lâu anh em chúng ta không sát sinh rồi, đừng giết nó làm chi, cứ đuổi nói đi là xong.

Thư sinh nghe thấy thế không sao nhịn được cười.

Đại hán nọ bỗng cười ha hả nói :

- Lão câu, xem ngươi có còn mồm nói láo nữa không?

Y vừa nói vừa giơ bàn tay hộ pháp lên, nhắm mắt ông già kia tát luôn. Y ra tay đã nhanh, hai người lại gần nhau, ai cũng yên trí ông già thế nào cũng bị đánh trúng chứ không sai?

Nhưng ông già ấy vẫn cứ ngồi yên làm như không trông thấy gì cả, các tũ khách thấy thế rất kinh ngạc thất thanh la lớn.

Các tũ khách còn chưa kịp kêu la thì lại nghe thấy tiếng người nói :

- Trước mặt lão phu khi nào cho phép ngươi làm càn như vậy.

Ông già ngồi bên phía Tây nói như vậy liền vung tay lên chụp lấy cổ tay của đại hán nọ rồi nhẹ nhàng hất một cái.

Mọi người nghe thấy đại hán ấy kêu hự một tiếng, thân hình to lớn của y đã bay ngay trở về phía sau và ngã ngồi ngay xuống chỗ ghé của y một cách rất khéo léo, về mặt của y không còn hung hăng như trước nữa mà thay bằng một vẻ kính hãi, giận dữ. Sắc mặt của y lúc trắng lúc đỏ và cứ trở mắt lên nhìn thôi chứ không dám tiến lên nữa.

Còn ba tên đại hán kia thấy thế giận dữ thét lên một tiếng cùng nhảy lại chỗ bàn của hai ông già tấn công luôn.

Thấy chương lực của bọn chúng rất oai mãnh, hai ông già nọ không dám coi thường, song song cùng đứng dậy, giơ bốn chưởng lên cùng chống đỡ.

Bùng một tiếng thật lớn, bàn ghế bát đĩa bay tứ tung. Ba đại hán lão đảo này cái còn hai ông già cũng bị đẩy lui một bước, mặt cũng phải biến sắc.

Đại hán đứng giữa ngừng mặt lên cười như điên khùng, hai mắt lộ hung quang nhìn thẳng vào hai ông già mà lớn tiếng hỏi :

- Quân mỗ tưởng hai vị tài ba như thế nào mà dám gây hấn với Trung Điền tứ lang này, không ngờ tài ba của hai vị chỉ có thể thôi khiến người ta mới thất vọng lắm. Có phải hai vị tới đây trợ giúp lão già Gia Cát Ngọc ở Động Đình nhị thập bát trại phải không?

Trung Điền tứ lang đều có võ công quái dị, tiếng ác của chúng khét tiếng xa gần.

Người trong võ lâm của bốn tỉnh miền bắc hẳn nghe tên của chúng là phải hãi sợ rồi.

Hai ông già áo xám thấy bọn đại hán tự xưng là Trung Điền tứ lang cũng phải giật mình đến thót một cái. Ông già đứng bên trái nhanh nhẩu đỡ lời :

- Lão phu tưởng ai mà lại có công lực liên tay đẩy lui được anh em lão phu như thế, thì ra là bốn vị ở Trung Điền. Thật nghe danh không bằng mắt thấy. Phải, anh em lão phu đến đây để trợ giúp bạn già sinh tử đây.

Đại hán đứng giữa cười khẩy một tiếng, mặt lộ vẻ khinh khinh và hỏi tiếp :

- Lão Gia Cát sành mắt lắm, xin thứ lỗi Quân Thiên Phong này hơi kém mắt, không nhận ra được hai vị là ai? Xưng hô như thế nào?

Ông già bên trái lạnh lùng đáp :

- Không dám! Lão phu Chung Dật, vị này là nghĩa đệ của lão, Tôn Lăng.

Đại hán đứng giữa ngăn người ra giấy lát mới tiếng cười và nói tiếp :

- Quân Thiên Phong chúng tôi mộ danh Hoàng Sơn song nghĩa đã lâu, chỉ hận không có cơ hội làm quen. Lúc này nơi đây được chiêm ngưỡng phong thái, thực anh em mỡ hân hạnh biết bao...

Nói tới đó, y liếc nhìn Hoàng Sơn song nghĩa một cái lại nói tiếp :

- Đồi bên đã trở nên đối lập rồi, tại hạ khuyên hai vị khỏi cần phải tốn công đi hồ Động Đình giúp sức làm chi nữa. Đàng nào cũng không thoát khỏi cái chết thì chi bằng trao ngay tính mạng cho anh em mỡ ở đây có hơn không? Hai vị nghĩ sao?

Vì không chịu được thái độ ngông cuồng của bọn chúng, anh em song nghĩa mới phải ra mặt can thiệp, không ngờ đối phương lại là Trung Điền tứ lang độc bá một phương. Tuy hai người tự biết công lực của mình còn kém đối phương bốn người một mức và cũng biết vừa rồi tại Nhị Lang Triệu Tiểu Thiên sơ ý khinh địch mới bị mình đánh bại một cách dễ dàng như thế, nhưng Song Nghĩa cũng là người nổi danh lâu năm khi nào lại chịu tỏ vẻ lép vế như thế được.

Cho nên Đại Lang Quân Thiên Phong vừa nói dứt lão nhị của Song Nghĩa Tôn Lăng đã trợn ngược đôi lông mày lên quát lớn :

- Các hạ nhanh nhẩu lắm, khiến người ta rất chịu phục, nhưng Quân Thiên Phong, ngươi cảm thấy ăn nói như thế là quá ngông cuồng hay sao? Một hai chưởng làm sao mà phân thắng bại được? Bây giờ mèo nào cắn mỉu nào vẫn chưa biết. Với tài ba của Trung Điền tứ lang mà đòi lấy được đầu lâu của anh em lão phu ư? Hà hà...

Thiên Phong cười khẩy nói tiếp :

- Ngông cuồng hay không lát nữa bạn sẽ biết liền, hà tất phải tốn công nói nhiều làm gì? Tuy Thiên Phong này không dám nói khoát ở trước mặt hai vị, nhưng cũng không phải là tự phụ, quả thực anh em mỡ muốn lấy đầu lâu của hai vị dễ như trở bàn tay.

Tôn Lăng bỗng lớn tiếng cười ha hả và đỡ lời :

- Hay! Hay! Hay! Lão phu muốn lãnh giáo xem Trung Điền tứ lang tái xuất hiện võ lâm thị gì? Hãy đỡ thế chưởng này của lão phu đã.

Nói xong, y giờ chưởng lên tấn công luôn.

Thiên Phong cười the the nói tiếp :

- Có lẽ lão họ Tôn muốn chóng chết hơn chắc!

Y vừa nói vừa ngấm ngấm vận tám thành công lực lên và sử dụng pho Âm Sát chưởng đã tu luyện mấy năm nay dồn vào bàn tay giờ lên chống đỡ.

Âm Sát chưởng lực độc ác lắm, hề bị chưởng phong của y quét trúng, bề ngoài không bị thương tích gì hết nhưng ngũ tạng lục phủ thể nào cũng thối nát dần mà chết. Tôn Lăng làm sao biết rõ được như thế.

Nhưng Thiên Phong vừa đỡ chưởng lực ra thì bỗng thấy Khúc Trì Huyết ở cánh tay phải như bị kiến đốt, vừa đau vừa tê tái nên chỉ dồn ra được bốn thành kinh lực thôi. Y kinh hãi vô cùng, nếu tránh né thì mất hết tên tuổi, và định thâu tay lại dùng tả chưởng chống đỡ nhưng đã muộn rồi.

Sau một tiếng kêu bùng, Tôn Lăng vẫn điềm nhiên đứng yên không hề lui nửa bước, còn Thiên Phong bị đẩy lui năm sáu bước và khí huyết rạo rực.

Sự biến hóa đột ngột như vậy, không những Hoàng Sơn song nghĩa thắc mắc không hiểu mà cả ba người anh em của Thiên Phong cũng cả kinh không hiểu tại sao nốt?

Thiên Phong vừa kinh hãi vừa tức giận, vội vận khí thử xem thì thấy các huyết đạo đều như thường mới yên tâm, nhưng trong lòng rất ngạc nhiên và đang tìm hiểu xem tại sao lại có chuyện như thế thì đã nghe thấy Tôn Lăng lớn tiếng cười và nói :

- Tôn Lăng ta tưởng Trung Điền tứ lang tái xuất hiện võ lâm có võ công kinh người như thế nào, không ngờ các ngươi ẩn núp ở trong thâm sơn lâu như thế mà lại chịu không nổi một cái đánh như vậy. Lão phu cảm thấy thất vọng quá. Quân Thiên Phong, với tài ba đuổi gà như của ngươi mà cũng đòi giết nổi anh em lão phu hay sao?

Thực là người si nói chuyện mơ, thế mà còn nói khoác hoài?

Trung Điền tứ lang tức giận đến nổi lồng ngực được. Nhị, Tam và Tứ Lang đang định ra tay tấn công thì Thiên Phong đã cười khẩy một tiếng và đáp :

- Lão già họ Tôn kia, người đừng có đắc chí tự phụ như thế vội, có giỏi thì đỡ thử chương thứ hai này của mỗ xem sao?

Ngờ đâu, y vừa giơ tay lên, nơi Khúc Trì huyết lại bị tê tái như trước, không những vậy mà còn không giơ tay lên được nữa, như vậy y không hoảng sợ sao được? Nhưng lần này y đã khôn ngoan, không cần nghĩ đến tên tuổi mà chỉ cần thoát chết trước, cho nên y vừa thấy Tôn Lăng tấn công tới, vội tránh ngay sang một bên.

Tôn Lăng cũng ngăn người ra, thủ chương lại, còn Thiên Phong thì giận dữ đưa mắt nhìn xung quanh quát hỏi :

- Vị cô nương nào hai lần ra tay chỉ giáo thế? Có thể ra mặt để Quân mỗ tiếp kiến không?

Thấy y nói như thế, Hoàng Sơn song nghĩa với Nhị, Tam, Tứ Lang mới vỡ lẽ, ai nấy đều giật mình kinh hãi, mười con mắt vội nhìn quanh để tìm kiếm xem là ai?

Lúc ấy trong tửu điểm không còn mấy khách, người ngồi gần nhất là thư sinh áo trắng, trông như đau nặng mới khỏi, y cũng như các tửu khách khác, đang trở mặt lên nhìn Song nghĩa với Tứ lang.

Tất nhiên câu hỏi ấy của Thiên Phong không khác gì như đá chìm xuống đáy biển, không có một chút hồi âm nào cả.

Nhưng lão Đại của Hoàng Sơn song nghĩa đã ngầm ngầm lưu ý tới thư sinh kia vì y ngẫu nhiên thấy thư sinh vừa rồi đã có búng hai lần ngón tay, và lúc ấy là lúc Thiên Phong đưa ra chương. Nhưng theo mắt y nhận thấy thì thư sinh đó là người rất tầm thường, hai mắt lơ đãng, người ẻo là yếu ớt, không giống người biết võ chút nào thì làm sao mà có võ công tuyệt thế được? Nên vị đệ nhất cao thủ ấy cũng phải thắc mắc vô cùng.

Bất cứ Chung Dật nghi ngờ có chính xác hay không nhưng người trong bóng tối ra tay cách không điểm huyết như vậy cũng đủ làm cho Hoàng Sơn song nghĩa với Trung Điền tứ lang đã kinh hoàng đến mất hết hồn vía rồi, vì công lực tài ba như thế chỉ có Vũ nội kỳ nhân chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người mới có được như thế thôi, còn các người đương kim chương môn của các đại môn phái cũng không sao có được tài ba như vậy.

Một lát sau vẫn không thấy gì hết, Thiên Phong lại tưởng mình ngẫu nhiên bị như thế thôi, chứ sự thực không có ai đã ra tay tấn công mình đâu, vì vậy y mới yên tâm vội rút khí giới ra cười the thé, lại xông lên tấn công Song nghĩa tiếp.

Hoàng Sơn song nghĩa công lực vốn dĩ kém hơn người một mức và lại không đem theo khí giới, nay bỗng thấy đối phương ra tay tấn công một cách đột ngột không lên tiếng báo động trước, vì vậy hai người liền quát mắng :

- Quân hèn nhát vô sỉ!

Hai người lại nghiêng răng mím môi giờ chương lên để định chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 62: Chấn động võ lâm

Đột nhiên có một tiếng cười rất lạnh lùng rót vào tai các người, tiếp theo đó có tiếng cười nói rằng :

- Những quân vô sỉ, có lẽ các người chưa bị chìm xuống dưới sông Hoàng Hà thì chưa biết chết là gì?

Tiếng nói ấy vừa dứt thì Trung Điền tứ lang cảm thấy cổ tay phải nặng như nghìn cân đè xuống, xương đau nhức như bị gày, tiếp theo đó có một kinh lực rất mạnh lần át tới, khi đến gần, kinh lực ấy lại biến thành một sức hút rất mạnh nên bốn môn khí giới của chúng đều bị rời khỏi tay bay đi mất.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu “coong coong”, bốn thanh trường kiếm của chúng đều cắm cả vào mặt bàn của thư sinh nọ.

Lúc bây giờ Tứ lang với Song nghĩa mới vỡ lẽ và cùng giật mình hoảng sợ khôn tả vì bọn họ đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm mà bây giờ người ta ra tay như thế nào cũng không thấy rõ. Tất nhiên không thể nào biết được đó là công lực gì?

Trong sáu người đó, riêng chỉ có Chung Dật là để ý nhìn rồi y thấy thư sinh giơ tay phải lên khẽ phát một cái rất nhẹ nhàng, có thể thôi.

Lúc ấy Trung Điền tứ lang mặt nhăn nhó, tay trái ôm khuỷu tay phải kêu đau luôn mồm.

Còn anh em Song nghĩa đứng ngăn người ra nhìn và buông tay xuống.

Ngoài sáu người ấy ra còn một số tửu khách khác đều nhìn cả vào mặt của thư sinh, nhưng thư sinh ấy vẫn ung dung cầm chén lên uống, làm như không có chuyện gì xảy ra vậy. Càng thế, những người nọ lại càng kinh ngạc thêm.

Thư sinh áo trắng uống cạn chén rượu mới ngừng đầu lên nhìn các người, cười khi một tiếng và khẽ đặt chén rượu xuống bàn. Thanh kiếm thứ nhất ở trước mặt chàng ta đột nhiên bắn tung lên, chàng giơ hữu chương lên hất thẳng một cái, trường kiếm đã bắn thẳng lên nóc nhà kêu phập một tiếng, thanh kiếm đã cắm ngập cán vào sà nhà rồi.

Tiếp theo đó lại có ba tiếng kêu như thế nữa, ba thanh kiếm sau cũng lần lượt bắn cả lên và cũng cắm sâu vào trong sà nhà hết.

Mọi người thấy thế càng kinh hãi thêm. Thư sinh đưa mắt nhìn Trung Điền tứ lang cười khẩy và nói :

- Đây chỉ là trừng trị qua loa cho các người biết để khỏi còn có tính kiêu ngạo và hung ác như thế nữa. Đối với các người bọn tiểu xúc, ta không muốn nhờ bàn tay. Nếu các người muốn lấy lại khí giới thì cứ việc lấy đi, nhưng ta phải nói cho các người biết trước, mấy thanh kiếm ở trên đó đã biến thành những khúc sắt vụn. Nếu không tin các người cứ thử lấy xuống xem.

Trung Điền tứ lang đầu dám nhảy lên lấy kiếm xuống nữa, chỉ hoảng sợ đến biến sắc mặt và ngơ ngác nhìn nhau thôi.

Thư sinh áo trắng tùm tùm cười và nói tiếp :

- Nếu các người khôn ngoan biết điều thì mau lên đường ngay đi.

Bản tính của Tứ lang vẫn hung tàn kiêu ngạo, nên chúng chỉ hơi trần trừ một chút, rồi Thiên Phong đã đột nhiên chấp tay chào và nói :

- Anh em Quân Thiên Phong này có mắt mà không có người, không biết các hạ là cao nhân và thần công rất cái thế, khiến ai cũng phải kính phục. cổ nhân vẫn thường nói: “Không đánh nhau thì không sao quen biết nhau được”. Vậy chẳng hay quý tính đại danh của các hạ là gì?

Thư sinh áo trắng bỗng tròn xoe đôi mắt lên, lạnh lùng đáp :

- Mỗ đã không sao chịu nhẹn được nữa. Với Trung Điền tứ lang các người còn chưa xứng hỏi tên họ của mỗ. Nhân lúc mỗ hãy còn dịu tính, biết điều thì mau bước ngay đi.

Trung Điền tứ lang thấy đôi mắt rất lạnh lùng của đối phương đã giật mình đến thót một cái rồi đầu còn dám nói thêm nữa, nên vừa nghe thấy câu cuối cùng của đối phương chúng đã chạy mất dạng ngay.

Bạch y thư sinh cười khẩy một tiếng rồi lại nâng chén uống như thường, hình như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Hoàng Sơn Song Nghĩa vội tiến lên, chấp tay vái chào và đồng thanh nói :

- Hoàng Sơn Chung Dật với Tôn Lăng đa tạ thiếu hiệp đã ra tay trợ giúp cho.

Thư sinh áo trắng vội đứng dậy đáp lễ và trả lời rằng :

- Đi đường thấy sự bất bình rút đao tương trợ đó là thiên chức của người võ lâm chúng ta. Bọn tà ác gian giảo ai ai cũng có quyền diệt trừ, hai vị hà tất phải nhắc nhở đến hai chữ cảm ơn như thế làm chi. Hai vị đã vì bạn mà sốt sắng, không quản ngại đường xá xa xôi đến đây trợ giúp, không nghĩ đến sự an nguy của bốn thân, đó mới là sự đáng quý đáng mến.

Chung Dật lại hỏi :

- Xin thiếu hiệp cho biết quý tính đại danh để tiện xưng hô?

Thư sinh áo trắng hơi trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Tại hạ là Phạm Tĩnh Nhân.

Chung Dật hơi ngạc nhiên và nghĩ bụng :

Người này có công lực cái thế như vậy, tại sao tên tuổi của y lại không nghe thấy ai nói tới?

Nghĩ tới đó, y bỗng thờ dài một tiếng, nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Thì ra là Phạm thiếu hiệp. Nói ra thì anh em lão phu rất lấy làm hồ thẹn và lo âu. Có ngờ đâu lão đại ca của chúng tôi Gia Cát Ngọc Anh, Trại chủ của 28 trại ở Động Đình này đã nổi danh mấy chục năm như thế mà bây giờ tên tuổi lại bị hủy ở trong tay người con gái cung. Bùi Thiên Vân, Bảo chủ của Long Hồ bảo ở Mân Đông thêm thường cơ nghiệp ở Động Đình này đã lâu, lần này nhân cơ hội diệt nữ của lão phu thoát hôn mà gửi thiệp đi mời các cao thủ của hắc đạo, tổ chức Động Đình đại hội, định cướp giật cơ nghiệp của Gia Cát lão ca đã xây dựng mấy chục năm nay và y còn định uy hiếp hiền đệ nữ của Gia Cát lão ca. nhưng tiếc thay anh em lão phu bất tài, chỉ e không đủ sức giúp được Gc lão ca. tuy vậy, anh em lão phu vẫn phải liều thân thí mạng, mong giúp được lão ca chút nào hay chút ấy, dù có phải hy sinh hai cái mạng già này cũng chấp nhận.

Phạm Tĩnh Nhân ngẫm nghĩ giây lát, hỏi tiếp :

- Hai cụ có biết Bùi Thiên Vân đã mời những cao thủ nào của hắc đạo không?

Tôn Lăng đáp :

- Anh em lão phu cũng không biết rõ, chỉ biết Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi Lê Hạo với mấy nhân vật thần bí đã sắp tới hồ Động Đình này rồi.

Tĩnh Nhân kêu ồ một tiếng, hỏi tiếp :

- Thế ra Thiên Vân có mời cả Lê Hạo đấy! Thế còn bên Gia Cát trại chủ có những ai?

Tôn Lăng gượng cười đáp :

- Gia Cát lão gia không muốn các bạn vì mình mà mạo hiểm cho nên không hề mời một ai hết. Nhưng bọn anh em chúng tôi hay biết chuyện này khi nào lại ngồi yên mà không chạy đến tận chút hơi sức mọn? Không phải lão phu khen ngợi mà làm giảm mất oai phong của mình, đối phương chỉ có một Âm Sơn Nhân Đồ cũng đủ làm cho người khó đối phó rồi.

Tĩnh Nhân tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Tại hạ có quen Gia Cát thiếu trại chủ, nay lại nhận thấy cao nghĩa của hai cụ nên đến lúc đó cũng muốn tới giúp một tay. Nhưng không biết Động Đình đại hội cử hành vào ngày nào?

Hoàng Sơn Song Nghĩa nghe cả mừng, nghiêm nghị đáp :

- Thật là Động Đình nhị thập bát trại rất có phước. Anh em lão phu rất lấy làm hân hạnh. Còn năm ngày nữa mới tới ngày đại hội ở Động Đình. Ôn lớn không dám nói tạ, xin thiếu hiệp hãy nhận một lạy của anh em lão phu trước.

Nói xong hai người định quỳ xuống vái lạy, Tĩnh Nhân thấy thế vội xua tay và nói :

- So sánh với cao nghĩa của hai cụ thì tại hạ rất lấy làm hổ thẹn. Xin hai cụ đừng làm cho tại hạ giảm phước nữa.

Nói xong chàng ta chỉ khẽ phẩy tay một cái, Hoàng Sơn Song Nghĩa đã cảm thấy một nhu kinh dồn tới khiến hai người không sao vái lạy được. Hai người đành phải thôi và nhìn Tĩnh Nhân với giọng cảm động nói tiếp :

- Tài ba của thiếu hiệp thật không kém gì người trời. Anh em lão phu từ nhỏ đến giờ chưa thấy ai lại có công lực cao siêu đến như thế. Bốn ngày sau xin thiếu hiệp thế nào cũng giáng lâm Động Đình. Bằng không các anh hào của bạch đạo...

Tĩnh Nhân đột nhiên cười và đỡ lời :

- Xin hai cụ cứ yên tâm. Tĩnh Nhân tôi đã nói là phải thi hành. Nhưng hiện giờ còn có việc cần, không tiện đi theo hai vị, mong hai vị chuyển cáo với Gia Cát thiếu trại chủ cứ yên tâm ngênh chiến, nếu đến ngày hôm đó tại hạ không tới được thế nào cũng nhờ người khác đến giúp. Thôi, xin cáo từ.

Nói xong, chàng chấp tay vái một vái và thuận tay vút một hạt châu xuống mặt bàn rồi quay người đi ra khỏi khách điểm luôn.

Hoàng Sơn Song Nghĩa thở dài một tiếng nữa mới hân hoan đi hồ Động Đình ngay.

Động Đình đại hội không những chấn động võ lâm mà còn chấn động cả các nơi hẻo lánh. Tuy có rất nhiều nhân vật trong võ lâm lần lượt tới Động Đình nhưng mục đích không chắc đã giống nhau.

Hãy nói hai mỹ nhân tuyệt sắc ẩn cư trên đỉnh núi Võ Di, hôm đó nàng áo trắng bỗng lên tiếng nói :

- Câu chuyện của chúng ta đoán sắp tới nơi rồi, nhưng nó tới hơi sớm một chút khiến võ lâm đang bình tĩnh lại nổi sóng, thực là ý trời có khác. Suong muội bảo chúng ta có nên đi ngay không?

Mỹ nữ áo đen đáp :

- Nên lắm, nhưng tiểu muội vẫn còn e dè một chút.

- Ngươi tỷ biết rồi, nếu ngươi đoán không sai thì phen này các đại môn phái thế nào cũng phái rất nhiều cao thủ đi dự, vì họ đoán chắc trong đại hội Động Đình thế nào cũng tìm kiếm được đôi chút manh mối, chưa biết chừng còn đầu hoạch rất nhiều kết quả là khác. Đồng thời thế nào họ cũng nhận định chị em chúng ta sẽ có mặt tại đó, như vậy có phải họ lại còn tìm thấy cả nhân chứng là hiền muội đây không? Ngoài những vấn đề đó, hiền muội còn ngại không biết anh em họ Gia Cát có chịu nhận sự giúp đỡ của chúng ta không phải không?

Nàng áo đen gật đầu đáp :

- Vâng, tiểu muội có ngại như thế thực!

- Hai vấn đề ấy Suong muội khỏi cần phải lo ngại một vấn đề nào hết. Thứ nhất chúng ta có thể tùy cơ ứng biến, ngươi tỷ không tin chị em mình địch không nổi chúng

Thứ hai nhân lúc này chúng ta có thể gần gũi được người mà được mọi người cùng kính mến nhất. Hơn nữa, dù sao chúng ta cũng phải đi vì chúng ta còn muốn cứu vãn hậu quả của việc này với cục diện của Đái Vân sơn trang. Đồng thời chúng ta có thể giúp các đại môn phái một tay. Nếu ngu tỳ đoán không sai thì mấy tên già đáng chết kia với bọn Nam Hoang lục hung thể nào cũng có xen lẫn ở trong đám đông.

- Thế chúng ta bao giờ mới bắt đầu lên đường?

- Còn bốn ngày nữa, chúng ta phải nên chuẩn bị sẵn sàng đi.

Thế rồi hai nàng phi thân vào trong đám sương mù đi mất dạng.

* * * * *

Trong một sơn cốc rất kín đáo ở trên một dãy núi không mấy người dám lui tới, trên một tảng đá lớn ở giữa sơn cốc đang có bốn ông già mặc áo bào đang ngồi chuyện trò với nhau.

- Lão Tứ, trò vui đã sắp tới rồi, chả hay lão nghĩ sao?

- Khỏi cần phải hỏi, việc này là do chúng ta mong muốn mãi mà cũng không có, bây giờ mới có dịp may tới, chúng ta phải cảm ơn Bùi Thiên Vân mới phải.

- Vết thương của lão tứ với lão nhị..

- Hừ, chữa đúng một năm, bây giờ mới khỏi..

- Lão tứ, đừng có coi thường một việc như thế, phải biết chúng ta đi sai một nước cờ cũng không được. Pho Lan Hoa chỉ của con nhãi đã được hết chân truyền của mẹ tú bà rồi, nếu..

- Còn nếu gì nữa, nếu đệ đoán không sai thì đại hội Động Đình này không riêng gì hai con nhãi tới dự mà cả các đại môn phái thế nào cũng phải rất nhiều cao thủ tới đó, chẳng hay các vị có dám đi không?

- Lão tứ đừng có nói khích lới này nữa, chúng ta kết nghĩa với nhau mấy chục năm rồi, có bao giờ lão tứ thấy mỡ sệt ai không? Nay chỉ vì đối thủ quá mạnh, bắt buộc chúng ta phải cẩn thận đấy thôi.

- Tư Đồ Sương lánh mặt các đại môn phái còn không kịp nên mỡ không tin..

- Lão nhị càng nói càng tỏ ra nhút nhát. Lão nói rất phải, người ta đã sớm xếp đặt cả rồi mà chúng ta cũng phải đi ngay, không nên nghĩ gì đến chuyện đối thủ mạnh như thế nào.

- Lão tứ cứ nhất định đòi đi dự cuộc vui phải không?

- Các người không đi thì một mình mỡ đi, đây là dịp may hiếm có của trời ban cho, khi nào chúng ta lại chịu bỏ lỡ.

- Hừ! Lão tứ hà tất phải thế. Lão không muốn bỏ lỡ dịp may này chả lẽ các anh em lại muốn bỏ lỡ hay sao? Chúng ta định lên đường lúc nào?

- Ngay bây giờ!

- Ngay bây giờ ư?

- Hà tất phải nói nhiều, không đi bây giờ chẳng lẽ lại chờ lúc khác hay sao?

Thế rồi bốn người cười ha hả cùng đứng dậy đi mất dạng ngay.

* * * * *

Trên núi Tung Sơn đang có mấy người phi xuống, đó là chủ trì của Đạt Ma viện, hai vị Tiếp dẫn với bốn Tôn giả.

Trên núi Võ Đang người ta cũng thấy có mấy đạo sĩ đang xuống núi. Đó là chủ trì của Tổ Sư điện, Thất tử và Song thần kiếm.

Núi Nga Mi cũng có ba ông già đi xuống.

Núi Hoa Sơn có ba đạo sĩ là Tam chân xuống núi.

Núi Cống Lai thì có Tam hạt, Ngũ ung được lệnh hạ sơn.

Người mà lên đường chậm nhất là Vi Hiểu Lam với Tuyết Sơn nhị lão của Đái Vân sơn trang.

* * * * *

Tổng trại của Động Đình nhị thập bát trại xây ở trước Quân Sơn, mặt hướng ra hồ, lưng tựa núi, nhà lớn nhà nhỏ có tới mấy trăm nóc, khí thế rất hùng vĩ.

Trong Tổng trại có đình đài lầu các, vườn hoa núi giả, ao sen chiếm một mảnh đất rất lớn, từ chân núi ở phía Tây cho tới chân núi bên phía Đông.

Ban ngày ở trong những bụi cây rậm rạp như rừng thỉnh thoảng người ta vẫn có thể trông thấy hình bóng của những lầu các nguy nga như ẩn hiện nhưng đến đêm, nhất là những đêm trăng ở đằng xa nhìn vào tổng trại người ta cứ tưởng tượng đó là Ngân Hà của trần gian.

Đêm hôm đó, ánh sáng đèn vẫn chói lọi như cũ, nhưng không bằng mọi ngày.

Chỉ có nơi chính giữa thì lại đặc biệt sáng hơn ngày thường thôi. Nơi đó chính là đại sảnh của tổng trại, trên trần có treo mười sáu ngọn đèn cung đăng thực lớn làm bằng pha lê nên ánh sáng của những ngọn đèn ấy chiếu ra làm lóa mắt mọi người và chiếu đi thực xa.

Dưới mười sáu ngọn cung đăng bằng pha lê đó ánh sáng tỏ như ban ngày vậy và đang có một già và hai nam hai nữ ngồi chuyện trò với nhau, người nào người nấy đều cau mày rầu rĩ.

Người ngồi trên ghế Thái Sur ở nơi chính giữa là một ông già râu tóc bạc phơ, mặt mũi rất phương phi, hai mắt như hai ngọn đèn tỏ, không giận mà oai, trông vẻ mặt hiền từ có xen lẫn vẻ oai nghiêm. Ông ấy chính là Gia Cát Ngọc, Lão trại chủ của Động Đình nhị thập bát trại, người đã oai trấn võ lâm lâu năm.

Tả hữu hai bên của Gia Cát Ngọc cũng có hai cái ghế Thái Sur, hai người ngồi ở hai cái ghế đó là một nam một nữ. Người nam là Thần Mộc Kim Cương Gia Cát Đờm, Thiếu trại chủ của Động Đình nhị thập bát trại. Nữ chính là Ngọc Diện La Sát Gia Cát Quỳnh Anh, con gái của Gia Cát Ngọc.

Không khí trong đại sảnh rất nặng nề, không kém gì tâm sự của cha con vị Trại chủ ấy.

Một lát sau Gia Cát Ngọc bỗng thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn con gái định trách mắng nhưng lại không nỡ, chỉ khẽ lắc đầu một cái rồi lại ngồi yên.

Gia Cát Đờm từ từ ngừng đầu lên nhìn cha mình, cũng có vẻ không yên :

- Thưa cha, việc đã như vậy cha cũng đừng có trách nhị muội nữa, nhị muội có nỗi khổ tâm riêng và tính nết của Vân biểu đệ như thế nào cha cũng biết rõ. Cha thử nghĩ xem, nếu nhị muội mà lấy Vân biểu đệ thì cuộc đời sung sướng làm sao được.

Theo sự nhận xét của con thì biểu đệ thực không xứng làm em rể của con.

Gia Cát Quỳnh Anh thấy Gia Cát Đờm nói như thế ngừng đầu lên nhìn người anh tỏ vẻ rất cảm ơn rồi lại cúi đầu xuống. Gia Cát Ngọc lắc đầu thở dài đáp :

- Việc này cha đã biết rõ hết. Phải, Quỳnh Anh có nỗi khổ tâm riêng, nhưng các con cũng nên biết cha cũng có nỗi khổ tâm của cha. Nói tóm lại, mọi sự đều do xưa kia không nên đính hôn ngay từ lúc hai đứa nhỏ chưa ra đời. Vì có sự ràng buộc ấy mới có chuyện ngày nay. Hai con bảo cha biết nói năng làm sao với thiên hạ vô lâm.

Cha không tiếc gì cơ nghiệp đã xây dựng hàng trăm năm này, nhưng hai con phải biết vì việc này không sao tránh khỏi một trận mưa máu gió tanh, và sẽ có rất nhiều người vô tội bị toi mạng. Tuy các người đó không phải do tay chúng ta giết chết nhưng cũng vì chúng ta mà nên. Các con thử nghĩ xem có thể nhẫn tâm trông thấy họ chết như thế không?

Gia Cát Đờm cúi đầu không dám nói gì.

Quỳnh Anh bỗng ngừng đầu lên, mắt đã đầm lệ, xéch ngược đôi lông mày liễu lên đỡ lời :

- Xin cha đừng nói nữa, việc này do con mà nên hết, trăm tội đều tập trung vào người con. Nếu việc này không giải quyết nổi con đành nhận lời anh ấy, nhưng con nói trước, trong ngày thành hôn thế nào con cũng giết chết anh ấy rồi con sẽ tự tử sau.

Gia Cát Ngọc thấy con gái cung nói như vậy ông ta biết con gái mình ương ngạnh lắm, xưa nay vì nuông chiều quen đi rồi nên đối xử với ai cũng vậy, bất chấp hậu quả, vì thế mà ông ta vừa nghe xong lời nói chiêu Quỳnh Anh đã giật mình đến thót một cái, định trách mắng nhưng lại không nỡ nên chỉ trợn trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt con gái cung lộ vẻ bất đắc dĩ mà khuyên bảo rằng :

- Tính nết của con vẫn không sao sửa đổi được tí nào. Đến giờ phút này mà con vẫn còn nói buông như thế. Cha chả nói rồi là gì, tất cả mọi sự đều do cha không nên nhận lời đính hôn từ lúc con còn chưa lọt lòng! Cha thương con còn hơn cả tính mạng của bản thân, khi nào cha lại chịu để cho con phải khổ sở điều đứng. Bây giờ cha đã biết rõ việc gì cũng vậy, không thể nào cưỡng ép được. Việc đã trót rồi, cha cũng không buồn lòng nữa, chỉ trách Thiên Vân nó quá đáng, không nghĩ gì đến tình họ hàng bà con. Hà!

Gia Cát Quỳnh Anh nghe thấy người cha nói như vậy không sao cảm lòng được, chỉ gục đầu xuống khóc sụt sướt thôi. Có ai ngờ Ngọc Diện La Sát giết người không gớm tay ở trước mặt cha già lại mềm yếu và ngoan ngoãn như một con cừu non vậy.

Thấy con khóc như thế, Gia Cát Ngọc cũng phải cúi đầu, ứa hai hàng lệ ra lắc đầu thở dài nói tiếp :

- Việc của những người tuổi trẻ các con khiến cha thực không hiểu tí nào. Không biết thư sinh họ Đỗ hơn người thế nào mà sao con lại say mê nó đến như thế. Được, sau này thế nào cha cũng có dịp được trông thấy mặt thanh niên ấy.

Gia Cát Đóm bỗng ngừng đầu lên đỡ lời :

- Thừa cha, không phải là con nói đỡ cho nhị muội đâu. Đỗ hiền đệ tuy võ học hãy còn rất kém nhưng văn tài, nhân phẩm, phong độ, khí chất không có một điểm nào là không hơn người, phải nói là một nhân vật hiếm có trên trần gian này. Có thể nói trăm năm chưa chắc đã kiếm ra được một người như thế, ví y là kỳ lân trong đám người thực không ngoa chút nào. Con cũng không biết dùng lời lẽ nào để hình dung Đỗ hiền đệ mà chỉ có thể nói y không phải là người thường...

Nghĩ tới đó chàng gượng cười một tiếng mới nói tiếp :

- Nay mai cha gặp mặt Đỗ hiền đệ sẽ thấy con không tán dương làm nửa câu.

Gia Cát Ngọc hơi cau mày lại có vẻ bán tính bán nghi, đưa mắt nhìn con trai chưa kịp lên tiếng nói thì bỗng đằng xa, không hiểu ở phía nào có tiếng nói rất nhỏ nhưng mấy người có mặt tại đó đều nghe thấy rõ mồn một. Tiếng nói đó vọng tới rằng :

- Phải, tai nghe không bằng mắt thấy, mắt thấy còn hơn là lời đồn. Thằng nhỏ này nói đúng lắm.

Ba cha con đều biến sắc mặt vội đứng dậy và đồng thanh hỏi :

- Ai đó?

Ánh sáng đèn hơi lu một cái, trong đại sảnh đã như có u linh xuất hiện, chỉ trong chớp mắt ba cha con đã thấy trước mặt có hai quái nhân mặc áo bào trắng, mặt mũi trông rất rùng rợn, tóc dài mắt xanh đã bước vào tới gần.

Tổng trại của Động Đình nhị thập bát trại canh phòng rất nghiêm mật và lại có rất nhiều cao thủ đi tuần, sao hai quái nhân áo bào trắng này vào tới nơi mà không một người nào hay biết. Như vậy đủ thấy công lực của họ lợi hại như thế nào.

Gia Cát Đóm cười khẩy một tiếng, giọng chường lên định tấn công.

- Đóm nhi! Ngưng tay lại!

Gia Cát Ngọc quát bảo như vậy rồi vội tiến lên một bước, chấp tay vái chào và hỏi :

- Xin thứ lỗi lão phu mắt kém, không nhận ra được hai vị là cao nhân ở đâu tới, đêm hôm khuya khoắc giáng lâm như thế này có việc chi chỉ giáo thế?

Quái nhân đứng bên trái chớp nháy đôi mắt xanh một cái nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc nghe rằng ra cười không trả lời câu hỏi thì chớ mà y còn hỏi lại rằng :

- Lão ca đây có phải là Gia Cát Ngọc đây không?

Gia Cát Đóm vừa trợn ngược đôi lông mày lên, Gia Cát Ngọc đã vội đưa mắt ra hiệu ngăn cản và đáp :

- Phải, lão phu chính là Gia Cát Ngọc.

Vẫn quái nhân nọ trợn đôi mắt xanh lên nhìn Gia Cát Đóm và nói :

- Vị này có phải là lệnh lang Thần Mộc Kim Cương Gia Cát Đóm đây không?

- Vâng!

Gia Cát Ngọc trả lời như vậy và ngăn người ra nói tiếp :

- Chính là khuyển nhi của tại hạ, cái tên Thần Mộc Kim Cương là bạn của nó tặng cho đấy. Hai vị...

- Vạm vỡ, khôi ngô, oai mãnh, giống hệt một pho kim cương ở trong chùa.

Quái nhân đứng bên trái vừa nói vừa gật đầu và tiếp :

- Lão ca cứ yên tâm, anh em mõ là bạn chứ không phải là địch...

Nói tới đó y lại nhìn Gia Cát Quỳnh Anh và nói tiếp :

- Vị này là lệnh ái Ngọc Diện La Sát Gia Cát Quỳnh Anh chắc?

Gia Cát Quỳnh Anh gật đầu mặt lộ vẻ ngơ ngác.

Quái nhân nọ lại nghe rằng ra cười và khen ngợi rằng :

- Quả thực là tiên nữ trên Giao Trì, thảo nào thảo nào... lão ca hãy nghe anh em mõ tự giới thiệu. Anh em mõ là Liễu Vật Tà và Liễu Vật Ác, thừa lệnh

chủ nhân đặc biệt tới đây để đợi chờ sai khiến.

Gia Cát Ngọc ngạc nhiên khôn tả lắm bả nói một câu :

“Thưa lệnh chủ nhân đến đây để nghe lệnh sai khiến. Lạ thực...”

Lão trại chủ ngắm nhìn hai quái nhân một hồi rồi hỏi tiếp :

- Xin thứ lỗi lão phu thất lễ, dám hỏi quý tính đại danh của vị tiểu chủ nhân ấy là gì?

Quái nhân đứng bên trái lại nhe răng cười và đáp :

- Tiểu chủ nhân của anh em mõ họ Phạm tên Tĩnh Nhân.

Thấy quái nhân nói như vậy, ba cha con Gia Cát Ngọc đều ngẩn người ra, vì cả ba đều không nghĩ ra được Phạm Tĩnh Nhân ấy là ai?

Nhưng người ta đã có lòng tốt đến tương trợ, mà Phạm Tĩnh Nhân là ai cũng không hay biết, Gia Cát Ngọc không ngượng sao được. Trầm ngâm giây lát ông ta mới mời hai quái nhân ngồi xuống trước.

Đột nhiên có tiếng chân người rất nhộn nhịp vọng vào...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nghi vấn khó hiểu

Một đại hán trung niên mặt trắng không để râu, mặc áo dài từ bên ngoài chạy vào vái chào Gia Cát Ngọc và thưa rằng :

- Thưa bẩm Lão trại chủ...

Người đó mới thưa được một câu, bỗng thấy hai quái nhân mắt xanh liền ngăn người ra hoảng sợ đến không sao nói tiếp được.

Gia Cát Ngọc hơi cau mày lại khẽ bảo :

- Hai vị này là bạn mới của ta, người khỏi cần phải kính hãi như thế, nói nốt đi.

Đại hán ấy mới như người nằm mơ vừa thức tỉnh nghĩ bụng :

“Hai người này vào từ lúc nào mà sao ta không hay biết một tí gì?”

Y vừa nghĩ vừa vái một vái và nói tiếp :

- Thưa Lão trại chủ, hai cụ họ Chung và họ Tôn ở Hoàng Sơn đã tới. Ngự đường chủ đang tiếp kiến hai vị ấy, thuộc hạ đặc biệt vào đây...

Y chưa nói dứt thì Gia Cát Ngọc đã hớn hỏ vội bảo :

- Mau ra mời hai cụ ấy vào đây.

Tiếng chân người nhộn nhịp đã vọng tới cửa sảnh và đã có một giọng khàn khàn và rất lớn vừa nói vọng vào rằng :

- Lão khi già, hai tiểu lão đệ này đã đem lại cứu tinh tới cho lão khi già đấy. Thực là một tin mới tày trời, lão khi già có mau ra nghênh đón không.

Gia Cát Ngọc ngăn người ra, chưa kịp đi ra thì Hoàng Sơn song nghĩa với một đại hán trung niên mặt áo dài màu tím đã bước vào rồi.

Đại hán trung niên mặc áo dài tía đã vội tiến lên đưa mắt nhìn Gia Cát Ngọc có ý muốn hỏi.

Gia Cát Ngọc hiểu ý ngay, ồ một tiếng, và nói tiếp :

- Để bốn Trại chủ giới thiệu cho...

Ông ta vừa nói vừa chỉ hai quái nhân mặc áo bào trắng mà nói tiếp :

- Hai vị này là anh em họ Liễu, bạn mới kết giao của lão phu.

Ông ta lại chỉ tay vào Hoàng Sơn song nghĩa nói tiếp :

- Còn hai vị này là bạn thân lâu năm của lão phu, người ta xưng là Hoàng Sơn song nghĩa. Vị này là Chung Dật, vị này là Tôn Lăng. Còn vị này là Ngụy đường chủ của Bạch Hồ đường của bốn trại.

Hai quái nhân nghe răng ra cười, khẽ gật đầu.

Hoàng Sơn song nghĩa với đại hán họ phải cố nén lòng ngạc nhiên xuống và đồng thanh nói ngượng mồm đã lâu.

Đôi bên chào nhau xong, anh em Gia Cát Đóm vội tiến lên vái chào.

Chung Dật nhìn Quỳnh Anh vừa cười vừa nói :

- Con nhãi này làm như vậy là rất phải, Chung thúc thúc rất tán thành. Tiểu tử Bùi Thiên Vân là người đều cáng như thế khiến lão phu trông thấy là ghét rồi. Con nhãi khỏi lo, đã có hai thúc thúc này tới cam đoan việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, phải bắt tên khốn nạn ấy cụp đuôi chạy về nhà mới thôi.

Thấy ông già ăn nói khôi hài như vậy ai nấy đều tức cười. Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn ba người vừa cười vừa hỏi :

- Lão già này tính nết vẫn như xưa, không thấy thay đổi chút nào. Việc tây trời như vậy mà lão cũng coi thường được. Lão hãy thử nói xem cứu tinh ấy là ai, và tin mừng tây trời như thế nào?

Chung Dật vừa chỉ Gia Cát Đóm vừa đáp :

- Việc này lão khi già phải cảm ơn đứa con ngoan ngoãn này mới được. nếu không phải là bạn thân của y có công lực cái thế, tài ba như người trời có lẽ anh em mỡ không tới được Động Đình này rồi.

Ba cha con Gia Cát Ngọc rất ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Sao ngày hôm nay lại lắm chuyện như thế!”

Gia Cát Ngọc cau mày lại hỏi :

- Lão Chung, chuyện gì thế? Có thể nói trắng ra cho mỡ biết rõ được không?

Chung Dật mỉm cười, thùng thảng kể mọi chuyện giữa đường gặp Trung Điền tứ lang như thế nào, sau được thư sinh áo trắng ra tay tương trợ giúp và mô tả thư sinh áo trắng ấy không khác gì một vị thần tiên ở trên trời vậy.

Quỳnh Anh nghe nói thư sinh mặc áo trắng đã giật mình đến thót một cái rồi, có ý định lên tiếng hỏi nhưng sợ mình xen lời hỏi như thế là vô phép nên chịu nhịn để đợi chờ. Mãi mới thấy Chung Dật kể xong, nàng vội xen lời hỏi ngay :

- Chung thúc thúc, vị thư sinh áo trắng ấy tên là gì thế?

Chung Dật kêu ồ một tiếng, thót cười đáp :

- Lão thúc thúc mừng rỡ quá hóa thành hồ đồ. Đóm hiền đệ có biết Phạm Tĩnh Nhân không?

Thấy ông ta nói như vậy, cha con Gia Cát Ngọc đều kêu ồ một tiếng và sáu con mắt cứ nhìn thẳng vào hai quái nhân áo trắng.

Hoàng Sơn song nghĩa thấy thế cũng rất ngạc nhiên và vội hỏi :

- Cái gì? Lão khi già, chả lẽ...

Gia Cát Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Hai vị này là thừa lệnh Phạm thiếu hiệp tới đây, nhưng nói ra thì thực rất xấu hổ, ba cha con mỡ không một ai quen biết vị Phạm thiếu hiệp ấy cả.

Chung Dật ngạc nhiên nói tiếp :

- Thế thì lạ thực! Rõ ràng Phạm thiếu hiệp nói đã gặp Đóm hiền đệ mấy lần, sao lại...

Gia Cát Đóm càng ngạc nhiên thêm nhưng sức nghĩ ra được một kế vội hỏi :

- Chung thúc phụ, hình dáng và mặt mũi của vị Phạm thiếu hiệp ấy như thế nào?

Chung Dật nhìn hai quái nhân kia một cái, muốn nói lại thôi. Nhưng quái nhân đứng bên trái tên là Liễu Vật Tà đã nhe răng vừa cười vừa đỡ lời :

- Mặt mũi là của trời sinh ra, đẹp xấu có sao đâu, lão Chung khỏi cần phải ngại ngùng gì hết.

Chung Dật mặt đỏ bừng, cười gượng một tiếng rồi nói tiếp :

- Nếu vậy lão xin thất lễ. Lão cảm thấy mặt của vị Phạm thiếu hiệp ấy không phối hợp được với võ công siêu tuyệt, cử chỉ tao nhã, ăn nói thoát tục của thiếu hiệp...

Gia Cát Quỳnh Anh rất thông minh, nghe nói như vậy nàng đã tỏ vẻ thất vọng và nghĩ bụng :

“Sao ta cứ si mê đến như thế! Chẳng làm gì có võ nghệ cao siêu đến như vậy? Và lại tên họ không giống...”

Nghĩ tới đó nàng lại rầu rĩ ngay.

Gia Cát Đờm cũng nghĩ như người em gái và từ nãy giờ vẫn chú ý đến sắc mặt Quỳnh Anh, thấy cô em buồn rầu liền nghĩ bụng :

“Quỳnh muội hà tất phải âu sầu như thế làm chi?”

Chàng khẽ thở dài một tiếng, quay lại gượng cười trả lời Chung Dật rằng :

- Tiểu diệt không nghĩ ra đã gặp Phạm thiếu hiệp ở đâu cả?

Chung Dật ngăn người ra chưa kịp trả lời thì Tôn Lăng đã cười khi một tiếng xen lời nói :

- Không sao, đằng nào đến lúc ấy Phạm thiếu hiệp cũng sẽ tới. Khi nào gặp mặt chúng ta sẽ hiểu liền.

Gia Cát Ngọc mỉm cười gật đầu đáp :

- Phải đấy.

Ông ta vừa nói tới đó, thấy mọi người còn đứng nói chuyện vội mời các người ngồi xuống. Nhưng hai quái nhân vẫn đứng sừng sững, ông ta vội chạy lại gần khăn khăn nói :

- Mời hai vị ngồi, lão đã cảm thấy thất lễ quá nhiều rồi.

Liễu Vật Tà nhe răng cười lắc đầu đáp :

- Anh em mở thừa lệnh tiểu chủ nhân tới đây là để hầu hạ chứ không phải là đến đây làm khách.

Mọi người nghe nói đều ngăn người ra, Gia Cát Ngọc lại vội nói :

- Không được, hai vị chớ nên...

Vật Tà cười khi nói tiếp :

- Sao Trại chủ cứ hù dọa đến như thế, có phải là anh em mở tới đây để hầu hạ mãi mãi đâu, chỉ ba ngày thôi. Ba ngày sau Trại chủ sẽ phải coi anh em mở như thượng khách ngay.

Gia Cát Ngọc nghe thấy Vật Tà nói như thế lại càng khó xử thêm, ngồi cũng không phải, đứng cũng không nên. Quỳnh Anh thấy thế bỗng cười khi xen lời nói :

- Thừa hai vị, khi Phạm thiếu hiệp ra lệnh cho hai vị tới đây có dặn bảo hai vị chỉ được đứng mà không được ngồi không?

Vật Tà ngăn người ra rồi đáp :

Chủ nhân chúng tôi không có dặn bảo như thế.

Quỳnh Anh vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu vậy thì được ngồi ở cạnh cha tôi, như vậy có khác gì hai vị theo hầu ở bên cạnh không?

Vật Tà ngăn người ra giãy lắt rồi lớn tiếng cười ha hả đáp :

- Cô nương thông minh lắm. Thôi được, lão nhị lại đây, chúng ta cùng ngồi xuống.

Nói xong y kéo hai cái ghế thái sư, mời người ngồi một bên của Gia Cát Ngọc ngay.

Gia Cát Ngọc thờ phào, khen thăm con gái mình thông minh.

Chung Dật cũng khen ngợi rằng :

- Lão khi già có con gái thông minh như thế này khiến lão bất tử mồ cũng phải hâm mộ đến chết đi được.

Chung Dật với Tôn Lăng cứ để ý ngắm nhìn hai quái nhân luôn luôn, và sau cùng Tôn Lăng không sao nhịn được, vội đứng dậy chấp tay vái chào hai quái nhân và nói :

- Xin thứ lỗi Tôn Lăng, nỗi dám táo gan hỏi hai vị có phải là năm xưa đã oai trấn vũ nội mà người ta vẫn gọi là Bích Mục song..

Y không dám nói chữ “Sát” ra, nhưng hai quái nhân đã nhìn Tôn Lăng rồi Vật Tà nhếch mép cười và đỡ lời :

- Lão già họ Tôn sành mắt, nhưng ngày hôm nay anh em Vật Tà, Vật Ác này chính là Bích Mục song sát đã tàn ác năm xưa đây.

Mọi người nghe thấy y nói như thế đều giật mình kinh hoàng đến biến sắc mặt và cùng đứng bật dậy hết.

Gia Cát Ngọc vội vái chào một vái và nói trước :

- Gia Cát Ngọc tôi thực có mắt mà không ngueri, không biết hai vị đại giá giáng lâm. Nếu không phải Tôn hiền đệ nói rõ thì Gia Cát Ngọc này vẫn không hay biết.

Mong hai vị...

Vật Tà cũng vội đứng dậy đáp :

- Xin Lão trại chủ không nên nói như thế! Anh em chúng tôi mới mới ngồi được xuống, ngueri lại bắt chúng tôi phải đứng dậy. Quý vị nên rõ Bích Mục song sát đã khô héo theo cây cỏ rồi, ngày hôm nay anh em chúng tôi chỉ thừa lệnh chủ nhân đến đây hầu hạ Lão trại chủ thôi.

Gia Cát Ngọc lại vái một vái và nói :

- Vừa rồi Gia Cát Ngọc tôi không biết còn có thể lượng thứ được chứ bây giờ đã biết hai vị là ai rồi thì đâu còn dám để hai vị theo hầu như thế nữa. Xin...

Vật Tà cau mày lại chưa kịp trả lời thì Quỳnh Anh đã nhanh nhẹn đưa mắt ra hiệu và nói :

- Cha cứ quá câu nệ, hai vị ấy đã thừa lệnh chủ nhân thì khi nào lại nghe lời cha như thế. Hơn nữa trước sau cũng có ba ngày thôi, ba ngày sau chúng ta sẽ tiếp rước hai vị nhưng thượng khách vậy thế là xong chứ việc gì mà phải nói nhiều cho mất thời giờ và phiền phức?

Gia Cát Ngọc còn đang do dự thì Chung Dật đã xen lời nói :

- Thực là lão khi già không thông minh bằng con gái. Đại trượng phu làm người xử thế trọng nhất là ân oán phân minh, thụ ơn của người phải ghi nhớ ở trong lòng chứ không nên câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa hai vị này cũng không phải là suốt đời theo hầu lão, vậy việc gì mà lão phải câu nệ và lo âu như thế.

Ngẫm nghĩ giây lát, Gia Cát Ngọc mới cương quyết chấp tay vái chào và nói :

- Cung kính không bằng tuân lệnh, nếu vậy lão chỉ có táo gan khiến hai vị phải chịu lụy vài ngày vậy.

Hai anh em Vật Tà cười ha hả đồng thanh đáp :

- Như thế mới phải chứ.

Thế rồi anh em họ mới vui vẻ ngồi xuống.

Tôn Lăng ngồi cạnh đó đã nhận thấy hai người này là Bích Mục song sát, oai trấn vũ lâm năm xưa thì lại càng ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Phong thanh năm xưa Bích Mục song sát đã bị Tuyệt Y Huyết Thần đầu phục làm thủ hạ rồi. Sao ngày hôm nay họ lại có một tiểu chủ nhân tên là Phạm Tĩnh Nhân, như thế chả lẽ Tuyệt Y Huyết Thần đã có đệ tử...”

Nghĩ tới đó, ông ta định lên tiếng nói thì bỗng nghe thấy có tiếng chân người nhộn nhịp từ xa tới gần, một đại hán trung niên lưng cắm đơn đao đã đi nhanh như bay tiến vào quý một chân vái lạy Gia Cát Ngọc và nói :

- Thưa Lão trại chủ, Tư Đồ động chủ của Mân Tây bát động với một vị nữa là Đồng cô nương xin vào bái kiến.

Gia Cát Ngọc ngẩng người ra giây lát và vội nói :

- Mời hai vị ấy vào.

Đại hán trung niên ấy vâng lời định quay người đi ra thì Gia Cát Ngọc lại khê quát bảo :

- Hãy khoan!

Ông ta vội đứng dậy chấp tay vái chào mọi người và nói tiếp :

- Xin các vị hãy ngồi chơi, lão phu đi ra một chút sẽ vào ngay.

Nói xong ông ta dẫn Bạch Hồ đường chủ với đại hán trung niên kia lớn bước đi ra ngoài ngay vì Tư Đồ Sương dù sao cũng là chủ nhân của một phương nên Gia Cát Ngọc không dám thất lễ. Tuy ông ta biết Tư Đồ Sương đã có chuyện không vui với con gái cưng của mình nhưng đó là việc riêng, nếu nói về lễ tiết của võ lâm thì ông ta phải đích thân ra nghênh đón mới được.

Quỳnh Anh nghe nói Tư Đồ Sương tới, trong lòng có vẻ không vui, cau mày lại nghĩ bụng :

“Nàng ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ đến đây chê cười ta chăng?”

Nghĩ tới đó nàng ngừng mặt lên nhìn nàng, hiển nhiên chàng ta cũng không hiểu biết gì hết.

Chỉ trong nháy mắt, Gia Cát Ngọc đã đưa hai vị hồng phần cái thể vào, ai nấy đều đứng dậy nghênh đón.

Tuy Quỳnh Anh ip thấy Tư Đồ Sương đã nổi lòng ghen ngay nhưng dù sao người ta cũng là khách, mình không thể vì việc tư mà thất lễ được, nên nàng cũng từ từ đứng dậy, nhưng vẻ mặt rất ngượng nghịu.

Đôi bên chào nhau xong, Gia Cát Ngọc liền giơ tay ra mời khách ngồi vào chỗ.

Tư Đồ Sương nhìn Quỳnh Anh mỉm cười hỏi :

- Từ khi chia tay đến giờ Anh muội vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Trông nàng không có vẻ gì là thù địch hết, Quỳnh Anh cười khẩy một tiếng, nhưng không hiểu tại sao cũng tủm tỉm cười đáp :

- Nhờ hồng phúc của Tư Đồ động chủ, Gia Cát Quỳnh Anh vẫn được mạnh giỏi như thường.

Gia Cát Ngọc chỉ sợ con gái mình tức giận Tư Đồ Sương mà ăn nói thất lễ chẳng nên vội đưa mắt ra hiệu nhưng Tư Đồ Sương đã tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Xin Lão trại chủ không nên quan tâm điều đó, nếu tôi là Anh muội cũng sẽ có ý nghĩ ấy.

Gia Cát Ngọc then mặt đỏ bừng, không biết nói năng ra sao. Quỳnh Anh hồ then đến mặt đỏ bừng.

Tư Đồ Sương lại nhìn mặt nàng, tỏ vẻ rất thành khẩn mà nói tiếp :

- Anh muội, tin hay không là tùy ở như hiền muội, ngu tỳ tới đây không có ác ý gì hết. Trái lại nếu Anh muội vui lòng thì chúng ta sẽ cùng nhau thân mật thêm vì ngu tỳ rất chịu phục hiền muội đã dám làm như vậy. Nghĩ tới chuyện ngày nọ bấy lâu nay ngu tỳ ăn ngủ không yên.

Quỳnh Anh nghe nói rất cảm động, có phải là nàng không muốn gần gũi hai vị đẹp như tiên nữ này đâu? Nhưng con gái có lòng tự ái nên nàng chỉ tủm tỉm cười mà trả lời rằng :

- Cảm ơn Tư Đồ động chủ đã có lòng như vậy, nhưng Gia Cát Quỳnh Anh tôi tự cảm thấy mình kém cỏi, xấu xí.

Gia Cát Ngọc thấy thế có vẻ nóng lòng sốt ruột, Tư Đồ Sương vẫn thản nhiên nói tiếp :

- Anh muội là người rất thẳng thắn, ngu tỳ còn muốn nói với Anh muội một câu này nữa. Trước kia Tư Đồ Sương đã nói dối hiền muội, mong hiền muội bỏ qua chuyện ấy đi cho.

Nói xong, nàng tủm tỉm cười rồi ngồi vào chỗ.

Lúc này Quỳnh Anh đã hiểu ý lời nói của Tư Đồ Sương nên trống ngực đập mạnh, cứ ngăn người ra nhìn lại Tư Đồ Sương hồi lâu, rồi bỗng buột miệng kêu gọi :

- Tư Đồ động chủ...

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Anh muội nên gọi tôi là Sương tỳ tỳ thì hơn.

Quỳnh Anh càng cảm động quá, không biết nói năng ra làm sao cho phải.

Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Anh muội khỏi cần nói và chả cần phải cảm động như thế làm chi, nếu có cảm động và cảm ơn thì phải nên...

Nàng vừa nói vừa chỉ tay vào Phi Quỳnh, Quỳnh Anh hiểu ý ngay, đưa mắt nhìn Phi Quỳnh tỏ vẻ rất cảm ơn, vừa mở mồm định nói thì Phi Quỳnh đã lên tiếng nói trước :

- Anh muội đừng có nghe cô ta nói bậy, lại đây ngồi để chúng ta còn nói chuyện đứng đắn với Lão trại chủ.

Ba nàng nói những chuyện gì khiến Hoàng Sơn song nghĩa các người đều ngỡ ngác không hiểu, chỉ có Gia Cát Ngọc với Gia Cát Đờm là mừng thầm thôi.

Hai quái nhân cũng tủm tủm cười nhìn ba nàng, chúng đã khét tiếng là Song sát, mặt lạnh như tiền, lòng độc ác không kém gì ma quỷ mà lúc này lại tỏ vẻ mặt tươi cười như thế thực không ai có thể ngờ được.

Tư Đồ Sương cứ chú ý đến Gia Cát Quỳnh Anh hoài nên không để ý đến Song sát, chỉ có Đồng Phi Quỳnh vừa vào tới nơi đã để ý đến Song sát nhưng chưa có dịp nói chuyện thôi. Lúc này nàng liền nhìn hai quái nhân và hỏi Gia Cát Ngọc rằng :

- Thưa Lão trại chủ, chẳng hay hai vị này có phải là hộ pháp của quý trại đấy không?

Gia Cát Ngọc nghe nói vội đỡ lời :

- Lão làm gì có phúc như thế, hai vị này là Bích Mục song sát, đã oai trấn võ lâm năm xưa, nay thừa lệnh Phạm thiếu hiệp đến đây trợ giúp đấy thôi.

Nghe thấy bốn chữ Bích Mục song sát, Phi Quỳnh chợt nhớ tới lời của Đại Trí thiền sư, cả nàng lẫn Tư Đồ Sương đều giật mình đến thót một cái nhưng hai nàng không nghĩ ra được ai lại có tư cách sai khiến nổi Bích Mục song sát như thế?

Phi Quỳnh gượng trấn tĩnh tâm thần lắm bả nói :

- Phạm thiếu hiệp?

Gia Cát Ngọc ngăn người giấy lát rồi mới đỡ lời :

- Phải, Phạm Tĩnh Nhân Phạm thiếu hiệp, chả lẽ cô nương quen biết hay sao?

Phi Quỳnh hình như đã nghĩ ra được người đó là ai, trong lòng rất cảm động, khẽ gật đầu nói tiếp :

- Phạm Tĩnh Nhân! Phải, Phạm Tĩnh Nhân...

Nàng lại lắc đầu đáp :

- Tiểu bối cũng không rõ người đó là ai?

Mọi người đang ngạc nhiên nhưng nàng vẫn mấp máy đôi môi lắm bả tự nói hoài.

Bích Mục song sát rất kinh ngạc nhìn nàng một cái, Liễu Vật Tà cũng mấp máy môi một hồi hình như đang nói gì?

Phi Quỳnh bỗng lộ nụ cười nhưng lại nghiêm nét mặt ngay nên không ai để ý tới nàng ta làm gì và cũng không ai để ý tới Bích Mục song sát.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bát phương phong vũ hội Động Đình

Ngày hôm đó rất đẹp trời, trên không có một đám mây lừng nào cả, nhưng trên hồ Động Đình lại bị không khí chiến tranh bao trùm.

Mặt trăng lười liềm vừa lên, trên mặt hồ bỗng có một chiếc thuyền nhỏ dạo quanh.

Mặc dầu xung quanh bờ hồ đang có tiếng người ồn ào và có hàng vạn người đứng chen chúc để xem. Võ lâm hào kiệt của tứ hải bát hoang và quần hào của lục lâm đều tề tập cả ở Động Đình hồ, hai bên đông tây đang có hai đội thuyền cầm cự nhau, đèn ở trên những cột buồm chiếu sáng như ban ngày.

Trong đội thuyền ở bên phía đông người ta thấy trên sạp thuyền lớn nhất ở giữa có bảy mấy hàng ghế đỏ trải đệm gấm. Người ngồi hàng ghế phía đằng trước là Tổng trại chủ Gia Cát Ngọc râu tóc bạc phơ, người ngồi ở hai bên vị Tổng trại chủ ấy là anh em Song sát với Hoàng Son song nghĩa.

Hàng ghế thứ hai là các vị nội ngoại Đường chủ với hai mươi bảy vị Phân trại chủ.

Còn hàng ghế thứ ba là Phi Quỳnh, Tư Đồ Sương, Quỳnh Anh với Gia Cát Đĩnh bốn người.

Những người ngồi ở hàng ghế trước người nào người nấy đều ngồi nghiêm trọng rất oai vệ, riêng có hàng ghế thứ ba thì mấy người chuyện trò vui vẻ, hình như không coi trận đấu vào đâu cả.

Trên đội thuyền ở bên phía tây người ngồi hàng ghế đầu là một già một trẻ, người trẻ tuổi mặc võ trang màu lam nhợt, ngồi khoác một cái áo choàng cũng màu lam, mày râu rất nhỏ, mặt mũi anh tuấn nhưng phải đối người không được chính chắn.

Người đó chính là Bùi Thiên Vân, Bảo chủ của Long Hồ bảo.

Người ngồi bên cạnh y là một ông già mặc áo bào đen, người gầy và cao, tóc dài xỏa xuống, sắc mặt nhợt nhạt và tái mét, trông không khác gì người bị chết đuối vừa vớt ở dưới nước lên, nhưng đôi mắt lại sáng quắc như điện, trông vẻ mặt rất dữ tợn.

Người đó chính là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi Lê Hạo đã tung hoành võ lâm và rất tự phụ, không coi ai vào đâu hết.

Người ngồi ở hàng ghế sau là Trung Điện tứ lang với sáu người áo xám, dùng khăn đen che mặt với mấy chục tay kiêu hùng của hắc đạo.

Có lẽ bọn này chúng thị có Âm Sơn Nhân Đồ nên tên nào tên nấy rất kiêu ngạo, không coi người của bên Gia Cát Ngọc vào đâu hết.

Giữa hai đội thuyền có một cái đài nổi, bốn góc đều dùng dây thừng to bằng cánh tay trẻ con bao quanh, hai bên có hai cái xích lớn nối vào hai đội thuyền để chiếc đài đó khỏi bị trôi đi xa.

Hàng vạn người đứng ở trên bờ hồ để xem, tất nhiên trong đó có xen lẫn những cao thủ của các đại môn phái, nhưng họ chỉ đứng yên xem, chứ không thì thầm bàn tán như những người khác.

Mặt trăng đã bắt đầu lên tới đỉnh đầu, tiếng ồn ào của mọi người bỗng im lặng hết, trên mặt hồ lớn rộng như thế, ngoài tiếng gió với tiếng sóng đập vào thành thuyền ra không ai có thể nghe thấy một tiếng động nào khác, yên lặng đến nỗi khiến ai có mặt tại đó cũng phải hồi hộp, trông ngực đập rất mạnh.

Bỗng có tiếng đằng hắng nổi lên phá tan bầu không khí trầm tịch ấy, Bùi Thiên Vân ở bên phía tây từ từ đứng dậy cười khẩy một tiếng, chấp tay vái chào một vòng và lớn tiếng nói :

- Võ lâm đã yên tĩnh lâu năm, bây giờ lại nổi sóng. Bùi Thiên Vân cảm thấy không yên, nhưng việc này là do sự bất đắc dĩ chứ sự thực Thiên Vân tôi không muốn chút nào. Xin các vị võ lâm tiền bối lượng thứ cho.

Nói tới đó, y lại chấp tay vái chào xung quanh một vòng và nói tiếp :

Người trong võ lâm ai ai cũng biết Bùi Thiên Vân không những có họ với bên Động Đình nhị thập bát trại mà lại còn kết thân với nhau nữa, nhưng Gia Cát Quỳnh Anh không biết liêm sỉ, đi yêu người khác và nhất định đòi thoái hôn. Gia Cát lão trại chủ anh hùng suốt đời, tiếng tăm đã lừng lẫy trong võ lâm lâu năm, không những không cho cái đó là gia xú mà trái lại còn bênh vực con nên Thiên Vân tôi không sao nhìn được, vì đạo nghĩa vì phong tục, bắt buộc Bùi Thiên Vân tôi phải tới hồ Động Đình này, ở trước mặt thiên hạ võ lâm yêu cầu Gia Cát lão trại chủ lấy lại công đạo ấy. Xin Gia Cát lão trại chủ trả lời cho?

Lời nói của y rất mỉa mai, không khác gì là chửi đổng. Gia Cát Quỳnh Anh thấy thế tức giận đến mặt biến sắc, hai mắt tròn tròn, đang định đứng lên trả lời thì Tư Đồ Sương vội kéo nàng lại và khuyên giải rằng :

- Anh muội, việc nhỏ không nhìn được sẽ hỏng hết việc lớn, chính đối phương chỉ mong muốn Anh muội nổi giận nhưng đối với những quân như thế, Anh muội tức giận y làm chi. Hãy để cho y ngồng cuồng nhất thời, lát nữa ngu tử sẽ trả thù họ cho.

Bất đắc dĩ Gia Cát Quỳnh Anh đành phải nén lửa giận ngồi xuống.

Lúc ấy Gia Cát Ngọc đằng hắng một tiếng, từ từ đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, cũng chấp tay vái chào thiên hạ anh hùng một lượt mới lớn tiếng nói :

- Gia Cát Ngọc tôi không muốn nói nhiều và cũng không muốn phê bình hành vi của Bùi bảo chủ đã gây nên trong mấy năm gần đây. Việc đã xảy ra như vậy, bây giờ chỉ có một cách là giải quyết bằng võ lực, bên nào thắng bên đó phải, bên nào bại bên đó trái. Nếu Bùi bảo chủ mà đắc thắng thì đừng nói đòi lấy tiểu nữ mà cả cơ nghiệp đã gây dựng hàng trăm năm nay của lão phu với cả cái đầu của lão phu cũng xin biếu hết cho Bảo chủ. Trái lại Động Đình nhị thập bát trại đắc thắng thì cuộc hôn ước của đôi bên không những sẽ hủy bỏ và lão phu sẽ sử dụng gia pháp để trừng trị kẻ dưới mắt dạy. Đây lão phu chỉ có những lời ấy thôi, xin Bảo chủ phái người ra trận đi.

Nói xong ông ta từ từ ngồi xuống.

Phía bên kia Bùi Thiên Vân lại cười như điên khùng và nói tiếp :

- Các vị đã nghe rồi chứ, như vậy trong võ lâm này không còn công lý đạo nghĩa gì nữa, chỉ có võ lực trên hết thôi. Thiên Vân tôi thử xem Nhị thập bát trại thị cái gì mà lại dám không nói đến lý như thế?

Y vừa nói dứt đã giơ tay lên ra hiệu một cái, đã có bốn cái bóng người nhanh như chim cắt từ phía sau nhảy lên võ đài.

Dưới ánh đèn sáng, người ta thấy bốn người đó là bốn đại hán mặc áo gấm trông rất hung hăng đang đứng trông rất kêu ngoạ. Bốn người đó chính là Trung Điền tứ lang, và Đại Lang Quân Thiên Phong rất kêu ngoạ lớn tiếng nói :

- Trung Điền tứ lang cung kính đợi chờ chỉ giáo?

Thấy người của thuyền bên phía tây mạnh như thế khiến thiên hạ quần hùng đều lo ngại hộ Động Đình nhị thập bát trại.

Phía sau Gia Cát Ngọc đã có Ngự Thiên Hóa của Bạch Hồ đường bước ra xin phép Tổng trại chủ đề ra đấu với bọn Tứ lang.

Gia Cát Ngọc gật đầu đáp :

- Công lực của Trung Điền tứ lang rất quái dị, các vị phải cẩn thận mới được.

Thiên Hóa gật đầu vâng lời và quay người lại giơ tay ra hiệu một cái, ba vị Đường chủ Thanh Long Chư Tước và Huyền Linh đều đứng dậy tiến ra, cả bốn xếp thành hàng chữ nhất nhẹ nhàng nhảy sang bên võ đài.

Thiên Hóa lạnh lùng nhìn Tứ lang, chấp tay vái chào và nói :

- Bạch Hồ, Thanh Long, Chư Tước, Huyền Linh bốn đường dưới trướng của Gia Cát lão trại chủ ra đây lĩnh giáo.

Nghe thấy bốn người tự xưng tên như vậy, võ lâm quần hào đứng xem ở trên bờ lại xôn xao bàn tán.

Ngoài hai mươi tám trại bên trong tổng trại lại còn chia ra mười sáu đường. Mười sáu vị Đường chủ này đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, nhất là tám vị Đường chủ thuộc nội bát đường. Người trong võ lâm nghe tiếng đã lâu nhưng chưa thấy mặt họ bao giờ, lúc này Gia Cát Ngọc cùng phái bốn vị Đường chủ của nội bát đường ra trận một lúc, thiên hạ quần hào không xôn xao bàn tán sao được. Và biết trận đấu chí tử và rất sôi nổi sắp sửa mở màn đến nơi nên ai nấy im hơi lặng tiếng đợi chờ để xem trận đấu rất ngoạn mục ấy.

Trung Điền tứ lang tuy mới bị đánh bại hôm trước nhưng tính nết hung tàn của chúng vẫn không hề thay đổi. Quân Thiên Phong mặt lộ vẻ khinh khỉnh cười khẩy nói :

- Gia Cát lão trại chủ nể mặt anh em Quân mã quá, nhất thời lại phái bốn vị Đường chủ của nội bát đường ra chỉ giáo như vậy Quân mã rất lấy làm hân hạnh. Ai thắng là lẽ phải thuộc về người ấy, khỏi cần phải nói nhiều, bốn vị cứ việc ra tay đi.

Nói xong, y nhảy xổ lại tấn công luôn.

Thiên Phong là người rất giáo hoạt, biết bốn vị Đường chủ này không phải là tay tầm thường nên không ra tay tấn công trước chưa chắc mình đã chiếm được phần thắng cho nên y không đợi chờ đối phương trả lời, vừa nói xong đã nhảy xổ lại tấn công luôn.

Bốn vị Đường chủ nọ công lực rất siêu tuyệt và cũng là người rất giàu kiến thức, sao lại không biết tâm ý của Tứ lang như thế nào nên Thiên Hóa cười khẩy một tiếng và nói :

- Ba vị hiền đệ, bốn vị này đều là danh gia của đương kim, nay được các vị ấy chỉ giáo cho như thế chúng ta sẽ được học hỏi rất nhiều, nên chúng ta cũng phải giữ toàn lực ra thỉnh giáo mới được.

Lời nói của y vô hình chung đã dặn bảo ba người kia không cần phải nương tay gì hết. Thế rồi bốn người cùng vội tiến lên đối địch ngay.

Tám võ lâm cao thủ thuộc hai phái chính tà đang kịch chiến với nhau ở trên võ đài.

Võ công của Tứ lang khét tiếng là quái dị nên vừa xông vào trận đấu chúng đã giở những miếng võ quái dị và rất ác độc ra tấn công.

Bốn vị Đường chủ của Nhị thập bát trại đều là hảo thủ hạng nhất của võ lâm, người nào người nấy võ công rất thâm hậu, lại thêm kinh nghiệm rất già dặn. Cả bốn đều biết Trung Điền tứ lang độc bá một phương, không phải là tay tầm thường, cho nên người nào cũng giữ tôn chỉ vừa đấu vừa thủ, khi nào có dịp may thì mới giở tuyệt học ra.

Đôi bên đã đấu được hơn ba mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bọn Thiên Hóa bốn người vẫn rất điềm tĩnh, nhưng trái lại bọn Tứ lang thì càng đấu Tứ lang thì càng đấu càng hoảng sợ thẳm. Xưa nay chúng vẫn độc bá một phương, kiêu ngoạ ngông cuồng quen đi rồi, bây giờ mới ra đấu trận trước mặt đông đảo quần hùng của thiên hạ như thế, nếu không thắng nổi đối phương thì còn mặt mũi nào đứng vững ở trong võ lâm nữa.

Thiên Phong bỗng rú lên một tiếng rất ngắn, Tứ lang liền thay đổi chiêu pháp, giờ luôn pho Âm Sát chương ra tay tấn công rất hăng.

Chúng sử dụng pho chương pháp ấy rất có hiệu quả, bọn Thiên Hóa thấy chiêu lực của chúng có hơi lạnh đòn sang, biết trong chiêu lực ấy thế nào

cũng có chất độc rất lợi hại nên không dám thả tay đầu như trước vì thế mới ngộ hiểm luôn luôn.

Đôi bên lại đấu thêm mười mấy hiệp nữa, bọn Thiên Hóa bị đẩy lui dần, chỉ còn cách mép võ đài chừng năm thước là bị rơi xuống sông. Thiên Phong đột nhiên cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Quân mã tướng bốn vị Đường chủ của nội bát đường của Động Đình nhị thập bát trại có tài ba kinh người như thế nào, không ngờ lại chỉ tầm thường như thế này thôi khiến anh em Quân mã thất vọng quá. Bây giờ đôi bên đã trở nên như nước với lửa rồi, đừng có trách Quân mã ra tay vô tình đấy nhé.

Thiên Hóa đột nhiên cười như điên khùng đáp :

- Quân Thiên Phong, người đắc chí hơi sớm quá một chút.

Y vừa nói dứt đã nhảy xổ tới, bóng người thấp thoáng một cái, liền có tiếng kêu bùng bùng và có mấy tiếng kêu hự rồi đôi bên chia rẽ sang hai phía ngay.

Thiên Hóa với Thiên Phong đứng đối diện nhau.

Thanh Long đường chủ thì quần áo rách rưới, Nhị Lang Triệu Tiểu Thiên thì mặt tái mét, lão đảo như suy tẻ ngã.

Chu Tước đường chủ mép rỉ máu tươi, đang giận dữ đứng nhìn Tam Lang Đinh Thụ Sâm nằm gục ở chỗ cách đó hơn trượng.

Huyền Linh đường chủ với Tứ Lang Viên Thế Trung đều nằm yên ở dưới đất.

Hiển nhiên Thiên Hóa với Thiên Phong ngang tài nhau, hai người đều không việc gì cả. Còn sáu người kia thì đã bị nội ngoại thương rồi, nhưng dù sao thì bọn Tứ lang vẫn lép vế hơn.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đều có người nhảy tới võ đài đem những người bị thương trở về thuyền cứu chữa.

Trên võ đài không còn một bóng người nào cả. Lúc ấy quần hào lại thở dài một tiếng.

Đột nhiên có cười the the nổi lên. Một người bật mặt mặc áo xám ở phía sau Thiên Vân đã nhảy ra, ở trên không lượn một vòng rồi từ từ hạ chân xuống võ đài.

Thấy thân pháp của người bật mặt áo xám ấy tuyệt đẹp, quần hào vỗ tay khen ngợi như sấm động, có người còn khẽ bàn tán rằng :

- Người này là ai? Sao lại có thân pháp siêu tuyệt đến như thế?

Bên phía đông cũng có một người vừa đứng dậy thì đột nhiên trong đám người đứng xem ở bờ hồ bỗng có tiếng rú như long ngâm và tiếng cười thật dài, rồi một cái bóng người trắng như tuyết tung mình nhảy lên trên không.

Quần hào thấy thế đều thất kinh và bàn tán xôn xao.

Tư Đồ Sương ngồi ở phía sau Gia Cát Ngọc, trông thấy bóng người nhảy lên, khẽ kêu ủa một tiếng rồi nói :

- Sao y cũng tới đây?

Người áo trắng ấy nhảy lên cao mười mấy trượng, bỗng ngừng lại, như sao sa rớt thẳng xuống võ đài.

Gia Cát Ngọc vừa giựt mình đến thót một cái, quần hào cũng không nhìn được, lại thất kinh kêu rú, thì người áo trắng đã xuống tới võ đài và đứng yên rồi.

Người đó là một văn sĩ trẻ tuổi, trông rất anh tuấn, không khác gì một cây ngọc ở trước gió vậy. Y quay về phía Gia Cát Ngọc các người, chấp tay vái chào và nói :

- Vi Hiểu Lam tới chậm một bước, đường đột ra chịu trận như thế này để tạm tạm chút sức mọn. Xin Gia Cát lão trại chủ lượng thứ cho.

Người áo xám bật mặt thấy đối phương tự nhận là Vi Hiểu Lam đã giựt mình đến thót một cái. Quần hào đứng ở trên hồ lại xôn xao một hồi, Gia Cát Ngọc cũng vội đứng dậy chấp tay vái chào và đáp :

- Thế ra là Ngọc Diện Thần Long Vi trang chủ. Xin thứ lỗi lão phu không biết trước mà ra nghênh đón. Gia Cát Ngọc không dám nhận hai chữ xin phép của Trang chủ. Mời Trang chủ hãy sang bên thuyền này soi...

Ông ta chưa kịp nói chữ “hước” thì Hiểu Lam đã lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Người thiên hạ có quyền lý tới việc của thiên hạ. Hiểu Lam tôi dù sao cũng là người trong võ lâm, khi nào chịu ngồi yên để cho lũ tàn ác vầy vò? Tại hạ có thể tạm chút sức mọn để giúp Lão trại chủ như thế này cũng cảm thấy rất hân hạnh rồi, Lão trại chủ hà tất phải khách sáo như thế.

Hơi trầm ngâm một lát, Gia Cát Ngọc lại chấp tay vái và nói tiếp :

- Nếu vậy lão phu xin cảm ơn Vi trang chủ trước.

Hiếu Lam cũng vội chấp tay đáp lễ và trả lời :

- Không dám, đây là phận sự của Vi Hiếu Lam tôi.

Nói xong, chàng quay lại nhìn người áo xám bịt mặt, cười khi và hỏi :

- Ngài quý tính đại danh là gì? Sao lại xấu hổ không dám để cho người ta trông thấy mặt như thế?

Người bịt mặt cười khẩy một tiếng rồi đáp :

- Đấu võ chỉ cần phân thắng bại, quyết sinh tử, người hỏi như thế chả là hỏi thừa hay sao?

Lớn tiếng cười ha ha, Hiếu Lam nói tiếp :

- Lưỡi của người sắc bén lắm, Hiếu Lam tự biết tài mọn, nhưng nếu bị các hạ đã thương mà không biết tên họ là gì, mặt mũi ra sao, như vậy có phải là chết oan uổng một cách vô lý không?

Người áo xám bịt mặt lạnh lùng đỡ lời :

- Nếu các hạ hiềm oan uổng thì ở đâu cứ trở về chỗ đó đi.

Hiếu Lam lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Các hạ khéo nói lắm, tại hạ đã vào trong núi sâu có khi nào lại trở về tay không như thế? Vi Hiếu Lam xin ngài hãy bỏ cái khăn bịt mặt ra trước.

Người áo xám bịt mặt cười khi đỡ lời :

- Tại hạ nghe nói Ngọc Diện Thần Long võ công cái thế đã lâu, nếu bạn thắng tại hạ một thế nửa thức thì thế nào chả được trông thấy rõ bộ mặt của tại hạ cơ chứ!

Hiếu Lam vừa cười vừa gật đầu :

- Các hạ ăn nói nhanh nhẩu lắm! Nếu vậy mời các hạ ra tay tấn công đi.

Người nọ cười khẩy đáp :

- Đối địch với Ngọc Diện Thần Long tại hạ đâu dám vô lễ như thế.

Hiếu Lam mỉm cười nói tiếp :

- Tốt hơn hết các hạ đừng có khách sáo với tại hạ như thế nữa. Bình sinh Hiếu Lam này đấu với ai cũng vậy, không bao giờ ra tay tấn công trước cả. Tại hạ còn nhắc bạn một điều này nữa, tại hạ sẽ không đã thương bạn đâu, bạn chỉ cần đề phòng cái khăn bịt mặt thôi.

Người nọ giật mình đến thót một cái, cười the the đáp :

- Tiểu bối ngông cuồng thực, người có biết ta là ai không?

Hiếu Lam khoanh tay về phía sau vừa cười vừa trả lời :

- Có lẽ lời nói của tại hạ hơi ngông cuồng một chút thực, nhưng tại hạ không cần biết bạn là ai, cứ biết trong mười hiệp thế nào cũng lật được cái khăn che mặt của bạn cho mà coi.

Quần hào nghe thấy chàng nói như thế lại bàn tán xôn xao tiếp.

Người áo xám bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên khùng, nói tiếp :

- Được lắm, ta thử xem người có tài gì trong mười hiệp có thể lật được cái khăn bịt mặt của ta như thế? Hãy ra tay đỡ lấy thế võ này.

Y vừa nói vừa chìa năm ngón tay ra nhắm vai phải của Hiếu Lam chộp luôn.

Hiếu Lam vẫn khoanh tay đứng yên làm như không trông thấy gì vậy, chờ chỉ phong của địch tới gần chàng mới gơ tay trái lên chỉ thẳng vào ngực của đối phương một cái và nói :

- Đây là thế thứ nhất.

Người nọ cả kinh, nhưng vẫn không chịu lui bước, chỉ xoay thế chộp thành thế điểm, nhắm yếu huyệt Tượng Đài của Hiếu Lam điểm tới.

Hiếu Lam thấy thế cười khẩy nói tiếp :

- Thực không ngờ các hạ còn có được miếng võ khá lợi hại như thế này.

Chàng xoay người sang bên tránh né và giờ bàn tay phải lên nhằm cánh tay đối phương chặt xuống luôn.

Người bị mặt áo xám cười khẩy một tiếng, rút cánh tay phải lại, tả chưởng với chân trái cùng phi ra một lúc, nhằm Bạch Hải với Thái Dương, hai yếu huyệt của Hiếu Lam tấn công tới.

Hiếu Lam khề khề ủa một tiếng, nhanh nhẩu nói :

- Lợi hại thật! Xem như vậy có lẽ mười thế võ mà mỗ vừa nói là quá tự phụ, nhưng đã trót nói rồi, biết làm sao được? Hãy coi thế thứ ba của mỗ đây. Thử xem có lợi hại bằng thế công của bạn không?

Nói xong, chàng sử dụng tả chưởng, hữu chỉ, một thế hai thức cùng ra tay một lúc.

Người nọ thấy một nửa người bị kinh phong của đối phương bao trùm, trong lòng rất kinh hãi, nhưng y đâu có phải là người tầm thường, vội lui một bước tránh né, và rú lên một tiếng thật lớn, lại tấn công lần thứ hai. Lần này y giờ kỳ thế tuyệt học ra liền miên tấn công vào các yếu huyệt của Hiếu Lam.

Hiếu Lam cả cười, một mặt lấy thức gỡ thức một mặt lớn tiếng nói tiếp :

- Đây là thế thứ tư. Đây là thế thứ năm... thế thứ sáu... thế thứ bảy... còn ba thế nữa thôi.

Chỉ thấy bóng người trắng như tuyết của chàng tiến thoái, phi nhảy nhanh như điện chớp. Người áo xám đã giờ hết tuyệt học ra rồi mà vẫn không sao va đụng nổi một góc áo của chàng. Y tức giận khôn tả, rú kêu luôn mồm, thái độ như điên khùng, đôi mắt trông càng hung ác hơn trước, đủ thấy y đã tức giận vô cùng, chỉ muốn đánh Hiếu Lam chết ngay tại chỗ mới hả dạ.

Người của hai bên đều im hơi lặng tiếng, chăm chú nhìn vào võ đài.

Quần hào đứng xung quanh bờ hồ đều hồi hộp khôn tả.

Trên võ đài hai cái bóng người một trắng một xám càng đấu càng nhanh khiến các khán giả không sao phân biệt ai là Hiếu Lam ai là người áo xám?

Đột nhiên Vi Hiếu Lam cất tiếng thật lớn :

- Thế thứ chín rồi, các hạ phải cẩn thận giữ gìn cái khăn bị mặt mới được.

Tiếng cười của chàng vừa dứt thì hình bóng của hai người đã ngừng lại ngay. Mọi người thấy Hiếu Lam tay cầm cái khăn bị mặt của đối phương, đang đứng tùm tùm cười.

Dưới ánh đèn sáng, người ta thấy người áo xám mặt lúc đỏ lúc trắng, trông rất khó coi.

Quần hào đứng xem ở trên bờ đã có người thất thanh la lớn :

- Lang Tâm Tú Sĩ Xích Nguyên Thông!

Tư Đồ Sương nghiêng răng, mím môi lăm bắm nói :

- Nam Hoang lục hung!

Đột nhiên có tiếng rú kêu thật lớn, năm bóng bị mặt ở phía sau Bùi Thiên Vân đã cùng Xích Nguyên Thông đều tung mình nhảy lên, chia làm bốn năm phía mà đảo tẩu ngay.

Sự biến hóa nhanh như điện chớp thật không ai ngờ tới, ngay cả Tư Đồ Sương với Hiếu Lam là cao thủ tuyệt thế như vậy, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa, và cũng không biết nên đuổi theo ai cho phải?

Đột nhiên trên không có mấy tiếng quát tháo khàn khàn và mấy tiếng thét rất thánh thót êm tai.

Dưới ánh trăng sáng, năm cái bóng người xám, xanh, đỏ, trắng, lam nhẹ như làn khói và cũng như năm cái cầu vòng ngũ sắc ở bốn mặt tám phương phi tới, nghênh đón bọn Lục Hung vừa chia tay chạy tán loạn.

Hiếu Lam vừa cười vừa nói :

- Năm đối với sáu còn một nhìn cho mỗ.

Chàng tung mình nhảy lên trên không nhanh như điện chớp, đuổi theo ngay tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Kịch chiến liên tiếp

Mười hai cái bóng người vừa va đụng nhau ở trên không thì bọn Lục hung đã rú kêu thảm khóc, rơi xuống như điều bị đứt dây. Và cũng như sao sa, rơi cả xuống dưới nước kêu lồm bồm mấy tiếng, và chỉ thấy mặt nước nổi bong bóng lên thôi, chứ không thấy anh em chúng nhô đầu lên nữa. Chúng tác quái lâu năm, độc bá một phương nhưng từ đó trở đi, trên giang hồ không còn tên tuổi của Nam Hoang lục hung nữa.

Sự biến hóa xảy ra liên tiếp đó nhanh như điện chớp. Bọn ma đầu ở dây thuyền bên phía tây có ý muốn cứu anh em Lục hung phần vì không kịp, phần vì bất lực nữa nên chúng chỉ ngồi yên mà nhìn anh em Lục hung bị người của đối phương giết chết thôi.

Trong lúc quần hào đang ngăn người ra thì cái bóng xám đã nhảy thẳng tới võ đài, còn bốn cái bóng xanh, đỏ, trắng, lam trông rất mãnh mãnh ở trên không lượn nửa vòng và như cầu vòng lướt qua trời không, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng luôn, không ai trông thấy rõ mặt mũi của bốn người ấy cả.

Hiếu Lam phi thân xuống dây thuyền bên phía đông, Gia Cát Ngọc vội cùng mọi người đứng dậy nghênh đón.

Lúc ấy Tư Đồ Sương mới thở nhẹ được một cái, trong lòng vừa cảm động vừa kính phục, đưa mắt nhìn Phi Quỳnh một cái và nói :

- Quỳnh tỷ!

Phi Quỳnh chỉ mỉm cười, khẽ nắm tay nàng một cái. Lúc ấy trước mặt hai nàng đã có tiếng nói của Hiếu Lam với Gia Cát Ngọc vọng tới và hai người chỉ nghe thấy câu cuối cùng của họ như sau :

- ... năm vị ấy cũng là người của Trang chủ...

- Nói ra thì thật xấu hổ, Vi Hiếu Lam tôi lẫn lộn võ lâm lâu năm, đến ngày hôm nay mới được sáng mắt ra. Chỉ trừ Đại Mạc Đà Tẩu là tại hạ biết thôi, chứ còn bốn vị kia là ai thì không thấy rõ mặt mũi nên chỉ biết đó là bốn cô nương, chứ còn tên họ là gì thì quả thật Hiếu Lam tôi không biết một tí gì.

Mọi người nghe thấy Hiếu Lam nói như vậy đều giật mình đến thót một cái. Thứ nhất là vì bốn thiếu nữ có võ công tuyệt cao kia ra tay trợ giúp mà không ai biết họ là ai cả? Điểm thứ hai là vì thấy Đại Mạc Đà Tẩu đã ẩn tích lâu năm, bây giờ lại tái xuất hiện nơi đây, đến cả Bích Mực song sát cũng phải ngạc nhiên mà cùng trở mắt nhìn ra võ đài.

Quả thực không sai, ông già gầy gò lụ khụ đang đứng ở trên võ đài ấy đúng là Đại Mạc Đà Tẩu Trà Lôi đã oai trấn võ lâm lâu năm.

Lúc ấy dây thuyền bên phía tây đã có tiếng người cười khẩy và có một cái bóng người nhanh như bóng ma nhảy sang phía võ đài, thân pháp nhanh nhẹn như u linh.

Người đó chính là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi Lê Hạo.

Lê Hạo vừa nhảy tới giữa võ đài đã cười khẩy và nói :

- Lão phu tưởng là phi tiên kiếm hiệp nào, thì ra là người! Năm xưa chia tay cách biệt đến giờ, không biết cổ nhân đi đâu? Bây giờ mới được tái ngộ ở nơi đây, thật là sung sướng biết bao. Trà Đà Từ, người vẫn chưa chết ư?

Trà Lôi nhún vai một cái, cười ha hả đáp :

- Lê lão quý Hoạt Cương Thi, người còn chưa biến thành một đồng xương khô ư? Khi nào già này lại yên tâm rồi bỏ trần gian ngay như thế! Oan gia tương phùng, già này đã biết cách xử sự như thế nào rồi, nhưng người hãy đợi chờ giây lát, để già này nói một câu đã.

Lê Hạo cười khi một tiếng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi rồi đáp :

- Sớm hay muộn cũng thế thôi. Bao nhiêu năm ta còn đợi chờ được, hướng hồ là ngày hôm nay. Người muốn nói gì cứ việc nói đi, không bao giờ lão phu lại ra tay tấn công lên một cách hèn nhát như ai đâu.

Trà Lôi lại nhếch mép cười và nói tiếp :

- Phải rồi, có người nói: “Giang sơn còn có lúc thay đổi chứ tính nết của con người không bao giờ thay đổi cả”. Cổ nhân nói không ngoa chút nào...

Lê Hạo nghe nói mặt càng đỏ bừng thêm, hai mắt lại tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi.

Trà Lôi không thèm để ý tới Lê Hạo mà chỉ chấp tay vái xung quanh một vòng rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Nam Hoang lục hung bỗng tự dung đến phá phách Mân Tây bát động khiến lão phu đi mòn gót giày sắt không sao thấy, gấp gờ nơi đây chẳng tốn công. Thật là lưới trời lồng lộng cho nên lão phu mới phải giết chúng đi như vậy và mới phải thừa cùng thiên hạ vô lâm hay.

Lúc này quần hào mới bàn tán xôn xao vì vừa rồi thấy sự thể biến đổi một cách quá đột ngột, không ai hiểu biết gì hết nên cứ đứng đờ người mà suy đoán, mãi đến lúc này mới vỡ lẽ.

Bây giờ hai vị tuyệt thế cao thủ của vô lâm một sơn một mạch sắp kịch chiến với nhau. Trận đấu này trăm năm chưa chắc đã có một nên ai nấy đều im hơi lặng tiếng, trở mặt lên nhìn vào giữa hồ để khỏi lỡ mất dịp may ngàn năm một thuở này.

Trà Lôi quay lại chấp tay vái Lê Hạo rồi nói tiếp :

- Lê Hạo lão quý, xong rồi! Ngươi bảo oan gia cao tăng gặp nhau ở đây nên xử sự như thế nào? Đấu ra làm sao? Hay là cũng bắt chước bọn người trẻ tuổi nhảy nhót nhót, ta đâm ngươi một quyền, ngươi đá lại ta một cước?

Lê Hạo cười khẩy một tiếng đáp :

- Trà Đà Tử đừng có giờ trò ầy ra trước mặt lão phu nữa. Có rắm rít gì thì mau giờ ra đi.

- Không ngờ Lê lão quý này lại thông minh hơn ngày xưa nhiều. Hiếm có thật!

Hiếm có thật! Đàng nào bùa trị quý của lão phu cũng không còn làm khó dễ nổi ngươi, và lại những cái trò ầy đã nhàm quá rồi, có giờ ra chỉ làm cho người khác trông thấy phải buồn mửa thôi. Ngươi với ta đều sắp xuống lỗ đến nơi và cũng không nên bắt chước những người trẻ tuổi đâm đá nhau làm chi, chúng ta phải kiếm một trò gì mới mẻ để thử tài nhau, chớ hay lão quý ngươi có tán thành như thế không?

Lê Hạo lạnh lùng đáp :

- Lão phu đã nói rồi, ngươi có rắm rít thì cứ việc phóng ra đi. Bất cứ ngươi có giờ trò gì lão phu cũng vui lòng tiếp hết.

Trà Lôi nhếch mép cười nói tiếp :

- Lê lão quý hãy nghe đây, Cửu U Thi Độc Thiết Cốt chương của ngươi với Hồi Không Thất Toàn Trảm của lão phu người ta đã xem đến chán ngấy đi rồi. Chẳng hay bấy lâu nay ngươi đã luyện tập được trò gì mới mẻ không thì cứ việc giờ ra cho thiên hạ quần hào cười một phen.

Nói tới đó, ông ta móc túi lấy một vật to bằng một trứng vịt và đen nhánh ra vừa cười vừa hỏi :

- Lão quý có biết cái này là cái gì không?

Lê Hạo đưa mắt nhìn vật vừa tròn vừa đen ở trong tay Trà Lôi trong lòng kinh hãi thẳm nhưng bề ngoài y vẫn làm ra vẻ thản nhiên cười khẩy một tiếng đáp :

- Đó là cái Chấn Thiên Phích Lích, qua sao nổi mắt của lão phu.

Bốn chữ Chấn Thiên Phích Lích ấy đã làm cho quần hào xáo động và có mấy tiếng thất thanh kêu la. Ngay cả người của hai bên thuyền cũng đều kinh hoảng đến biến sắc mặt.

Trà Lôi tùm tùm cười nói tiếp :

- Đồi mắt già của Lê lão quý chưa đến nổi thông minh, kẻ cũng khá đấy. Phải, đây là ám khí duy nhất của lão gù này hành đạo Đại mặc năm xưa thực. Vì thấy nói bá đạo và độc ác nên đã lâu lão phu không sử dụng tới. Đêm nay, nhân dịp có quần hào tụ họp đông đảo như thế này lão phu mới đem ra để cho thiên hạ cười...

Ông ta vừa nói vừa giờ tay phải cầm Chấn Thiên Phích Lích lên làm như chực ném vậy.

Lê Hạo thấy thế cũng phải kinh hãi mà lui về phía sau nửa bước.

Trà Lôi vừa cười vừa nói tiếp :

- Lê lão quý cứ yên tâm, không khi nào lão phu lại giờ cái trò...

Lê Hạo hổ thẹn vô cùng, mặt lộ hung quang, chưa kịp lên tiếng nói thì Trà Lôi lại nói tiếp :

- Oai lực của trái Chấn Thiên Phích Lích như thế nào chắc ngươi chả cần lão phu phải nói rõ, ngươi cũng thừa biết rồi. Bây giờ lão phu để nó ở chỗ giữa hai chúng ta, hạn trong một khắc đồng hồ, ta với ngươi cùng giờ chân lực ra hút, nếu ai hút được nó tới gần người là người ấy coi như đắc thắng, chớ hay ngươi có tán thành không?

Thấy Trà Lôi nói như vậy, thiên hạ quần hào và người của hai bên thuyền cũng đều giật mình đến thót một cái và xôn xao náo động. Ngay cả Lê Hạo cũng phải thờ hắt ra một cái.

Trà Lôi nói đúng, oai lực của trái ám khí ấy lợi hại như thế nào không riêng gì Lê Hạo mà người trong võ lâm cũng đều biết hết. Bất cứ là ai nghe thấy cái tên của món ám khí ấy thôi cũng phải hoảng sợ đến biến sắc mặt rồi. Trà Lôi chỉ cần dùng nội lực ném ra một cái đến núi đá cũng bị vỡ, huống chi là người? Trong vòng mười trượng, bất cứ bao nhiêu người có mặt tại đó thế nào cũng bị nổ tan xác, cả những người không bị nổ trúng mà chỉ bị chấn động không thôi cũng đứt tâm mạch chết liền.

Nay Trà Lôi lại cùng ám khí lợi hại này thi đua với tên cái thế ma đầu như vậy để làm trò cười cho thiên hạ xem, ai chả kinh hoàng?

Hơn nữa, môn nội lực dễ thả khó thu và rất khó điều khiển tùy theo ý muốn, nếu không cẩn thận, trong khi hút mà để cho trái ám khí bắn mạnh vào trong lòng có phải là nguy hiểm không? Hai là có một người lập tâm lưu manh trong lúc đang hút y lại tiến lên mà đẩy mạnh về phía đối thủ thì người kia sẽ mất mạng ngay.

Nước cờ này của Trà Lôi lợi hại thực.

Lê Hạo nổi danh lâu năm chứ có phải là tay tầm thường đâu? Và lại trước mặt quần hào đông đảo nên y trăm ngàn giây lát liền gật đầu đáp :

- Trà Đà Tử, ý kiến của ngươi kẻ cũng mới mẻ, lý thú đấy. Lão phu vui lòng xả thân tiếp ngươi một phen.

Trà Lôi nhếch mép cười nói tiếp :

- Có ai biết được ngươi có dụng ý gì. Chỉ e xả thân tiếp quân tử là lão phu chứ có phải là Lê lão quý ngươi đâu. Nhưng lão phu cảnh cáo ngươi trước, chớ nên làm cái trò mai miệt lương tâm..

Nói tới đó, ông ta vút ngay trái Chấn Thiên Phích Lịch ra luôn.

Quần hào đều cả kinh thất thanh la lớn, và cả Lê Hạo cũng giật mình kinh hãi quát bảo :

- Trà Đà Tử, ngươi dám..

Y vừa nói vừa định trốn tránh nhưng trái ám khí ấy lại nhẹ như cái lông ngỗng rớt ngay xuống chỗ giữa hai người, không có tiếng kêu gì hết.

Lê Hạo vừa hoàn hồn, Trà Lôi lại cười ha hả nói tiếp :

- Lê lão quý biến thành kẻ nhút nhát như vậy từ hồi nào thế? Lão phu cũng hổ thẹn họ ngươi.

Nói xong ông ta ngồi sụp xuống đất ngay.

Lê Hạo hổ thẹn vô cùng, định nổi khùng nhưng sau nghĩ lại và bụng bảo dạ rằng :

“Thôi được, tay hãy chịu nhịn ngươi nhất thời, lát nữa sẽ thấy ngươi tự mang quả báo vào người cho mà coi, hi hi...”

Y vừa cười thầm vừa cố nén lửa giận và cũng bắt chước Trà Lôi ngồi ngay xuống.

Tư Đồ Sương khẽ nói với Phi Quỳnh rằng :

- Quỳnh tỷ, phen này Lê lão quý bị mắc hờn cụ già rồi, vì cụ ấy có Khảm Ly chân khí...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Cụ ấy khéo làm co người ta lo âu hộ.

Ngần người ra giấy lát, Tư Đồ Sương hỏi lại rằng :

- Có phải Quỳnh tỷ có biệt tài không cần bói toán cũng có thể biết trước được mọi việc đấy không?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Ngụ tỷ đoán như vậy đấy thôi, không khi nào cụ ấy lại không có cách vẹn toàn.

Đứng trước Phi Quỳnh, lúc nào Tư Đồ Sương cũng cảm thấy mình quá bé nhỏ, nên nàng rất cảm phục, liếc nhìn Phi Quỳnh một cái, nhưng không nói năng gì.

Trên võ đài, Trà Lôi lại cười ha hả và lớn tiếng nói tiếp :

- Lê lão quý chú ý, già gù này ra tay đây.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người thấy trái Chấn Thiên Phích Lích bỗng chuyển động và lăn sang bên Trà Lôi luôn.

Lê Hạo thấy thế vội vận thần công lên đối phó.

Ngờ đâu trái ám khí lại ngừng ngay, vừa cứ quay tít hoài dần dần lăn trở về chỗ chính giữa.

Trận đấu chỉ từ hoàn toàn trông mong vào nội lực này hấp dẫn thiên hạ quần hào đến hơi im lặng tiếng mà xem. Người nào người nấy đều hồi hộp vô cùng và chăm chú nhìn vào trái Chấn Thiên Phích Lích để xem nó lăn sang bên người nào?

Trận đấu này đâu có phải là cái trò để cho thiên hạ quần hào cười? Sự thực làm sao cho mọi người kinh hoàng đến mất hết hồn vía mới đúng. Trong tất cả mọi người ngồi hay đứng ở xung quanh xem chỉ có Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương là bình tĩnh, không hồi hộp tí nào thôi.

Người nào người nấy đều quên cả hết thấy, thậm chí quên cả bản thân mình vì cuộc đấu mới lạ và quá kích thích này khiến ai cũng phải hồi hộp đến nỗi linh hồn rời khỏi xác thịt, nên không ai bảo ai, cứ nắm chặt tay lại, mồ hôi toát ra như tắm mà không hay.

Trái Chấn Thiên Phích Lích lúc thì lăn sang đông, lúc thì lăn sang tây, chạy đi chạy lại hoài.

Trà Lôi với Lê Hạo hai người đều chăm chú nhìn vào trái ám khí có thể nổ được ấy, không một người nào dám chớp mắt hết. Thần sắc cũng rất nghiêm trọng.

Về phần Trà Lôi, ngoài sự nghiêm trọng ra, mặt còn lộ vẻ nghiêm nghị. Còn Lê Hạo thì ngoài sự nghiêm trọng ra, mặt còn lộ đầy sát khí và hung tàn.

Người nào cũng biết trận đấu đó không những liên quan đến tên tuổi của nửa đời người mà còn có thể bị chết một cách rất thê thảm là khác.

Hồ Động Đình rộng tám trăm dặm, người đứng quanh bờ hồ xem chật ních. Dưới ánh đèn sáng rất chói lọi mà ai nấy đều im lặng như tờ, đến mũi kim rơi xuống cũng có thể biết được, thật trông mấy vạn người đó như tượng gỗ vậy, vì không một người nào dám cử động hết.

Mặt trăng lặn dần, thời gian trôi chảy từng phút một. Trái ám khí đó cách Trà Lôi chừng một thước rồi cứ quay tít, không sao tiến lên được nữa.

Râu tóc hơi rung động, nhưng Trà Lôi vẫn rất an toàn, còn Lê Hạo thì trán đã đổ mồ hôi, thần sắc trông càng dữ tợn hơn trước nhiều.

Đột nhiên Lê Hạo cười khẩy một tiếng, phá tan bầu không khí trầm tịch ấy. Tiếng kêu vừa dứt thì trái Chấn Thiên Phích Lích đã bắt đầu lăn ra giữa và dần dần tiến sang chỗ cạnh Lê Hạo.

Trái ám khí ấy chuyển động một cách khó khăn, nhưng nó tiến lên một phân nào thì Lê Hạo lại toát thêm mồ hôi lạnh một phần, và thần sắc cũng tăng thêm một phần dữ tợn, mãi mãi trái ám khí ấy lại lui về chỗ chính giữa, về mặt hung ác của Lê Hạo mới bớt gây cản.

Nhưng đột nhiên Trà Lôi hét lên một tiếng, râu tóc càng rung động mạnh hơn trước. Trái Chấn Thiên Phích Lích lại lăn sang phía Lê Hạo một thước.

Bỗng có mấy tiếng thất thanh kêu la nổi lên, hiển nhiên về mặt nội lực Lê Hạo kém Trà Lôi nhiều.

Nhưng đang lúc ấy Lê Hạo đột nhiên lộ vẻ hung ác và cất tiếng cười the the rất đắc chí và nói rằng :

- Lão gù kia, ta nhường cho mi đấy.

Y vừa nói dứt thì trái Chấn Thiên Phích Lích bỗng bắn tung như sao sa nhằm bụng Trà Lôi bắn tới còn Lê Hạo thì tung mình nhảy lên trên cao, gờ hai tay áo phất một cái, rồi vội phi thân nhảy về phía thuyền bên phía tây.

Sự thế xảy ra một cách đột ngột như thế, không ai lại có thể ngờ được Lê Hạo lại có thủ đoạn độc ác như vậy và cũng không ai ngờ một cái thế mà đầu nổi tiếng lâu năm thế mà lại có thủ đoạn dè hèn đến như vậy.

Quần hào đều kêu la và mắng chửi om xòm, còn có rất nhiều nhiều hãi sợ họ Trà Lôi đến nỗi mặt biến sắc.

Trà Lôi vẫn ngồi xếp bằng tròn tại chỗ, hình như vì kinh hoàng quá, tức giận quá, và biết mình không thể nào thoát chết được, đành ngồi yên chịu chết vậy.

Ai có thể cứu được? Ai dám ra tay cứu? Sự biến hóa quá nhanh như vậy ngay cả anh em Bích Mục song sát, cao thủ tuyệt thế như vậy cũng không kịp ra tay cứu. Trái Chấn Thiên Phích Lích sắp nổ, tấn thảm kịch sắp xảy ra.

Trong đám đông đứng xem ở trên bờ hồ có rất nhiều tiếng niệm Phật hiệu nổi lên.

Quần hào của thiên hạ vừa hoảng sợ vừa tức giận, nhưng chỉ có một cách là che mắt, không nấn tâm trông thấy cái chết ấy thôi. Mắt không trông thấy nhưng tai vẫn có thể nghe thấy được.

Đột nhiên có tiếng động nổi lên làm vang tai mọi người. Đó không phải là tiếng nổ của Phích Lích và cũng không phải là tiếng kêu la thảm khóc, mà là tiếng cười ha hả của Trà Lôi.

Hàng vạn đôi mắt đều chăm chú nhìn vào võ đài, ai nấy đều ngẩn người ra, không dám tin là sự thực, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, ai nấy đã vỡ lẽ tức

thì. Thế là tiếng vỗ tay nổi lên, kêu như sấm động. Người ở trên dây thuyền bên phía đông đều phấn khởi khôn tả. Trái lại, người ở dây thuyền bên phía tây thì vừa kinh ngạc, vừa tức giận, nhất là Lê Hạo đang đắc chí, quên cả mọi việc cũng đứng chờ người ra, không nói được nửa lời.

Thì ra Trà Lôi vẫn ngồi yên tại chỗ, tay cầm Chấn Thiên Phích Lích, mồm mỉm cười và nói :

- Lê lão quỷ, mưu trí của ngươi đã thua mưu trí của lão phu rồi. Đối với những kẻ không còn nhân tính như ngươi khi nào già gù này lại không lo liệu trước? Thật tức cười cho ngươi, bị một trái Chấn Thiên Phích Lích giả hiệu mà đã hãi sợ đến mất hết cả hồn vía, vỡ cả mặt. Ai thắng ai bại đã có công nhận của anh hùng trên thiên hạ.

Nói tới đó, ông ta đứng dậy, phất tay một cái đã phi thân lên trên cao, như thiên mã hành không, chỉ trong nháy mắt đã đi mất dạng ở trong bóng tối liên.

Lê Hạo đứng chờ người ra tại đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vẻ mặt lúc kinh hãi, lúc tức giận, lúc hổ thẹn, đầu óc bối rối khôn tả. Y lẳng lặng không nói năng gì hết, bỗng dậm chân một cái rồi thở dài một tiếng, quay người đi luôn.

Bỗng có một tiếng nói rất lớn nổi lên và nói vọng theo rằng :

- Thắng bại là sự rất thường của binh gia. Lê lão đệ hà tất vì sự thất bại nhỏ nhỏ này mà chán nản đến như thế. Quân xú sẽ bị giết chết, nước hồ sẽ đỏ ngầu. Hãy coi anh em mõ ở Động Đình này tạo nên một giai thoại muôn thuở.

Nghe thấy người đó nói hăng như thế, Lê Hạo lại thở dài một tiếng, từ từ quay về chỗ ngồi và uể oải ngồi xuống ghế.

Lê Hạo vừa ngồi xuống xong thì trong khoang thuyền của chiếc thuyền lớn nhất ở dây thuyền bên phía tây đã có hai ông già mặc áo bào trắng, râu tóc bạc phơ thung thảng bước ra. Hai ông già ấy vừa ra khỏi khoang thuyền, Lê Hạo, Bùi Thiên Vân với mọi người đều đứng dậy, cung kính nghênh đón.

Lúc ấy ai nấy lại yên lặng ngay. Có người biết hai ông già ấy là ai nhưng không dám lên tiếng. Có người không biết hai ông già ấy là ai, đều ngạc nhiên và cũng không dám lên tiếng.

Những người ở bên dây thuyền bên phía đông, kể cả Tư Đồ Sương đều biến sắc mặt vì không ai ngờ Bùi Thiên Vân lại mời được cả hai tên ma đầu này tới. Nhưng các người còn rất ngạc nhiên tại sao bọn ma đầu này lại chỉ tới có hai người như thế?

Chỉ có Phi Quỳnh là biết rõ thôi. Nàng rất bình tĩnh, mỉm cười. Bích Mục song sát thì cứ trở mắt lên nhìn hai ông già mặc áo bào trắng ấy hoài.

Hai ông già áo trắng mặt lộ vẻ khinh thị. Người đứng bên trái cười khẩy một tiếng và nói :

- Tuy Gia Cát Ngọc là người điều khiển 28 trại ở hồ Động Đình này nhưng trong mắt lão phu, y không khác gì đứa trẻ lên ba. Anh em lão phu không thêm ra tay đấu với những hạng con nít này. Tính nết của anh em lão phu như thế nào chắc Gia Cát Ngọc ngươi biết rõ lắm. Bây giờ lão phu chỉ hỏi ngươi một câu : ngươi muốn lấy đứa con gái búp bê hay là lấy cơ nghiệp ở hồ Động Đình này?

Gia Cát Ngọc lộ vẻ rầu rĩ chưa kịp trả lời thì Liễu Vật Tà đứng ở bên trái đột nhiên cười khẩy một tiếng và nói :

- Gió đêm nay lớn lắm, ngươi phải cẩn thận cái lưỡi. Trại chủ của lão phu muốn lấy cả hai thứ thì ngươi nghĩ sao?

Ông già đứng bên trái nghe thấy Vật Tà nói như thế liền biến sắc mặt lạnh lùng hỏi tiếp :

- Con nít kia là ai thế?

- Con nít này ư? Anh em họ Kiều kia, hà hà... ở trước mặt anh em lão phu thì anh em ngươi đừng có thị giả làm bộ làm phách như thế. Còn anh em lão phu là ai nếu mặt của ngươi chưa hoa thì tất nhiên phải nhận ra được chứ?

Nói xong y với Vật Ác cùng từ từ đứng dậy.

Lần này hai ông già áo bào trắng đã trông thấy rõ rồi. Vì đôi mắt xanh biếc của anh em Vật Tà là một nhãn hiệu rất rõ nhận xét nên cả hai đều biến sắc mặt, cười gằn một tiếng và đáp :

- Lão phu lại tưởng ai lại có can đảm tày trời như thế. Thì ra là Bích Mục song sát, năm xưa đã giương oai vũ nội. Hai vị vẫn còn mạnh giỏi như thế này thì thật đáng kính đáng mừng.

Tất nhiên anh em chúng phải biết đôi người hung ác khét tiếng năm xưa đã được ai thấu phục. Lúc này nơi đây sao hai người lại xuất hiện như thế? Thế là vẻ mặt kêu ngạo ngông cuồng của chúng đã biến mất, thậm chí còn lộ vẻ hơi hoảng sợ là khác.

Anh em chúng không đến nỗi sợ Song sát như thế đâu, sự thực thì sợ người đã thấu phục Song sát thì đúng hơn.

Thiên hạ quần hào nghe thấy bốn chữ Bích Mục song sát đều giật mình kinh hãi, vì hành vi của Song sát như thế nào mọi người không sao quên được.

Lê Hạo, Trung Điền tứ lang, Bùi Thiên Vân các người đều hãi sợ đến biến sắc mặt.

Vật Tà nhếch mép cười và nói tiếp :

- Năm xưa khét tiếng hung ác, nhưng Bích Mục song sát đã theo cây cỏ mà mục nát hết rồi. Ngày hôm nay anh em ta xuất hiện nơi đây là Liễu Vật Tà, Liễu Vật Ác, từ nay trở đi anh em ta không tà, không ác mà chỉ chuyên môn gây hấn với những kẻ tà ác thôi. Kiều lão nhị, xưa nay Thương Sơn tứ hạo các người đi đâu cũng có nhau, sao bây giờ không thấy lão đại với lão tam? Hai người ấy đi đâu rồi?

Quần hào nghe thấy bốn chữ Thương Sơn tứ hạo đều xôn xao bàn tán, trong lòng người nào người nấy không biết là kinh hãi hay là mừng rỡ vì những cao nhân tuyệt thế của vũ nội xưa nay chỉ được nghe tên thôi chứ không được gặp mặt bao giờ, đêm nay họ đều lần lượt xuất hiện ở trước mặt mọi người nên ai cũng nhận thấy không uổng công đến dự khán trận đấu hiểm có này.

Kiều Bình không biết đối phương hỏi như vậy là hữu ý hay vô tình, chỉ cười gằn một tiếng và đáp :

- Trên thiên hạ này không có bữa tiệc nào là ngồi ăn suốt đời cả. Bốn anh em mõ không hợp chí thú với nhau nên đã chia rẽ như vậy. Bây giờ chỉ còn hai anh em mõ thôi, người có thể yên tâm, khỏi lo sợ.

Vật Tà lớn tiếng cười khi và nói tiếp :

- Kỳ vãn thật! Kỳ vãn thật! Nếu vậy mõ cũng nói cho người biết, người khỏi cần phải nhìn ngẩng nhìn nghiêng là lo sợ như thế nữa. Gia lão chủ nhân có bao giờ coi anh em người vào đâu đâu.

Lời nói này châm đối một cách rất tinh diệu và đã nói rõ tâm sự của anh em họ Kiều một cách trắng trợn nên anh em ông già áo bào trắng đều hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, nhưng cũng thờ hất ra ngẫm một cái.

Kiều Bình xéch ngược đôi lông mày bạc lên, cười khẩy một tiếng và đỡ lời :

- Liễu lão đại, những nhân vật như chúng ta đã nếu phải dùng mồm mép châm đối nhau như vậy, không mấy khi được gặp gỡ nhau ở nơi đây, mong anh em lão Liễu nể mặt anh em mõ, chỉ cần bảo Gia Cát Ngọc gả con gái cho thằng nhãi họ Bùi là anh em mõ không đụng tới một cọng cỏ của Động Đình nhị thập bát trại tức thì, chẳng hay anh em lão Liễu nghĩ sao?

Hiển nhiên Kiều Bình rất gian xảo và hoạt đầu. Chúng thấy võ công của Song sát quái dị nên không muốn gây hấn với. Và lại họ lo từ khi Song sát được vị võ lâm dị nhân thâm phục tới giờ chắc thể nào cũng được chỉ điểm rất nhiều, võ công thể nào cũng tiến bộ hơn trước, như vậy thì anh em y không còn hy vọng gì đánh bại đối phương, nên mới dùng lời lẽ ôn hòa như thế.

Vật Tà nghe nói vừa cười vừa đáp :

- Thật anh em họ Kiều hiểm có lòng từ bi như thế này. Anh em mõ rất lấy làm hân hạnh. Nhưng có một điểm anh em mõ phải nói trước. Bây giờ anh em mõ là hộ vệ thân cận của Gia Cát lão trại chủ, nên anh em mõ không có quyền quyết định mọi việc.

Kiều Bình nghe nói kêu ồ một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp :

- Thật là một tin lạ ngàn năm một thuở. Bích Mục song sát tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ, xưa nay không coi ai vào đâu cả, sao lúc này lại chịu khuất thân làm kẻ hầu cho người như thế, khiến anh em mõ không ngạc nhiên sao được. Nếu vậy để xử lý, để mõ gọi Gia Cát Ngọc trả lời, Gia Cát Ngọc...

Gia Cát Ngọc đứng phắt dậy, trợn mắt xéch ngược lông mày lên và lớn tiếng đỡ lời :

- Hào ý của hai vị lão phu xin tâm lãnh, nhưng hai vị khỏi cần nói nhiều cho phí hơi. Dù Nhị thập bát trại bị phá tan, người chết sạch, lão phu cũng không bao giờ nhận lời hết.

Vật Tà vừa cười vừa hỏi lại :

- Kiều Bình, người nghe thấy chưa? Không phải là anh em mõ không biết điều, nhưng Lão trại chủ không chịu, nên mõ khuyên người cứ cầm mồm đi thì hơn.

Kiều Bình ngừng mặt cười khẩy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng vào mặt Gia Cát Ngọc mà lạnh lùng hỏi :

- Gia Cát Ngọc, trước mặt anh em lão phu người dám tào gan như vậy, chỉ một lời nói của người cũng đủ khiến hai mươi tám trại ở hồ Động Đình này sẽ không còn được tồn tại và không một người nào sống sót nữa. Đây là người tự mang họa vào thân, đừng có trách anh em lão phu độc ác đây nhé?

Tuy có nhiều người trợ giúp đứng cạnh nhưng Gia Cát Ngọc thấy đôi mắt của đối phương sắc bén và hung dữ như thế cũng phải kinh hãi thẳm.

Vật Tà cười ha hả vài tiếng lại nói tiếp :

- Việc ấy dễ lắm, bây giờ người có tài thì hãy đối phó với anh em mõ trước đi?

Kiều Bình xám nét mặt lại hỏi tiếp :

- Anh em người nhất định can thiệp vào việc này phải không?

Vật Tà đáp :

- Việc gì mà ngươi phải nói những lời thừa như thế?

Kiều Bình cười khẩy nói tiếp :

- Được lắm, mỗi thử xem Gia Cát thất phu làm thế nào mà may mắn thoát chết được.

Y vừa nói vừa giơ cây sáo ngọc lên, cách không điểm mấy cái đã có ba luồng ánh sáng nhọt như ba cái vòng tròn ở miệng sao bay ra, nhắm ba nơi đại huyệt của Gia Cát Ngọc phi tới.

Không gió không tiếng động, như là ảo giác vậy, nhưng nó đã làm cho đầu óc người ta phải choáng váng ngay.

- Ảo Ảnh Nhiếp Hồn Dịch Quang xử!

Trong đám quần hào đứng xem bỗng có người thất thanh kêu la như thế.

Các người khác nghe thấy người ấy nói xong bảy chữ ấy cũng kinh hoảng vô cùng, lại ồn ào lên như cái chợ ngay.

Môn đó là một tuyệt học của Kiều Bình cũng như ngư kiếm năm xưa của Mai Thiên Dân Thất Tuyệt Thần Quân, hất thanh kiếm lên một cái đã có bảy bông hoa kiếm dòn ra vậy. Nếu công lực không luyện tới mức thượng thừa thì không sao làm được như thế.

Vòng ánh sáng là thực phải dùng nội lực mới đẩy ra được, vòng ánh sáng đi tới đâu dù sắt đá cũng biến thành bột hết. Nay chục năm nay đã có không biết bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh bị toi mạng dưới Áo Ảnh Nhiếp Hồn Dịch Quang Xử của y rồi.

Vòng ánh sáng ảo ảnh nhiếp hồn làm hoa mắt người ta, rất khó đề phòng và khó tránh. Chỉ cần vòng ánh sáng đo in vào người một cái người đó thể nào cũng chết ngay tại chỗ chứ không sai. Thực là huyền ảo bá đạo tuyệt luân. Thảo nào mà quần hào trông thấy hồn siêu phách lạc.

Gia Cát Ngọc cũng biết Dịch Quang Xử này lợi hại lắm, thấy thế liền biến sắc mặt, trong lòng cả kinh, định dồn hết công lực vào bàn tay giơ lên để chống đỡ.

Vật Tà bỗng lớn tiếng cười ha hả nói :

- Áo Ảnh Nhiếp Hồn Dịch Quang Xử oai trấn đã lâu, xưa nay không ai địch nổi, đi tới đâu là xác nằm ngổn ngang tới đó. Anh em lão phu nghe tiếng đã lâu, tiếc thay vô duyên chưa được gặp bao giờ, đêm nay rất hân hạnh được trông thấy ở nơi đây.

Có phải Kiều lão nhị định tâm lấy tính mạng của anh em mỗi đấy không?

Chờ vòng ánh sáng bay tới gần, chỉ cần cách năm trượng nữa là đã tới nơi, Vật Tà mới giơ hữu chưởng lên vẫy vẫy liền mấy cái, móng tay dài hơn tấc của y liền nhắm chỗ trống không búng luôn ba cái. Liền có ba tiếng kêu “bốp, bốp, bốp” rất khê ba cái và hơi rung động một cái, đột nhiên các vòng ánh sáng nhọt tiêu tan và mất dạng ngay.

Quần hào đều thất kinh la lớn và thở dài một tiếng, Gia Cát Ngọc với các người mới hết sợ hãi.

Anh em Gia Cát Đờm với Tư Đồ Sương cùng lộ vẻ hãi sợ. Riêng chỉ có Phi Quỳnh là vẫn tùm tùm cười, khê gật đầu mấy cái thôi.

Anh em họ Kiều thấy thế hoảng sợ đến biến sắc mặt. Kiều Bình lại quát lớn :

- Tuyệt kỹ giỏi thật! Thủ pháp khá lắm. Ngươi có giỏi tiếp thêm một trận của lão phu.

Nói xong y giơ sáo ngọc lên phát mấy cái, liền có mười mấy cái vòng ánh sáng nhắm anh em Song sát bay tới trông thực đẹp mắt. Nhưng có ai ngờ đâu cảnh lạ ấy lại là tuyệt kỹ huyền ảo giết người không tiếng tăm gì cả.

Bỗng có một tiếng rú rất kinh hồn động phách nổi lên, tiếp theo đó lại có một tràng cười rất thâm thúy khiến ai nghe cũng phải sồn lòng, rợn tóc gáy. Anh em Song sát cùng giơ song chưởng lên tấn công vào những vòng ánh sáng ấy liên tiếp.

Dưới ánh trăng, trước gió mát, ở trên mặt hồ rộng tám trăm dặm, Bích Mục song sát với Thương Sơn tứ hạo đều là nội gia cao thủ tuyệt đỉnh của vũ nội đang giơ hết công lực ra so tài với nhau ở trên mặt hồ.

Thực là một trận đấu chưa ai được trông thấy mà chưa nghe thấy ai nói tới và cũng không ai ngờ trận đấu coi rất thường như thế mà lại rất hung hiểm, kịch tính mãnh liệt và vô cùng khiếp đảm.

Quần hào có mặt tại đó ai cũng biết chỉ cần một bên có công lực hơi kém thì thể nào cũng bị chết ngay tại chỗ, nên người nào người nấy đều im hơi lặng tiếng, có người lại còn sợ đến run lấy bả là khác.

Mặt hồ rộng lớn như thế, quần hào đông đảo như vậy mà chỉ thấy người nào người nấy đứng yên lặng và toát mồ hôi lạnh ra thôi chứ không ai dám thở mạnh.

Lúc này ngay cả Phi Quỳnh cũng phải nghiêm nét mặt lại, chăm chú xem trận đấu.

Bích Mục song sát như lâm đại địch, không còn cười đùa như trước mà chuyên tâm đối phó chứ không dám sơ ý chút nào.

Tuy vòng ánh sáng nào sang tới dãy thuyền bên phía đông cũng bị tiêu tan hết nhưng từ trong ống sáo những vòng ánh sáng đó vẫn tiếp tục bay ra.

Ngư Tiên Kiều Nguyên bỗng cười khẩy một tiếng và nói :

- Hai đấu với một như vậy không được công bằng, đề mỗ cũng tham dự vào cho vui.

Thế rồi y giơ tay cầm cần câu lên, đầu cần câu liền có những sợi ô quang như ánh sáng chớp nháy nhằm Song sát bắn tới.

Lúc này anh em Song sát không biết lấy ai để đối phó với Kiều Nguyên mà những sợi ô quang đã dồn tới nơi rồi, Vật Ác liền rú lên một tiếng thực dài, đôi búng thành vô, xoay tay đối phó với Kiều Nguyên luôn.

Thế là tình thế thay đổi hẳn và trận đấu càng kịch liệt càng hung hiểm hơn trước nhiều. Đèn lớn thấp ở trên mấy cái cột gỗ của đôi bên cũng bị kinh khí của bốn người làm cho tắt ngóm, có những ngọn đèn còn bị đánh vỡ thành trăm mảnh và bay tung toé xuống hồ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bốn địch thủ đều toát mồ hôi trán, vẻ mặt người nào người nấy đều nghiêm trọng, tám cánh tay cứ phi múa luôn luôn.

Anh em Quỳnh Anh hồi hộp đến nỗi nắm chặt tay nhau. Gia Cát Ngọc vẫn ngồi yên tại chỗ nhưng hai bàn tay cũng nắm chặt lấy thành ghế kêu kèn kẹt, một gỗ rơi xuống rất nhiều mà không hay.

Tư Đồ Sương ung dung ngồi đứng không yên, còn Phi Quỳnh thì vẫn ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt nghiêm nghị, hai mắt cứ nhìn thẳng về phía mũi thuyền không chớp.

Một lát sau nữa, bốn cao thủ đã đều toát mồ hôi ra như tắm, tay đã chậm hơn trước, người cũng lão đảo, hầu như không đứng vững được nữa.

Có rất nhiều quần hào muốn ra hóa giải nhưng ai dám ra tay?

Ai đủ tài hóa giải nổi trận đấu khủng khiếp ấy? Vì phải có công lực hơn bốn người đó thì mới có thể nhúng tay vào được.

Phi Quỳnh bỗng xéch ngược đôi lông mày liễu lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và đứng ngay dậy.

Tư Đồ Sương thấy thế cả kinh buột miệng kêu gọi :

- Quỳnh tỷ...

Nhưng nàng nhanh còn có người nhanh hơn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thần công thoát ma

Phía Đông Nam về đằng xa bỗng có tiếng rú kêu thực dài như long ngâm như hạc hót lên vút lên tận trời không, phá tan bầu không khí trầm tịch. Không hiểu người nào lại có công lực cao đến như thế?

Mọi người đang thắc mắc thì bỗng thấy anh em Song sát hớn hơ tươi cười, tinh thần phấn chấn, ra tay càng nhanh, càng mạnh hơn trước.

Quần hào thiên hạ nghe thấy tiếng rú kêu ấy đều ngẩn người ra, còn Phi Quỳnh thì cũng lộ vẻ mừng rỡ, liền ngồi ngay xuống.

Tư Đồ Sương thấy thế ngạc nhiên vội hỏi :

- Quỳnh tỷ, tại sao...

Phi Quỳnh tủm tỉm cười và khẽ đỡ lời :

- Bây giờ khỏi cần phải chúng ta ra tay nữa.

Tư Đồ Sương lại hỏi tiếp :

- Quỳnh tỷ, người đó là ai thế?

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Surong muội hồ đồ thực.

Tư Đồ Surong kêu ồ một tiếng thốt cười đỡ lời :

- Phải rồi, sao tiểu muội lại quên bằng Phạm Tĩnh Nhân đi. Nghe tiếng rú kêu này đủ thấy công lực của y cao một cách kỳ lạ, tiểu muội thử xem xem y là nhân vật như thế nào?

Phi Quỳnh mỉm cười đáp :

- Phải, hiền muội nên xem lắm.

Tư Đồ Surong ngăn người ra, chưa kịp trả lời thì Gia Cát Quỳnh Anh bỗng thất kinh la lớn :

- Mau xem kìa!

Tiếng kêu la đó không lớn lắm nhưng vì lúc này bốn bề yên lặng như tờ nên ai nấy đều nghe thấy rõ ràng.

Chỉ trừ bốn người đang đối địch với nhau không thể phân tâm để xem thôi còn người nào người nấy kể cả người của thuyền hai bên với quần hào đứng xem quanh hồ đều nhìn theo tay của nàng chỉ mà nhìn cả về phía đó.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, khiến ai cũng không thể tin tưởng được, khiến tâm thần của thiên hạ, quần hào đều thất kinh, mồm há hốc, mắt tròn to và cũng đứng đờ người ra xem.

Ngay cả Phi Quỳnh và Tư Đồ Surong hai vị cân quốc anh thư có công lực cái thế tuyệt đời như vậy mà cũng phải lắc đầu thè lưỡi.

Thì ra chỗ chân núi Quân Sơn, trên mặt hồ đang có một cái bóng người trắng nhợt nhẹ nhàng đi lướt trên mặt nước. Ai cũng thấy rõ người đó là một thư sinh mặc áo trắng, vì cách quá xa không trông thấy rõ mặt thư sinh ấy đang đi trên mặt hồ không khác gì đi trên đường cái quan nhẹ nhàng lướt tới.

Dưới ánh trăng sáng có nhiều người không dám tin người đó là người thường được.

Tư Đồ Surong, Gia Cát Quỳnh Anh đều giật mình đến thót một cái vì hình bóng của người ấy trông quen quá, tới khi trông rõ mặt của thư sinh nọ thì hai nàng đều thất vọng vô cùng.

Thì ra thư sinh áo trắng trông phong lưu tao nhã như thế mà lại có bộ mặt vàng khè, đừng nói là hai nàng thất vọng, ngay cả quần hào cũng cảm thấy sao tạo hóa lại khéo trêu người đến như thế. Nếu thư sinh này mà có bộ mặt đẹp trai tuyệt luân, phối hợp với thân pháp tuyệt đẹp thì thực là...

Chỉ trong nháy mắt, thư sinh áo trắng đã tiến tới gần, nhưng hàng trăm nghìn đôi mắt của quần hào vẫn ngơ ngác nhìn chàng, không ai dám nói to nửa lời. Hiển nhiên ai nấy trông thấy thân pháp tuyệt diệu của chàng cũng đều kinh hãi đến đờ người ra hết.

Thư sinh áo trắng đi tới chỗ cách võ đài chừng mười trượng, chàng bỗng tròn đôi mắt, tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi nhìn người của đôi bên một lượt rồi ngừng mặt lên trời lớn tiếng cười và nói :

- Tiết trời đẹp như thế này, nào trăng thanh nào gió mát, không gì bằng đi thuyền, hăm rượu igr, vừa ngâm nga vừa chuyện trò. Sao quý vị lại làm cho trời u ám, làm cho phong cảnh ở đây thất sắc? Nào, lại đây để cho tiểu sinh làm trọng tài hòa giải đôi bên cho.

Chàng chỉ giờ tay áo lên phát một cái, Song sát với Nhị hạo đều phải lui về phía sau một bước, trận đấu đã tiêu tán ngay.

Một trận đấu kinh hồn khiếp đảm không ai dám nhúng tay can thiệp mà thư sinh chỉ nhẹ nhàng khẽ phát tay áo một cái đã gỡ được trận đấu đó tức thì.

Đến lúc này quần hào mới biết như nằm mơ vừa thức tỉnh, đột nhiên thất kinh la lớn và thở dài một tiếng.

Song sát chỉ hơi điều tức một cái, rồi bỗng nghiêm nghị cùng vội vãi chào và nói :

- Vật Tà, Vật Ác xin cung kính nghênh đón tiểu chủ nhân.

Câu chào của Song sát đã làm cho các người có phản ứng khác nhau.

Thiên hạ quần hào bỗng giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng :

“Bích Mục song sát tiếng tăm lừng lẫy vũ nội như thế mà phải gọi thư sinh này là chủ nhân. Thảo nào thần công của thư sinh lại kinh người đến như vậy!”

Người của dãy thuyền bên phía Tây là Thiên Vân với quần ma đều giật mình kinh hãi, hoảng sợ đến biến sắc, bây giờ đã biết thư sinh đó là người của bên nào rồi và Thương Sơn nhị hạo với Âm Sơn Nhân Đồ có liên tay lên tấn công cũng chưa chắc địch nổi thư sinh hưởng hồ bên đó lại còn Song sát...

Quần hào của dãy thuyền bên phía đông biết ngay thư sinh ấy là ai nên ai nấy đều hồi hộp vô cùng.

Gia Cát Ngọc nghiêm nghị chấp tay vái chào và lớn tiếng nói :

- Vị này có phải là Phạm thiếu hiệp đấy không? Xin mời đại giá lên trên thuyền để lão phu được bái kiến.

Thư sinh vẫn đứng ở trên mặt sóng mỉm cười đáp :

- Không dám, tiểu bối chính là Phạm Tĩnh Nhân, xin Lão trại chủ hãy đợi chờ giây lát để tiểu bối dứt khoát việc này đã rồi sẽ bái kiến lão tiền bối sau.

Đáng lẽ đứng ở trên mặt nước mà lên tiếng nói chuyện như vậy thì chân khí bị bài tiết, thế nào cũng bị chìm xuống dưới nước tức thì nhưng Tĩnh Nhân vẫn đứng yên ở trên mặt nước tươi cười nói chuyện như thường.

Không đợi chờ Gia Cát Ngọc trả lời, Tĩnh Nhân đã quay lại, hướng mắt về dãy thuyền bên phía tây mỉm cười nói :

- Bùi bảo chủ, mỗ rất muốn được nghe nguyên nhân tại sao các hạ lại đem người đến Động Đình này định sát phạt một phen như thế?

Biết không thể nào tránh thoát được, nhưng Thiên Vân vẫn đánh liều, đứng phắt dậy đáp :

- Các hạ nói rất phải. Thiên hạ võ lâm ai chả biết Bùi Thiên Vân vì cha con Gia Cát Ngọc thoái hôn mà tới đây vãn tội.

Tĩnh Nhân gật đầu nói tiếp :

- Các hạ khéo trả lời lắm. Vì tình mà đem người tới vãn tội như vậy rất hợp lý.

Nhưng tại hạ hãy hỏi các hạ câu này, người thoái hôn là Gia Cát lão trại chủ hay là Gia Cát Quỳnh Anh cô nương?

Thiên Vân lạnh lùng đáp :

- Con thoái hôn, cha bênh con, cả hai đều định tâm như thế.

- Được lắm, thế hai nhà đã đính hôn từ hồi nào?

- Hồi hai người còn ở trong thai đã chỉ phúc đính hôn rồi.

Tĩnh Nhân lớn tiếng cười ha hả nói tiếp :

- Bùi bảo chủ là người thông minh tất nhiên phải biết cô nương nào trong thiên hạ này chả tôn trọng danh tiết và người nào cũng muốn lấy được người chồng vừa ý muốn để gây hạnh phúc suốt đời. Nếu các hạ là thiếu niên anh tuấn, chính nhân quân tử thì có khi nào Gia Cát cô nương lại cam tâm để cho thiên hạ chê cười mà thoái hôn như thế? Hơn nữa, chữ tình phải đôi bên ý hợp tâm đầu mới được, chứ không thể nào miễn cưỡng hay bắt ép. Bảo chủ không kiểm lấy bốn thân thì chớ, trái lại bắt chấp mọi lẽ, đem người tới đây khời sự vãn tội như thế tại hạ không tán thành chút nào.

Trước mặt thiên hạ quần hào, Thiên Vân vị chàng nhạo báng chế riễu như thế vừa tức giận vừa hổ thẹn nhưng y lại không dám nổi khùng mà chỉ trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng hỏi lại :

- Theo lời nói của các hạ thì mọi việc Thiên Vân này đều trái hết phải không?

Tĩnh Nhân mỉm cười đáp :

- Không phải thế! Tại hạ chỉ cảm thấy Bảo chủ sử dụng lắm phương pháp đấy thôi.

Trái lại nếu Bảo chủ tự kiểm thảo, đóng cửa ngồi ở trong nhà để hỏi cái thì câu chuyện đâu đến nổi đỏ bẽ như thế này.

Tư Đồ Sương nghe tới đó khẽ hỏi Gia Cát Quỳnh Anh rằng :

- Anh muội muốn gì thế?

Quỳnh Anh bẽn lẽn cúi đầu khẽ đáp :

- Sương tỷ hà tất phải hỏi như vậy? Lòng của tiểu muội như thế nào Sương tỷ đã biết rõ rồi.

Lúc ấy Thiên Vân cười khẩy nói tiếp :

- Các hạ chỉ có biết một chữ không biết hai. Các hạ có biết tại sao Gia Cát Quỳnh Anh lại bỗng nhiên từ hôn như thế không?

Tư Đồ Sương với Quỳnh Anh đều lo âu khôn tả, chỉ sợ Thiên Vân ở trước mặt thiên hạ võ lâm nói tên Đỗ Ngọc ra nhưng Tĩnh Nhân đã lớn tiếng cười và đáp :

- Việc của người mỗ không muốn nghe và cũng chả cần phải hỏi tới. Bây giờ mỗ đang có việc cần phải làm, không muốn mất thời giờ, tốn hơi sức nói

nhieu làm chi.

Bây giờ mỗ có một cái trò hèn mọn biểu diễn ra đây, nếu bên Bùi bảo chủ có ai có thể bắt chước làm được như vậy thì việc gì đã có mỗ cam đoan làm cho Bảo chủ được hài lòng, bằng không xin Bảo chủ lập tức rút lui ra khỏi hồ Động Đình, vĩnh viễn không được sinh sự nữa. Bằng không đừng có trách Phạm Tĩnh Nhân này ra tay vô tình.

Tiếng nói của chàng ta vừa dứt thì đột nhiên chàng ta ngừng mặt lên trời, thốt ra tiếng cười thật dài làm vang động cả một góc trời.

Thiên hạ quần hào đang ngạc nhiên...

Đột nhiên có tiếng nước kêu, sóng nổi lên cao hàng trăm trượng, tôm cá nhảy lung tung, vô đài lớn rộng như thế đang ở trên mặt nước bỗng từ từ chìm xuống dưới nước. Hai dãy thuyền của đôi bên đều dùng dây thuyền lớn cột chặt đã từ từ tiến gần vào nhau.

Đó là công lực gì, ai nấy đều cả kinh thất sắc, hoảng sợ đến mất hết hồn vía, ngay cả Phi Quỳnh cũng phải biến sắc mặt nốt.

Đột nhiên tiếng cười im lìm hẳn, mặt nước lại phẳng lặng như trước, vô đài bỗng từ từ nổi lên. Tĩnh Nhân mỉm cười khoanh tay đứng ở trên mặt nước, tà áo bay phất phới, trông không khác gì một vị thần tiên vậy.

Thiên hạ quần hào sợ hãi đến mặt thất sắc và ngơ ngác nhìn nhau.

Bùi Thiên Vân thì mặt tái mét như chết đuối, lẳng lặng không nói năng gì hết.

Một lát sau Kiều Bình bỗng ho khan một tiếng rồi nói :

- Người trẻ tuổi công lực cái thế, tài ba siêu tuyệt. Anh em lão phu từ nay trở đi không dám nói đến võ công nữa. Nhưng trước khi đi, anh em lão có một việc này muốn thỉnh giáo, Bích Mục song sát đã xưng các hạ là tiểu chủ nhân, chả lẽ các hạ tức là...

Tĩnh Nhân cả cười đỡ lời :

- Hai vị đã hiểu biết hà tất phải hỏi nhiều. Quý hồ biết điều rút lui ngay như thế sẽ mang hậu phúc vô cùng, Phạm Tĩnh Nhân cung kính tiễn hai vị hiệp giá.

Địch Cuồng với Ngư Tiên cùng một tiếng và đồng thanh nói :

- Tuyệt thế thành công đã được tái truyền, từ nay trở đi võ lâm đã có chủ, anh em lão xin cáo từ.

Nói xong cả hai giơ tay lên chào rồi phi thân lên trên không đi mất.

Tĩnh Nhân đưa mắt nhìn theo hình bóng của nhị Hạo cho tới khi khuất dạng mới quay đầu lại nhìn dãy thuyền bên phía tây mà trợn ngược đôi lông mày kiếm lên khế quát hỏi :

- Lê Hạo, chả lẽ ngươi còn muốn Phạm mỗ giơ tay ra tiễn hay sao?

Đằng sau dãy thuyền bên phía Tây bỗng có tiếng hú thật dài và thê thảm nổi lên, một luồng khói đen theo gió phi lên. Tiếng rú với luồng khói đen ấy càng lúc càng xa, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Tĩnh Nhân tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Thế nào? Còn Bùi bảo chủ cũng lộn đường đấy chứ?

Về mặt rầu rĩ, Thiên Vân liếc nhìn Tĩnh Nhân một cái, chẳng nói chẳng rằng, ra hiệu cho hai đại hán áo đen dùng cây bút tằm sét chém đứt hai sợi dây thừng lớn.

Mười mấy chiếc thuyền hai buồm đã từ từ giương buồm lên và theo gió mà đi luôn, không bao lâu đã mất dạng ở trong bóng tối.

Đang lúc ấy, một ông già mặc áo bào gấm đứng ở cách các vị cao tăng của phái Thiếu Lâm không xa đột nhiên quay lại nói với người đồng bọn rằng :

- Lão Ngô, họ Phạm này có phải là người mà chúng ta ngẫu nhiên trông thấy bữa nọ không?

Người đồng bọn ấy là ông già mặt đen, cũng mặc áo gấm, gật đầu đáp :

- Phải, chính là y. dù y có tiêu thành tro mỗ cũng đã nhận ra được. Quên sao được bộ dạng như muốn nuốt sống người của y.

- Điều này không thể trách y được. Ai bảo chúng ta ngẫu nhiên trông thấy sự bí mật của y?

- Bí mật cái quái gì? Một pho tượng màu xanh, hai cuộn sách rách nát chứ quý báu gì!

- Không chắc, thế nào y cũng có kỳ trân dị bảo gì. Bằng không tại sao y lại cứ uy hiếp chúng ta không được tiết lộ nửa câu.

- Hừ! Đó chẳng qua...

đột nhiên có tiếng Phật hiệu nổi lên, Thiếu Lâm tứ tôn giả đã lớn bước tiến tới gần hai người ấy.

- Hai vị thí chủ vừa rồi nói thật không?

Hai ông già nọ cả kinh thất sắc, vội xua tay đáp :

- Hai vị đại sư chóe nên cho chuyện đó là chuyện thật. Anh em mỗ nói đùa đấy thôi.

Tính nết của Tuệ Chân đại sư rất nóng nảy, vội chộp lấy cổ tay của ông già đứng bên trái, lạnh lùng nói tiếp :

- Việc này không phải là chuyện thường. Hai vị lão thí chủ đừng có quá lo ngại như thế?

Ông già nọ đau đến biến sắc mặt nhưng cứ nghiêng răng nhin đau không chịu nói.

Còn một ông già nữa hình như nghe thấy oai danh của Thiếu Lâm đã hoảng sợ đến đứng đờ người ra.

Tuệ Chân đại sư cười một tiếng, bóp mạnh một cái nữa.

Ông già áo gấm đau quá chịu không nổi, kêu ôi chà một câu và vội đáp :

- Xin đại sư cứ buông tay, mỗ xin nói, mỗ xin nói...

Tuệ Chân đại sư cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Đây chỉ là một sự bắt đắ dĩ đấy thôi, xin hai lão thí chủ lượng thứ cho...

Nói xong, lão hòa thượng buông tay ra. Ông già nọ vừa xuyết xoa rầu rĩ nói tiếp :

- Lời nói của anh em mỗ vừa rồi không sai một tí nào. Nhưng hai vị chóe nên bảo anh em mỗ nói, bằng không tính mạng của anh em mỗ không thể nào bảo tồn được.

Tuệ Chân đại sư vội vàng đáp :

- Là dĩ nhiên rồi. Cảm ơn hai vị nhé!

Nói xong y chấp tay vái chào hai người, cùng Tuệ Không quay người đi luôn. Hai ông già áo bào gấm nhìn theo, chờ hai hòa thượng đi xa rồi bỗng lộ tiếng cười rất xảo trá, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lẳng lặng lẫn vào trong đám đông biến mất.

Góc đằng kia cũng có tiếng cười rất đắ chí nổi lên và tiếng người nói :

- Lão Tứ giỏi thật! Nhưng không sợ hai tên giặc sói đầu theo lão Tứ hay sao?

- Hừ! Đột nhiên nghe nói tới vật báu bị mất hiện đang ở đâu khi nào chúng còn để ý tới đệ nữa? Thôi chúng ta đi đi.

- Không ở lại xem trò vui hay sao?

- Lão muốn bị xui sao?

Sau mấy tiếng cười khi, bốn bề đều im lặng ngay.

* * * * *

Gia Cát Ngọc cảm động và ngưỡng mộ, vội chấp tay vái chào Tĩnh Nhân, vừa cười vừa nói :

- Mời thiếu hiệp xuống thuyền, để cho Gia Cát Ngọc với con cái được bái tạ.

Tĩnh Nhân vẫn đứng ở trên mặt nước đáp lễ và trả lời rằng :

- Tại hạ không dám. Đáng lẽ phải tới bái kiến Lão trại chủ nhưng vì có việc bận, không thể ở lại nơi đây được. Việc ở đây đã xong, tiểu bối xin cáo từ Lão trại chủ ngay.

Chưa được đền ơn chút nào, Gia Cát Ngọc nghe nói cuống lên, không kịp nói năng gì thì Quỳnh Anh ở phía sau đã vội tiến ra, nhìn Tĩnh Nhân, cung kính vái chào và nói :

- Phạm thiếu hiệp ban ơn cho gia đình Gia Cát chúng tôi và còn ban ơn cho cả Động Đình hai mươi tám trại. Đại ơn đại đức này không dám nói cảm tạ, gia đình họ Gia Cát chúng tôi không bao giờ dám quên ơn.

Tĩnh Nhân từ từ cười trả lời rằng :

- Chắc cô nương là Ngọc Diện La Sát Gia Cát cô nương phải không? Cổ nhân đã nói : người thiên hạ can thiệp việc thiên hạ. Tĩnh Nhân cũng là một trượng phu, khi nào lại ngồi yên để xem người ta thị võ làm tàng, hà hiếp người như thế? Cô nương khỏi phải bận lòng vì vấn đề ấy. Đó là bổn phận của võ lâm chúng ta. Huống hồ tại hạ đã quen biết lệnh huynh và xưa nay lại rất kính ngưỡng lệnh tôn.

Gia Cát Đờm đứng ở trước khoang thuyền, trong lòng rất thắc mắc. Chàng cố nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được mình đã gặp gỡ Phạm Tĩnh Nhân ở đâu, nhưng lại không tiện lên tiếng hỏi, nên mặt lộ vẻ rất ngượng ngịu.

Vĩ Hiểu Lam bỗng tiến lên, chấp tay vái chào và nói :

- Thần oai vừa xuất hiện, ra tay giải nguy, chúng tôi đang ngưỡng mộ cao nhân, sao huynh đài lại bỏ đi ngay như thế? Hòn nữa...

Tĩnh Nhân vội đáp lễ và đỡ lời :

- Vĩ trang chủ anh hùng cái thế, văn võ song tuyệt, Tĩnh Nhân ngưỡng mộ hiệp phong đã lâu. Và lại các vị có mặt tại đây đều là võ lâm tiên triễn. Tĩnh Nhân tôi đáng lẽ phải lần lượt lãnh giáo quý vị, nhưng vì có việc bận, bắt buộc phải đi ngay.

Nếu quý vị không xiềm thì Tĩnh Nhân khi nào rảnh rang sẽ lần lượt tới quý phủ bái kiến.

Hiểu Lam nghe nói liền nghĩ bụng :

“Người này công lực cái thế, trong vũ nội chưa chắc đã có người thứ hai nào hơn được, không những khí độ rất khả quan mà còn rất khiêm tốn, không ai có thể bằng được y. Một vị kỳ hiệp như thế này ta chớ nên bỏ qua...”

Chàng quyết định như vậy, nhưng lại có một ý niệm khác khiến chàng thắc mắc không hiểu và nghĩ tiếp :

“Người này công lực đã cái thế sao tên tuổi lại không thấy ai nói tới? Y không những nhận ra được ta và nghe lời nói thì hình như y còn quen biết cả mấy nhân vật rất quen thuộc nữa. Chả lẽ...”

Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe Gia Cát Ngọc lớn tiếng nói :

- Nếu Phạm thiếu hiệp có việc bận, không ở lại được lâu cũng không dám miễn cưỡng. Chẳng hay thiếu hiệp có thể cho biết thiếu hiệp hành tung ở đâu để lâu...

Tĩnh Nhân mỉm cười đỡ lời :

- Tiểu bối một thân một mình, nay đây mai đó, không ở chỗ nào nhất định. Lão trại chủ chớ nên bận lòng, hễ việc của tiểu bối làm xong thể nào cũng tới đây bái kiến ngay.

Gia Cát Ngọc biết kỳ nhân rất khó kiếm, ngấm ngầm thờ dài một tiếng và nói tiếp :

- Nếu vậy lão xin đợi chờ ở trong Nhị thập bát trại. Thể nào cũng mời thiếu hiệp giáng lâm, chớ nên để cho lão mong chờ hoài.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Dụng tâm rất thông khổ

Tĩnh Nhân cương quyết gật đầu đáp :

- Xin Trại chủ cứ yên tâm, thể nào tiểu bối cũng tới bái kiến.

Nói tới đó chàng quay lại bảo Song sát rằng :

- Tuy bọn ma đầu đã đi khỏi nhưng chúng vẫn chưa cam tâm đâu, Vật Tà và Vật Ác phải ở lại thêm ít bữa nghe lời sai bảo của Lão trại chủ, nếu hai mươi tám trại này có gì suy suyển thì hai người phải chịu hết trách nhiệm đấy.

Song sát vội cung kính vái chào đáp :

- Xin tuân lệnh dụ của tiểu chủ nhân. Dù có phải vãi máu ngay tại chỗ anh em Vật Tà không bao giờ làm nhục sứ mạng của tiểu chủ nhân giao cho đâu.

Quần hào nghe nói đều kính phục, cha con Gia Cát Ngọc lại càng cảm động hơn, nhất thời khí huyết rạo rực không biết nên nói như thế nào mới phải.

Phi Quỳnh chăm chú nhìn vào mặt chàng gật đầu khen ngợi thầm.

Tĩnh Nhân lại chấp tay vái chào mọi người và nói tiếp :

- Tĩnh Nhân xin kính chào quý vị.

Nói xong chàng đi trên mặt sóng mà quay người đi luôn.

Quần hào đều chấp tay vái và đồng thanh nói :

- Cung kính tiễn hiệp giá của thiếu hiệp.

Tiếng chào của mọi người làm trấn động cả hồ Động Đình.

Đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu nổi lên và có tiếng nói vọng theo rất lớn rằng :

- A di đà Phật! Thí chủ hãy khoan đi đã.

Quần hào nghe nói đều ngạc nhiên khôn tả, vội quay đầu nhìn về phía ấy đã thấy Tuệ Thanh đại sư của phái Thiếu Lâm với Thái Hư đạo trưởng của phái Võ Đang đứng đầu, đằng sau là các cao thủ của các đại môn phái cùng xếp hàng ngang đứng ở trên bờ hồ.

Các người không hiểu các cao thủ này tới từ lúc nào, tới để làm chi, tại sao lại gọi Tĩnh Nhân đứng lại như thế? Phi Quỳnh cau mày lại có vẻ bức mình.

Tĩnh Nhân bỗng ngừng chân từ từ quay đầu lại hỏi :

- Vị nào gọi tại hạ thế?

Tuệ Thanh đại sư chấp tay vái chào lớn tiếng đáp :

- Bần tăng Thiếu Lâm Tuệ Thanh.

Tĩnh Nhân kêu ồ một tiếng, chấp tay vái chào và hỏi tiếp :

- Thế ra chủ trì Đạt Ma viện của phái Thiếu Lâm, lãnh tụ võ lâm, được chiêm ngưỡng cao tăng ở nơi đây tại hạ còn gì hân hạnh bằng. Không biết đại sư gọi tại hạ lại có việc gì chỉ giáo thế?

Thấy chàng ta hỏi như vậy, Tuệ Thanh đại sư có vẻ do dự và nghĩ bụng :

“Không biết lời nói của hai lão già áo gấm ấy thực hay là hư? Nếu thực thì không sao, mà hư thì có phải là các môn phái đã gây một cường địch lớn có khác gì dùng lửa thiêu đốt bản thân đây không?”

Tuy ý do dự như vậy nhưng vật báu trấn sơn vẫn quan trọng lắm, nên y đàn nghiêm răng mím môi, chấp tay vái chào và nói :

- Bần tăng tuy là chủ trì một viện của Thiếu Lâm nhưng ở trước mặt cao nhân như Phạm thí chủ thì bần tăng đâu dám nhận là cao cả. Bần tăng có một việc muốn thỉnh giáo thí chủ và mong thí chủ hãy khoan hồng cho trước, không biết thí chủ có thể đi giả tới tề chùa giây lát không?

Lão hòa thượng này rất khôn ngoan, y biết nếu ở đây mà nói tới việc lấy trộm vật báu thì thế nào cũng bị quần hào phẫn nộ, nhất là người của nhị thập bát trại. Tuy y không sợ gì Gia Cát Ngọc với các người nhưng còn Bích Mục song sát với Vi Hiểu Lam có phải là tay vừa đâu nên y mới định mời Tĩnh Nhân tới chùa Thiếu Lâm là thế.

Tĩnh Nhân tủm tỉm cười và đáp :

- Việc này tại hạ không thể tuân lệnh được, vừa rồi tại hạ đã nói có việc cần, không thể ở lại đây lâu được. Đại sư muốn thỉnh giáo gì xin cứ việc nói thẳng ra ở nơi đây cũng được?

Tuệ Thanh còn do dự, chưa dám nói thì Thái Hư đạo trưởng đã lên tiếng :

- Việc này quan trọng lắm, Phạm thí chủ đã cho phép thì tại sao đại sư hà tất phải do dự làm chi?

Tuệ Thanh gạt mình đến thót một cái, khẽ niệm một câu A di đà Phật rồi mới nghiêm nghị chấp tay lên trước ngực và nói tiếp :

- Nếu Phạm thí chủ đã cho phép, bần tăng xin tào gan nói ngay.

Nói tới đó, y nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Nhân và nói tiếp :

- Thí chủ đã là người trong võ lâm thì tất nhiên phải biết rõ chuyện các đại môn phái bị mất vật báu trấn sơn.

Quần hùng nghe nói đều ngẩn người ra, nhưng Tĩnh Nhân đã gật đầu mỉm cười đáp :

- Phải, tại hạ có nghe thấy người ta nói đến chuyện ấy.

Tuệ Thanh đại sư lại nói tiếp :

- Thế thí chủ có biết hiện giờ các đại môn phái đang cho người đi dò la tìm kiếm không?

Tĩnh Nhân vẫn mỉm cười gật đầu đáp :

- Có, chắc quý vị hạ sơn cũng vì việc ấy. Thế sao quý vị không tìm kiếm người lấy trộm vật báu mà ở đây gọi tại hạ ở lại làm chi? Hay là nghĩ tại hạ có dính líu vào việc đó?

Người của các đại môn phái nghe nói đều ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại hỏi đến mình trước.

Tuệ Thanh đại sư nghiêng răng ngậm, gật đầu một cái rồi nghiêm nghị đáp :

- Vâng, vừa rồi bản tăng mới được tin vật báu của các môn phái đang ở trong tay thí chủ...

- Lão giàc sói đầu kia, nguoi táo gan thực!

Song sát bỗng thét lớn một tiếng, bốn mắt tròn tròn xoe, định nhảy xổ lại tấn công.

Tuy Tuệ Thanh đại sư là cao thủ hữu hạng của phái Thiếu Lâm nhưng đối với Bích Mục song sát vẫn phải khiếp sợ phần nào, nên cả kinh vội giong chuông lên.

Tĩnh Nhân khề quát bảo Song sát rằng :

- Hai nguoi không được lệnh của ta, không được vô lễ như thế.

Song sát giật mình đến thót một cái, vội cung kính vái một lạy và lui ngay về phía sau.

Tĩnh Nhân tùm tùm cười nhìn Tuệ Thanh nói tiếp :

- Tại hạ không muốn nói nhiều cũng vô ích thôi. Tại hạ chỉ muốn biết ai đã cho đại sư biết tin tức không chính xác ấy?

Tuệ Thanh đại sư kinh hãi thảm và vội đỡ lời :

- Vì giữ an ninh cho người đó, bản tăng không thể nào nói cho thí chủ biết được.

Tĩnh Nhân bỗng lớn tiếng cười ha hả, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và quát hỏi :

- Đại sư coi Phạm Tĩnh Nhân này là hạng người như thế nào? Đại sư không có nhân chứng, vật chứng mà sao lại dám nhận định Phạm Tĩnh Nhân này là người lấy trộm vật báu?

Tuệ Thanh đại sư thấy đôi mắt của chàng ta sáng như điện đã hoảng sợ, và cũng không biết trả lời như thế nào cho phải, thì Thái Hư đạo trưởng đã lạnh lùng quát bảo :

- Đưa nhân chứng lại đây.

Tuệ Thanh nghe nói giật mình đến thót một cái vội nói :

- Đại hữu không nên làm như thế, chả lẽ..

Thái Hư lão đạo lạnh lùng đáp :

- Sao lại không được? Mất vật báu quan trọng như thế bản đạo không thể nào lo ngại quá nhiều như thế được.

Tuệ Thanh đại sư cũng nhận thấy việc mất vật báu còn quan trọng hơn đạo nghĩa nên ông ta không nói năng gì nữa.

Tĩnh Nhân cười khi một tiếng và nói :

- Dù sao đạo trưởng của Võ Đang vẫn cương quyết hơn.

Thanh Hư đạo nhân nghe nói mặt đỏ bừng, giả bộ như không nghe thấy gì, liền ra lệnh cho Võ Đang Thất Tử đi tìm kiếm hai người nọ. Nhưng lúc ấy

quần hào của thiên hạ đã giải tán hết, chỉ trừ có các đại môn phái thôi, còn trên bờ hồ đã vắng tanh, không còn một người nào nữa. Bọn đạo sĩ với hòa thượng đều ngượng vô cùng.

Tĩnh Nhân mỉm cười nói tiếp :

- Không có nhân chứng, không có vật chứng, xin thứ lỗi quý vị, tại hạ có việc bận phải đi ngay.

Nói xong chàng từ từ quay người thẳng thẳng đi ở trên sóng. Đã không có nhân chứng và cũng không có vật chứng thì buộc tội người ta sao được, các hòa thượng và đạo sĩ đành phải để yên cho chàng bỏ đi.

- Hãy khoan!

Thái Hư lại bỗng lên tiếng quát bảo như vậy. Tĩnh Nhân nghe nói quay người lại chưa kịp trả lời thì Gia Cát Ngọc đã trợn ngược đôi lông mày kiếm lên giận dữ quát lớn :

- Đạo trưởng thực khi người quá nổi, không có nhân chứng và cũng không có vật chứng, đừng đột hỏi người ta như thế đã là không nên không phải rồi. Phạm thiếu hiệp là người rộng lượng mới để yên cho các người thì đạo trưởng phải nên biết tiến thoái mới phải chứ? Không ngờ đạo trưởng vẫn không biết điều, lại còn muốn giở trò gì ra nữa, chả lẽ khinh Động Đình nhị thập bát trại này không có người hay sao?

Thái Hư biến sắc mặt cười khẩy đáp :

- Không dám, vẫn biết Động Đình nhị thập bát trại danh trấn võ lâm, có rất nhiều cao thủ võ lâm không ai dám khinh thị, nhưng bản đạo thiết nghĩ phái Động Đình không nên hỏi tới việc này thì hơn.

Gia Cát Ngọc đang định trả lời thì Tĩnh Nhân đã giơ tay lên vái chào và nói :

- Xin Lão trại chủ hãy nghe một lời của tiểu bối đã.

Gia Cát Ngọc vội đáp lễ và trả lời :

Thiếu hiệp chớ nên như thế, có việc gì xin thiếu hiệp cứ chỉ bảo, Gia Cát Ngọc xin rửa tay cung kính nghe.

Tĩnh Nhân trịnh trọng đỡ lời :

- Không dám, tiểu bối chỉ xin Lão trại chủ đừng dấy đưa vào chuyện này, vì chuyện này tiểu bối còn có một việc sau này cần phải kiểm các đại môn phái để dứt khoát và không muốn người nào nhúng tay vào cả.

Hiển nhiên là chàng không muốn Động Đình nhị thập bát trại dấy đưa vào việc này, nhưng Gia Cát Ngọc đã đội ơn chàng thì dù có tan xương nát thịt cũng phải báo đền, dù trại tan người chết cũng không tiếc. Tuy vậy, lời nói của ân nhân không nghe theo cũng không được, vì thế ông ta mới hơi thần thù rồi gật đầu đáp :

- Lão xin tuân lệnh.

Tĩnh Nhân lại cảm ơn Lão trại chủ rồi nhìn thẳng vào mặt Thái Hư và nói :

- Không làm việc gì trái với lương tâm thì không sợ ma quỷ gõ cửa, miệng mũi là của cha mẹ đẻ ra, đại trượng phu sao lại phải che lấp đi như thế? Thái chủ có giỏi hãy lột cái mặt nạ da người ra?

Thấy Thái Hư nói như vậy, quần hào đều nghĩ bụng :

“Thì ra là chàng ta đeo mặt nạ da người. Bằng không một nhân vật phong thái như thần tiên thế này khi nào lại có bộ mặt vàng khè như thế?”

Phi Quỳnh nghe tới đây liền cau mày lại nói :

- Lão đạo sĩ làm gì có đôi mắt sắc bén như thế, rõ ràng là có người ở trong bóng tối phá bình.

Tư Đồ Sương ngăn người ra giằng lạt, và hỏi lại Phi Quỳnh rằng :

- Chàng đeo mặt nạ da người thực ư?

Phi Quỳnh đáp :

- Hiền muội không tin lão đạo sĩ, chả lẽ không tin cả ngu tử hay sao?

Tư Đồ Sương đã coi người chị kết nghĩa này như là người trời vậy, tất nhiên là phải tin tưởng ở nàng rồi, liền cau mày lại nói tiếp :

- Sao bỗng dưng lại đeo cái trò quỷ ấy lên trên mặt làm chi?

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Điều này ngu ty không thể nào trả lời được, nhưng ngu ty thiết tưởng đó là lý do tất nhiên.

Tư Đồ Sương gật đầu nói tiếp :

- Với công lực của chàng ta, quả thực muốn lấy trộm vật báu thì dễ như trở bàn tay, nhưng...

Lúc ấy Tĩnh Nhân lại cười khi và đáp :

- Đôi mắt của đạo trưởng sắc bén lắm, cao minh lắm, kính phục thực, kính phục thực! Muốn tại hạ bỏ cái mặt nạ xuống không khó lắm, nhưng với công lực của đạo trưởng mà lấy được chiếc mặt nạ của tại hạ xuống thì thực là người si ngốc nói chuyện mơ và tự mang cái nhục vào người. Tuy vậy ở trước mặt bao nhiêu nhân sĩ có tên tuổi của võ lâm tại hạ lười biếng, không muốn cởi mặt nạ ra, mà muốn phiền đạo trưởng cởi xuống hộ. Không biết đạo trưởng có đủ sức cởi không?

Thấy chàng ta nói như vậy, Thái Hư lão đạo cảm thấy khó xử hết sức. Y cũng tự biết với công lực của y mà muốn cởi được mặt nạ của đối phương thì quả thực là khó hơn bất thang lên trời và chỉ có mang cái nhục vào thân thôi, nhưng trước mặt nhân sĩ của võ lâm đông đảo như vậy, y không dám lộ vẻ hèn kém, vì lộ vẻ như thế không những mất hết tên tuổi mà từ giờ trở đi phái Võ Đang cũng đừng có hòng ngóc đầu lên được nữa.

Y đang cảm thấy ngượng ngịu, nhất là những tầm mắt của quần hào nhìn vào mặt y không khác gì những lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào mặt y. Y định đánh liều xông lại lật mặt nạ của đối phương nhưng đôi bên chỉ cách nhau hai mươi trượng, đối phương lại đứng ở trên mặt nước như thế, liệu mình có đủ tài ba đi tới gần được đối phương không?

Lúc ấy mặt của lão đạo sĩ lúc đỏ lúc trắng, lúc tức giận lúc hổ thẹn rồi cứ đứng ngẩn người ra tại đó chẳng nói chẳng rằng!

Quần hào thấy thế khoái chí vô cùng, Gia Cát Quỳnh Anh đang định lên tiếng nói mĩa y vài câu, thì Tĩnh Nhân đã cười khi và nói tiếp :

- Nếu đạo trưởng tiếc công như vậy thì để tại hạ tự cởi lấy vậy, nhưng tại hạ xin nói trước, điều thứ nhất, các vị phải nên cẩn thận, đừng có kinh hãi đến vỡ mắt mất hồn. Thứ hai, tại hạ có một tính nết rất quái dị, hễ ai trông thấy mặt mũi thực của tại hạ thì tại hạ sẽ như âm hồn đi theo người đó hoài chứ không bao giờ chịu buông tha đâu. Đây tại hạ đã nói hết lời rồi, vị nào muốn xem thì cứ việc xem đi?

Nói xong chàng từ từ giơ tay phải lên trên mặt.

Ai mà chả muốn được trông thấy mặt của vị thiếu hiệp cái thế này cho nên mặt của mọi người đều tập trung cả vào một điểm.

Đột nhiên Tĩnh Nhân nhanh như điện chớp, cởi cái mặt nạ da người ra. Tất cả mọi người đều giật mình đến thót một cái, lúc thì tỏ vẻ thất vọng, lúc lại tỏ vẻ luyến tiếc.

Nếu không nhanh tay che kín lấy hai mắt thì suýt tý nữa Quỳnh Anh đã thất thanh kêu la. Nhưng nàng vẫn phải lui về phía sau một bước, mặt đã thất sắc.

Thì ra sau cái mặt nạ da người, bộ mặt thực của chàng ta lại còn xấu xí kinh tởm hơn bộ mặt bên ngoài nhiều.

Trên mặt của chàng đầy những vết sẹo dăm dăm, không có một nơi nào nguyên lành cả, trông không khác gì một con quỷ dạ xoa. Quả thực đã có nhiều người hoảng sợ đến mất hết hồn vía.

Mọi người đều im lặng không nói năng gì hết, chỉ có Phi Quỳnh không sao nhịn được, liền buột miệng nói :

- Khôn ngoan thực! Thế này mới là thông minh chứ...

Tư Đồ Sương ngẩn người ra hỏi :

- Cái gì thế?

Phi Quỳnh mới biết là mình lỡ lời, giật mình đến thót một cái rồi mỉm cười đáp :

- Không có gì cả!

Tư Đồ Sương cau mày lại nói tiếp :

- Quỳnh tỷ!

Phi Quỳnh biết nghĩa muội của mình rất thông minh, mình đã chót lỡ lời, không nói cho nàng hay thì không khi nào nàng chịu để yên cho, nên trầm ngâm giây lát, đành phải gượng cười đáp :

- Sao Sương muội không để ý ngắm nghía thêm một chút. Chàng có thể đeo được một cái mặt nạ, chả lẽ không đeo được hai cái hay sao?

Lúc này Tư Đồ Sương mới vỡ lẽ, nhưng dù sao nàng vẫn không thoát được tính trẻ con, trong lúc mừng rỡ, quên cả mọi lẽ, liền thất thanh la lớn một tiếng.

Người của các đại môn phái cũng phát giác thấy vị động chủ của Môn Tây bất động luôn.

- A di đà Phật! Bần tăng các người đang đi khắp mọi nơi tìm kiếm Động chủ, không ngờ lại được gặp ở đây, thực là Phật tổ linh thiên có khác! Thiện tai, thiện tai!

Tuệ Thanh đại sư vừa nói dứt, Hiểu Lam đã tiến lên trước, chàng mới được gặp người ngọc, quên cả việc các đại môn phái đang kiếm mình tằm thù.

Tĩnh Nhân cũng giật mình đến thót một cái, vội đeo ngay mặt nạ da người lên.

Tư Đồ Sương vừa lo âu, vừa hồ thẹn, cuống cả lên, vội quay lại kiểm chị kết nghĩa để xem có cách gì đối phó không? Ngờ đâu nàng vừa quay đầu lại đã gặp người ra luôn.

Thì ra chỉ thoáng cái đã không thấy tung tích của Phi Quỳnh đâu cả. Nàng là người có võ công cao siêu như thế mà Phi Quỳnh bỏ đi lúc nào cũng không hay? Thế là nàng càng cuống quýt và lo âu thêm, không khác gì một đứa trẻ mồ côi bị lạc mất người mẹ vậy. Nàng bàng hoàng vô cùng, cuống lên, suýt tí nữa thì khóc lên tiếng, há miệng ra lại định kêu gọi.

Đột nhiên tai nàng nghe có tiếng nói hí hửng của Phi Quỳnh vọng tới rằng :

- Ai bảo Sương muội gây nên tai họa làm chi, phải chịu lấy.

Nghe thấy tiếng nói ấy, Tư Đồ Sương mới đỡ lo âu vì biết Phi Quỳnh vẫn ở quanh mình chứ chưa đi đâu cả. Tuy vậy nàng vẫn dờ khóc dờ cười, định dùng nghĩ nghĩ truyền thanh kêu gọi Phi Quỳnh thì tai lại nghe thấy tiếng nói của Phi Quỳnh vọng tới tiếp :

- Sương muội chớ nên lo ngại như thế, phải trấn tĩnh, phải thân nhiên, thận trọng, chi đi sai một nước là cả bàn cờ sẽ hỏng hết. Ngu tử hiện đang ở trong khoang thuyền, lúc này không tiện lộ diện. Sương muội cứ yên trí mà ứng phó, mọi sự đã có ngu tử chống chế ngầm cho.

Tư Đồ Sương hồ thẹn thảm và nghĩ bụng :

“Trước kia ta vẫn đi một mình, có chuyện gì xảy ra đâu?”

Nghĩ tới đó nàng mới bình tĩnh nhìn Hiểu Lam mỉm cười và từ từ đi ra đằng mũi thuyền tùm tùm cười và hỏi :

- Tư Đồ Sương tới đây dám cảm phiền quý phái tìm kiếm thế? Chả hay đại sư có vấn đề gì muốn chỉ giáo thế?

Tuệ Thanh đại sư nghe nói liền nghĩ bụng :

“Người đã biết lại còn cố ý giả bộ hỏi như vậy?”

Y liền niệm một tiếng Phật hiệu và chắp tay lên trước ngực đáp :

- Không dám! Sở dĩ bần tăng các người đi khắp nơi tìm kiếm phương giá là vì bốn môn tôn giả với hai vị đạo hữu của phái Võ Đang muốn yêu cầu Động chủ làm chứng cho một việc này đây.

Tư Đồ Sương kêu ồ một tiếng rồi hỏi lại :

- Có phải vì việc mấy đệ tử của Thiếu Lâm với Võ Đang bị người ta giết hại đấy không?

Quần hào nghe nói đều giật mình đến thót một cái.

Tuệ Thanh đại sư nghiêm nghị đáp :

- Vâng! Vì trang chủ cứ chối cãi không chịu nhìn nhận nên bần tăng mới phải yêu cầu Động chủ chứng minh hộ.

Thấy lão hòa thượng nói như vậy quần hào mới vỡ lẽ, vừa kinh ngạc vừa hãi sợ, đều nhìn cả vào mặt Hiểu Lam.

Hiểu Lam cảm thấy rất hồ thẹn, chỉ mong bên dưới có cái lỗ để cho mình chui xuống cho đỡ thẹn thôi nhưng bề ngoài chàng vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh như thường.

Tĩnh Nhân đưa mắt nhìn Hiểu Lam một hồi, lại nhìn các người.

Tư Đồ Sương tùm tùm cười và trả lời :

- Xin hỏi đại sư, ai đã nói cho đại sư biết việc ấy là do tay của Vi trang chủ đã làm?

Tuệ Thanh đại sư nghe nói vừa kinh hãi vừa tức giận, trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Thập Bộ Thôi Tâm chương là pho chương độc đáo, trong vũ nội này ngoài Vi trang chủ ra không có người thứ hai sở trường, chính Tư Đồ động chủ

cũng chỉ nhận như vậy, chả lẽ...

Tư Đồ Surong cười khẩy một tiếng và vội đỡ lời :

- Phải! Thập bộ thôi tâm chương là pho chương độc đáo và trong vũ nội này ngoài Vi trang chủ không có người thứ hai nào sở trường thực nhưng xin đại sư nhớ rõ Tư Đồ Surong tôi chỉ bảo hơi giống thôi chứ đâu dám cả quyết như thế. Đại sư không tin thử hỏi lại bốn vị tôn giả của quý phái xem có phải tôi nói như thế không?

Tuệ Thanh đại sư kêu gọi :

- Tứ tôn giả ra đây đối thoại.

Tuệ Quả đại sư chấp tay lên ngực nói :

- A di đà Phật, người tu hành không bao giờ ăn gian nói dối, quả thực Tư Đồ động chủ có nói như thế.

Biết rõ việc này do ai gây nên, vả lại kẻ thù đứng ở trước mặt nhưng không đủ chứng cứ, Tuệ Thanh đại sư chỉ trợn to đôi mắt lên nhìn Hiểu Lam thôi chứ không làm gì được chàng ta.

Thái Hư đạo sĩ bỗng cười khẩy một tiếng, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Hiểu Lam lớn tiếng :

- Vi trang chủ, việc này do ai hạ độc thủ chỉ có trời biết, đất biết, Trang chủ biết thôi. Khôn nổi không có đủ bằng chứng, không làm gì được Trang chủ. Nhưng bản đạo thiết nghĩ bị lương tâm khiển trách còn đau đớn hơn là bị người giết chết. Cái chết chỉ trong nháy mắt là xong, còn lương tâm cắn rứt thì như bóng theo hình, suốt đời chịu đựng, chém không đứt, đẩy không ra...

Y nói không sai tí nào. Quả thực mấy ngày hôm nay Hiểu Lam rất đau khổ, ăn ngủ không yên chỉ vì người khác, vì thiên hạ võ lâm mà cứ phải nghiền răng chịu nhẹn, trái tim như bị rấn rết cấu xé vậy.

Lúc này chàng đã khó chịu khôn tả, mặt lúc đỏ lúc xanh, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, nhưng chàng cứ nhắm nghiền hai mắt lại chả nói chả rằng.

Tư Đồ Surong thấy thế rất cảm động, và không nhẫn tâm chút nào, vội tiến lại gần khẽ kêu gọi :

- Vi trang chủ!

Hiểu Lam giật mình đến thót một cái, vẻ mặt tươi tỉnh ngay, vội cười và đáp :

- Đa tạ cô nương, tôi còn chịu nhẹn được, quý hồ cô nương..

Tĩnh Nhân thấy thế đôi ngời bỗng sáng ngời, nhưng Gia Cát Ngọc lớn tiếng xen lời nói :

- Đạo trưởng là cao nhân trong vũ nội, đắc đạo toàn chân, sao lại nói như thế được? Vi trang chủ là một vị anh hùng cái thế, có khi nào dám làm mà không dám nhận như vậy? Thiên hạ võ lâm ai mà chả kính ngưỡng và tôn trọng Vi trang chủ?

Đạo trưởng nói như vậy là thiếu suy xét một chút.

Lời nói của Lão trại chủ thốt tự trong đáy lòng, nhưng khi lọt vào tai Hiểu Lam không khác gì những mũi kim sắc bén đâm vào trái tim chàng. Nhưng chàng cảm động bao nhiêu lại càng hồ thẹn và đau khổ bấy nhiêu, hai mắt cứ nhìn thẳng về phía đằng trước, thớ thịt trên mặt hơi rung động và với giọng run run nói :

- Đa tạ Lão trại chủ! Đa tạ thiên hạ võ lâm! Nhưng...

Đột nhiên có một tiếng cười nghe rất chua chát ở trên không vọng tới.

Quần hào giật mình đến thót một cái, thì tiếng cười ấy đã mất ngay, mặt của Hiểu Lam nhợt nhạt như không có sắc máu và chàng cắn môi đến vài máu. Bỗng dưng chàng quay mặt về phía đạo sĩ Thái Hư, đang định không quản ngại gì hết, nhìn nhận tội lỗi luôn.

Đột nhiên Tĩnh Nhân khẽ phát tay áo một cái, Hiểu Lam đã ngã lăn ra. Tư Đồ Surong đứng cạnh đó vội đỡ tay ra đỡ.

Tĩnh Nhân lộ vẻ rất khó mô tả và thờ dài một tiếng, nói :

- Vi trang chủ tức giận quá, hơi giận công tâm bất đắc dĩ Tĩnh Nhân tôi phải táo bạo ra tay. Xin Tư Đồ động chủ trông nom hộ Trang chủ.

Người khác không biết nhưng Tư Đồ Surong biết rõ lắm, nên nàng đưa mắt nhìn Tĩnh Nhân một cách rất cảm động và trả lời rằng :

- Đa tạ Phạm thiếu hiệp đã kịp thời ra tay. Tư Đồ Surong tôi xin tuân lệnh.

Quần hào với các cao thủ của đại môn phái lại được trông thấy rõ một lần nữa thần công của Tĩnh Nhân, ai nấy đều kinh ngạc và kính phục.

Quần hào vội vàng quây quần xung quanh Hiếu Lam. Tuệ Thanh đại sư đột nhiên thở dài một tiếng và nói :

- Thiện tai! Thiện tai!

Y định dẫn các người quay mình đi luôn.

- Các vị hãy tạm ngưng bước.

Tĩnh Nhân đột nhiên cười khì và kêu gọi các người ngừng bước.

Bọn Tuệ Thanh đại sư các người đều ngạc nhiên, ngừng bước. Quần hào cũng quay người lại xem.

Tĩnh Nhân từ từ cười nói tiếp :

- Việc này chưa có kết quả mà các vị đã bỏ đi ngay như vậy người ở dưới chín suối yên tâm sao được. Bây giờ tại hạ có thể cho các vị hay, đệ tử của quý phái bị giết chết thảm khốc như thế không phải Vi trang chủ ra tay đâu. Chương lực giống như Thôi Tâm chương trên thiên hạ này có nhiều lắm, các vị chớ cần phải đi đâu tìm kiếm hung thủ, việc này chính là tại hạ đã ra tay.

Thấy chàng nói như thế, quần hào đều giật mình đến thót một cái. Tư Đồ Sương buột miệng kêu gọi :

- Phạm thiếu hiệp, sao?

Phi Quỳnh ẩn núp ở trong khoang thuyền lại càng kinh hoàng hơn ai hết. Nàng không ngờ Tĩnh Nhân lại tự nhận như vậy. Nếu thế có phải là bao nhiêu công việc làm của mình xưa kia sẽ tiêu tan hết nên nàng nghiêng răng kêu côm cộ, dậm chân lia lịa, nhưng lại không tiện lộ hiện.

Tĩnh Nhân khẽ phất tay một cái, từ từ cười và nói tiếp :

- Quý vị khỏi phải kinh ngạc, khỏi cần phải hỏi lý do. Việc này đã do tại hạ ra tay thì không liên can đến một người nào hết. Các vị khỏi cần phải nóng lòng tâm thù như vậy vội. Hiện giờ tại hạ còn có một việc nữa phải làm, chờ khi nào hai việc đó ghép thành một, lúc ấy tại hạ sẽ đến tận cửa. Nhưng bây giờ tại hạ không muốn nói nhiều. Đêm trung thu tới này, khi mặt trăng mọc lên tới đỉnh đầu, tại hạ sẽ đi lên Tung Sơn, lúc ấy xin mời các đại môn phái tề tập ở chùa Thiếu Lâm, tại hạ sẽ trả lại công đạo cho quý vị. Nhưng tại hạ phải nói trước, từ nay trở đi các đại môn phái không được xâm phạm Mân Tây bát động, Đái Vân sơn trang và cả Động Đình nhị thập bát trại. Bằng không đừng có trách tại hạ không biết điều, máu sẽ rửa Tung Sơn cho mà coi. Tại hạ đã nói xong rồi, mời quý vị lên đường cho.

Hiển nhiên chàng đã ôm hết mọi việc vào người.

Lời nói của Tĩnh Nhân khiến quần hào cảm động khôn tả và đều ngẩn người ra nhìn vào mặt chàng, không nói được nửa lời.

Phi Quỳnh lại càng cuống thêm, nhưng nhất thời không làm gì được.

Người của các đại môn phái đều biến sắc mặt. Tuệ Thanh đại sư trầm giọng nói :

- Nếu vậy bọn bản tăng các người xin cáo lui ngay. Tết Trung Thu cách bây giờ chỉ còn hơn tháng thôi. Thí chủ là người trọng chữ tín, đến lúc ấy...

Tĩnh Nhân lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Xin đại sư cứ yên tâm. Tuy Tĩnh Nhân tôi chỉ là một hậu bối mạt học nhưng cũng biết một lời hứa nặng hơn núi Thái Sơn.

Tuệ Thanh ngấm nhìn chàng một hồi rồi bỗng lớn tiếng niệm một câu Phật hiệu mới dẫn người đi ngay.

Tư Đồ Sương chờ cho người của các đại môn phái đi mất dạng rồi mới quay người lại, vội hỏi Tĩnh Nhân rằng :

- Phạm thiếu hiệp hà tất phải chịu nhận như thế.

Tĩnh Nhân từ từ cười đáp :

- Hà tất phải ư? Mọi người vì tôi thì tôi cũng phải vì mọi người. Nhân quả ở bên trong, một vài lời không sao nói xiết được. Xin Động chủ đừng có hỏi nhiều, hãy mau cứu cho Vi trang chủ lai tinh đã.

Bất đắc dĩ Tư Đồ Sương đành phất vó vào lưng Hiếu Lam một cái. Tĩnh Nhân thấy thế vội quát bảo :

- Động chủ chớ nên như thế, mau biến thành điểm, chỉ được dùng ba phần chỉ lực điểm vào nơi Thiên Trụ.

Tư Đồ Sương giật mình và vội vờ lễ đó là một thủ pháp độc đáo, liền nghĩ bụng :

“Sao người không ra tay mà lại để ta mất sĩ diện như thế...”

Nàng dùng ngón tay ngọc khẽ điểm một cái, Hiếu Lam đã tỉnh táo lại ngay.

Tĩnh Nhân đứng ở trên mặt nước vừa cười vừa nói tiếp :

- Đáng lẽ không dám phiền đến tay ngọc của Động chủ nhưng tính của Tĩnh Nhân tôi lười biếng quen đi rồi, xin Động chủ lượng thứ cho.

Giờ khóc giờ cười, Tư Đồ Sương chỉ có cau mày lại mỉm cười đáp :

- Thiếu hiệp nói quá lời đấy thôi chứ Tư Đồ Sương tôi đâu dám.

Tĩnh Nhân mỉm cười đưa đôi mắt nhìn người ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Mọi việc ở đây đã xong rồi, Tĩnh Nhân tôi xin cáo lui. Nhưng trước khi bái biệt có một việc này muốn phiền Vi trang chủ giờ toàn lực ra hiệp trợ Tư Đồ động chủ tái kiến lập Bát động, trùng chấn thanh oai, chắc Vi trang chủ không cự tuyệt đâu.

Hiếu Lam chỉ mong có dịp may được gần người ngọc nên vội đáp.

- Hiếu Lam tôi xin tuân lệnh.

Trong thâm tâm của chàng rất lấy làm cảm động, dù Tư Đồ Sương không muốn nhưng việc đã như thế nàng còn biết nói năng ra làm sao, chỉ nghĩ bụng rằng :

“Anh chàng này đa sự thật”

Nàng hậm hực lờm Tĩnh Nhân một cái.

Tĩnh Nhân rất hớn hờ, lớn tiếng ha hả, chấp tay vái chào mọi người rồi vội vàng đi ngay. Chỉ trong nháy mắt đã đi mất dạng, quần hào đứng chờ người ra nhìn theo, người nào người ấy đều lộ vẻ hậm mộ và kính mến.

Lúc này Hiếu Lam cũng đã biết rõ hết thầy. Chàng cũng ngưỡng mộ và cảm động vô cùng nhưng khi nào chàng chịu để cho người khác nhận thay mối thù đó cho mình nên chàng đã ngầm ngầm quyết định. Sự quyết định ấy khiến chàng cương quyết bỏ lỡ dịp may nghìn năm một thuở được gần gũi người ngọc.

Chàng ngấm nhìn Tư Đồ Sương một hồi rồi nói :

- Cô nương trở về Mân Tây ngay bây giờ không?

Tư Đồ Sương ngăn người ra giấy lát rồi đáp :

- Không, tôi còn bận việc khác, chưa về Mân Tây vội.

Sở dĩ nàng trả lời như thế là muốn tránh Hiếu Lam. Ngờ đâu Hiếu Lam lại thờ nhẹ một tiếng rồi đáp :

- Hay lắm! Vì tại hạ đang cảm thấy không thể về ngay giúp cô nương tái thiết Bát động mà cảm thấy không yên. Nếu cô nương không vội về Mân Tây ngay thì Hiếu Lam tôi muốn nhân lúc này làm xong một việc này đã. Thôi, xin chào cô nương, tôi phải đi trước đây.

Chàng quay lại chấp tay chào Gia Cát Ngọc và các người rồi phi thân lên trên bờ luôn.

Sự biến hóa đột ngột ấy không những khiến quần hào rất ngạc nhiên mà cả Tư Đồ Sương còn ngạc nhiên thêm. Nàng đang thắc mắc thì bên tai đã có tiếng người khẽ nói :

- Sương muội, chúng ta cũng nên đi thôi.

Tư Đồ Sương thấy Phi Quỳnh cười một cách rất miễn cưỡng, liền cau mày lại, chưa kịp trả lời thì Quỳnh Anh đã lộ vẻ rất lo âu, vội chạy lại nắm tay hai nàng và nói :

- Hai vị tỷ tỷ có thể ở lại đây thêm vài ngày, tiểu muội cũng..

Phi Quỳnh tủm tỉm cười, đỡ lời :

- Anh cô nương, chúng ta ý hợp tâm đầu, tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng đã rất hợp ý nhau. Nếu không có việc cần thì chúng tôi cũng muốn ở lại quây nhiễu thêm vài ngày, một mặt có thể lãnh giáo thêm Lão trại chủ, mặt nữa chúng ta ba người được gần gũi nhau thêm. Mong cô nương hãy giữ gìn sức khỏe, ngày còn dài, chờ mọi việc xong xuôi chúng tôi sẽ trở lại thỉnh an Lão trang chủ với chăm non hiền muội ngày.

Nói xong nàng với Tư Đồ Sương vội vái chào cha con Gia Cát Ngọc với quần hào.

Biết không thể giữ hai nàng ở lại được, mọi người vội đáp lễ nhưng vẫn có vẻ quyến luyến, không nỡ dứt nhau ngay.

Dưới ánh trăng sáng trên một ngọn núi nọ có hai bóng người mảnh khảnh đang đi.

Một người lên tiếng nói :

- Surong muội, biết tại sao hồi nãy ngu tỷ lại bỗng dưng lạnh mặt như thế không?

Và Surong muội có biết tại sao Phạm Tĩnh Nhân lại phải đeo mặt nạ da người không?

Tại sao chàng lại nhận hết mọi tội lỗi vào mình không? Tại sao chàng lại bảo Hiểu Lam giúp Surong muội tái thiết Bát động không?

Những câu hỏi ấy quả thật là khó trả lời. Huống hồ Phi Quỳnh lại hỏi một cách đột ngột như vậy nên nhất thời Tư Đồ Surong không sao trả lời được.

Phi Quỳnh thấy thế, thờ dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Surong muội, những vấn đề này giản dị lắm. Quý hồ hiền muội cứ suy nghĩ một chút là vỡ lẽ ngay. Tất cả đều do bản thân của Phạm Tĩnh Nhân mà ra. Phạm Tĩnh Nhân! Surong muội thử nghiền ngẫm xem...

Bỗng hớn hờ tươi cười, Tư Đồ Surong la lớn :

- Thế mà Quỳnh tỷ cứ giấu tiểu muội mãi. Tiểu muội đã hiểu rồi...

- Phải không? Có lẽ Surong muội cũng chưa hiểu rõ tại sao chàng lại chỉ nhờ có một mình Hiểu Lam giúp Surong muội tái kiến thiết Bát động?

- Quỳnh tỷ! Chàng tưởng làm như thế là phải, nhưng.. hừ, đời này y đừng có hòng...

- Surong muội nói phải. Nhưng chớ nên quên chúng ta tiến thoái có nhau. Chàng làm như thế chỉ có mang khổ vào thân thôi. Nhưng Surong muội cũng phải...

- Quỳnh tỷ nói nữa đi. Phải cái gì?

- Surong muội có biết tại sao Hiểu Lam lại bỗng thay đổi ý kiến mà cam tâm bỏ lỡ dịp may được gần gũi người ngọc mà đột nhiên đi ngay như thế không?

- Quỳnh tỷ, tiểu muội đã rối trí lắm rồi. Quỳnh tỷ đừng có bắt tiểu muội phải nghĩ ngợi nữa, mau mau nói cho tiểu muội hay đi.

- Hà! Chữ tình thật rất vĩ đại. Surong muội cứ thế này mãi chỉ e...

- Quỳnh tỷ...

- Thôi, không nói nữa. Nếu ngu tỷ đoán không sai thì cử chỉ này của Hiểu Lam rất đáng kinh. Nhưng làm như thế không khác gì tưới dầu lên lửa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tự đâm đầu vào lưới

Lúc ấy trời mới tảng sáng, sương mù còn chưa tan. Phi Quỳnh với Tư Đồ Surong đi men theo con sông Mịch La nhanh như điện chớp, quần áo bay phất phới trước gió, người nhẹ nhàng như đi ở trên mây. Trông hai người không khác gì tiên nữ đang bay ở trên cung Quảng vậy.

Trên bờ sông Mịch La có một miếng đất rộng chừng năm sáu mẫu tây, trên trồng toàn liễu, không khác gì một khu rừng liễu. Hai nàng đi tới nơi liền tiến thẳng vào trong rừng. Vì khinh công của hai nàng quá nhẹ nhàng, nên không thấy một cành liễu, một lá liễu nào rung động cả. Hai người đi được hơn hai mươi trượng, bỗng thấy một căn nhà lá xuất hiện ở trước mặt. Xung quanh căn nhà lá có hàng rào trúc bao vây. Trong hàng rào trúc trồng rất nhiều hoa thơm có lạ. Đằng sau nhà lại có tiếng nước róc rách. Quả thật là yên tĩnh vô cùng. Tư Đồ Surong đưa mắt nhìn Phi Quỳnh, ngạc nhiên hỏi :

- Quỳnh tỷ, nơi đây là...

Phi Quỳnh mỉm cười đỡ lời :

- Ngu tỷ hay phiêu lưu ở trong bể người, lúc thì ở đông, lúc thì ở tây, không có một chỗ nào là yên hết. Nhưng tại sao phải ngủ đường ngủ chợ, vì thế mới phải ở các nơi xây dựng sẵn những ngôi nhà như thế này để nghỉ chân. Chắc Surong muội đang hoài nghi phải không?

Tư Đồ Surong gật đầu, cau mày lại vừa cười vừa đáp :

- Có thể thật! Tiểu muội hoài nghi lắm!

Phi Quỳnh vội hỏi lại :

- Surong muội nghi ngờ cái gì?

Tư Đồ Surong tùm tùm đáp :

- Tiểu muội dám táo gan nói một câu. Chắc Quỳnh tỷ thể nào cũng phải có tâm sự gì riêng biệt?

Phi Quỳnh hơi giật mình một cái nhưng nàng vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, vừa cười vừa đáp :

- Ngu tỷ là một ca kỹ thì còn có ẩn tình gì nữa? Surong muội hoài nghi như thế thì quả thật cũng hơi...

Tư Đồ Surong vừa cười vừa đỡ lời :

- Tuy tiểu muội không dám ước đoán bừa, nhưng tự tin đôi mắt của mình không đến nỗi kém cỏi quá. Vậy Quỳnh tỷ không nên giấu diếm.

Nàng giờ tay ra bẻ một cành liễu, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn thẳng vào mặt Phi Quỳnh và nói tiếp :

- Quỳnh tỷ là người trời chứ đâu phải là một ca kỹ như Quỳnh tỷ vừa nói. Với thanh sắc nghệ của Quỳnh tỷ thì thiếu gì chỗ ở đường hoàng như đình đài lầu các, hà tất phải ở chỗ vắng vẻ và giản dị như thế này? Tư Đồ Surong tôi cũng là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, võ nghệ không kém gì các chương môn của các môn phái, ngày thường rất tự phụ mà cũng không dám so sánh với Quỳnh tỷ. Chỉ nói mấy nữ tỷ của Quỳnh tỷ cũng đủ làm cho tiểu muội phải hổ thẹn rồi, nên tiểu muội mới táo bạo mà quyết đoán như thế, Quỳnh tỷ cho lời nói của tiểu muội ra sao?

Mặt biến sắc luôn luôn, Phi Quỳnh cúi đầu xuống, chẳng nói chẳng rằng. Một hồi lâu nàng mới ngừng đầu nhìn Tư Đồ Surong mỉm cười trả lời :

- Surong muội có đôi mắt rất sành. Quả thật ngu tỷ có rất nhiều chỗ sơ hở nên không dám cãi và cũng không dám phủ nhận.

Nói tới đó, nàng hơi gật đầu nói tiếp :

- Quả ngu tỷ có ẩn tình riêng thật, nhưng không phải cố ý giấu Surong muội, và cũng không phải không thể nói cho người ta biết được. Nhưng bây giờ chưa tới lúc nói ra đây thôi, chờ tới lúc ấy Surong muội sẽ biết rõ ngay. Và mong Surong muội lượng thứ cho nỗi khổ tâm của ngu tỷ.

Không đợi chờ nàng ta nói dứt, Tư Đồ Surong đã vội đỡ lời :

- Quỳnh tỷ khỏi cần quan tâm đến vấn đề đó. Tiểu muội không biết gì, chỉ biết tôn kính Quỳnh tỷ như một vị tiên nữ thôi chứ tiểu muội cũng chả cần muốn biết gì hơn nữa.

Hai người vừa nói vừa đi vào trong căn nhà ấy.

Căn nhà lá đó rất ngăn nắp, có ba buồng, hai ngoài một trong. Bàn ghế đều là bằng trúc và sạch sẽ đến nỗi không có một tí bụi nào.

Vừa bước chân vào tới trong khách sảnh, Tư Đồ Surong đã cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Hai căn kia đều có màn trúc để che nhưng vẫn có thể trông thấy rõ đồ đạc bày ở bên trong. Nàng đã nhận ra được một căn là phòng ngủ của Phi Quỳnh, một bên là phòng ngủ của bọn nữ tỷ.

Tư Đồ Surong bỗng lên tiếng hỏi :

- Quỳnh tỷ...

Hình như Phi Quỳnh đã biết nàng muốn hỏi gì, vội đỡ lời :

- Chị em Song Thành có việc bận chưa về kịp, mời Surong muội ngồi chơi.

Hai người vừa ngồi xuống thì đã nghe thấy có tiếng rú kêu rất thánh thót và rất gần ở đằng xa vọng tới.

Tư Đồ Surong đang ngăn người ra thì Phi Quỳnh đã đứng dậy cười khẩy và nói :

- Quả nhiên ta đoán không sai. Quân nham hiểm thật, Surong muội hãy ngồi chơi, ngu tỷ đi giảy lát sẽ quay trở lại ngay.

Nói xong, nàng tiến thẳng vào trong nội thất. Tư Đồ Surong vừa ngăn người ra thì đã mất dạng Phi Quỳnh rồi. Nàng định đi theo xem sao nhưng thấy Phi Quỳnh trước khi đi đã dặn bảo như vậy nên nàng đành phải nán đợi chờ.

Tư Đồ Surong vừa ngồi xuống thì lại sức nghĩ tới một việc khác. Đó là vừa rồi nàng đã nghe thấy có tiếng rú từ phía Động Đình hồ vọng tới, sao Phi Quỳnh không chạy ra ngoài cửa mà lại tiến vào trong nội thất như thế?

Nàng nghĩ mãi mà cũng không sao nghĩ ra được nguyên nhân nên nàng thắc mắc khôn tả. Nhất là từ lúc Phi Quỳnh vào trong nội thất đến giờ nàng không nghe thấy bên trong có tiếng động gì hết.

Nàng vội đứng dậy vén tấm màn trúc lên xem, mới hay trong phòng chỉ có mùi thơm phảng phất chứ không thấy tăm tích của Phi Quỳnh đâu nữa.

Gần nhau như thế mà trong nháy mắt Phi Quỳnh đã đi mất dạng, Tư Đồ Surong không hay biết một tí gì. Dù sao nàng cũng là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, tình cảnh này không làm cho nàng hồ thẹn sao được?

Lúc ấy nàng bỗng cảm thấy cánh cửa sổ ở trong phòng hở mới vỡ lẽ. Nhưng nàng vẫn còn hoài nghi. Tại sao có cửa không đi mà Phi Quỳnh lại vào trong nội thất, nhảy qua cửa sổ mà đi như thế?

Tư Đồ Surong ngẫm nghĩ giây lát, rồi cũng mở cửa sổ phi thân ra bên ngoài đi luôn.

Trên một bãi đất rộng ở dưới chân núi đang có một trận đấu rất ác liệt.

Trận đấu ấy là do bốn nam bốn nữ đang đấu tay đôi với nhau. Bên nam là bốn ông già mặc áo gấm, mặt mũi vừa xấu xí vừa hung ác.

Còn bốn nữ là bốn thiếu nữ rất xinh đẹp. Võ công của bốn nàng này huyền ảo và lợi hại hơn kẻ địch, nhưng nội lực lại hơi kém một chút. Vì thế, tha hồ bốn nàng hò hét, tấn công mạnh đến đâu mà cũng không sai hạ nổi kẻ địch.

Bốn ông già áo gấm chân tay đã cuống quýt nhưng chỉ thủ thôi chứ không dám phản công, không hiểu họ không đủ sức phản công hay là có ý muốn làm tiêu hao nội lực của đối thủ.

Đột nhiên có tiếng cười khẩy và nói :

- Lão Tứ, người có lòng thương hoa tiếc ngọc thì cũng nên tới một mực độ nào thôi.

Rõ ràng bốn con nhãi này thế nào cũng có người đỡ đầu, có ý muốn kéo dài thời gian. Nếu lão Tứ không để cho lão Nhị hạ sát thủ, tặng cho chúng mấy mũi trích, chi e...

Lại có tiếng cười khì, một ông già gầy gò bé nhỏ đang đấu với thiếu nữ áo màu tía vừa cười vừa đáp :

- Xưa nay anh em chúng ta đều có tài giáng long phục hổ. Hôm nay tại sao lão Đại lại sợ sệt đến như thế? Dù sau lưng chúng có người đỡ đầu đi chăng nữa cũng chỉ là kẻ thuộc hạng nhất là cùng thì việc gì mà phải sợ? Mỗ đoán chắc người đỡ đầu cgo chúng lại còn hơn bốn hoa non này nhiều. Xưa nay vẫn có tính thương hoa tiếc ngọc, khi nào mỗ lại chịu trông thấy những tấm thân ngọc ngà này mà bị tiêu hồn thiệt cốt thì mỗ đành lòng sao được?

Bốn thiếu nữ nghe thấy hai ông già đối đáp với nhau như vậy đều tức giận đến mắt nổ lửa, nhất là thiếu nữ áo xanh đối địch với ông già cao lớn. Nàng giận dữ quát mắng :

- Bốn lão quỷ chết đến nơi mà vẫn còn dám nói khoác, các người tưởng chị em chúng ta không bắt nổi các người hay sao? Chỉ vì chúng ta chưa được lệnh đây thôi!

Cô nương của chúng ta sắp tới nơi rồi, lúc ấy các người lại chả quỳ xuống đất xin tha ngay.

Ông già gầy gò vội đỡ lời :

- Lão Đại nghe thấy chưa? Tỳ nữ đẹp thế này, chủ nhân ắt phải đẹp hơn nhiều nên mỗ đành thúc thủ chịu trói, ngã vào trong trận phân sơn chứ không chịu để cho lão Nhị sử dụng mấy mũi trích.

Nói xong y ngừng mặt lên, cười vẻ đắc chí.

Y vừa ngừng mặt cười, bốn thiếu nữ giận dữ chưa kịp lên tiếng mắng chửi, ba ông già cao lớn cũng đang định lên tiếng nói thì đã có tiếng cười rất lạnh lùng, rất khê nhưng khi lọt vào tai các người thì lại không khác gì tiếng sấm nổi lên vậy.

Bốn ông già nọ liền biến sắc mặt và giật mình đến thót một cái, vội ngưng tay lui về phía sau, trở mặt lên nhìn bốn xung quanh. Còn bốn thiếu nữ cũng ngưng tay, mặt không còn tức giận như trước và đều cung kính đứng nghiêm.

Đôi bên vừa ngưng tay đấu thì một giọng lạnh như băng đã nổi lên và nói rằng :

- Các người bẻm mồm bẻm mép như thế lại càng phải chịu thêm một tội nữa.

Chết đến nơi, kẻ ra gan của các người cũng táo bạo thật.

Giọng nói ấy có vẻ quen thuộc lắm, nhất thời không nghĩ ra được là ai nhưng ông già cao lớn đã cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, chưa kịp lên tiếng nói thì ông già gầy gò bé nhỏ đã cười khì và nói trước :

- Cổ nhân đã nói, chết dưới gốc hoa mẫu đơn dù làm ma cũng phong lưu. Mỹ sắc ở trước mặt ai mà chả phong lưu, sao lại bảo anh em lão phu là táo

bạo? Gan sắt có thể tày trời...

Tiếng cười lạnh lạnh chợt nổi lên khiến ai cũng phải hoảng sợ nên ông già gầy gò vừa nói tới đó đã phải ngắt lời ngay. Người nọ cười xong lại còn lạnh lùng nói tiếp :

- Quân không biết sống chết là gì. Nếu không phải ngươi còn có một chút giá trị thì ta sẽ cho ngươi chết ngay tại chỗ. Ngươi lại còn dám táo gan tày trời như thế và lúc này nơi đây ăn nói một cách vô lễ phép...

Ông già gầy gò nghe nói giật mình đến thót một cái, đột nhiên thét lớn, mắt lộ hung quang, lớn tiếng át giọng rằng :

- Phong nguyệt cổ kim, năm hồ bốn bể, tha hồ lão phu ngao du, hưởng hồ là nơi Động Đình này. Lúc này, nơi đây, tại sao anh em lão phu lại không có quyền tới?

Giọng lạnh lùng ở trong bóng tối lại trả lời :

- Ngươi khỏi cần phải nói bướng. Ta cũng chẳng cần phải nói nhiều để giải thích làm chi. Các ngươi đã làm những việc gì tất nhiên các ngươi phải hiểu.

Mấy lời nói tầm thường ấy không khác gì cái búa nặng nghìn cân đánh trúng vào trái tim của bốn ông già kia nên tên nào tên nấy đều giật mình đến thót một cái, khiến bọn chúng bốn người đều phải lui về phía sau một bước. Nhất là ông già gầy gò mặt càng lộ vẻ hung tợn, nhưng giọng trầm tĩnh và lạnh lùng đáp :

- Các hạ là ai?

Người trong bóng tối vừa cười vừa đáp :

- Ngươi với ta thì chưa gặp nhau bao giờ, nhưng còn ba vị kia thì không lạ gì ta.

Mới cách biệt ở trên đường Đái Vân có mấy tháng...

Vừa nghe nói tới đó, bốn ông già đã biết nàng ta là ai, đều hoảng sợ đến hồn siêu phách lạc, vội đưa mắt ra hiệu cho nhau đào tẩu, nhưng chưa kịp xê dịch thì bốn thiếu nữ tuyệt sắc đã nhanh nhẹn chiếm bốn phương, đứng yên, bao vây bọn chúng vào giữa.

Lúc ấy lại có tiếng cười lạnh lạnh nổi lên. Một người mặc áo bào đen, mặt che bằng miếng lụa đen, từ ở lưng chừng núi nhẹ nhàng phi thân xuống. Chỉ thấy hai tay áo rộng của nàng phát phới trước gió, thì ra nàng đã giở khinh công rất hiếm có trong vũ nội là Đạp Không Ngự Hư.

Thì ra người áo đen này đã tự nhận là Long Phan lệnh chủ, chỉ trong nháy mắt đã tiến tới trước mặt bốn ông già kia, vừa nói :

- Hôm qua ở hồ Động Đình các phái đột nhiên trấn động, ta đoán ngay thế nào cũng có nguyên nhân gì? Quả nhiên là các vị đã giờ trò quý. Lần này các vị sẽ không còn may mắn như thế nữa đâu. Các người muốn ta ra tay hay là tự động bỏ mặt nạ ra?

Trong khi nói những lời nói đó thì nàng ta đã đi tới chỗ cách bốn ông già nọ chừng một trượng mới ngừng chân lại đưa mắt nhìn bốn thiếu nữ nọ một cái rồi phát tay áo ra hiệu nói tiếp :

- Cá đã nằm trên thớt, các ngươi hà tất phải hồi hộp như thế, hãy lui về phía sau đã.

Bốn thiếu nữ vâng lời lui về phía sau ngay. Nhưng bốn ông già nọ rất giáo hoạt, vẫn ngấm ngấm vận công để chuẩn bị ra tay.

Bốn ông già áo bào gấm tuy đã khiếp sợ thiếu nữ áo đen tự nhận là Long Phan lệnh chủ, có võ công cao tuyệt và từ khi người áo đen hiện thân đến giờ, chúng hoảng sợ đến im thin thít. Nhưng dù sao chúng là nhân vật nổi tiếng lâu năm, tất nhiên không khi nào chúng lại chịu thúc thủ ở trước mặt một nữ lưu, huống hồ bộ mặt thực của chúng không thể nào để cho người khác trông thấy được.

Bốn ông già ấy vừa độc ác, vừa giáo hoạt, lại khôn ngoan đầy mưu kế, thấy tình thế bất lợi như vậy đã quyết tâm liều mạng một phen nên mắt của chúng cứ nhìn ngược nhìn xuôi để nghĩ cách thoát thân. Nhưng chúng cũng biết đúng như lời của người áo đen vừa nói, ngày hôm nay không thể nào được may mắn như ngày nọ đâu.

Không riêng gì người mà cầm thú cũng thế, ai mà chả muốn được sống còn, huống hồ là bốn ông già giáo hoạt này?

Người áo đen thấy ông già đứng chờ người ra, chẳng nói chẳng rằng, nhưng thái độ và tâm sự của chúng ra sao, không thể nào thoát khỏi đôi mắt sắc bén của nàng ta.

Vì thế, nàng lại tùm tùm cười và nói tiếp :

- Ta lại nói cho các ngươi biết thêm một câu này. Ta đã nói rồi, vì ta còn phải dùng tới các ngươi nên hiện giờ ta không muốn để cho các ngươi chết ngay tại chỗ.

Nhưng nếu các ngươi muốn may mắn thoát chết thì đừng có trách ta thay đổi ý định.

Các ngươi tưởng liều mạng là có thể thoát được tai ách hay sao? Nhưng càng thế các ngươi lại càng chóng chết thêm. Ta phải nói trước như thế này là

để các người khỏi bảo ta thị hà hiếp người và tự nuốt lời nói.

Lời nói của nàng rất nhẹ nhàng dễ nghe nhưng khi lọt vào tai của bốn ông già thì không khác gì bốn chậu nước lạnh đổ xuống đầu chúng.

Ông già gầy gò đảo tròn mắt hung ác một vòng rồi cười khi đỡ lời :

- Tài của anh em lão phu không bằng người, còn biết nói năng ra làm sao? Đi xa một bước dõ mới bị thua cho người. Anh em lão phu đành cam chịu thua. Nhưng thiết nghĩ, chúng ta đôi bên xưa nay không có thù oán gì với nhau cả, hà tất người lại dồn ép anh em lão phu đi vào con đường cùng.

- Cảm ơn! Thất phu vô sĩ thật! Thế mà người còn dám mở mồm ra nói. Trộm tên hiệu của ta, hủy danh dự của ta, mượn dao giết người, di họa Giang Đông, định làm ngư ông ngồi giữa hưởng lợi, dụng tâm của các người độc ác như thế không đáng chết hay sao?

Lời của nàng nói câu nào cũng như những lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim của bốn ông già nọ. Nhưng ông già gầy gò vẫn gượng cười hỏi :

- Nghe lời nói của người thì có phải người định giết chết anh em lão phu mới hà dạ đấy không?

Người áo đen cười khẩy đáp :

- Giết người chỉ làm nhơ bẩn tay của ta thôi. Ta hãy giao các người cho một người trước, vạch rõ âm mưu của các người ra để người đó khỏi hiểu lầm ta. Ta tin chắc người ấy sẽ có cách xử trí với các người.

Bốn ông già đó lại giật mình đến thót một cái và toát mồ hôi lạnh ra. Chúng đã tưởng tượng ra được sẽ bị kết quả như thế nào rồi.

Ông già gầy gò lại cười khi nói tiếp :

- Người khôn khéo tính toán lắm, nhưng chi e không được toại nguyện thôi.

Người áo đen lại ngừng mặt lên trời, cất tiếng cười lạnh lạnh nói tiếp :

- Đom đóm cứ đòi tị ánh sáng với trăng, ếch dưới đáy giếng không biết trời cao đất dày như thế nào. Nói thật cho các người biết, tài ba của các người ở trước mặt ta chỉ là mây miếng võ đuôi gà thôi. Ta muốn làm gì các người thật dễ như trở bàn tay. Nếu các người không tin, tốt hơn hết cứ ra tay thử xem.

Ông già gầy gò giảo hoạt khề lắc đầu, cười khẩy đáp :

- Khỏi cần phải thử thách gì cả. Cổ nhân đã nói: Song chường khó địch bốn tay. Anh hùng không chống nổi người nhiều. Các người năm, chúng ta bốn, anh em lão phu đành chịu thua vậy.

Người nọ nhìn mặt y, tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Người khôn ngoan giảo hoạt thật! Đáng phục lắm! Nhưng người khỏi cần phải nói khích như thế. Có bao giờ ta thị nhiều người đâu!

Nói tới đó nàng bảo bốn thiếu nữ kia rằng :

- Các người hãy lui ra xa một chút, nếu không được lệnh của ta thì không ai được ra tay hết.

Bốn thiếu nữ nọ không dám nói nhiều, nhưng họ chỉ biết một mình chủ nhân của mình cũng dư sức đối phó bốn ông già kia rồi, nên cả bốn đều vâng lời lui ra ngoài xa năm trượng.

Ông già gầy gò thấy địch thủ đã trúng kế của mình, đang hớn hờ mừng thầm thì người áo đen đã cười khẩy nói tiếp :

- Ta chỉ hạn chế người của ta thôi chứ ta không hạn chế người khác. Muốn một đấu với một hay mấy người đấu một cũng được, tùy ý các người. Muốn để cho các người tâm phục khẩu phục và thua một cách cam tâm, chết cũng yên trí nhắm mắt, ta vui lòng giúp các người để các người khỏi cần phải nghĩ mưu kế gì cả. Bây giờ ta đứng ở đây, tốt hơn hết bốn người cứ xông lên một lúc, chỉ hạn trong trăm hiệp thôi, như người nào khiến được ta xê dịch nửa bước hay đụng được tà áo của ta thì hôm nay kể như các người đã rất may mắn, ta sẽ tha cho các người đi hết. Bằng không các người phải ngoan ngoãn để cho ta trói, vậy các người nghĩ sao?

Lời nói của nàng nọ thật không khác gì như khiến kẻ tử tù được đại xá nên bốn ông già đều mừng rỡ như điên cuồng. Nhưng ông già gầy gò vẫn lên tiếng hỏi :

- Người nói như thế không cảm thấy đối với mình đặc biệt rộng rãi và đối với người quá khắc khe hay sao?

Người áo đen cười ha hả đáp :

- Người thật không biết điều chút nào. Theo ý kiến của người thì người muốn như thế nào? Nói đi!

Ông già gầy gò cười khẩy đáp :

- Vấn đề ấy giản dị lắm, nếu anh em lão phu thua thì tùy ý người muốn xử trí như thế nào cũng được. Trái lại, anh em lão phu được người nương tay cho

thì không những người mà ngay cả bốn con nhỏ này cũng phải để cho anh em lão phu xử trí.

Người đàn bà áo đen đột nhiên lớn tiếng cười và đáp :

Người nói như vậy rất công bằng. Người trong võ lâm bao giờ cũng coi lời hứa nặng hơn cái chết. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nào ra tay nhé!

Nàng rất an nhàn, buông xuôi tay áo xuống, chẳng nói chẳng rằng, hình như không coi trọng vụ động cuộc sinh tử này vậy. Còn bốn ông già kia thì rất hí hửng, cười hi hi luôn mồm.

Quý vị thử nghĩ xem, người đàn bà áo đen ấy dù có võ công cái thế, công lực cao đến đâu cũng không thể nào thắng nổi bốn ông già cao thủ hạng nhất trong vũ nội liên tay tấn công mà không bị xô dịch nửa bước hay bị người ta đụng chạm phải vạt áo. Việc này quả thật rất khó, không ai dám tin là nàng có thể thắng cuộc.

Bốn ông già họ cũng tự biết muốn thắng được đối phương không khác gì người si nói chuyện mơ. Nhưng bây giờ đối phương lại thách thức quý hồ đẩy được đối phương lùi nửa bước và rờ vào được một góc vạt áo thì chuyện ấy không khó khăn gì hết. Và lại chúng đã yên trí là không còn hy vọng gì sống sót nay bỗng có dịp may như vậy chúng không mừng rỡ sao được? Suýt tí nữa thì chúng còn nhảy nhót nữa là khác.

Nói đi thì phải nói lại, tất nhiên người đàn bà áo đen đó phải biết rõ bốn ông già này nham hiểm狡 hoạt, độc ác và hung tàn như thế nào rồi! Nếu nàng không nắm chắc phần thắng thì khi nào nàng lại chịu đánh cuộc một cách nguy hiểm và liên quan đến sự sinh tử vinh nhục như thế?

Bốn ông già mừng thầm, nhưng không kém gì cảnh giác. Lúc này chúng tựa như đi ở trên mặt hồ đóng băng, chỉ trượt chân một cái là không những bị chết chóc mà còn mưu mô của chúng đã tổn công xây dựng bấy lâu nay cũng sẽ tan rã hết.

Lúc ấy trong rừng núi cạnh cái ao nhất thời tịch mịch một cách rất kinh khủng khiến ai cũng phải hoảng sợ và hồi hộp vô cùng.

Bốn ông già họ về mặt rất nghiêm nghị, tám con mắt lộ hung quang nhìn cả vào thân hình rất xinh đẹp của người đàn bà áo đen. Về mặt của chúng rất phức tạp, có vẻ vừa hung tàn, vừa đắc chí, vừa giận dữ và còn có cả hãi sợ nữa. Chúng rất thận trọng song chừng giờ lên trước ngực, tiến từng bước một tới gần người đàn bà áo đen.

Bước đi của chúng nặng hơn nghìn cân mà lại rất chậm chạp, mỗi bước chân của chúng đi trên cát đá cứng rắn mà vết chân của chúng in sâu vào mặt đất những ba phân, tựa dùng dao cắt vậy, đủ thấy chúng đang vận hết công lực ra để chuẩn bị tấn công.

Hiện giờ chúng đang bước vào con đường sống hay là đi vào con đường chết?

Sống hay chết đều trông mong vào thế công của chúng liên tay tấn công.

Trái lại, người áo đen trông thấy rất an nhàn, chẳng nói chẳng rằng, vẫn đứng yên tại chỗ, không khác gì một tượng đá vậy. Tuy mặt có miếng vải che lấp, không trông thấy mặt xấu đẹp ra sao, nhưng chỉ trông hình dáng của nàng, ai cũng có thể biết được nàng là một người rất đẹp.

Bốn ông già đi tới chỗ cách nàng một trượng thì ngừng chân lại, cũng chẳng nói chẳng rằng và cũng không cử động.

Không khí biến thành càng nặng nề, càng tịch mịch và càng hồi hộp thêm.

Nhưng ai cũng biết sắp có một trận phong ba bão táp nổi lên và thế nào cũng kinh thiên động địa chứ không sai?

Trong lúc ba ông già kia đưa mắt ra hiệu để chuẩn bị tấn công thì ông già gầy gò bỗng giờ tay lên, khề quát bảo :

- Hãy khoan!

Ba ông già họ nghe nói đều ngẩn người ra, vội ngưng tay lại.

Ông già gầy gò mỉm cười hỏi người áo đen tiếp :

- Trước khi tấn công, lão phu sức nghĩ tới một việc, nên muốn trước khi chưa phân thắng bại và chưa phân biệt sinh tử, lão phu muốn xin người giải thích cho nghi vấn này, không biết người có nhận lời không?

Người áo đen lạnh lùng hỏi lại :

- Có cần lắm không?

- Quan trọng lắm.

- Được, nói mau, ta sẽ trả lời cho.

Ông già gầy gò cười khi một tiếng mới hỏi tiếp :

- Anh em lão phu đã bị thương dưới Lan Hoa chi của người, theo chỗ lão phu biết thì Lan Hoa chi đã thất truyền hơn hai mươi năm nay, mà khắp thiên hạ chỉ có một người biết pho chỉ công ấy thôi. Chả lẽ người là môn hạ của Đồng Đà Từ chăng?

Người đàn bà áo đen giật mình đến thót một cái, nhưng lại trấn tĩnh ngay lạnh lùng đáp :

- Người hiểu biết khá nhiều đấy, hà tất còn phải hỏi như thế làm chi?

Bốn ông già nghe thấy thể thần sắc bỗng biến đổi, thân hình hơi run run một hồi, đủ thấy chúng kích động như thế nào! Tất cả những sợi tóc trắng ở trên đầu đều dựng ngược hết, mắt càng lộ hung quang, mặt càng dữ dội thêm rồi bỗng cất tiếng cười the thé và đang định ra tay tấn công.

Người áo đen bỗng quát bảo :

- Hãy khoan!

Tiếng nói của nàng không lớn lắm, nhưng cũng đủ làm cho bốn ông già phải đình tai nhức óc, và cùng ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn.

Người áo đen tùm tùm cười và nói tiếp :

- Việc gì các người phải hỏi hớp như thế? Các người đã hỏi ta rồi thì ta cũng muốn hỏi lại các người điều này. Giả sử bình sinh ít lai vãng với người đời, và lại đã quy ẩn hơn hai mươi năm. Lan Hoa chỉ là một pho võ công hiếm thấy trong võ lâm, sao các người lại nhận ra được?

Ông già gầy gò ngẩn người ra giây lát, rồi cười giảo hoạt và đáp :

- Người hà tất phải hỏi như vậy. Quý hồ người thắng được trận đấu này thì hỏi gì mà anh em lão phu chả phải nói.

Nàng nọ nhìn thẳng vào mặt ông già gầy gò và đỡ lời :

- Cảm ơn người đã nhắc nhở. Nếu vậy xin mời...

Thấy nàng đang nói chuyện, ông già gầy gò đang lúc nàng phân thần, không khi nào lại chịu bỏ lỡ dịp may, cười khi một tiếng, rồi đột nhiên quát lớn :

- Lão phu xin tuân lệnh.

Y vừa nói vừa xông lên, nhanh như điện chớp, tay phải chìa thẳng, hai ngón điểm vào Tượng Đài huyết, còn tay trái chìa năm ngón như năm cái móc nhằm yết hầu của nàng nọ chớp tới.

Một thể hai thức ấy của y quả thật ác độc, tay phải của y trông rất nhẹ nhàng, và tay trái thì mạnh vô cùng, nhưng sự thực năm ngón tay trái của y định bóp cổ họng đó là thể hư, còn hai ngón tay bên tay phải mới là thể thực. Y đã giờ Kim Cương chỉ lực ra và sử dụng tới tám thành công lực. Nếu để cho y điểm trúng thì không còn hy vọng gì sống sót.

Ngờ đâu, y ra tay vừa nhanh vừa độc ác như thế mà lại gặp phải nữ sát tinh có võ học cao siêu hơn y nhiều, nên y vừa cử động một chút thì nàng nọ đã cười khanh khách nói tiếp :

- Tay chân của các hạ nhanh thật, đáng kính phục lắm. Nhưng gặp phải ta, trái lại, ta còn hiểm độc ác của các hạ quá chậm chạp.

Nàng vừa nói dứt thì tay của đối phương cũng vừa tấn công tới. Chỉ thấy nàng hơi xoay người một cái đã tránh thoát được thể tấn công chí mạng kia, thực là chỉ sai nhau có một sợi tóc thôi, nguy hiểm không thể nào tưởng tượng được.

Ông già gầy gò có phải là tay tầm thường đâu, lại phát hai tay áo như hai con rắn, nhằm Kiên Tĩnh huyết của đối phương quật xuống. Đồng thời ba ông già nọ cũng lăng lạng xông tới tấn công vào các nơi đại huyết của nàng áo đen một lúc. Chỉ, chừng bay múa làm tối tăm cả trời đất, quả thật lợi hại vô cùng, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng.

Nhưng nàng áo đen chỉ cười khanh khách và uốn éo người mấy cái rất ung dung tránh được hết thể công của bốn kẻ địch ở bốn mặt tấn công tới một lúc.

Bốn ông già nổi danh lâu năm, có bao giờ thấy một thân pháp kỳ tuyệt đến như thế, nên cả bốn đều giật mình đến thót một cái, vội thu tay lui bước và đứng chờ người ra như tượng gỗ vậy...

Nàng nọ lại cười khi một tiếng và hỏi :

- Thế nào? Với tài ba sở trường của ta liệu có chống đỡ nổi trăm hiệp của bốn vị liên tay không?

Ông già gầy gò cười khi đáp :

- Mới có mười hiệp, còn những chín mươi hiệp nữa, người chớ có nên tự phụ như thế vội.

Nàng áo đen lại tùm tùm cười nói tiếp :

- Thật là các người chưa tới đáy sông Hoàng Hà vẫn chưa biết cái chết là gì.

Người ta chỉ còn xem xét một thể cũng đủ biết rõ rồi, chứ việc gì mà phải đợi chờ đầu hết trăm hiệp. Thôi được, nói nhiều vô ích, các người cứ việc tiếp tay thử thách đi.

Bốn ông già nọ có bao giờ bị một người trẻ tuổi hơn mình nói khoác như thể đầu nên chúng vừa hồ thẹn, vừa tức giận, đồng thanh quát lớn một tiếng, lại xông lên tấn công tiếp. Nhất thời chưởng phong kinh khí ở bốn mặt dồn tới, cát đá bay mù mịt, dù thấy thể công của chúng lợi hại như thế nào?

Chỉ trong chớp mắt đã được bốn chục hiệp. Bốn ông già càng đấu càng hoảng sợ, càng đấu càng nản chí nhưng tính hung ác của chúng cũng nổi lên tức giận tột độ nên chúng không khác gì điên khùng, và tiếng rú kêu của chúng càng kêu càng khó nghe.

Thì ra chúng đã giở hết tuyệt học ra đấu liên tiếp mấy chục hiệp, tên nào tên nấy đã bắt đầu đổ mồ hôi ra như tắm, trái lại đối phương vẫn ung dung tránh né hết những thể công lợi hại ấy mà chân nằng không hề xê dịch một ly một tí nào, tay của chúng cũng không hề đánh chạm nổi tà áo của nằng.

Có một điều càng làm cho bốn ông già hoảng sợ đến mất hết hồn vía mà toát mồ hôi lạnh ra là chưởng và chỉ của chúng rõ ràng đã đánh trúng người của đối phương dù đối phương có ứng biến nhanh đến đâu cũng không thể nào tránh thoát khỏi.

Nhưng không hiểu tại sao tay của chúng sắp đụng vào da thịt của nằng nọ thì nơi đó tự dưng lép hẫng khiến chưởng và chỉ có chúng đều thiếu có một tí thôi, vẫn không đụng được nổi, như vậy chẳng không hãi sợ sao được?

Đầu được tám mươi hiệp rồi, nằng áo đen vừa cười vừa lớn tiếng nói :

- Các người đừng có mãi xem mà quên cả đếm được bao nhiêu hiệp hiểu chưa?

Trong bốn thiếu nữ tuyệt sắc đứng quanh đó, người mặc áo trắng với giọng rất thánh thót liền cất to tiếng đếm :

- Tám mươi ba, tám mươi tư... tám mươi chín... chín mươi một...

Sắp sửa tới con số một trăm hiệp rồi mà bốn ông già vẫn không sao thắng nổi nửa thế, gang bàn tay của chúng đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Thiếu nữ áo trắng vẫn tiếp tục đếm :

- Chín mươi ba... chín mươi tư... chín mươi bảy... chín mươi chín...

Sắp tới một trăm hiệp, nằng áo đen mới há miệng, chưa kịp nói thì ông già gầy gò đã đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, cả bốn cùng rút lui. Nằng thấy thể đang ngăn người ra thì bốn ông già đã đồng thanh cười the the, thân hình nhanh như điện chớp, lại xông lên tới chỗ cách năm thước, đã giở chưởng lên dồn kinh khí cương phong tới, không khác gì thiên quân vạn mã, thật là oai mãnh tuyệt đỉnh.

Đây là chúng trở cạ lạng, dồn hết sức bình sinh ra, nghĩa là chúng đã giở tới mười hai thành công lực ra tấn công thể chót này.

Hợp mười hai thành chân lực của bốn người tấn công thể đó, thật là núi cũng bị lở, huống hồ đối phương lại là một thiếu nữ với một tấm thân bằng xác thịt, trông rất eo lá thì chịu đựng sao nổi?

Hiển nhiên bốn ông già ấy định giở toàn lực ra tấn công thể đó để hòng đẩy được nằng áo đen lui nửa bước. Nói ra thì thật tội nghiệp, xưa nay thể công của chúng có thể bài sơn đảo hải mà bây giờ chúng chỉ mong đẩy được người ta lui nửa bước thôi.

Đó là một tia hy vọng một đường sống cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Cữu tử nhất sinh

Trong lúc bốn ông già giở toàn lực ra tấn công hiệp thứ một trăm thì nằng áo đen đã hiểu rõ tâm ý của chúng liền cười nũng nịu và nói :

- Tài ba của lũ chuột các người chỉ có thể thôi, thật là các người đã uống công phí sức một cách vô ích vậy.

Nằng vừa nói dứt, không thấy nằng cử động gì hết, mặc kinh khí cương phong kinh hồn động phách của kẻ địch tấn công tới người nằng. Nhưng tha hồ kinh lực của bốn ông già lợi hại như thế nào cũng không sao đẩy lui được nằng ta phải lùi nửa bước và cả tà áo của nằng cũng không thấy bị thổi lên chút nào.

Trước tình cảnh ấy bốn ông già nọ không hoảng sợ đến hồn bay phách lạc sao được? Chúng đều đứng đờ người ra như tượng gỗ, mãi mới thấy ông già gầy gò thò dài một tiếng, hai mắt không có thần, uể oải nói :

- Thế ra người đã luyện được võ công thượng thừa trong Quy chân kinh. Anh em lão phu xin nhận thua trận đấu này. Con nhỏ kia muốn chém muốn giết tùy ý người ra tay đi..

Y chưa nói dứt, ông già cao lớn đột nhiên tròn to đôi mắt thét lớn :

- Câm mồm, anh em chúng ta nổi danh bấy lâu nay, anh hùng nửa đời người rồi, và lại là đường đường một đấng nam nhi đại trượng phu, tại sao lại chịu để cho một hậu bối nữ lưu lãng nhục như vậy.

Đôi mắt sáng như điện, nàng áo đen nhìn thẳng vào mặt ông già ấy một cái đã khiến ông già ấy run lấy bầy, bỗng ngừng mặt lên trời cười the thé một hồi, vẻ mặt trông rất khủng khiếp và nghiêng răng mỉm cười nói tiếp :

- Nửa đời oanh liệt, bao tâm huyết, ôi, thật là đáng hận!

Nói xong, y đột nhiên giơ chưởng, đánh mạnh vào đầu óc.

Nàng áo đen nghe thấy y thốt ra những lời bị phản, oán độc như vậy cũng phải động lòng thương, và thấy y lại đột nhiên ra tay tự sát như thế, liền cười khẩy một tiếng, giơ tay lên cách không điểm một cái Lan Hoa chỉ quả thật độc bộ vũ nội, chỉ phong vừa phi tới thì ông già cao lớn đã thấy cổ tay phải đau nhức thấu xương như bị một lưỡi dao sắc bén chém trúng. Y kêu hự một tiếng, cánh tay phải đã buông xuôi xuống. Y vừa kinh hãi vừa tức giận và hồ thẹn, vừa lo âu liền tròn trừng mắt lên nhìn nhưng nàng họ đã lạnh lùng nói :

- Ở trước mặt ta mà ngạo sọ tội muốn tự tử như vậy không phải là chuyện dễ đâu.

Bốn người liên tay tấn công hàng trăm hiệp mà không ăn thua gì đáng lẽ người phải biết khẩu phục tâm phục mới phải. Đại trượng phu coi cái chết nhẹ hơn lời hứa sao, chưa chi người đã nuốt lời hứa như thế? Tốt hơn hết nên dẹp ý niệm tự tử ấy đi, bằng không ta sẽ ra tay rất ác độc. Trước hết, cho người ném mùi muốn con kiến cắn trái tim rồi ta lại cho người ném mùi Nhất Chi Tảo Hồn.

Hai môn muốn kiến cắn trái tim với Nhất Chi Tảo Hồn lợi hại lắm, hễ người nào bị điểm trúng sẽ cảm thấy đau khổ còn khó chịu hơn cả chết với lột da lột xương.

Dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể nào chịu nổi, bốn ông già ấy có phải không biết đâu? Nên vừa nghe thấy nàng họ nói tới hai môn ấy, ông già cao lớn đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, thờ dài một tiếng, nhắm mắt cúi đầu, không nói năng gì nữa.

Nàng áo đen lại đưa mắt nhìn ba ông già kia và lạnh lùng nói tiếp :

- Bây giờ tới lúc các người phải thi hành lời hứa, ta chờ ta tay làm chỉ, các người hãy cởi mặt ra cho tôi xem trước đã.

Nghe thấy nàng nói như thế, bốn ông già như sét đánh ngang tai, đều kinh hoảng vô cùng, ai nấy đều lui về phía sau một bước, người run lấy bầy ngay.

Vì bộ mặt thực của bọn chúng còn quan trọng hơn cả tính mạng của chúng. Xưa nay chúng vẫn giữ tôn chỉ thà chết chứ không chịu để cho người khác trông thấy bộ mặt thực, nhưng bây giờ chúng muốn chết cũng tuyệt vọng nốt.

Đã chót hứa hẹn, bị người kìm chế rồi còn biết nói năng ra làm sao nữa? Chúng lộ vẻ rất oán hận và từ từ giơ tay lên, tay của chúng hầu như nặng hàng nghìn cân, càng giơ cao bao nhiêu tay của chúng càng run lấy bầy bấy nhiêu, mồ hôi cũng toát ra theo. Hào khí xưa kia đâu, sao lúc này đến lột mặt nạ ra mà chúng cũng không đủ hơi sức?

Không ngờ trong lúc chúng sắp phải lột mặt nạ ra thì cứu tinh vừa tới nơi. Bỗng có tiếng cười ha hả và tiếng người nói vọng xuống :

- Đi mòn gót giày sắt không sao thấy, gặp gỡ nơi đây chả tốn công. Thiếu gia đang bận đi tìm kiếm khắp vũ nội cũng không thấy đâu, không ngờ người lại đang ở đây giương oai.

Bốn ông già nghe thấy tiếng nói ấy mừng rỡ khôn tả, vội buông ngay tay xuống.

Nàng áo đen liền quay người về phía có tiếng người nói và lạnh lùng trả lời rằng :

- Té ra là người đấy. Hay lắm, người tới rất vừa lúc, phiền người đã kiếm ta lâu ngày như vậy. Hôm nay nơi đây, lúc này chúng ta phải liễu kết mối ân oán này mới được.

Tiếng nói lạnh lùng lại vọng tới tiếp :

- Tất nhiên, lần này không khi nào ta lại để cho người đào tẩu như những lần trước...

Tiếng nói ấy chưa dứt, một cái bóng người trắng nhợt đã ở trong rừng rậm phi ra, trông rất nhẹ nhàng và rất chậm chạp, nhưng sự thực nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt người đó đã hiện ra ngay tới chỗ giữa bốn ông già áo gấm với thiếu nữ áo đen rồi. Thì ra người đó chính là Phạm Tĩnh Nhân đã giờ thân oai ra ở trên hồ Động Đình.

Tĩnh Nhân vừa ngăn cản được thiếu nữ áo đen nhưng bốn ông già cũng kinh hãi vô cùng, vội lui ngay về phía sau.

Nàng áo đen không coi thân pháp kinh người của chàng ta vào đầu cả, chỉ tùm tùm cười và nói :

- Không ngờ mới vắng mặt có ít lâu ngày thôi mà công lực của các hạ đã tiến bộ nhanh chóng như thế? Chắc các hạ thể nào cũng có gặp kỳ ngộ, thực đáng mừng, đáng hoan hỷ. Cổ nhân nói : Sĩ phu cách biệt ba ngày phải đặc biệt coi chừng, thực không sai tí nào.

Tĩnh Nhân vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Sao ngươi không bảo bây giờ lão muốn giết người thực dễ như trở bàn tay?

- Chưa chắc đã dễ dàng như thế đâu.

Nàng nọ vẫn tùm tùm cười nói như trên và tiếp :

- Tuy tài ba của các hạ hơn trước nhiều lắm nhưng chưa ra tay đấu với nhau mà các hạ đã sớm quyết định sự thắng bại và sự sống chết cho đối phương như vậy thì quả thực hơi sớm quá. Huống hồ như ngày hôm nay chúng ta có đấu với nhau đâu?

Bốn ông già đứng ở phía sau Tĩnh Nhân đều giật mình đến thót một cái, đưa mắt nhìn nhau hình như hối hận không nhân dịp may hiếm có mà đào tẩu thoát thân.

Sự thực chúng đã vì sự thể xảy ra quá đột ngột ấy đã làm hai chân mềm nhũn, không sao lê bước được thì còn đào tẩu làm sao được.

Đồng thời chúng cũng biết tuy có dịp may hiếm có thật, nhưng đã chắc đâu thoát được vòng vây của bốn thiếu nữ tuyệt sắc đang đứng ở bốn góc, chỗ cách xa chừng mười trượng.

Tĩnh Nhân lại cười khẩy nói tiếp :

- Mỗ có quyết đoán sai hay không lát nữa ngươi sẽ biết ngay. Phần vì huyết hải thâm thù, phần vì kẻ thù gặp mặt nhau, mỗ không tin trận đấu của đôi ta không thành.

Chàng vừa nói tới đó đã liếc mắt trông thấy bốn thiếu nữ tuyệt sắc đứng ở quanh đó, nên chàng ngăn người ra và đang định lên tiếng hỏi thì nàng áo đen tùm tùm cười và đỡ lời :

- Tôi biết người muốn nói gì rồi. Bây giờ, giờ phút này tôi cũng không muốn giấu diếm nữa và người cũng chẳng cần phải đền ơn gì hết. Bốn người này là tỷ nữ của tôi, sở dĩ tôi sai chúng đi hàng ngàn dặm để hộ tống không phải là muốn thi ân để cầu báo gì, nhưng để cho người biết là giữa hai ta không có thù oán gì với nhau đấy thôi.

Tĩnh Nhân đã biết rõ đối phương hiểu biết lai lịch của mình rồi, bằng không không khi nào đối phương lại nói câu : Thế ra là người như thế. Chàng còn hiểu thêm nữa, hai nữ tỷ tuyệt sắc đã không quan ngại nguy hiểm và gian truân vạn dặm hộ tống mình, có ân nghĩa thâm sâu với mình lại là nữ tỷ, thù hạ của người áo đen ở trước mặt, và cũng chính là Long Phan lệnh chủ, kẻ đã có huyết hải thâm thù với mình. Chàng chỉ cảm thấy ngạc nhiên thôi, chứ không cảm thấy khó xử. Chàng cho Long Phan lệnh chủ có ý ban ơn cho mình để mong thoát chết. Nhưng chàng cho đó là chuyện người si nói chuyện mơ. Tuy vậy, chàng vẫn cảm thấy ngạc nhiên, nên trở mắt hồi lâu mới lạnh lùng nói tiếp :

- Người đừng có dùng lời lẽ nói khích mỗ làm chi. Đại trượng phu ân oán rất phân minh. Phạm mỗ tội của người thể nào cũng phải đền bù nhưng không phải đền bù cho người mà lại là đền bù cho người đã trực tiếp ban ơn cho mỗ.

Nàng áo đen gật đầu khen ngợi thâm, mồm vẫn tùm tùm cười, chưa kịp lên tiếng nói thì hai thiếu nữ trong bốn thiếu nữ tuyệt sắc đứng ở chỗ cách xa mười trượng đã lần lượt phi thân tới, một người mặc áo xanh, một người mặc áo đỏ. Bốn con mắt của hai nàng đều lộ vẻ ái oán, nhìn Tĩnh Nhân rồi cùng cúi đầu vái chào và nói :

- Chị em tỷ nữ bá kiến tướng công.

- Phạm Tĩnh Nhân không dám nhận đại lễ của hai vị cô nương. Hai vị vẫn được mạnh giỏi đấy chứ?

Chàng có thể xứng với câu “ân oán phân minh”, tuy lúc này đã biết hai thiếu nữ đó là nữ tỷ của kẻ thù nhưng vẫn coi là ân nhân mà hỏi thăm như thường.

- Đa tạ tướng công, nhờ ơn tướng công chị em tiểu tỷ vẫn được mạnh giỏi như thường.

Tĩnh Nhân tùm tùm cười đáp :

- Tĩnh Nhân tôi rất thất lễ, dám táo gan xin mời hai cô nương đứng sang một bên đợi chờ giây lát, để tôi kết liễu...

chàng chưa nói dứt thì thiếu nữ áo xanh đã biến sắc mặt với giọng ghen ngào đỡ lời :

- Chẳng lẽ tướng công đã quên lời thỉnh cầu của chị em tiểu tỷ ở ngoài núi Phạm Tĩnh hay sao?

Tĩnh Nhân đáp :

- Đến giờ tôi vẫn còn nhớ kỹ ở trong đáy lòng.

Thiếu nữ áo xanh mừng rỡ vội nói tiếp :

- Nếu vậy xin tướng công...

Tĩnh Nhân tủm tỉm cười đỡ lời :

- Cô nương lượng thứ cho, mối thù cha mẹ không đời chung chứ không phải Tĩnh Nhân tôi không biết thể hiện tấm lòng hiếu sinh của trời đất.

Thiếu nữ áo xanh lại rầu rĩ, nghẹn ngào hỏi tiếp :

- Chả lẽ tướng công đã quên khi ở dưới chân núi Phạm Tĩnh chị em tiểu ty đã liều mạng bảo vệ tướng công hay sao?

Tĩnh Nhân trợn ngược lông mày kiểng lên, mặt lộ hung quang và đáp :

- Phạm Tĩnh Nhân không phải là vong ơn bội nghĩa, thế nào cũng phải đền ơn cho hai vị cô nương.

Thiếu nữ áo xanh gượng cười nói tiếp :

- Chị em tiểu ty không dám có ước vọng quá đáng ấy, chỉ mong tướng công bình tĩnh một chút, phải biết thị phi phải trái.

Tĩnh Nhân lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Cô nương quá nặng lời, có phải Tĩnh Nhân tôi không biết phân biệt thiện ác đâu?

Oán trọng thù thâm có phải là chuyện thường đâu mà Tĩnh Nhân tôi dám vu khống cho người?

Thiếu nữ áo xanh lo âu, đang định nói tiếp thì thiếu nữ áo đỏ đột nhiên đưa mắt nhìn bốn ông già áo gấm, trợn ngược lông mày lên và xen lời nói :

- Chị em tiểu ty biết không khi nào tướng công lại vu oan giá họa cho người như thế, nhưng có người khác chuyên môn vu oan giá họa và mượn đao giết người.

Bốn ông già áo gấm nghe nói, người run lấy bầy, từ từ cúi đầu xuống. Tĩnh Nhân bỗng trợn mắt lên, đôi ngươi sáng như điện, lại thờ dài một tiếng và từ từ nói :

- Tại hạ không hiểu lời nói của cô nương?

Chàng lại tưởng thiếu nữ áo đỏ ngấm ngầm chỉ bốn vị thúc thúc đã có hai lần nghĩa với họ Diêm Cầm nên chàng tỏ vẻ không vui đang định nổi giận thì sực nghĩ tới hai nàng hộ tống mình hàng nghìn dặm đường, khi tới chân núi Phạm Tĩnh đã liều chết bảo vệ mình, chàng lại đành phải cố nén lửa giận xuống.

Thiếu nữ áo đỏ trợn ngược đôi lông mày kiểng lên đang định nói tiếp thì nàng áo đen đột nhiên cười khì, xua tay và đỡ lời :

- Chị em ngươi khỏi cần nói nhiều. Việc này dù có nói đến khô mồm khan giọng người ta cũng không tin đâu. Để ta liễu kết với bốn vị này được chân hung thủ rồi, câu chuyện đã ra manh mối thì nỗi oan của chúng ta sẽ rửa sạch ngay.

Thấy nàng ta nói như thế, bốn ông già đều run lấy bầy, và vội lui ngay về phía sau mấy bước.

Nàng áo đen thấy thế vừa cười vừa nói tiếp :

- Bốn vị kia, bây giờ lại càng hợp thời hơn hồi nãy, hãy mau bỏ mặt nạ ra đi.

Lời nói của nàng rất nhẹ nhàng và thung thảng nhưng khi lọt vào tai của bốn ông già thì lại biến thành sấm sét ngay, và chúng lại càng không dám bỏ mặt nạ ra nữa.

Bốn ông già đang cuống quýt không biết nên làm như thế nào cho phải, Tĩnh Nhân thấy thế lạnh lùng hỏi :

- Xem như vậy bốn vị này cũng như người đều không muốn để cho người ta trông thấy bộ mặt thật. Vậy người hà tất phải cưỡng ép người ta như thế?

Nàng áo đen tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Người nói rất phải, họ không những không bằng lòng mà sự thực họ không dám. Lý do không chịu cởi mặt nạ ra của họ khác hẳn lý do của tôi nhiều. Chắc người chưa biết tại sao tôi bắt chúng phải cởi mặt nạ ra trước mặt người như thế phải không?

- Biết thì sao?

Tĩnh Nhân lạnh lùng hỏi lại như vậy. Nàng nọ vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu người hiểu rõ chuyện, chắc người còn nóng lòng muốn thấy rõ bộ mặt thực của chúng hơn tại hạ rất nhiều là khác.

Ngán người ra giây lát, Tĩnh Nhân lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không hiểu thực, nhưng ngoài việc giết người ra, không có một việc gì có thể làm cho Tĩnh Nhân này hứng thú cả. Và lại mặt thực của bốn người này có liên can gì đến Tĩnh Nhân này?

- Có liên can lắm chứ? Nếu liên can đến mối thù oán giữa người với Long Phan lệnh chủ thì sao?

Tĩnh Nhân nghe nói đang ngán người ra thì ông già gầy gò đột nhiên quát lớn :

- Con nhãi này dê hèn lắm, anh em lão phu đã thua cuộc rồi, người muốn giết thì giết, hà tất...

Y vừa nói tới đó đã vội ngắt lời, không dám nói tiếp nữa, vì mắt của y va chạm phải đôi mắt sắc bén của Tĩnh Nhân.

Tĩnh Nhân nghe thấy nàng áo đen nói xong liền quay người lại nhìn bốn ông già mặc áo bào gấm. Vừa trông thấy hình dáng của bốn người đó, chàng đã trông thấy có vẻ quen thuộc lắm, nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra được đối phương là ai?

Đã gặp ở đâu? Tiếc thay đôi bên lúc này đang đứng trước mặt kẻ thù, chàng không thể phân tâm để nghĩ ngợi. Tuy vậy chàng vẫn hoài nghi, nhưng nàng áo đen ở phía sau đã cười khanh khách và nói tiếp :

- Người đã trông thấy rõ chưa, bốn vị này đã lấy trộm danh hiệu của tôi hoặc giả ở trong người họ người có thể...

bốn ông già nọ hoảng sợ đến vỡ mặt, đang định liều chết cũng phải phản kháng chứ không để cho nàng nọ vạch trần âm mưu của mình ra. Ông già gầy gò thực không hổ thẹn là người xảo trá tuyệt luân, hơi đảo tròn đôi ngươi một vòng đã nghiêng rằng mím môi quát lớn :

- Tiếc tỳ đừng có vu khống cho người như thế, anh em lão phu trộm danh hiệu của người bao giờ? Hành vi độc ác của người tàn ác hiểu sát, người trong thiên hạ vỡ lăm ai mà chả muốn lột da ăn thịt người mới hả dạ. Tuy anh em lão phu địch không nổi người, nhưng người còn nhiều kẻ thù lắm. Người phải biết lười trôi lộng lộng, không thừa chút nào đâu, chỉ có ác giả ác báo, thiện giả thiện báo, không sớm thì chầy, thế nào người cũng có ngày...

Thực không ai ngờ lão già ấy lại giờ trò đó ra và cũng không ai ngờ y lại giáo hoạt, nham hiểm dê hèn vô sĩ đến như thế, giờ phút này mà y còn dám vu khống một lần nữa.

Nhưng Tĩnh Nhân là kẻ thù chung nên rất dễ mắc hờm, vì thế chàng vội đỡ lời :

- Cụ khỏi cần phải xúc động như vậy, thiện ác báo đầu chung hữu báo, ngày hôm nay tức là ngày y thị bị ác báo. Lười trôi lộng lộng không sợ hờ chút nào, hà tất phải đợi chờ ngày khác. Các vị hãy lui về phía sau, để nhân lúc này tại hạ vừa trả thù tư, vừa vì công phần ra tay diệt trừ kẻ hung ác.

Chàng vừa nói như vậy, bốn ông già xảo trá đã vội chấp tay vái chào và đồng thanh nói :

- Thiếu hiệp sáng suốt lắm, anh em lão xin cảm ơn vô cùng. Thực là trời cao có mắt, nên thần linh mới phù hộ để thiếu hiệp diệt trừ yêu nữ này để cho dân chúng được nhờ. Ôn đức này anh em lão không dám nói cảm ơn, xin từ biệt ở nơi đây và sẽ đem việc này đi ca tụng khắp vỡ lăm cho thiếu hiệp. Thôi, anh em lão xin cáo từ.

Nói xong, chúng quay mình định đi.

Tĩnh Nhân tưởng bốn người này vì hoảng sợ Long Phan lệnh chủ quá nên chỉ mỉm cười chứ không cản trở.

Nhưng chàng có ngờ đâu đã làm cho nàng áo đen với bốn nữ tỳ tức giận vô cùng, vì vậy đã có tiếng lạnh lùng quát bảo :

- Các người giáo hoạt thực, còn muốn đào tẩu phải không?

Nàng áo đen vừa nói vừa giơ tay lên cách không điểm mấy cái, liền có mấy luồng chỉ phong nhằm Ngọc Thảm đại huyệt của bốn ông già phi tới.

Tĩnh Nhân thấy thế liền cười khẩy và nói :

- Còn bốn thiếu gia ở đây mà người còn muốn đã thương người hay sao?

Nói xong chàng giơ tay áo lên, phát một cái tuy không đẩy lui được hết Lan Hoa chỉ phong của nàng, nhưng cũng đã cứu cho bốn ông già nọ thoát chết. Bốn ông già chỉ cảm thấy chỗ mang tai hơi đau nhức, đã kinh hoảng đến mất hồn vía và toát mồ hôi lạnh ra rồi vì thế chúng càng vội đào tẩu cho thực nhanh.

Nàng áo đen thấy tổn không biết bao nhiêu công phu mới tìm kiếm thấy được bốn tên hung đồ này lại để cho Tĩnh Nhân hồ đồ không biết gì, buông tha chúng đi nên nàng tức giận khôn tả, quát bảo bốn nữ tỳ rằng :

- Chị em người mau đuổi theo ngay bắt sống cũng được mà giết chết cũng không sao.

Bốn thiếu nữ vâng lời quay người đi luôn. Tĩnh Nhân còn đang định ngăn cản thì nàng áo đen đã giận dữ quát bảo :

- Hồ đồ đáng chết thực! Thực người làm hồng bao nhiêu việc còn chưa đủ hay sao?

Nói xong nàng giờ tay lên, vì quá tức giận đã sử dụng tới tám thành Đại La Ấn.

Chân lực Đại La Ấn là thiên cổ tuyệt học với Huyết Thủ Ấn của Tuyệt Y Huyết Thần Liễu Vô Kỵ đều được gọi là hai đại thần công đệ nhất trong vũ nội nên mới có câu :

Thần quỷ nan đào song Thủ Ấn. Hai môn thủ ấn đến thần và quỷ cũng không sao tránh thoát được, quả thực oai lực vô biên. Lúc này nàng đã dùng đến tám thành chân lực, giờ pho chương ấy ra thì dù là kim cương hay La Hán cũng chịu đựng không nổi huống hồ Tinh Nhân là người bằng da thịt.

Khi ra tay rồi nàng ta mới giác ngộ nhưng pho chương này giờ ra thì dễ mà thu rất khó, dù có hồi cũng không kịp nữa. Nàng vội quát bảo :

- Đây là Đại La Ấn đấy, người có mau tránh ra không?

Nàng không kêu gọi thì không sao vì lời kêu gọi ấy trái lại khiến Tinh Nhân bỗng nổi tính kiêu ngạo lên và càng hiểu lầm thêm.

Thì ra chương lực của Đại La Ấn rất âm nhu, không có một chút chương phong kinh khí nào cả nên rất khó tránh né và đề phòng. Vì định cản trở bọn thiếu nữ kia chàng hơi phân thần, đến khi phát giác thì chương lực của nàng nọ đã dồn tới cạnh người rồi. Chàng là người có võ học cao siêu như thế, tất nhiên phải nhận xét ra được đó là Đại La Ấn chương lực mà đã thất truyền mấy chục năm rồi nên chàng không dám coi thường và biết có muốn chống đỡ cũng không kịp, đang định tránh né thì bỗng nghe thấy đối phương quát bảo như thế, chàng liền ngăn người ra nghĩ bụng :

“Người đã muốn đã thương ta thì hà tất phải nhắc nhở ta như thế. Rõ ràng là người có ý thị oai với ta, chả lẽ ta lại sợ Đại La Ấn của người hay sao?”

Vì thế chàng xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, cười khẩy một tiếng và đáp :

- Đại La Ấn chương thì có nghĩa lý gì đâu.

Chàng liền giờ tay phải lên, vòng một cái, năm ngón tay chìa ra, giờ luôn hiện tại đã trấn khiếp thiên hạ võ lâm ra chống đỡ.

Nàng áo đen vì nổi giận đã giờ đến tám thành chân lực ra, còn Tinh Nhân hấp tấp phản công, hai môn thần công vừa đụng vào nhau, không nghe thấy có tiếng kêu gì hết, chỉ thấy tà áo của thiếu nữ áo đen bay tung lên và có tiếng kêu phạt phạt, còn Tinh Nhân thì bị đẩy lui nửa bước.

Nàng nọ thấy thế mới yên tâm, liền thở hắt ra một tiếng và nói :

- Tôi quên người có Huyết Thủ Ấn Thần..

Nàng chưa nói đến chữ công thì Tinh Nhân đã lạnh lùng đỡ lời :

- Đại La Ấn chỉ có thế thôi. Người có giỏi thì thử đỡ chương thế này của ta xem sao?

Nói xong, chàng giờ luôn mười thành công lực của môn Huyết Thủ Ấn ra tấn công luôn.

Nàng áo đen vội tránh sang bên và nói :

- Giữa chúng ta không có thù hằn gì cả, hà tất phải đấu với nhau như vậy.

Tinh Nhân đã lộ sát khí nên cười khẩy mấy tiếng và đỡ lời :

- Dù người có khéo léo đến đâu cũng không thể nào lay chuyển được nổi lòng ta. Người của thiên hạ võ lâm ai chà thù hằn người, huống hồ người với ta lại có mối thâm thù huyết hải? Ngày hôm nay người đừng có hy vọng sống sót, nếu không xé xác người ra làm muôn mảnh thì làm sao mà tạ tội với thiên hạ và tiêu được mối hận của ta.

Mặt đã lộ sát khí, chàng ra tay tấn công lượt thứ hai thì bỗng có tiếng thánh thót vọng tới rằng :

- Độc Cô Ngọc, người dám..

Một thân hình rất xinh đẹp từ xa phi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70: Giữa tình và cừu

Tĩnh Nhân rung mình đến thót một cái, thân ngay chường lại. Bóng người xinh đẹp kia đã nhảy xuống chỗ giữa hai người.

Tĩnh Nhân với nàng áo đen đều ngẩn người ra, mặt lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Thì ra người đó chính là Tư Đồ Sương.

Tư Đồ Sương vừa hạ chân xuống mặt đất đã đưa mắt nhìn hai người cau mày hỏi :

- Hai người làm gì thế?

Nàng áo đen nhún vai một cái rồi đáp :

- Thế ra là Tư Đồ động chủ? Tôi chả buồn nói làm cho, Động chủ cứ việc hỏi vị đại anh hùng rất hồ đồ, vừa tức cười, vừa tội nghiệp này sẽ hiểu liền.

Hoi ngẩn người ra giây lát, Tư Đồ Sương nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ áo đen, khẽ gật đầu một cái, rồi quay lại nhìn Tĩnh Nhân.

Tĩnh Nhân đứng trước kẻ đại thù, vừa nổi sát khí lên, lại thêm ba tiếng Độc Cô Ngọc mà Tư Đồ Sương vừa kêu gọi khiến chàng ngượng nghịu khôn tả, như vậy còn tâm trí nào mà nói rõ nguyên nhân nữa? Nên chàng chỉ chấp tay vái chào, gượng cười đáp :

- Ra là Tư Đồ động chủ? Đề cho tôi diệt trừ kẻ thù đã rồi hãy...

- Người thật hồ đồ quá!

Tư Đồ Sương dậm chân một cái, với giọng hờn giận nói tiếp :

- Thiếu hiệp có biết người mà thiếu hiệp coi như kẻ huyết hải thâm cừu chỉ muốn giết chết ngay đó là ai không?

Tĩnh Nhân ngẩn người ra nghĩ bụng :

“Sao nàng lại hỏi ta như thế? Nếu kẻ huyết hải thâm cừu mà còn không biết là ai, chả lẽ...”

Nàng áo đen đã cười khì và đỡ lời :

- Vị Phạm đại anh hùng này đã lười, không chịu mở kim khẩu thì đề tôi nói đỡ hộ vậy.

Thế rồi nàng kể lại câu chuyện vừa rồi cho Tư Đồ Sương hay. Sau cùng nàng còn nói tiếp :

- Tư Đồ động chủ là một vị cân quốc tuyệt vời, lãnh tụ của một phương, tiếng tăm lừng lẫy một phương, danh trấn võ lâm hình như cũng nên khuyên người yêu từ giờ trở đi đừng có hung hăng như thế, và cũng đừng nên hồ đồ như vậy nữa.

Tĩnh Nhân nghe nói mặt đỏ bừng, sát khí và lửa hận lại bốc thêm lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi đang định nổi khùng thì Tư Đồ Sương đã nguyệt nàng áo đen một cái rồi lại quay đầu nhìn Tĩnh Nhân bức mình, dậm chân mấy cái mới nói tiếp :

- Đồ tướng công à không, tôi phải nên gọi là Phạm thiếu hiệp. Hồi hôm, ở trên hồ Động Đình Tư Đồ Sương này đã được chiêm ngưỡng tài ba tuyệt thế của thiếu hiệp rồi. Thiếu hiệp đã kiếm lâm đối tượng rồi. Nếu tôi đoán không sai thì bốn lão già chết đầm hồ này mới là người mà thiếu hiệp đang cần tìm kiếm. Mãi mới kiếm ra được chân hung thủ thì thiếu hiệp lại dễ dàng cho chúng đi rồi.

Nghe thấy Tư Đồ Sương nói như vậy, Tĩnh Nhân lắc đầu lạnh lùng đáp :

- Huyết hải thâm cừu có phải là chuyện thường đâu? Tôi tự tin không thể nào làm được. Tư Đồ động chủ là người thông minh hơn người, sao cũng...

Tư Đồ Sương cau mày lại, dậm chân nói tiếp :

- Người này lạ thật! Cách biết mấy tháng trời mà tính nết của thiếu hiệp vẫn cố chấp như xưa. Sao thiếu hiệp không nghĩ xem, nếu vị Long Phan lệnh chủ này quả thực là kẻ đại thù của thiếu hiệp thì nàng đã sớm hạ thủ, giết chết thiếu hiệp để cắt cò, nhờ rở vĩnh viễn diệt trừ hậu họa mà hà tất phải đợi chờ đến ngày nay thiếu hiệp đã học hỏi công thành. Hà! Việc này nhất thời cũng không sao nói rõ được, chỉ tiếc thay bốn tên khốn nạn ấy đã đào tẩu mất dạng rồi. Bằng không chỉ cần lột mặt nạ chúng ra là có thể hiểu hết mọi sự thế ngay.

Tĩnh Nhân nghe nói ngẫm nghĩ giây lát, nhận thấy lời nói của Tư Đồ Sương rất phải. Nếu nàng nọ là kẻ đại thù của mình thì ngày nọ muốn cắt cò nhờ rở diệt trừ tai họa vĩnh viễn thật dễ như trở bàn tay.

Ngày nọ nàng không ra tay giết hại ta thì chớ, lại còn cho nữ tỳ đi hộ tống liễu thân thí mạng để đưa mình vào tới Phạm Tĩnh sơn? Chả lẽ bốn vị thúc thúc ra sống vào chết mới dò la ra được hung thủ là ai lại sai lầm chẳng?

Nhưng chàng sức nghĩ lại, việc huyết hải thâm cừu có phải là nhỏ đâu, không thể nghe một lời nói mà ta đã thay đổi ý kiến ngay được? Hơn nữa, Long Phan lệnh chủ khét tiếng hung tàn độc ác và đa mưu lắm kế, hành động lại rất huyền bí, có thể nói là thần quỷ cũng khôn lường. Ta tìm kiếm mãi, ngày hôm nay may mắn lắm mới hoàn thành được?

Nghĩ như vậy, chàng lại nghỉ ngơi như trước, cười khẩy nói tiếp :

- Tur Đồ động chủ nói rất có lý, nhưng huyết hải thâm cừ của tại hạ quan trọng lắm. Người này nham hiểm xảo trá và có rất nhiều qui kế, khi nào tại hạ lại chịu nghe lời nói vu oan giá họa của kẻ thù như vậy? Xin Tur Đồ động chủ chớ nên nghe lời yêu tà của y thị và xin mời tránh sang một bước để tại hạ...

chàng vừa nói dứt, Tur Đồ Sương đã tức giận đến không sao chịu nhịn được, dậm chân lia lia và hờn giận đỡ lời :

- Sao người này lại hồ đồ đến như thế. Đầu óc bướng bỉnh đến không sao khuyên bảo được. Bất giác thì phải có tang chứng, chứng cứ của người đâu? Thị cái gì mà người lại đổ diệt tội cho người ta một cách vu vơ như thế?

Tĩnh Nhân ngăn người ra giấy lát, nhưng cũng bức mình và nghĩ bụng :

“Chả lẽ bốn vị thúc thúc của ta lại đặt điều ra như vậy chăng?”

Chàng vừa nghĩ vừa trở mắt lên nhìn Tur Đồ Sương và lạnh lùng đáp :

- Thị phi phải trái do ở lòng của y thị mà nên, cần gì phải chứng cứ? Nói như vậy, thế Động chủ có bằng cứ gì để chứng minh y thị không phải là kẻ huyết hải đại cừ của Tĩnh Nhân này?

Thấy chàng cái bướng như thế, Tur Đồ Sương không sao nhịn được nữa, hai má đỏ bừng trợn mắt lên nhìn Tĩnh Nhân mà lớn tiếng nói tiếp :

- Việc này không liên can đến Tur Đồ Sương, Tur Đồ Sương không có chứng cứ và cũng không cần phải có chứng cứ gì hết, chỉ cần có một điểm chính khí ở trong người thôi và không nhân tâm để người vu oan cho người khác, cũng không muốn trông thấy người tự làm lỡ như thế. Bây giờ tôi hỏi người thêm một câu này : chẳng hay người có đích mắt trông thấy nàng ta hành hung hay không?

Tĩnh Nhân cười khẩy đỡ lời :

- Tur Đồ động chủ có ý muốn làm khó dễ tại hạ phải không? Khi gia phụ mẫu ngộ nạn, tại hạ hãy còn ấu trĩ thì làm sao mà đích mắt trông thấy được? Mà dù có đích mắt trông thấy đi chăng nữa, lâu như vậy cũng quên mất chứ?

Tur Đồ Sương chỉ muốn tặng cho chàng một bạt tai nhưng lại không nỡ mà chỉ nháy mắt mấy cái rồi nói tiếp :

- Các hạ đã chưa đích mắt trông thấy Long Phan lệnh chủ hành hung, sao lại biết được nàng ta là hung thủ? Như vậy chả phải là võ đoán là gì?

Tĩnh Nhân nghĩ bụng :

“Người đã biết lại còn cố ý hỏi”

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Điểm này hình như tại hạ chả cần phải nói làm chi.

Tur Đồ Sương gật đầu, lạnh lùng nói tiếp :

- Tôi biết các hạ bảo tôi biết mà lại còn cố ý hỏi chứ gì? Nhưng tôi hãy hỏi các hạ người mà nói cho các hạ biết kẻ đại thù là ai, thế lúc ấy các hạ có bắt người đó đưa bằng cứ ra không?

Tĩnh Nhân nghe nói cũng tức giận nghĩ bụng :

“Bốn vị thúc thúc ấy là người có ơn cao nghĩa trọng của họ Độc Cô ta và lại nhảy xuống dưới vực thẳm ở Thanh Thành tự tử rồi, có khi nào ta lại không tin...”

Nghĩ tới đó chàng định nổi khùng nhưng nghĩ đến ân tình ngày nọ, chàng lại không nỡ, cố nén lửa giận và cau mày đáp :

- Tại hạ không hiểu tại sao Tur Đồ động chủ lại cứ bênh vực y thị như thế?

- Vấn đề này dễ hiểu lắm. Tôi đã nói sơ dĩ tôi can thiệp vào việc này là chỉ do một điểm chính khí ở trong lòng, không muốn trông thấy các hạ đổ oan cho người và mình thì bị bé cái lắm, gây nên một mối hận nghìn thu. Nếu là người khác thì không khi nào tôi lại can thiệp vào làm chi.

Tĩnh Nhân sực nghĩ tới tấn thảm kịch đã xảy ra ở trên núi Thanh Thành năm xưa, và còn văng vẳng nghe thấy tiếng nói của bốn vị thúc thúc rót vào tai, chàng không sao chịu nhịn được nữa, hai mắt đã lộ hung quang và còn có nước mắt ứa ra nữa.

Nàng áo đen thấy thế cũng phải rùng mình đến thót một cái. Tur Đồ Sương càng hoảng sợ thêm, chưa kịp lên tiếng nói tiếp thì Tĩnh Nhân đã xua tay, không cho nàng nói mà lạnh lùng nói tiếp :

- Dù Tĩnh Nhân tôi có giết lầm người đi chăng nữa, nhưng đã tiêu diệt được vạn ác yêu nữ, trừ hại cho thiên hạ vô lâm, thì dù có vu oan cho người, tự làm lỡ việc của mình, thậm chí có gây nên di hận thiên cô cũng bất chấp. Tur Đồ động chủ tránh sang bên hộ, để Tĩnh Nhân này khỏi lỡ tay thất lễ.

Lời nói của chàng như chém đĩnh chặt sắt vậy. Nàng áo đen đã nhỏ lệ xuống hai bên má, và Tư Đồ Sương cũng run lấy bầy với giọng khàn khàn hỏi :

- Có phải người cứ nhất định chấp nê, không hỏi ngộ đấy không?

Tĩnh Nhân vẫn bướng bỉnh như thế, đôi người còn lộ vẻ oán độc và cương quyết đáp :

- Vì công trừ hại, vì tư trả thù, cái gì gọi là chấp nê không biết hỏi ngộ? Tư Đồ động chủ đã nặng lời quá.

- Người nhất định phải giết nàng ta cho kỳ được phải không?

- Tư Đồ động chủ nên hiểu rõ cho.

- Người không hỏi hận đấy chứ?

- Tĩnh Nhân tôi đã không quản ngại hết thầy, xin Tư Đồ động chủ đừng có nói nhiều như thế nữa.

Mặt tái mét, mắt tròn trợn. Tư Đồ Sương nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Nhân dần từng chữ một nói tiếp :

- Tôi còn nói thêm một câu này nữa, người không hiềm tôi nói nhiều chứ? Nếu Tư Đồ Sương còn sống ngày nào, không khi nào lại chịu để cho người giết hại hay dả thương nàng ta. Trừ phi người giết chết Tư Đồ Sương này trước đã.

Nàng áo đen run lấy bầy kêu gọi :

- Tư Đồ động chủ...

- Tư Đồ động chủ...

Tĩnh Nhân giật mình đến thót một cái, ngăn người ra nói tiếp :

- Việc này có liên can gì tới cô nương đâu, hà tất Sương cô nương lại phải...

Mấp máy đôi môi mấy cái. Tư Đồ Sương mới nói lên tiếng được :

- Người không hiểu, lại không chịu hỏi. Thôi, Tư Đồ Sương này đã chán ngán lắm rồi và cũng đã quyết tâm rồi.

Hai chữ phục thù lại như lưỡi dao sắc bén đâm vào giữa trái tim. Tĩnh Nhân nghiêng răng mím môi đỡ lời :

- Ân tình của Sương cô nương đã ban cho tại hạ rất thâm trọng, tại hạ biết rõ lắm, nhưng...

Đột nhiên thốt tiếng cười rất ai oán nào nùng, không khác gì tiếng khóc vậy, Tư Đồ Sương cũng nghiêng răng mím môi nói tiếp :

- Tư Đồ Sương này không phải đồ bần tiện như ai, nên không bao giờ thêm nghĩ ngợi đến những cái đó, chỉ coi những chuyện xưa kia như một giấc chiêm bao thôi, người hà tất phải áy náy trong lòng làm chi? Chỉ nên trách con bé này đã mù quáng nhận xét lầm, tự nhả kén ra trói chặt lấy mình. Bây giờ trái tim chiều con bé này đã lạnh ngắt, sợi tơ kia đã đứt rồi, người cũng không cần phải nói nhiều nữa, cứ việc ra tay hạ thủ đi?

Trông thấy cảnh tình nào nùng ấy, lời nói sắc bén như dao cắt ruột, dù là người sắc đá cũng phải ứa lệ ngay. Nhưng Tĩnh Nhân không hiểu tại sao Tư Đồ Sương lại cứ can thiệp vào việc của mình như thế. Nhất thời khiến chàng không sao giải quyết nổi, một bên là tình một bên là thù, làm cho chàng rối trí vô cùng. Chàng định không quản ngại hết thầy, nhưng người có ân tình với mình đang cản trở thì làm sao hạ thủ được?

Giây phút sau, chàng bỗng trợn ngược lông mày lên, quát lớn :

- Xin lỗi Sương cô nương, tôi đành để sau này chuộc lại lỗi lầm vậy.

Nói xong chàng đang định tiến lên thì đột nhiên có tiếng quát bảo :

- Đứng lại!

Nàng áo đen cười khẩy một tiếng, giờ một ngón tay mảnh khảnh lên dí luôn vào mệnh môn huyệt của Tư Đồ Sương và lạnh lùng nói :

- Lỡ qua ngày hôm nay, bất cứ lúc nào bốn cô nương cũng sẵn đợi chờ lãnh giáo.

Nhưng mối thù này có lẽ người không sao trả được đâu. Nếu người không muốn nàng được sống thì ta sẽ đại diện người giết nàng cũng thế thôi.

Tĩnh Nhân giật mình đến thót một cái, vừa kinh hãi, vừa tức giận nhưng đâu dám cử động, mà chỉ gượng dừ quát tháo.

- Thù cũ chưa kết liễu mà người còn dám gây nên oán mới thì ta sẽ...

- Cầm mồm!

Nàng áo đen quát tháo như trâm cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Người khéo tính toán lắm! Nhưng tiếc thay không sao thoát khỏi được đôi mắt của ta. Người có còn lương tâm hay nhân tính nữa không? Huyết Thủ Ân người tự tin đã luyện được mấy thành rồi. Liệu có thể phát ra tấn công và thu lại tùy theo ý muốn chưa? Người bảo ta hung tàn, độc ác không có nhân tính? Nhưng bây giờ coi người có lẽ lại thua cả ta. Người nhất định muốn giết ta, vì nóng lòng trả thù, điều này không thể trách người được, mà chỉ trách người rất hồ đồ thôi. Đối với một người có ân tình rất nặng như thế mà người dám cam tâm mạo hiểm, không thềm đếm xía tới khiến ta phải bảo thiên lương của người đã mất, nhân tính đã mai miệt và rất đáng khinh.

Hai mắt đỏ ngầu, Tinh Nhân nghiêng răng ním môi, đang định xông lại, nhưng chàng chưa cử động thì nàng áo đen lại quát bảo tiếp :

- Đứng lại, ta cảnh cáo người lần cuối cùng. Nếu người còn hơi cử động một chút thôi thì đừng có trách ta độc ác và tàn nhẫn.

Tinh Nhân đã trông thấy rõ Long Phan lệnh chủ chẳng phải cần dùng tới Đại La Ân mà chỉ sử dụng chương lực tâm thường thôi cũng đủ làm cho Tư Đồ Sương đứt tâm mạch mà chết ngay tại chỗ rồi nên chàng càng tức giận thêm, uất khí càng nổi lên đùng đùng, nhưng khôn nổi sự bứt dây động rừng, chàng không dám cử động tí nào nữa.

Nàng áo đen lạnh lùng nhìn Tinh Nhân cười vè đắc chí và nói tiếp :

- Tư Đồ động chủ, hảo ý của cô nương không bao giờ tôi dám quên. Nhưng việc này không phải chỉ một đôi lời có thể hóa giải được. Người lý tưởng của Động chủ đã làm cho tôi, một kẻ ngoại cuộc cũng phải ngán thay cho Động chủ. Trời đất mệnh mông như vậy, đâu mà chả có kỳ nam tử, huống hồ Động chủ lại là một vị hồng phần tuyệt vời như vậy, hà tất phải đốai hoài tới người đàn ông vô lương tâm này! Tôi còn có việc bận khác, không muốn nói nhiều nữa. Đây là câu cuối cùng của tôi : Động chủ đã ban cho tôi rất nhiều, thế nào tôi cũng đền bù lại. Nhưng hình như Động chủ cũng biết tôi khá nhiều, xin Động chủ nên giữ kín miệng họ tôi.

Tư Đồ Sương bị người uy hiếp, sinh tử tồn vong đều trông ở bàn tay của người, nhưng thần sắc của nàng rất trấn tĩnh và không thấy nàng nói nửa lời.

Tinh Nhân đưa mắt nhìn Tư Đồ Sương, lòng đau như dao cắt, và cũng có vẻ ăn năn hối lỗi. Nhưng khi chàng đưa mắt nhìn nàng áo đen thì chàng lại không sao nén được lửa giận, vội quát hỏi :

- Người đã nói xong chưa?

Đôi môi của chàng mấp máy mấy cái mới nói tiếp :

- Một mạng đổi lấy một mạng. Người buông nàng ra, ngày hôm nay ta tha chết cho người.

- Công bằng thật.

Nàng áo đen cười khẩy trả lời như vậy và tiếp :

- Chỉ tiếc thay lời nói và hành vi của người khiến ta khó tin lắm.

Cổ nển lửa giận và sát khí, Tinh Nhân hỏi lại :

- Ý kiến của người thì sao?

Nàng nọ cười khẩy đáp :

- Giản dị lắm, ta muốn phiên Tư Đồ động chủ tiễn ta đi xa một trăm trượng.

Tinh Nhân định nổi khùng nhưng ngẫu nhiên trông thấy Tư Đồ Sương hai mắt nhắm nghiền, đứng yên tại chỗ, chàng phải nén ngay lửa giận xuống, lẳng lặng không nói năng gì nữa.

Nàng áo đen cười khì một tiếng, tay xách Tư Đồ Sương từ từ lui về phía sau.

Tinh Nhân thấy kẻ đại thù rút lui một cách ung dung như vậy, liền hậm hực nói :

- Ta hãy để cho người đắc ý một thời gian, nhưng dù phải đi tới chân trời góc biển, Phạm Tinh Nhân này cũng phải kiếm ra được người mà diệt trừ mới thôi.

Nàng áo đen cười ha hả đáp :

- Đó là chuyện sau này, nhưng hiện giờ ít nhất người không dám đụng chạm đến ta và không làm gì được ta.

Nàng cười khanh khách mấy tiếng rồi khẽ nói với Tư Đồ Sương rằng :

- Bất đắc dĩ ngu tử phải ra tay như thế này, Sương muội lượng thứ cho nhé?

Nói xong, nàng nhanh tay điểm vào yếu huyệt của Tư Đồ Sương một cái rồi quay người đi luôn, nhanh như một làn khói, chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.

Tư Đồ Sương nghe thấy câu Sương muội lượng thứ cho giết mình đến thót một cái.

Nàng cũng không hiểu là mừng hay là đau lòng. Nhưng chỉ thoáng cái nàng đã thấy đầu óc u mê, uể oải ngã lăn ra đất chết giấc liền.

Tình Nhân càng tức giận thêm, lại tưởng Tư Đồ Sương đã bị Long Phan lệnh chủ giết hại, đôi bên cách xa hàng trăm trượng, chỉ trong nháy mắt chàng đã phi tới gần nhưng khi nhìn kỹ chàng mới thở hắt ra một cái.

Nhưng chàng lại cau mày và cảm thấy khó xử ngay.

Thì ra nàng áo đen rất ác độc. Nàng không điểm vào đầu mà lại điểm ngay vào yếu huyệt ở mông đít của Tư Đồ Sương. Muốn giải huyệt cho nàng ta phải dùng chưởng vỗ mạnh vào đít của nàng một cái mới được.

Thân ngọc ngà của thiếu nữ cao quý và thanh bạch biết bao, nhất là nơi đó thì chàng đâu dám đường đột ra tay và đụng vào chỗ đó nên chàng cứ ngẩn người ra mà nhìn nàng nọ đang nằm chết giấc ở dưới đất thôi.

Nhưng chẳng lẽ lại để nàng cứ nằm chết giấc ở dưới đất mà không ra tay cứu hay sao?

Một lát sau chàng bỗng lẩm bẩm nói :

- Sương cô nương, bắt đắc dĩ Tình Nhân tôi mới phải đường đột như thế này, mong cô nương lượng thứ cho.

Chàng vỗ vào yếu huyệt ở mông đít của nàng một cái rồi quay người chạy đi luôn.

Bị đánh một cái, Tư Đồ Sương đã lại tỉnh ngay. Khi nàng ngừng đầu lên nhìn chỉ còn thấy có hình bóng màu xanh nhợt của chàng ta thôi, nàng không hiểu tại sao chàng cứu mình lại tỉnh rồi lại bỏ đi ngay như thế? Nhìn theo thân hình của chàng, nàng lại hận sâu và ai oán thêm, khẽ thở dài một tiếng, rồi từ từ đứng dậy, phui bụi một hồi, đang định quay người đi thì bỗng có tiếng Phật hiệu kêu lên như tiếng chuông vọng tới :

- A di đà phật! Tư Đồ động chủ hãy khoan bước đi.

Nàng vội nhìn về phía có tiếng kêu ấy liền thấy một hòa thượng mặc áo màu xám, người gầy gò, mặt mũi thanh tao, ở trong rừng đang thung thủng đi ra. Nàng đã nhận ra ngay lão hòa thượng này là Đại Trí thần tăng của phái Nga Mi, người được thiên hạ võ lâm gọi cùng với Bách Hiểu lão nhân là Vũ Nội nhị đại kỳ nhân.

Tư Đồ Sương không ngờ Đại Trí thiền sư lại xuất hiện ở nơi đây. Nàng ngẩn người ra giây lát rồi mới vội tiến lên vái chào.

Đại Trí thiền sư giơ tay lên trước ngực đáp lễ, rồi nhìn mặt Tư Đồ Sương thở dài một tiếng mới nói :

- Vừa rồi lão tăng ẩn núp ở trong bóng tối đã được trông thấy rõ hết mọi sự. Đồ thí chủ vẫn cứ chấp nê, không chịu giác ngộ. Đồng cô nương bị oan và Tư Đồ động chủ càng khiến người khâm phục thêm. Dám hỏi Động chủ, bây giờ Động chủ định đi đâu?

Tư Đồ Sương ngẩn người ra, nghĩ bụng :

“Thế ra vừa rồi lão hòa thượng ẩn núp ở quanh đây. Tại sao y lại không hiện thân, nói rõ hết sự thể cho chàng ta hay, hóa giải kiếp vận có hơn không, sao mãi đến bây giờ mới...”

Nàng vừa nghĩ tới đó thì Đại Trí thiền sư đã cười khi và nói tiếp :

- A di đà phật! Năng lực của lão tăng có hạn thôi! Và lại bây giờ chưa phải là lúc lão tăng ra mặt, xin Tư Đồ động chủ không nên trách cứ lão tăng vội.

Thấy người ta nói đúng tâm sự của mình, Tư Đồ Sương rất ngượng nghịu, mặt đỏ bừng, vội đáp :

- Đại sư cứ nói quá lời đẩy thôi chứ khi nào Tư Đồ Sương tôi lại dám...

Đại Trí thiền sư khẽ lắc đầu đỡ lời :

- Thời cơ rất khẩn bách, xin Động chủ chớ nói những lời lẽ khách sáo ấy nữa.

Hãy mau trả lời câu hỏi của bản tăng đi.

Trầm ngâm giây lát, Tư Đồ Sương đáp :

- Tư Đồ Sương tôi định đi gặp Đồng cô nương trước rồi sẽ nghĩ cách đối phó sau.

Đại Trí thiền sư lắc đầu đỡ lời tiếp :

- Không kịp nữa rồi, bây giờ Tư Đồ động chủ phải dẹp hết mọi việc, đi ngay Võ Đang mới kịp.

Tư Đồ Sương giật mình đến thót một cái, ngạc nhiên hỏi lại :

- Đại sư nói gì thế? Chẳng lẽ Võ Đang đang có biến cố chăng?

Đại Trí thiền sư gật đầu, đáp :

- Việc gì cũng thế, phải đề phòng trước khi trời mưa mới được. Chắc Tư Đồ động chủ đã biết Vi trang chủ một thân một mình đi núi Võ Đang rồi chứ?

Tư Đồ Sương lắc đầu trầm ngâm đáp :

- Lời nói của Động chủ nương đúng thật, Võ Đang gần hơn Thiếu Lâm, Hiếu Lam thế nào cũng đi Võ Đang trước rồi mới lên Thiếu Lâm sau.

Nhún vai một cái, lão hòa thượng nhìn Tư Đồ Sương thờ dài và nói tiếp :

- Động chủ nương quả thật là người có trí tuệ rất cao, chẳng hay Tư Đồ Sương có biết Đỗ thí chủ đi đâu không?

Giật mình đến thót một cái, Tư Đồ Sương lắc đầu đáp :

- Tư Đồ Sương tội ngu muội, xin đại sư chỉ điểm cho.

- Không dám!

Đại Trí thiền sư trả lời như vậy rồi mới nói tiếp :

- Nếu lão tăng đoán không lầm thì Đỗ thí chủ thế nào cũng đi núi Võ Đang rồi chứ không sai.

Tư Đồ Sương lại giật mình đến thót một cái. Lão hòa thượng càng lộ vẻ nghiêm nghị thêm, nói tiếp :

- Động chủ thử nghĩ xem Đỗ thí chủ đã biết Vi trang chủ đi Võ Đang để liễu kết ân oán, có khi nào Đỗ thí chủ lại không đi tới đó để giúp Vi trang chủ? Hai vị ấy, một người có hận cũ, một người thì có thù mới, chỉ một đôi lời không hợp Võ Đang thế nào cũng bị mang tai ách ngay chứ không sai, nên lão tăng mới phải yêu cầu Tư Đồ động chủ tới ngay Võ Đang mới hồng cứu vãn được trận tai kiếp ấy.

Tư Đồ Sương càng giật mình kinh hãi thêm, im lặng giây lát mới cau mày lắc đầu đáp :

- Đại sư đã ẩn núp ở trong bóng tối, trông thấy rõ hết sự thể vừa rồi xảy ra, và cũng biết rõ linh trí của Đỗ Ngọc đã mất, tôi chỉ e...

Nàng chưa nói dứt, Đại Trí thiền sư đã trầm giọng đỡ lời :

- Tai kiếp sắp xảy ra ở trước mắt, tại sao Tư Đồ động chủ lại e dè sợ sệt như thế?

Chẳng lẽ Động chủ đã quên câu : Vì nghĩa dù có phải hy sinh vạn tử cũng không quản ngại hay sao? Đỗ thí chủ chỉ tạm thời bị tâm ma ám ảnh thôi, huống hồ việc này khác hẳn việc vừa rồi, xin Động chủ cứ yên tâm mà đi ngay đi. Vì việc này chỉ có một mình Động chủ mới có thể cứu vãn được thôi.

Lời nói ấy làm cho Tư Đồ Sương cúi gằm mặt xuống, hổ thẹn vô cùng, một lát sau nàng mới ngẩng đầu lên cương quyết đáp :

- Đa tạ đại sư đã dạy bảo cho như vậy, để cứu vãn tai kiếp của võ lâm Tư Đồ Sương tôi có bị chết muôn lần cũng không từ chối, xin bái biệt, tôi lên đường ngay.

Nói xong nàng cúi đầu vái chào và quay người định đi :

- Động chủ hãy khoan đã, lão tăng còn vài lời muốn thưa cùng.

Nghe thấy Đại Trí thiền sư nói như thế, Tư Đồ Sương vội ngừng chân để nghe. Đại Trí thiền sư nói tiếp :

- A di đà phật! Tư Đồ động chủ có lòng từ bi hải hà như vậy thế nào cũng được trời phật độ, sau này sẽ được rất nhiều phúc đức. Trước khi cáo biệt, bản tăng có mấy lời thưa cùng, xin Động chủ nên nhớ kỹ cho...

Nói tới đó, lão hòa thượng bỗng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, đôi ngươi sáng chói lợi và nói tiếp :

- Việc gì cũng do trời định hết, người ta không thể nào cưỡng lại được ý trời. Sở dĩ lão tăng cứ cương quyết thỉnh Động chủ đi Võ Đang vì hai lý do. Phần thứ nhất là vì việc này chỉ có Động chủ mới có thể giải quyết được. Phần thứ hai là lão tăng muốn Động chủ đi ứng kiến như thế cũng do trời xanh sớm định đoạt từ trước, nhưng xin Động chủ nên nhớ kỹ, tất cả mọi việc cứ phó thác cho trời, đừng có tự mang phiền não vào mình. Vì thiên hạ võ lâm, vì chúng sinh của vũ nội, tất cả cái gì cũng nên coi thường, hễ có thể buông tay được hãy buông tay, có thể tha thứ người được nên tha thứ người. Chỉ có mấy câu đó thôi, xin Động chủ nhớ kỹ hộ cho.

Dù thông minh đến đâu, Tư Đồ Sương cũng không sao hiểu rõ được huyền cơ của mấy câu đó nên nàng ngần người ra, định lên tiếng hỏi.

Đại Trí thiên sư bỗng quát lớn một tiếng và nói tiếp :

- Tình do tâm sinh, nghiệp vốn tự mang vào người, là tình hay là nghiệp, tự tránh ra hay tự chịu đựng là tùy ở mình, hà tất phải hỏi nhiều.

Nghe chữ tình lọt vào tai Tư Đồ Sương không cảm sao nhưng khi nghe chữ nghiệp vào tai thì nàng thắc mắc không hiểu. Tuy vậy nàng bỗng rùng mình đến thót một cái, như hiểu và không dám hỏi lại nữa, rồi chỉ cúi đầu xuống thôi.

Đại Trí thiên sư nhìn Tư Đồ Sương hồi lâu, đột nhiên thở dài một tiếng nói tiếp :

- Song sát đã hiện, kiếp vận càng nảy nở sớm, Động chủ đừng có chần chờ nữa.

Về phía Đồng cô nương đã có lão tăng dần xếp, Động chủ mau đi Vô Đang đi.

Nói xong, ông ta phát tay áo một cái, quay đầu đi ngay.

Tư Đồ Sương vẫn đứng ngừng người ra một hồi rồi dậm chân một cái, đi nhanh như bay, tiến thẳng về phía Vô Đang, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ở trong rừng rậm...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Một chỉ tạo nên vô cùng hận

Lúc ấy mặt trời mới nhô lên ở bên phía Đông, trời đất vẫn chưa sáng tỏ hết nên vạn vật vẫn còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, bốn bề vẫn yên lặng như tờ. Đột nhiên có tiếng chuông thanh thót phá tan bầu không khí tịch mịch vọng đi xa mãi mãi chưa dứt.

Tiếng chuông ấy chưa dứt thì tiếp theo đó có luôn hai ba tiếng nữa nổi lên, chỉ trong chớp lát khắp núi Vô Đang đều có tiếng chuông bao trùm.

Trong lúc tiếng chuông thứ nhất từ Thượng Thanh cung của núi Vô Đang vừa nổi lên thì trên con đường đi lên Thượng Thanh cung đang có một văn sĩ trung niên trông rất tao nhã từ từ bước lên.

Văn sĩ trung niên này cao lớn vạm vỡ, mặt rất anh tú, mặt cái áo nho sĩ màu trắng toát, lại thêm bước đi rất nhẹ nhàng như cưỡi gió đi trên con đường nhỏ ấy vậy.

Lúc này người văn sĩ áo trắng đã sắp đi tới chỗ đèo Giải Kiếm thì bỗng trong rừng rậm có tiếng cười và tiếng người vọng ra hỏi :

- Trang chủ làm ơn đi chậm lại một bước.

Văn sĩ áo trắng nghe nói ngạc nhiên ngừng chân lại nhìn về phía rừng ấy thì thấy một thư sinh áo xanh, mặt vàng khè đang khoanh tay về phía sau đứng nhìn mình.

Văn sĩ áo trắng rất ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng cái thôi đã hớn hỏ chạy tới gần đối phương, chấp tay vái chào và nói :

- Tại hạ tưởng là ai, thì ra là thiếu hiệp. Sao thiếu hiệp lại đột nhiên giáng lâm Vô Đang này, chả lẽ...

Thư sinh áo xanh không đợi chờ chàng ta nói dứt, đã gật đầu mỉm cười đỡ lời :

Tại hạ không dám nhận hai chữ thiếu hiệp ấy, xin Trang chủ từ nay trở đi đừng có gọi như vậy nữa. Trang chủ mới thật sự là một kỳ nam từ cái thế, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu. Khi ở hồ Động Đình được gặp Trang chủ tại hạ rất lấy làm an ủi. Không dám giấu diếm Trang chủ, tại hạ đến đây là muốn được gặp Trang chủ đây.

Thấy thư sinh áo xanh nói như vậy, văn sĩ áo trắng cau mày và mặt đỏ bừng, gượng cười hỏi :

- Sao vừa gặp thiếu hiệp đã nói bông với tại hạ như vậy? Sự thực đứng trước mặt thiếu hiệp tại hạ cảm thấy như đom đóm trước mặt trăng, tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Xưa nay văn sĩ áo trắng ấy là người đầy hào khí nhưng trước mặt thư sinh áo xanh thì chàng như là người mất hết cả phong độ thường ngày và cũng như là vừa trút được gánh nặng vậy, chàng thở nhẹ một tiếng, hai tay xuyết xoa, mặt lộ vẻ không yên và hỏi tiếp :

- Phải cảm phiền đến đại giá như vậy tại hạ rất không yên, không hiểu thiếu hiệp tìm kiếm tại hạ để dạy bảo gì thế?
- Trang chủ cứ khách sáo như vậy khiến tiểu đệ càng không yên thêm.

Thư sinh áo xanh vừa cười vừa nói như thế rồi tiếp :

- Tiểu đệ kiếm Trang chủ không có việc gì hết, chỉ muốn hỏi là Trang chủ định một mình lên núi Võ Đang này làm chi?

Văn sĩ áo trắng rất ngượng nghịu nhưng đã xéch ngược đôi lông mày kiếm lên đáp :

- Thiếu hiệp đã hỏi tới thì tại hạ hãy cảm ơn thiếu hiệp về việc ở Động Đình hồ trước. Còn tại hạ tới đây một mình là muốn kết liễu sự ân oán của mình.

Thư sinh áo xanh kêu ồ một tiếng, gật đầu nói tiếp :

- Ra là thế đấy! Như vậy Trang chủ khỏi cần phải một mình đi xa đến tận Võ Đang này.
- Tại sao?

Văn sĩ áo trắng ngẩn người ra ngạc nhiên hỏi như vậy. Thư sinh áo xanh mỉm cười đáp :

- Khi ở hồ Động Đình, trước mặt thiên hạ quần hào, tiểu đệ đã nhận gánh vác hết câu chuyện ấy rồi, chả lẽ nói ra rồi lại nuốt lời hay sao? Như vậy Trang chủ hà tất còn phải tới đây làm chi nữa?

Văn sĩ áo trắng vừa cười vừa lắc đầu đỡ lời :

- Sao thiếu hiệp lại nói như thế? Người nào làm thì người ấy phải chịu, tại hạ đâu dám phiền đến thiếu hiệp? Và cũng không muốn nhờ tay người khác để kết liễu ân oán của mình.

Thư sinh áo xanh xéch ngược đôi lông mày kiếm lên và hỏi lại :

- Trang chủ muốn làm cho tiểu đệ mang tiếng bất nghĩa phải không?

Văn sĩ nghiêm nét mặt lại đáp :

- Sao thiếu hiệp lại nói như thế? Ân đức sâu rộng của thiếu hiệp không khi nào tại hạ lại dám quên như vậy...

Thư sinh vội cướp lời :

- Trang chủ đã nói như vậy thì xin thứ lỗi tiểu đệ thất lễ, xin mời Trang chủ rời Võ Đang này ngay.

Văn sĩ ngẩn người ra giây lát rồi gượng cười lắc đầu và trả lời rằng :

- Xin thiếu hiệp lượng thứ cho, nếu là việc khác tại hạ xin vâng lời ngay, riêng có việc này thì xin thứ lỗi, tại hạ phải cưỡng lệnh.

Thư sinh áo xanh cau mày lại, vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Lý do của Trang chủ đó là vì ân oán của mình nên mới không muốn nhờ tay người khác chứ gì?
- Phải!
- Nếu tiểu đệ cũng có thù với phái Võ Đang thì sao?
- Đó là chuyện khác!
- Dám hỏi Trang chủ, chuyến đi này của Trang chủ có phải nguyên là vì việc môn hạ của phái Võ Đang bị chết mà tới hay là vì việc rắc rối khác?
- Không riêng việc ấy mà còn một việc rắc rối với Võ Đang song thần kiếm ở trên đường đi Võ Di nữa. Việc rắc rối đó là tại hạ đi đường thấy sự bất bình và ra tay giúp một người bạn thân nên mới kết thù oán với Song thần kiếm.
- Như thế đủ thấy Trang chủ là người hiệp nghĩa rồi!

Thư sinh áo xanh gật đầu nói tiếp :

- Nếu vậy việc rắc rối đó không phải là việc ân oán riêng của Trang chủ.

Văn sĩ đã hơi hiểu ý, đưa mắt nhìn thư sinh một cái rồi khăng khái cười và đỡ lời :

- Tuy không phải là việc riêng của tại hạ, nhưng võ học của người bạn đó rất tầm thường, chỉ đủ phòng thân thôi, như vậy khi nào tại hạ lại chịu để cho

người bạn ấy mạo hiểm đứng ra chịu hết trách nhiệm như thế?

Thư sinh áo xanh vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Nếu người bạn đó của Trang chủ cũng như Trang chủ không muốn nhờ tay người khác thì sao?

Văn sĩ nghe nói ngẩn người ra rồi cười hỏi lại :

- Sao thiếu hiệp lại biết người bạn ấy cũng như tại hạ vậy?

Thư sinh vừa cười vừa đáp :

- Sao Trang chủ lại biết tính nết của quý bạn không giống Trang chủ?

Văn sĩ không ngờ thư sinh áo xanh không những công lực rất cao siêu mà mồm mép cũng lợi hại nốt nên chàng ta ngẩn người ra giây lát rồi lắc đầu đáp :

- Lời biện bạch của thiếu hiệp rất cao minh, tại hạ xin bái phục!

Thư sinh đỡ lời :

- Trang chủ cứ quá khen, lời nói của tiểu đệ câu nào cũng là sự thực hết.

Văn sĩ lại gượng cười nói tiếp :

- Thiếu hiệp càng...

Đột nhiên chàng ta giật mình đến thót một cái và vội ngắt lời ngay, vì người đứng trước mặt chàng ta không phải là người mặt vàng khè như hồi nãy mà đã biến thành một người rất đẹp trai, anh tuấn, nên chàng ta mới phải ngắt lời như thế.

Thư sinh áo xanh vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Bây giờ Trang chủ đã tin những lời nói của tiểu đệ rồi chứ?

Văn sĩ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội tiến lên hai bước, nắm chặt lấy hai tay của thư sinh hớn hờ nói :

- Hiền đệ! Thực không ngờ! Chúc mừng hiền đệ, chúc mừng hiền đệ!

Thư sinh thấy thái độ của chàng ta như vậy cũng phải cảm động vô cùng và nghĩ bụng :

“Người này quả thực là một đại trượng phu của trần gian, một kỳ nam tử của võ lâm...”

Hai người hỏi han nhau một hồi, thư sinh bỗng cau mày lại hỏi tiếp :

- Trang chủ, xin thứ lỗi tiểu đệ táo gan hỏi câu này. Chẳng hay mấy người môn hạ của Thiếu Lâm với Võ Đang có phải bị chết dưới chưởng của Trang chủ không?

Văn sĩ hồ thẹn vô cùng đáp :

- Phải, việc đó chính là ngu huynh đã làm!

Tiếp theo đó chàng liền kể lại chuyện người của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang nhân lúc đêm hôm đến tấn công và đốt cháy sơn trang của mình như thế nào cho thư sinh hay.

Nghe xong thư sinh trầm ngâm giây lát mới nói tiếp :

- Xem như vậy Trang chủ với Thiếu Lâm, Võ Đang đều là người bị người ta ám hại. Việc này lạ lùng lắm, chắc thế nào cũng có người mượn dao giết người, ngấm ngầm giả họa định làm cho Trang chủ hiểu lầm với hai đại phái kia trước rồi đôi bên giết chết nhau.

Văn sĩ im lặng hồi lâu mới gượng cười đỡ lời :

- Tiếc thay ngu huynh u mê, không biết rõ nguyên nhân ấy, lại hành sự một cách rất lỗ mãng. Nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền rồi thì biết làm sao được?

Thư sinh nói tiếp :

- Việc đã xảy ra như vậy Trang chủ còn tự oán làm chi...

Nói tới đó, chàng cau mày lại trầm ngâm nói tiếp :

- Xem như vậy Trang chủ càng không nên lên núi Võ Đang nữa.

Văn sĩ vội hỏi :

- Sao hiền đệ lại nói...

Thư sinh đỡ lời :

- Trang chủ thử nghĩ xem, Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái bỗng nhiên có mấy người đệ tử bị giết chết như vậy, có khi nào họ lại chịu nghe vài lời của Trang chủ mà...

Văn sĩ xéch ngược đôi lông mày kiếm lên và cũng đỡ lời :

- Nếu không giải quyết xong thì dù sao máu phải nhuộm linh sơn và phải phơi xác ở trên núi Võ Đang này cũng đành chịu.

Thư sinh cau mày lại đáp :

- Đúng thế, với tài ba Trang chủ thì Võ Đang thể nào cũng phải trả một giá rất đắt.

Nhưng nếu Trang chủ mà làm như vậy có khác gì đã bị sa vào cạm bẫy của kẻ gian và trúng phải âm mưu của họ không?

Văn sĩ ngăn người ra, chẳng nói năng gì, cúi đầu xuống giấy lát rồi mới gượng cười đáp :

- Cao kiến của hiền đệ rất hay, nhưng tiếc thay ngu huynh đã trót chui vào tròng rồi, bây giờ chỉ có một cách là lấy cái chết thường mạng, tha hồ để cho người ta chém giết thôi.

Thực không ngờ một người lãnh tụ một phurong, tung hoành võ lâm bấy lâu nay, vô ý làm lầm lỡ một việc mà lại phải thốt ra những lời lẽ như thế đủ thấy chàng đau lòng và cảm khái như thế nào. Tuy tâm ý của thư sinh đã sớm quyết định rồi mà thấy thế cũng phải đau lòng thương cảm. Nhưng khi nào chàng chịu để cho một người bạn tốt và anh hùng như thế bị trúng phải gian kế của kẻ âm mưu mà tự dẫn thân vào chỗ chết như vậy.

Thư sinh tùm tùm cười nói tiếp :

- Trang chủ có nhớ những lời lẽ của tiểu đệ vừa nói không? Ở trước mặt quần hào tiểu đệ đã nhận gánh vác hết việc này rồi, huống hồ tiểu đệ lại còn có thù riêng với phái Võ Đang. Chẳng hay Trang chủ có cho phép.

Văn sĩ vội đỡ lời :

- Hiền đệ đừng có tự đặt ra cái tròng khác nữa, hiền đệ đi tôi không lý tới, tôi đi hiền đệ cũng đừng hỏi, người nào làm việc riêng của người ấy!

Thư sinh nghiêm nét mặt lại đáp :

- Sao Trang chủ lại cứ thích làm cái việc khiến người thương mình đau lòng, khiến kẻ thù khoái chí như thế? Chẳng lẽ Trang chủ không nghĩ đến trăm nghìn người ở trong sơn trang của Trang chủ hay sao?

Văn sĩ nghe nói giật mình đến thót một cái, vẻ mặt lại rầu rĩ nhưng chỉ thoáng cái thôi, chàng lại cười ha hả và đáp :

- Hiền đệ khỏi cần phải nói nhiều, ngu huynh đã trót làm lầm việc ấy rồi, nhưng tâm ý đã quyết, dù bây giờ có Nữ Oa sống lại cũng không thể nào cứu vãn được!

Ngu huynh đã không tiếc tấm thân của mình thì còn tiếc gì một cái sơn trang nhỏ nhỏ ấy. Trăm nghìn người ở trong sơn trang đã có người khác nuôi dưỡng, ngu huynh sống làm kỳ nam tử thì chết cũng phải làm con ma hùng, chứ không khi nào để cho người trong võ lâm khinh rẻ như thế.

Lời nói của chàng thực là hào khí can vân khiến thư sinh phải kính phục, gật đầu khen ngợi thắm, đang định nói tiếp thì văn sĩ lại nghiêm nghị nói luôn :

- Người ta kết giao với nhau quý nhất là hiểu lòng nhau, ngu huynh là người kỳ nam tử, đầu đội trời, chân đạp đất, đành chết chứ không bao giờ cho tiếng tăm bị hủy. Chẳng lẽ hiền đệ muốn làm cho ngu huynh phải mang tiếng bất nghĩa hay sao?

Thư sinh bỗng cười ha hả và đỡ lời :

- Xin Trang chủ nguội con giận, tiểu đệ đâu dám. Thôi vậy, bây giờ chúng ta cùng dắt tay nhau đi lên núi Võ Đang nhé?

Nói xong, chàng đột nhiên giơ tay lên điểm một cái. Văn sĩ không ngờ chàng ta lại ra tay điểm huyệt mình nên liền bị té ngã ngay.

Thư sinh không để cho người chàng té lăn ra đất đã vội giơ tay ra ôm lấy người chàng và chạy thẳng vào trong rừng rậm ngay. Vòng qua một cái khe núi, thư sinh dọ được một chỗ kín đáo mới khê đặt chàng ta xuống.

Thư sinh nhìn chàng ta một hồi, thở dài một tiếng, mồm lẩm bẩm nói :

- Bất đắc dĩ tiểu đệ mới phải sử dụng tới hạ sách này, xin Trang chủ lượng thứ cho, chờ tiểu đệ quay trở lại rồi sẽ thỉnh tội sau!

Nói xong, chàng quay người đi luôn nhanh như điện chớp vậy.

Thư sinh vừa đi khỏi thì dưới núi Võ Đang cũng có một bóng người phi lên. Bóng người này trông mảnh khảnh và xinh đẹp, bước đi nhẹ nhàng như một vị tiên nữ vậy.

Thì ra đó chính là Tư Đồ Sương đã đi cả ngày lẫn đêm để mong tới cho kịp. Nàng nóng lòng như thiêu cho tới khi đến được chân núi Võ Đang thì nàng mới hơi yên tâm và thở nhẹ một tiếng. Vì nàng đưa mắt nhìn thấy trên núi không có động tĩnh gì hết, bốn bề đều im lặng như tờ nên nàng mới đoán chắc chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng liền nghĩ bụng :

“Có lẽ Độc Cô Ngọc với Vi Hiểu Lam chưa tới nơi, họ đến chậm một bước càng hay.”

Vì nàng biết với công lực của hai người nếu đã tới sớm trước hơn mình thì thể nào người của phái Võ Đang cũng đã bị giết chóc rất nhiều, xác bị chất thành đống, máu chảy thành sông chứ không sai.

Nàng nghĩ như vậy nên cảm thấy mình tới sớm một bước, rất may mắn và có thể cứu vãn được tai kiếp cho Võ Đang.

Nàng định đưa thiệp xin vào yết kiến người Chương môn nhưng nhận thấy xin vào yết kiến như thế rất đường đột, vì vậy nàng chỉ quyết định lên chỗ gần Thượng Thanh cung ẩn nấp trong bóng tối để tùy cơ hành sự thôi.

Nàng tự tin chỉ cần cẩn thận một chút thì đệ tử của Võ Đang, thậm chí các tay cao thủ khác cũng chưa chắc đã phát giác được nàng, vì thế nàng vội giờ khinh công ra phi thân lên trên đỉnh núi luôn.

Chỉ trong nháy mắt, Tư Đồ Sương đã lên tới lưng núi thì bỗng thấy phía trước có một vách núi thẳng tuột ngăn cản lối đi, trên vách mọc đầy rêu trơn tuột đến khi vịn cũng khó mà leo lên được.

Nàng đang suy nghĩ vì nơi đó ở ngay đối diện đèo Giải Kiếm mà còn cách hơn trăm trượng mới lên tới được Thượng Thanh cung thì lúc ấy nàng bỗng nghe thấy có tiếng gió động tà áo tung rất khê, nhưng với đôi tai của nàng vẫn có thể nghe thấy rõ.

Nàng vội quay người lại tìm kiếm, thấy sau tảng đá ở chỗ cao hơn trượng có một góc áo trắng lòi ra và đang bay phát phới trước gió.

Thoạt tiên nàng tưởng là đệ tử của phái Võ Đang phát giác mình nên xéch ngược đôi lông mày liễu lên, đang định lên tiếng hỏi, nhưng nàng sức nghĩ lại người của phái Võ Đang có bao giờ mặc quần áo trắng đâu, nàng liền cười khi và nghĩ bụng :

“Không biết tên giặc nào ngu xuẩn đến như thế, giấu đầu lại hở đuôi như vậy!”

Nghĩ đoạn nàng cười khi một tiếng và hỏi :

- Vị cao nhân nào ở sau tảng đá đó thế, có thể ra đây tiếp chuyện được không?

Tà áo vẫn bay phát phới như thường mà không thấy động tĩnh gì và cũng không nghe thấy trả lời.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng, xéch ngược đôi lông mày liễu lên nói tiếp :

- Có lẽ các hạ tưởng ẩn nấp như thế là cao minh lắm nhưng có biết đâu lại giấu đầu hở đuôi như vậy, nếu biết điều thì các hạ cứ tự tiện ra đi, đừng để cho tôi phải mời ra nữa.

Người nấp ở sau tảng đá vẫn không chịu ra. Tư Đồ Sương không sao nhìn được nữa, cười khẩy một tiếng, ngấm ngấm vận tám thành chân lực vào cánh tay, nhảy xổ tới, nhanh như điện chớp nhằm người nọ định đánh xuống. Nhưng khi nàng trông thấy rõ mặt người đó thì không khác gì sét đánh ngang tai, thất thanh kêu la một tiếng, vội thâu chiêu lại đứng ngăn người ra.

Thì ra sau tảng đá đó đang có một người áo trắng nằm sóng soài, hai mắt nhắm nghiền, hình như người ngủ say chưa tỉnh. Chàng chính là Vi Hiểu Lam mà nàng vẫn tưởng chưa tới.

Chỉ thoáng trông Tư Đồ Sương cũng biết Vi Hiểu Lam đã bị người ta điểm huyệt chứ không phải là chàng đang ngủ. Nhưng người tuyệt thế cao thủ như Vi Hiểu Lam có phải là người nào cũng dễ điểm huyệt được chàng ta đâu? Nàng liền nghĩ bụng :

“Hay là chàng đã bị mấy lão đạo sĩ già nua nhất của phái Võ Đang kìm chế? Nhưng dù họ có điểm huyệt chàng đi chăng nữa cũng không khi nào lại vút chàng ở nơi đây? Xem như vậy, chắc chàng thể nào cũng bị người khác kìm chế? Nhưng trong vũ nội này, người mà có thể điểm huyệt được Hiểu Lam rất hiếm”.

Nàng nghĩ mãi cũng có nghĩ ra được có hai người: một là Độc Cô Ngọc hóa danh Phạm Tĩnh Nhân và người thứ hai là Đồng Phi Quỳnh, mà mình đã chứng thực chính là Long Phan lệnh chủ. Vì ngoài hai người ấy ra, quả thật nàng không nghĩ ra được người thứ ba nào có thể kìm chế được Vi Hiểu Lam một cách dễ dàng như thế.

Dù nàng đã chứng minh được người điểm huyết đó là Độc Cô Ngọc hay Đồng Phi Quỳnh và đã tới Võ Đang trước mình, nhưng bây giờ Độc Cô Ngọc hoặc Đồng Phi Quỳnh ấy đã đi đâu và điểm huyết Hiểu Lam như vậy có dụng ý gì?

Hai nghi vấn ấy làm cho Tư Đồ Sương rất mệt óc, sau nàng nghĩ nếu muốn biết rõ thì chỉ có việc cứu tinh Vi Hiểu Lam là sẽ hiểu rõ ngay, nhưng có việc khác khiến nàng phải do dự, không ra tay giải quyết cho chàng ta ngay.

Đó là nàng không hiểu dụng ý của người điểm huyết Vi Hiểu Lam, kìm chế chàng như thế để làm chi, nên nàng mới không dám đường đột giải huyết cho chàng ta.

Trên núi Võ Đang vẫn yên tĩnh như thường, cả những tiếng chuông vừa rồi cũng im nốt.

Lúc ấy Tư Đồ Sương đang cau mày suy nghĩ, thì bỗng có mùi thơm thoang thoảng, theo gió đưa tới. Thì ra chỗ phía sau Tư Đồ Sương, cách xa chừng hơn mười trượng, ở trên đầu gió, trong bụi cỏ có những làn khói màu phấn hồng đang theo gió bay tới.

Làn khói ấy rất mỏng và rất nhạt, nếu không để ý nhìn kỹ thì không sao trông thấy rõ.

Tư Đồ Sương đang mãi nghĩ ngợi nên cứ tưởng mùi thơm đó là mùi hoa đưa tới nên cũng không để ý tới. Một lát sau, nàng không những không nghĩ ngợi ra được nguyên nhân kia mà thấy trong lòng có vẻ khó chịu không yên.

Lúc ấy đang là mùa Thu mà nàng cảm thấy trong người nóng ran, từ từ đưa tay lên sờ má, thấy má nóng như lửa. Nàng đang ngần ngừ ra thì bỗng giật mình đến thót một cái, trong lòng cả kinh và thấy mặt nàng nóng hổi thêm. Từ nhỏ đến giờ, nàng chưa hề có hiện tượng như thế bao giờ, sao bây giờ lại bỗng dưng có hiện tượng kỳ lạ xuất hiện như vậy? Nàng vội hít một hơi không khí thật dài và cố định thần, nhờ vậy mới thấy người nhẹ nhõm, hơi nóng cũng giảm bớt.

Tư Đồ Sương thấy trong người bớt khó chịu, vội đưa mắt nhìn Hiểu Lam, liền giật mình đến thót một cái, kinh ngạc khôn tả.

Thì ra Hiểu Lam đang ngủ ngon lành, lúc này mặt cũng đỏ như lửa, thờ hờn ha hờn hển, thân hình run lẩy bẩy.

Dù Tư Đồ Sương là người rộng kiến thức cũng không hiểu tại sao hết?

Nàng không dám trì hoãn nữa, vội vận chân lực vào bàn tay, vỗ vào yếu huyệt của Hiểu Lam để giải huyết cho chàng ta. Nàng không vận chân lực còn không sao, vừa vận chân lực lên thì hơi nóng ở trong người bỗng bốc lên, nhiệt độ cao gấp trước mấy bội, đầu óc cũng thấy hơi mê man, tiếp theo đó, ý tả niệm cũng bốc lên, không sai kìm chế nổi.

Nàng vừa kinh hãi thì Hiểu Lam được nàng giải huyết cho đã cử động, rồi nhảy phắt lên, giơ tay ôm chặt lấy nàng như điên cuồng.

Tư Đồ Sương vừa đứng cách chàng rất gần, và trong lòng đang hoảng, thần trí lại hờn như mê man, như vậy còn tránh né làm sao được?

Thế là nàng bị Hiểu Lam ôm chặt, cả hai cùng ngã lăn ra đất, lộn một vòng, vừa vương phai tảng đá, nên không sao lăn đi được nữa.

Lúc ấy trong bụi cây, chỗ đồng cỏ có khói hồng bốc lên bỗng có tiếng cười rất đặc chí vọng ra. Một cái bóng xám thấp thoáng một cái đã mất dạng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chiến tranh và hòa giải

Một cái bóng trắng mảnh khảnh xinh đẹp nhẹ nhàng và nhanh như một mũi tên phi lên trên núi Võ Đang.

Bóng trắng ấy không đi đường núi mà đi đường rừng, trên những ngọn cây như đường lớn rộng mà lướt đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã lên tới chỗ chưa đầy trăm thước bỗng dừng chân lại ở trên một ngọn cây.

Lúc ấy người ta mới trông thấy rõ đó là một thiếu nữ trông rất xinh đẹp, mà quần áo trắng đang đứng ở trên cây lắng tai nghe, bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, phi thân về phía chỗ cách đó mấy chục trượng, nhanh như điện chớp. Nàng ngừng chân ở trên một tảng đá, cúi đầu nhìn xuống bên dưới, giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì thất thanh kêu ra ta. Nàng cũng hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, cuống cả lên, không biết nên xử trí như thế nào mới phải?

Một lát sau, nàng mới định thần được và mặt cũng đỡ đỏ. Tiếp theo đó, nàng lại ngạc nhiên, phẫn nộ và thương tiếc. Nàng suy nghĩ giây lát rồi nhìn bốn xung quanh, bỗng phát giác ở chỗ đồng cỏ gần đó còn có một chút khói hồng bốc lên. Nàng vội tiến tới gần, cúi đầu nhặt một viên thuốc đỏ, to bằng hạt đậu, ngoài có bọc bao sáp, nhưng bao sáp đã bị bóp vỡ. Nàng ngắm nhìn vật ấy một hồi, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, trợn ngược đôi lông mày liễu

lên, đưa mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm.

Sau cùng, nàng nhìn thẳng vào chỗ bụi cây mà vừa rồi có tiếng cười và bóng người áo xám vừa đi mất.

Nàng nhìn vào bụi cây đó một hồi, bỏ viên thuốc đỏ kia vào trong tay áo, lại quay trở về chỗ tảng đá vừa rơi. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã cấp Tư Đồ Sương lên. Lúc này Tư Đồ Sương đầu bù tóc rối, quần áo sộc sịch, mặt đỏ bừng mà vẫn chưa lại tỉnh.

Nàng nọ cấp Tư Đồ Sương như thế mà vẫn đi nhanh như điện chớp.

Nàng áo trắng có võ công kỳ tuyệt, có sắc đẹp tuyệt vời ấy đi lại có trong nháy mắt mà núi Võ Đang đã thoát khỏi được một vụ đổ máu không tiền khoáng hậu.

Thì ra thư sinh áo xanh chính là Độc Cô Ngọc mà đã đổi tên là Phạm Tĩnh Nhân và đã giờ võ công tuyệt thế ra ở trên hồ Động Đình đã làm cho quần ma hải sợ và rút lui hết.

Độc Cô Ngọc là một kỳ nam từ cái thế, đã chịu ơn của ai thì thế nào cũng phải trả cho kỳ được mới thôi. Huống hồ Vi Hiểu Lam lại là người anh kết nghĩa của chàng, khi nào chàng chịu để cho Hiểu Lam một mình dấn thân vào chỗ chết vì bị người vu oan giả họa, mượn dao giết người như thế? Hơn nữa, Hiểu Lam là lãnh tụ của một phurong, vai mang trọng trách, đằng sau chàng còn có hàng trăm nghìn già trẻ lớn bé của Đái Vân sơn trang trông mong vào chàng để sinh sống.

Vì vậy, nơi đại hội Động Đình, Độc Cô Ngọc mới quyết định gánh vác trách nhiệm mà chàng đã nhận với thiên hạ quần hào tại hồ Động Đình. Rồi chàng đuổi theo Vi Hiểu Lam tới núi Võ Đang mà điểm huyệt cho Hiểu Lam tể ngã là thế.

Sở dĩ chàng có cử chỉ này là vì chàng biết Hiểu Lam là người có hiệp tâm ngạo cốt nên chàng mới phải bắt đắc dĩ ra tay như thế. Nhưng chàng có biết đầu mình làm như thế lại sa vào cạm bẫy của người. Đó có lẽ cũng là do ý trời mà nên.

Chàng điểm huyệt cho Hiểu Lam mê man bất tỉnh và giấu vào một chỗ cách đèo Giải Kiếm chừng hơn năm mươi trượng, chàng liền ngừng chân khoanh tay về phía sau và thẳng tiến lên.

Cử chỉ ấy của Độc Cô Ngọc là tỏ ra mình không muốn sinh sự, đến đây chỉ muốn giải mối tích oán cho Hiểu Lam thôi, vạn bất đắc dĩ thì chàng mới phải ra tay.

Võ Đang vừa bị mất trọng bảo, sau lại môn hạ bị giết và bị đá thương, đang lúc đa sự tất nhiên sự phòng bị của họ phải rất nghiêm.

Độc Cô Ngọc vừa thùng thảng đi tới thì đã có người phát giác nên chàng vừa đi lên đèo Giải Kiếm thì đã có tiếng niệm Phật hiệu rất thánh thót từ đằng xa vọng tới :

- Vô lượng thọ Phật! Xin thí chủ hãy tạm ngừng bước.

Độc Cô Ngọc nghe thấy tiếng nói, ngừng đầu nhìn lên đã thấy có ba đạo sĩ trung niên, râu đen nhánh, lưng đeo trường kiếm, sắp hàng chữ nhất ngăn cản lối đi.

Chàng vội ngừng chân, chắp tay vái chào và hỏi :

- Ba vị đạo trưởng gọi tại hạ có việc gì chỉ giáo thế?

Người đứng giữa trong ba đạo sĩ ấy nhìn thẳng vào mặt chàng đáp :

- Không dám, anh em bản đạo muốn thỉnh giáo thí chủ có việc gì tới đây chỉ giáo?

Độc Cô Ngọc đưa mắt nhìn đạo sĩ ấy, tủm tỉm cười, không trả lời, trái lại còn nói rằng :

- Đạo trưởng xưng hô ra sao?

Đạo sĩ trung niên ấy đáp :

- Bản đạo là Thiên Hư.

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng, chắp tay vái chào và hỏi tiếp :

- Thì ra Thiên Hư đạo trưởng, người đứng đầu trong Thất tử, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Chàng đưa mắt liếc nhìn hai đạo sĩ kia rồi hỏi tiếp :

- Còn hai vị này chắc là Huyền Hư đạo trưởng với Tử Hư đạo trưởng phải không?

Võ Đang thất tử tiếng tăm lừng lẫy khắp vũ nội, tất nhiên Thiên Hư thấy chàng nói như thế không lấy gì làm lạ, liền hỏi lại :

- Thí chủ sành sỏi lắm. Chưa thỉnh giáo thí chủ quý tính đại danh là gì?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Không dám! Tại hạ là Phạm Tĩnh Nhân.

Cái tên Phạm Tĩnh Nhân đã chấn động võ lâm, đêm nọ Võ Đang thất tử cũng đã được theo Thái Hư đạo trưởng đi hồ Động Đình, nhưng vì đứng ở trên bờ, vừa cách xa, vừa là ban đêm nên họ không trông thấy rõ bộ mặt của Phạm Tĩnh Nhân đã oai chấn quần ma, lại thêm ngày hôm nay Độc Cô Ngọc mặc bộ quần áo xanh thì tất nhiên ba đạo sĩ kiếm sĩ sao nhận ra được.

Độc Cô Ngọc đã báo danh là Phạm Tĩnh Nhân khiến Thiên Hư, người đứng đầu tam kiếm liên biến sắc mặt, vội chấp tay vái chào, thay đổi thái độ và nói tiếp :

- Thế ra là Phạm thí chủ hiệp giá giáng lâm. Võ Đang chúng tôi rất lấy làm hân hạnh. Thiên Hư tôi được tiếp đón đại giá càng hân hạnh thêm. Đồng thời bản đạo tái gan dám hỏi ý định giáng lâm núi Võ Đang của thiếu hiệp!

Thiên Hư rất thông minh, thấy thư sinh Phạm Tĩnh Nhân và nghĩ tới mấy việc ở đại hội Động Đình nên y mới vội hỏi ý định của chàng để biết trước và nghĩ cách đối phó.

Độc Cô Ngọc hiểu ý ngay, mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay bữa nọ đạo trưởng có dự đại hội Động Đình đây không?

Thiên Hư vội đáp :

- Bản đạo không dám giấu diếm thiếu hiệp, bữa đó bản đạo có ở trên bờ và đã được chiêm ngưỡng thần oai của thiếu hiệp rồi.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Đạo trưởng cứ quá khen...

Nói tới đó, chàng xéch ngược đôi lông mày lên, nói tiếp :

- Đạo trưởng đã tham gia Động Đình đại hội thì tất nhiên phải biết lúc bấy giờ vì việc Vi trang chủ lỗ đã thương đệ tử của quý phái mà tại hạ đã nói những gì rồi chứ?

Thiên Hư giật mình đến thót một cái, vừa gật đầu thì Độc Cô Ngọc lại nói tiếp :

- Nếu vậy đạo trưởng cũng đã biết ý định của Phạm Tĩnh Nhân này tới núi Võ Đang là gì rồi?

Thiên Hư gượng cười đỡ lời :

- Thiếu hiệp nói rất đúng. Cổ nhân đã dạy : Oan hữu đầu, trái hữu chủ, phái Võ Đang chúng tôi dù có táo gan đến đâu cũng không dám coi thiếu hiệp là...

Không đợi chờ Thiên Hư nói dứt, Độc Cô Ngọc đã vội đỡ lời :

- Đạo trưởng nghĩ lầm rồi. Ngày hôm nay Phạm Tĩnh Nhân tôi đến đây là không định sinh sự...

Thiên Hư nghe nói rất mừng rỡ, vội đỡ lời :

- Bản đạo dám táo gan hỏi thêm...

Độc Cô Ngọc mỉm cười hỏi tiếp :

- Đạo trưởng không nên khách sáo như thế nữa. Ngày hôm nay Tĩnh Nhân tôi tới đây chỉ muốn giải quyết một cách hòa bình.

Thiên Hư rất ngạc nhiên và cũng thấy nhẹ nhõm hẳn, hỏi tiếp :

- Bản đạo ngu muội lắm, xin thiếu hiệp chỉ giáo rõ ràng một chút.

Độc Cô Ngọc nhìn mặt Thiên Hư trầm ngâm giây lát rồi bỏ lại :

- Đạo trưởng khéo nói lắm, nhưng đạo trưởng có thể làm chủ được việc này không?

Thiên Hư rất ngượng, vội hỏi lại :

- Có phải thiếu hiệp muốn gặp Chương môn nhân của tệt phái để đàm phán việc này không?

Độc Cô Ngọc chấp tay vái chào và đáp :

- Có điều gì thất lễ, xin đạo trưởng lượng thứ cho.

Mặt lộ vẻ khó xử, Thiên Hư đạo trưởng chần chừ không dám trả lời ngay. Độc Cô Ngọc biết tại sao Thiên Hư lại có thái độ như thế rồi, nên chàng nói tiếp :

- Nếu không tiện, Tĩnh Nhân tôi cũng không muốn...

Thiên Hư vội xua tay và đỡ lời :

- Xin thiếu hiệp chớ có hiểu lầm. Từ khi gặp một tai biến tới giờ bản phái đang là lúc đa sự. Vì thế tể Chương môn mới truyền lệnh phong tỏa núi Võ Đang, và trong thời gian đó không tiếp một người khách nào.

Độc Cô Ngọc cũng biết câu tai biến và đa sự của Thiên Hư là nói gì rồi nên chàng vừa cười vừa đỡ lời :

- Nếu vậy tại hạ đành phải cáo lui thôi.

Nói xong, chàng chấp tay vái chào và quay người định đi luôn.

- Thiếu hiệp hãy khoan đã!

Thiên Hư biết việc này rất quan trọng, không thể sơ xuất được. Và lại, phái Võ Đang lúc này cũng không nên gây hấn với nhân vật lợi hại này nên y nghiêng răng mỉm cười nói :

- Vì việc của tể phái thiếu hiệp không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây tất nhiên đối với thiếu hiệp phải đặc biệt hơn người...

Nói tới đó, y đưa mắt liếc nhìn Huyền Hư, nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Sư đệ làm ơn vào thông báo với trưởng giáo ngay có Phạm thiếu hiệp đại giá giáng lâm. Xin trưởng giáo chuẩn bị nghênh đón.

Huyền Hư chấp tay vái Độc Cô Ngọc một lạy rồi quay người đi luôn.

Thiên Hư lão luyện và đa mưu thật. Y không dám tin câu giải quyết hòa bình của nhân vật lợi hại này nên khi y dặn bảo Huyền Hư thông báo cho Chương môn đã ngầm ngầm báo trên núi nên chuẩn bị trước.

Tiếp theo đó Thiên Hư lại dặn bảo Tử Hư ở lại canh gác đèo giải kiếm rồi mới nói với Độc Cô Ngọc tiếp :

- Xin mời thiếu hiệp lên đường, bản đạo đi trước dẫn đường.

Nói xong y quay người đi luôn. Tuy võ học tuyệt cao nhưng kinh nghiệm giang hồ vẫn còn non nớt nên Độc Cô Ngọc không hiểu mảnh lời trong lời dặn bảo ngầm của Thiên Hư, vì vậy chàng chỉ ung dung đi theo đạo sĩ ấy thôi!

Thiên Hư đạo trưởng đã được liệt danh vào cao thủ hạng nhất của võ lâm, nhưng võ công của Độc Cô Ngọc lại còn cao siêu hơn y không biết gấp bao nhiêu lần. Tuy chưa thấy hai người giờ thân pháp ra nhưng chỉ đi nhẹ nhàng mà cũng tựa như hành vân lưu thủy, và nhanh gấp người thường mấy chục lần rồi.

Từ đèo Giải Kiếm qua cây treo kiếm, Tỷ Thỉn môn, Thịnh Kinh lâm và Tiếp Thiên nhai rồi mới tới Thượng Thanh cung, trọng địa của phái Võ Đang. Tuy từ Tiếp Thiên nhai tới Thượng Thanh cung xa cách hàng nửa dặm đường mà hai người chỉ trong nháy mắt đã lên tới nơi.

Độc Cô Ngọc để ý nhìn thấy Thượng Thanh cung tường đỏ, ngói xanh, trang nghiêm, hùng vĩ. Bãi đất rộng mấy mẫu ở trước mặt Thượng Thanh cung đã đứng đầu những đạo sĩ của phái Võ Đang và Tỷ Hư chân nhân, người Chương môn cũng đang đứng chờ ở đó, phía sau Tỷ Hư có tám đại hộ pháp chân nhân và Ngũ trưởng lão râu tóc bạc phơ, thuộc vai về chữ Võ.

Phía sau Ngũ lão là Võ Đang song thần kiếm tiếng tăm đã lừng lẫy khắp xa gần.

Sau cùng là mấy chục đạo sĩ trung niên, lưng đeo trường kiếm, trông rất oai nghi, và đó cũng là Võ Đang tam thập lục Thiên Hương, khét tiếng võ lâm.

Chỉ trừ mấy vị chân nhân đang bận chủ trì các viện thôi, còn thì tất cả cao thủ của phái Võ Đang đều có mặt tại đó nghênh đón rồi. Dù Độc Cô Ngọc có hiềm thù với phái Võ Đang, nhưng lúc này chàng trông thấy đối phương dùng đại lễ nghênh đón mình như thế nhất thời lửa hận cũng giảm xuống ngay và trong lòng còn yên thềm là đáng khác.

Cũng vì lẽ ấy, ở đằng xa chàng đã cung kính vái chào rồi, khi đến gần chàng còn vái thêm một vái và nói :

- Phạm Tĩnh Nhân, mặt học hậu bối, đâu dám được quý phái tiếp rước một cách quá long trọng như thế này. Chương môn nhân làm như vậy khiến tại hạ đến phải tổn phúc chứ không sai.

Tỷ Hư chân nhân hai mắt sáng như điện, ngắm nhìn thiếu niên thư sinh mà ông ta nghe các môn hạ mô tả như thiên thần, rồi nghiêm nghị đáp :

- Vừa rồi được nghe oai danh, nay lại được chiêm ngưỡng phong thái và được tiếp rước hiệp giá, Võ Đang chúng tôi rất lấy làm hân hạnh vô cùng. Tuyệt thế cao nhân như thiếu hiệp bất cứ tới đây có dụng ý gì, đã đến Võ Đang tức là quý khách của tệt phái thì sao bản đạo không dám ngừng mọi công việc để nghênh đón cơ chứ?

Lời nói của ông ta rất đặc thế, khiến Độc Cô Ngọc cũng phải kính phục thầm. Tuy trong lòng chàng vẫn còn phần hận phái Võ Đang vì đã cướp cuốn Quy chân kinh nhưng nhất thời chàng cũng không sao nổi khùng được. Chàng đang suy nghĩ lời lẽ để trả lời, thì Tỷ Hư chân nhân đã lớn tiếng nói tiếp :

- Vừa rồi được Huyền Hư sư đệ phi báo mới hay thiếu hiệp giá lâm Võ Đang là vì muốn hòa giải vụ ân oán giữa Đái Văn sơn trang với tệt phái khiến bản đạo rất lấy làm cảm phục. Nơi đây không phải là chỗ tiếp khách, xin mời thiếu hiệp vào Thượng Thanh cung để bản đạo được tiếp rước thiếu hiệp một phen.

Nói xong ông ta mời khách đi luôn.

Độc Cô Ngọc vội chấp tay đáp lễ và trả lời :

- Phạm Tĩnh Nhân được Chương môn coi trọng như thế này trong lòng đã cảm thấy không yên, đâu còn dám quấy nhiễu thêm nữa. Nếu Chương môn không đề cho Tĩnh Nhân tôi thất lễ thì tôi xin ngài hãy khuất giá giây lát để nghe tại hạ nói vài lời.

Tỷ Hư chân nhân thực không hổ thẹn là người Chương môn, chỉ cảm thấy ngạc nhiên thôi chứ không hề để ý mà chỉ ngắt người ra, vừa vái vừa đáp :

- Bản đạo xin tuân lệnh và cung kính nghe lời chỉ giáo của thiếu hiệp.

Không muốn mất thì giờ nên Độc Cô Ngọc không dùng những lời lẽ khách sáo nữa, mà chỉ đưa mắt liếc nhìn một vòng, nghiêm nét mặt lại :

- Tại hạ phải nói trước, chuyến đi này của tại hạ mục đích chỉ muốn giải quyết vấn đề ân oán giữa quý phái với Ngọc Diện Thần Long một cách êm đẹp thôi. Việc này không phải là việc nhỏ nên Tĩnh Nhân tôi mới phải táo gan kinh ngạc động tới ngài Chương môn như thế này, và tại hạ xin nói rõ nguyên nhân bên trong để ngài Chương môn hay trước, còn tại hạ có được toại nguyện hay không là phải trông mong vào một lời hứa của ngài Chương môn thôi.

Tỷ Hư chân nhân chưa kịp trả lời các đạo sĩ của phái Võ Đang đều dò người ra như những tượng gỗ vậy.

Độc Cô Ngọc thấy thế cau mày lại lớn tiếng nói tiếp :

- Hơn nữa tại hạ phải thú thực, đệ tử của quý phái với phái Thiếu Lâm đã bị Thôi Tâm chương lực của Ngọc Diện Thần Long giết chết đấy, nhưng đó là do sự hiểu lầm mà nên và vì Hiểu Lam cũng là người bị hại như ai.

Các đạo sĩ của phái Võ Đang lại hơi biến sắc, đều trở mắt lên nhìn Tĩnh Nhân.

Chỉ có một mình Tỷ Hư là vẫn thản nhiên thôi, y đưa mắt nhìn Độc Cô Ngọc và đáp :

- Vì Hiểu Lam vô cớ hành hung, giết hại môn hạ của bản đạo, câu chuyện đã rành rành như thế. Còn thiếu hiệp vừa nói hai câu : hiểu lầm với bị hại là nghĩa lý gì, xin thiếu hiệp giải thích rõ một chút?

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười và nói tiếp :

- Không dám, lẽ dĩ nhiên tại hạ phải nói rõ để ngài Chương môn hiểu.

Nói tới đó, chàng đưa mắt liếc nhìn bọn đạo sĩ một cái mới nói tiếp :

- Trước khi chưa nói rõ vấn đề ấy, tại hạ muốn thỉnh giáo ngài Chương môn một việc này đã.

- Thiếu hiệp muốn hỏi xin cứ nói, việc gì bản đạo biết không khi nào giấu diếm thiếu hiệp mà không nói.

Thấy Tỷ Hư nói như vậy, Độc Cô Ngọc mới đột nhiên hỏi tiếp :

- Ngài Chương môn chỉ biết Hiểu Lam đã thương môn hạ của quý phái, còn môn hạ của quý phái đang đem đến Đái Văn sơn trang cướp bóc và giết chóc, đốt nhà cửa của người ta thì sao?

Tỷ Hư chân nhân nghe nói, rất lấy làm ngạc nhiên, chưa kịp trả lời thì các đạo sĩ đứng ở phía sau y đã biến sắc mặt, Vô Vi chân nhân trong nhóm Ngũ Trường Lão đã giận dữ xen lời hỏi :

- Thí chủ có bằng cớ gì mà sao lại thốt lên những lời lẽ ấy?

Độc Cô Ngọc trở mắt lên nhìn Vô Vi hỏi :

- Đạo trưởng này xưng hô như thế nào?

Vô Vi chân nhân chỉ cảm thấy đôi mắt của chàng rất sắc bén, nên cũng phải rung mình đến thót một cái. Nhưng y là người đã nổi tiếng lâu năm, khi nào lại chịu lép vế với một hậu sinh tiểu bối, vì thế y mới lạnh lùng đáp :

- Bản đạo là Vô Vi.

Độc Cô Ngọc tủm tủm cười nói tiếp :

- Thế ra là Vô Vi chân nhân trong nhóm Ngũ Trưởng Lão đây, chân nhân bắt tại hạ phải đưa bằng cớ ra và bảo tại hạ vu khống như vậy rất hợp lý, nhưng tại hạ dám tảo gan xin chỉ giáo : xác của quý môn hạ đã bị mực nát từ lâu, vậy bảo Vi Hiểu Lam dùng chương đả thương quý môn hạ lấy ai làm chứng và lấy gì làm bằng cớ để đổ tội cho người? Như vậy người ta có thể bảo là quý phái vu khống được không?

Lời nói của chàng cũng rất sắc bén, khiến Vô Vi lão đạo không sao trả lời được.

Độc Cô Ngọc lại cười khẩy một tiếng, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói tiếp :

- Tại hạ tới đây chỉ là một người giảng hòa và hỏi vị Chương môn của quý phái, xem có bằng lòng hòa hảo không. Chỉ cần ngài Chương môn nói một tiếng thôi, còn nếu chân nhân không có quyền định đoạt thì xin đừng nói nhiều.

Vì cuốn Quy chân kinh, Độc Cô Ngọc đã sớm coi các đại môn phái là kẻ thù của mình rồi, nhưng ngày hôm nay vì trăm nghìn bô lão và đàn bà trẻ con của Đái Vân sơn trang và cũng vì người bạn chí thân nên chàng mới không muốn gây thêm thù oán, hơn nữa chàng lại thấy Tỷ Hư chân nhân rất khiêm tốn, dùng đại lễ để nghênh đón nên chàng cũng không tiện nổi khùng. Nhưng bây giờ thấy Vô Vi lão đạo nói như thế tất nhiên chàng cũng phải trả đũa vài câu.

Vô Vi chân nhân là người nóng tính nhất trong nhóm trưởng lão của phái Võ Đang, vừa rồi y im lặng chỉ vì đui lý nhưng khi nào y chịu nhịn nổi một thiếu niên hậu sinh chỉ trích mình như thế, huống hồ các môn hạ đệ tử lại đang chăm chú nhìn vào khiến y hổ thẹn hóa tức giận, y trợn to đôi mắt lên đang định nổi khùng.

Tỷ Hư chân nhân cũng định nổi khùng nhưng dù sao y cũng là Chương môn của một đại môn phái, tất nhiên phải tốt nhịn hơn. Sự thực y cũng biết không thể thất lễ với thư sinh trẻ tuổi này được, đã gây cừu hận thù là một cừu hận thù là Vi Hiểu Lam rồi, khi nào lại còn dám gây thêm với vị sát tinh Phạm Tĩnh Nhân này nữa nên y vội xua tay, trầm giọng đỡ lời :

- Xin sư thúc chớ nên nói nữa, bản tọa đã có ý định rồi.

Oai quyền của một vị Chương môn là tối cao vô thượng nên dù Vô Vi là bề trên thực mà cũng phải nén lửa giận, không nói năng gì nữa.

Tỷ Hư chân nhân nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc trịnh trọng nói tiếp :

- Vừa rồi câu chuyện thiếu hiệp vừa nói quả thực bản tọa không hay biết gì, nhưng từ khi sáng lập bản phái đến giờ, chưa nghe nói sư môn, đệ tử lại dám tảo bạo như thế. Không hiểu thiếu hiệp có cái gì chứng minh cho bản đạo biết rõ chuyện ấy không?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Huyết hận nan tình

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Không dám! Tuy đã có môn hạ của Võ Đang với Thiếu Lâm đêm khuya tấn công lên Đái Vân sơn trang thực nhưng người hành hung sự thực lại không phải là đệ tử của Võ Đang với Thiếu Lâm. Tất nhiên ngài Chương môn không thể biết được...

Tỷ Hư chân nhân đột nhiên biến sắc mặt và đỡ lời :

- Có phải thiếu hiệp nói có kẻ nào đã mạo tên Võ Đang và Thiếu Lâm để hành hung phái không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Chương môn nhân quả thực là anh minh. Bằng không tại sao Tĩnh Nhân tôi lại bảo là hiểu lầm với bị hại như thế?

Tỷ Hư chân nhân hình như rất tức giận, chớp nháy đôi mắt sáng quắc hoai.

Độc Cô Ngọc nhìn Tỷ Hư nghiêm nét mặt lại nói tiếp :

- Xin Chương môn nhân thử nghĩ xem, xưa nay Võ Đang với Thiếu Lâm có thù oán gì với Đái Vân sơn trang đâu, nếu không có người mượn dao giả họa, giả mạo môn hạ của hai phái, đêm khuya đến tấn công lên Đái Vân sơn trang, chém giết, cướp bóc và phóng hỏa thì Vi Hiểu Lam là một anh hùng cái thế, hiệp danh đã lâu, có khi nào lại tự dưng ra tay đã thương đệ tử của hai phái như vậy? Nên việc này thể nào cũng do sự hiểu lầm, Vi Hiểu Lam vì thấy cơ nghiệp của mình bị phá hủy, người của mình bị giết chóc và đã thương, nhất thời không xem xét kỹ lưỡng nên khi đuổi theo hung thủ, thì vừa gặp đệ tử của hai phái lại tưởng lầm là hung thủ chính nên mới ra tay đánh như thế. Nhất thời vì nổi giận nên Vi trang chủ làm lỡ việc đó, lại trúng phải âm mưu của kẻ gian như vậy thì Vi đại hiệp chả là người bị ám hại là gì?

Tỷ Hư chân nhân nghe nói ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhanh nhẩu hỏi tiếp :

- Cổ nhân đã nói, hảo hán làm việc thì hảo hán phải chịu. Vi Hiểu Lam đã là một vị anh hùng, một kỳ nam cái thế, tại sao lại không dám ra mặt tự nhận như thế?

Độc Cô Ngọc lại đỡ lời :

- Chương môn nhân hỏi đến vấn đề này tuy tại hạ chưa biết rõ nhưng chắc thể nào Vi đại hiệp cũng có nỗi khổ tâm riêng mà nhất thời không thể nhìn nhận được.

Tại hạ thiết tưởng ngài Chương môn nhân thể nào cũng biết Ngọc Diện Thần Long không là người dám làm mà không dám nhận như thế chứ? Còn câu hỏi thứ hai của quý Chương môn thì thực là oan uổng cho Vi đại hiệp, nhưng Vi đại hiệp đã lên núi Võ Đang này từ lâu, chỉ vì không hành động được đầy thôi. Nguyên do là tại hạ không muốn trông thấy quý phái với Vi Hiểu Lam cùng bị mắc phải mưu của người để gây nên một cục diện khiến kẻ thù khoái chí, kẻ thân thích phải đau lòng. Huống hồ ngày nọ ở đại hội Động Đình, tại hạ đã tuyên bố với thiên hạ quần hào nhận gánh vác hết việc này rồi, như vậy khi nào tại hạ lại để cho Vi đại hiệp phải ra mặt giải quyết cơ chứ?

Tỷ Hư chân nhân lắng lắng nghe xong, mặt hơi biến sắc chờ Độc Cô Ngọc vừa nói dứt thì y đã nhanh nhẩu hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp đã nhận lời đứng ra hóa giải, bản đạo muốn được nghe cao kiến của thiếu hiệp?

Độc Cô Ngọc trịnh trọng đáp :

- Phạm Tĩnh Nhân tôi không muốn thấy quý phái với Vi Hiểu Lam còn gây gỗ với nhau nữa, còn việc đệ tử quý phái thì tôi là người đứng ra giảng hòa, đâu dám nói nhiều, chỉ mong ngài Chương môn hứa cho một lời thôi.

Lời nói của Độc Cô Ngọc rất khéo léo và rất đặc thế, nhưng đã làm cho người Chương môn của Võ Đang rất khó xử, vì y là người đại biểu của phái Võ Đang, tha hồ chuyện đó hiểu lầm như thế nào, có người giả họa ra sao, một lời hứa của y là sẽ xóa hết, mặc dầu Hiểu Lam có lỗi như thế nào.

Nhưng nếu môn hạ của y chỉ bị thương thôi chứ không bị chết chóc thì còn dễ nói, bây giờ đệ tử của y bỗng dưng bị chết oan, xác cũng đã rửa nát hết rồi, khi nào y lại chịu gạt đầu xóa bỏ vụ đó một cách dễ dãi như thế được.

Hơn nữa, vị sát tinh này đã ra mặt, rõ ràng là đã ôm hết mọi việc vào người, nếu mình xử trí không khéo léo thì đừng nói phải riêng có Võ Đang, dù có liên tay với các đại môn phái khác cũng chưa chắc đã địch nổi một mình sát tinh này.

Tỷ Hư đang do dự và cảm thấy khó xử thì Ngọc Hư chân nhân đã đột nhiên lạnh lùng lên tiếng nói :

- Chương môn sư huynh hà tất phải do dự như thế, việc này đã do sự hiểu lầm mà nên, bốn sư đệ đã bị giết hại khó mà phục sinh được. Nếu Chương môn mà bằng lòng thì sau này Võ Đang của chúng ta sẽ không còn chút sĩ diện nào, các đệ tử của bốn phái cũng không dám đi lại trên giang hồ nữa.

Lời nói của Ngọc Hư chân nhân rất phải, nếu việc này mà hóa giải một cách dễ dàng như thế, sau này phái Võ Đang sẽ mất địa vị ở trong võ lâm, các đệ tử Võ Đang còn mặt mũi nào dám đi lại ở trên giang hồ như trước nữa.

Mọi người nghe thấy Ngọc Hư nói như vậy đều xôn xao bàn tán, hiển nhiên ai nấy rất tức giận, nhưng trước mặt Chương môn nhân và vì khiếp sợ thần oai của Độc Cô Ngọc nên nhất thời chưa ai dám nổi khùng đấy thôi.

Tỷ Hư chân nhân vừa biến sắc mặt xong, tiếp theo đó Vô Vi chân nhân trong nhóm Ngũ trưởng lão lại bước ra, vẻ mặt nghiêm nghị, đầu đón khuyên can rằng :

- Võ Đang sáng lập môn phái cho đến nay đã hơn trăm năm rồi, với các đại môn phái khác cùng được nổi danh trong vũ nội, đời nào cũng vậy đều tuân theo di huấn của tổ sư không tranh chấp với người ngoài, người nào không phạm đến bốn phái, bốn phái cũng không phạm lại người đó, nhưng chưa bao giờ có tình cảnh đầu đón như ngày hôm nay. Nếu việc này mà do người của bốn phái xâm phạm người ta trước thì môn hạ có chết cũng đáng, không oan chút nào, nhưng bây giờ sự thể lại trái lại, chả lẽ chúng ta lại chịu để yên cho môn hạ bị giết chết một cách oan uổng như thế hay sao? Người bị giết chết là việc nhỏ, mà danh dự của bốn phái mới là việc lớn, mong Chương môn nghĩ kỹ đi thì hơn.

Nói tới đó, y lại vãi một lạng rồi từ từ lui về chỗ.

Tỷ Hư chân nhân làm như không nghe thấy gì, cứ đứng yên chẳng nói chẳng rằng.

Xưa nay Ngũ trưởng lão vẫn thanh tu ở trong Chân Võ biệt điện, không bao giờ can thiệp đến việc của bốn phái, ngày hôm nay ở trước mặt mọi người

mà Vô Vi chân nhân đứng ra khuyên can như vậy đủ thấy họ coi trọng việc này đến thế nào.

Ngũ trưởng lão ngang vai vế với Chương môn nhân đời trước và cao thủ giới chữ Vô chỉ còn có năm người này thôi, không những công lực cao tuyệt mà đạo cơ lại rất thâm sâu. Tuy Tỳ Hư chân nhân làm chức Chương môn mà cũng phải kính nể ngũ trưởng lão ba thành, bây giờ một trong năm vị trưởng lão ra khuyên can, và nếu mình đường đột gạt đầu thì thế nào các môn hạ đệ tử cũng không phục...

Tỳ Hư đang khó nghĩ thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng xao động liền xéng ngược đôi lông mày lên và vội quay đầu lại nhìn.

Oai nghiêm của Chương môn nhân quả thực kinh người, y vừa quay lại nhìn thì các đệ tử đang xông xao bàn tán đã vội im lặng ngay, tuy vậy mặt người nào người nấy đều lộ vẻ không phục.

Tỳ Hư chân nhân thấy thế cũng phải thờ dài thăm và không nói năng gì.

Trước Thượng Thanh cung tuy có đông đảo người đứng như thế mà không khí lại yên lặng như tờ. Tỳ Hư chân nhân cảm thấy hàng nghìn con mắt đều nhìn vào người mình tựa như đang bị muôn mũi tên bắn trúng, sau y đánh liều khấn thầm :

“Xin tổ sư phù hộ cho con”

Rồi đột nhiên y quay lại nghiêm nghị trả lời Độc Cô Ngọc rằng :

- Không phải bản đạo không nể mặt thiếu hiệp đâu, thiếu hiệp đã trông thấy rõ người nào người nấy đều bất bình như vậy, bản đạo thân làm Chương môn, tập trung an nguy vào một mình, trên không dám làm những việc gì hồ thẹn và trái với giáo huấn của tổ sư, dưới không dám làm những việc gì dễ môn hạ không phục, nên thịnh tình của thiếu hiệp bản đạo chỉ xin tạm lánh thôi!

Thấy người Chương môn trả lời như vậy, tất cả những người của phái Võ Đang có mặt tại đó đều lớn tiếng nói :

- Chương môn anh minh!

Độc Cô Ngọc biết việc này không thể dùng lời lẽ giải quyết nổi và cũng không thể trách cứ người ta được nên chàng tủm tỉm cười đáp :

- Chương môn khéo nói lắm, chuyện đi này khiến tại hạ rất thất vọng nhưng tại hạ không dám trách cứ về sự quyết định này của quý phái và cũng không dám cưỡng bách những việc người ta không muốn làm. Nhưng tại hạ rất lấy làm tiếc, vì kẻ âm mưu đã kiếm được lợi của cả hai bên...

Tỳ Hư chân nhân nghe nói cũng phải động lòng, nhưng vẫn làm thinh không nói năng gì hết.

Vô Vi chân nhân lại lạnh lùng nói :

- Vi Hiểu Lam đã gây nên tai họa thì phải chịu hết trách nhiệm, thí chủ hà tất phải tốn hơi nói nhiều như thế làm chi?

Độc Cô Ngọc cũng biết bạn của mình đuối lý, nhưng bây giờ thấy lời lẽ và thái độ của đối phương lạnh lùng nói như vậy, chàng không sao chịu nhận được bèn trợn to đôi mắt lên mà lạnh lùng đỡ lời :

- Chân nhân! Tôi tôn trọng chân nhân là một vị tiền bối, việc gì tôi cũng kính nể, nhưng mong chân nhân đừng có đã được thế lại làm càn. Phải biết tôi là Phạm Tĩnh Nhân chứ không phải là Hiểu Lam đâu.

Tuy Vô Vi chân nhân đã nghe người ta nói võ học của vị thiếu niên này rất kỳ ảo, công lực cái thế, nhưng y chưa đích mắt trông thấy nên vẫn chưa tin. Vì vậy khi vừa thấy Độc Cô Ngọc lên tới nơi, y đã đề ý nhìn kỹ, cảm thấy thư sinh này có đôi mắt rất sáng thoi chứ ngoài ra không có một điểm gì là đặc biệt hơn người cả. Cho nên y mới đoán chắc Tĩnh Nhân chỉ có nội công phi thường thôi chứ võ học chưa chắc đã cao minh, và y dám chắc đối phương dù lợi hại đến đâu cũng không thể nào so sánh với mình đã có mấy chục năm tu luyện như thế.

Vì những lời lẽ đó mà lão đạo sĩ không còn e dè gì cả mà cũng không chịu lép vế, liền xéng ngược đôi lông mày trắng lên lạnh lùng đáp :

- Sao bản đạo lại không biết, chỉ vì thí chủ không phải là Vi Hiểu Lam nên mới lên được trên Thượng Thanh cung này một cách dễ dàng như thế.

Tỳ Hư chân nhân muốn ngăn cản cũng không kịp, mặt lộ vẻ kinh hãi. Độc Cô Ngọc bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên khùng và tiếng cười của chàng làm rung động tất cả những dãy núi quanh đó như long ngâm hồ tiêu vậy.

Cười xong chàng mới nói tiếp :

- Chân nhân khỏi cần e dè gì hết! Tuy Phạm Tĩnh Nhân tôi không phải là Vi Hiểu Lam nhưng đã đại diện Trang chủ tôi đây nên dù việc tày đình đến đâu tại hạ cũng dám gánh vác hết, chứ tính mạng nhỏ nhỏ của bốn người như thế có nghĩa lý gì đâu?

Nói tới đó, chàng quay lại nói với Tỳ Hư chân nhân tiếp :

- Thưa người Chương môn, không phải Tĩnh Nhân tôi không chịu nhận được, mà sự thực là vị trưởng lão đại nhân của quý phái quá khinh người, bắt đấng đấng tại hạ mới phải trả lời như thế, xin người Chương môn lượng thứ cho.

Nói tới đó, chống lại trợn mắt lên nhìn Vô Vi cười khẩy nói tiếp :

- Chân nhân lại đây, Phạm Tĩnh Nhân tôi đã đứng ở trong này rồi, cũng muốn được xem cao thủ của các vị chân nhân còn tồn tại của phái Võ Đang lợi hại như thế nào và sẽ đuổi được tôi xuống khỏi núi Võ Đang bằng cách nào?

Nói xong chàng khoanh tay về phía sau, mặt lộ vẻ khinh khỉnh cười khẽ một tiếng kiêu ngạo đứng yên.

Vừa rồi nghe thấy tiếng cười của Tĩnh Nhân, tất cả đạo sĩ của phái Võ Đang đều khiếp đảm nên ai nấy không dám lên tiếng nói nửa lời.

Vô Vi chân nhân xăm nét mặt lại, tiến tới trước mặt Tỷ Hư chân nhân chấp tay vái chào và nói :

- Xưa nay Võ Đang chúng ta không phạm người mà nay nơi thánh địa ở Thượng Thanh cung khi nào lại để cho một tên cuồng đồ làm tàng như thế. Vì danh dự của bốn phái Vô Vi xin phá lệ để trừng trị tên cuồng đồ này.

Tỷ Hư kinh hãi vô cùng và cũng cảm thấy rất khó xử vì nếu cho phép vị sư thúc này ra tay thì từ nay trở đi phái Võ Đang đã gây thù với một kẻ cường địch thực còn khó đối phó hơn Vi Hiểu Lam nhiều. Huống hồ sư thúc của mình lại địch không nổi người ta!

Nếu không cho phép thì lại sợ thất lễ với vị sư thúc, tin này đồn ra bên ngoài thì thanh oai mấy trăm năm của phái Võ Đang sẽ bị mất hết.

Do dự một hồi, Tỷ Hư đột nhiên nghiêng răng mỉm cười nhìn vào mặt Vô Vi mà trầm giọng đáp :

- Đồi bên nghiên cứu võ công với nhau, chỉ nên đấu tới mức được thua thì thôi, võ học của Phạm thiếu hiệp cao tuyệt, công lực lại cái thế, sư thúc nên cẩn thận lãnh giáo mới được.

Tỷ Hư chân nhân nói như vậy cũng đã là chu đáo lắm rồi, sở dĩ y nói như thế là muốn Phạm Tĩnh Nhân nương tay, còn câu cẩn thận lãnh giáo là nhắc nhở sư thúc của mình đừng có nên sơ ý.

Phạm Tĩnh Nhân hiểu ý ngay, đưa mắt liếc nhìn Tỷ Hư chân nhân một cái.

Còn Vô Vi chân nhân thì không coi lời lẽ của Tỷ Hư chân nhân vào đâu, vẻ mặt lạnh lùng, khẽ gật đầu một cái rồi quay người đi đến gần Tĩnh Nhân. Ý định tâm đuổi được Tĩnh Nhân rời khỏi núi Võ Đang sẽ làm cho bốn phái sĩ diện thêm nhưng y cũng biết đối phương không phải là tay tầm thường nên y đã vận công lực từ từ tiến tới gần.

Khi Vô Vi đi tới chỗ cách Tĩnh Nhân chừng một trượng thì ngừng chân lại, vẻ mặt nghiêm nghị và ngấm ngấm vận tám thành chân lực lên từ từ giờ hữu chưởng và lạnh lùng nói :

- Bản đạo muốn lãnh giáo tuyệt học kinh người, xin thí chủ cứ việc ra tay đi.

Xưa nay Vô Vi chân nhân đã có tiếng là người nóng tính, nhưng hôm nay đứng trước mặt một thiếu niên có võ công cao siêu cực độ, y cũng phải cố nén lửa giận xuống.

Lúc ấy trước Thượng Thanh cung yên lặng đến nỗi trống ngực của mọi người đập như thế nào cũng có thể nghe rõ, dù thấy không khí gây căng biết bao.

Vì trận đấu một đạo một nho, một già một trẻ, hai cao thủ tuyệt thế này chỉ ra tay một cái là có thể phân được thắng bại ngay và sự thắng bại ấy lại liên can rất lớn.

Các đạo sĩ của phái Võ Đang đều tỏ vẻ nghiêm nghị và hồi hộp, mắt người nào người nấy cứ nhìn thẳng vào trận đấu để xem thư sinh áo xanh có công lực cái thế sẽ ra tay như thế nào.

Ngồi đầu Phạm Tĩnh Nhân vẫn ung dung như thường, mặt lộ vẻ khinh thị, hình như không coi đối phương vào đâu hết, mồm vẫn tùm tùm cười và lắc đầu nói :

- Chân nhân, tại hạ có một sự yêu cầu rất hợp tình hợp lý này. Nếu chúng ta hai người chỉ thí bàn tay so tài nội công chân lực thì tại hạ ắt chiếm phần hơn chân nhân nhiều. Muốn công bình, tại hạ xin miễn đấu chưởng pháp. Kiếm thuật của quý phái đã lừng lẫy giang hồ mấy trăm năm, còn quyền thuật thì phải nhường cho phái Thiếu Lâm xưng hùng. Chân nhân đã luyện tập kiếm thuật mấy chục năm rồi, kiếm pháp thế nào cũng phải rất thâm hậu cho nên tại hạ muốn thỉnh giáo chân nhân một hai thế kiếm, như vậy mới có thể làm cho người ta tâm phục khẩu phục được.

Lời nói này của Phạm Tĩnh Nhân rất sâu sắc, bề ngoài rõ ràng là tăng bốc nhưng bên trong thì lại khinh miệt vô cùng.

Vô Vi chân nhân tức giận khôn tả, nhưng không dám để lộ ra bên ngoài, chẳng nói chẳng rằng, đưa tay về phía sau vẫy một cái. Ngọc Hư chân nhân trong nhóm Võ Đang song thân kiếm đã lớn bước tiến lên rút trường kiếm của mình ra, hai tay cầm thanh kiếm cung kính đưa cho Vô Vi, vái một lạy rồi mới lui về chỗ cũ.

Vô Vi rút trường kiếm ra khỏi bao kêu đến coong một tiếng, ánh sáng kiếm đã làm lóa mắt mọi người. Y thật không hổ thẹn là kiếm thuật danh gia của một đại môn phái, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Nhân không chớp, từ từ đưa thanh trường kiếm lên múa thành một bông hoa kiếm rồi mới lạnh lùng nói :

- Bản đạo đã tuân theo mệnh lệnh của thí chủ rồi, vậy xin thí chủ giờ khí giới ra đi.

Tình Nhân thấy thái độ của đối phương cũng phải gật đầu khen ngợi thâm và từ từ chia hai bàn tay vừa cười vừa đáp :

- Chân nhân đã trông thấy rõ tại hạ không hề mang theo một tác sắc...

Vô Vi chân nhân rất hồ thẹn đang định ra hiệu bảo môn hạ của mình lấy kiếm ra đưa cho Tình Nhân nhưng Tình Nhân đã xua tay mỉm cười nói tiếp :

- Khỏi cần, xin thứ lỗi tại hạ ngông cuồng và cũng xin chân nhân nghe tại hạ nói nốt câu này đã. Xưa nay Phạm Tình Nhân tôi bất cứ đấu với ai hoặc là trận đấu sinh tử đi nữa cũng không bao giờ dùng tới khí giới hết, lúc nào cũng chỉ hai bàn tay không như thế này thôi...

Các đạo sĩ của phái Võ Đang đều lên tiếng khê quát mắng, ngay cả Tỷ Hư chân nhân cũng phải động lòng.

Vô Vi chân nhân dù trấn tĩnh đến đâu cũng phải biến sắc mặt, đang định lên tiếng trách cứ Tình Nhân ngông cuồng nhưng Tình Nhân đã nhanh nhẩu nói tiếp :

- Xin chân nhân hãy nguôi cơn giận, nghe tại hạ phân trần trước đã. Đứng trước mặt vị kiếm thuật như chân nhân, một vị kỳ lão của phái Võ Đang, tại hạ không dám theo luật lệ mà chỉ có phá lệ...

Chàng nói tới đó, giọng điệu lên đầy vào trống không một cái. Một cây thông cổ thụ ở cách xa chàng chừng mười trượng đã kêu đến các một tiếng, và có một cành cây thông nhanh như điện chớp bay về phía tay chàng rồi chàng xăm nét mặt lại, lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ tạm lấy cành thông này thay kiếm để đấu với chân nhân ba hiệp. Trong ba hiệp nếu trường kiếm vẫn còn ở trong tay của chân nhân và chân nhân không bị thương này may thì Tình Nhân tôi xin tự tử ngay ở trên núi Võ Đang này. Mời chân nhân ra tay cho.

Thần oai với khí độ của chàng làm cho mọi người đều phải khiếp sợ, vẻ mặt kiêu ngạo của chàng làm cho mọi người vừa tức giận vừa mến yêu.

Vô Vi chân nhân càng tức giận thêm, bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên khùng và nói :

- Năm nay bản đạo đã ngoài tám mươi, tính rất ngông cuồng, ngang tàn không biết trời cao đất dày là gì cả, nhưng trong mấy chục năm nay, bản đạo phải nhìn nhận người là người ngang tàng số một ở trên thiên hạ này. Được! Bản đạo xin tuân lệnh thí chủ, hãy tiếp thế kiếm này đi.

Lúc này lão đạo sĩ tức giận đến mức độ mặt lộ sát khí nên không nghĩ gì đến thân phận mà nói xong đã múa trường kiếm đâm luôn.

Khi kiếm tới giữa đường đột nhiên tay lão đạo sĩ đi chậm hẳn lại, thanh kiếm nặng như nghìn cân bỗng từ từ đâm về phía trước.

Quý vị nên rõ thế kiếm ấy bề ngoài trông rất chậm nhưng sự thực nhanh như điện chớp, vì mũi kiếm đã bao trùm tất cả các đại huyết của đối phương. Hễ đối phương sơ xuất một tí, người hơi cử động một chút là thanh kiếm đột nhiên như điện chớp đâm vào đại huyết của địch thủ tức thì, tưởng rằng không một người nào có thể tránh thoát khỏi thế kiếm lợi hại như vậy.

Vô Vi nghiên cứu thế kiếm này đã mấy chục năm, kiếm thuật tinh tuyệt, thâm hậu, có thể nói hơn trăm năm nay tất cả các cao thủ của phái Võ Đang chưa một người nào có thể hơn được lão đạo sĩ cho nên y có thể gọi là một tay đại kiếm thuật của đương kim võ lâm được.

Thế kiếm đó của Vô Vi là tinh hoa nhất trong pho kiếm mà y đã nghiên cứu trong mấy chục năm mới luyện thành công, vì y muốn ra tay tấn công một thế này là đánh bại ngay cường địch, như vậy đủ thấy y đã tức hận Độc Cô Ngọc đến như thế nào.

Độc Cô Ngọc tuy vẫn đứng yên, tay ôm cành cây trông rất an nhàn nhưng hai mắt lại cứ nhìn thẳng vào bộ mặt lâm li của Vô Vi chân nhân và làm như không để ý nhìn lưỡi kiếm của đối phương đang từ từ đâm tới. Hiên nhiên chàng rất rành về kiếm thuật, nên chàng mới dám đứng vững như thế.

Mọi người thấy Độc Cô Ngọc không cử động gì hết mà lưỡi kiếm có thể đâm thủng sắt đá của Vô Vi chân nhân chỉ còn cách ngực của chàng chừng một thước thôi và mũi kiếm đang nhắm huyết thần cơ của chàng mà từ từ tiến tới.

Không khí rất nặng nề và trầm uất, khiến mọi người đứng xem tại đó hầu như bị nghẹt thở và gần như sắp bị điên khùng lên rồi.

Lúc ấy thần sắc của các đạo sĩ của phái Võ Đang đã dần dần lộ vẻ không yên...

Tỷ Hư chân nhân cũng chăm chú nhìn vào thanh trường kiếm, trên trán của ông ta đã toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Mũi kiếm sắc bén ấy chỉ còn cách Huyền Cơ huyết trước ngực của Độc Cô Ngọc không đầy năm tấc, Vô Vi chân nhân thấy mình dự địch không thành công đang định xoay sang thế kiếm khác thì Độc Cô Ngọc bỗng lớn tiếng cười ha hả...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Bên lề huyết kiếp

Chân lực không đủ, thể kiếm đầu không ăn thua gì, chân nhân có thể buông tay được rồi chứ?

Không ai ngờ Độc Cô Ngọc lại lên tiếng nói như thế và cũng không thấy chàng có thù đoạn gì thì đã thấy Vô Vi chân nhân kêu hự một tiếng rồi buông thông kiếm xuống và vội rút lui ngay.

Tất cả các đạo sĩ của phái Võ Đang thấy thế hoảng sợ, cả kinh, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, ai nấy mới đều vỡ lẽ rằng trưởng lão của bốn môn chưa bị tấn công nhưng chỉ vì kém công lực, ra tay quá đuối, không rút lui ngay không được.

Ngoài sự hiểu biết đó, các đạo sĩ lại còn rất kính phục Tinh Nhân vì chàng đã sớm biết rõ lý lẽ đó nên chàng vẫn đứng yên không cử động. Và lại chàng còn trông thấy rõ đối thủ thiếu chân lực, như vậy võ công của chàng không những rất cao siêu mà cả tinh hoa của đường kiếm của bốn môn chàng đều biết rõ hết.

Trong binh pháp có nói, biết người biết ta bách chiến bách thắng, thảo nào mà trưởng lão của bốn môn không dám đấu tiếp nữa.

Vô Vi chân nhân mặt liền biến sắc, trống ngực đập rất mạnh, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đối thủ tuổi trẻ, vì y không tin người tuổi trẻ này lại có võ công kinh người đến thế. Nhưng đích mắt y đã trông thấy có muốn không tin cũng không được. Bây giờ y phải nhìn nhận đối thủ trẻ tuổi đó quả thực là địch thủ số một trong đời mình.

Độc Cô Ngọc vẫn thản nhiên, tay vẫn cầm cành thông tìm tìm cười và nói tiếp :

- Chân nhân, thể thứ nhất tại hạ chưa hề ra tay, chỉ vì chân nhân quá nóng nảy nên bị thất thủ. Tinh Nhân tôi không cầu lợi thế của ai hết, muốn được công bằng xin xóa bỏ thể đầu không kể, vẫn còn ba thể như trước, vậy xin chân nhân cẩn thận đôi chút...

Chàng chưa nói dứt thì Vô Vi chân nhân đột nhiên hét lớn một tiếng, múa kiếm liên miên tấn công luôn hai thể một lúc, lưỡi kiếm hóa thành bảy bông hoa kiếm, nhanh như điện chớp nhằm bảy nơi huyết đạo của Độc Cô Ngọc đâm tới.

Y giật dứ ra tay lần thứ hai này đổi thành nhanh, ánh sáng kiếm làm lóa mắt mọi người, kiếm khí như cầu vồng, oai lực mạnh khôn tả.

Độc Cô Ngọc đã xéch ngược lông mày kiếm lên vừa cười vừa nói :

- Theo thường lệ của tại hạ thì hai thể đầu bao giờ cũng xin hai tay, không hoàn lại, để tỏ ra Phạm Tinh Nhân này lúc nào cũng có ý định kính lão.

Mọi người thấy thể kiếm khi đã sắp đâm tới người chàng mà thấy áo của chàng bay phất phới, thân hình bỗng nhanh như điện chớp, nhưng chân vẫn không xê dịch nửa tấc, cành cây vẫn buông xuôi xuống mà đã tránh được hai thể kiếm lợi hại nhất của pho kiếm pháp của phái Võ Đang.

Thân pháp của chàng rất linh diệu, chưa hề thấy ở trên đời này bao giờ. Trong lúc nguy hiểm may mắn ấy, chàng mới giờ thân pháp này ra tránh né, và tránh được một cách rất nhẹ nhàng, dễ dàng.

Vô Vi chân nhân chỉ thấy mắt mình hoa một cái và thấy áo xanh rung động, thể là không sao phân biệt được hư thực ngay. Trong lúc y đang cả kinh thì hai thể kiếm ấy đã đâm hệt hết. Y hoảng sợ khôn tả, vội lui về phía sau hơn trượng.

Y chưa đứng vững thì đã thấy Độc Cô Ngọc lộ vẻ khinh thị, vừa cười vừa nói tiếp :

- Thể thứ nhất và thể thứ nhì của chân nhân tại hạ đã xin không hoàn lại, trước khi chân nhân chưa ra tay tấn công thể thứ ba thì tại hạ xin nhắc nhở chân nhân một câu này, chân nhân hãy cẩn thận chỗ ngực của đạo bào và trường kiếm ở trong tay...

Vô Vi chân nhân tức giận khôn tả, hét lớn một tiếng, lại tung mình nhảy lên trên cao năm sáu trượng và rú lên một tiếng, thực không khác gì một con chim ưng ở trên cao đâm xuống vỗ thỏ nhanh như điện chớp.

Chỉ thấy một làn kiếm quang lóe mắt, kèm theo tiếng sóng gió ở trên cao lấn át xuống.

Tỷ Hư chân nhân thấy thế liền biến sắc mặt, người run lẩy bẩy, vội lớn tiếng kêu :

- Nhị thúc không nên sử dụng Thiên La Thần Cương, mau...

Y chưa nói dứt thì đã bị tiếng cười chấn động cả trời đất che lấp mất và trong tiếng cười chỉ nghe thấy Độc Cô Ngọc lớn tiếng nói :

- Ba đại thần công của Võ Đang, ngày hôm nay tại hạ được mục kích một môn thần công trong ba đại thần công đó, thực là hân hạnh vô cùng. Buông tay!

Chàng vừa nói dứt, bỗng gợn cành cây thông lên, quay nửa vòng và đột nhiên hất mạnh vào trong màn ánh sáng kiếm.

Mọi người bỗng nghe thấy một tiếng kêu hự, màn kiếm ánh bỗng thấu liệm hẳn.

Một đường cầu vồng tung lên trên không, bắn xa mấy chục trượng và bắn về phía Tiếp Thiên giải và rớt xuống dưới vực thẳm.

Mọi người còn thấy Vô Vi chân nhân đứng ở ngoài xa năm trượng, chỗ trước ngực của y bị rách rách thành hình chữ thập, mặt của y nhợt nhạt như người bị chết đuối, tay trái nắm lấy cổ tay phải đứng yên như người đã mất hết hồn vía.

Các đạo sĩ của phái Võ Đang thấy thế người nào người nấy đều rầu rĩ, phần uất, hổ thẹn và cùng từ từ cúi đầu xuống.

Độc Cô Ngọc thấy thế cũng phải động lòng thương và hối hận mình đã ra tay quá nặng nên chàng thở dài một tiếng, đang định lên tiếng xin lỗi.

- Vô lượng thọ Phật!

Tỷ Hư chân nhân bỗng niệm một tiếng Phật hiệu, sắc mặt cũng nhợt nhạt, khẽ vái chào một vái và nói tiếp :

- Thí chủ công lực cái thế, tài nghệ ngang với người trời, gia sư thúc không tự lượng sức mà mang nhục vào thân. Bản đạo không còn nói năng gì được nữa, nhưng trải qua trận đấu này thí chủ đã đích chứ không phải là bạn, dù phải hủy người diệt vong hết cũng không tiếc...

Độc Cô Ngọc nghe thấy thế khiến sự không yên trong lòng vừa rồi đang rầu rĩ, thương hại lúc này đã tiêu tan hết, liền lớn tiếng cười và kêu ngạo đờ lòi :

- Người Chương môn nhanh nhẩu lắm, và cũng ăn nói một cách rất hùng hồn nữa, khiến tại hạ kính phục vô cùng. Phạm Tĩnh Nhân này đi lại trên giang hồ, bất cứ lúc nào cũng đợi chờ quý phái chỉ giáo. Nhưng tại hạ hãy khuyên người Chương môn một câu này, quý phái chỉ nên kiếm tại hạ thôi chứ đừng có tới Đái Vân sơn trang nửa bước, bằng không...

Chàng chưa nói dứt, Vô Đang song thân kiếm với Tam thập lục Kim Cương đã giận dữ quát tháo và cùng nhảy ra khỏi hàng ngũ. Ngọc Hư chân nhân vẻ mặt rất khích động, chấp tay vái chào Chương môn và thưa rằng :

- Thả hổ về núi hậu họa vô cùng, Ngọc Hư đã mang tiếng với thiên hạ và xin tình nguyện chịu môn quy của bốn phái dẫn Tam thập lục Kim Cương nguyện diệt tên kinh địch này, xin Chương môn nhân chấp thuận xuống lệnh cho.

Vô Đang là một danh môn chính phái, trong lúc hổ thẹn quá hóa tức giận, không quản ngại mang tiếng với đời mà liên tay vây một người như thế.

Độc Cô Ngọc thấy đối phương vô sĩ như vậy liền nổi sát khí, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định nói thì bỗng nghe thấy Tỷ Hư chân nhân giận dữ quát lớn :

- Ngọc Hư táo gan thật, dám trái lời dạy bảo của tổ sư, coi thường quy luật của giáo phái, làm mất danh dự của bốn tọa. Phạm thí chủ là địch, không phải là bạn, dù bỏ lỡ ngày hôm nay cũng phải đánh chịu, vì ngày hôm nay bốn tọa nghênh đón Phạm thí chủ vào núi thì phải cung kính tiễn ra ngoài núi. Nếu người không tuân lệnh dụ, dám tự tiện ra tay thì đừng có trách bốn tọa không nể tình sư đệ mà đuổi xuống núi lập tức và vĩnh viễn không cho trở về.

Tỷ Hư chân nhân không hổ thẹn là Chương môn nhân của một đại môn phái, lúc nào cũng có phong độ rất đường hoàng và tất nhiên phải có oai nghi khiến mọi người phải khiếp sợ. Y mắng như vậy khiến Vô Đang song thân kiếm với Tam thập lục Kim Cương hổ thẹn vô cùng, không dám ngừng mặt lên nhìn, chỉ vội vái lạy.

Độc Cô Ngọc cũng phải kính phục lắm, nên về sát khí của chàng cũng phải giảm bớt rất nhiều, nên chờ Tỷ Hư chân nhân nói xong, chàng liền nhanh nhẩu cảm ơn rằng :

- Đa tạ Chương môn nhân không giết tại hạ ngay. Khí độ siêu phàm khiến Phạm Tĩnh Nhân này rất kính phục và không bao giờ quên, người Chương môn nói rất phải, dù có bỏ lỡ ngày hôm nay cũng còn ngày khác, lúc nào Phạm Tĩnh Nhân cũng sẵn sàng đợi chờ lãnh giáo. Ngày hôm nay Chương môn đón tại hạ vào núi, tại hạ mà từ chối chỉ không cung kính mà nhận thì thấy hổ thẹn, nên không dám phiền Chương môn nhân phải tiễn đưa nữa, tại hạ xin nói thêm một câu, quý phái có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì đối phó với tại hạ cũng không sao, nhưng không được đụng chạm mây may tới Đái Vân sơn trang. Bằng không...

Nói xong chàng cách không tấn công một chương vào một cây cổ thụ ở cách đó chừng mười trượng, cây đó không hề rung động chút nào nhưng trên thân, chỗ to bằng hai người ôm đã hiện ra một dấu vết bàn tay đỏ hồng.

Các đạo sĩ của phái Võ Đang thấy thế đều giật mình, hãi sợ, người nào người nấy đều giật mình kinh hãi và đứng chờ người ra như tượng gỗ.

Bỗng có một tiếng cười như long ngâm nổi lên làm chấn động cả những dãy núi ở quanh đó. Một cái bóng người màu xanh phi thân lên nhanh như điện chớp, chỉ thoáng một cái đã mất dạng.

Một lát sau, Tỷ Hư chân nhân mới mấp máy đôi môi và mãi mãi mới lâm bẩm nói lên tiếng được :

- Huyết Ân thần chương! Huyết Ân thần chương tái xuất hiện vũ nội, oai trấn vô lâm, có lẽ phái Võ Đang lại ngộ đại kiếp chứ không sai?

Một viễn ảnh rất đáng sợ hiện lên trên đầu óc Tỷ Hư, ông ta cảm thấy chân tay mình mảy mai run rẩy bầy, từ từ cúi đầu xuống rồi quay người bước đi một mạch tiến thẳng vào Thượng Thanh cung. Bước đi của người Chương môn ấy nặng chình chịch, bước đi nào cũng tựa như dẫm lên trái tim của bọn đạo sĩ. Tâm sự của họ đã nặng nề sẵn, bây giờ lại càng cảm thấy nặng nề thêm và từ từ theo sau Tỷ Hư lần lượt đi vào trong Thượng Thanh cung...

- Đứng lại.

Đột nhiên phía sau của các đạo sĩ bỗng có tiếng quát lớn như vậy nổi lên.

Tỷ Hư với các đạo sĩ đều ngừng chân, quay đầu lại nhìn thì thấy Phạm Tĩnh Nhân lại đột nhiên quay trở lại, hai mắt sáng quắc, mặt lộ sát khí.

Tỷ Hư thấy thế giật mình đến thót một cái, vừa ngạc nhiên vừa vái chào và hỏi :

- Thí chủ tái giảng lâm..

Độc Cô Ngọc bỗng cười khẩy một tiếng và hỏi :

- Chắc người Chương môn thể nào cũng biết Phạm Tĩnh Nhân quay trở lại để làm gì rồi chứ?

Tỷ Hư chân nhân lại vái chào và đáp :

- Bản đạo đang muốn thỉnh giáo.

Độc Cô Ngọc lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có thật người Chương môn không hiểu tại sao Phạm Tĩnh Nhân lại quay trở lại đây không?

Tỷ Hư chân nhân ngăn người ra, mặt lộ vẻ thắc mắc và hỏi lại rằng :

- Sao thí chủ lại nói như thế? Nếu biết thì bảo là biết, không biết thì bảo là không biết, chứ việc gì bản đạo phải giả bộ làm chi?

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười nói tiếp :

- Người Chương môn đã nói quá lời. Người Chương môn là Chương môn chí tôn của một phái, thanh dự oai vọng biết bao. Phạm Tĩnh Nhân không dám ước đoán bừa, nhưng xin hỏi người Chương môn một câu này. Trong thời kỳ quý phái phong núi, môn hạ đệ tử ban bố khắp núi tất nhiên phải biết trong khi Phạm Tĩnh Nhân lên bái kiến nơi đây, có người thứ hai nào giảng lâm Võ Đang này không chứ?

Tỷ Hư chân nhân ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Bản đạo không hiểu thí chủ nói như thế có ý nghĩa gì?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng nói tiếp :

- Xin người Chương môn hãy trả lời tại hạ câu hỏi ấy đã?

Tỷ Hư chân nhân thần nhiên đáp :

- Chương không kêu, môn hạ không lên báo cáo, tất nhanh ngoài thí chủ ra không còn một người nào giảng lâm Võ Đang nữa.

- Người Chương môn có dám xác định như thế không?

Tỷ Hư chân nhân có vẻ không vui, biến sắc mặt và nói tiếp :

- Bản đạo là Chương môn của một phái, ăn nói phải có mực thước, thí chủ không tin...

- Phạm Tĩnh Nhân tôi rất tin lời nói của người Chương môn, không dám nghi ngờ chút nào.

Nói tới đó, Độc Cô Ngọc bỗng biến sắc mặt, lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu người Chương môn bảo không có người khác lên núi Võ Đang thì không còn gì hay bằng. Vậy tại hạ xin người Chương môn trả lại người của tại hạ.

Thấy chàng nói như thế, Tỷ Hư càng thắc mắc không hiểu, ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Bản đạo không hiểu thí chủ hỏi lấy lại người nào?

- Ngọc Diện Thần Long Vi Hiểu Lam Trang chủ của Đái Vân sơn trang. Vì tránh có cuộc đổ máu, tại hạ đã điểm huyết khiến Vi Hiểu Lam mê man bất tỉnh, rồi đặt ở sau một tảng đá, chỗ gần đèo Giải Kiếm, sau đó tại hạ mới lên đây. Ngờ đâu khi tại hạ quay trở lại giải huyết cho người bạn đó thì đã mất tích rồi. Vi Hiểu Lam không đi lại được mà Chương môn nhân lại xác định không có người thứ hai lên núi Võ Đang.

Như vậy xin Chương môn nhân giải thích cho vấn đề này.

Lúc này Tỷ Hư mới vỡ lẽ, nhanh nhẩu hỏi lại :

- Có phải thí chủ cho Võ Đang nhân lúc người ta nguy nan mà bắt cóc Vi Hiểu Lam đây không?

- Không dám! Vì người Chương môn đã xác định không có người thứ hai lên trên núi này thì tại hạ mới dám nói như thế.

Tỷ Hư mỉm cười nói tiếp :

- Thí chủ hiểu lầm rồi. Phái Võ Đang không thềm làm những trò hèn hạ ấy và cũng không bao giờ nhân lúc người ta nguy nan lại bắt cóc như vậy.

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười đỡ lời :

- Có lẽ tại hạ hiểu lầm. Nhưng Vi Hiểu Lam mất tích ở trong phạm vi của quý phái một cách kỳ lạ như vậy, tất nhiên tại hạ cũng yêu cầu Chương môn giải thích cho mọi nghi ngờ ấy.

Chàng vừa nói vừa lấy một vật ở trong tay áo ra một mảnh áo trắng, trên có mấy chấm máu đỏ tươi.

Tỷ Hư thấy thế giật mình đến thót một cái, lẳng lặng hồi lâu mới lắc đầu đáp :

- Việc này quan trọng lắm. Xin thứ lỗi bản đạo không dám ước đoán bừa.

Độc Cô Ngọc lại nói tiếp :

- Người Chương môn hà tất phải quá khiêm tốn như thế. Theo sự nhận xét của Phạm Tĩnh Nhân...

Nói tới đó, chàng liếc nhìn Thượng Thanh cung trang nghiêm hùng vĩ ấy rồi như chém đinh chặt sắt mà cương quyết nói tiếp :

- Hiện giờ Vi Hiểu Lam thể nào cũng nằm dưỡng thương ở trong Thượng Thanh cung.

Thấy chàng nói như thế các đạo sĩ đều kêu la om sòm, Tỷ Hư cũng biến sắc mặt và trả lời rằng :

- Xin thí chủ chớ nên hiểu lầm như vậy. Phái Võ Đang không phải...

Ngọc Hư chân nhân ở phía sau đột nhiên cướp lời nói :

- Các hạ đừng nên vu khống cho người như thế? Có bằng cớ gì mà dám bảo phái Võ Đang chúng tôi cướp người như vậy?

- Sự thực rành rành ra như vậy, hà tất phải có bằng cớ!

Độc Cô Ngọc trả lời như vậy và lạnh lùng hỏi Tỷ Hư tiếp :

- Chẳng hay quý Chương môn có cho phép Phạm Tĩnh Nhân được vào trong cung xem qua một lượt không?

Không sao nên được lẽ dĩ nhiên, nhưng Tỷ Hư thấy mình là Chương môn của một môn phái, không tiện nổi khùng để mất phong độ cho nên ông ta chỉ trầm giọng đáp :

- Sao thí chủ lại hà hiếp người một cách quá đáng như thế? Muốn đồ tội cho người ta thì thiếu gì cách. Thượng Thanh cung là trọng địa của bốn phái, thí chủ đi rồi lại quay trở lại và là kẻ địch của bốn phái, bản đạo không thể nào tuân lệnh.

Độc Cô Ngọc cười như điên khùng, nhưng chưa kịp nói thì Tỷ Hư chân nhân đã quát lớn :

- Thí chủ tài nghệ xuất xứ ở Tuyệt Y Huyết Thần. Trước kia Liễu Lão thí chủ giết rất nhiều kẻ hung ác, coi kẻ gian như kẻ thù, hiệp danh đã lừng lẫy vũ nội, khi nào để cho...

Tĩnh Nhân lại cười ha hả và đỡ lời :

- Người Chương môn có đôi mắt sắc bén và cũng khéo biện bạch thật. Phải, Phạm Tĩnh Nhân này là môn hạ của Tuyệt Y Huyết Thần, nhưng gia sư chỉ dạy tại hạ cách nhẫn nại và tha thứ thôi, chứ chưa dạy tại hạ không phân biệt thị phi, không nhận xét rõ đen trắng. Chẳng hay người Chương môn muốn nói câu muốn đồ cho người thì thiếu gì cách là nghĩa lý gì? Phái Võ Đang lấy cớ mất báu vật đã vu oan cho bao nhiêu người vô tội, vậy có ai nói gì quý phái không? Nếu ngày hôm nay mà không trao trả người bạn thân của tại hạ một cách bình yên vô sự thì đừng có trách Huyết Ân thần chương của Phạm Tĩnh Nhân này không biết nể nang.

Tỷ Hư nghe nói câu mất vật báu đã ngăn người ra, sau lại nghe Độc Cô Ngọc nói những lời chót càng không sao nhịn được nữa, Độc Cô Ngọc vừa nói dứt thì ông ta đã cười về giận dữ mà quát lớn :

- Được lắm! Được lắm! Tuổi của bản đạo đã già trên bao nhiêu năm mà chưa thấy một người nào lại kiêu ngạo đến như thế này. Huyết Ân thần công cái thế, chấn động cổ kim thật, nhưng Võ Đang có hải sợ chút nào đâu. Nể mặt Liễu Lão tiên bối là bạn thân với người Chương môn đời trước nên bản đạo nhường nhịn thí chủ một lượt nữa. Biết điều thì mau mau rút lui ngay đi.

Mặt đang lộ sát khí, đáng lẽ Độc Cô Ngọc nghe Tỷ Hư nói xong thể nào cũng ra tay tấn công ngay, nhưng sự thực lại khác hẳn, chàng lại nén ngay lửa giận và đột nhiên tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Đa tạ người Chưởng môn đã nhắc nhở như vậy, tại hạ cũng nề mặt gia sư với người Chưởng môn đời trước của quý phái là bạn thân, Phạm Tĩnh Nhân này cũng nhường nhịn thêm một lần nữa. Yêu cầu người Chưởng môn làm ơn trao trả ngay bạn thân của tại hạ, đừng để cho linh sơn này phải bị tai kiếp.

Tất nhiên Tỷ Hư cũng hối hận lời nói vừa rồi nên thái độ bỗng dịu hẳn, thấy Độc Cô Ngọc nói như vậy xong, ông ta cũng nghiêm nét mặt lại, giọng nói rất ôn tồn mà nói tiếp :

- Người tu hành không bao giờ nói dối ai. Quả thật bốn phái không hề bắt cóc Vi thí chủ. Tuy Ngọc Diện Thần Long đã có mối hận giết hại người của bốn phái nhưng không bao giờ bốn phái lại có hành vi dè hèn, nhân lúc người ta nguy nan lại ra tay bắt cóc như thế, hướng hồ bắt người ta như vậy không những không về vang chút nào mà còn làm nhục môn phái là khác. Thí chủ là cao nhân tất nhiên phải nhận thấy lời nói của bản đạo là không ngoa.

Lời nói của ông ta rất thành thật, vẻ mặt lại rất nghiêm nghị, Độc Cô Ngọc thấy thế trong lòng thắc mắc khôn tả. Chẳng cũng biết Tỷ Hư là người Chưởng môn của đại môn phái như vậy không khi nào lại nói dối mình. Vả lại danh dự của Võ Đang xưa nay vẫn lừng lẫy, không khi nào họ lại nhân lúc người ta nguy nan mà giở thủ đoạn hèn hạ ấy ra.

Nhưng sự thực chẳng không hoài nghi không được vì Vi Hiểu Lam đã bị điểm huyết, tất nhiên không khi nào lại tự bỏ đi được như thế. Nếu không có người thứ hai tới Võ Đang này thì không bao giờ chẳng lại mất tích được. Trên núi Võ Đang đầy người canh gác như thế chẳng lẽ lại để cho mãnh thú lọt vào mà cắn người như thế được. Như vậy phái Võ Đang đáng nghi ngờ nhất, nhưng Chưởng môn nhân của Võ Đang này lại rất thịnh trọng và phù nhận như thế?

Việc ly kỳ này không những khiến Độc Cô Ngọc thắc mắc không hiểu mà còn cảm thấy rất ngạc nhiên nữa. Tuy chẳng biết người Chưởng môn của phái Võ Đang không khi nào nói dối trá nhưng chẳng lại nghĩ tới lời nói của bốn vị thúc thúc, năm xưa phái Võ Đang đã thừa cơ đánh cướp cuốn Quy chân kinh, vì thế mà trong lòng chẳng lúc nào cũng khinh rẻ phái Võ Đang. Hướng hồ chẳng không muốn để cho Hiểu Lam bị mất tích một cách ly kỳ mà lại buông tay bỏ đi như vậy.

Độc Cô Ngọc suy nghĩ giây lát rồi mới quyết định nghiêng răng, mím môi xéch ngược đôi lông mày lên nói tiếp :

- Tại hạ rất tin lời nói của quý Chưởng môn nhân tất không ngoa tí nào, nhưng làm bạn thì phải trọng chữ nghĩa, nếu Tĩnh Nhân tôi mà bỏ đi ngay như vậy, sau này còn mặt mũi nào trông thấy anh hùng hào kiệt của thiên hạ, cho nên Phạm Tĩnh Nhân tôi vẫn muốn được vào trong cung xem qua một lượt mới yên tâm.

Lời nói ấy quá nhục nhã, Tỷ Hư chân nhân không sao nhịn được nữa, mặt liền biến sắc, lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có thực thí chủ cứ chấp mê mà nhất định đòi vào trong cung để xem đây không?

Độc Cô Ngọc gật đầu lạnh lùng đáp :

- Phải.

Tỷ Hư chân nhân lại biến sắc mặt nói tiếp :

- Bản đạo vẫn khuyên thí chủ thêm một câu...

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đỡ lời :

- Phạm Tĩnh Nhân tôi đã quyết tâm như thế rồi, mong chân nhân đừng có khuyến cáo gì nữa.

- Vô lượng thọ Phật!

Tỷ Hư chân nhân người hơi run lấy bầy, bộ râu hoa râm cũng rung động theo và nói tiếp :

- Mỏ sớm chuông chiều không cảnh tỉnh được người chấp mê, Võ Đang không quản ngại hy sinh hết thảy, dù có phải đổ máu và bị chết cho đến người cuối cùng cũng quyết tâm cản trở, không để cho thí chủ vào được trong thánh địa.

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Sao chân nhân không nói rõ thêm một chút.

Tỷ Hư chân nhân trầm giọng nói tiếp :

- Thí chủ đừng có quá kiêu ngạo như thế. Trừ phi đệ tử của Tam Thanh này chết hết, bằng không thí chủ khó mà vào được trong Thượng Thanh cung nữa bước.

Độc Cô Ngọc ngừng mặt lên trời cười như điên khùng, chỉ tay vào các đạo sĩ và đỡ lời :

- Với những người này mà cũng đòi ngăn cản được Phạm Tĩnh Nhân này ư?

Tất cả các đạo sĩ của phái Võ Đang nghe thấy chẳng nói như thế đều phần uất vô cùng, ai nấy đều đồng thanh quát tháo, tiếng kêu như sấm động.

Tỷ Hư chân nhân vội gạt tay một cái, mọi người đều im lặng ngay rồi chăm chú nhìn Độc Cô Ngọc mà hỏi tiếp :

- Thí chủ đừng có nên tự phụ như thế, không tin thí chủ cứ thử ra tay xem thấy ngay.

Độc Cô Ngọc lạnh lùng hỏi lại :

- Có phải người Chương môn muốn bắt ép tại hạ huyết chiến Võ Đang hay không?

Tỷ Hư chân nhân rú lên một tiếng như long ngâm, ngừng mặt lên trời cười ha hả và đáp :

- Thí chủ muốn nói như thế nào cũng được, nhưng không biết thí chủ huyết tẩy Võ Đang hay là kiếm của Võ Đang đã thương thí chủ thì hiện giờ chưa có thể nói trước được.

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Chờ tới khi nào biết rõ được vấn đề ấy thì chi e người Chương môn đã hối bất cập đấy.

Tỷ Hư chân nhân đáp :

- Xưa nay bản đạo làm việc gì chỉ cần hỏi lương tâm thôi chứ chưa biết hối hận là gì. Hiện giờ Võ Đang đã không quản ngại hy sinh hết thấy, chả cần thí chủ phải có lòng từ bi thế nữa.

Độc Cô Ngọc nghe Tỷ Hư nói thế, mặt lộ vẻ sát khí và hỏi tiếp :

- Chân nhân nói rất phải, Phạm Tĩnh Nhân này cũng không muốn nói nhiều. Vậy bây giờ vị nào ra tay trước?

Ngọc Hư chân nhân lạnh lùng đỡ lời :

- Thí chủ chớ quá ngông cuồng như thế vội, Võ Đang song thần kiếm ra trận đầu.

Đã có hai đạo sĩ nhanh như chim cắt phi thân ra định tấn công.

- Hãy khoan!

Tỷ Hư chân nhân đột nhiên khẽ quát bảo như vậy rồi nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Ngọc trầm giọng nói tiếp :

- Bản đạo còn có một việc này muốn thỉnh giáo trước.

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Việc gì thế xin Chương môn cứ nói.

Tỷ Hư chân nhân xéch ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp :

- Mục đích của thí chủ muốn vào trong Tam Thanh thánh địa của tệ phái là muốn dò biết Vi Hiểu Lam có ở trong đó không phải không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Người Chương môn hỏi như thế là hơi thừa.

Tỷ Hư chân nhân làm như không nghe thấy gì và nói tiếp :

- Nếu thí chủ mà tìm kiếm thấy Vi Hiểu Lam ở trong Thượng Thanh cung thì Tỷ Hư với tất cả môn hạ đệ tử đều hạ khí giới xuống thúc thủ đợi chờ thí chủ xử trí.

Nhưng nếu thí chủ tìm kiếm khắp thánh địa của bốn giáo mà không thấy gì, không kiếm thấy người mà thí chủ muốn tìm kiếm như vậy có thể nói là phái Võ Đang không hề bắt cóc Vi Hiểu Lam. Vậy lúc đó thí chủ sẽ xử sự ra sao?

Độc Cô Ngọc nghe thấy Tỷ Hư nói như vậy giật mình đến thót một cái, biết Chương môn nhân phái Võ Đang muốn dùng lời lẽ đưa mình vào trông trước. Sở dĩ chàng muốn vào Thượng Thanh cung kiếm là theo ý nghĩ mà ước đoán. Chàng cũng biết tuy phái Võ Đang bị hiểm nguy nhất nhưng chàng không dám nắm chắc vấn đề Vi Hiểu Lam bị bắt giữ ở trong Thượng Thanh cung hay không?

Tất nhiên vấn đề đó rất khó trả lời, nhưng đã trót cười lên mình cợt rồi, không trả lời không được. Và lại chàng là người rất kiêu ngạo, khi nào lại chịu lép vế cho nên lớn tiếng cười ha hả và đáp :

- Chương môn nhân khỏi cần phải lo ngại, nếu tại hạ không tìm thấy Vi Hiểu Lam ở trong Thượng Thanh cung thì tại hạ xin tự tử ngay ở trên Linh sơn để tạ tội với phái Võ Đang.

- Vô lượng thọ Phật!

Tỷ Hư lớn tiếng niệm câu Phật hiệu rồi bỗng nghiêm nét mặt lại, quay người chấp tay vái chào và nói :

- Việc này đệ tử bất đắc dĩ mới phải phá lệ, khai sát giới, xin tổ sư thứ tội cho.

Khẩn xong, y quay người lại phát tay áo một cái lớn tiếng quát bảo :

- Kiểm trận Tam thập lục Thiên Cương chuẩn bị, ngũ lão dẫn tám hộ pháp giữ chặt lấy cửa cung, còn các người khác lui ra ngoài xa tám trượng.

Tỷ Hư chân nhân thực không hổ thẹn là người cầm đầu chí tôn của một đại môn phái, chỉ huy rất bình tĩnh. Dù Độc Cô Ngọc là địch thủ, nhưng thấy thế cũng phải khen ngợi và kính phục thâm.

Nhất thời chỉ trông thấy bóng người thấp thoáng, tà áo bay phát phới. Tam thập lục Kim Cương đang chuẩn bị đối địch lúc này đã bày xong trận thế.

Năm vị trưởng lão dẫn tám vị hộ pháp chân nhân xếp thành hàng ngang đứng ở trước Thượng Thanh cung chừng năm trượng.

Võ Đang song thân kiểm theo sau Chương môn nhân lui sang một bên.

Tam thập lục Thiên Cương của phái Võ Đang là một kiểm trận có oai lực rất lợi hại và khét tiếng trong vũ nội, không khác gì Thập Bát La Hán của Thiếu Lâm, dù các vị Chương môn của các đại môn phái đương thời liên tay cũng không dám đối địch. Nay Võ Đang Chương môn nhân dùng kiểm trận này để đối phó với thư sinh trẻ tuổi như thế đủ thấy Tỷ Hư chân nhân coi trọng Độc Cô Ngọc như thế nào.

Hãy nói Độc Cô Ngọc đột nhiên lớn tiếng cười rồi từ từ tiến bước.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Một lòng từ thiện tạo nên di hận

Độc Cô Ngọc rất ung dung, từ từ tiến tới gần kiểm trận Tam thập lục Thiên Cương của Võ Đang. Mỗi một bước tiến của chàng là ba mươi sáu đạo sĩ bày trận lại cảm thấy nặng nề thêm.

Vì bọn họ đã hai lần đích mắt trông thấy thư sinh này giờ thần oai ra làm cho quần ma phải khiếp sợ, vừa rồi lại đánh bại trưởng lão của bốn môn một cách dễ dàng như thế, đủ biết đối phương ra tay một cái chương thế sẽ nặng nghìn cân chứ không sai.

Vì duy trì thánh địa của bốn môn và cũng vì liên can đến vinh nhục của bốn phái, trách nhiệm trọng đại như vậy nên dù trong lòng khiếp sợ nhưng người nào người ấy vẫn phải giữ toàn lực ra đối phó.

Độc Cô Ngọc tiến tới trước mặt kiểm trận liền ngừng chân lại, hai mắt liếc nhìn ba mươi sáu thanh kiếm sáng quắc rồi đột nhiên cười ha hả và nói :

- Các vị còn đợi gì nữa? Mời quý vị tiến lên cả đi?

Tam thập lục Thiên Cương làm như không nghe thấy gì, vẻ mặt rất nghiêm nghị và trông như ba mươi sáu pho tượng đá đứng yên không cử động chút nào.

Độc Cô Ngọc xéch ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa nói tiếp :

- Xem như vậy có lẽ tại hạ đối với các vị phải phá lệ một phen. Xin tiếp thế công thứ nhất này của tại hạ trước.

Nói xong chàng giờ chương lên, nhẹ nhàng nhắm vào giữa kiểm trận, khẽ tấn công một thế.

Thế chương ấy của chàng không có kinh khí, không thấy chương phong, có thể nói là đất bụi không hề bay lên một chút nào. Nhưng ba lão đạo sĩ đứng ở giữa trận đã bỗng nhiên kêu hự một tiếng, mặt tái mét, lui ngay về phía sau ba bước khiến kiểm trận bị khuyết một nơi ngay.

Độc Cô Ngọc lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Tam thập lục Thiên Cương quả thực danh bất hư truyền, có thể chống đỡ nổi Khảm Ly chân khí đã sử dụng đến bốn thành chân lực của tại hạ như vậy kể cũng hiếm có rồi. Bây giờ quý vị nên đứng vững chống đỡ thế thứ hai...

Chàng chưa nói dứt và chưa giờ chương lên, nhưng lần này khi nào Tam thập lục Thiên Cương lại dám chờ chàng ra tay tấn công trước như vừa rồi nữa.

Mấy đạo sĩ ở giữa đã vội đứng khít nhau và có ba đạo sĩ khác tiến lên để bổ khuyết kiếm trận vừa bị phá thủng, rồi đột nhiên đồng thanh quát lớn :

- Thiên Cương kiếm trận chế địch tiên cơ. Ra kiếm!

Tiếng nói ấy vừa dứt thì ba mươi sáu thanh kiếm cùng rút ra một lúc, ánh kiếm sáng làm lóa mắt mọi người và hóa thành một màn kiếm nhằm Độc Cô Ngọc bao trùm xuống và chuyên nhằm các đại huyết của chàng mà điểm tới.

Thiên Cương kiếm trận quả thực phi thường và oai lực mạnh không thể tưởng tượng được. Trái lại Độc Cô Ngọc vẫn ung dung và không khi nào chàng để cho trường kiếm của đối phương đâm tới người. Đột nhiên chàng xéch ngược đôi mày kiếm lên giờ một ngón tay điểm lung tung vào màn kiếm. Liền có những tiếng kêu long cong liên hồi, mỗi một mũi kiếm của các đạo sĩ đều bị ngón tay của chàng điểm trúng. Tam thập lục Thiên Cương chỉ cảm thấy trường kiếm của mình bị rung động, hồ khẩu tay nóng hồi nên người nào người nấy kinh hãi vô cùng, cùng vội thu kiếm lui ngay về phía sau.

Độc Cô Ngọc dùng một ngón tay đã đẩy lui được ba mươi sáu kẻ địch nhưng chàng không đuổi đánh tiếp, chỉ tùm tùm cười đứng yên tại chỗ và nói :

- Đây chỉ là tròng gió nhỏ thôi, lần sau các vị phải cẩn thận nắm chặt lấy thanh trường kiếm, nếu không sẽ bị bay rời khỏi tay hết đấy.

Ba mươi sáu đạo sĩ của kiếm trận đều có bộ mặt và thần sắc rất khó coi, nhưng người nào người nấy đều đứng yên, không nói năng gì hết. Độc Cô Ngọc vừa nói dứt thì đạo sĩ đứng ở giữa kiếm trận lại giờ kiếm lên hát một cái, ba mươi sáu đạo sĩ bỗng chạy vòng quanh chàng và càng chạy càng nhanh, chỉ trong nháy mắt họ đã bao vây Độc Cô Ngọc vào giữa.

Nhất thời trên bãi đất rộng yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy có tiếng tà áo bay phát phới trước gió thôi.

Độc Cô Ngọc biết Tam thập lục Thiên Cương sắp giờ toàn lực ra đối phó mình, trận vũ bão sắp tới nơi, chàng tùm tùm cười lại còn khoanh hai tay về phía sau, đứng yên không cử động, trông rất kiêu ngạo.

Vòng vây của Tam thập lục Thiên Cương càng lúc càng nhỏ càng chặt chẽ, chỉ nghe thấy tiếng chân của họ đi ở trên mặt đất kêu “sột soạt” và vết chân in sâu xuống mặt đất hai ba phân thôi.

Ai cũng biết thế công lợi hại của kiếm trận sắp giờ ra tới nơi, nhưng một lát sau vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết, mà lạ thực, chỉ thấy các đạo sĩ chạy quanh như vậy hoài mà vẫn không thấy thế công phát động gì cả?

Khi kiếm trận thu hẹp tới chỗ cách người Độc Cô Ngọc chừng một trượng thì ba mươi sáu đạo sĩ bỗng ngừng chân lại ngay, không thu hẹp nữa. Nhưng rồi đạo sĩ đứng đầu lại giờ tay ra hiệu một cái, ba mươi sáu người lại tiếp tục chạy vòng quanh như trước, nhanh đến nỗi không trông thấy bóng người mà chỉ thấy ba mươi sáu thanh trường kiếm tạo thành một cái vòng kiếm quang lóa mắt thôi.

Người Chương môn với chục vị cao thủ của phái Võ Đang đứng ở đằng xa, vẻ mặt rất nghiêm nghị, đang chăm chú nhìn vào kiếm trận không chớp.

Một lát sau Độc Cô Ngọc đã cảm thấy nóng lòng, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, đang định ra tay.

Tam thập lục Thiên Cương bỗng đồng thanh quát lớn, kiếm quang bỗng rộng ra, vòng ánh kiếm sáng chớp thu chặt lại nhanh như điện chớp và dồn cả vào Độc Cô Ngọc ở chính giữa và đột nhiên có tiếng kêu bùng thực lớn rồi lại có tiếng long cong kêu theo.

Mấy chục luồng kiếm quang bỗng bắn cả lên trên không, vòng kiếm ảnh chỉ chớp nháy một cái đã biến mất hẳn.

Trên quảng trường ba mươi sáu đạo sĩ của kiếm trận vẫn đứng vòng quanh Độc Cô Ngọc như trước nhưng kiếm ở trong tay người nào người nấy đã đều bị gãy hết và sắc mặt đều nhợt nhạt, lộ vẻ đau đớn, hồ thẹn, kinh hãi, giận dữ và cùng tập trung cả vào nơi chính giữa.

Còn Độc Cô Ngọc hai mắt hơi đỏ, mặt lạnh lùng vẫn đứng yên ở chính giữa, cái áo xanh của chàng có năm chỗ bị chọc thủng vào, toàn là những chỗ hiểm yếu cả, hề bị ngón tay đâm mạnh vào cũng có thể chết được.

Những mũi kiếm sắc bén và rất lợi hại, tuy chỉ đâm thủng áo của chàng thôi, nhưng cũng đủ làm cho một người rất kiêu ngạo như Độc Cô Ngọc cảm thấy khó chịu như thế nào rồi. Chàng nhận thấy đây là một sự sỉ nhục nhất trong đời, như vậy chàng không tức giận và nổi sát khí sao được.

Đột nhiên Độc Cô Ngọc giận dữ rú lên một tiếng như long ngâm, phá tan bầu không khí đã trầm tĩnh một thời gian khá lâu, mọi người chỉ thấy áo xanh phát phới, chàng đã nhanh như điện chớp nhảy xổ vào Tam thập lục Thiên Cương, chàng định giờ oai lực nặng hàng nghìn cân ra để tấn công và chàng cũng đã giờ đến mười thành công lực của Huyết Ân thần chương đã oai trấn vũ nội ra rồi.

Trong lúc Độc Cô Ngọc nhảy lên định giờ Huyết Ân thần chương ra tấn công, nếu chương lực của chàng mà tấn công trúng thì có lẽ Tam thập lục Thiên Cương của phái Võ Đang sẽ bị xóa tên trong võ lâm từ nay và trên quảng trường trước Thượng Thanh cung, xác sẽ nằm ngổn ngang tức thì.

Đột nhiên trên đỉnh núi cao chót vót ở phía sau Thượng Thanh cung bỗng có một tiếng rú thánh thót nổi lên và có một điểm ô quang nhanh như điện chớp, nhằm mặt Độc Cô Ngọc bắn tới.

Tiếng rú ở trên đỉnh núi đó vọng xuống tận dưới quảng trường ở trước Thượng Thanh cung như vậy đủ thấy công lực của người nọ cao siêu như thế nào, nhất điểm ô quang lại bắn nhanh như điện chớp khiến Độc Cô Ngọc không còn kịp đã thương các đạo sĩ kia nữa mà phải vội ngừng chân lại, cười khẩy một tiếng, giờ tay ra để bắt vật đó.

Khi vật đen có ánh sáng nằm vào trong tay rồi, Độc Cô Ngọc cảm thấy vật đó có một kinh lực mạnh kỳ lạ, đẩy cho người chàng phải hơi lão đảo và

khẩu tay thấy nóng như lửa thiêu.

Chàng cả kinh vội mở tay ra xem là vật gì, mới hay đó là Long Phan lệnh.

Độc Cô Ngọc cảm thấy máu trong người nóng hổi, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, liền ngừng mặt lên nhìn ngọn núi cao chọc trời kia và đang định lên tiếng nói thì trên đó đã có giọng nói lạnh lạnh và rất lạnh lùng vọng xuống rằng :

- Các hạ oai phong lắm, sát khí lắm, nhưng chỉ tiếc thay thánh địa ở trên linh sơn này không chịu nổi oai phong và địch không nổi sát khí của các hạ thôi. Sao các hạ không để chút oai phong sát khí ấy lên đây kiểm ta có hơn không?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó, run lấy bầy, giận dữ cười ha hả và đáp :

- Sao Phạm mỗ lại không dám, chẳng hay người có chịu đựng nổi không?

Giọng thánh thót lạnh lùng đáp :

- Cẩn thận gió lớn, thiết tưởng tốt hơn hết các hạ nên lên đây thử thách qua đã thì mới có thể biết được.

- Lẽ dĩ nhiên rồi, phen này ta gặp người ở nơi đây, khi nào lại chịu để cho người đào tẩu được.

Độc Cô Ngọc nói xong liền đưa mắt nhìn Tỷ Hư và nói tiếp :

- Tại hạ có việc cần, hãy tạm để cho phái Võ Đang được thông thức nhất thời và cấm không được đụng chạm đến người Vi Hiếu Lam mảy may. Bằng không...

Nói xong chàng đã phi thân lên trên đỉnh núi ngay, chỉ thoáng cái đã mất dạng tức thì.

Giây phút sau, tiếng cười lạnh lạnh với tiếng giận dữ quát tháo ở trên đỉnh núi vọng xuống và hai thứ tiếng đó đi xa dần, chỉ trong chớp lát đã ra tới ngoài xa hơn dặm.

Tỷ Hư chân nhân đứng chờ người ra như tượng gỗ, một lát sau bỗng thở dài một tiếng, quay người lại với bước đi rất nặng nề, quay trở lại vào Thượng Thanh cung...

Chỉ trong nháy mắt, hai cánh cửa lớn sơn son thếp vàng của Thượng Thanh cung đã từ từ đóng lại, một hồi chuông lớn nổi lên mãi không dứt.

Trên một ngọn núi cách Võ Đang chừng năm sáu dặm đang có hai bóng người, một đen một xanh quay quần nhau kẻ trước người sau chạy nhanh như gió vậy.

Cái bóng đen chạy ở phía trước thân hình mảnh khảnh và trông rất đẹp mắt, thoáng nhìn cũng biết người đó là một thiếu nữ. Còn cái bóng xanh theo sau cao hơn, áo xanh phát phới, chính là Độc Cô Ngọc đã bị đối phương dụ tới nơi đây.

Thì ra vừa rồi khi ở trên núi Võ Đang, Độc Cô Ngọc ngừng đầu lên nhìn thấy một cái bóng người màu đen đang đứng ở trên một cây thông cười khanh khách rồi phi thân về phía sau núi ngay. Chàng đã nhận ra người đó chính là Long Phan lệnh chủ, kẻ huyết hải đại thù của mình.

Nay gặp gỡ nơi đây, khi nào chàng chịu để cho kẻ thù đào tẩu và chỉ muốn xé xác đối phương ra làm muôn mảnh mới hả dạ, vì thế mà chàng mới bỏ dở cuộc đấu với Tam thập lục Thiên Cương mà đuổi theo kẻ địch ngay như thế.

Hình như Long Phan lệnh chủ có ý muốn dụ Độc Cô Ngọc đi xa núi Võ Đang vì thế mà nàng vừa xuống tới chân núi đã vội tiến thẳng tới nơi đây ngay.

Dù Độc Cô Ngọc biết dụng tâm của kẻ thù mình như thế nào, nhưng lúc này chàng nóng lòng trả thù nên không còn tâm trí gì mà nghĩ tới chuyện gây rắc rối với Võ Đang nữa.

Hai người đều có võ học cao siêu, công lực cái thế, nên vừa giở thân pháp ra đã giở toàn lực chạy nhanh như bay ngay, chỉ trong nháy mắt đã bỏ xa núi Võ Đang rồi.

Trong lúc hai người kẻ đuổi người chạy, Long Phan lệnh chủ cứ cười khanh khách hoài, càng làm cho Độc Cô Ngọc tức giận và nổi sát khí thêm. Nhưng kẻ thù có võ học và công lực không kém gì mình, hình như khinh công lại hơn mình một mức là khác nên càng đuổi chàng càng tức giận thêm, nhưng tha hồ chàng bức tức đến suýt vỡ bụng mà cũng không làm gì nổi được đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã chạy thêm được mấy dặm nữa, khi tới một khu rừng thông thì nàng bỗng dừng lại. Lúc này nàng vẫn dùng cái khăn đen phủ mặt và lạnh lùng quát bảo : người cũng ngừng chân lại ngay.

Nàng vừa nói dứt thì Độc Cô Ngọc đã ngừng chân ở chỗ cách nàng chừng hai trượng, lạnh lùng hỏi :

- Người dụ ta đến đây có dụng ý gì thế?

Long Phan lệnh chủ cười khi một tiếng đáp :

- Người nên hỏi ta tại sao ngăn cản người định giết trò hành hung giết người thì hơn?

Độc Cô Ngọc hỏi lại :

- Tại sao?

- Giản dị lắm!

Long Phan lệnh chủ lạnh lùng trả lời như thế và nói tiếp :

- Ta không nhẫn tâm trông thấy người đã làm lại còn làm thêm, tạo nên rất nhiều việc hồ đồ, gây nên mối hận ngàn thu.

Độc Cô Ngọc cười khẩy nói tiếp :

- Đa tạ người đã có lòng như vậy, nhưng tiếc thay người với ta đã không sao đội trời chung được và cũng không có thời giờ chuyện lời thôi với người như thế này.

Long Phan lệnh chủ vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Bỏn Lệnh chủ vẫn có ý nghĩ như vậy, chỉ muốn sát người một cái trước, mắng người một trận đã. Người có biết tại sao đã gây nên tai họa này không?

Độc Cô Ngọc nghe nói hơi ngạc nhiên ngăn người ra thì Long Phan lệnh chủ đã lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có phải người đã ra tay kim chế Ngọc Diện Thần Long ở trên núi Võ Đang đấy không?

Độc Cô Ngọc nghe nói rung mình đến thót một cái, vội quát bảo lại :

- Chẳng lẽ Vi Hiểu Lam hiện đang ở trong tay người hay sao?

- Việc gì người phải gây cản và hung hăng đến như thế?

Long Phan lệnh chủ nói như vậy và tiếp :

- Ta với Vi Hiểu Lam không có thù oán gì hết, hà tất phải giữ y làm chi?

Độc Cô Ngọc nghe nói mới đỡ gây cản và lạnh lùng hỏi tiếp :

- Thế hiện giờ Vi Hiểu Lam ở đâu?

- Câu hỏi này của các hạ khá cao minh đấy.

Long Phan lệnh chủ trả lời như vậy nhưng lại nhạo báng tiếp :

- Người hỏi bỏn Lệnh chủ vấn đề đó, còn bỏn Lệnh chủ biết đi hỏi ai mới rõ?

Độc Cô Ngọc bị chế ngạo mặt đỏ bừng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, chàng chưa kịp nói thì đối phương đã nói tiếp :

- Người có biết ngón tay điểm huyết của người đã làm cho Vi Hiểu Lam hổ thẹn không dám gặp mặt thiên hạ anh hùng và đã bị sa lầy xuống chỗ không sao mở mày mở mặt được đấy không?

Độc Cô Ngọc cười khẩy đáp :

- Người ăn nói quá đáng thật. Một ngón tay của tại hạ...

- Câm mồm!

Long Phan lệnh chủ bỗng quát bảo như vậy và hỏi tiếp :

- Người có biết tình hình xảy ra sau khi người đã điểm huyết Vi Hiểu Lam không?

Và người có biết vì một chỉ ấy của người mà đã gây nên bao nhiêu việc rất ân hận không?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngăn người ra nhưng không nói năng gì hết.

Long Phan lệnh chủ nhìn thẳng vào mặt chàng cười khẩy và nói tiếp :

- Bảo người hồ đồ sao được khi người lại cứ nhìn nhận Vi Hiểu Lam có thù với phái Võ Đang rồi điểm cho y té ngã trong khi đệ tử của phái Võ Đang có mặt khắp núi, chẳng hay người có nghĩ tới sự an toàn cho y không? Thôi được, ta hãy tạm gạt chuyện đó sang bên, không nói tới vội. Người có biết

người vừa đi khỏi thì người yêu của người đã tới nơi ngay. Nàng giải huyết cho Hiểu Lam nhưng nhất thời sợ hãi, nàng với Hiểu Lam đã ngửi phải mùi của Thiệt Cốt Tiêu Hoàn Dao hoàn của kẻ gian đã bố trí sẵn. Thử hoàn được đó chuyên môn làm mê man bồn tính của người ta, làm cho người ta mất hết linh trí, đâm ác vô cùng, hậu quả của vụ ấy ta cũng không muốn nói nữa, chắc người cũng có thể tưởng tượng ra được chứ?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó giật mình đến thót một cái, như kẻ đã mất hết hồn phách, mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Vì hồ thẹn, nàng nọ không tiện nói rõ nhưng Độc Cô Ngọc đã hiểu biết mới hoảng sợ đến khiếp đảm như vậy.

- Vì một chỉ của người mà đã làm cho Vi Hiểu Lam hồ thẹn không dám trông thấy người nữa và sa vào chốn vạn kiếp không sao mở mảy mở mặt được và làm cho người yêu của người ngọc trắng mang vết nhơ, phải đứt ruột nát gan, hồ thẹn đến nỗi chỉ muốn tự tử chết ngay. Người không những không hay biết gì, trái lại còn lên núi Võ Đang hành hung. Người thử nghĩ xem đối với những việc đó người sẽ xử sự ra sao?

Những câu nói của Long Phan lệnh chủ như những lưỡi dao sắc bén, đâm sâu vào trong trái tim của Độc Cô Ngọc khiến chàng kinh hãi, lo âu và hồ thẹn vô cùng.

Nhưng chàng sức nghĩ tới một vấn đề, liền bụng bảo dạ rằng :

“Long Phan lệnh chủ là người nham hiểm, giả hoạt và lại là người đại thù của ta. Sao ta lại tin vào lời nói của y thị...”

Nghĩ tới đó chàng mới thấy nhẹ hẫng người, tức cười đáp :

- Dù người có khéo nói đến đâu, ta cũng không tin.

Hai mắt bỗng sáng quắc, nhưng dịu lại ngay, Long Phan lệnh chủ nhìn vào mặt Độc Cô Ngọc lạnh lùng nói tiếp :

- Tin hay không tùy người. Nhưng ta chỉ lo ngại người sẽ đối xử với Tư Đồ Sương ra sao? Và người sẽ tự xử như thế nào?

Độc Cô Ngọc lạnh lùng đáp :

- Đó là việc riêng của ta, người khỏi cần phải hỏi tới.

Chàng vừa nói dứt thì đã bị Long Phan lệnh chủ tát đến đốp một cái và còn bị nàng ta quát mắng :

- Thử hỏi người còn có chút nhân tính nào không, thế mà cũng còn nói ra miệng được. Tuy người không giết bá nhân, nhưng bá nhân lại vì người mà chết. Người có hiểu câu châm ngôn ấy không, và thử xem người làm thế nào chịu nổi sự cắn rứt luôn luôn của lương tâm?

Nói xong, nàng ta quay người đi luôn.

Đáng lẽ với tài bà của Độc Cô Ngọc bây giờ thì dù Long Phan lệnh chủ ra tay nhanh đến đâu, chàng cũng có thể tránh được cái tát ấy, nhưng chàng đang tâm thần không ổn định, và cũng không ngờ đối phương lại đột nhiên ra tay tát mình như vậy. Tới khi chàng phát giác, muốn tránh né thì má đã bị nàng ta tát trúng rồi, đau nhức khôn tả. Chàng đang ngăn người ra, đến khi định thần nhìn kỹ thì Long Phan lệnh chủ đã đi xa rồi.

Chàng biết có đuổi cũng không kịp và có lẽ vì ngượng mà không tiện đuổi cũng nên? Bởi cái tát của Long Phan lệnh chủ đã làm cho thần trí của chàng tỉnh táo hẳn.

Lúc này chàng đã nhận định lời nói của Long Phan lệnh chủ vừa rồi không phải là bịa đặt mà là sự thực một trăm phần trăm.

Chàng đứng ngăn người ra nhìn theo kẻ đại thù đi mất dạng, trong lòng đau đớn vô cùng. Chàng nghĩ tới Long Phan lệnh chủ nói câu : Tuy người không giết bá nhân, nhưng bá nhân lại vì người mà chết. Chàng lại cảm thấy trái tim của mình như đang bị muôn vạn mũi kim châm chích...

Chàng là người chứ có phải là cây cỏ đâu? Huống hồ chàng lại là người rất giàu tình cảm. Mối tình nồng nhiệt của Tư Đồ Sương đã ban cho có phải là chàng không động lòng chút nào đâu? Chỉ vì chàng không muốn phụ Tuyết Diễm Cầm, là người mà mình đã yêu trước. Nhưng chàng cũng phải nhìn nhận là mình không thể nào thoát khỏi lưới tình của Tư Đồ Sương đã giăng ra. Bây giờ chàng lại nghĩ tới Tư Đồ Sương lúc này đang vì việc làm lỡ kia mà phải đau lòng, hồ thẹn không muốn sống.

Đồng thời chàng lại nghĩ đến Vi Hiểu Lam cũng đang đau khổ muốn chết...

Độc Cô Ngọc đứng chờ người ra suy nghĩ, ăn năn hối lỗi, hai hàm răng cắn đôi môi đến rỉ máu ra mà cũng không biết đau vì chàng nhận thấy tâm hồn còn đau khổ hơn nhiều.

Đột nhiên bên tai chàng đã nghe thấy có tiếng vọng tới :

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai!

Tiếng nói ấy như tiếng chuông lớn làm cho đôi tai của chàng kêu vo vo, khiến chàng phải giật mình đến thót một cái, nhất thời đầu óc tỉnh táo ngay, chàng vội quay đầu lại nhìn.

Chàng thấy phía đằng trước chỗ cách mình chừng ba trượng đã có một vị hòa thượng cao niên, trông vẻ mặt rất nghiêm trang và cổ kính, đang chấp tay

lại và trở mắt lên nhìn mình.

Chàng nhận thấy người ta tới chỗ cách mình chừng ba trượng mà mình không hay biết gì đủ thấy vừa rồi mình đã thất thần như thế nào? Đồng thời chàng còn đoán chắc lão hòa thượng này thế nào cũng có công lực siêu tuyệt.

Độc Cô Ngọc nghĩ tới đó, giật mình đến phát một cái, đang định lên tiếng hỏi thì lão hòa thượng đã lên tiếng hỏi trước :

- Thí chủ có phải họ Độc Cô tên là Ngọc đấy không?

Độc Cô Ngọc ngăn người ra giây lát rồi gật đầu đáp :

- Vâng, tại hạ chính là Độc Cô Ngọc. Dám hỏi đại sư pháp hiệu là gì?

Lão hòa thượng đáp :

- Bản tăng là Đại Trí của phái Nga Mi.

Độc Cô Ngọc sực nghĩ tới ngày nọ ở hồ Động Đình, trên lầu Nhạc Dương, anh em Gia Cát Đĩnh đã nói, chàng mới nhớ Đại Trí thiền sư cùng Bách Hiểu lão nhân đều được thiên hạ gọi là Vũ nội nhị đại kỳ nhân, nên chàng vội cung kính vái chào và nói tiếp :

- Thế ra Đại Trí thiền sư, thiền sư là kỳ nhân của vũ nội mà tiểu bối đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ hận kém phước cho mãi đến ngày hôm nay mới được chiêm ngưỡng.

Dám hỏi thiền sư, chẳng hay thiền sư có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Đại Trí thiền sư trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Bản tăng là một lão hòa thượng rất tâm thường, đâu dám nhận cái câu Vũ Nội kỳ nhân mà thí chủ vừa nói. Nếu thí chủ hỏi bản tăng tới đây có ý định gì thì ý định của lão tăng tới đây là vì thí chủ, vì cô ta, vì cả chúng sinh nữa.

Độc Cô Ngọc nghe nói ngăn người ra lắc đầu hỏi tiếp :

- Tiểu bối ngu muội, xin thiền sư chỉ điểm cho.

Lại thấy Đại Trí thiền sư tùm tùm cười và hỏi lại :

- Thí chủ là một vị kỳ tài thiên phú, trí hơn người sao lại nói là ngu muội được.

Vừa rồi thí chủ gặp ai thế?

Độc Cô Ngọc mới vỡ lẽ, trong lòng hơi kinh hãi, mắt tia ra luồng ánh sáng chói lọi và đáp :

- Người đó là Long Phan lệnh chủ, kẻ huyết hải đại thù của tiểu bối đấy, chả lẽ...

- Thí chủ đừng hỏi bản tăng vội, hãy trả lời câu hỏi này của bản tăng trước.

Đại Trí thiền sư nói tới đó, mỉm cười nói tiếp :

- Thí chủ chỉ biết Long Phan lệnh chủ có huyết hải thâm thù, nhưng có biết trên đời này có tất cả bao nhiêu Long Phan lệnh chủ không?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Long Phan lệnh chủ có rất nhiều hóa thân, lúc là đảng ông, lúc là đàn bà, việc này người trong vũ nội ai mà chả hay biết.

- Nhưng thí chủ đã lầm rồi...

Thiền sư nói như vậy và tiếp :

- Long Phan lệnh chủ với Tuyệt Y Huyết Thần cùng được nổi tiếng trong vũ nội mà trên đời này chỉ có một người thôi, chứ còn người khác thì không kể, ngay cả vị vừa rồi cũng là giả chứ không phải là thực.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Không sao khuyên nổi người chấp mê

Độc Cô Ngọc nghe nói giật mình đến thót một cái, vội hỏi lại :

- Thiên sư, việc này liên can đến huyết hải thâm thù của tiểu bối..

Đại Trí thiên sư nghiêm nét mặt lại đỡ lời :

- Phải, thí chủ, bản tăng cũng biết việc này quan trọng lắm, nhưng thí chủ chắc cũng biết bản tăng là người ở trong cửa Phật, không bao giờ nói dối ai hết?

Độc Cô Ngọc nhìn vị kỳ nhân mặt lộ vẻ hối lỗi và nói tiếp :

- Tiểu bối vô ý xúc phạm như vậy, xin thiên sư lượng thứ cho. Dám hỏi..

- Có phải thí chủ muốn biết Long Phan lệnh chủ là người như thế nào đấy không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Xin thiên sư chỉ điểm cho?

Đại Trí thiên sư lắc đầu đáp :

- Tuy bản tăng có lòng muốn nói cho thí chủ hay, nhưng lại không dám trái ý trời. Bản tăng chỉ có thể nói cho thí chủ biết, ngay cả Long Phan lệnh chủ thật cũng không phải là kẻ thù huyết hải của thí chủ đâu.

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi tiếp :

- Sao thiên sư lại biết Long Phan lệnh chủ không phải là kẻ thù của tiểu bối?

Hiển nhiên chàng đã có vẻ không vui, nhưng đối với vị kỳ nhân khét tiếng trong vũ nội này chàng không tiện nổi khùng đấy thôi.

Đại Trí thiên sư đã hiểu, liền tủm tỉm cười và hỏi tiếp :

- Thí chủ hãy khoan hỏi bản tăng vấn đề ấy vội, bản tăng hãy thỉnh giáo vấn đề này trước. Thí chủ có biết Long Phan lệnh chủ là người như thế nào không?

Độc Cô Ngọc lại xéch ngược đôi lông mày kiếm lên đáp :

- Long Phan lệnh chủ là người rất hung tàn, độc ác nham hiểm xảo trá, ai ai cũng biết hết, thiên sư hà tất còn phải hỏi như vậy?

- Bản tăng hỏi như thế tất phải có ý nghĩa.

Đại Trí thiên sư ngừng giây lát lại mỉm cười nói tiếp :

- Thí chủ tưởng lời nói của mình câu nào cũng đúng, nhưng sự thực lại sai lầm hết.

Long Phan lệnh chủ là người hiệp cốt nhân tâm, lòng lại rất từ bi, chứ có khi nào lại là kẻ hung ác như thế. Bằng không tại sao lại được nổi tiếng cùng với Tuyệt Y Huyết Thần. Những năm gần đây tính nết tuy hơi thay đổi, nhưng là người coi kẻ ác như kẻ thù, chỉ phải hơi cứng rắn một chút thôi, nhưng không khi nào lại nham hiểm, độc ác, gian xảo như thí chủ vừa nói.

Xem như vậy lão hòa thượng biết rõ chuyện của Long Phan lệnh chủ. Bằng không sao lại thao thao bất tuyệt như thế?

Độc Cô Ngọc cười khẩy thẳm và đưa mắt nhìn Đại Trí thiên sư lạnh lùng nói tiếp :

- Giả từ thiện muốn một tay che lấp tai mắt của thiên hạ đó mới chính là chỗ giáo hoạt âm độc của Long Phan lệnh chủ.

Đại Trí thiên sư trợn ngược đôi lông mày lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi nói tiếp :

- Một ý nghĩ sai lầm trăm sự hành vi đều sai lầm nốt, bản tăng lấy làm tiếc cho thí chủ. Thí chủ phải biết bản tăng quen biết Long Phan lệnh chủ đã mấy chục năm nay chưa hề nghe thấy nói bà ta giết chết một người nào, dù là kẻ thập ác không thể nào tha thứ được, cũng chỉ phé hết võ công người đó rồi buông tha thôi. Thí chủ ban cho bà ta cái tên hung tàn, hiểm sát, giáo hoạt, âm độc như vậy quả thực là tàn nhẫn quá.

Độc Cô Ngọc thấy ông ta nói như vậy trong lòng rất thắc mắc và nghĩ bụng :

“Đại Trí thiên sư là cao tăng của cửa Phật, còn là kỳ nhân của đương thời, tất nhiên không khi nào lại nói dối được? Như vậy, chả lẽ bốn vị thúc thúc mạo hiểm đi dò xét luôn ba năm là giả dối hay sao?”

Trầm ngâm giây lát, chàng mới khàng khái đáp :

- Thiên sư là cao tăng của cửa Phật, một vị kỳ nhân của vũ trụ. Lời nói của tiền bối tiểu bối đâu dám không tin. Nhưng cổ nhân đã nói: thánh hiền cũng có lúc lầm lỗi, dù Long Phan lệnh chủ là người hiệp nghĩa suốt đời, nhưng chưa chắc bà ta đã không làm lầm một việc gì hoặc lỡ tay giết chết một người. Có lẽ mối huyết hải thâm cừ của tiểu bối lại vừa đúng vào trong trường hợp không may mắn mà bà ta đã ngẫu nhiên lỡ tay cũng nên? Một trăm việc thiện mà chỉ có một việc lầm lỡ thôi đối với bà ta chỉ là một cái lầm trong cái thiện, nhưng về phần tiểu bối thì lại là mối huyết hải thâm cừ, không thể nào đối trời chung với bà ta được. Bà con cha mẹ bị giết hại thì thế nào cũng phải trả thù cho kỳ được mới thôi. Thánh cũng dạy như vậy, sao thiên sư lại nhân tâm khiến trách tiểu bối như thế?

Đại Trí thiên sư nghe nói cũng phải gạt đầu và suýt tí nữa thì không sao trả lời được. Nhưng ông ta vẫn mỉm cười nhanh nhẩu nói tiếp :

- Lời lẽ của thí chủ vừa trác tuyệt vừa sắc bén, nhưng nếu lời nói của thí chủ mà thuộc chính lý thì bản tăng đâu dám trách cứ. Nhưng sự thực vì không muốn thí chủ lầm lỡ thêm lần nữa đây thôi nên bản tăng mới lại phải nói cho thí chủ hay biết lần nữa. Quả thật Long Phan lệnh chủ không phải là kẻ thù của thí chủ đâu.

Độc Cô Ngọc vừa trở mặt lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng nhưng lại dịu nét mặt và hỏi tiếp :

- Sao thiên sư lại biết rõ Long Phan lệnh chủ không phải là huyết hải thâm cừ của tiểu bối như vậy?
- Đó là căn cứ vào sự mất thấy tai nghe mấy chục năm của bản tăng.

Độc Cô Ngọc tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Thế thiên sư có tin Tuyệt Y Huyết Thần Liễu lão tiền bối cũng là dị nhân của đương thời không?

Đại Trí thiên sư nghiêm nghị đáp :

- Bản tăng tin tưởng lắm.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa nói tiếp :

- Chắc thiên sư thế nào cũng biết năm xưa Liễu tiền bối đã giết lầm cả gia đình của Thiên Phi Ma chứ?

Đại Trí thiên sư ngăn người ra, bỗng biến sắc mặt buộc miệng trầm giọng đáp :

- Sao thí chủ lại chấp mê như thế? Nhưng thí chủ có biết Long Phan lệnh chủ là người thế nào của thí chủ không?

Nói tới đó, lão hòa thượng bỗng rùng mình đến thót một cái, vội niệm Phật hiệu và nói tiếp :

- A di đà Phật! Suýt tí nữa thì bản tăng đã tiết lộ thiên cơ, tuy vô tâm nhưng dù sao vẫn trái với thiên đạo. Xin thí chủ đừng có ép bản tăng như thế nữa.

Độc Cô Ngọc định nói tiếp thì lão hòa thượng đã tròn mắt quát lớn :

- Tai kiếp đã tới nơi, sóng gió đã nổi lên, chả lẽ thí chủ còn chưa biết tình ngộ hay sao?

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, đầu óc bỗng sáng suốt nên chàng làm thinh không dám nói tiếp.

Đại Trí thiên sư chấp tay lên ngực nghiêm nghị nói tiếp :

- Gây hận ở núi Võ Đang, đó chỉ là tai kiếp mới nổi lên thôi. Nếu thí chủ còn không giác ngộ thì bao nhiêu sự uất hận sẽ tiếp tục tới ngay. Đến lúc ấy vô lâm ngộ tai biến, máu tanh sẽ lan tràn khắp nơi. Lúc bấy giờ thí chủ mới tỉnh ngộ thì bản tăng e đã muộn rồi. Bản tăng thể theo lòng từ bi của Đức Phật chỉ xin thí chủ nên phân biệt rõ thị phi, quan sát kỹ lưỡng trắng đen, đừng có sa vào trong âm mưu, đừng có bị ma chướng ám ảnh thì chúng sinh rất hân hạnh, vô lâm cũng được hân hạnh lây. Bằng không thì thí chủ sẽ hối bất cập.

Độc Cô Ngọc nghe nói tới đó, linh quang ở trên óc cứ chớp nháy hoài, linh đài đã sáng sủa dần, nhưng tấn thảm kịch ở trên núi Thanh Thành, chỗ cạnh vực thăm sâu nghìn trượng lại hiện lên trên đầu óc của chàng. Lửa phản nộ bốc lên rất nhanh, khiến máu trong người sôi lên sùng sục, nên chàng nghiêng răng mỉm môi cung kính đáp :

- Lão thiên sư có lòng từ bi nhắc nhở đôi ba phen như vậy tiểu bối rất kính phục và cũng rất cảm ơn. Nhưng tiểu bối hồi còn nhỏ đã gặp tai biến, không được cha mẹ nuôi nấng dạy bảo, mối huyết hải thâm cừ của cả gia đình như vậy sao lại không mong trả cho kỳ được mới thôi. Long Phan lệnh chủ đêm khuya đến giết cả nhà tiểu bối, hành vi hung ác của y thị rất rõ ràng, dù lúc ấy tiểu bối hãy còn nhỏ chưa đích mắt trông thấy nhưng còn y thì giết người phóng hỏa ở núi Thái Mụ với Ma Tiêu Phong và hạ độc thủ giết chết thầy trò Bách Hiểu lão nhân đang đau ốm thì tiểu bối đã đích mắt trông thấy...

Đại Trí thiên sư vội đỡ lời hỏi :

- Dám hỏi thí chủ, người hành hung đó là đàn ông hay là đàn bà?

Độc Cô Ngọc cương quyết đáp :

- Tiểu bối không dám đặt điều, người hành hung đó quả là đàn ông thực. Nhưng lúc đó cũng có đàn bà ẩn núp ở một bên. Hiển nhiên y thị không sao tránh khỏi hiềm nghi là đã xúi bẩy người kia.

Thiền sư lại hỏi tiếp :

- Thí chủ có muốn biết người đàn bà đó là ai không?

- Tiểu bối nhận thấy ngoài Long Phan lệnh chủ ra không có ai vào đó nữa.

Thiền sư lắc đầu nói tiếp :

- Thí chủ đoán lầm rồi, đó là hai nữ tỳ thủ hạ của Long Phan lệnh chủ cả.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra nhưng lại nhanh nhẩu nói tiếp :

- Cá mè một lứa cả, tiểu bối thiết nghĩ không có cái gì là lạnh lùng đâu.

Đại Trí thiền sư chưa kịp nói tiếp thì Độc Cô Ngọc đã vội hỏi :

- Thiền sư bảo Long Phan lệnh chủ ấy là già hiệu, vậy chẳng hay người ấy là ai?

Thiền sư ngăn người ra giấy lát, mặt lộ vẻ khó nói, một lát sau mới cương quyết đáp :

- Người đi tu không dám nói dối, nàng ta chính là đồ đệ duy nhất của Long Phan lệnh chủ đấy.

Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên kêu ồ một tiếng vội hỏi :

- Tiểu bối lại tưởng nàng với Long Phan lệnh chủ không có liên quan gì với nhau, không ngờ lại có dây dưa cội rễ rất thân mật...

Nói tới đó chàng cười khẩy một tiếng mới nói tiếp :

- Nói giáo cho giặc như thế tiểu bối thiết tưởng hai người cũng như một thôi. Nếu đánh được trê thì thể nào cũng kiếm được già.

Đại Trí thiền sư lại biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái thôi, dịu nét mặt ngay và hỏi tiếp :

- Thí chủ thị cái gì mà lại nói như thế?

Độc Cô Ngọc rất khích động đáp :

- Tiểu bối chỉ cần tài ba của mình cũng dư sức đối phó họ rồi.

- Chỉ e thí chủ không làm được như ý muốn thôi!

- Nghe thiền sư nói có phải muốn tiểu bối...

không đợi chờ Độc Cô Ngọc nói dứt lời thiền sư đã lắc đầu đỡ lời :

- Thí chủ chớ có hiểu lầm, bản tăng hóa giải còn chưa kịp, thì đâu dám gọi hào khí của thí chủ lại đi so tài cao thấp với Long Phan lệnh chủ. Ý của bản tăng chỉ muốn khuyên giải thí chủ không nên thị tài ba sở trường của mình mà ra tay giết người bừa bãi. Thí chủ nên biết môn Huyết Ấn thần chương của thí chủ không phải là một môn võ học vô địch, ít ai khắc chế nổi.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Thiền sư là người biết rộng như vậy tiểu bối không dám cãi.

Nghe giọng nói của chàng ta, lão hòa thượng biết chàng nọ chưa phục nên vừa cười vừa đỡ lời :

- Nếu thí chủ không tin cứ việc gỡ hết thần oai ra thử thách xem.

Độc Cô Ngọc nghe nói liền nghĩ bụng :

“Huyết Ấn thần chương của sư môn khét tiếng cổ kim, thần lực cái thế, xưa nay vẫn vô địch. Ấn sư vẫn thường căn dặn không nên đem nó ra sử dụng luôn luôn. Lão hòa thượng này tuy được người ta gọi là kỳ nhân trong vũ nội nhưng là vì thấy ông ta phật pháp vô biên, đạo cơ thâm hậu, trí tuệ siêu tuyệt mà nên chứ chưa hề nói võ học của ông ta nói cái gì đặc biệt hơn người, dù có đặc biệt đi chăng nữa, chưa chắc đã chống đỡ nổi một cái đánh của

Huyết Ân thần chưởng với mười thành công lực của ta. Ông ta là tiền bối kỳ nhân và việc này liên can đến tính mạng chứ có phải là chuyện chơi đùa đâu...”

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng vẫn nhanh nhẩu trả lời rằng :

- Thiên sư là tiền bối kỳ nhân khi nào tiểu bối dám xúc phạm tới.

- Không sao.

Đại Trí thiên sư trả lời một cách rất thân nhiên, vừa lắc đầu vừa nói tiếp :

- Thí chủ cứ yên tâm, tuy bản tăng không đánh được người nhưng cái trò chịu đòn xưa nay ít người so sánh bằng. Bản tăng tự tin có thể chống đỡ được Huyết Ân thần chưởng mà đã giờ toàn lực ra tấn công của thí chủ. Chưa biết chừng thể công của thí chủ không dám đụng chạm nổi góc áo của bản tăng cũng nên.

Độc Cô Ngọc là người rất kiêu ngạo khi nào lại chịu đựng nổi lời khiêu khích ấy nên chàng vừa nghe xong đã trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, mỉm cười đáp :

- Tiểu bối xin tuân lệnh. Nếu vậy tiểu bối đành phải xúc phạm.

Đại Trí thiên sư chấp tay lên ngực, mỉm cười không nói năng gì nữa.

Độc Cô Ngọc vẻ mặt rất nghiêm nghị, từ từ giơ tay phải lên và nói tiếp :

- Xin thiên sư chuẩn bị, tiểu bối ra chưởng đây.

Đại Trí thiên sư mỉm cười đáp :

- Thí chủ cứ việc giờ hết thần oai ra, cần phải giờ toàn lực ra mà tấn công nhé?

Ông ta vừa nói dứt lời thì Độc Cô Ngọc đã nhẹ nhàng tấn công luôn một chưởng.

Đại Trí thiên sư bảo chàng giờ toàn lực ra tấn công, nhưng chàng vẫn không dám, chỉ sử dụng tới bảy thành thôi. Tuy vậy, chàng đã yên trí, dù thiên sư không bị thương thể này cũng bị đẩy lui và ít nhất trong người rạo rức chứ không sai?

Ngờ đâu chưởng của chàng tấn công ra một cái đã cảm thấy tâm thần chấn động rất mạnh nên chàng kinh hãi vô cùng, trố mắt lên đứng ngẩn người ra, trong lòng kinh hãi và không nói được nửa lời.

Thì ra, thần công của sư môn mà chàng vẫn yên trí là vô địch mà bây giờ mình vừa giờ ra quả nhiên không làm nổi cho tà áo của Đại Trí thiên sư bay lên tí nào, và lại chàng còn thấy chưởng lực của mình như là một nắm muối ném xuống bể tiêu tán hết. Huyết Ân chưởng lực đến như thế mà bỗng biến mất vô hình vô tích.

Đại Trí thiên sư từ từ buông song chưởng xuống rồi hỏi :

- Thí chủ, cái trò chịu đòn của lão tăng này ra sao? Thí chủ có cần phải thử thách thêm không?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát mới trả lời :

- Tiểu bối không biết thiên sư đã tu luyện đến mức kim cương bất hoại chi thân.

Xin thứ lỗi tiểu bối ngông cuồng vô lễ.

Đại Trí thiên sư mỉm cười đáp :

- Thí chủ lầm rồi, cái gì là kim cương bất hoại chi thân, sở dĩ bản đạo chịu được một chưởng của thí chủ là chỉ nhờ một tấm lòng Phật, một chút chính khí mà thôi.

Thí chủ là người rất thông minh tất nhiên phải hiểu biết được lời nói của bản tăng chứ?

Độc Cô Ngọc không nói năng gì, chỉ cúi đầu vái chào rồi quay người đi luôn.

Hình như Đại Trí thiên sư cũng đoán biết Độc Cô Ngọc thể nào cũng bỏ đi nên không ngạc nhiên chút nào, chỉ nhìn theo Độc Cô Ngọc đi thôi chứ không nói năng gì cả...

Đang lúc ấy thì ở trong khu rừng thông sau lưng thiên sư có một thiếu nữ áo trắng đẹp như tiên nữ nhẹ nhàng bước ra, vừa đi tới nơi nàng ta đã cung kính vái chào đại sư và nói :

- Tiền bối Phật pháp vô biên, tiểu bối xin kính mừng.

Đại Trí thiền sư vội đứng ra một bên thùng thảng hỏi :

- Lệnh chủ thử nghĩ xem liệu thí chủ ấy có tình ngộ không?

Thiếu nữ áo trắng nghe nói giật mình đến thót một cái, vẻ mặt đang tươi tỉnh vội rầu rĩ ngay.

Vội vẻ mặt nghiêm nghị Đại Trí thiền sư thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Vừa rồi sở dĩ thí chủ ấy đột nhiên bỏ đi là có lẽ e dè chứ không phải là giật mình hãi sợ hay tình ngộ gì đâu. Nên theo sự ước đoán của bản tăng thì thí chủ ấy không những không dụ hấn tính nết, trái lại còn nóng nảy và kiêu ngạo hơn trước là khác...

Thiếu nữ áo trắng trợn ngược đôi lông mày liễu lên, định lên tiếng nói...

- A di đà Phật!

Thiền sư bỗng niệm một câu Phật hiệu như vậy và nghiêm nghị nói tiếp :

- Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Lệnh chủ chớ nên nổi giận, xin Lệnh chủ vì chúng sinh của thiên hạ và vì vô lâm của vũ nội. Bản tăng dám xin Lệnh chủ hết sức chịu nhịn cho.

Thiếu nữ áo trắng nghe nói rất cảm động, lại vái thiền sư và đỡ lời :

- Đa tạ tiền bối! Xin tiền bối chỉ điểm cho chính sách sau này phải thi hành như thế nào?

Đại Trí thiền sư trầm ngâm giây lát mới đáp :

Bây giờ chỉ có một cách là bản tăng phải không quản ngại ngàn dặm xa xôi, đi Bát Quy cốc ở trên núi Phạm Tĩnh một phen mới được. Vì bây giờ chỉ có Liễu lão thí chủ mới khiến y cúi đầu nghe lời thôi. Nhưng Liễu lão thí chủ quanh năm vân du bên ngoài, phen này bản tăng đến đó không biết có được gặp hay không... Hà hà, đành phải tận nhân sự mà nghe thiên mệnh vậy chứ còn biết làm sao được nữa.

Thiếu nữ áo trắng lại càng cau mày thêm, từ từ cúi đầu xuống.

Đại Trí thiền sư thấy thế không nhẫn tâm, thở dài một tiếng nói tiếp :

- Lệnh chủ không nên rầu rĩ như thế, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, quý hồ ta cứ kiên nhẫn đi tới cùng thì chắc thế nào cũng cứu nổi tai kiếp này. Còn Tư Đồ động chủ đang cần phải có người trông nom, Lệnh chủ thế nào cũng phải vất vả một phen nữa mới được. Bản tăng xin cáo từ đây, sớm thì năm bảy ngày, muộn thì nửa tháng, thế nào bản tăng cũng về tới nơi.

Nói xong đại sư chấp tay vái chào và quay người đi luôn.

Thiếu nữ áo trắng đứng nhìn theo thiền sư hồi lâu rồi bỗng thở dài một tiếng rất náo nùng rồi từ từ đi vào phía bìa rừng mắt dưng.

* * * * *

Thiên Trụ Phong là một trong hai mươi bảy ngọn trong núi Võ Đang. Trên một ngọn núi ở cách Thiên Trụ Phong chừng mười mấy dặm có một khu rừng già, xưa nay rất ít người lai vãng, nhưng ở giữa rừng, chỗ gần đỉnh núi lại có một bãi đất bằng phẳng. Cách đó có một thác nước cao năm trượng, cạnh thác nước lại có một vực thẳm sâu nghìn trượng.

Vách núi ở nơi đó mọc đầy rêu và mây, nơi đó quả thực là một cảnh đẹp thiên nhiên, không ngờ trên mặt đất bình thản lúc đó lại có ba nhân vật võ lâm, hai già một trẻ, đang đứng đối diện nhau.

Hai người già đó đều mặc áo xám trông tinh thần còn rất tráng kiện, còn người kia là một văn sĩ trông rất tuấn tú.

Hai ông già nọ vẻ mặt hớn hở, còn thiếu niên kia thì rất tiêu tụy, quần áo tả tơi, đầu tóc bù rối.

Ba người đứng đối diện hồi lâu chẳng nói chẳng rằng, một lát sau văn sĩ mới thở dài một tiếng u oán nói :

- Lỡ bước gây nên mối hận ngàn thu. Tuy tại hạ vô tâm nhưng đã tạo nên sự cố lầm lỡ ấy, dù bây giờ có lấy nước của ba con sông cũng không sao rửa sạch được việc làm si nhục ấy. Dù Nữ Oa có tái sinh cũng không sao vã nỗi sự lầm lỡ ngày hôm nay. Vì Hiếu Lam này đã làm lỡ cuộc đời của người ta, thực không bằng cảm thú, thế nào cũng phải chết để tạ tội mới được. Hai vị hà tất cứ ngăn cản mà chỉ?

Ông già áo xám đứng bên trái liền đáp :

- Sao Trang chủ lại nói như thế? Tư Đồ Sương thị tài sắc hơn người, không coi ai vào đâu, mấy lần cự tuyệt Trang chủ, thực là khả ố vô cùng. Bây giờ ván đã đóng thuyền rồi, chắc con nhỏ ấy không dám...

văn sĩ trợn tròn đôi mắt nghiêm nghị lên đỡ lời :

- Tần lão không nên nói như thế, hai vị đã ở với Hiểu Lam này mười mấy năm, chả lẽ lại không biết tính nết của tôi hay sao? Chừ tình không thể nào miễn cưỡng được, dù có chết ngay tại chỗ Vi Hiểu Lam này cũng không bao giờ uy hiếp người bằng cách vô sĩ như thế?

Ông già áo xám bên trái nghe thấy thế mặt đỏ bừng, rất ngượng nghịu, cúi đầu xuống không dám nói thêm nữa.

Ông già áo xám đứng bên phải gượng cười và xen lời nói :

- Trang chủ không nên phiền trách như thế? Người ta đang lúc mê man làm sao có thể tự chủ được. Việc này chắc Tư Đồ Sương cô nương thể nào cũng biết và không oán hận Trang chủ đâu.

Văn sĩ áo trắng đang lắc đầu thở dài bỗng biến sắc mặt nhìn thẳng vào mặt ông già áo xám bên phải hỏi :

- Sao Bạch lão lại biết rõ lúc đó tôi đang thần trí mê man?

Ông già áo xám mới biết mình lỡ lời, giật mình đánh thót một cái ngáp ngừng hồi lâu không sao trả lời được.

Văn sĩ áo trắng thấy thế khả nghi, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên định hỏi tiếp thì ông già áo xám bên trái cười gằn một tiếng đỡ lời :

- Việc bí mật đến đâu rồi cũng phải lộ liễu, việc này không thể giấu diếm Trang chủ mãi được, Bạch lão nên nói cho Trang chủ biết để chúng ta khỏi áy náy trong lòng.

Ông già áo xám bên phải nghe nói gượng cười một tiếng, đưa mắt nhìn văn sĩ áo trắng một cái rồi nói :

- Mỗ cũng có cảm nghĩ như vậy để khỏi áy náy trong lòng hoài. Nhưng đây là lòng tốt của anh em lão, mong Trang chủ nên lượng thứ cho.

Văn sĩ áo trắng nghe nói run lẩy bẩy, nhìn ông già áo xám đứng bên phải và nói tiếp :

- Bạch lão hãy nói thử cho tôi nghe.

Giọng nói của chàng ta vừa run vừa khàn...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngàn dặm đi xin lỗi

Hình như ông già áo xám đứng bên phải không để ý đến thái độ của văn sĩ áo trắng hơi khác lạ, chỉ mỉm cười rất đắc chí, nói tiếp :

- Anh em thuộc hạ không những biết lúc ấy Trang chủ mê man và còn biết tại sao lúc ấy Trang chủ mê man nữa.

Văn sĩ áo trắng mặt càng lúc càng biến sắc thêm, kêu ồ một tiếng và hỏi tiếp :

- Bạch lão có biết tại sao không?

Ông già áo xám đứng bên phải vừa cười vừa hỏi lại :

- Trang chủ có nghe thấy ai nói đến Thiết Cốt Tiêu Hồn Giao Hoàn có tính chất âm tà như thế nào không?

Văn sĩ áo trắng nghe nói, giật mình đến thót một cái, mới vỡ lẽ vội hỏi tiếp :

- Chả lẽ trong khi tôi bị điểm huyết đã có người cho tôi uống viên thuốc ấy hay sao?

- Chả cần phải uống.

Ông già áo xám trả lời như vậy và rất đắc chí vừa cười vừa nói tiếp :

- Chỉ cần ngửi một chút thì dù người đó là đại la kim tiên cũng không tránh khỏi tai kiếp phong lưu, Tư Đồ Sương không phải là người tam trinh cửu liệt thì làm sao mà tránh thoát được.

Văn sĩ nghe nói rùng mình đến thót một cái, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và hỏi tiếp :

- Chả lẽ lúc ấy hai vị cũng có mặt ở gần đó hay sao?

- Không những anh em thuộc hạ có mặt ở đó...

Ông già áo xám ấy với vẻ gian xảo nói tiếp :

- Chính viên thuốc ấy là của anh em thuộc hạ giúp Trang chủ hoàn thành việc vui mừng ấy đấy.

Văn sĩ áo trắng nghe nói mặt càng biến sắc thêm, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhưng chỉ thoáng cái lại dịu ngay nét mặt ngay, với một giọng run run chàng nói tiếp :

- Cảm ơn hai vị, hai vị đã theo tôi mười mấy năm và theo chỗ tôi biết thì bình sinh hai vị không gần nữ sắc. Tại sao hai vị lại có thứ thuốc dâm ác ấy?

Ông già áo xám đứng bên phải ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói :

- Thuộc hạ không dám giấu Trang chủ. Thuốc ấy là do một người bạn tặng cho.

Văn sĩ áo trắng hỏi tiếp :

- Đã hơn mười năm, hai vị không tiếp xúc với bên ngoài thì làm sao mà có bạn được như thế? Không hiểu người bạn đó là vị nào?

Ông già áo xám ấy đáp :

- Nói ra thì thực hổ thẹn! Chính anh em thuộc hạ cũng không biết tên họ của người ấy là gì nữa?

Văn sĩ nghe nói vừa ngẩn người ra thì ông già áo xám bên phải đã cười khi một tiếng và xen lời nói :

- Lão Nhị đừng có úp úp mở mở như thế nữa. Để mỗ ca nói hộ cho.

Nói tới đó, y quay mặt lại phía văn sĩ nói tiếp :

- Chuyện này xảy ra cách đây một tháng, anh em thuộc hạ theo Trang chủ đi hồ Động Đình. Trong khi đi, giữa đường thì có quen biết một người bạn, người này hình như biết cả tình hình của võ lâm, nên biết đến chuyện Trang chủ có lòng ái mộ Tư Đồ Sương mà không được đáp lại. Vì vậy khi chia tay, y có tặng cho anh em thuộc hạ này, dặn anh em thuộc hạ tùy cơ hành sự. Anh em thuộc hạ không dám nhận, người bạn ấy nói rằng : làm thuộc hạ của người thì thế nào cũng phải gánh vác sự lo âu cho chủ nhân mới phải, nói xong y đi luôn. Anh em thuộc hạ muốn hỏi tên họ nhưng đuổi theo cũng không kịp.

Văn sĩ nghe tới đó mỉm cười xen lời hỏi :

- Cho nên hai vị mới thừa dịp may ngàn năm một thuở ấy mà hạ độc thủ phải không?

- Trang chủ thông minh lắm, lỡ qua dịp may đó chỉ e...

- Cảm ơn.

Văn sĩ áo trắng lớn tiếng quát bảo, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, hai mắt đỏ ngầu, chỉ tay vào mặt hai ông già áo xám kia hậm hực nói tiếp :

- Vi Hiểu Lam này là kỳ nam từ cái thế, suốt đời anh hùng, tên tuổi đã gây được mười mấy năm trời, không ngờ đã bị hai tên thất phu vô sỉ như các ngươi làm tiêu tan hết. Hai người đã làm cho tôi mất hết tên tuổi, dồn tôi vào chỗ bất nghĩa, tôi còn để cho hai người sống làm chi nữa. Mau nộp mạng ngay.

Chàng vừa nói dứt đã phi thân tới, giờ song chưởng lên tấn công vào chỗ chí mạng của hai ông già kia luôn.

Hai ông già áo xám đang khoái chí thâm và muốn lập công, có ngờ đâu Trang chủ của mình lại đột nhiên ra tay như thế, và tất nhiên chúng cũng không ngờ Trang chủ cũng nổi giận và sát khí cũng đã bốc lên đùng đùng rồi, nhưng vừa rồi chưa ra tay ngay là vì chưa nghĩ ra được nguyên nhân. Vì thế hai ông già cả kinh thất sắc và không sao tránh né kịp, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “bộp, bộp”, hai ông già đã bị đánh trúng hai chưởng, người lão đảo, mặt nhợt nhạt như người chết đuối và lão đảo lui về phía sau.

Cả hai cùng phun ra hai vòi máu tươi, bắn cả vào đầu vào mặt của văn sĩ khiến áo trắng của chàng ta dính đầy máu tươi.

Hiển nhiên hai ông già đã bị văn sĩ nọ đánh cho bị nội thương rất nặng và hai người cũng không cam tâm thúc thủ chờ chết, một trong hai ông già ấy quát lớn :

- Lão Nhị, y đã hạ độc thủ thì chúng ta việc gì phải nể nang y làm chi nữa. Lên đi!

Nói xong y giờ chưởng lên, chưa kịp ra tay tấn công thì văn sĩ đã cất tiếng cười rất chất chứa, nhảy xổ tới quát bảo tiếp :

- Hai tên thất phu vô sỉ và táo gan này, các ngươi còn dám ra tay đánh lại ta ư?

Chàng vừa nói vừa dùng đôi tay áo nhằm Huyền Cơ yếu huyệt ở trước ngực của hai ông già tấn công tiếp.

Đôi tay áo của chàng nặng hơn nghìn cân, hai ông già kia đã bị thương nặng, lại sợ thần oai của chàng thì đâu còn dám chống đỡ nữa.

Cả hai ông già muốn tránh né cũng không kịp, chỉ nghe thấy kêu bùng, bùng hai tiếng, ngũ tạng lục phủ của hai người đã bị nát nhừ, và thân hình thì bị bắn ra ngoài xa, hai người chỉ kêu la được hai tiếng thảm khóc rồi rớt ngay xuống vực thăm thẳm trượng.

Văn sĩ áo trắng bỗng dung giật mình đến thót một cái rồi thâu tay lại, đi tới chỗ mép núi nhìn xuống vực thăm, một lát sau mặt lộ vẻ đau đớn, ai oán, từ từ cúi đầu đi xuống núi. Đột nhiên chàng lại ngừng mặt lên cất tiếng rú rất thê thảm và tung mình nhảy đi luôn.

Văn sĩ áo trắng vừa đi mất dạng thì trong bụi cây đã có tiếng thở dài vọng ra và một mỹ nữ áo trắng vừa xuất hiện đã đuổi theo văn sĩ áo trắng mà đi mất dạng nốt.

* * * * *

Mấy ngày hôm sau trong một căn nhà lá ở trên bờ sông Dịch La, Tư Đồ Sương vẫn mặc bộ quần áo trắng, sắc mặt nhợt nhạt chứ không còn đẹp như hoa nở như trước nữa, hai mắt cũng hầu như thất thần, đang ngẩn người ra ngồi ở giữa nhà.

Đột nhiên mảnh trúc rung động, Tiểu Ngọc mặc áo đỏ, tay cầm khay thức ăn từ từ bước vào, đặt khay thức ăn đó lên trên bàn, đưa mắt nhìn Tư Đồ Sương khẽ bảo :

- Mời nhị cô nương soi com.

Tư Đồ Sương làm như không nghe thấy gì, vẫn cứ ngồi chờ người ra như vậy và cũng không hề cử động chút nào.

Tiểu Ngọc lộ vẻ rất thương tiếc, nhìn nàng khẽ nói tiếp :

- Nhị cô nương xin thứ lỗi tiểu nữ táo gan, cô nương cần phải giữ gìn sức khỏe, mấy ngày hôm nay không ăn uống một tí gì thì dù là kim cương cũng chịu đựng không nổi chứ huống hồ gì là người thường. Nhị cô nương không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ đến Đồ...

Nàng vừa nói tới chữ Đồ thì Tư Đồ Sương vẫn làm lý như trước nhưng đã lên tiếng hỏi :

- Đại cô nương đã về chưa?

Tiểu Ngọc nhất thời lỡ lời khiến Tư Đồ Sương phải đau lòng khiến nàng ta cũng phải ăn năn nên đổi giọng đáp :

- Thưa cô, đại cô nương chưa về tới nhưng theo tiểu ty nhận xét thì muộn lắm cũng chỉ nay mai là đại cô nương về tới.

Tư Đồ Sương mấp má đôi môi hai cái nhưng lại không nói năng gì.

Tiểu Ngọc nhìn khay com đang định nói tiếp thì bỗng nghe thấy có tiếng chân người đi tới. Song Thành mặt lạnh lùng vén màn bước vào, đưa mắt nhìn Tư Đồ Sương hỏi do dự rồi mới nói :

- Nhị cô nương, Vi Hiểu Lam xin vào yết kiến đây.

Tư Đồ Sương nghe nói mặt liền biến sắc, vội đứng dậy lạnh lùng hỏi :

- Hiện giờ Vi Hiểu Lam ở đâu?

Song Thành đáp :

- Hiện đang ở ngoài cửa chờ đợi.

Tiểu Ngọc bỗng cười khẩy một tiếng, quay người đi ra luôn.

- Trở lại.

Song Thành vội kéo Tiểu Ngọc lại và nghiêm nét mặt nói tiếp :

- Vừa rồi tôi đã tát y một cái, y không trả đũa. Nếu Tiểu Ngọc ra tay quá nặng thì đại cô nương về chúng ta biết nói năng ra làm sao?

Tiểu Ngọc lẳng lặng không nói năng gì nhưng mặt vẫn tức giận khôn tả.

Tư Đồ Sương thấy thế mới dịu nét mặt lại khẽ bảo :

- Gọi y vào đây.

Song Thành vâng lời đi ngay, trước khi đi còn đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Ngọc. Là người rất thông minh, Tiểu Ngọc đã hiểu ý vợ đi theo ra ngay.

Hai nàng vừa đi khỏi, Tư Đồ Sương bỗng lộ vẻ hồ thẹn như tức giận như ai oán.

Bỗng có hai hàng lệ nhỏ ròng xuống hai bên má, Tư Đồ Sương vội dùng tay áo lau chùi, vẻ mặt lại thờ thẩn như trước và nhẹ nhàng đi lại, không khác gì một oan hồn vậy.

Vì Hiểu Lam cũng mặc cái áo dính đầy máu từ từ bước vào, trông thấy Tư Đồ Sương giật mình đến thót một cái, vội ngừng chân lại, mòm mấp mấy mấy lần mà không sao nói lên tiếng được.

Tư Đồ Sương bỗng tròn tròn đôi mắt lên liếc nhìn chàng ta một cái rồi lạnh lùng hỏi :

- Người còn mặt mũi nào đến gặp Tư Đồ Sương này nữa!

Hiểu Lam bẽn lèn cúi đầu xuống, nhưng lại ngừng đầu lên lạnh lùng đáp :

- Vì Hiểu Lam tôi đến đây thỉnh tội đấy!

Tư Đồ Sương càng lộ vẻ uất hận thêm và hỏi tiếp :

- Người còn lời lẽ gì muốn nói nữa?

Hiểu Lam vẫn chờ người ra đáp :

- Đã gây nên sự lầm lỗi ấy rồi, Hiểu Lam tôi chỉ biết là mình rất có tội thôi, chứ không biết nói năng ra sao nữa?

Tư Đồ Sương đưa mắt nhìn lại Hiểu Lam, tròn ngược đôi lông mày liễu lên và giờ tay định đánh luôn.

Hiểu Lam gượng cười một tiếng, nhắm nghiền hai mắt lại, chàng liền nghe thấy Tư Đồ Sương lạnh lùng hỏi :

- Có phải người không cam tâm và cảm thấy có chết như thế này là rất oan ức lắm không?

Hiểu Lam tròn mắt lên đáp :

- Tự tôi gây nên lầm lỗi, một mình mang tội vào thân, dù có bị chết trăm lần cũng chưa chuộc được một phần lỗi, như vậy tôi đâu dám nói oan ức và không cam tâm chứ? Nhưng tôi chỉ muốn nói cho cô nương hay một câu này, Vì Hiểu Lam này không phải là con người vô liêm sỉ và như cầm thú như thế đâu.

Tư Đồ Sương bỗng biến sắc mặt, hỏi lại :

- Người tưởng mình làm như thế là rất phải hay sao?

Vì Hiểu Lam đáp :

- Tôi chỉ muốn nói một câu để cho tôi biết thôi, chứ tôi không muốn nói nhiều, và chỉ mong chóng chết...

Tư Đồ Sương bỗng cất tiếng cười rất rùng rợn và nói tiếp :

- Đáng lẽ bản Động chủ định giết chết người ngay tại chỗ nhưng bây giờ lại thay đổi ý kiến. Vì giết người chỉ làm bẩn hai tay của ta thôi. Tuy ta có xé xác người ra làm muôn mảnh vẫn chưa nguôi được cơn giận của ta. Ta muốn người sống ở trên đời này, không hề bị thương máy may. Người là người rất thông minh, có hiểu dụng ý của ta không?

Hiểu Lam nghe nói, người bỗng run lấy bầy, với giọng khàn khàn đáp :

- Tôi hiểu lắm! Tôi bị lương tâm cắn rứt đã đủ lắm rồi, nên chỉ muốn yêu cầu được cô nương giải thoát...

- Cảm ơn.

Tư Đồ Sương đột nhiên quát bảo như vậy, với giọng phần uất nàng la lớn :

- Người muốn yêu cầu được giải thoát ư? Thế còn sự thanh bạch của Tư Đồ Sương này bị vậy nhơ thì sao?

Vì Hiểu Lam thấy nàng ta hỏi như vậy, mặt lại biến sắc, vội cúi đầu xuống, không nói năng gì hết. Nhưng đột nhiên chàng cất tiếng cười rất chua chát rồi nhẹ nhàng giờ tay phải lên đánh mạnh vào đầu mình.

Tư Đồ Sương cười khẩy một tiếng, giờ tay lên điểm ngay vào cổ tay của Hiểu Lam.

Vi Hiểu Lam hơi đưa tay chéo sang bên để tránh chỉ phong của nàng ta và bàn tay vẫn nhẹ nhàng đập mạnh xuống tiếp. Tuy vậy cái đập này của chàng ta đã chậm hơn trước nhiều.

Một cái bóng hồng ở bên ngoài nhảy vào. Chỉ nghe thấy Hiểu Lam kêu hự một tiếng, loạng choạng lui về phía sau mấy bước, cánh tay phải cũng uể oải buông xuôi xuống.

Tiểu Ngọc vừa phi thân vào ngăn cản, không cho Hiểu Lam tự tử và còn tát chàng một cái kêu đến đóp một tiếng. Hiểu Lam không tránh né gì cả, cứ để yên cho Tiểu Ngọc tát. Bộ mặt rất tiêu tụy của chàng đã thấy hiện ra dấu vết của năm ngón tay.

Chàng đưa mắt nhìn Tiểu Ngọc, đôi môi nấp má một hồi mà không sao nói lên tiếng được.

Tiểu Ngọc còn muốn nhân lúc chàng ta ra tay đánh lại để thừa cơ tát thêm mấy cái nữa cho bỏ ghét. Ngờ đâu Hiểu Lam, một vị anh hùng cái thế như vậy mà lại đứng như lờ của Song Thành vừa nói, không những không trả đũa, không tránh né và cũng không có vẻ gì là do dự cả. Vì thế nàng không còn thấy hứng thú gì mà tát thêm nữa, nàng chỉ cười khẩy một tiếng rồi đứng sang một bên thôi.

Tư Đồ Sương mặt vẫn lơ đãng, lạnh lùng nói tiếp :

- Bây giờ người đã biết ở trước mặt bổn cô nương, muốn chết cũng không phải là chuyện dễ. Bổn cô nương sẽ để cho người ném mìn muốn chết không được, muốn sống rất đau khổ và đừng có cho ta là tàn khốc. Người nên biết ta đối xử với người như thế là đã may lắm rồi.

Hiểu Lam cũng đỡ người ra như trước mà đáp :

- Vì Hiểu Lam biết mình mang tội rất nặng. Nhưng việc này cô nương không thể trách một mình Hiểu Lam..

- Cảm ơn.

Tư Đồ Sương lại hét lớn một tiếng, người run lấy bầy nói tiếp :

- Người vô liêm sỉ không bằng cảm thú như vậy ta không trách người, chả lẽ ta lại trách ta hay sao?

Hiểu Lam cười khẩy đáp :

- Hiểu Lam tôi đang có ý đó thật!

- Vì Hiểu Lam! Bây giờ người vẫn còn dám..

Tư Đồ Sương tức giận không sao nói lên tiếng được, nên chỉ nói được nửa câu như thế mà thôi.

Tiểu Ngọc trợn đôi mày liễu lên, giờ tay định tát Hiểu Lam thì Tư Đồ Sương đã nén lửa giận xuống mà nói tiếp :

- Vì Hiểu Lam định chọc tức ta để cho ta ra tay phải không, nhưng tiếc thay ta không mắc hóm người đâu?

- Việc gì Hiểu Lam tôi phải chọc tức cô nương như thế, tôi muốn chết thì hỏi có ai ngăn cản tôi không?

Tư Đồ Sương lạnh lùng hỏi tiếp :

- Vì Hiểu Lam! Mi đừng có giờ mưu kế ấu trĩ ấy ra trước mặt Tư Đồ Sương này, ta nhìn nhận một người muốn chết không ai có thể ngăn cản được, đồng thời có rất nhiều cách chết. Nhưng đối với người thì khác hẳn, người tưởng chỉ có chết ở trong tay Tư Đồ Sương thì mới có thể giải thoát, nhưng ta muốn để cho người ném mìn đau khổ còn hơn là chết nữa, vì thế người mới dùng lời lẽ khích bác để ta ra tay phải không?

Vi Hiểu Lam biến sắc mặt lạnh lùng đáp :

- Cô nương không nên tự phụ thông minh như thế. Sự thực nó như vậy, nếu cô nương không giải yếu huyết của tôi thì Vi Hiểu Lam này đâu đến nỗi bị sa vào chỗ vạn kiếp không sao mở mày mở mặt được...

Với giọng ghen ngào, Tiểu Ngọc đỡ lời :

- Cô nương không nên để cho y...

Tư Đồ Sương xua tay ngắt lời và nói :

- Ta đã có cách rồi, Tiểu Ngọc hãy điểm yếu huyệt cầm của y trước.

Hiểu Lam nghe thấy nàng ta nói như thế mặt vừa biến sắc thì Tiểu Ngọc đã nhanh tay điểm vào huyệt cầm của chàng.

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Bây giờ thực là người có mồm cũng không nói năng gì được và còn có mưu kế gì giờ ra nữa không?

Hiếu Lam bỗng run lấy bầy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng quái dị và nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Sương không chớp.

Tư Đồ Sương đã tức hện chàng khôn tả, chỉ muốn xé xác chàng ra làm muôn mảnh nên dù thấy chàng nhìn như thế mà cũng không hãi sợ chút nào, chỉ im lặng không nói năng gì thôi.

Nhất thời trong căn nhà lá đó im lặng như cỏi tha ma.

Hiếu Lam vẫn đứng yên không cử động nhưng đôi môi mấp máy và đã có một vài giọt máu tươi rỉ ra, tiếp theo đó đôi mắt sáng ngời cũng lu mờ dần, người run lá bầy thêm và lao đảo muốn té.

Tư Đồ Sương cười khẩy nói tiếp :

- Người bây giờ cũng cảm thấy chịu không nổi nữa à?

Đột nhiên có một cái bóng người màu trắng phi vào dùng chỉ phong phi điểm vào Phụng Nhỡn huyết của Hiếu Lam.

Bóng trắng đó là Đồng Phi Quỳnh đã nhanh tay điểm vào 12 huyết của Hiếu Lam và nàng bảo Tiểu Ngọc rằng :

- Tiểu Ngọc, khiêng Vi trang chủ vào trong phòng.

Tiểu Ngọc rất ngạc nhiên, đứng ngăn người ra, Phi Quỳnh lại quát bảo :

- Tiểu Ngọc có nghe thấy không?

Dù Tiểu Ngọc không bằng lòng cũng không dám cưỡng lệnh, đành hậm hực cắp Hiếu Lam vào nách, đem vào trong phòng.

Tư Đồ Sương thấy Phi Quỳnh về, hình như con thấy mẹ bỗng khóc òa lên và kêu gọi :

- Quỳnh tỷ tỷ.

Phi Quỳnh nhìn nàng với vẻ rất thương hại và hỏi :

- Sương muội, có phải hai ngày hôm nay không ăn một hột cơm nào đấy không?

Tư Đồ Sương không sao nhìn được nữa, hai dòng lệ cứ rỉ ra hai bên má hoai, Phi Quỳnh thấy thế càng thương hại thêm, thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Sương muội hà tất phải dày vò thân mình như thế, hãy ngồi xuống đây chúng ta chuyện trò với nhau đã.

Hai người vừa ngồi xuống xong, Phi Quỳnh đã nghiêm nét mặt lại nhìn Tư Đồ Sương và hỏi :

- Nếu ngu tỷ về chậm một chút, Sương muội có biết sẽ làm cho Hiếu Lam suốt đời tàn phế không?

Tư Đồ Sương nghe nói giật mình đến thót một cái vội hỏi lại :

- Sao Quỳnh tỷ lại nói...

Phi Quỳnh thở dài đỡ lời :

- Chả lẽ Sương muội không trông thấy Vi Hiếu Lam đã cắn lưỡi tự tử hay sao?

Tư Đồ Sương bỗng đứng dậy nhưng lại ngồi xuống, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và đáp :

- Rất cuộc y vẫn thảng thế. Tiểu muội muốn để cho y nếm mùi đau khổ về lương tâm để khiển trách, không ngờ lại để cho y định cắn lưỡi tự tử. Y có chết thì cũng đáng tội lắm rồi, Quỳnh tỷ còn thương hại y làm chi?

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Sương muội lắm rồi, việc này không thể hoàn toàn trách Vi Hiếu Lam được.

Mặt liền biến sắc, Tư Đồ Sương vội hỏi lại :

- Sao Quỳnh tỷ lại nói như thế? Chả lẽ tiểu muội...

Phi Quỳnh lắc đầu vội đỡ lời tiếp :

- Sương muội chớ nên hiểu lầm, ngu tỷ chỉ muốn nói là việc đó không phải là Hiếu Lam tự nguyện. Y và Sương muội đều bị người ta hại cả.

Tư Đồ Sương vẫn chưa nguôi cơn giận, mặt lạnh lùng nói tiếp :

- Quỳnh tỷ nói như vậy khiến tiểu muội không hiểu tí nào?

Phi Quỳnh đã trông thấy rõ Tư Đồ Sương không vui, tủm tỉm cười đáp :

- Ngày hôm đó, trước khi Sương muội chưa giải huyết cho Vi Hiểu Lam hiền muội có người thấy mùi gì khác lạ không?

Tư Đồ Sương suy nghĩ tới lúc đó quả thực có một mùi thơm thoang thoảng. Nàng là người rất thông minh, vừa nghe thấy Phi Quỳnh hỏi như vậy nàng đã vỡ lẽ, giật mình đến thót một cái và vội hỏi lại :

- Quỳnh tỷ nói như vậy, chả lẽ...

Phi Quỳnh gật đầu vội đỡ lời :

- Sương muội có nghe ai nói trên giang hồ có một thứ thuốc rất âm ác tên là Thiệt Cốt Tiêu Hồn Tiêu Giao Hoàn không?

Tư Đồ Sương xéch ngược đôi lông mày lên khẽ gật đầu.

Phi Quỳnh thò tay vào túi lấy một viên thuốc nho nhỏ màu đỏ ra và nói tiếp :

- Viên thuốc này là ngu tử nhật được ở trong bãi cỏ tại chỗ xảy ra chuyện ấy.

Thuốc này chính là Thiệt Cốt Tiêu Hồn Tiêu Giao Hoàn mà ngu tử vừa nói đấy. Dâm dược này lợi hại lắm, hễ người phải một chút là thần trí mê man, không sao e ấp, cầm cự nổi tức thì.

Mặt lộ sát khí, Tư Đồ Sương vội hỏi tiếp :

- Quỳnh tỷ có biết thuốc này là của ai không?

Phi Quỳnh đáp :

- Thuốc này là của hai người hộ vệ của Vi Hiểu Lam, tên là Tuyết Sơn nhị lão Tân Hạo với Bạch Phong đấy.

Tư Đồ Sương định đi ra bên ngoài thì Phi Quỳnh vội kéo tay nàng lại và hỏi :

- Sương muội đi đâu thế?

Tư Đồ Sương nghiêng răng mỉm cười đáp :

- Tiểu muội đi kiếm hai lão cẩu ấy, mổ bụng, moi tìm chúng thành muôn mảnh mới hả dạ.

Phi Quỳnh đẩy nàng ngồi xuống ghế nói tiếp :

- Hai người ấy đã vùi thân xuống vực thăm sâu muôn trượng, chỉ e lúc này không sao tìm thấy xác chúng được.

Tư Đồ Sương ngăn người ra giấy lát rồi hỏi lại :

- Chả lẽ Quỳnh tỷ...

Phi Quỳnh lắc đầu đỡ lời :

- Là Vi Hiểu Lam đấy!

Tư Đồ Sương lại rùng mình đến thót một cái, kêu ồ một tiếng lẳng lặng không nói gì, một lát sau mới dừng dừng hỏi lại :

- Không phải lỗi tại mình sao hồi nãy Vi Hiểu Lam không nói ra?

Phi Quỳnh đáp :

- Sương muội thử nghĩ xem. Vi Hiểu Lam là một vị anh hùng hiệp nghĩa, tính rất kiêu ngạo, như thế nếu không bị dâm dược làm cho mê man thì dầu y có hết sức yêu Sương muội đến đâu nữa cũng không dám giờ cái trò cầm thú ấy ra. Tuy trúng phải gian kế của người, bị Thiệt Cốt làm mê man, nhưng vẫn do y tạo nên lỗi lầm, huống hồ Tuyết Sơn nhị lão lại là thù hạp của y, y là người thi tình chi tình, chỉ tự hỗ trợ tự khiến trách, chỉ cầu mau giải thoát thôi. Y có muốn bảo tồn tính mạng đâu.

Tư Đồ Sương cũng cảm thấy mình hơi quá đáng một chút, nên từ từ cúi đầu xuống, không nói năng gì.

Nhất thời Phi Quỳnh không nghĩ ra lời lẽ thích đáng gì để an ủi Tư Đồ Sương, nàng cũng không dám trách người nghĩa muội ra tay quá đáng, và cũng

không dám bênh vực Vi Hiểu Lam

Hai người ngồi im một hồi lâu, Phi Quỳnh nhìn Tư Đồ Sương thờ dài một cái mới nói tiếp :

- Sương muội khỏi cần phải rầu rĩ như thế! Bây giờ hiền muội đã lãnh hội được lời nói của Đại Trí thiền sư rồi chứ? Đây là kiếp số, việc gì cũng do ông trời định đoạt trước, sức người không sao cưỡng lại được. Nếu Hiểu Lam không bị điểm huyết, Sương muội không tình cờ đi ngang qua đó mà giải huyết cho y, nếu ngu tử tới sớm một bước thì đâu có việc này xảy ra. Lỗi lầm không do Hiểu Lam gây ra, bây giờ có bảo tồn được tính mạng của y thì y cũng bị tàn phế suốt đời rồi, mối oán hận cũng đã tiêu tan rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chứa vào cửa Phật lại ngộ ma kiếp

Tư Đồ Sương bỗng đứng dậy, mặt vẫn lơ đãng, từ từ đáp :

- Phải đấy Quỳnh tỷ! Bây giờ tiểu muội đã tỉnh ngộ lời nói của Đại Trí thiền sư rồi. Quả thực đó là kiếp số của trời xanh đã định, không sao thoát khỏi được. Tiểu muội cũng tự biết mình phước bạc, không dám oán hận ai hết. Quỳnh tỷ làm ơn xin lỗi Vi Hiểu Lam hộ, tiểu muội xin cáo từ đây.

Nói xong nàng quay người đi ra bên ngoài.

Phi Quỳnh cả kinh vội đứng dậy kéo nàng ta lại và hỏi :

- Sương muội định đi đâu?

Tư Đồ Sương mặt vẫn lơ đãng đáp :

- Thiên hạ bao la như thế này, đi đâu chả có chỗ nương thân. Tư Đồ Sương này mang đầy tội nghiệt, chỉ muốn làm bạn với câu kinh tiếng kệ để qua cuộc đời thừa này thôi.

Phi Quỳnh lo âu khôn tả, với giọng run run nói tiếp :

- Sương muội...

Tư Đồ Sương bỗng lộ vẻ rầu rĩ gượng cười đỡ lời :

- Quỳnh tỷ, Tư Đồ Sương này bạc phước, Quỳnh tỷ bảo tôi còn mặt mũi nào gặp lại chàng ta nữa?

Phi Quỳnh biết Tư Đồ Sương nói chữ chàng đó là ai rồi, giật mình đến thót một cái chứ không nói gì.

Tư Đồ Sương cất tiếng cười rất chua chát và nói tiếp :

- Sự thực tôi cũng không phải hoàn toàn vì chàng ta mà vì lời nói của Đại Trí thiền sư thì đúng hơn. Bể khổ mê lầm, quay đầu lại là thấy bờ, tất cả những cái gì phồn hoa phú quý đều như giấc mơ, vạn sự đều do tiền định, vì thế Tư Đồ Sương tôi mới định sớm trốn vào cửa không môn như vậy.

Lời nói này của nàng khiến Phi Quỳnh càng rung mình thêm, vừa cau mày lại đang định nói thì Tư Đồ Sương đã cười khanh khách nói tiếp :

- Tư Đồ Sương tôi đã coi chán sự đời rồi thì nhận thấy cái gì cũng đều là không hết, hà tất tỷ tỷ còn thương tiếc làm gì tiểu muội nữa?

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Tôi không thấy đau khổ, Sương muội hà tất phải tự mang cái khổ vào người làm gì thế? Sương muội còn nhớ xưa kia chúng ta đã thề cùng tiến cùng thoái không?

Tư Đồ Sương nghe nói giật mình đến thót một cái, mồm tím tím cười rồi đáp :

- Quỳnh tỷ không nên vì việc của tiểu muội mà cảm thấy khó xử vì chủ yếu là căn bản của vạn duyên nên lúc cần có thể dứt bỏ ngay được. Quỳnh tỷ là tiên phẩm của trần gian, phúc duyên lại thâm hậu hơn người, tiểu muội so sánh sao bằng.

Phi Quỳnh gượng cười một tiếng, u oán đỡ lời :

- Sương muội không nên an ủi ngu tử như thế? Cái gì là tiền phẩm của trần gian, cái gì là phúc hậu hơn người, chỉ e kết cuộc của Đồng Phi Quỳnh này khó mà biết trước được.

Tư Đồ Sương rất cảm động vội hỏi :

- Sao Quỳnh tử lại nói như thế, chả lẽ...

Phi Quỳnh lắc đầu rầu rĩ đỡ lời :

- Có những việc ngu tử biết quá ít và gia sư cũng không hề nhắc nhở tới nửa lời.

Đại Trí thiên sư dù có biết việc này liên can đến thiên cơ lại không chịu nói cho ta hay, chỉ e mối thù hận hừ vô này không bao giờ tiêu giải được thôi!

Tư Đồ Sương giật mình đến thót một cái, lẳng lặng không nói năng gì nhưng giây phút sau nàng nói tiếp :

- Quỳnh tử không nhắc nhở tới tiểu muội cũng quên bằng đi, ân sư của Quỳnh tử là vị nào, sao không thấy nói cho tiểu muội hay?

Phi Quỳnh tỏ vẻ khó nói, gượng cười đáp :

- Xưa nay gia sư vẫn cấm không cho ngu tử được nói tên gia sư cho ai biết, mong hiền muội lượng thứ cho.

Tư Đồ Sương lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu vậy tiểu muội không dám làm cho Quỳnh tử khó xử nữa, trước khi chia tay, tiểu muội chỉ khuyên Quỳnh tử một câu này. Quỳnh tử nên nhớ ông trời bao giờ cũng có công đạo. Quỳnh tử không nên vì việc này mà đau khổ và buồn rầu. Tiểu muội xin dự chúc việc mừng của Quỳnh tử thế nào cũng thành công, đôi hiệp lữ kết hợp với nhau mãi mãi, thôi tiểu muội xin cáo lui.

Nói xong nàng định đi thì Phi Quỳnh sực nhớ tới một việc gì vội gọi lại và nói tiếp :

- Sương muội, ngu tử suýt quên một đại sự này.

Nói tới đó nàng bèn kể lại câu chuyện Tuyết Sơn nhị lão cho Tư Đồ Sương nghe, xong xéch ngược đôi lông mày liễu lên nàng nói tiếp :

- Nếu ngu tử đoán không sai thì bọn ấy là những kẻ mạo danh đội lốt ngu tử cũng nên.

Đáng lý Tư Đồ Sương nghe xong phải tức giận, xéch ngược đôi lông mày liễu lên, mặt lộ sát khí mới phải, không ngờ thái độ của nàng lại trái hẳn thế. Nàng nghe Phi Quỳnh nói xong chỉ tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Tiểu muội cũng thông cảm cao kiến của Quỳnh tử, nhưng không biết tại sao bây giờ tiểu muội mất hết sát khí và không sao nổi giận được nữa. Xem như vậy, việc này tiểu muội dám tấu gan cảm phiền Quỳnh tử gắng vác hộ.

Phi Quỳnh nghe nàng nói mới biết Tư Đồ Sương quả đã chán hết sự đời nên nàng cũng phải nghiêm nghị đáp :

- Sương muội đã giác ngộ thực sự tất nhiên việc này ngu tử phải lo liệu hộ hiền muội và ngu tử cũng không dám dùng những việc thường tục để cố giữ hiền muội nữa. Chỉ mong Sương muội cẩn thận, giữ gìn sức khỏe thôi.

Tuy nàng nói như thế nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra quyến luyến, không nỡ chia tay.

Tư Đồ Sương thấy thế cũng phải mỉm cười, vội định thần tủm tỉm cười đáp :

- Đa tạ Quỳnh tử, tiểu muội còn một việc này chưa làm xong nên chuyến đi này chưa có thể cất tóc thụ giới ngay được đâu.

Phi Quỳnh rất ngạc nhiên nhìn Tư Đồ Sương vội hỏi :

- Sương muội còn việc gì chưa xong thế, việc ấy ngu tử có thể giúp được hiền muội không?

Tư Đồ Sương lắc đầu mỉm cười đáp :

- Việc này là việc gì, sau này thế nào Quỳnh tử cũng biết, vả lại việc này tiểu muội phải tự gánh vác lấy, không thể nhờ ai được. Tiểu muội rất cảm ơn Quỳnh tử đã có lòng như vậy. Thôi, tiểu muội cáo từ đây.

Nói xong nàng quay người thùng thảng đi ra bên ngoài.

Tuy Phi Quỳnh mừng thầm cho Tư Đồ Sương nhưng trông thấy nàng ta đi như vậy cũng mỉm cười và cứ đứng ngẩn người ra nhìn theo. Nàng bỗng sực nhớ việc gì, nàng lấy tay áo chùi nước mắt và vội gọi :

- Sương muội!

Tư Đồ Sương vội quay người lại hỏi :

- Quỳnh tỷ còn có việc gì dặn bảo nữa thế?

Phi Quỳnh vội tiến lên và đáp :

- Ngu tỷ muốn biết Sương muội định đi đâu để sau này chúng ta có việc còn có thể gặp nhau.

Tư Đồ Sương mỉm cười đáp :

- Bây giờ tiểu muội chưa có thể quyết định được, nhưng Quỳnh tỷ không phải lo cho tiểu muội và tiểu muội cũng không muốn Quỳnh tỷ kiếm tiểu muội. Nếu có việc gì tiểu muội sẽ kiếm Quỳnh tỷ.

Phi Quỳnh gật đầu nhưng không nói năng gì.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười, quay người đi luôn, trong nháy mắt đã khuất dạng ở sau bụi liễu. Phi Quỳnh thở dài một tiếng rồi quay vào nhà.

Tất nhiên là tiếp theo đó nàng phải vào nhà trong để cứu chữa Vi Hiểu Lam.

Bây giờ hãy nói tới Tư Đồ Sương chán nản bỏ đi trước. Nàng rời khỏi nhà của Phi Quỳnh, theo sông Mịch La mà tiến thẳng tới trước, chứ không định đi đâu hết. Vì nàng không có mục đích nhất định, nên cũng không biết đi đâu mới phải. Lúc này nàng chỉ cảm thấy bị ai, lúc này nàng chỉ cảm thấy trong lòng im lặng như mặt nước giếng, không có một chút gợn sóng nào. Dù mặt nàng lơ đãng, rầu rĩ và tiêu tụy nhưng vẫn không che lấp được vẻ đẹp đặc biệt của nàng.

Nàng như một u hồn, cứ thấy đường là đi và tiến thẳng về phía trước. Nàng quên cả xung quanh, thậm chí quên cả bốn thân nữa.

Không bao lâu nàng đã đi tới một eo núi, ba mặt đều có núi bao bọc và cây cối um tùm. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại vào được trong khu rừng này.

Tư Đồ Sương hơi chần chừ một chút, quay người định đi trở ra.

Nhưng khi nàng vừa quay người thì mắt đã trông thấy vật gì khiến nàng giật mình đến thót một cái và ngừng chân lại.

Thì ra nàng thấy chỗ cách mình mười trượng có một ông già gầy gò, mặc áo đen đang lạnh lùng nhìn mình. Trông ông già này không khác gì quỷ nhập tràng vậy.

Ông già ấy không phải ai khác lạ mà chính là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi nên mới trông thấy Tư Đồ Sương đã nhận ra ngay. Nhưng nàng không hiểu tại sao Lê Hạo lại xuất hiện nơi đây vào lúc này, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nhưng nàng vẫn bình tĩnh không nói năng gì.

Lê Hạo bỗng nhe răng cười hỏi :

- Tư Đồ động chủ vẫn mạnh giỏi chứ?

Giọng nói của y nghe rất rùng rợn, nếu người thiếu bóng vía nghe thấy phải rùng mình sồn gáy ngay, nhưng Tư Đồ Sương không coi y vào đâu hết nên đứng đung hoi lại :

- Các hạ là ai sao lại biết được Tư Đồ Sương này?

Lê Hạo cười khi một tiếng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng xanh lè và đáp :

- Lão phu là Âm Sơn Nhân Đồ Lê Hạo đã được gặp Động chủ ở trên hồ một lần rồi, sao Động chủ lại chóng quên như thế.

Cố ý làm ra vẻ như mới sực nhớ, Tư Đồ Sương kêu ồ một tiếng mới mỉm cười trả lời :

- Thế ra là Lê lão tiên sinh mà người ta vẫn gọi là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi, người trong võ lâm ai trông thấy cũng phải khiếp sợ đấy?

Lê Hạo nghe nói mặt biến sắc, mắt lại lộ lục quang cười khi nói tiếp :

- Lão phu nghe người ta nói mồm mép của Tư Đồ động chủ rất lợi hại, còn không tin, đến bây giờ lão phu mới biết người ta nói không sai tí nào.

Tư Đồ Sương mỉm cười nói tiếp :

- Trên đại hội ở Động Đình, hiệp tung của Lê lão tiên sinh như thần rồng vậy, vừa hiện ra lại ẩn tích luôn, không được chiêm ngưỡng phong thái luôn luôn, Tư Đồ Sương tôi rất lâm ân hận. Không ngờ ngày hôm nay lại được may mắn gặp tiên sinh ở trong thâm sơn cùng cốc này, thật hân hạnh biết bao.

Tất nhiên Lê Hạo phải nghe ra lời nói của Tư Đồ Sương, bề ngoài tuy tăng bốc, nhưng bên trong là nói mỉa vì khi ở trong đại hội Động Đình, mình chưa lộ diện đã bị thần oai của Độc Cô Ngọc lâm cho kinh hoàng mà phải rút lui nên y hổ thẹn vô cùng, đang định nổi khùng thì Tư Đồ Sương lại cười và nói tiếp :

- Chúng ta chỉ gặp nhau có một lần, không biết Lê lão tiên sinh ngăn cản lối đi của tiểu bối định có gì chỉ giáo đây.

Lê Hạo đảo đôi ngươi xanh biếc một lần rồi cười the thé đáp :

- Tur Đồ động chủ khéo nói lắm, lão phu đâu dám nhận hai chữ chỉ giáo Động chủ như thế...

Nói tới đó y bỗng nín cười và nói tiếp :

- Nhưng có mấy người bạn trẻ muốn gặp Động chủ, lão phu được bầu làm đại diện đề ra đây mời Động chủ ở lại tạm đây thôi.

Tur Đồ Sương nghe nói ngẩn người ra, đưa mắt nhìn xung quanh không trông thấy một người nào cả. Đang ngạc nhiên thì lại nghe thấy Lê Hạo cười the thé nói tiếp :

- Tur Đồ động chủ khỏi phải ngạc nhiên như thế, mấy người bạn của lão phu đều là những kẻ không dám trông thấy nhân vật nổi tiếng. Họ khiếp sợ thần oai của Động chủ nên cứ phải ẩn núp ở đằng xa, nếu Lê Hạo không kêu họ không dám đường đột hiện thân ra đâu.

Tur Đồ Sương biết Lê Hạo trả đũa mình nên tủm tỉm cười và thần nhiên đáp :

- Tur Đồ Sương tự biết mắt và tai đều kém, quý bạn muốn gặp mặt Tur Đồ Sương thì sao không mời ra đây?

Lê Hạo tủm tỉm cười hất tay một cái rồi nói tiếp :

- Xin tuân lệnh dụ, các bạn kia, Động chủ đợi chờ quá lâu, đừng có nhút nhát hổ thẹn như thế làm chi để cho Động chủ chê cười cho.

Y vừa nói dứt thì sau một tảng đá nguy nga ở phía trái, nơi trước mặt có năm người từ từ bước ra.

Bốn người đi đầu đều là đại hán trung niên, mặc áo bào gấm đồng sắc. Tur Đồ Sương đã nhận ra ngay bốn người này là Trung Điền tứ lang đã bị các đường chủ của Động Đình hai mươi tám trại đánh bại.

Còn người thứ năm đi sau mặc áo trắng, trông trẻ hơn Trung Điền tứ lang nhiều, nhưng mặt mũi lại còn hung ác hơn Tứ Lang. Tuy nàng chưa trông thấy y bao giờ nhưng trông có vẻ quen mặt lắm.

Năm người đó vừa hiện thân mặt đã lộ vẻ oán độc nhìn thẳng vào mặt Tur Đồ Sương không nói năng gì hết, cứ từ từ tiến tới gần.

Tuy là người thông minh, khôn ngoan hơn người, nhưng Tur Đồ Sương chỉ biết Lê Hạo với mấy người này đều có ác ý, nhưng vì lẽ gì thì nàng không hiểu, vì nàng với những người này xưa nay không hề có thù oán gì cả.

Trong lúc nàng nghĩ ngợi thì Tứ Lang với đại hán áo trắng đã đi tới trước mặt, nàng biết tình thế này rất bất lợi cho mình nhưng vẫn mỉm cười và nói :

- Sao Lê Hạo lão tiên sinh không giới thiệu cho Tur Đồ Sương này được biết mấy người bạn này?

Lê Hạo cười khì một tiếng, chỉ Tứ lang mà giới thiệu rằng :

- Nếu Tur Đồ động chủ không quên thì chắc còn nhớ được bốn bạn này chứ, cho nên lão phu chỉ cần phải giới thiệu làm chi. Còn vị này...

Y chỉ đại hán áo trắng hai mắt chớp nháy một cái mới nói tiếp :

- Chắc Động chủ cũng không lạ gì vị này, bạn này xưa nay vẫn ở hải ngoại, rất ít hoạt động ở Trung nguyên. Phen này vì thù của người anh, không quản ngại ngàn dặm xa xôi vào Trung nguyên này để kiếm Động chủ đòi lại chút công đạo. Lệnh huynh đã làm tổng tuần sát của quý động lâu năm, người ta gọi là Bách Tỳ Ưng Thần Vũ Văn Đào, còn bạn này là Truy Hồn Thái Tuế Vũ Văn Tuấn, như vậy động chủ đã hiểu chưa?

Lúc này Tur Đồ Sương mới vỡ lẽ tại sao mình lại thấy đại hán này quen mặt như thế, thì ra là em của Vũ Văn Đào đã bị nàng đánh chết nên nàng mỉm cười trợn ngược đôi lông mày liễu lên hỏi tiếp :

- Thế ra vị này là lệnh đệ của cố Tổng tuần sát, ý định của vị ấy như thế nào Tur Đồ Sương đã biết rồi. Thế còn Lê lão tiên bối so với Trung Điền tứ lang thì sao?

Tứ Lang trợn ngược đôi lông mày hung ác lên, đang định lên tiếng nói thì Lê Hạo đã vội khuyên bảo rồi cười the thé đáp :

- Tur Đồ động chủ đã hỏi như vậy lão phu không dám nói dối. Lão phu với bốn vị Trung Điền tứ lang đến đây thứ nhất vì giúp sức cho bạn Vũ Văn Tuấn, thứ hai là cảm ơn Động chủ khi ở Động Đình đại hội đã ngồi ở hàng mũi thuyền chỉ huy.

Tur Đồ Sương gật đầu nói tiếp :

- Ra là thế đấy, chỉ một lý do thứ nhất cũng đủ lắm rồi. Các vị hà tất nại ra lý do thứ hai làm chi?

Bỗng sầm nét mặt lại, Lê Hạo đỡ lời :

- Động chủ đừng tưởng lão phu cố ý đặt điều để gây hấn, sự thực có nói cho Động chủ biết cũng không sao. Lão phu đã quyết định bất cứ người nào có dự đại hội Động Đình mà ở bên phía Động Đình nhị thập bát trại thì lão phu sẽ đến tận nơi tìm kiếm.

Tư Đồ Surong cười khi một tiếng vội đỡ lời :

- Như vậy Tư Đồ Surong là người thứ nhất đã được các vị tới thăm viếng đây, thực là hân hạnh cho Tư Đồ Surong này quá. Thế sao các vị không ra tay đi, còn đợi chờ gì nữa?

Từ Lang nghe nói quát lớn một tiếng, đang định ra tay thì Lê Hạo đã xua tay bảo tiếp :

- Hãy khoan! Đánh như thế này lão phu không tán thành.

Trung Điền tứ lang liền thu tay lại, ngăn người ra nhìn Lê Hạo.

Lê Hạo tủm tỉm cười nhìn Trung Điền tứ lang với Vũ Văn Tuấn rồi hỏi :

- Các người muốn bắt sống hay giết chết Tư Đồ động chủ?

Từ Lang, Văn Tuấn thấy trong lời nói của Lê Hạo thể nào cũng có nguyên nhân gì nên không dám đường đột trả lời ngay, mà chỉ đồng thanh đáp :

- Chúng tôi muốn hành sự theo quyết nghị của chúng ta.

Đào tròn đôi ngươi một vòng, Lê Hạo cười the thé một hồi mới nói tiếp :

- Các người khéo nói lắm, lão phu cũng không muốn lâm thời thay đổi ý kiến, nhưng ngày hôm nay thấy nhan sắc của Tư Đồ động chủ tuyệt vời như vậy, ta không lâm thời thay đổi ý kiến không được, vì ta không nhẫn tâm trông thấy một người ngọc vừa yêu kiều vừa diễm lệ mà bị đánh chết tươi. Theo ý kiến của lão phu...

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Người mang lỗi ở ngoài trời bay tới

Lê Hạo nói những lời trên xong lại hỏi ý kiến năm tên nọ rằng :

- Các người nghĩ sao?

Từ Lang với Văn Tuấn nghe thấy Lê Hạo hỏi như vậy mới vỡ lẽ ngay, biết lão ma đầu trông thấy mỹ sắc đã không sao cầm lòng được liền nổi lòng dâm, định hãm hiếp đối phương đã rồi mới giao cho chúng xử trí sau. Tuy chúng không muốn nhưng vì sợ oai danh của lão ma nên không một tên nào dám phản đối cả.

Văn Tuấn suy nghĩ giây lát liền cười ha hả đỡ lời :

- Tiểu bối không biết lão tiền bối lại có tật quả nhân hiếu sắc như vậy. Một nàng thiên hương quốc sắc như thế này, đừng nói là lão tiền bối, ngay cả tiểu bối đây cũng phải động lòng. Tiền bối đã có lệnh dụ như vậy, tiểu bối đâu dám không tuân lệnh? Nhưng tiểu bối dám táo gan xin hỏi tiền bối một câu này, xin tiền bối cho biết thời gian mà tiền bối hưởng dụng là mấy ngày và khi nào sẽ trao người cho anh em tiểu bối, xin lão tiền bối cho biết trước vấn đề đó.

Trợn ngược đôi mắt ba góc lên, Lê Hạo lăm lẹ cười và nói :

- Chả lẽ Vũ Văn hiền đệ lại không tin được lão phu hay sao?

Văn Tuấn giật mình đến thót một cái, vội đỡ lời :

- Sao tiền bối lại nói như thế? Dù tiểu bối táo gan đến đâu cũng không dám thất kính với tiền bối như vậy, nhưng vì nóng lòng trả thù cho anh nên tiểu bối muốn sớm ngày...

Lại cười the thé, Lê Hạo ngắt lời Văn Tuấn nói tiếp :

- Lão phu đã trách lầm hiền đệ. Ba ngày sau các người cứ việc tới đây mà đợi chờ.

Văn Tuấn cung kính vái một vái vàng lời đáp :

- Anh em tiểu bối xin tuân lệnh và muốn được chiêm ngưỡng thần oai của lão tiền bối.

Truy Hồn Thái Tuế Vũ Văn Tuấn cũng là một tay chúa nịnh hót, chỉ một lời nói của y cũng đủ làm cho Lê Hạo khoan khoái cười tít mắt lại và nói tiếp :

- Thôi được, các người hãy đứng sang một bên xem lão phu tay không bắt sống nàng ta cho mà coi.

Từ Lang với Văn Tuấn đưa mắt cùng nhìn nhau một cái rồi vội lui ngay về phía sau.

Lê Hạo nhìn Tư Đồ Sương mắt lộ đăm quang, vẻ mặt đều cang cườì khi hỏi :

- Tư Đồ Sương Động chủ, lão phu nói có một lời khiến Động chủ được sống thêm mấy ngày, vậy Động chủ lấy gì để cảm tạ lão phu?

Tư Đồ Sương đứng cạnh đó, tuy tâm tính của nàng khác trước nhiều nhưng nghe thấy bọn chúng nói như vậy vừa kinh hãi vừa tức giận và còn hồ thẹn, phần nộ vô cùng nữa. Nếu là trước kia thì nàng đã nổi giận ra tay rồi chứ khi nào lại chịu đứng yên nghe chúng bàn bạc và nghe Lê Hạo nói những lời lẽ đăm ô, đều cang như thế?

Bây giờ nàng nghe thấy Lê Hạo hỏi tới câu cuối cùng thì mặt hơi lộ sát khí, nhưng trong đầu óc chợt có linh quang chớp nháy, nàng cảm thấy bình tĩnh, sát khí tiêu tan ngay mà chỉ đứng đưng hỏi lại :

- Lê Hạo, người muốn ta cảm ơn bằng cách gì?

Vừa nghe thấy nàng ta gọi mình là Lê Hạo như vậy, mặt lão liền biến sắc, nhưng khi y nghe tới câu nói sau cùng của nàng ta thì y lại lộ nụ cười dâm dăng tức thì. Y không hồ thẹn là một tên dâm độc, giảo hoạt, nhìn thẳng vào mặt đối phương, hỏi lại :

- Tư Đồ Sương, người đã biết rõ mà lại còn cố ý hỏi, hay là tài trấn tĩnh của người đã cao siêu hơn trước chăng?

Tư Đồ Sương vẫn tùm tùm cười đáp :

- Tùy người muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, nhưng bốn Động chủ phải nói cho người biết trước, Tư Đồ Sương hiện giờ khác trước, nếu các người giết ta là ta quyết không trả đũa. Nếu người có ý nghĩ dè hèn vô sỉ, đó là các người bắt buộc ta phải nổi sát khí.

Lê Hạo cười ồ một tiếng, cườì giọng quái dị đờ lơì :

- Thật không ngờ hồng phần sát tính tiếng tăm lừng lẫy vô lâm như vậy mà ngày hôm nay lại có lòng từ bi từ tế khác thường như vậy, quả thật mới cách biệt có ba ngày mà đã khiến người ta phải rửa sạch mặt để nhìn. Cái gì là dè hèn? Cái gì là vô sỉ? Thánh nhân còn dạy : thực, sắc tính dã. Người không nên trách lão phu, chỉ nên tự trách sao mình lại khiến người ta khó mà...

Y lại cất tiếng cười vừa dâm dăng vừa đều cang hoài.

Tư Đồ Sương thấy thế tự biết vì mình không ăn không ngủ mấy ngày liền, trái tim nứt rạn còn chưa lành mạnh, nguyên khí chưa hồi phục, chỉ đối phó một mình Lê Hạo cũng khó mà thắng nổi, huống hồ lại còn năm tên nữa đang đứng cạnh đó? Và lại Lê Hạo là người âm độc, giảo hoạt, đa mưu lắm kế, không thể dùng lời lẽ đối phó được. Như vậy ngày hôm nay không thể nào thoát khỏi bàn tay ma đầu.

Mình vừa mới ngộ nghịch cảnh, gan ruột hãy còn rầu nát, bây giờ lại lọt vào bàn tay ma bị nhục nhã, thử hỏi tại sao số kiếp của mình lại hẩm hiu đến như thế.

Nghĩ tới đó nàng cảm thấy rầu rĩ và đau lòng vô cùng, nghiêng răng mím môi, thầm giờ chuông lên tự đánh vào đầu óc một thế thật nhanh.

Nàng định tâm như vậy, tưởng không ai ngờ nhưng có biết đâu Lê Hạo đã đề phòng từ trước, biết nàng không khi nào chịu thục thủ, mà hễ cảm thấy thân đơn thế cô thì thế nào cũng phải giờ hạ sách ấy ra, cho nên nàng vừa giờ tay lên thì Lê Hạo đã cười giọng quái dị nói tiếp :

- Lão phu còn thương hương tiếc ngọc, Tư Đồ động chủ hà tất phải nhẫn tâm như thế?

Vừa nói xong, chỉ thấy y hất tay áo một cái, y đã dần chỉ phong ra. Tư Đồ Sương liền cảm thấy đầu óc choáng váng và mê man bất tỉnh tức thì.

Lê Hạo không dám trì hoãn, vội đỡ lấy tấm thân mềm mại rồi quay lại bảo Tôn Lăng với Văn Tuấn rằng :

- Chớ có quên ba ngày sau sẽ gặp lại ở nơi đây.

Y ngừng mặt lên cười giọng rất đắc chí rồi cấp Tư Đồ Sương lên nhả ngọn núi ở nơi chính giữa mà rào cản đi luôn.

Từ Lang, Văn Tuấn nhìn theo cho tới khi hút bóng Lê Hạo rồi cùng nhìn nhau gượng cười và lộ vẻ đắc chí. Nhưng năm người chưa kịp cười xong thì tựa như trúng phải gió độc. Chỉ thấy thân hình của chúng rung mình đến phát một cái, chưa kịp nói được nửa lời thì đã lăn đùng ra đất, dẫy dựa một hồi rồi nằm yên không cử động được nữa.

Một lát sau, mặt mũi mồm tai của chúng đã có máu tươi rỉ ra.

Thế là một cuộc hẹn ước của chúng với Lê Hạo ba ngày sau sẽ gặp ở nơi đây đã biến thành cuộc ước hẹn chết.

Hãy nói Lê Hạo rất đặc chí cấp Tư Đồ Surong đi nhanh như bay, tiến thẳng vào trong ngọn núi ở chính giữa. Mặc dầu đường núi quanh co khúc khuỷu, mọc đầy cỏ lau mà y vẫn đi nhanh vô cùng, đủ thấy rằng y rất thuộc đường lối của miền này. Chỉ trong chớp mắt, y đã đi tới một sơn cốc rất âm u và bí ẩn, phong cảnh lại đẹp như vẽ vậy.

Khi vào tới trong sơn cốc, Lê Hạo đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, cười khi một tiếng, lại đi thẳng vào sau một cây cổ thụ cao chọc trời.

Thì ra sau cây cổ thụ ấy có một cái hang động cao bằng đầu người, mới thoáng trông tối om như mực, nhưng y đã quen đường thuộc nẻo nên không chân chừ, tiến thẳng vào trong hang động ấy ngay.

Đi được mười trượng, trong động bỗng sáng tỏ.

Thì ra trong hang động, trên đỉnh có một cái lỗ hổng hình bán nguyệt nên ánh sáng ở bên ngoài xuyên qua lỗ hổng ấy, chiếu vào trong hang. Nơi chính giữa của hang động có một cái sập đá, một kỷ đá với mấy cái ghế đá nữa.

Lê Hạo đặt ngay Tư Đồ Surong đang mê man nằm lên trên cái sập.

Có lẽ lừa dục đã bốc lên, Lê Hạo không sao chịu nhịn được. Y ngắm nhìn tám thân ngà ngọc cây nàng nọ, cất tiếng cười vừa dâm dăng vừa đặc chí và giờ tay định nắn bộ ngực của nàng.

Một vị hồng phấn tuyệt vời sắp bị một tên ma đầu đầy thú tính lãng nhục. Nhưng trong lúc nguy hiểm mây may ấy thì trên không bỗng có tiếng cười rất lạnh lùng vọng xuống, khiến Lê Hạo đang khoái trí sắp được toại nguyện cũng phải giật mình đến phát một cái, liên biến sắc và vội thu tay lại ngay.

Tiếp theo đó, ngoài cửa hang lại có tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng lại lạnh lùng như băng vọng vào rằng :

- Lê Hạo, người táo gan thật! Có mau ra đây nhận lấy cái chết không?

Lê Hạo thật không hổ thẹn là một tên ma đầu rất xảo hoạt, độc ác. Y nghe xong tiếng nói có công lực rất cao đó đã biết ai ở ngoài hang động rồi. Y cười khẩy một tiếng, giờ chường lên nhằm đầu Tư Đồ Surong vỗ xuống luôn.

Nếu để cho y vỗ trúng thế chường ấy thì dù Tư Đồ Surong không bị mê man, vẫn còn nguyên công lực như trước, cũng bị vỗ sọ, lòi óc ra mà chết.

Nhưng trong lúc tay của Lê Hạo chưa kịp đánh xuống thì tiếng nói của người nọ lại vòng vào tiếp :

- Lê Hạo, người táo bạo một cách khiến người ta phải hết sức chịu phục.

Tiếng nói ở bên ngoài hang vừa dứt, Lê Hạo đã cảm thấy Khúc Trì huyết tê tái và như bị rấn cần phải, đau nhức chịu không nổi, cánh tay cũng uể oải như không có hơi mà buông xuôi xuống tức thì.

Y vừa giật mình đến thót một cái thì lại nghe thấy giọng lạnh lùng ở ngoài cửa động vọng vào tiếp :

- Lê Hạo, người mau mau quyết định đi. Người tự động ra lãnh cái chết hay là đợi ta mời mới chịu ra?

Lê Hạo chưa hoàn hồn, xong đã nghĩ ra được một kế. Y định ẵm Tư Đồ Surong xông ra bên ngoài và lấy Tư Đồ Surong để uy hiếp đối phương, bắt buộc đối phương phải rút lui ngay. Nhưng vì Khúc Trì huyết vẫn còn bị đau như rấn cần, cánh tay bỗng uể oải buông xuôi xuống nên y không dám cử động nữa.

Đồng thời y cũng biết không ra ngoài hang động thì người ngoài hang động thế nào cũng dùng thủ pháp lợi hại hơn để đối phó mình.

Nghĩ như vậy nên y mới đánh liều, đột nhiên rú lên một tiếng thật lớn, phi thân ra ngoài hang động luôn.

Tiếng rú đó chưa dứt thì ngoài hang động đã có tiếng kêu la thảm khốc của Lê Hạo nổi lên, nhưng chỉ thoáng cái đã im lặng ngay.

Tiếp theo đó có một cái bóng người màu xanh nhạt tiến vào trong hang động ẵm Tư Đồ Surong đang nằm mê man ở trên sập đá lên, cấp ở dưới nách đi mất dạng.

Ngoài hang động trong giáp cốc trên bãi cỏ người ta thấy Lê Hạo đang nằm sóng soài, mặt ngừng lên trời, mặt mũi tai mồm của y đều có máu tươi rỉ ra bên ngoài, chết một cách rất thảm khốc, trên ngực của y hiện ra một dấu bàn tay máu trông rất rõ rệt.

Không biết trải qua bao lâu, Tư Đồ Surong đã từ từ lai tỉnh, lúc ấy nàng mới sực nhớ nàng đã bị Lê Hạo điểm vào yếu huyệt mê và mê man bất tỉnh. Nàng giật mình đến thót một cái vội ngồi phắt dậy, đưa mắt nhìn chung quanh, thấy mình đang ở trên một ngọn núi. Dưới chân núi có mây bay lơ lửng và bên dưới nữa có một con sông chảy qua, trông như một cái giải áo. Nàng đã nhận ra nơi đây là Mịch La Giang.

Đồng thời nàng còn cảm thấy mình mẩy mình không có cảm giác gì khác lạ. Thấy mình mẩy mẫn như thế nàng đang mừng thầm, nhưng lại ngạc nhiên ngay vì thấy dưới mặt đất có mấy hàng chữ, chỉ thoáng trông nàng cũng nhận ra những chữ đó viết bằng Kim cương chỉ lực. Nàng vội cúi đầu nhìn thấy

những chữ đó viết như sau :

“Động chủ đã bình yên vô sự, tên tiểu xú đã bị giết. Phật tâm tuy là từ bi nhưng không bao giờ độ những kẻ bất khâm. Mong Động chủ từ nay trở đi nên tự cẩn trọng, chớ nên khiến người ta cùng ân hận thêm.”

Dưới không có ký tên nhưng nàng đã biết ai ra tay cứu mình và nàng bỗng cảm thấy như bị người đánh trúng một quyền, mình mẩy rung động rất mạnh. Tiếp theo đó mặt nàng cũng lộ vẻ rất khó mô tả.

Tâm trạng của nàng lúc này khắp thiên hạ chỉ có một người biết thôi, người đó lại chính là nàng.

Một lát sau Tư Đồ Sương mới từ từ đứng dậy, hai mắt đầm lệ và cứ để mặc cho đầu tóc bù rối. Nàng lẩm bẩm nói :

- Xem như vậy người đã biết rõ hết cả, cho nên người mới không dám gặp ta.

Nhưng tại sao người lại cứu ta làm chi? Người... bao giờ người mang lỗi, người có lỗi gì đâu? Chỉ có ta, Tư Đồ Sương này mới thực hổ thẹn, không mặt mũi nào... người không muốn trông thấy ta thì ta cũng có mặt mũi nào dám gặp người đâu. Thôi được, không trông thấy mặt nhau như thế này càng hay, càng tốt nếu suốt cả cuộc đời cũng đừng có gặp mặt nhau nữa, để trông thấy Tư Đồ Sương tàn hoa bại liễu này thì cũng vô ích thôi...

Nàng cứ lẩm bẩm nói như vậy hoài, về mặt thờ thần trông không khác gì một u hồn, rồi từ từ đi xuống dưới núi. Thực trông nàng lúc này rất tội nghiệp. Không bao lâu nàng đã đi vào trong rừng rậm khuất dạng luôn.

* * * * *

Thời giờ như thoi đưa, thấm thoát đã tới ngày mừng bẩy tháng bẩy. Lầu Nhạc Dương ở cạnh hồ Động Đình vẫn đặc hàng như xưa, đèn đuốc thấp sáng choang, tiếng đồn tiếng ca vẫn làm vang động một vùng trời.

Lúc ấy bỗng có một thư sinh áo trắng trông rất anh tuấn đang lững thững bước tới lầu Nhạc Dương. Phở cây thấy có khách sang đến vội xuống tận dưới lầu nghênh đón.

Thư sinh áo trắng vừa lên tới trên lầu, thấy ồn ào đã cau mày lại ngay.

Bọn phở cây thực là kinh nghiệm, thấy thế đã vội gượng cười và nói rằng :

- Thưa tướng công, bên kia có chỗ ngồi yên tĩnh.

Y tưởng nói như thế thế nào thư sinh cũng gạt đầu. Ngờ đâu thư sinh lại lắc đầu mà lạnh lùng đáp :

- Không! Ngồi đây cũng được!

Nói xong chàng đi tới cái bàn kê cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Phở cây thấy thế rất ngạc nhiên và nghĩ bụng :

“Tướng công này trông người rất đẹp trai, nhưng sao lại có tính nét kỳ lạ, đã không ưa ồn ào mà lại ngồi vào chỗ ồn ào nhất...”

Thư sinh hình như có đầy bầu tâm sự, nên muốn lên lầu uống rượu để giải sầu.

Chàng bảo phở cây làm hai món ăn với rượu đem ra. Tên phở cây vội vâng lời quay người định đi thì chàng thì chàng gọi giật lại, dặn bảo tiếp :

- Dọn bát đĩa cho hai người ăn nhé!

Tên phở cây có vẻ ngạc nhiên, đang trở mắt lên nhìn thì chàng đã xua tay bảo y đi. Y thấy thế càng ngạc nhiên thêm, nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ liếc nhìn trộm chàng một cái rồi vâng lời đi luôn.

Vì y đi quá nhanh nên va đụng phải một tũn khách to lớn, vạm vỡ, mắt to mày rậm kêu đến đùng một tiếng rồi một người ngã sòng soài ra đất.

Thì ra người bị ngã đó lại là tên phở cây, chứ không phải là đại hán nọ.

Tên phở cây, suýt tí nữa thì bị gãy hai chiếc răng cửa, nhin đau lóp ngóp bò dậy và xin lỗi người nọ hoài, nhưng y tức hận thêm tại vì thư sinh nọ gọi y quay trở lại nên y mới bị vấp ngã như thế.

Thư sinh ngồi nhậu nhẹt một mình, lúc nào cũng rầu rĩ. Cạnh đó có tiếng đồn ca rất ồn ào mà chàng làm như không nghe thấy gì. Chàng từ từ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn trăng sao ở trên trời. Lúc ấy trong một căn phòng ở cạnh đó đang có tiếng ca rất hấp dẫn khiến chàng để ý lắng tai nghe...

Một lát sau, hình như chàng sức nghĩ tới một việc gì, vội gọi phở cây tới và hỏi :

- Cô nương đang ca đó phóng họ Tuyết đấy không?

Tên phở cây bị chàng túm chặt tay, đau đến suýt tí nữa thì ứa nước mắt ra, vội hỏi chàng cần gì thì chàng lại hỏi y rằng :

- Có phải cô nương đang ca ấy họ Tuyết đấy không?

Tên phở cây nhăn nhó lắc đầu đáp :

- Không, thưa tướng công, cô nương đang ca ấy là họ Hoa.

Thư sinh nọ kêu ồ một tiếng, buông tay y ra, không nói gì nữa.

Tên phở cây hỏi tiếp :

- Tướng công có cần gì nữa không?

Thư sinh chỉ lắc đầu xua tay một cái thôi chứ không trả lời y nữa.

Tên phở cây như được ân xá, vội quay người chạy đi ngay, vừa đi y vừa lẩm bẩm nói :

- Trời ơi! Không ngờ thư sinh ốm yếu như thế mà tay lại khỏe đến như vậy.

Thư sinh ngồi yên một hồi lâu, cầm chén rượu lên uống cạn lại từ từ nhìn ra ngoài cửa sổ. Không hiểu chàng trông thấy cái gì ở bên dưới bỗng nhìn chăm chú xuống, có vẻ hồi hộp lắm.

Thì ra chàng thấy dưới đường đang có một thiếu nữ áo trắng đi từ phía Bắc vào trong đám đông. Trông hình dáng của thiếu nữ ấy quen thuộc lắm, hình như là người mà chàng rất nhớ nhưng và đã tìm kiếm mãi cũng không thấy.

Lúc này hình bóng của thiếu nữ ấy đã biến mất, thư sinh ở trên lầu cũng đang định thần lại, về mặt vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ. Chàng vội đứng dậy vút một nén bạc ra bàn, nhảy qua cửa sổ đi luôn.

Trên lầu vẫn vắng vẻ như thường và hình như không ai phát giác thư sinh bỏ đi vậy.

Xuống tới dưới đất, thư sinh đã vội tiến thẳng về phía thiếu nữ áo trắng vừa đi để đuổi theo. Chàng đuổi theo ra tới tận cửa thành mới trông thấy thiếu nữ áo trắng đang đi ở trên con đường cái quan, người đi lại rất thưa thớt nên chàng hớn hờ vô cùng, vội phi thân về phía trước, chỉ trong nháy mắt chàng đã cách nàng nọ chừng mười trượng, với giọng run run khê gọi :

- Diễm Cầm!

Thiếu nữ áo trắng đang đi đó không ngờ phía sau có người kêu gọi, vội quay người lại, suýt tí nữa thì thất thanh la lớn, nên nàng phải vội dùng tay bịt lấy miệng.

Thiếu nữ đó rất xinh đẹp và chính là Tuyết Diễm Cầm, ca kỹ tiếng tăm lừng lẫy ở Nhạc Dương lâu năm xưa.

Hai người đứng đờ người ra nhìn nhau hồi lâu, một lát sau Diễm Cầm định thần trước, đôi mắt của nàng đắm lệ, với giọng run run kêu gọi được một câu :

- Tướng công...

Không cần nói rõ, quý vị cũng biết thư sinh áo trắng ấy là Độc Cô Ngọc. Chàng tìm mãi không thấy người yêu, quay trở lại đất cũ, mượn rượu để giải sầu.

Một lời nói của Tuyết Diễm Cầm khiến ai nghe thấy cũng phải đứt ruột đứt gan.

Độc Cô Ngọc giật mình đến thót một cái, tiến lên một bước nắm chặt lấy hai bàn tay mềm mại của người yêu, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Diễm Cầm, với giọng run run nói tiếp :

- Diễm Cầm, tôi đi kiếm đâu đâu cũng không thấy...

Mặt lộ vẻ đầy tình tứ, Diễm Cầm nhìn Độc Cô Ngọc khê đỡ lời :

- Tướng công! Chính tôi cũng thế.

Nàng có vẻ hổ thẹn và ai oán, khiến ai trông thấy mặt nàng cũng không sao cảm lòng được. Độc Cô Ngọc không sao nhịn nổi, hai mắt ứa hai hàng nhiệt lệ, há miệng mãi mà không sao nói nên lời được.

Độc Cô Ngọc khê kéo Diễm Cầm sát vào người mình rồi ôm nàng khấn khít.

Tuy hai người không nói năng gì nhưng trong lúc trầm lặng đó, hai người đã thổ lộ hết tâm tình. Cách biệt nhau lâu như vậy, bây giờ mới được tái ngộ, hai người chỉ biết ôm chặt lấy nhau thôi chứ không biết xung quanh mình xảy ra gì cả.

Vì trời sắp tối nên con đường này rất ít người đi lại, mãi mới có tiếng chân người đi tới nên hai người mới vội rẽ nhau ra.

Trên tóc Diệm Cầm có dính nước mắt của Độc Cô Ngọc và trên ngực áo của Độc Cô Ngọc cũng bị nước mắt của Diệm Cầm làm ướt.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Độc Cô Ngọc mới lên tiếng hỏi tiếp :

- Diệm Cầm tỷ rời khỏi lầu Nhạc Dương từ hồi nào, làm cho tôi đi khắp đó đây tìm kiếm đều không thấy...

- Tướng công...

Hình như Diệm Cầm không nhẫn tâm trông thấy chàng đau lòng mới khẽ gọi chàng một câu như thế rồi mới cúi đầu xuống hỏi :

- Tướng công có biết tại làm sao tôi không muốn xuất đầu lộ diện như thế nữa không?

Lời nói này của nàng rõ ràng lắm, nghĩa là nàng đã có Độc Cô Ngọc rồi nên mới rời bỏ cái nghề làm ca nữ ấy.

Độc Cô Ngọc cảm động vô cùng, lại nắm chặt lấy hai tay của nàng định nói tiếp thì Diệm Cầm đã ngừng mặt lên nói tiếp :

- Tướng công, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện...

Độc Cô Ngọc vội đỡ lời :

- Nếu vậy chúng ta lên lầu Nhạc Dương ngồi ở trước cửa sổ, vừa ăn nhậu, vừa chuyện trò nhé?

Diệm Cầm lắc đầu đáp :

- Không, lầu Nhạc Dương đông người ồn ào lắm. Và lại tôi cũng không muốn gặp lại những người thường tục ở trên đó.

Độc Cô Ngọc ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp :

- Hay là chúng ta mướn một chiếc thuyền nhỏ đi chơi hồ Động Đình.

Diệm Cầm lại lắc đầu trả lời :

- Không, tôi không muốn gặp lại anh em họ Gia Cát.

Độc Cô Ngọc ngăn người ra, nhất thời không biết nghĩ đi đâu cho phải. Diệm Cầm đã tủm tỉm cười nói tiếp :

- Chả lẽ tướng công lại không muốn đến nhà thiếp để chuyện trò hay sao?

Độc Cô Ngọc kêu ồ một tiếng, vội hỏi lại :

- Chả lẽ Cầm tỷ ở ngay gần nơi đây và từ trước tới nay không hề rời khỏi Nhạc Dương hay sao?

Diệm Cầm mỉm cười gạt đầu. Độc Cô Ngọc có vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tôi lại cứ tưởng Cầm tỷ đã đi xa rồi. Thế ra Cầm tỷ vẫn ở đất Nhạc Dương này, không đi đâu hết nên tôi đã đi khắp mọi nơi tìm kiếm mà cũng không thấy tung tích của Cầm tỷ ở đâu cả. Vậy nhà của Cầm tỷ ở đâu thế?

Diệm Cầm tủm tỉm cười đáp :

- Ở dưới chân một ngọn núi cách đây chừng nửa dặm.

Độc Cô Ngọc cau mày lại tỏ vẻ thương tiếc và hỏi tiếp :

- Đường xa xa xôi, và đêm khuya như thế này chả lẽ Cầm tỷ vẫn thường một mình đi vào trong thành hay sao?

Chàng vừa hỏi vừa nắm chặt lấy tay nàng, tỏ vẻ rất quan tâm nên Diệm Cầm tươi cười đáp :

- Quen đi rồi thì không sao, và lại từ giờ trở đi, thiếp không phải cô đơn một mình nữa.

Độc Cô Ngọc cảm thấy đôi mắt của mình đã ướt đầm. Sao tối hôm nay ta lại tỏ ra quá yếu ớt như thế này? Thế rồi hai người vừa dặt tay nhau vừa chuyện trò từ từ tiến thẳng về phía trước. Hai người nói chuyện rất khẽ, không ai hiểu họ nói gì và thỉnh thoảng chỉ nghe một tiếng cười vọng lên thôi. Không bao lâu hai người đã đi tới chân một ngọn núi.

Độc Cô Ngọc ngừng đầu lên nhìn, thấy trên núi cây cối um tùm, tối om như mực, chỗ lưng chừng núi hình như có một hai điểm sáng của ánh đèn trông như hai ngôi sao trên trời lấp lánh và có một hai tiếng chó sủa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đất trời hai sao hội hợp

Xem như vậy trên núi này có khá nhiều người ở chứ không riêng gì một hai gia đình. Độc Cô Ngọc đi theo Diệm Cầm lên được vài chục trượng thì đã thấy trước mặt có mười mấy căn nhà lá, lập gần nhau trông không khác gì một cái làng nho nhỏ.

Diệm Cầm dẫn chàng xuyên qua cạnh mười mấy căn nhà lá và đi tới căn nhà sau cùng nhất. Căn nhà này không lớn lắm nhưng bên ngoài có hàng rào trúc bao quanh và trong rào có một cái vườn hoa nho nhỏ, phía sau nhà lại còn trồng mấy cây trúc trông thật u tĩnh, tao nhã. Lúc ấy, ở trong nhà có ánh đèn ló ra, hai cánh cửa vẫn đóng kín.

Diệm Cầm quay đầu lại nhìn chàng từng từng cười rồi mới tiến lên mở khóa, đẩy cửa vào, rồi lại quay người lại nhìn chàng mỉm cười và nói :

- Mời chàng vào.

Độc Cô Ngọc gật đầu, vừa cười vừa nắm tay nàng đi vào trong nhà.

Chàng để ý nhìn thấy nhà này chia làm ba căn, một căn ngoài và hai căn trong.

Căn ngoài tức là khách sảnh, bày biện rất giản dị nhưng rất tao nhã. Còn căn kia thì cửa phòng có màn trúc che lấp, không sao trông thấy bên trong nhưng chàng đoán chắc trong đó thể nào cũng có một căn là phòng ngủ của người yêu còn một căn là nhà bếp.

Dưới ánh đèn sáng trông thấy Diệm Cầm không thua phần son mà lại đẹp hơn trước nhiều. Chàng không nhịn được liền nắm tay nàng.

Diệm Cầm khẽ rút tay ra và nói :

- Tướng công hãy ngồi xuống đây đợi chờ giây lát. Thiếp biết vừa rồi ở trên lầu Nhạc Dương tướng công chưa ăn uống no say đâu, để thiếp vào làm mấy món ăn để tướng công ăn nhậu lại. Chúng ta ngồi dưới mấy ngọn nến vừa ăn uống vừa nói chuyện có hơn không?

Độc Cô Ngọc thấy nàng nghĩ chu đáo như vậy liền mỉm cười gật đầu.

Thế là Diệm Cầm quay người đi vào căn phòng ở bên trái.

Một lát sau Diệm Cầm đã vén màn trúc lên, tay bưng một cái khay đựng thức ăn từ từ bước ra. Trong khay có bốn món ăn, hai chay hai mặn, ngoài ra lại có một ấm rượu bằng thiếc.

Diệm Cầm để thức ăn lên trên mặt bàn, thấp một ngọn nến rồi mới ngồi vào bàn cầm ấm rượu lên, rót đầy hai chén, đưa một chén cho chàng còn mình thì một chén uống một chút rồi mỉm cười nói :

- Thực là hai sao gặp gỡ trên trời, nhân gian mở hội vui cười gặp nhau. Mời tướng công hãy son cạn chén rượu này trước.

Lần đầu tiên gặp gỡ ở trên lầu Nhạc Dương vì có người khác ngồi chung bàn, nên hai người không sao chuyện trò một cách thoải mái chứ không như bây giờ, nên Độc Cô Ngọc thấy Diệm Cầm bảo như vậy chàng liền vui vẻ uống cạn chén rượu ấy luôn.

Diệm Cầm lại gấp một miếng thịt nai khô cho chàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Thiếp là đàn bà con gái, nhưng công việc của đàn bà con gái thiếp lại không biết làm. Tướng công ném thử miếng thịt này, xem có ăn được hay không?

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa gật đầu, ăn luôn miếng thịt đó thấy ngon vô cùng, vội đặt đĩa xuống khen ngợi rằng :

- Miếng thịt nai khô này ngon lành thực, tôi chưa hề được ăn miếng thịt nai khô nào lại ngon như thế này, đủ thấy tài làm bếp của Cầm tỷ cao minh biết bao.

- Tướng công khen như vậy thì thiếp mới yên tâm.

Diệm Cầm từng từng cười và nói tiếp :

- Nếu tướng công đã khen ngon thì tất cả mấy món ăn trong đĩa này tướng công phải ăn hết, chẳng hay tướng công có bằng lòng không?

Độc Cô Ngọc gật đầu đáp :

- Cầm tỷ chớ nên bận tâm, tiểu đệ cảm thấy rượu ngon chỉ hiếm ít, chứ thức ăn ngon không bao giờ chê nhiều. Lát nữa tôi sẽ ăn hết cho mà coi.

Lời nói của chàng khiến Diễm Cầm không sao nhịn được cười, vội lấy tay bịt mồm và cười khúc khích hoài.

Uống cạn luôn ba chén, Độc Cô Ngọc vừa ngừng đùa vừa nói tiếp :

- Rượu đã qua tuần, bây giờ Cầm tỷ có thể cho tôi biết những chuyện sau khi chia tay chứ?

Diễm Cầm trầm ngâm giây lát, vừa lắc đầu vừa đáp :

- Không, không, tôi phải nghe tướng công kể chuyện đi Mân Đông trước đã.

Độc Cô Ngọc mỉm cười đáp :

- Cũng được.

Thế rồi chàng bèn kể từ khi ở lầu Nhạc Dương, chia tay ra đi như thế nào, đều nói rõ hết cho Diễm Cầm hay. Ngay cả chuyện dây dưa với Tư Đồ Sương chàng cũng không hề giấu diếm nửa lời.

Diễm Cầm lắng lắng nghe xong, sắc mặt lúc kinh ngạc lúc mừng rỡ, nàng liền cau mặt nhìn Độc Cô Ngọc và đỡ lời :

- Tướng công giấu diếm thiếp hoài. Thiếp chỉ tưởng tướng công là một học sinh du học bốn phương, không ngờ tướng công lại là...

Độc Cô Ngọc rất ngượng ngịu và xin lỗi rằng :

- Sự thực tôi có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, mong Cầm tỷ lượng thứ cho.

Diễm Cầm lắc đầu vừa cười vừa đỡ lời :

- Thiếp không trách tướng công đâu. Tướng công quên những lời của thiếp rồi ư?

Bất cứ ai cũng có nỗi khổ tâm, không thể nói cho ai hay được. Thà không biết trước còn đỡ phải lo âu thêm..

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy máu trong người sôi sùng sục, hai mắt ứa lệ, vội kêu gọi :

- Diễm Cầm..

Diễm Cầm thở dài một tiếng rất náo nùng và đỡ lời :

- Thiếp cũng không biết nói như thế nào cho phải. Có lẽ đó là duyên phận...

Nói tới đó, nàng lại trợn ngược đôi lông mày liễu lên và mỉm cười nói tiếp :

- Thôi, không nói chuyện ấy nữa. Tư Đồ Sương, cái tên này nghe hay đấy chứ.

Chắc thế nào nàng cũng đẹp lắm phải không?

Độc Cô Ngọc hỏ thẹn vô cùng, khề gật đầu thôi chứ không nói năng gì.

- Tướng công thử so sánh thêm, thiếp với nàng ta ai hơn ai kém?

Diễm Cầm nhìn thẳng vào mặt chàng vừa cười vừa hỏi như vậy.

- Diễm Cầm..

Độc Cô Ngọc thấy ngượng vô cùng, không biết nói năng làm sao cho phải.

Diễm Cầm thấy thế nói tiếp :

- Tướng công không nên hỏi hột như thế, thiếp không có ý gì khác đâu! Chỉ muốn tướng công nói cho hay, nàng ta đẹp đến mức độ nào đó thôi.

Độc Cô Ngọc nghiêng răng mỉm môi đáp :

- Cầm tỷ thanh lệ, Tư Đồ Sương mỹ diện. Một người là xuân lan, một người là thu cúc. Khó thể phân biệt được ai hơn, ai kém.

- Tướng công khéo nói lắm. Xuân lan, thu cúc, không ai hơn, ai kém. Có lẽ thiếp thua về cái đẹp ba thành, còn Tư Đồ Sương thì thua thiếp một thành về vấn đề như...

Độc Cô Ngọc càng ngượng thêm.

Diệm Cầm nhanh nhẹn nói tiếp :

- Người ta không phải là cây cỏ. Trước một người xinh đẹp như thế, không động lòng sao được. Không ngờ tướng công lại vô tình với nàng ta như vậy. Sao tướng công lại nhẫn tâm như thế?

Độc Cô Ngọc càng hồ thẹn thêm, đỡ lời :

- Diệm Cầm..

Diệm Cầm tủm tỉm cười nói tiếp :

- Tuyệt Diệm Cầm tôi không phải là người hay ghen tuông đâu. Dù tướng công có muốn được cả Nga Hoàng, Nữ Anh một lúc thiếp cũng không phản đối nửa lời, trái lại thiếp còn tán thành là khác. Vì thiếp rất thông cảm những người như Tư Đồ Surong.

Độc Cô Ngọc lẳng lặng hồi lâu mới nói tiếp :

- Diệm Cầm chắc thế nào cũng biết rõ tâm sự của tôi rồi chứ?

Diệm Cầm mỉm cười đáp :

- Thiếp phải tin tưởng đôi mắt của mình, bằng không..

Nói tới đó mặt nàng đã đỏ bừng, cúi đầu xuống không nói nữa.

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy máu trong người sôi sùng sục, nhất thời không biết nói thế nào cho phải. Chàng chỉ lẳng lặng gắp chén rượu trước mặt lên uống một hớp thôi.

Diệm Cầm biết Độc Cô Ngọc mượn uống rượu để chữa thẹn. Nàng lại thay đổi giọng nói vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Tướng công nói cái gì Long Phan lệnh chủ, đó chẳng hay là một nhân vật như thế nào?

Độc Cô Ngọc nghe nàng nhắc nhở đến kẻ đại thù liền trợn ngược đôi lông mày kiếm lên đáp :

- Trong võ lâm đương thời này, ai ai cũng đều biết tên ác ma đầy tội ác ấy. Y vừa âm độc vừa hung tàn nhưng tiếc thay tôi chưa được trông thấy rõ mặt thật của y thị lần nào.

Diệm Cầm trầm ngâm giây lát lại hỏi tiếp :

- Việc chém giết lẫn nhau của võ lâm nói ra khiến ai cũng hãi sợ. Sao tướng công lại biết Long Phan lệnh chủ là kẻ đại thù của mình?

Độc Cô Ngọc do dự giây lát mới kể lại thảm kịch ở trên núi Thanh Thành như thế nào cho Diệm Cầm hay. Nói xong chàng không sao nhịn được, nước mắt đã nhỏ ròng xuống, mặt lộ vẻ bi phẫn tức thì.

Diệm Cầm thấy thế cũng động lòng thương, cau mày lại hồi lâu rồi mới thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Không ngờ trong tục thế này lại có người nhân nghĩa đến như vậy, việc này cũng bi tráng lắm. À! Bốn vị ấy là...

Độc Cô Ngọc nghiêm nghị đáp :

- Bốn vị ấy là thúc thúc của tôi. Người ta gọi là Thanh Thành tứ hữu.

Diệm Cầm khẽ kêu ồ một tiếng và đỡ lời :

- Thì ra là bốn vị ấy.

Độc Cô Ngọc rất ngạc nhiên và vội hỏi :

- Cái gì? Chẳng lẽ Cầm tỷ đã nghe người ta nói qua bốn vị thúc thúc ấy rồi ư?

Hình như có vẻ thất thường, Diệm Cầm vội cười và lắc đầu đáp :

- Không, thiếp chỉ cảm thấy danh hiệu này nghe rất hay và rất thanh nhã thôi.

Độc Cô Ngọc nghe nói lại thốt cười nói tiếp :

- Người trong võ lâm ai cũng có danh hiệu, nhưng có cái tên nghe thanh nhã, rất vui tai và cũng có những tên khiến người ta nghe thấy phải cau mày nhăn óc. Có thể nói là danh hiệu, đại khái có thể đại biểu nổi người mang danh hiệu ấy. Ví dụ như vừa rồi tôi nói người bạn của tôi là Ngọc Điện Thần Long Vi Hiểu Lam, Trang chủ của Đái Vân sơn trang. Cứ nghe danh hiệu của y là đúng như người, người như một cây ngọc ở trước gió, vẫn vỗ lại song tuyết và lại là một người rất hiệp nghĩa. Cũng như Lê Hạo được người ta gọi là Âm Sơn Nhân Đồ Hoạt Cương Thi. Cầm tỷ chỉ nghe thấy danh hiệu ấy cũng đủ biết tên ma đầu ấy như thế nào rồi, chả cần phải tôi mô tả nữa.

Diệm Cầm nghe tới đây cau mày lại nói tiếp :

- Phải, tên hiệu gì mà khó nghe như thế, không ngờ người trong võ lâm lại có lắm biệt hiệu như vậy. Nhưng...

Nói tới đó, nàng đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Ngọc một cái và nói tiếp :

- Thiếp chắc cũng có người này người nọ chứ không phải là ai cũng như thế cả. Ví dụ như cái tên Long Phan lệnh chủ chẳng hạn, có cái gì là hung ác và khó nghe đâu, không hiểu tại sao tướng công lại cứ nói xấu bà ta như thế?

Ngần người ra giây lát, Độc Cô Ngọc mới lắc đầu dài đáp :

- Cầm tỷ không biết, trong võ lâm người xảo trá nham hiểm như thế nào. Cái tên Long Phan lệnh chủ tuy không khó nghe, nhưng người lại là kẻ gây đầy tội ác, mà hề nhắc đến là lại đáng hận và đáng sợ nữa là khác.

Diệm Cầm tủm tỉm cười và hỏi lại :

- Xem như vậy, tướng công hận bà ta một cách không sao mô tả được phải không?

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày lên đáp :

- Bất cứ vì việc công hay tư tôi cũng phải hận y thị như vậy.

Diệm Cầm cau mày lại vừa cười vừa đỡ lời :

- Bụng dạ của đàn bà vốn dĩ là rất mềm yếu nên thiếp thiết nghĩ cái câu người ta vẫn thường nói tới độc phụ nhân tâm, đó là có ác ý, muốn nói xấu đàn bà đấy thôi.

Vừa rồi nghe tướng công nói thì lại hình như chuyện đó là sự thực chứ không phải là chuyện giả, nếu sau này có cơ hội, thiếp cũng muốn được gặp Long Phan lệnh chủ để thử xem bà ta ác độc đến mức độ nào. Thiếp chỉ mong đó là lời đồn đại để người đàn bà chúng tôi khỏi mang tiếng là độc ác.

Thoạt tiên Độc Cô Ngọc rất kinh ngạc, nhưng tiếp theo đó chàng lại thốt cười nói tiếp :

- Sao Cầm tỷ lại có ý nghĩ ngây thơ đến như thế? Nếu Long Phan lệnh chủ chỉ bằng được phần muộn của tỷ thôi thì khi nào y thị lại bị người ta gọi là ác ma và cũng không bao giờ y thị lại gây nên tội ác tày trời như thế.

Diệm Cầm tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Trong mắt của tướng công, thiếp lại là người tốt đến thế ư?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra, nghiêm nét mặt lại đáp :

- Lòng của tôi có trời chứng minh cho. Cầm tỷ phải nên hiểu tôi mới được.

Diệm Cầm mỉm cười không nói năng gì, một lát sau nàng nửa đùa nửa thực nhìn Độc Cô Ngọc vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Thiếp nghe tướng công nói Long Phan lệnh chủ có nhiều hóa thân lắm và thần bí khôn lường. Chả lẽ tướng công không sợ thiếp cũng là một trong những hóa thân của Long Phan lệnh chủ hay sao?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra thốt cười đáp :

- Nếu quả thực như vậy thì Long Phan lệnh chủ đã biến thành Phật Quan Âm từ bi rồi. Đừng nói thiên hạ võ lâm, ngay cả tôi đây cũng không dám xúc phạm nửa lời.

Diệm Cầm cười hỏi tiếp :

- Chả lẽ tướng công cũng quên cả huyết hải thâm thù hay sao?

Độc Cô Ngọc ngẩn người ra giây lát rồi nghiêm nét mặt lại đáp :

- Thù cha không đội trời chung, người làm con ai mà không trả cho kỳ được mới thôi. Nhưng tôi không dám nhìn nhận Long Phan lệnh chủ là kẻ đại thù của tôi nữa.

Diệm Cầm nhìn chàng một cái rồi hỏi tiếp :

- Thế lời nói của bốn vị thúc thúc ở trên đỉnh núi Thanh Thành thì sao?

Độc Cô Ngọc nghe nói ngẩn người ra, không biết trả lời như thế nào cho phải.

Diệm Cầm mỉm cười nói tiếp :

- Cũng may, thiếp không phải là Long Phan lệnh chủ. Bằng không thì quả thực làm cho tướng công rất khó xử. Thôi, tướng công lại đây để thiếp tiếp tướng công vài chén rượu.

Nàng vừa nói vừa nâng chén rượu lên uống, gắp mấy miếng thức ăn ăn qua loa một chút rồi nàng ngừng đĩa hỏi tiếp :

- Căn cứ vào việc này thiếp mới thể niệm tới hai câu : tai nghe là giả, mắt thấy là thực, chẳng hay tướng công nghĩ sao?

Độc Cô Ngọc cảm thấy rất khó trả lời câu hỏi này của nàng, ngẫm nghĩ giây lát rồi mới lắc đầu đáp :

- Vẫn biết thế, nhưng lời nói ấy vẫn chưa chắc là đúng. Bằng không sao lại có câu châm ngôn : không có lửa thì làm sao có khói. Tất nhiên phải có nguyên nhân gì thì người ta mới đồn đại chứ? Nếu không tại sao người trong võ lâm ai ai cũng biết...

Diệm Cầm vừa cười vừa đỡ lời :

- Tướng công cũng là người có học, chả lẽ không nhớ câu : lời đồn rất đáng sợ và câu trúng khẩu đồng từ là nghĩa ý gì hay sao?

Độc Cô Ngọc muốn trả lời nhưng không biết nói năng như thế nào, rút cục chàng mỉm cười đáp :

- Lời lẽ của Cầm tỷ sắc bén lắm, xem như vậy tôi chỉ có một cách là cúi đầu chịu thua.

Diệm Cầm tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Sự thực hơn là hùng biện, chân lý bao giờ cũng thắng chứ không phải là tại mồm mép hơn người đâu.

Độc Cô Ngọc gượng cười nói tiếp :

- Nhưng sự thực Cầm tỷ có phải là Long Phan lệnh chủ đâu?

- Điều này khó nói lắm.

Diệm Cầm nói như vậy rồi lắc đầu và khẽ nói tiếp :

- Đã có thuyết Long Phan lệnh chủ có rất nhiều hóa thân, giả xử có người nào ác ý, định làm tổn thương đến tình cảm của chúng ta, biết đâu y lại chả chụp cái mũ ấy vào đầu thiếp?

- Cầm tỷ khéo nói bông lắm.

Độc Cô Ngọc nói như thế và tiếp :

- Thứ nhất, Cầm tỷ không phải là người trong võ lâm. Thứ hai lại không bao giờ dính dấp vào những chuyện ân ân oán oán ấy, thì có khi nào người ta lại vô cớ mà...

- Tướng công chả nói trong giang hồ này rất nhiều người xảo quyệt, giả trá là gì?

Diệm Cầm nói như vậy và tiếp :

- Đã gọi là nham hiểm, xảo trá thì tất là phải khiến người ta không thể nào đo lường được. Trước kia thiếp ở trên lầu Nhạc Dương khoác áo ca kỹ để bán rượu, thế nào mà chả có làm mất lòng một vài người trong võ lâm? Trời cũng có mưa gió thất thường, người có họa phúc sớm hôm, nhờ có người cố ý làm hại thiếp mà thiếp chỉ là một thiếu nữ yếu ớt thì làm gì được?

Độc Cô Ngọc nghe tới đó, đôi lông mày kiếm xéch ngược lên tức thì. Diệm Cầm thấy thế mỉm cười nói tiếp :

- Câu “trúng khẩu đồng từ” quả thực có mồm cũng không sao cãi được. Ở dưới tình hình này tướng công nói rất phải, không có lửa thì làm sao có khói, như thế chỉ e tướng công đối với thiếp...

Độc Cô Ngọc càng nghe mặt càng đỏ bừng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, vội đỡ lời :

- Sao Cầm tỷ nói như thế. Đừng nói việc này nhất định không có, mà dù có đi chăng nữa, Độc Cô Ngọc tôi không phải mù quáng, mà không biết rõ thì phi, phải trái.

- Độc Cô Ngọc!

Diệm Cầm ngẩn người ra, thần sắc bỗng biến đổi và rất ai oán nói tiếp :

- Thế ra tướng công là Độc Cô Ngọc chứ không phải Đỗ Ngọc ư? Đến cả tên họ tướng công cũng chả lừa dối thiếp một cách quá đau đớn là gì...

Nói tới đó, nàng khóc lóc và từ từ cúi đầu xuống.

Độc Cô Ngọc vừa lo âu, vừa ăn năn, có ý muốn giải thích mấy câu nhưng nhất thời không biết nói năng ra làm sao cho phải. Một lát sau chàng mới ngượng ngịu, ngập ngừng đáp :

- Cảm tỷ lượng thứ cho tôi vì tôi đang có huyết hải thâm đại thù, võ nghệ lại chưa học thành, bất đắc dĩ mới phải...

Hình như Diệm Cầm không nhớ mới ngừng đầu lên gượng cười một tiếng và đỡ lời :

- Thiếp cũng biết, cho nên thiếp mới không chấp nhất, nhưng trong lòng chỉ hơi khó chịu một chút thôi. Tướng công thử nghĩ xem, nếu tướng công đứng vào địa vị của thiếp thì chắc cũng thế. Thôi, chuyện đã qua, chúng ta cũng không nên nhắc nhở tới làm gì. Từ giờ trở đi tướng công đừng có giấu diếm thiếp việc gì nữa. Chắc tướng công cũng biết chữ tình là quý nhất ở chân thật?

Độc Cô Ngọc im lặng khẽ gật đầu, trong lòng rất cảm động, bỗng nắm chặt lấy hai tay của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Lòng thiếp đau khổ biết bao nhiêu

Diệm Cầm để yên cho chàng nắm tay mình, dần dần hai người thắt chặt vào nhau, dưới ngọn nến chỉ thấy hai cái bóng hóa thành một và bốn mắt lẳng lặng nhìn nhau không thấy ai nói nửa lời, nhưng bên trong cũng đủ thấy chứa rất nhiều tình ý rồi.

Một lát sau Diệm Cầm mới khẽ rút tay lại, rót đầy hai chén rượu, đưa một chén cho Độc Cô Ngọc, mình cầm một chén, cả hai cùng nâng chén từ từ uống.

Diệm Cầm uống xong hớp rượu ấy thở hắt ra một cái và hỏi Độc Cô Ngọc tiếp :

- Có lẽ tướng công cũng muốn nghe chuyện của thiếp sau khi chúng ta đã chia tay nhau phải không?

Độc Cô Ngọc tươi cười gật đầu.

Diệm Cầm trầm ngâm giây lát mới nói tiếp :

- Tướng công có biết giữa thiếp với Ngọc Diện La Sát đã có sự không vui với nhau không?

Độc Cô Ngọc hỏi :

- Có phải Cảm tỷ nói Gia Cát Quỳnh Anh đấy không? Tại sao thế?

Diệm Cầm tủm tỉm cười và hỏi lại :

- Nguyên nhân ấy thiếp chả cần phải nói rõ, tướng công cũng biết rồi.

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng vội hỏi tiếp :

- Chả lẽ nàng ta làm méch lòng Cảm tỷ hay sao?

- Vấn đề ấy thì không có.

Diệm Cầm khẽ lắc đầu nhìn Độc Cô Ngọc một cái rồi vừa cười vừa nói tiếp :

- Đàn bà con gái xưa nay vẫn yếu ớt, nhưng về mặt tình trường thì lại lợi hại đến khiến người ta không sao tưởng tượng được, nhất là Gia Cát Quỳnh Anh lại cũng biểu hiện một cách tích cực thêm.

Độc Cô Ngọc hồ thẹn thêm, chàng biết lúc này tốt hơn hết là đừng có phát biểu ý kiến.

Diệm Cầm nguyệt chàng một cái và hỏi tiếp :

- Có phải tướng công nhận thấy không tiện phát biểu ý kiến đấy không?

Độc Cô Ngọc càng ngượng nghịu thêm, chỉ gượng cười thôi. Diệm Cầm mỉm cười tiếp :

- Sau khi tướng công đi khỏi không bao lâu thì thiếp cũng rời khỏi Nhạc Dương. Vì tướng công mà thiếp nhận thấy không nên làm nghề ca nữ nữa, mà phải nên từ rửa sạch phấn son, chuyên học tập gia chánh, những phận sự của đàn bà, con gái.

Độc Cô Ngọc nghe tới đây càng cảm động thêm, không sao nhịn được, khẽ đỡ lời :

- Đa tạ Cầm tỷ.

Thiếp không cần tướng công phải cảm tạ như thế, thiếp chỉ cần nói cho tướng công biết thôi.

Diệm Cầm khẽ nói như vậy và tiếp :

- Thế rồi thiếp liền dùng một số tiền của thiếp đã tích trữ được ra mua mảnh đất này, lập căn nhà lá này để ở. Thiếp ưa thanh tĩnh, tuy căn nhà lá này chỉ là nơi yên thân tạm thời nhưng thiếp vẫn hy vọng sau này cũng được một nơi tĩnh mịch, thanh tịnh như thế này và sống cùng với tướng công suốt đời.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Cầm tỷ, vì chưa trả được thù cho cha mẹ nên tôi mới phải nay đây mai đó như thế này. Sự thực tôi có muốn lủi cuồn vào trong vòng ân oán, đấu tranh đầy mưa máu gió tanh đâu. Nhưng Cầm tỷ chỉ cần đợi chờ tôi một thời gian rất ngắn, quý hồ tôi trả được thù cho cha mẹ.

Diệm Cầm lạnh lùng đỡ lời :

- Việc trả thù cha mẹ quan trọng lắm, khi nào thiếp dám cản trở tướng công, nhưng thiếp chỉ mong tướng công làm sao biết phân biệt phải trái thôi. Không hiểu tại sao thiếp lại cảm thấy Long Phan lệnh chủ không phải là kẻ ác...

Độc Cô Ngọc hỏi lại :

- Sao Cầm tỷ lại có nhận xét như vậy!

- Thiếp cũng không sao nói ra được lý do ấy?

Diệm Cầm trả lời như vậy và trả lời tiếp :

- Có phải tướng công cảm thấy lời nói của thiếp hình như...

- Không! Cầm tỷ chớ nên hiểu lầm.

Độc Cô Ngọc gượng cười, đỡ lời nói như vậy và tiếp :

- Tôi không có ý nghĩ ấy nhưng..

Chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi cương quyết nói tiếp :

- Việc này liên quan đến mối thù của cha mẹ tôi, thiết tưởng bốn vị thúc thúc ấy nếu không có chứng cứ gì thì quyết không khi nào bịa đặt. Đồng thời bốn vị thúc thúc ấy không phải là hạng người có ác ý, muốn hại người như vậy. Dù Long Phan lệnh chủ không phải là huyết hải đại thù của tôi đu nữa thì tôi cũng không thể nào để cho y thị hại người vô lâm như vậy.

Diệm Cầm tủm tỉm cười nói tiếp :

- Xem như vậy tướng công vẫn nhận định Long Phan lệnh chủ là người ác, chứ không phải là người thiện.

Độc Cô Ngọc cương quyết gật đầu chứ không nói năng gì.

Diệm Cầm đứng yên hồi lâu mới nói tiếp :

- Thiếp không sao nói ra được lý do gì và thiếp vẫn cảm thấy nhận xét của tướng công là lầm. Nếu tướng công cứ cương quyết phải giết cho kỳ được Long Phan lệnh chủ mới thôi thì thế nào tướng công cũng sẽ ân hận.

Độc Cô Ngọc cau mày không đáp, một lát sau mới tủm tỉm cười và hỏi lại :

- Cầm tỷ, chúng ta xa nhau một thời gian khá lâu, bây giờ mới được tái ngộ. Dưới tình cảnh này mà cứ nói mãi chuyện tanh hôi của giang hồ thì thực là

trái hẳn với tình cảnh nên thơ này. Thôi, chúng ta nói sang chuyện khác nhé?

Diệm Cầm đáp :

- Tướng công có biết tại sao thiếp lại thích nói chuyện ấy không? Vì việc đó liên can đến huyết hải thâm thù của tướng công. Việc của tướng công cũng như việc của thiếp vậy. Như vậy thiếp không quan tâm sao được, nếu thiếp cũng là nhi nữ của võ lâm mà lại biết thêm được một chút việc của giang hồ thì chắc thiếp cũng không đến nỗi lo âu...

Độc Cô Ngọc rất cảm động và đỡ lời :

- Tôi hiểu lắm và rất cảm ơn Cầm tỷ, thế nào tôi cũng có cách.

Diệm Cầm ai oán nói rằng :

- Thiếp chỉ cảm thấy tướng công phải nên biết thể niệm lòng trời nhiều hơn, đừng tạo nên sát nghiệp. Thậm chí nếu không giết một người nào nữa càng hay. Tướng công nên biết vì đời của đời ta, thậm chí đến cả đời của con cháu chúng ta nữa.

Độc Cô Ngọc chỉ cảm thấy nhất thời máu trong người sôi lên sùng sục, không biết nói sao.

Diệm Cầm thấy chàng đã cảm động như vậy, nàng không biết muốn khiến chàng thể niệm được lòng trời ít tạo sát nghiệp thì được chứ bảo chàng từ giờ không giết một ai nữa thì khó quá. Vì không khi nào chúng ta lại chịu bỏ qua huyết hải đại thù, thậm chí còn muốn xé xác Long Phan lệnh chủ ra làm muôn mảnh thì làm sao mà bảo chàng ngừng giết người được.

Diệm Cầm nhìn mặt Độc Cô Ngọc một hồi rồi nghiêm nét mặt nói rằng :

- Tướng công phải biết, giết một người ác không bằng cảm hóa một người ác, đánh giết trăm người ác chứ không giết lầm một người thiện. Vì giết lầm một người thiện thì sẽ bị mọi người chỉ trích, lương tâm cắn rứt, suốt đời ân hận, đau khổ...

Độc Cô Ngọc nghe nói cảm thấy mồ hôi toát lạnh ra đầy người. Chàng biết lương tâm cắn rứt sẽ đau khổ như thế nào vì chàng đã từng trải qua rồi. Đó là khi ở trên núi Vô Đang, chỉ dùng một ngón tay điểm một cái, đã làm cho Hiểu Lam với Tư Đồ Sương bị trầm luân bể khổ suốt đời. Tuy việc ấy chàng không bị ai chỉ trích, nhưng lương tâm của chàng cứ bị cắn rứt hoài.

Diệm Cầm thở nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ tươi cười nhìn Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Những lời mà thiếp muốn thổ lộ ra kỳ được thì mới cảm thấy khoan khoái, tướng công đừng có quên...

Độc Cô Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Lời vàng ngọc của Cầm tỷ vì tương lai của chúng ta, tôi không bao giờ dám quên.

- Vì chúng ta ư? Cảm ơn tướng công, chỉ một lời nói này cũng đủ khiến thiếp rất an tâm.

Diệm Cầm vừa nói vừa nâng chén lên và tiếp lời :

- Nào, thiếp lại tiếp tướng công một chén này nữa, rồi chúng ta sẽ nói sang chuyện khác.

Độc Cô Ngọc liền cầm chén lên uống cạn rồi hỏi :

- Phạm vi thế lực của hai mươi tám trại, lan rộng hơn trăm dặm xung quanh hồ Động Đình này. Cầm tỷ ở từ đó đến nay chẳng lẽ không bao giờ gặp qua anh em họ Gia Cát hay sao?

Diệm Cầm lại nhìn chàng một cái rồi tủm tỉm cười đáp :

- Chúng ta xa cách nhau bấy lâu nay, tướng công không những học hỏi được võ nghệ rất cao cường và lại còn học được cái tài thiếu đức đáng! Có thực tướng công không hay biết gì chuyện của anh em họ Gia Cát đấy không?

Độc Cô Ngọc ngượng vô cùng, mặt đỏ bừng, đành phải gật đầu đáp :

- Tôi chỉ ước đoán đấy thôi, không tiện...

- Không tiện tự cho mình là đa tình phải không?

Diệm Cầm nũng nịu cười đỡ lời nói như vậy rồi lại thở dài một tiếng nói tiếp :

- Vị Ngọc Diện La Sát ấy quả thực là một nàng vừa si tình, vừa đa tình, lại khiến người ta vừa kính phục vừa thông cảm. Vì muốn biết rõ hành tung của tướng công, nàng ta đã tới đây. Tiếc thay thiếp không sao biết lấy gì để mà trả lời cho cô ta, chắc tướng công chưa biết được cô ta đính hôn với một người, mà người đó lại là một kẻ vô hạng...

- Tôi đã biết chuyện ấy rồi, chả lẽ Cầm tỷ đã quên vừa rồi tôi...

Diễm Cầm kêu ồ một tiếng, nũng nịu cười đỡ lời :

- Tướng công xem đây, vừa rồi tướng công đã nói anh em Gia Cát đã cùng nhau đuổi tới tận Mân Đông, có lẽ khi nàng gặp thiếp là khi ở Mân Đông trở về. Khi nàng tới đây trông thần sắc có vẻ tiêu tụy và rất u uất, tất nhiên thiếp không hiểu tại sao, sau thiếp lại nghe thấy nàng cương quyết thoái hôn, thiếp đoán có lẽ vì việc ấy...

Nói tới đó, nàng cảm khái thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Gia Cát Quỳnh Anh tuy không phải là nhi nữ tầm thường, nhưng nàng sinh trưởng trong thời đại này mà lại muốn không quản ngại hết thảy, không phản kháng sự thực, nàng có chí như thế quả thực là đáng mến. Và cũng căn cứ vào đó cũng đủ thấy nàng đáng thương. Không biết tướng công sẽ đối xử với Tư Đồ Sương và Gia Cát Quỳnh Anh ra làm sao?

Độc Cô Ngọc cảm thấy hồ thẹn vô cùng, bẽn lẽn nói :

- Cầm tỷ, tôi không phải là người đa tâm và tôi quyết không bao giờ phụ lòng Cầm tỷ.

Diễm Cầm đỡ lời :

- Việc này thiếp biết lắm, bây giờ thiếp chỉ muốn biết tướng công xử trí với Tư Đồ Sương và Gia Cát Quỳnh Anh như thế nào thôi? Nhưng thiếp xin nói để tướng công hay, thiếp không như những phụ nữ thường tục hay ghen tương đâu.

Độc Cô Ngọc định kể cho nàng nghe việc Tư Đồ Sương đã gây nên mối hận lớn, với Gia Cát Quỳnh Anh đã quyết tâm đi tu nhưng chàng lại cảm thấy không tiện, vì thế mà chàng chỉ trầm ngâm giây lát rồi cười đáp :

- Tôi cũng không biết nên xử trí như thế nào cho phải, nhưng tôi tin chắc hai nàng đó không làm khó dễ tôi nữa đâu.

Diễm Cầm lại nhìn chàng cau mày lại nói tiếp :

- Trước hết thiếp muốn khuyên tướng công một câu này : đàn bà con gái rất khó tính nhất là về đường tình ái, nếu tướng công không khéo đối phó thì thế nào cũng gây nên di hận vô cùng tận. Việc gì cũng cứ phải thuận theo cái đà tự nhiên của nó mà tiến, đừng để cho người ta quá đau lòng, quá náo ruột.

Tuy trong lòng rất đau khổ, Độc Cô Ngọc chỉ có cúi đầu nghe thôi chứ không dám trả lời và đầu càng cúi càng thấp. Hai người mãi chuyện trò, trời sáng tỏ cũng không hay.

Vì chưa trả được đại thù nên Độc Cô Ngọc không muốn ở lại quá lâu, chưa chia tay mà chàng đã cảm thấy sự ly biệt rồi.

Diễm Cầm cũng không ngờ chàng lại định đi quá nhanh chóng như thế.

Độc Cô Ngọc cũng biết nếu mình nói cho nàng hay là mình phải đi ngay thì nàng thế nào cũng đau lòng, nên chàng chần chừ mãi không dám nói.

Diễm Cầm thấy trời đã sáng tỏ, liền từ từ đứng dậy cầm chén rượu lên và nói tiếp :

- Để thiếp mời tướng công uống một chén rượu sau chàng này đã.

Độc Cô Ngọc nghe thấy nàng nói chén rượu cuối cùng bỗng mũi lòng, chàng nghĩ lần chia tay này lại không biết đến năm nào, tháng nào mới được tái ngộ lại, nên chàng vội đứng dậy, gượng cười đáp :

- Cầm tỷ vất vả suốt đêm, chén rượu này đáng lẽ là của tôi mời Cầm tỷ mới đúng.

Nói xong chàng khẽ chạm chén của Diễm Cầm mà uống chén rượu của mình trước. Diễm Cầm đưa mắt nhìn chàng ta, mồm lộ nụ cười rất thần bí, rồi nâng chén lên, cũng uống nốt chén rượu sau cùng ấy.

Độc Cô Ngọc uống xong chén rượu, đang định tỏ rõ ý kiến của mình, nhưng khi trông thấy nụ cười của Diễm Cầm chàng lại không nỡ. Lời nói từ biệt đã lên tới cổ họng lại phải cố nuốt suốt bụng và từ từ cúi đầu xuống.

Diễm Cầm thấy thế, với giọng dịu dàng nói tiếp :

- Tướng công hãy ngồi đợi chờ đây giây lát, để thiếp dọn bát đĩa vào trong đã.

Nói xong nàng vội dọn dẹp bát đĩa, chén tách để vào cái khay rồi bung vào trong nhà tức thì.

Độc Cô Ngọc đứng ngăn người ra, nhìn theo trong lòng cảm khái vô cùng, thở dài một tiếng, lại ngồi xuống, nhưng đầu óc bối rối khiến chàng không sao ngồi yên được, lại đứng dậy ngay và bụng bảo dạ rằng :

- Đối diện chia tay thế nào cũng náo lòng đứt ruột, chỉ bằng nhân lúc này không từ biệt mà đi, tuy hơi tàn nhẫn một chút, thật bất đắc dĩ, biết làm sao được? đồng thời làm như thế này có thể giảm bớt được đôi chút sự đau lòng của đôi bên.

Lúc ấy tiếng cạt dọn bát đĩa đã im lặng, chàng biết Diệm Cầm cũng sắp ra đến nơi, nên chàng gượng cười một tiếng, dùng ngón tay thay bút, viết lên trên mặt kỹ trà mấy hàng chữ cáo biệt như sau :

“Không phải là tôi nhẫn tâm, nhưng chỉ vì việc trả thù cho cha mẹ chưa xong. Khi nào việc đó xong rồi, tôi sẽ quay trở lại ở đây vĩnh viễn. Cầm tử...”

Lúc ấy trong nhà đã có tiếng chân người nhẹ nhàng đi ra. Chàng gạt lệ, đang định quay người thì bỗng thấy đầu óc choáng váng, thế là chàng đã mê man bất tỉnh lập tức. Thân hình của chàng lao đảo sắp té tới nơi thì Diệm Cầm đã nhanh nhẹn bước ra, đỡ lấy chàng và đặt chàng xuống ghế. Nàng để ý nhìn qua một lượt những chữ viết ở trên kỹ trà, mặt nàng tỏ vẻ rầu rĩ, cau mày lại nói :

- Bất đắc dĩ lắm thiếp mới phải làm như vậy, tướng công nên lượng thứ cho.

Nàng vừa nói tới đó, bên ngoài đã có tiếng rú rất khê và có hai cái bóng người mảnh khảnh, một xanh một đỏ, nhanh nhẹn bước vào. Hai người đó chính là Tiểu Ngọc với Song Thành, nữ tỳ của Diệm Cầm.

Vừa vào tới trong nhà, Tiểu Ngọc trông thấy Độc Cô Ngọc mê man bất tỉnh, liền thất kinh hỏi :

- Cô nương, chả lẽ cô nương đã ra tay?

Diệm Cầm khẽ lắc đầu đáp :

- Ra tay điểm huyết đầu có phải là chuyện dễ. Cô nương đã suy nghĩ một đêm mà cũng không sao nghĩ ra được cách gì hoàn hảo cả. Sau cô nương đánh phải bỏ một chút thuốc mê vào trong rượu.

Tiểu Ngọc có vẻ không tán thành, cau mày lại, Diệm Cầm thấy thế thở dài một tiếng nói tiếp :

- Đây là sự vạn bất đắc dĩ, cô nương cũng không muốn sử dụng tới thuốc mê, cái trò hạ ngũ môn mà bình sinh mình ghét nhất.

Song Thành đưa mắt nhìn Độc Cô Ngọc rồi xen lời nói :

- Từ nay đến đêm Trung Thu còn những hơn một tháng, chẳng lẽ cứ giữ Độc tướng công như thế này mãi? Tỳ nữ chỉ e...

Diệm Cầm gượng cười ngắt lời Song Thành mà nói tiếp :

- Ta đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, ngoài cách này ra không còn cách nào hay hơn thế nữa và giữ chàng được ngày nào hay ngày ấy và tất nhiên không thể nào giữ cho tới Trung Thu được. Và cũng còn xem ý trời xem phúc đức của các đại môn phái ra sao?

Song Thành ngấm nghĩ giây lát mới lên tiếng nói tiếp :

- Cô nương thương người hại mình như vậy chỉ e sau này chàng sẽ hận cô nương...

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời không dám nói thêm. Diệm Cầm giật mình đến thót một cái, mặt lộ vẻ rất khó coi, mãi nàng mới lên tiếng nói tiếp :

- Biết làm sao được, cô nương chỉ mong làm thế nào được yên lòng và không hồ thẹn với lương tâm thì dù chàng có không lượng thứ cho cũng đành chịu. Bây giờ liệu các đại môn phái có thể thoát khỏi được tai ách đêm Trung Thu không chưa ai có thể biết trước được. Như vậy còn nói tới việc ấy làm chi nữa.

Mấy lời nói này của nàng mới thoáng nghe ai cũng cho là tầm thường, nhưng sự thực lại rất trầm trọng. Song Thành nghe thấy nàng nói như thế liền cau mày cúi đầu xuống.

Tiểu Ngọc đứng cạnh đó đột nhiên lên tiếng hỏi :

- Cô nương đã thử xem Độc Cô tướng công có phản ứng ra sao chưa?

Diệm Cầm khẽ gật đầu. Tiểu Ngọc bỗng hỏi tiếp :

- Việc gì thế?

Diệm Cầm lắc đầu đáp :

- Không có gì? Chàng vẫn cứ tin tưởng lời nói của bọn Âu Dương Vĩnh An bốn người...

Tiểu Ngọc biến sắc mặt, trợn ngược đôi lông mày liễu lên và lại hỏi :

- Cô nương, bốn tên ấy có phải là bốn lão già của phái Thanh Thành...

- Tiểu Ngọc không được nói như thế!

Diễm Cầm đột nhiên khẽ quát bảo như vậy Tiểu Ngọc mới ngắt lời. Diễm Cầm lại nhìn nàng ta mới nói tiếp :

- Bất cứ Thanh Thành tứ hữu có dụng tâm như thế nào, dù sao họ cũng là bề trên của chàng. Chúng ta không nên ăn nói bất kính được họ như thế.

Nói tới đó nàng lại thờ dài một tiếng nói tiếp :

- Lại thật? Sao lời nói của Thanh Thành tứ hữu lại khiến chàng quá tin tưởng qua như thế? Xem như vậy chúng ta cũng phải chịu phục tâm trí của họ và cũng phải công nhận thủ đoạn của họ là rất cao minh.

Song Thành bỗng ngừng đầu lên, xen lời nói :

- Cô nương có biết đích xác năm xưa Lệnh chủ không hề giết lầm một người nào không?

Diễm Cầm ngăn người ra giây lát mới trả lời rằng :

- Sự thực cô nương biết làm sao được chuyện đó? Tính nết của Lệnh chủ như thế nào hai người không phải là không biết? Trong mười mấy năm nay, Lệnh chủ có bao giờ nói qua một tiếng nào về chuyện xưa cho chúng ta hay đâu và có ai dám hỏi...

Hình như Song Thành đã hiểu biết vội đỡ lời :

- Nếu vậy...

Diễm Cầm cương quyết lắc đầu đáp :

- Không, tuy cô nương không biết rõ nhưng cô nương dám tin giữa Lệnh chủ với chàng không có thù oán gì hết. Nếu có thì là có giữa Lệnh chủ với Thanh Thành tứ hữu thôi. Đó là kẻ mượn dao giết người, giả họa rất thâm độc. Bằng không, Thanh Thành tứ hữu biểu diễn một trò để che mắt thiên hạ ở trên đỉnh núi Thanh Thành, khiến chàng bị phần khôn tả và cũng cảm động vô cùng. Tấn tuồng giải tưới dầu lên đồng lửa ấy sau đó tất nhiên được tạo dựng nên vì họ đã giả mạo tên tuổi của Lệnh chủ mà đi làm những việc hung tàn, khiêu khích dề dỏ tội cho Lệnh chủ.

Song Thành rất hồ thẹn, cúi đầu xuống, một lát sau mới nói được :

- Theo ý của tỳ nữ thì cô nương nên trở về một phen xem sao thì hơn?

- Vấn đề này cô nương đã sớm nghĩ tới rồi.

Diễm Cầm vừa nói vừa lắc đầu, gượng cười nói tiếp :

- Như thế có ăn thua gì đâu? Dù Lệnh chủ không bận bịu quan thì có hỏi, Lệnh chủ cũng không chịu nói cho chúng ta nghe nữa lời đâu?

Song Thành vừa ngẩng đầu lên định nói, lại từ từ cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kinh viếng cướp Thần Long

Tiểu Ngọc bỗng cười khẩy một tiếng, trợn ngược đôi lông mày liễu lên, nói :

- Theo ý kiến của tỳ nữ thì nhân lúc này phé hết võ công của chàng đi, để chàng khỏi...

- Nói bậy!

Diễm Cầm bỗng biến sắc mặt, khẽ quát bảo và trầm giọng nói tiếp :

- Đừng nói chàng với chúng ta không có thù oán gì cả, mà dù có thù cao như núi, oán sâu như bể, chúng ta cũng không nên làm như thế. Người có nghĩ tới anh danh suốt đời của Lệnh chủ không? Và làm như thế sau này chúng ta còn mặt mũi nào làm cho người nữa? Và lại một chàng học võ coi võ học không khác gì tính mạng của mình, suốt đời huyết hải thâm cừ chưa trả, khi nào, khi nào ta lại khiến chàng không còn hơi sức thì chàng thế nào cũng hổ thẹn với song thân ở dưới chín suối, như vậy có phải là ta đã hại cả một cuộc đời của chàng không?

Hình như Tiểu Ngọc bị oan ức, vẻ mặt rầu rĩ ai oán đáp :

- Thừa cô nương, vì cô nương mà tỳ nữ mới nghĩ...

- Ta biết rồi.

Diễm Cẩm nghiêm nét mặt lại trả lời và hỏi tiếp :

- Nhưng làm thế không những hại chàng mà còn hại cả ta nữa.

Nói tới đó, nàng lại đổi giọng, rất ai oán nói tiếp :

- Nếu trách thì chỉ nên trách ngày nọ nhất thời ta không nên nói đến chữ yêu. Lúc ấy có ai ngờ lại có ngày hôm nay. Ta rất ân hận vì đã không nghe lời của Lệnh chủ, vẫn cứ chung tình với người trong võ lâm. Nhưng lúc bấy giờ chàng đâu có phải là nhân vật của võ lâm cơ chứ? Nếu ta mà phát giác sớm thì có lẽ còn có thể đánh liều cắt đứt giây tình, nhưng bây giờ đi sâu như thế này, không thể nào...

Nói tới đó, mặt nàng lại càng lộ vẻ đau đớn thêm và nín lời, không nói thêm nữa.

Song Thành với Tiểu Ngọc thấy thế rất đau lòng, chỉ muốn ôm chặt lấy Diễm Cẩm. Danh nghĩa tuy là thầy trò, nhưng tình lại thân hơn chị em ruột thịt nhiều. Hai nàng chỉ muốn khóc kóc một hồi để phát tiết những sự bức mình trong lòng.

Hai nàng cũng biết cô nương là người cao quý, trong sạch và rất cứng rắn, không bao giờ lộ vẻ đau khổ như thế này cả. Nhưng nay vì chữ tình đã dày vò đến nỗi tiêu tụy như thế, thử hỏi hai nàng không đau lòng sao được?

Xưa nay Diễm Cẩm rất kiêu ngạo, coi đàn ông trong thiên hạ như cỏ rác, không bao giờ thèm đoái hoài tới. Đây là lần thứ nhất mà nàng đã yêu một người và yêu một cách chân thật. Ngờ đâu lại gặp phải sự sui sẻo như thế này. Tạo hóa trêu người thật, sao lại cứ khiến hồng nhan phải bạc mệnh như thế? Nàng không những chung tình mà lại còn si tình là khác.

Lúc ấy Song Thành với Tiểu Ngọc khóc đến nỗi nghẹn ngào, không sao khóc lên tiếng được.

Diễm Cẩm lại không đếm xỉa tới, cứ ngồi chờ người ra như tượng gỗ. Sự thực lúc này nàng rất đau lòng, chỉ vì tính bướng bỉnh sui nên, nàng cố nghĩ rằng chịu đựng, không để cho nước mắt nhỏ xuống, trái lại, nàng cứ nuốt ngược nước mắt vào trong bụng. Như vậy lại còn đau khổ hơn là khóc òa lên như Tiểu Ngọc với Song Thành.

Một lát sau, nàng mới gượng cười nói :

- Hai người nín khóc đi. Bây giờ hai người cũng có thể nín được rồi đấy chứ?

Chính ta, ta cũng không coi chuyện đó vào đâu cả, vậy hai người hà tất phải oán trời hận đất và chịu đau khổ hộ ta làm chi? Cuộc đời của Nhị cô nương mới thật là hẩm hiu, mới thảm khốc hơn ta trăm lần, mà cô ta còn có thể coi thường được mọi sự, vậy tại sao chúng ta lại không bằng được Nhị cô nương?

Tuy nàng nói như thế, nhưng sự thực trong lòng đã đứt từng khúc ruột một rồi.

Nàng lại nói tiếp :

- Hiện giờ trước mặt chúng ta đang có rất nhiều việc đợi chờ chúng ta làm, như vết thương của Vi Hiểu Lam. Nhị cô nương hiện giờ đi đâu, và còn phải làm thế nào nói cho ông già họ Trà ở Mân Tây biết rõ câu chuyện của Nhị cô nương. Mấy việc đó đều là những việc rất khẩn cấp. Chúng ta phải làm ngay mới được. chắc hai người cũng biết tính nết của ông già họ Trà rồi chứ? Ông ta với Nhị cô nương tuy là thầy trò nhưng không khác gì cha con. Nếu không nói rõ sự thật cho ông ta hay và khuyên bảo ông ta thì chỉ e Hiểu Lam không sao tránh khỏi tai họa bị giết. Những việc đó cũng đủ làm cho chúng ta buồn phiền rồi. Hai người đừng có khóc lóc làm cho ta rối trí thêm nữa...

Song Thành với Tiểu Ngọc đành phải gượng gạt lệ, từ từ ngừng đầu lên, không dám khóc nữa.

Diễm Cẩm thở dài một tem đưa mắt nhìn hai nàng gượng lộ nụ cười, với giọng dịu dàng nói tiếp :

Bây giờ hai người hãy đỡ chàng vào trong phòng ngủ, để cho chàng ngủ thêm tí nào, hay tí ấy.

Song Thành với Tiểu Ngọc từ từ đi tới chỗ cạnh Độc Cô Ngọc. Tiểu Ngọc còn dùng ngón tay điểm vào yếu huyệt ngũ của chàng một cái trước rồi hai nàng cùng đỡ Độc Cô Ngọc đem vào phòng ngủ của Diễm Cẩm.

Một lát sau, Song Thành với Tiểu Ngọc đã quay trở ra. Cả hai liếc nhìn Diễm Cẩm một cái rồi lặng lẽ đứng sang một bên.

Diễm Cẩm cũng biết hai nữ tỳ của mình lúc này đau lòng không kém gì mình, nên nàng từ từ đứng dậy, mỉm cười và khuyên bảo rằng :

- Còn nhiều đại sự chưa làm xong, cấm hai người không được rầu rĩ như thế này nữa. Hai người phải ở nhà trông nom chàng. Ta phải đi nhị thập bát trại lấy một chút vật này, chỉ trong chốc lát là về tới ngay.

Nói xong, nàng từ từ đứng dậy đi luôn. Quả nhiên một lát sau nàng đã về tới, lấy một cái lọ bạch ngọc cao hơn tấc ra, đưa cho Song Thành và nói :

- Trong lọ này có mười viên thuốc, người phải nhớ cứ cách ba ngày lại cho chàng uống một viên. Như vậy mười viên thuốc này đủ làm cho chàng ngủ luôn trong một tháng trời.

Song Thành đỡ lấy lọ ngọc, ngăn người ra, đang định lên tiếng hỏi thì Diệm Cầm đã mỉm cười nói tiếp :

- Đây là vật rất quý báu của Gia Cát Lão trại chủ. Cái tên của nó rất đẹp, gọi là Thái Bạch Túy, hòa vào trong rượu dù người có tư lượng cao đến đâu chỉ uống một ly thôi cũng phải say, ngủ liền ba ngày vẫn không tỉnh. Ta sợ dùng cách điểm huyết sẽ có hại cho chàng, nên mới phải...

Tiểu Ngọc không sao nhận được, vội hỏi tiếp :

- Đã có vật này, mười viên có thể cho chàng ngủ luôn ba mươi ngày, thế sao cô nương không hỏi lấy thêm một ít nữa.

Diệm Cầm đưa mắt nhìn nàng một cái vừa cười vừa trả lời :

- Nếu có thể lấy thêm được nữa, khi nào ta lại chịu lấy có mười viên như thế.

Mặt đỏ bừng, Tiểu Ngọc chẳng nói chẳng rằng.

Song Thành xéch ngược lông mày kiếm lên, mặt lộ vẻ thắc mắc và hỏi tiếp :

- Chả lẽ Gia Cát Ngọc hà tiện, không chịu cho thêm hay sao?

- Người không được nói bừa như thế!

Diệm Cầm khẽ quát bảo như vậy và lắc đầu nói tiếp :

- Dù Lão trại chủ quý báu vật này đến như thế nào nhưng đối với cô nương thì không bao giờ ông ta lại hà tiện mà không đưa. Nếu ông ta hà tiện thì đừng có hòng xin mười viên, chỉ e cô nương xin một viên cũng chưa chắc xin nổi. Sự thực ông ta chỉ còn có mười viên và đã tặng hết cho cô nương rồi.

Tiểu Ngọc lại hỏi tiếp :

- Thế cô nương có gặp anh em Gia Cát Đòm không?

Diệm Cầm lắc đầu đáp :

- Khắp cả Động Đình thủy trại lớn rộng như thế, mà chỉ có một mình Lão trại chủ tiếp kiến cô nương thôi.

Tiểu Ngọc đỡ lời :

- Như vậy càng hay.

Diệm Cầm đưa mắt nhìn nàng ta hỏi tiếp :

- Có phải Tiểu Ngọc lo ngại anh em nhà ấy cảm thấy nghi ngờ mà tìm kiếm đến tận cửa nhà ta để tìm cho ra sự thực phải không?

Tiểu Ngọc gật đầu đáp :

- Tỷ nữ có nghĩ như thế thực.

- Tiểu Ngọc nghĩ như thế rất chu đáo, nhưng sự chu đáo đó là thừa. Xưa nay cô nương làm việc gì nếu không cẩn thận thì hỏng hết mọi việc từ lâu rồi.

Tiểu Ngọc vừa hổ thẹn vừa gượng cười rồi cúi đầu xuống, không nói năng gì nữa.

Diệm Cầm thấy thế mỉm cười nói tiếp :

- Sự thực Tiểu Ngọc nghĩ như vậy cũng phải, việc gì cũng thế, nên suy nghĩ kỹ thì hơn. Bằng không quá tự tin và để nước đến chân mới nhảy thì chỉ có thiệt thòi...

Tiểu Ngọc là người rất thông minh, chỉ nghe một chút đã hiểu ngay, biết Diệm Cầm nói như thế là có ý bảo mình nên làm việc gì cũng nên cẩn thận và nghĩ kỹ trước hãy làm, mới khỏi hối hận.

Nên nàng đỡ lời :

- Cảm ơn cô nương đã chỉ điểm cho.

Diệm Cầm gật đầu nói tiếp :

- Tiểu Ngọc thông minh lắm, nhưng vẫn còn phải nên học hỏi sự trầm tĩnh và lạnh lùng của Song Thành mới được.

Diệm Cầm nói không sai tí nào, trong bốn nữ tỳ chỉ có Song Thành là người văn võ kiêm toàn và tính nết cũng nhu mì ôn tĩnh, làm việc gì cũng bình tĩnh, khác hẳn với Tiểu Ngọc nên Diệm Cầm mới phải nói như thế.

Tiểu Ngọc thấy Diệm Cầm nói trúng sở đoản của mình ra như vậy, hổ thẹn đến đỏ bừng mặt. Cả Song Thành cũng ngượng và mặt đỏ theo.

Đang lúc ấy bỗng có tiếng rú ở đằng xa vọng tới.

Tiểu Ngọc biến sắc mặt vội đứng dậy nói :

- Tiếng rú của Tỳ Quyên đấy.

Nàng vừa nói dứt, đã thấy một cái bóng người màu lam nho nhỏ phi rất nhanh vào.

Tỳ Quyên mặt tái mét, thần sắc tiêu tụy vừa trông thấy Diệm Cầm đã vội quỳ xuống, cúi đầu với giọng run run nói :

- Tỳ nữ đáng chết, nên đặc biệt về đây lãnh tội.

Diệm Cầm vẫn bình tĩnh như thường, còn Tiểu Ngọc thì đã vội xen lời hỏi :

- Tỳ Quyên, chuyện gì thế? Nói mau?

Tỳ Quyên vẫn chưa kịp nói vì nàng vừa thở hổn hển, vừa lo âu và còn mệt nữa.

Diệm Cầm liếc nhìn Tiểu Ngọc một cái, có vẻ khiển trách, rồi quay đầu lại nhìn Tỳ Quyên, vừa cười vừa hỏi :

- Cô nương biết Tỳ Quyên có việc cần muốn nói, nhưng dù việc tày đình đến đâu cũng cứ thưa thỏ mà nói. Em hãy đứng dậy trước đi.

Tỳ Quyên do dự một lúc mới đứng dậy, mấy lần mở miệng định nói nhưng vì quá mệt mỏi, không sao nói lên tiếng được.

Song Thành đứng cạnh đó không nói nửa lời, còn Tiểu Ngọc mặt lộ vẻ lo âu nhưng không dám nói nữa. Diệm Cầm hơi cau mày nhìn Tiểu Ngọc và bảo rằng :

- Tiểu Ngọc, hãy đi lấy ghế cho Tỳ Quyên ngồi đã.

Tiểu Ngọc vội lấy cái ghế đưa cho Tỳ Quyên. Đỡ lấy cái ghế nhưng Tỳ Quyên không dám ngồi. Diệm Cầm thấy thế vội nói :

- Tỳ Quyên cứ ngồi xuống đi. Có việc gì cứ đợi chờ khỏi mệt mỏi đã rồi sẽ nói sau cũng chưa muộn.

Tỳ Quyên muốn nói lại thôi, ngập ngừng mãi mới thốt ra được một câu :

- Thưa cô nương, tỳ nữ đáng chết lắm, Vi Hiểu Lam... đã bị người ta... cướp mất rồi.

Dù trấn tĩnh đến đâu, nghe thấy tin ấy, Diệm Cầm cũng phải giật mình đến thót một cái, mặt hơi biến sắc, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng lại trấn tĩnh ngay được.

Nàng chỉ cau mày chứ không nói năng gì cả.

Tiểu Ngọc bỗng thất kinh vội hỏi :

- Là người như thế nào?

Lần này Diệm Cầm không trách Tiểu Ngọc thiếu bình tĩnh vì chính nàng cũng đang ngăn người ra bởi cái tin mà Tỳ Quyên vừa cho hay, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Tỳ Quyên để chờ nàng ta trả lời.

Tỳ Quyên sợ sệt nhìn Diệm Cầm, mặt lộ vẻ hổ thẹn, cúi đầu xuống khẽ trả lời :

- Không biết.

Tuy võ học của Tỳ Quyên không bằng Song Thành và Tiểu Ngọc nhưng cũng có thể liệt vào cao thủ hạng nhất trong võ lâm được. Nàng phụ trách trông nom Hiểu Lam mà nay Hiểu Lam bị người ta cướp đi mà không biết người đã cướp Hiểu Lam là ai.

Tiểu Ngọc không sao nhịn được, trợn ngược đôi lông mày liễu lên hỏi tiếp :

- Không biết ư? Tỳ Quyên, em..

Nàng vừa hỏi tới đó, trông thấy Diệm Cầm có vẻ tức giận nên không dám khiển trách Tỳ Quyên tiếp :

Nguyệt Tiểu Ngọc xong, Diễm Cẩm lại hỏi Tỷ Quyên tiếp :

- Lúc ấy em ở đâu?

Tỷ Quyên càng hồ thẹn thêm, cứ cúi thấp đầu xuống và khẽ đáp :

- Tỷ nữ với Tổ Nga ở bên ngoài.

Diễm Cẩm kêu ồ một tiếng, nói tiếp :

- Chắc người ấy phải là một cao thủ phi phàm? Vậy em hãy nói tình hình lúc bấy giờ như thế nào cho cô nương nghe đi?

Tỷ Quyên ngừng đầu lên, nước mắt ràn rụa và khẽ nói tiếp :

- Lúc ấy tỷ nữ với Tổ Nga đang nằm nghỉ ở bên phòng ngoài, bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng động khác lạ, cả hai chị em đều giật mình thức tỉnh. Thoạt tiên tỷ nữ với Tổ Nga còn tưởng là Vi tướng công tỉnh dậy, không để ý mấy, nhưng một lát sau chúng con vào hầu hạ Vi tướng công uống thuốc, mới phát giác cửa sổ ở phía sau mở toang và không thấy Vi tướng công đâu nữa. Lúc ấy trời tối không có trăng, chúng con vội đuổi theo ra...

Diễm Cẩm lạnh lùng đỡ lời :

- Căn cứ như ở tài ba của người ấy mà Tỷ Quyên vừa kể, thì có lẽ lúc ấy người đó đã ở ngoài xa trăm dặm rồi... thế vết thương của Vi Hiểu Lam ra sao?

Tỷ Quyên vẫn còn hồ thẹn, vội đáp :

- Thưa cô nương, đã khỏi được bảy tám thành rồi.

Diễm Cẩm trầm ngâm giây lát lại hỏi tiếp :

- Sao hai người lại biết Vi tướng công bị cướp chứ không phải là tự động bỏ đi?

Tỷ Quyên chỉ yên lặng chứ không dám trả lời, Diễm Cẩm tủm tỉm cười hỏi tiếp :

- Thế trong phòng có vết tích gì để lại không?

Tỷ Quyên vừa lắc đầu thì bỗng lại vội nói tiếp :

- Thưa cô nương có ạ! Vi đôi hia của Vi tướng công vẫn còn ở trong phòng. Như vậy đã chứng minh là Vi tướng công không phải đã tự động bỏ đi.

- Em nói như vậy rất phải.

Diễm Cẩm mỉm cười gật đầu nói như vậy và tiếp :

- Nếu Vi tướng công tự bỏ đi thì không khi nào lại bỏ hia ở lại như thế! Hai người thử nghĩ xem ngoài đôi hia ra còn có vết tích gì khác nữa không?

Tỷ Quyên cau mày lại ngẫm nghĩ. Một lát sau nàng mới nói :

- Trên vách, chỗ đầu giường có mấy cây trúc bị gãy, không biết...

Diễm Cẩm mỉm cười vội đỡ lời :

- Dù rồi, em khỏi phải nói thêm nữa. Xem như vậy người này có vẻ hận Vi Hiểu Lam lắm, định một chương đánh chàng chết ngay tại chỗ nhưng lại nhận thấy ra tay như thế sẽ thiếu quang minh lỗi lạc và lại sợ hai em ở bên ngoài biết nên mới đổi ý kiến mà bắt cóc Vi Hiểu Lam đi. Còn mấy cây trúc ở chỗ đầu giường bị gãy là do y đã ra tay tấn công nhưng vội thu lại ngay. Tuy vậy dư ba của chương lực vẫn còn làm gãy được mấy cây trúc. Nếu không phải tức hận chàng ta quá nổi thì không khi nào lại nhắm đầu của đối thủ mà tấn công như thế. Còn tiếng động mà hai người nghe thấy là tiếng của mấy cây trúc bị đánh gãy đấy.

Nói tới đó nàng từ từ đứng dậy, đưa mắt liếc nhìn ba nữ tỷ một lượt rồi mới nói tiếp :

- Việc này không nên chậm trễ. Nếu chậm quá thì tính mạng của Vi Hiểu Lam khó mà bảo tồn được. Tỷ Quyên đã mệt nhọc, không nên bôn ba nữa, phải ở nhà giúp Song Thành trông nom bảo vệ Độc Cô tướng công. Tiểu Ngọc phải hóa tốc đi ngay khắp mọi nơi, thế nào cũng phải tìm thấy Nhị cô nương, bảo ta mời Nhị cô nương về ngay Mân Tây tức thì.

Tiểu Ngọc hình như đã vỡ nhẽ, đột nhiên đỡ lời :

- Thưa cô nương, chả lẽ người đó là...

- Chính là ông cụ họ Trà. Chúng ta đã chậm một bước.

Diệm Cầm đỡ lời nói như vậy và tiếp :

- Người khác không có tài ba ấy và cũng không dám tới đây trêu ngươi như vậy.

Hơn nữa, người ngoài không ai hận Vi Hiểu Lam đến như thế. Cô nương chỉ ngại trong lúc quá tức giận ông cụ ấy không chịu nghe lời khuyên bảo của cô nương thôi, cho nên mới phải bảo Tiểu Ngọc đi kiếm ngay Nhị cô nương. Phải có Nhị cô nương ra mặt thì ông cụ họ Trà mới chịu nghe. Song Thành với Tỳ Quyên phải cẩn thận bảo vệ Độc Cô Ngọc tướng công, phải nhớ ba ngày cho Độc Cô tướng công uống một viên thuốc Thái Bạch Túy. Chậm lắm là mười ngày hay nửa tháng là cùng, cô nương thế nào cũng về tới. Thôi cô nương đi đây. Tiểu Ngọc sửa soạn xong chưa?

Tiếng nói chưa dứt thì nàng đã đi ra ngoài xa mấy chục trượng rồi. Tiểu Ngọc nhìn Tỳ Quyên, khẽ gật đầu dặn bảo rằng :

- Độc Cô tướng công khác hẳn Vi Hiểu Lam. Quyên muội phải cẩn thận mới được.

Nói xong nàng cũng vội đi theo Diệm Cầm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Hình cụ tàn khốc

Mân Tây bát động vẫn đồ nát như trước, gạch vụn ngói vỡ rải rác khắp nơi, nhưng tất cả bộ hạ của Bát động đã trở về hết, từ Tổng tuần sát trở xuống đều tập trung ở công trại, bỏ các phân trại không sử dụng tới đó là lệnh dụ của Đại Mạc Đà Tẩu Trà Lôi.

Địa vị của Trà Lôi ở Mân Tây bát động không khác gì một vị Thái Thượng động chủ, khi nào vắng mặt Tư Đồ Sương là ông già này xử lý toàn quyền, đủ thấy y có oai quyền như thế nào.

Xung quanh Tổng trại của Bát động có bố trí đầy đủ chòi canh kín và hồ, đâu đâu cũng có những đại hán áo đen đeo đại đao, trông rất oai mãnh, giới bị thâm nghiêm, không kém gì xưa kia.

Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn, màn đen đã phủ xuống dần.

Tổng trại của Bát động lớn rộng như thế mà lại im lặng như tờ, không nghe thấy tiếng nói của người nào mà cũng không thấy có ánh sáng của một ngọn đèn nào.

Khắp tổng trại như chìm đắm trong bóng tối. Bỗng góc tây bắc có tiếng động và có người đã lên tiếng quát hỏi :

- Ai đó? Ai dám xông vào Bát động như vậy?

Không thấy trả lời, người vừa quát hỏi đó lại quát hỏi tiếp, nhưng giọng nói đã dịu hơn trước :

- Thế ra cụ đã về.

Tiếp theo đó lại có giọng khàn khàn trả lời :

- Truyền lệnh Tổng tuần sát với bốn vị Hộ pháp vào trong sảnh gặp ta.

Một tiếng “Vâng!” vang lên, bốn bề lại im lặng ngay.

Một bóng xám nhanh như điện chớp từ phía tây bắc của trang viện phi thăng vào phía trung ương.

Người ám xám ấy chính là Trà Lôi, người gầy gò, lưng gù, hai mắt sáng quắc, không giận mà oai.

Dưới nách Trà Lôi có cặp một thiếu niên anh tuấn, ăn mặc áo trắng, hai mắt nhắm nghiền, tựa như ngủ say và cũng không thấy cử động gì cả.

Thiếu niên văn sĩ đó chính là Vi Hiểu Lam, vết thương đã được bảy tám thành.

Đèn trong đại sảnh bỗng sáng quắc, hai đại hán áo đen rào bước ra nghênh đón, chúng vừa thấy Trà Lôi đã ra đón chào.

Trà Lôi giơ tay lên gạt một cái cho miến lễ rồi lớn bước đi vào trong sảnh, vút Hiểu Lam xuống đất kêu đánh bộp một tiếng, đủ thấy cái ném ấy mạnh như thế nào.

Tội nghiệp cho Ngọc Diện Thần Long, bị ném mạnh như thế mà không sao kêu được một tiếng, chỉ biết nằm yên chứ không cử động gì hết, đủ thấy chàng đã bị Trà Lôi điểm vào yếu huyệt mê rồi.

Trà Lôi không thèm đưa mắt nhìn chàng một cái, đã đi thẳng vào trong sảnh, ngồi lên trên một cái ghế thái sư. Ông ta vừa ngồi xuống xong thì ngoài sảnh đã có tiếng chân người đi nhộn nhịp bước vào. Khi tới cửa sảnh, ngừng chân ngay và ngoài cửa có người lớn tiếng nói vọng vào :

- Anh em Mạc Đồng xin vào cầu kiến.

Trà Lôi lạnh lùng đáp :

- Cứ vào.

Tiếp theo đó đã có năm người bước vào, một đi trước, bốn đi sau.

Người đầu mặc áo bào đen, thân hình vạm vỡ, mắt to mặt đen, râu ria xồm xoàm, trông rất oai mãnh. Người này chính là Tổng tuần sát Mạc Đồng.

Còn bốn người đi theo sau mặc áo bào gấm, người nào người nấy cũng đều oai mãnh vô cùng. Bốn người này chính là Tứ đại hộ pháp: Ngô Cương, Lý Lương, Xích Phong, Tần Vũ.

Năm người đi tới gần, Mạc Đồng dẫn Tứ đại hộ pháp cung kính vái lạy.

Trà Lôi xua tay cho miễn lễ và bảo rằng :

- Truyền lệnh xuống bảo các người mau tập hợp ở trước đại sảnh ngay. Chỉ trừ những người có phận sự canh gác thì được miễn, mau thiết lập một Hình đường càng nhanh bao nhiêu, càng hay bấy nhiêu. Đầu canh một phải sửa soạn xong ngay mới được.

Nói tới đó, ông ta lại nói tiếp :

- Trước khi hành hình, nếu có ai xông pha vào trại cứ việc chém giết bất luận, nhớ riêng có Đồng cô nương là đặc biệt thôi. Vì với sức lực của Bát động chúng ta không làm sao ngăn cản nổi cô ta đâu, nên khi cô ta tới cứ để cho cô ta vào, có ngăn cản cũng vô ích thôi.

Mạc Đồng đưa mắt nhìn Vi Hiểu Lam, hai mắt nỏ lửa nói :

- Thuộc hạ có một kiến nghị.

Trà Lôi đáp :

- Cứ nói.

Mạc Đồng trợn ngược đôi lông mày rậm lên, nói tiếp :

- Hạng người này mà dùng Hình đường để xét xử, theo thiên kiến của thuộc hạ chỉ bằng lời y ngay ra ngoài đại sảnh, giết ngay tại chỗ, cho dù Đồng cô nương tới...

Trà Lôi xua tay đỡ lời :

- Bất cứ sao, trước kia Ngọc Diện Thần Long đã là một cái thế anh hào, kỳ nam tử của đương thời thì lão phu cũng phải xử trí y một cách quang minh chính đại mới được, để người ta khỏi dị nghị. Hơn nữa, lão phu cũng không muốn cho y chết một cách nhanh chóng như thế vội. Đây là, vô lâm đạo nghĩa và cũng là lệnh dụ.

Mạc Đồng thấy Trà Lôi đang bức mình không dám nói nhiều, vội vâng lời đi luôn.

Mạc Đồng đi khỏi, Trà Lôi bảo bốn người hộ pháp rằng :

- Trước khi hành hình, lão phu giao Hiểu Lam cho bốn người trông nom, nếu có gì sơ xuất thì bốn người phải chịu trách nhiệm lấy. Trước khi chưa hành hình chớ có giải huyệt cho y.

Bốn người hộ pháp cung kính vâng lời Trà Lôi liền đứng dậy đi ra ngoài sảnh ngay.

Chưa tới canh một. Tất cả hình cụ đã bày sẵn ở trước đại sảnh, trên thềm đá có để một cái bàn dài, trên phủ một cái khăn màu đỏ như máu. Trên mặt bàn có để một cái lư hương, khói bốc nghi ngút. Hai bên lư hương có để mười tám thanh đao bén nhọn và bóng nhoáng, cạnh những thanh đao ấy có thấp hai cây nến to bằng bắp tay trẻ con, vì gió khá lớn nên hai ngọn nến ấy lúc sáng lúc lụi.

Dưới thềm đá đã đứng đầy người của Bát động, mấy người đứng phía đằng trước là Mạc Đồng với các Đường chủ của Tổng trại, phía sau họ là Trại chủ của các phân trại, sau các Trại chủ ấy mới tới bọn thuộc hạ của Bát động.

Tuy người đứng đông đảo như thế mà ai nấy im lặng, không khí rất là trang nghiêm.

Sở dĩ có sự trang nghiêm như vậy là do một chữ Hình mà nên, vì hễ động hình là thể nào không chết cũng chắc bị thương nặng, chứ có phải là trò chơi đầu, cho nên trong cái sự trang nghiêm ấy lại còn kèm theo một sự rùng rợn kinh hoàng nữa.

Bấy nhiêu năm nay, Mân Tây bát động chưa hề sử dụng đại hình như thế này bao giờ. Nói cho đúng, từ khi lão Động chủ Tư Đồ Phi Vân qua đời cho tới nay, chưa hề thiết lập Hình đường như thế này bao giờ. Ngay ngày họ Tư Đồ Surong xử trí Tổng tuần sát Vũ Văn Đào cũng không hề thiết lập Hình đường như thế này, cũng chỉ ở trước mặt mọi người hạ sát ngay thôi.

Đêm nay Mân Tây bát động lại thiết lập Hình đường như thế đủ thấy việc này quan trọng như thế nào. Một lát sau Trà Lôi ở trong đại sảnh bước ra, Tổng tuần sát Mạc Đồng dẫn đệ tử của Bát động cung kính nghênh đón.

Trà Lôi xua tay cho các người miễn lễ rồi trầm giọng quát bảo :

- Đưa Vi Hiểu Lam vào đây.

Phần vi Hiểu Lam là người ngoài, phần thứ hai Hiểu Lam lại là một người rất có thân phận, lai lịch nên Trà Lôi không dám để cho Đường chủ của Cháp pháp Hình đường trụ trì mà phải đích thân ra tay xử xét.

Trong đại sảnh đã có Tứ đại hộ pháp vâng lời bước ra. Hai tên sau xách hai tay của Hiểu Lam lôi ra trước hương án.

Thấy bốn tên hộ pháp đã xách Hiểu Lam ra, các người của Bát động đứng ở trước thềm đá đã xông xáo tức thì.

Mấy trăm đôi mắt phần họ đều tập trung vào Hiểu Lam, ai nấy đều muốn nuốt sống Hiểu Lam mới hả dạ.

Trà Lôi đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng, ai nấy đều im lặng ngay. Thấy mọi người đã im lặng cả, ông ta liền đưa mắt nhìn vào trước hương án mà trầm giọng quát bảo tiếp :

- Giải huyết cho y.

Ngô Cương vâng lời, bước ra vỗ mạnh vào Hiểu Lam để giải huyết cho y, chỉ trong nháy mắt Hiểu Lam đã từ từ lại tỉnh.

Hiểu Lam vừa mở mắt ra nhìn, thấy tình cảnh ở trước mắt như vậy đã giật mình đánh thót một cái, mặt liền biến sắc, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại bình tĩnh như thường. Chàng trở mắt lên nhìn Trà Lôi lẳng lặng không nói năng gì hết.

Trà Lôi giận dữ quát hỏi :

- Vi Hiểu Lam, hành vi của ngươi thực là văn sĩ quá mức tuông tuồng, vậy bây giờ người còn lời lẽ gì để biện bạch nữa không.

Hiểu Lam làm như không nghe thấy gì cả, mà cũng không trả lời. Lẽ vì chàng đã cắn lưỡi không thành, tuy vết thương đã lành bảy tám phần nhưng suốt đời thành kẻ tàn phế, nên chàng có nói năng làm sao được, mà dù không tàn phế chàng cũng không nói nữa lời!

Tuy Trà Lôi không phải như Tư Đồ Surong, nhưng xưa nay ông ta vẫn coi Tư Đồ Surong như con gái của mình, vì thế Vi Hiểu Lam nhận thấy cái chết ở trong tay Trà Lôi cũng như chết ở trong tay Tư Đồ Surong vậy, cho nên chàng mới không trả lời.

Trà Lôi càng tức giận thêm, vỗ mạnh xuống hương án quát bảo tiếp :

- Vi Hiểu Lam, có phải ngươi điếc phải không? Ở trước mặt họ Trà này tốt hơn hết ngươi đừng có bướng bỉnh như vậy, bằng không ngươi chỉ đau khổ thêm mà thôi.

Biết điều thì mau trả lời nhưng câu hỏi của lão phu.

Nhưng Hiểu Lam vẫn cứ đứng yên như thường. Trà Lôi càng tức giận thêm, vỗ bàn nói :

- Và mồm y cho lão phu.

Ngô Cương nhanh tay tát Hiểu Lam một cái thực mạnh, kêu đánh bốp một tiếng.

Hiểu Lam cứ đứng yên không tránh né, để mặt cho Ngô Cương tát vào má bên phải. Vừa bị tát xong, mặt chàng liền sưng húp liền tay. Mọi người thấy thế đều ngăn người ra, nhất là Trà Lôi, y không ngờ Hiểu Lam lại không phản kháng, mà cả tránh né cũng không nổi, như vậy y không ngạc nhiên sao được.

Một lát sau Trà Lôi cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Vạn ác dân làm đầu, ngươi là một tên mặt người dạ thú, để hèn dân ác khiến ai nghe thấy chuyện của ngươi đã cũng không sao nhịn được. Lão phu đoán chắc ngươi cũng không có chuyện gì nói thêm nữa. Mau chuẩn bị hành hình.

Trà Lôi nói xong, bốn vị hộ pháp cùng ra tay cởi áo Hiểu Lam. Chàng chỉ rung hai cánh tay một cái, bốn vị hộ pháp cùng bị đẩy lui mấy bước. Tuy bị giam giữ nhưng công lực của chàng vẫn còn.

Tứ đại hộ pháp hồ thẹn đến mặt tái mét, đang định ra tay đối phó, Hiểu Lam đã đưa hai tay về phía sau, nhắm mắt lại. Chàng tỏ vẻ muốn giết thì giết, chứ không thể làm nhục ta được. Đại anh hùng đại hào kiệt có khi nào chịu để cho người ta trối như thế.

Trà Lôi cười khẩy một tiếng, phẩy tay ra hiệu, rồi y cầm một con dao nhọn tiến tới trước mặt Hiểu Lam. Hiểu Lam quay tay về phía sau, nhắm mắt không cử động gì hết.

Trà Lôi cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Vi Hiểu Lam! Ta không để cho ngươi chết một cách dễ chịu như thế này đâu.

Hiểu Lam không mở mắt ra nhưng thớ thịt ở trên mặt hơi rung động.

Trà Lôi vói về mặt lạnh lùng, tay cầm con dao nhọn đưa tới trước ngực của Hiểu Lam, y chỉ đâm một nhát ở chỗ yếu hiểm đó là Hiểu Lam sẽ bị chết ngay.

Hiểu Lam vẫn cứ đứng yên như thường, không cử động chút nào.

Dao của Trà Lôi đâm tới lưng chừng bỗng xoay ngang một cái rồi đâm vào tay trái của Hiểu Lam. Nghe xoạt một tiếng, máu tươi phọt ra ngay.

Vi Hiểu Lam quả thật không hồ thẹn là một kỳ nam tử, anh hùng cái thế, chàng không coi vết thương đó vào đâu cả và cũng không thấy chàng cau mày chút nào.

Đệ tử của Bát động thấy thế đều phải kính phục chàng ta.

Trà Lôi quay người cầm lưỡi dao thứ hai lên, lạnh lùng nói tiếp :

- Vi Hiểu Lam! Con dao này sẽ đâm vào cánh tay phải của ngươi. Ta thử xem ngươi chịu đựng được đến bao giờ.

Nói xong y lại giơ dao định đâm thì trên không bỗng có tiếng quát tháo vọng tới :

- Xin cụ hãy ngừng tay.

Tiếng nói vừa dứt thì đã có một cái bóng trắng mảnh khảnh phi ngay xuống trước hương án. Bóng trắng vừa ngừng hoạt động, mọi người đã thấy Đồng Phi Quỳnh đứng sừng sững ở trước hương án, cung kính vái chào và nói :

- Cụ vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Nàng cũng bắt chước Tư Đồ Sương gọi Trà Lôi là cụ như vậy. Trà Lôi không dám, vội cúi đầu đáp lễ và đổi sắc mặt đáp :

- Cảm ơn cô nương, lão vẫn được mạnh giỏi như thường.

Phi Quỳnh đưa mắt nhìn Hiểu Lam cau mày lại, đang định lên tiếng nói thì Trà Lôi đã quát bảo Mạc Đồng rằng :

- Xin mời Đồng cô nương vào trong sảnh ngồi, Mạc Đồng Tổng tuần sát dẫn đường.

Mạc Đồng vâng lời đi trước, Trà Lôi lại nói tiếp :

- Xin mời Đồng cô nương vào trong sảnh ngồi chơi để Trà Lôi miễn giải quyết việc tư quan trọng trong bồn động rồi sẽ xin vào tiếp chuyện cô nương sau.

Y nói việc tư của bồn động rất khôn khéo, nhưng qua sao nỗi mắt của Phi Quỳnh, người có trí tuệ siêu nhân như thế, nên nàng đã tủm tủm cười và đỡ lời :

- Thưa cụ, tiểu bối với Sương muội thân như chị em ruột, như vậy đâu có phải là người ngoài, xin cụ cứ yên tâm. Việc này tiểu bối không có quyền can thiệp tới và cũng không bao giờ can thiệp...

Trà Lôi ngăn người ra vội đỡ lời :

- Nếu vậy Trà Lôi xin đa tạ cô nương.

- Cụ hãy khoan đã, lời nói của tiểu bối đã hết đâu?

Phi Quỳnh vội đỡ lời nói như thế và tủm tủm cười nói tiếp :

- Tiểu bối muốn được biết Vi trang chủ phạm tội gì mà khiến cụ phải thiết lập Hình đường, đích thân hành hình bằng mười tám lưỡi dao nhọn như thế?

Trà Lôi cau mày lại đáp :

- Có lẽ cô nương còn biết rõ chuyện hơn Trà Lôi này.

Phi Quỳnh vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Thế ra của cũng công nhận là tiểu bối biết rõ chuyện hơn cụ đây à?

Nàng khéo léo thực, hỏi lại một câu như vậy khiến Trà Lôi không sao trả lời được.

nàng lại nói tiếp :

- Sự thực tiểu bối biết rõ hơn cụ, thậm chí còn rõ hơn cả Srong muội. Nhưng những việc mà tiểu bối biết khác hẳn những việc mà cụ biết.

Trà Lôi ngẩn người ra hỏi lại :

- Cô nương nói gì Trà Lôi tôi không hiểu?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười nói tiếp :

- Theo chỗ tiểu bối biết thì Vi trang chủ cũng bị người ta ám hại, chả hay cụ có tin không?

Trà Lôi vội đáp :

- Cô nương nói như thế là có nghĩa lý gì?

Phi Quỳnh nói tiếp :

- Cụ có nghe ai nói thứ thuốc rất âm ác tên là Thiệt Cốt Tiêu Hồn Tiêu Dao Hoàn không?

Trà Lôi giật mình đến thót một cái, vội hỏi lại :

- Trà Lôi này có biết thứ thuốc đó, chả lẽ...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Srong muội, Vi trang chủ hai người đều trúng phải thứ thuốc âm độc ấy, bốn tính bị mê man, mất hết linh trí. Như vậy cụ có còn trách Vi trang chủ nữa không?

Trà Lôi mặt biến sắc luôn luôn mà đứng yên không nói năng gì. Phi Quỳnh thấy thế lại nói tiếp :

- Ngày đó Đỗ tướng công vì ngăn cản Vi trang chủ lên núi Võ Đang nên điểm vào yếu huyệt mê của Vi trang chủ và dấu Vi trang chủ sau một tảng đá. Không may Srong muội vừa đi qua đó, thì lúc ấy không hiểu sao hai người đều ngửi phải thứ thuốc âm độc kia...

Nói tới đó, nàng lại đổi giọng tiếp :

- Thuốc ấy là của Tuyết Sơn nhị lão rải ra, mà Tuyết Sơn nhị lão lại bị mấy tên Long Phan lệnh chủ giả hiệu súi bậy. Dâm dược ấy của mấy tên nọ chế thành cho nên hung thủ chính là mấy tên Long Phan lệnh chủ giả hiệu chết dẫm kia. Còn Srong muội và Vi trang chủ chỉ là người bị hại...

tiếp theo đó nàng lại kể chuyện Hiểu Lam giết Tuyết Sơn nhị lão như thế nào rồi lại đến tận nơi xin lỗi Tư Đồ Srong, sau cùng lại còn cắn lưỡi tự tử... cho Trà Lôi hay.

Sau cùng nàng còn nói tiếp :

- Cụ thử nghĩ xem, Srong muội là người khó tính như thế nào mà còn khoan thứ cho Vi trang chủ được, sao cụ lại không bắt chước Srong muội? Nếu việc này làm lỗi ở như Vi trang chủ thì đừng nói Srong muội, mà ngay chính tiểu bối đây cũng đã ra tay giết chết Trang chủ rồi, khi nào lại còn để chàng tới ngày nay cho cụ phải hành hình như thế nữa?

Trà Lôi hai mắt đỏ ngầu, mặt tái mét, nhưng vẫn không nói nửa lời. Phi Quỳnh lại hỏi tiếp :

- Chả lẽ cụ lại không tin lời nói của tiểu bối hay sao?

Trà Lôi bỗng trả lời rằng :

- Trà Lôi tôi không dám! Lời nói của Đồng cô nương có khi nào tôi lại hồ nghi.

Bây giờ tôi mới biết Vi Hiểu Lam cũng bị hại...

Phi Quỳnh nghe ông ta nói như vậy mới yên tâm, nhưng lại nghe thấy Trà Lôi nói tiếp :

- Nhưng Tư Đồ cô nương, hòn ngọc bị hoen ố như thế là do ai gây nên, tất nhiên là Vi Hiểu Lam phải chịu trách nhiệm vào đó chứ?

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Việc này thì phải kiểm mấy tên hung thủ chính, tức là mấy tên Long Phan lệnh chủ giả hiệu chết đâm kia trả thù mới đúng.

Trà Lôi tròn to đôi mắt lên nói :

- Tất nhiên là lão phu thể nào cũng phải đi kiểm chúng và thể phải giết được chúng mới thôi.

Phi Quỳnh vội hỏi :

- Thế còn...

Trà Lôi bỗng trầm giọng đỡ lời :

- Vi Hiểu Lam là người trực tiếp phá hỏng cuộc đời của Surong nhi, lão phu không chịu để yên cho y.

Phi Quỳnh tủm tủm cười và đỡ lời tiếp :

- Tiểu bối đã nói cả Vi trang chủ cũng là người bị hại, như vậy sao cụ còn đang tâm giết hại Vi trang chủ nữa.

Trà Lôi lạnh lùng hỏi lại :

- Thế ai thường tắm thân trinh bạch cho Surong nhi?

Phi Quỳnh đáp :

- Nhưng việc này không thể trách Vi trang chủ được.

Trà Lôi không trả lời được nhưng lại nói tiếp :

- Bất cứ sao lão già gù này nhất định không tha cho Vi Hiểu Lam.

Phi Quỳnh xéch ngược đôi lông mày liễu lên, vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Cụ anh hùng và hiệp nghĩa nửa đời người rồi mà sao vẫn còn nóng tính, không phân biệt thị phi phải trái như thế? Nếu ai ai cũng như cụ cả thử hỏi thiên hạ vô lâm sẽ ra sao?

Trà Lôi vội ngắt lời :

- Lão già gù này không cần ai khen mình là anh hùng hiệp nghĩa cả.

Phi Quỳnh tủm tủm cười nói tiếp :

- Tuy Vi trang chủ đã tàn phế nhưng công lực vẫn còn, cụ có biết Vi trang chủ không phản kháng mà cứ để yên cho cụ đâm từng nhát dao một như thế không?

Trà Lôi đáp :

- Vì y tự biết đã có tội.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cởi chuông phải kiếm người cột chuông

Phi Quỳnh nói tiếp :

- Cụ lắm rồi. Vi trang chủ không có tội lỗi gì cả, nhưng chàng là một kỳ nam tử, cái thể anh hùng vô song, chàng cứ nhận tội lỗi vào người và muốn nhờ tay của cụ để giải thoát.

Trà Lôi đỡ lời :

- Như vậy càng hay.

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Cụ có hận Vi trang chủ không?

Trà Lôi đáp :

- Đồng cô nương hà tất phải hỏi như vậy, không riêng gì lão già gù này mà tất cả đệ tử của Bát động ai cũng tức hận y, chỉ muốn moi ruột, moi gan y ra nuốt chửng mới hả dạ.

Phi Quỳnh lại nói tiếp :

- Cụ đã tức hận chàng ta như thế, sao lại còn để cho chàng thoát được? như vậy đâu có phải là trừng phạt? Trái lại, cụ đã giúp chàng ta thì đúng hơn. Kết quả có phải là cụ đã lầm rồi không?

Là người thô lỗ, Trà Lôi không biết dùng mưu trí, nghe thấy Phi Quỳnh nói có lý liền ngăn người ra giãy lát rồi hỏi :

- Như vậy lão phu phải làm..

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Sao cụ không bắt chức cách của Sương muối, không thêm đưng đến một chân lông, kẻ tóc, để cho Hiểu Lam suốt đời bị lương tâm khiển trách. Như vậy có phải là đau khổ hơn không? Cụ nên rõ, sự trừng phạt này mới thực lợi hại.

Trà Lôi trầm ngâm không nói năng gì, hiển nhiên lời nói ấy của Phi Quỳnh đã có công hiệu. Nhưng Hiểu Lam lại bỗng trợn to đôi mắt lên, nói :

- Đa tạ cô nương..

Nghe thấy thế, Trà Lôi biến sắc mặt và hỏi :

- Lão già gù này không biết dùng mưu trí, sao cô nương lại..

Hiểu Lam lớn tiếng cười ha hả nói tiếp :

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, muốn giết thì giết, hà tất phải nói nhiều như thế?

Trà Lôi càng tức giận thêm, không thèm trả lời chàng ta mà chỉ nhìn vào Phi Quỳnh nói tiếp :

- Cô nương đã nghe thấy chưa? Việc này không thể trách cứ già gù này chứ?

Phi Quỳnh tủm tỉm cười đáp :

- Sao cụ lại hồ đồ đến như thế? Người ta muốn cầu được giải thoát không xong, nên mới nói khích để cụ ra tay. Cụ chớ nên mắc hờn người ta.

Trà Lôi lại ngăn người ra, Hiểu Lam lại nói tiếp :

- Cô nương dùng hết tâm trí để cứu tại hạ, ơn đức này kiếp sau Hiểu Lam mới có thể đền bù được. Tội của Hiểu Lam đáng chết lắm, cô nương còn ra tay cứu mà làm chi?

Không đợi chờ Phi Quỳnh nói, chàng đã quay lại nhìn Trà Lôi cười khẩy nói tiếp :

- Việc này không thể hoàn toàn trách cứ Vi Hiểu Lam được. Sau khi giết tại hạ xong, các hạ nên hỏi qua Tư Đồ Sương, vì nàng cũng có một nửa lỗi lầm. Và lại, còn nhiều..

Phi Quỳnh cuống lên, không kịp nói thêm thì Trà Lôi đã trợn tròn đôi mắt, mặt lộ sát khí, gươm con dao bén nhọn chỉ vào trước ngực Hiểu Lam giận dữ quát lớn :

- Cảm ơn! Khi nào Sương nhi của ta lại để cho người nói nhục như vậy? Đêm nay ta sẽ phải giết chết tên đâm đồ vạn ác người.

Y vừa nói vừa đưa dao sang đâm luôn. Hiểu Lam tủm tỉm cười, nhắm nghiền hai mắt lại.

Ra tay nhanh như điện chớp, Phi Quỳnh dùng hai ngón tay ngọc kèm chặt lấy lưỡi dao, tha hồ công lực của Trà Lôi thâm hậu đến đâu cũng không sao rung động được.

Y liền biến sắc mặt và hỏi :

- Cô nương làm như thế này có ý gì?

Phi Quỳnh tìm tìm cười và đáp :

- Tôi sợ cụ mắc hãm.

Trà Lôi nói tiếp :

Lão phu đánh mắc hãm vậy.

Phi Quỳnh lại nói tiếp :

- Nhưng tôi không chịu trông thấy cụ bị mắc hãm người ta như thế.

Trà Lôi lại hỏi tiếp :

- Có phải cô nương nhất định không cho lão già gù này giết y phải không?

- Tôi không dám. Nhưng vì cụ với Sương muội mà tôi phải ngăn cản.

- Cô nương nói như thế là nghĩa lý gì?

- Giết y, của với Sương muội thế nào cũng ân hận suốt đời. Ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân lại vì ta mà chết, Sương muội đã đau khổ lắm rồi, cụ phải nên nghĩ hộ Sương muội mới được.

Trà Lôi lớn tiếng cười ha hả nói tiếp :

- Lời nó của cô nương, lão già này thật chưa nghe thấy ai nói tới bao giờ.

Phi Quỳnh vội hỏi lại :

- Cụ thử nghĩ xem, tại sao Sương muội lại không giết y, mà tôi có hề ngăn cản Sương muội đâu?

Trà Lôi ngẩn người ra giây lát rồi đáp :

- Người trên thiên hạ này không ai biết rõ bụng dạ của Sương nhi bằng lão già gù này.

Phi Quỳnh tìm tìm cười đỡ lời :

- Xin cụ đừng có quên việc này liên can đến sự thanh bạch cả một đời của một người con gái.

Trà Lôi không sao trả lời được. Ngẫm nghĩ giây lát, y vẫn cương quyết nói tiếp :

- Dù sao lão già gù này cũng phải giết chết được y mới thôi.

Xéch ngược đôi lông mày liễu lên, Phi Quỳnh đỡ lời :

- Nói thật cho cụ biết, với tài ba sở trường của tôi, muốn cứu chàng ta không ai có thể ngăn cản nổi. Nhưng tôi không làm như thế.

Trà Lôi biến sắc mặt hỏi tiếp :

- Già gù này tự biết tài ba còn kém cô nương xa. Nếu cô nương còn ngăn cản thì hãy giết già này trước. Đêm nay già gù đã thế không đội trời chung với y rồi.

Lời nói của Trà Lôi khiến vị giai nhân tuyệt sắc khó nghĩ thật, vì nàng biết rõ tính nết của Trà Lôi rất cương trực. Y đã nói như thế nào là phải làm cho kỳ được mới thôi. Trà Lôi không thể chết được, và cả Vi Hiểu Lam cũng thế, nhưng nàng không thể vì cứu Hiểu Lam mà không nghĩ đến người cha nuôi của nghĩa muội. Nhưng không cứu Hiểu Lam không được? Việc này khiến nàng khó xử thực.

Phi Quỳnh rất băn khoăn liền nghĩ bụng :

“Đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của Sương muội đâu cả? Không hiểu Tiểu Ngọc có kiếm thấy cô ta không? Nếu kiếm được cô ta và cô ta về kịp lúc này có phải việc gì cũng giải quyết xong xuôi ngay không? Nếu Tiểu Ngọc chưa kiếm thấy, hay đã kiếm thấy cô ta rồi nhưng chưa về tới đây kịp thời thì sao?”

Nàng là người có trí tuệ tuyệt cao, có công lực cái thế, nhưng cục diện trước mặt đây khiến nàng phải thúc thủ chịu thua chứ không nghĩ ra được cách gì để cứu vãn tình thế này nữa.

Tuy trong lòng rất lo âu mà bề mặt nàng vẫn làm ra vẻ thản nhiên. Nàng đứng ngẩn người ra giây lát, buông thõng hai ngón tay lúc nào không hay.

Trà Lôi cười khẩy một tem rút thanh đao lại, xoay tay định đâm tiếp và đâm vào chỗ yếu huyệt ở trước ngực của Hiểu Lam. Nếu để yên cho y đâm trúng thì Hiểu Lam thể nào cũng toi mạng ngay.

Hai người đứng cách nhau có hơn thước. Những người có mặt tại đó đều yên trí phen này một kỳ nam tử, anh hùng của đương thời thể nào cũng bị lưỡi dao đâm thủng ngực, máu vãi khắp Bát động, xác nằm ở Mân Tây ngậm hòn mà chết chứ không sai.

Đang lúc ấy bỗng có giọng rất thánh thót ở trên không vọng xuống và nói rằng :

- Trà tiền bối hãy ngừng tay.

Phi Quỳnh nghe thấy tiếng nói ấy vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng về mặt đã hết lo âu.

Hai bóng người một đen, một đỏ, vừa mảnh khảnh vừa xinh đẹp ở trên không nhẹ nhàng nhảy xuống trước hương án.

Mọi người đã nhận ra hai người đó chính là Tư Đồ Sương với Tiểu Ngọc.

Đệ tử của Bát động vội vái chào và tiến lên cung kính nghênh đón Động chủ của chúng.

Trà Lôi giật mình đến phát một cái, liền có tiếng kêu coong, mũi dao nhọn đã rút xuống đất, chân tay mình mẩy đều run lẩy bẩy, từ từ tiến lên một bước, với giọng khàn khàn kêu gọi :

- Con nhãi đã về đấy à?

Tuy đã chán sự đời, lúc này Tư Đồ Sương cũng không sao cảm lòng được, nước mắt nhỏ rờn xuống như mưa và vội ngã ngay vào lòng Trà Lôi.

Một già một trẻ ôm nhau khóc lóc khiến ai cũng phải cảm động vô cùng.

Phi Quỳnh cũng mũi lòng, vội quay mặt đi lấy tay áo chùi nước mắt.

Một lát sau, hai người mới nín khóc. Với bàn tay run run, Trà Lôi khẽ vuốt mái tóc mây của Tư Đồ Sương và nói rằng :

- Tội nghiệp cho con nhỏ, đã khôn khổ biết bao nhưng lão cũng lo âu đến chết đi được...

Tư Đồ Sương ngừng đầu lên cười khi một tiếng rồi đỡ lời :

- Cụ xem Sương nhi chả rất lành mạnh là gì?

Trà Lôi lắc đầu thở dài nói tiếp :

- Con nhỏ đừng có an ủi già này như thế, sao già lại không biết?

Tư Đồ Sương lại tùm tùm cười rồi đỡ lời :

- Thừa đây, trong những ngày gần đây Sương nhi đã hiểu rõ những cái gì mà từ trước đến nay mình đã u mê không hiểu biết gì hết, và cũng đã nhận xét rõ những cái gì từ trước mình đã nhận xét lầm. Nếu cụ không tin thử hỏi Quỳnh tỷ thì sẽ biết ngay.

Trà Lôi giật mình đến thót một cái vội hỏi lại :

- Nếu vậy con nhỏ nguoi...

Nói tới đó về mặt ông thay đổi và nói tiếp :

- Xem như vậy già này đáng ra phải sung sướng vì nhỏ nguoi đã sáng suốt...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Khỏi cần cụ phải dặn bảo. Sương nhi đã tự biết nên xử sự như thế nào rồi.

Trà Lôi lại nói tiếp :

- Nếu vậy già này mới yên tâm.

Tư Đồ Sương quay đầu lại nhìn Hiểu Lam và nói tiếp :

- Tất cả mọi việc Tiểu Ngọc đã nói cho Sương nhi hay rồi. Vi trang chủ quả thực không có tội, bây giờ Sương nhi đã về tới, đừng có ai trách cứ Vi trang chủ nữa. Nếu trách thì chỉ nên trách số của Sương nhi bạc bèo mà nên. Thôi cụ để cho Vi trang chủ đi đi.

Trà Lôi lại biến sắc mặt và vội hỏi lại :

- Sao, cả con nhỏ này cũng nói như vậy ư?

Tư Đồ Sương lạnh lùng đáp :

- Quỳnh tỷ đã nói hết rồi, Sương nhi không muốn nói thêm nữa. Đã bảo Vi trang chủ không có tội, đừng có ai trách cứ chàng ta. Tại sao cụ lại cứ muốn khiến Sương nhi phải đau đớn khổ sở và ăn năn suốt đời nữa.

Trà Lôi im lặng không nói gì, một lát sau bỗng nghiêng răng mím môi hỏi tiếp :

- Lão bao công khó nhọc và nuôi nấng nhỏ người đến ngày nay, già không mong mỏi gì hết, chỉ mong nhỏ người lấy được người chồng vừa ý để sau này hai vợ chồng đưa ma cho già này, ngờ đâu... câu chuyện này xảy ra như thế này, nếu già không giết y, người sao được con hận.

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Sương nhi hiểu ý của cụ lắm, nhưng không thể trách y được.

Trà Lôi lắc đầu cương quyết :

- Con nhỏ đừng có can thiệp...

Tư Đồ Sương vội nói tiếp :

- Nếu cụ cứ cương quyết đòi giết y Sương nhi không cản trở. Nhưng cụ phải giết Sương nhi trước, lương tâm đau khổ quá Sương nhi không sao chịu nổi, thà chết sớm đi còn hơn.

Trà Lôi cũng biết Tư Đồ Sương đã nói được là phải làm được nên gạt mình kinh hãi và càng khó xử thêm, liền cau mày lại hỏi :

- Con nhỏ này cứ thích cưỡng lại ý định của già như thế làm chi?

Tư Đồ Sương đứng yên không trả lời.

Hiệu Lam bỗng tròn tròn đôi mắt lên quát hỏi :

- Sương cô nương! Cô nương làm như thế thử hỏi Vi Hiệu Lam tôi hà...

Vừa nói tới đó, chàng đã phát bàn tay một cái, con dao nhọn đang nằm ở trên mặt đất đã bay nhanh lên, chàng bắt luôn, đưa tay trái đâm mũi dao vào ngực.

Chàng ra tay nhanh quá, lại không ai ngờ, các đệ tử của Bát động yên trí Vi Hiệu Lam không sao thoát chết được.

Tuy chàng nhanh nhưng lại có người nhanh hơn.

Phi Quỳnh đứng ở đằng xa, giờ tay lên cách không búng một cái, lưỡi dao chưa đụng chạm vào ngực của chàng đã kêu cắc một tiếng, đã gãy làm đôi. Nàng lạnh lùng hỏi :

- Vi trang chủ, chị em chúng tôi chẳng quản ngàn dặm xa xôi tới Mân Tây này để làm chi. Có phải Trang chủ định dồn chúng tôi, nhất là Sương muội vào chỗ bất nghĩa phải không?

Hiệu Lam nghe nói về mặt râu rể, đôi môi rung động, vút dao, cất tiếng thở dài một tiếng nhưng không nói gì.

Trà Lôi tròn mắt ngắm nhìn Hiệu Lam một hồi, rồi bỗng phẩy tay trầm giọng quát bảo :

- Các người đưa Vi trang chủ vào trong sảnh băng bó vết thương.

Thấy ông già gù nói như vậy Phi Quỳnh mới yên tâm, nhìn mặt ông ta lộ vẻ thần phục.

Tứ đại hộ pháp vâng lời, đi trước cung kính mời Vi Hiệu Lam vào trong đại sảnh.

Hiệu Lam khẽ xua tay trái một cái, rồi quay lại chấp tay vái Trà Lôi, Tư Đồ Sương và Phi Quỳnh rồi cất tiếng nói :

- Đa tạ hảo ý của các vị, vết thương của tại hạ không nghĩa lý gì hết, Vi Hiệu Lam không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa. Xin cáo biệt. Ba vị chữa thương, bảo vệ, cứu giúp và buông tha cho tại hạ như vậy, Vi Hiệu Lam này không bao giờ dám quên những ơn đức ấy, nay mai thể nào Vi Hiệu Lam này cũng xin đền bù lại. Thôi, xin cáo từ.

Nói xong chàng phi thân nhảy lên trên cao và đi mất dạng ngay. Chàng đi khỏi là tất cả thù hằn đều tiêu tan hết.

Tư Đồ Sương với Phi Quỳnh tay bắt mặt mừng, chuyện trò rất thân mật và nồng nhiệt. Tư Đồ Sương nói :

- Đa tạ Quỳnh tỷ đã vì tiểu muội bỏn ba. Tiểu muội không những rất cảm ơn Quỳnh tỷ và còn không biết lấy cái gì đền bù cho phải, nên tiểu muội càng cảm thấy không yên lòng.

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Mới xa nhau có mấy ngày sao tiểu muội đã có vẻ khác lạ và bờ ngỡ như vậy rồi.

Chúng ta là chị em với nhau sao tiểu muội lại khách sáo như thế?

- Sau khi chia tay đến giờ Sương muội vẫn mạnh giỏi đấy chứ, Tiểu Ngọc kiểm thấy Sương muội ở đâu?

Tư Đồ Sương gật đầu tùm tùm cười và đáp :

- Tiểu muội vẫn được mạnh giỏi như thường và gặp Tiểu Ngọc ở trên bờ hồ Ba Dương.

Tiếp theo đó nàng bèn kể chuyện sau khi lạc ở Mịch La và gặp Lê Hạo, Trung Điền tứ lang, bị chúng bắt giữ, sau được Độc Cô Ngọc cứu, nhất nhất kể hết cho Phi Quỳnh nghe. Nói xong nàng rầu rĩ thờ dài và nói tiếp :

- Quỳnh tỷ chờ tới khi tiểu muội tỉnh lại thì không thấy chàng đâu cả, bằng không tiểu muội thế nào cũng nghĩ cách thuyết phục, giữ chàng ở lại để đến Tết Trung Thu này...

Phi Quỳnh mỉm cười đỡ lời :

- Điểm này Sương muội khỏi cần quan tâm tới, hiện giờ chàng đang ở đằng nhà và đang ngủ say chưa tỉnh.

- Quỳnh tỷ nói gì thế, chẳng lẽ...

Phi Quỳnh mặt đỏ bừng vừa cười vừa nói tiếp :

- Chàng đến Động Đình kiếm ngu tỷ bị ngu tỷ dùng mê hồn dược của Hạ Ngũ môn làm cho chàng ta mê mẩn bất tỉnh, mỗi ba ngày còn sai bảo Tỷ Quyên cho chàng uống một viên Thái Bạch Túy, như vậy ngu tỷ cam đoan trong ba mươi ngày chàng không thể nào lại tỉnh được.

Trà Lôi bỗng xen lời hỏi :

- Thái Bạch Túy, cái tên nghe hơi quen quen, không biết có phải là của Gia Cát Ngọc ở Động Đình...

Phi Quỳnh mỉm cười đỡ lời :

- Cụ thực không hổ thẹn là danh tửu của tửu trung chi tiên.

Trà Lôi nhếch mép cười và nói :

- Khéo nói lắm, nhưng cái trò ấy lợi hại lắm, uống một viên vào bụng là phải say ba ngày. Phen này thằng nhỏ ấy đã được say suốt mười một phen.

Tư Đồ Sương cũng vội lên tiếng :

- Quỳnh tỷ bảo chàng say sưa ba mươi ngày, mà cụ bảo uống một viên lại say ba ngày, vậy Quỳnh tỷ phải có mười viên Thái Bạch Túy mới có thể làm cho chàng ngủ say lâu như thế?

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Phải, Quỳnh tỷ có đúng mười viên.

Tư Đồ Sương cau mày lại hỏi tiếp :

- Từ nay đến Tết Trung Thu còn hơn ba mươi ngày, mười viên Thái Bạch Túy như thế thì làm sao đủ dùng?

Phi Quỳnh đáp :

- Không đủ cũng không còn cách gì nữa, bắt buộc đến lúc ấy phải điểm vào huyết ngủ của chàng vậy.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Quỳnh tỷ, đây không phải là trò chơi đâu, bị điểm huyết quá lâu sẽ bị nội thương. Quỳnh tỷ là người thông minh như thế, chắc thế nào cũng nghĩ ra được cách gì hoàn hảo hơn?

Phi Quỳnh cau mày lại gượng cười đáp :

- Sương muội phải biết, vì không có cách gì hoàn hảo hơn nên ngu tử phải dùng đến hạ sách ấy.

Tư Đồ Sương rầu rĩ đỡ lời :

- Tiểu muội hiểu rồi, Quỳnh tỷ làm như vậy là chỉ muốn tận nhân sự của mình thôi, chứ sự thành bại thì đành phải phó thác cho trời.

Trà Lôi khẽ vỗ tay và xen lời nói :

- Thằng nhỏ ấy thực là không bằng một khúc gỗ, nếu gặp mặt lão phu phải tát cho một cái mới được. Lão phu không hiểu bốn anh em tên Âu Dương Vinh An đã ban ơn gì cho họ Độc Cô, mà khiến y phải tin phục đến thế?

Tư Đồ Sương cười khẩy đáp :

- Nhân, nghĩa, nhưng giả nhân giả nghĩa, tiếc thay chàng không hay biết một tí gì, đến nay vẫn còn u mê mà chúng ta lại không có cách gì chứng minh để cho chàng trông thấy rõ sự thực.

Trà Lôi tức giận thêm, nghiêng răng mím môi nói tiếp :

- Bốn tên khốn nạn ấy xảo trá ác độc lắm, thế nào cũng có một ngày lão phu bắt gặp chúng, để lão phu xem trái tim của chúng làm bằng gì và Đồng cô nương với chúng có thù hằn gì..

Hiển nhiên Trà Lôi đã biết rõ thân phận của Phi Quỳnh rồi, cho nên ông ta nói tới đó, bỗng ngắt lời hỏi :

- Cô nương không có thù hằn với chúng, nếu có là chỉ lệnh sư thôi, cô nương có biết lệnh sư có thù hằn gì với chúng?

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Từ khi hiểu biết việc đời đến giờ tiểu bối không hề thấy gia sư lai vãng với một người nào, trước kia lại không thấy gia sư nói tới nửa câu nên quả thực tiểu bối không biết một tí gì.

Tư Đồ Sương xen lời nói :

- Sao Quỳnh tỷ không về núi hỏi sư phụ xem?

Phi Quỳnh đáp :

- Ngu tử cũng định như thế nhưng chắc không ăn thua gì. Tính nết của gia sư như thế nào hẳn tiểu muội cũng biết, nhất là trong lúc gia sư đang bế quan thì có khi nào gia sư lại thốt ra nửa lời.

Tư Đồ Sương thấy Phi Quỳnh nói như thế không biết nói năng ra làm sao nữa, nhưng đột nhiên Trà Lôi lại lên tiếng hỏi :

- Cô nương, chả hay lệnh sư là vị nào thế?

Phi Quỳnh vội ngắt lời :

- Xin cụ lượng thứ cho, khi tiểu bối xuống núi gia sư đã ra nghiêm lệnh là bất cứ nói với ai, hay dưới tình hình nào cũng không thể tiết lộ tên tuổi của gia sư.

Trà Lôi lắc đầu không nói năng gì.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Hiện giờ có một cách này có thể giải quyết được, quý hồ trong một thời gian ngắn, cố bắt cho được một trong bốn người của nhóm Thanh Thành tứ hữu, thì mọi việc gì cũng có thể...

Phi Quỳnh gượng cười lắc đầu đỡ lời :

- Sương muội nghĩ như vậy rất chính xác, nhưng đã có nhiều lần rồi có phải chúng ta không làm như thế đâu. Nhưng lần nào cũng cho chúng tẩu thoát. Dụng tâm của chúng ta như thế nào chúng đều biết hết, nên lúc này muốn tìm kiếm chúng đâu có phải là chuyện dễ.

Chương 85: Kinh biến

Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Tiểu muội cũng biết không phải là chuyện dễ, nhưng chúng ta cứ thử xem, biết đâu số trời run rủi, lại chả may mắn gặp được chúng nên chúng ta đừng có bỏ qua một chút hy vọng này.

Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Sương muội nói rất phải, nhưng vũ nội bao la như thế này chúng ta biết đi đâu mà tìm kiếm thấy chúng? Sương muội nên rõ chúng ta không còn bao nhiêu thời giờ nữa!

Tư Đồ Sương đang trầm ngâm thì sực nghĩ ra được một vấn đề vội nói tiếp :

- Quỳnh tỷ, sao chúng ta không... không tới..

Nàng vừa nói tới đó, đột nhiên phía Tây Bắc có tiếng người quát tháo, tiếp theo đó trong bóng tối có người trả lời giọng rất thánh thót dịu dàng :

- Cảm phiền thông báo, tôi có việc cần muốn yết kiến Đồng cô nương..

Phi Quỳnh nghe thấy tiếng nói của người đó bỗng biến sắc mặt, Tiểu Ngọc bỗng giật mình đến thót một cái và nói :

- Là chị Song Thành đây.

Trà Lôi vội nói vọng ra :

- Đề cho cô nương đó vào, không được ngăn cản..

Tiếp theo đó có một cái bóng xanh nhanh như điện chớp phi vào và quỳ ngay trước mặt Phi Quỳnh. Quả nhiên người đó chính là Song Thành, mặt mày tiêu tụy, đầu tóc rối bời, cúi đầu xuống không dám nhìn lên với giọng run run nói :

- Cô nương..

Phi Quỳnh thấy thế hai tay run lẩy bẩy và khẽ bảo rằng :

- Ta biết rồi, em đứng dậy đi.

Tiểu Ngọc vội đỡ Song Thành dậy và vội hỏi :

- Việc gì đẩy hờ Thành tỷ, nói mau lên?

Mặt tái mét, Song Thành vẫn thở hổn hển, không nói ra lời. Phi Quỳnh thấy thế thùng thảng hỏi tiếp :

- Tiểu Ngọc hãy đưa Song Thành vào nghỉ ngơi, Tỷ Quyên sao lại đến Động Đình kiểm cô nương như vậy?

Tiểu Ngọc nghe nói cũng giật mình đến thót một cái vội hỏi :

- Cái gì? Đồ tướng công cũng biến mất rồi ư?

Tư Đồ Sương với Trà Lôi cùng biến sắc mặt, nhưng không nói gì, chỉ riêng Phi Quỳnh là bình tĩnh mà nói tiếp :

- Song Thành cứ thùng thảng mà nói. Đồ tướng công đi bằng cách nào?

Song Thành đã hơi trấn tĩnh, liền đáp :

- Thừa cô nương. Đồ tướng công đã bị hai tên già chết dẫm trong bọn Thanh Thành tứ hữu bắt cóc đi đấy.

Thấy Song Thành nói như thế, Phi Quỳnh và các người càng biến sắc mặt thêm.

Tư Đồ Sương, Trà Lôi với Tiểu Ngọc, ba người đều giật mình đến thót một cái.

Phi Quỳnh cũng run lẩy bẩy một hồi mới nói tiếp :

- Song Thành! Cô nương biết xưa nay em không bao giờ nói dối cả. Nói về công lực cá nhân thì Thanh Thành tứ hữu thua bốn chị em xa, kể trong võ lâm đương thời rất ít người địch nổi mấy chị em, cho nên đừng nói chỉ có hai tên thôi, mà dù bốn tên tới một lúc cũng địch không nổi các người, vậy tại sao Đồ tướng công lại mất tích?

Tư Đồ Sương với Trà Lôi cũng biết bốn nữ tỳ của Đông Phi Quỳnh có võ công rất cao siêu, kể cả nàng với ông già gù này cùng ra tay đấu với bất cứ hai người nào trong bốn nữ tỳ đó cũng phải thua ngay.

Song Thành cúi đầu xuống rồi nói :

- Cô nương, trước kia chúng ta đều nhận xét lầm hết, bốn lão già ấy vẫn giấu điểm tài ba, không chịu giở ra hết, nên nữ tỳ ở ngoài phòng chống đỡ kẻ địch, Tỷ Quyên ở trong phòng bảo vệ tướng công đấu hàng trăm hiệp mà tỷ nữ không làm gì nổi đối phương, không những thế, tỷ nữ đã không làm gì nổi mà đối phương càng đấu càng hăng, sau tỷ nữ thấy chúng đã bắt được Đồ tướng công nên vội vào trong phòng xem mới hay Tỷ Quyên đã bị chúng điểm vào huyệt tê năm phục ở trong phòng.

Tư Đồ Sương, Trà Lôi với Tiểu Ngọc đều kinh ngạc.

Phi Quỳnh cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Mấy tên ấy xảo trá lắm, xem như vậy quả thực chúng có tuyệt kỹ rất cao siêu mà xưa nay vẫn giấu điểm..

Nói tới đó, nàng gượng cười một tiếng mới nói tiếp :

- Nếu ta không rời khỏi nhà thì không sao, vừa rời khỏi thì chúng đã thừa cơ hạ thủ luôn. Xem như vậy, thực hư của chúng ta như thế nào chúng đều biết rõ hết và có lẽ lúc nào chúng cũng ở quanh chúng ta. Nói tóm lại, bất cứ đâu trí hay sức cho tới hiện thời, chúng ta vẫn thua chúng một mức, quả thực chúng rất cao minh và rất lợi hại..

Tiểu Ngọc xéch ngược lông mày liễu lên và đỡ lời :

- Cô nương hà tất phải tăng bốc người ta mà làm giảm bớt oai phong của mình như thế, tỷ nữ không tin chúng lại cao minh và lợi hại đến như thế.

Lúc ấy Tư Đồ Sương đứng cạnh đó nghe thôi chứ không lên tiếng, nếu là mọi khi thì nàng đã thao thao bất tuyệt, nói luôn mồm rồi, như vậy đủ thấy nàng đã hết hồn niệm.

Phi Quỳnh khẽ lắc đầu nói tiếp :

- Không phải là cô nương khen ngợi người ta, làm giảm bớt oai phong của mình đâu. Sự thực mấy lần đấu với chúng kẻ cả kín và hở, chúng ta đều lép vế hết. Xem như vậy từ giờ trở đi chúng ta phải đề cao cảnh giác mới được.

lúc này Tư Đồ Sương mới chịu lên tiếng nói :

- Quỳnh tỷ đề cao cảnh giác là rất phải, đối phó với địch vốn dĩ phải thế mới được. nhưng chúng ta vẫn phải có một tin tưởng là tà bất thắng chính, đạo tất thắng ma. Thế nào cũng có một ngày chúng phải chịu tội với thiên lý.

Phi Quỳnh gượng cười đáp :

- Sương muội, ngu tỷ hiểu lắm! Ngu tỷ cũng có lòng tin tưởng của ngu tỷ, còn mạnh hơn ai hết, vẫn biết thế nào cũng có một ngày chúng phải chịu tội trước công lý, nhưng ngày ấy viễn vông lắm. Chả lẽ ý trời lại cứ muốn để chúng làm thiên hạ võ lâm bị đảo điên một phen đã rồi mới bắt tội chúng hay sao?

Tuy lời nói của nàng rất có lý nhưng Tư Đồ Sương vẫn lên tiếng nói tiếp :

- Quỳnh tỷ! Ý trời thế nào, chúng ta là người phạm mất thịt cũng không sao thấy và cũng không sao biết được. Nhưng theo ý tiểu muội thì không bao giờ ý trời lại tàn nhẫn không đến thế. Huống hồ người định có thể thắng được trời.

Phi Quỳnh gượng cười hỏi lại :

- Sương muội, trời hành hạ chị em chúng ta đến mức độ này còn chưa đủ hay sao?

Tư Đồ Sương nghiêm nghị đáp :

- Có lẽ đây chỉ là tiểu kiếp thôi. Trải qua tiểu kiếp rồi thế nào mà chả có hậu phúc. Quỳnh tỷ có thể coi thường được câu chuyện, chả lẽ Quỳnh tỷ lại không sáng suốt hơn tiểu muội hay sao?

Phi Quỳnh gượng cười đáp :

- Chỉ mong như thế thôi! Đa tạ Sương muội đã chỉ bảo cho.

Tư Đồ Sương tủm tỉm cười trả lời liền :

- Quỳnh tỷ là người rất thông minh, đa mưu trí, chắc Quỳnh tỷ đã có mưu trí gì để đối phó rồi chẳng?

Phi Quỳnh đỡ lời :

- Thanh Thành tứ hữu bất cóc Đỗ tướng công đi mục đích duy nhất của chúng là chờ đến ngày tết Trung Thu, chúng xúi chàng ra đấu với các đại môn phái, gây nên trận mưa máu gió tanh, tạo nên đại sát nghiệp. Dụng tâm của chúng ác độc thật, bây giờ chúng ta không còn cách gì là đợi chờ Đại Trí thiên sư quay trở về đã.

Tư Đồ Sương chưa kịp lên tiếng thì Trà Lôi đã ngạc nhiên xen lời hỏi :

- Lão hòa thượng ấy đi đâu thế hở cô nương?

Phi Quỳnh đáp :

- Ông ta đi núi Phạm Tinh kiếm Tuyết Y Huyết Thần Liễu lão tiên bói đấy.

Trà Lôi la lớn một tiếng và hỏi tiếp :

- Cái gì? Kiếm lão nho hủ ấy làm chi?

Phi Quỳnh không trả lời câu hỏi ấy của ông ta, trái lại nàng lại hỏi Trà Lôi rằng :

- Cụ thử nghĩ xem, trên thiên hạ này có ai có thể khiến được chàng ta cúi đầu nghe lời không?

Trà Lôi bỗng vỗ tay kêu đánh đốp một cái, nhếch mép cười đáp :

- Phải đấy! Nước cờ này cao lắm, sao lão già gù này lại không nghĩ tới. Lão càng già càng lắm cạm bẫy có khác, vô dụng thật.

Tư Đồ Sương đưa mắt liếc nhìn vừa cười vừa xen lời nói :

- Có bao giờ cụ dùng đến đầu óc đâu?

Trà Lôi tròn mắt lên nhìn nàng ta, hậm hực đỡ lời :

- Con nhãi này vô lễ với lão phu như thế, thế nào lão phu cũng phải vả mồm con nhỏ gây mấy cái răng mới được.

Tuy ông ta nói như vậy nhưng có bao giờ ông ta nỡ giơ tay lên đánh đâu.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp :

- Chàng đã hẹn với các đại môn phái đến tết Trung Thu lại gặp. Như vậy từ giờ đến tết Trung Thu chắc chàng chưa dám hành động gì đâu. Trong lúc vô lâm được yên tĩnh như thế này, Quỳnh tỷ hãy ở tạm Bát động một thời gian, chẳng hay Quỳnh tỷ nghĩ sao?

Phi Quỳnh trầm ngâm đáp :

- Đa tạ Sương muội có lòng tốt như vậy, nhưng ngu tỷ không thể ở lại được. Ngu tỷ cũng muốn để cho vô lâm được bình tĩnh một thời gian nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi, chứ bên trong chúng ta không thể nào ngồi yên được.

Tư Đồ Sương vội xen lời hỏi :

- Quỳnh tỷ có việc gì đang định thế?

Phi Quỳnh đáp :

- Ngu tỷ không có việc gì định làm cả, nhưng bây giờ chúng ta đề phòng thêm được phần nào thì đến lúc ấy tai kiếp mới sẽ giảm bớt ít nhiều. Bây giờ chúng ta nhỏ thêm một giọt mồ hôi thì đến lúc đó bớt chảy thêm một giọt máu.

Tư Đồ Sương gật đầu đáp :

- Quỳnh tỷ nói rất có lý, thế theo ý Quỳnh tỷ thì...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Vừa rồi Sương muội đã chẳng nói là gì, quý hồ bất được một người trong bọn Thanh Thành tứ hữu thì việc gì cũng phải giải quyết được ngay, cho nên ngu tỷ muốn lợi dụng trong thời gian hơn tháng đó cố hết sức tìm kiếm ra được chỗ ẩn náu của chúng.

Tư Đồ Sương lại hỏi :

- Quỳnh tỷ chả nói...

Phi Quỳnh vội đỡ lời :

- Vẫn câu đó, chúng ta chỉ biết tận nhân sự và tùy theo số trời định hoạt, nếu bắt được một người của chúng thì còn gì hay bằng, nhược bằng không bắt được một tên nào, thì đành chờ đến tết Trung Thu lại định đoạt sau.

Lời nói của nàng rất trầm thống, hiển nhiên vị hồng phấn tuyệt vời cả trí óc lẫn võ công đều cao tuyệt mà vẫn phải thúc thủ chịu thua.

Tư Đồ Sương khẽ gật đầu nói tiếp :

- Thôi được, Quỳnh tỷ đã muốn làm như vậy tiểu muội cũng không dám ngồi yên.

Trà Lôi vội đỡ lời :

- Con nhãi nguoi...

Phi Quỳnh cũng vội đỡ lời :

- Sương muội hãy nghe ngu tỷ nói có được không? Hiện giờ Sương muội chưa nên đi lại trên giang hồ, huống hồ hiện giờ Bát động đang cần có Sương muội chỉnh đốn...

Tư Đồ Sương lắc đầu mỉm cười và đỡ lời :

- Quỳnh tỷ, đây không phải là việc cá nhân của Quỳnh tỷ, mà là một thịnh sự quan trọng của võ lâm. Tiểu muội cũng là người trong võ lâm sao lại không giờ toàn lực ra...

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát mới nói tiếp :

- Và lại, tiểu muội đã coi chán mọi sự, định phen này về đây giải tán Bát động, từ nay một mình vô lo vô sự.

Phi Quỳnh chỉ cau mày lại thôi chứ không nói năng gì, Trà Lôi bỗng lên tiếng hỏi :

- Con nhãi kia, chả lẽ nguoi bỏ cả lão già, không thèm nghĩ tới nữa hay sao?

Ôn nuôi nắng dạy bảo mười mấy năm trời của Trà Lôi như thế, khi nào Tư Đồ Sương dám quên ơn, vì vậy nàng lắc đầu vừa cười vừa nói :

- Sương nhi đâu dám quên ơn cụ! Cái gì Sương nhi có thể bỏ được hết nhưng một ngày không thể thiếu cụ, từ nay chỉ có hai cha con ta sống với nhau thôi chứ con cũng không thiết gì việc khác nữa!

Trà Lôi thấy Tư Đồ Sương nói như thế ứa nước mắt ra luôn. Nhưng ông ta đã vội quay người lại lớn tiếng nói với đệ tử của Bát động rằng :

- Động chủ có lệnh tức khắc giải tán Bát động, tùy ý các người muốn đi đâu thì đi!

Mạc Đồng nghe nói rất khích động, vội lớn tiếng xen lời :

- Mạc Đồng thề sống chết theo hầu Động chủ, sống cũng là người Bát động, chết cũng là ma của Bát động. Đòi này quyết không rời khỏi Bát động một bước, xin Động chủ cho phép Mạc Đồng tôi được toại nguyện.

Nói xong y quỳ ngay xuống đất.

Tứ đại hộ pháp cũng đồng thanh lớn tiếng nói :

- Thuộc hạ cũng mong được như thế, thà chết cũng không rời khỏi nơi đây.

Tiếp theo đó bọn chúng bốn người quỳ xuống rồi tất cả đệ tử của Bát động cũng đều quỳ xuống nói như thế hết như vậy đủ thấy người của Bát động trung thành với Động chủ như thế nào. Đồng thời cũng thấy ngay thường Tư Đồ Sương cư xử với các người này từ tế ra sao?

Trà Lôi thấy thế ứa nước mắt ra quay người lại nói với Tư Đồ Sương rằng :

- Con nhãi đã nghe thấy và trông thấy chưa?

Phi Quỳnh thấy các anh hào của lục lâm, người nào người nấy đều có nhiệt huyết chân thành như vậy thì rất cảm động và ứa nước mắt mà nói :

- Sương muội nên rõ, sáng lập một cơ nghiệp không phải là một chuyện dễ, sao hiền muội lại nhẫn tâm bỏ rơi những hào kiệt trung nghĩa như thế?

Tư Đồ Sương rất cảm động, người run lấy bấy, nước mắt nhỏ ròng hai bên má, không nói được nửa lời, một lát sau mới tiến lên mấy bước xua tay nói :

- Các người có lòng tốt như vậy, xin mời hãy đứng dậy đã. Tư Đồ Sương sẽ cùng các vị cùng sống cùng chết, từ nay trở đi thề không nói đến hai chữ giải tán nữa.

Mọi người nghe nàng nói như vậy đều hoan hô vang động và người nào người nấy vì mừng quá hóa khóc rồi đồng nói :

- Đa tạ Động chủ.

Thế rồi các người cùng đứng dậy.

Tư Đồ Sương vừa khóc vừa cười, quay lại nói với Phi Quỳnh rằng :

- Quỳnh tỷ, chúng ta đi thôi.

Phi Quỳnh quay lại hỏi :

- Cái gì? Sương muội...

Tư Đồ Sương vội đáp :

- Tiểu muội có thể không giải tán Bát động nhưng không thể nào không đi.

Chuyện này là phúc hay là họa chúng ta đều phải gánh vác hết. Quỳnh tỷ cho chúng ta làm như thế là không nên hay sao?

Một lời nói ấy khiến Phi Quỳnh lại ứa nước mắt ra đáp :

- Thôi được! Sương muội muốn thế nào ngu tỷ cũng xin theo.

Tư Đồ Sương rất đắc chí nhưng không nói năng gì nữa.

Trà Lô vội xen lời nói :

- Hãy khoan, con nhãi đứng có bỏ quên lão phu là người xưa nay không hề bao giờ làm biếng hết.

Lời nói ấy của ông già gù khiến không ai nhịn được đều cười khi.

Thế to Trà Lô liền quay người lại, ra lệnh trao hết công việc cho Mạc Đồng với Tứ đại hộ pháp.

Mạc Đồng với Tứ đại hộ pháp gật đầu vâng lời và cùng đệ tử của Bát động quỳ xuống vái lạy và đồng thanh nói :

Xin Động chủ sớm ngày hồi giá.

Tư Đồ Sương mỉm cười gật đầu rồi cùng Phi Quỳnh đi ngay.

* * * * *

Một đêm trăng sáng nọ, trên Thần Nữ Phong là ngọn núi có cảnh đẹp nhất trong mười hai ngọn núi của dãy núi Vu Sơn. Chưa tới đêm rằm nhưng trăng cũng không đến nỗi khuyết cho lắm. Ánh trăng sáng không kém gì đêm rằm.

Trên đỉnh núi, nơi cao chót vót có một miếng đất bằng nho nhỏ. Giữa mảnh đất đó có một tảng đá xanh bóng nhoáng và sạch sẽ. Trên tảng đá đó có một thư sinh áo xanh trông rất phong lưu, anh tuấn đang đứng nhìn vực thẳm ở cạnh đó.

Lúc ấy sắp tới đêm Trung Thu nên tiết trời ở trên cao cũng đã bắt đầu giá lạnh.

Không hiểu thanh niên này mặc áo mỏng manh như thế mà lên trên này làm chi?

Tất nhiên không phải để thưởng nguyệt vì lúc ấy trăng có tròn đâu. Mà dù có trăng tròn đi nữa cũng chẳng cần phải lên tới đỉnh núi cao như vậy để thưởng thức.

Chỉ thấy chàng đứng ngẩn người ra giây lát rồi thở dài một tiếng.

Một lát sau chàng bỗng khẽ kêu ủa một tiếng, mắt không chớp nhìn về phía đằng xa, chỗ cách Thần Nữ Phong chừng nửa dặm, thấy có cái bóng trắng lơ lửng đang chuyển động.

Bóng trắng ấy không giờ khinh công ra đi, chỉ thấy ung dung tiến bước như hành vân lưu thủy, tuy thung thảng bước mà nhanh chóng lạ thường, chỉ thoáng cái đã đi xa được hơn mười trượng, đủ thấy công lực người đó không phải là tầm thường.

Một lát sau, thư sinh nọ đã trông thấy rõ bóng trắng đó là ai vội lên tiếng nói :

- Xin Trang chủ hãy ngừng bước.

Lời nói của chàng không lớn lắm, như là nói chuyện thôi, nhưng bóng trắng ở dưới núi chỗ cách xa hơn trăm trượng đã nghe thấy rõ ràng. Người đó liền ngừng chân.

Lúc ấy người mới nhận ra là Ngọc Diện Thần Long Vi Hiểu Lam.

Chàng ngừng đầu lên hỏi người ở phía trên rằng :

- Ai ở trên đỉnh núi gọi Vi Hiểu Lam thế?

Thư sinh áo xanh liền trả lời rằng :

- Bạn cố tri ở bên này, chả lẽ Trang chủ đã quên rồi hay sao? Xin mời lên trên này nói chuyện.

Nghe giọng nói rất quen thuộc, nhất thời Hiểu Lam không nhận ra được người ở trên đỉnh núi đó là ai? Nhưng hơi trầm ngâm một chút, chàng vội đáp :

- Hiểu Lam tôi xin tuân lệnh.

Chàng vội phi thân lên trên đỉnh núi ngay, chỉ nhảy nhót mấy cái đã lên tới đỉnh núi tức thì.

Khi chàng trông thấy rõ đối phương là ai rồi, liền đứng ngăn người ra nhìn thôi, còn thư sinh kia cũng vội quỳ xuống vái chàng một lạy.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Song anh hội Vu Sơn

Hiểu Lam vội chạy lại đỡ thư sinh dậy và nói :

- Sao hiền đệ lại đa lễ như thế?

Mặt lộ vẻ bẽn lẽn, thư sinh đứng dậy đáp :

- Một chi của tiểu đệ đã khiến Trang chủ suýt sa vào trong vực thăm vạn kiếp cũng không sao cứu vãn được nên đệ suốt ngày ăn năn, hối hận trong lòng không yên, bây giờ xin lỗi Trang chủ tại đây, mong Trang chủ khép tội thật nặng cho.

Thì ra thư sinh áo xanh ấy là Độc Cô Ngọc.

Một lời nói của chàng đã khiến Hiểu Lam lại đau lòng, thớ thịt trên mặt rung động luôn luôn, nhưng chỉ thoáng cái đã giữ được bình tĩnh ngay và nói :

- Sao hiền đệ lại nói như thế? Số của ngu huynh phải ngộ tai kiếp ấy chứ có liên can gì đến hiền đệ đâu. Riêng có ngu huynh đã làm hại một đời người của người ta, tội ấy mới không sao tha thứ được.

Độc Cô Ngọc đỡ lời :

- Việc đó là tiểu đệ đã vô tâm gây nên chứ có việc gì đến Trang chủ đâu? Nếu Trang chủ còn tự khiến trách như thế nữa, tiểu đệ lại càng không biết nói năng ra làm sao?

Hiểu Lam không tiện nói thêm về chuyện ấy nữa, vội nói lảng sang chuyện khác mà hỏi rằng :

- Sau khi chia tay nhau đến giờ, hiền đệ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Tại sao đêm hôm khuya khoắt lại đứng một mình ở nơi đây. Chả lẽ...

Độc Cô Ngọc xua tay ngắt lời Hiểu Lam và hỏi lại :

- Đêm khuya Trang chủ lên tận trên núi cao này có việc gì thế?

Hiểu Lam lắc đầu đáp :

- Ngu huynh không có việc gì khẩn cấp cả.

- Nếu vậy mời huynh ngồi xuống để chúng ta trò chuyện với nhau.

Hiếu Lam vui vẻ gật đầu, ngồi xuống tầng đá đó ngay. Độc Cô Ngọc thấy cánh tay của chàng ta có máu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao cánh tay trái của Trang chủ lại bị thương như thế?

Hiếu Lam gượng cười nhưng không giấu diếm gì cả, bèn đem hết mọi việc kể lại cho Độc Cô Ngọc hay. Sau cùng chàng còn gượng cười nói tiếp :

- Ngu huynh định chết ở trong tay Tư Đồ Sương để mong được giải thoát. Ngờ đâu mấy lần đều không được toại nguyện. Bây giờ đã không thể chết được nên ngu huynh mới quyết định cắt tóc đi tu để chuộc lỗi và oan nghiệp của mình.

Độc Cô Ngọc nghe xong càng ăn năn hối lỗi thêm, và đỡ lời :

- Đó là do tiểu đệ hại Trang chủ...

Hiếu Lam vội ngắt lời nói tiếp :

- Bây giờ hiền đệ có cần ngu huynh ngồi thêm nữa không?

Độc Cô Ngọc không nói năng gì được. Một lát sau chàng mới thở dài và hỏi rằng :

- Trang chủ có còn nhớ ngày nọ ở trên đường Võ Di, Trang chủ bảo lòng của Sương cô nương đã thuộc về người khác rồi phải không?

Hiếu Lam gật đầu đáp :

- Chính thế. Vì vậy ngu huynh mới ăn năn và trong lòng không yên.

Độc Cô Ngọc do dự giây lát rồi cương quyết nói tiếp :

- Không dám giấu diếm Trang chủ, người mà Tư Đồ cô nương để ý lại chính là tiểu đệ đây.

Nghe thấy Độc Cô Ngọc nói như sét đánh ngang tai, Hiếu Lam ngồi phịch ngay xuống đất, thân hình run lay bầy, mặt mày tái mét, hai mắt lơ dờ, mãi không nói được nửa lời.

Độc Cô Ngọc thở dài một tiếng nói tiếp :

- Tạo hóa khéo treu nguoi thật. Nàng ta yêu tiểu đệ nhưng tiểu đệ đã có người yêu rồi. Chỉ sợ lỡ mất tuổi xuân của nàng đệ mới định giúp nàng thành hôn với Trang chủ.

Không ngờ chỉ vô tâm dùng ngón tay điểm huyệt...

Hiếu Lam bỗng gượng cười và đỡ lời :

- Hiền đệ xem như vậy tội của ngu huynh lại còn nặng hơn.

Độc Cô Ngọc đáp :

- Nếu Trang chủ có tội là do tiểu đệ gây nên. Nếu không phải vì đệ dùng ngón tay này thì há ván đã đóng thuyền, trách cứ cũng vô ích, huynh không nên nói tới chuyện ấy nữa.

Hiếu Lam vẫn ngăn người ra tại đó, chẳng nói chẳng rằng.

Một lát sau, Độc Cô Ngọc lại đột nhiên nói tiếp :

- Vừa rồi Trang chủ có nói liều thuốc Thiệt Cốt Tiêu Hồn Tiêu Dao hoàn là của một ông già vô danh đã tặng cho Tuyết Sơn nhị lão phải không? Trang chủ có biết hình dáng, mặt mũi của ông già vô danh ấy như thế nào không?

Hiếu Lam lắc đầu đáp :

- Ngu huynh không hỏi lại nhị lão.

Độc Cô Ngọc gật đầu đổi giọng nói tiếp :

- Trang chủ không hỏi lại nhị lão.

Độc Cô Ngọc gật đầu đổi giọng nói tiếp :

- Trang chủ nói Đồng cô nương có công lực rất cao siêu ấy là ai thế?

Hiệu Lam đáp :

- Là người chị kết nghĩa kim lan với Tư Đồ cô nương.

Độc Cô Ngọc cau mày lẩm bẩm nói :

- Sao trước kia tiểu đệ không nghe thấy nàng nói đến?

Hiệu Lam đáp :

- Có lẽ mới quen biết không lâu.

Độc Cô Ngọc gật đầu nói tiếp :

- Xem như vậy Đồng cô nương là một người rất thần kỳ và cũng đặc biệt cao minh phải không?

Hiệu Lam đáp :

- Quả thực thế. Chỉ mấy nữ tử của nàng ta cũng đủ làm cho ngu huynh phải hổ thẹn vô cùng rồi.

Độc Cô Ngọc trầm ngâm giây lát rồi hỏi tiếp :

- Trong võ lâm có vị hồng nhan cao tuyệt như thế này mà sao đệ không nghe thấy ai nói. Nàng ta xuất hiện từ hồi nào thế?

Hiệu Lam đáp :

- Chính ngu huynh đây cũng không hiểu.

Ngọc Diện Thần Long nổi tiếng lâu như vậy mà cũng không hay biết, mà Độc Cô Ngọc xuất thân chậm hơn chàng ta nhiều, tất nhiên càng không biết, nên Độc Cô Ngọc chỉ lắc đầu thôi chứ không hỏi thêm nữa.

Hiệu Lam nhìn chàng ta một hồi rồi lại lên tiếng hỏi :

- Đêm hôm khuya khoát thế này hiền đệ ở trên núi cao giá lạnh như thế làm chi?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiểu đệ đuổi theo một người tới đây, nhưng y lại đào tẩu mất.

Hiệu Lam hỏi tiếp :

- Có người nào lại có thể thoát khỏi dưới tay của hiền đệ như thế?

Độc Cô Ngọc lại bẽn lẽn nói tiếp :

- Sự thực nó là thế! Người này công lực không kém gì tiểu đệ, còn tính khôn ngoan xảo trá của y thì thực là hiếm có trên thế gian này, đệ cũng phải chịu lép vế.

Hiệu Lam lại hỏi tiếp :

- Người đó hình dáng như thế nào?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Tiểu đệ cũng không biết, vì đệ chỉ trông thấy sau lưng của y hình như một ông già thì phải.

Hiệu Lam trầm ngâm giây lát lại hỏi tiếp :

- Tại sao ngu huynh lại không biết trong võ lâm lại có nhân vật nào mà tài nghệ lại ngang với hiền đệ như thế? Hiền đệ đuổi theo y làm chi?

Độc Cô Ngọc định không nói nhưng chàng nghĩ lại :

“Người ta coi mình như anh em ruột thịt mà mình giấu điểm người ta như thế này, thực là không nên không phải.”

Nghĩ đoạn chàng liền kể hết mọi chuyện Hiệu Lam và không hề giấu điểm một tí gì. Hiệu Lam nghe xong liền đỡ lời :

- Ra là thế đấy?

Độc Cô Ngọc vội nói tiếp :

- Tiểu đệ không hiểu tại sao nàng ta lại đối xử với tiểu đệ như vậy?

Hiếu Lam đỡ lời :

- Hiền đệ, Tuyết cô nương có biết võ công không?

Độc Cô Ngọc vội hỏi lại :

- Đại ca hỏi như thế để làm chi?

Hiếu Lam đáp :

- Nếu Tuyết cô nương biết võ nghệ thì tất nhiên cô ta phải là người trong võ lâm chúng ta và tất nhiên cô ta phải biết việc của hiền đệ hẹn ước các đại môn phái đầu vào ngày tết Trung Thu nên vì hiền đệ, vì võ lâm mà Tuyết cô nương phải làm như thế. Đó là lòng tốt nàng muốn giữ hiền đệ lại, ngăn cản không cho hiền đệ dự trận đấu ấy.

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Nàng không biết võ nghệ.

Vì Hiếu Lam đỡ lời :

- Chắc Tuyết cô nương phải có dụng ý gì? Nói tóm lại là nàng ta đối với hiền đệ chỉ có ý tốt chứ không có hại.

Độc Cô Ngọc lại vội hỏi tiếp :

- Sao Trang chủ biết?

Hiếu Lam tủm tỉm cười đỡ lời :

- Việc này hiền đệ phải biết rõ hơn ngu huynh chứ?

Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng cúi đầu xuống, một sát tinh oai trấn quần ma như thế mà lúc này cũng bẽn lẽn như một cô gái vậy.

Hiếu Lam nhìn chàng một hồi mặt lộ nụ cười rất hồn nhiên nhưng lại giật mình đến thót một cái lại hỏi tiếp :

- Có phải hiền đệ đang đuổi theo người mà đã bắt cóc hiền đệ?

Độc Cô Ngọc ngơ ngác ngừng đầu lên và đáp :

- Phải, huynh hỏi như thế làm chi?

Hiếu Lam đáp :

- Đáng lẽ hiền đệ không nên để cho người đó tẩu thoát mới phải.

Độc Cô Ngọc còn định hỏi tiếp thì Hiếu Lam lại nói luôn :

- Hiền đệ bị người ta bắt tóc ra đây Tuyết cô nương lại không biết võ nghệ, ngu huynh chỉ e...

Độc Cô Ngọc mới hiểu rõ cũng giật mình đến thót một cái, mặt biến sắc tự oán hận rồi tung mình nhảy lên và đỡ lời :

- Đa tạ Trang chủ đã nhắc nhở cho như vậy, bây giờ tiểu đệ phải...

Hiếu Lam vội đứng dậy kêu gọi :

- Hãy khoan, sao hiền đệ lại biết là Tuyết cô nương đã ra tay? Biết đâu chẳng có người khác giờ gian mưu ra đối với cả hiền đệ lẫn Tuyết cô nương, chả hay lúc bấy giờ có bị mê man bất tỉnh không?

Lời nói của chàng ta rất phải, nhưng tiếc thay chàng đã rời khỏi Bát động quá sớm một chút. Nếu chàng mà đi chậm thêm một chút thì đâu đến nỗi phải lo âu suông như thế!

Độc Cô Ngọc hai mắt đỏ ngầu và mồ hôi trán đã nhỏ ra như tắm.

- Tiểu đệ phải về Động Đình xem qua ra sao đã rồi mới tính toán sau.

Hiếu Lam lại đỡ lời :

- Bây giờ chỉ có một cách ấy thôi. Việc đã xảy ra như vậy thì đành phải làm như thế chứ còn biết làm như thế nào nữa? Ngu huynh xin đi cùng với hiền đệ một phen, thôi, chúng ta phải đi ngay mới được.

Chàng vừa nói dứt thì hai bóng người một xanh một trắng đã phi lên đi luôn nhanh như mũi tên vậy.

Một người vì lo âu người yêu bị nguy, một người vì lo âu hộ bạn nên cả hai đều nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn tới ngay.

Từ Vu Sơn đến Động Đình xa hàng bốn trăm dặm đường nhưng với hai tay cao thủ tài nghệ tuyệt luân này chỉ đi có một đêm. Trời chưa sáng tỏ đã tới chỗ mấy căn nhà lá của Diệm Cầm rồi.

Tất nhiên trong nhà không còn một người nào hết. Hai người ngồi thấp đèn đối diện nhau, trong lòng lo âu vô cùng.

Hiếu Lam chỉ có an ủi chàng ta rằng :

- Hiền đệ không nên như thế, người hiền sẽ gặp lành. Theo sự ước đoán của ngu huynh thì Tuyết cô nương dù có kinh hoàng nhưng chắc không nguy hiểm đâu, thế nào cũng bình yên vô sự.

Độc Cô Ngọc gượng cười hỏi :

- Tiểu đệ không hiểu Trang chủ nói như thế...

Hiếu Lam thở dài một tiếng vội đỡ lời :

- Hiền đệ lo âu quá hóa u mê. Hiền đệ thử nghĩ xem, chính hiền đệ bị người bắt cóc còn được bình yên vô sự, nếu Tuyết cô nương bị người bắt cóc thì quyết cũng được bình yên vô sự vậy.

Độc Cô Ngọc lại vội hỏi :

- Người đó là như thế là có ý gì?

Hiếu Lam đáp :

- Việc này khó hiểu lắm. Ít nhất người đó cũng không có ác ý gì, bằng không hiền đệ tránh sao khỏi nguy hiểm? Nếu Tuyết cô nương là người trong võ lâm chúng ta mà nàng muốn ngăn cản hiền đệ phò ước đêm Trung Thu thì người cứu hiền đệ đi như thế có một dụng ý rất đáng sợ. Nếu Tuyết cô nương không biết võ nghệ như hiền đệ đã nói thì câu chuyện lại khác, hiền đệ khỏi phải lo ngại như thế vội.

Độc Cô Ngọc lại hỏi :

- Sao Trang chủ lại nói như thế?

Hiếu Lam lắc đầu đáp :

- Người đó bắt cóc hiền đệ đi, mà không giết hại hiền đệ, như vậy là y muốn để cho hiền đệ được đúng kỳ hẹn đi đấu với các môn phái, gây nên mưa máu gió tanh, tạo nên sát nghiệp lớn. Đây, ngu huynh chỉ nghĩ được ra có như thế thôi!

Độc Cô Ngọc khẽ gật đầu không nói năng gì, nhưng giây phút sau lại hỏi tiếp :

- Trang chủ thử nghĩ xem việc này tiểu đệ nên xử trí ra sao?

Hiếu Lam ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Với ngu kiến thì chúng ta nên quay trở về Vu Sơn ngay.

Độc Cô Ngọc lại hỏi :

- Quay trở về Vu Sơn làm chi?

Hiếu Lam đáp :

- Hiền đệ đuổi theo người đó tới Vu Sơn thì mất dấu vết. Ngu huynh đoán chắc thế nào y cũng ẩn núp ở Vu Sơn. Chúng ta bỏ đi rồi bất thần quay trở lại thế nào y cũng không ngờ và chúng ta thế nào cũng gặp y.

Độc Cô Ngọc gượng cười đỡ lời :

- Lúc này đệ đã loạn óc rồi. Trang chủ muốn bảo như thế nào tiểu đệ cũng xin nghe.

Nói xong chàng thổi tắt đèn rồi ra khỏi căn nhà lá và đi Vu Sơn ngay.

Trưa ngày hôm sau hai người đã quay trở về Vu Sơn.

Khi lên tới đỉnh Thần Nữ Phong thì Hiểu Lam đã vội nói :

- Chúng ta đi suốt một ngày đêm như vậy tránh sao khỏi mệt mỏi, chúng ta hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi giây lát đã rồi chốc nữa hãy đi kiếm sau. Chẳng hay hiền đệ nghĩ sao?

Độc Cô Ngọc nhận thấy Hiểu Lam nói rất có lý, vì người nọ có công lực cao siêu như thế, nếu mình đang mệt mỏi mà lát nữa có tìm được đôi phương cũng không làm gì nổi y đâu? Nên chàng vui vẻ gật đầu chàng Hiểu Lam kiểm chỗ bóng mát, ngồi xuống để vận công điều tức, để đợi chờ lát nữa sẽ đối phó với kẻ địch sau.

Một lát sau hai người đã hết mệt nhọc và cùng đứng dậy. Hiểu Lam chỉ mấy ngọn núi xung quanh đó và nói :

- Nơi đây có mười hai ngọn núi, hiền đệ đi về phía bên trái, ngu huynh đi về phía bên phải. nếu ai mà phát giác thấy kẻ địch thì dùng tiếng rú kêu để báo hiệu. Nếu không tìm thấy gì thì quay trở về đây, không gặp nhau không giải tán, hiền đệ nghĩ sao?

Độc Cô Ngọc rất cảm phục, mỉm cười gật đầu nói :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Thế rồi hai cái bóng một xanh một trắng chia làm tả hữu hai bên đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Quỷ trí

Độc Cô Ngọc đi về phía bên trái, Vi Hiểu Lam đi về phía bên phải. Hai người cùng đi khám xét mười hai ngọn núi của Vu Sơn để tìm kiếm kẻ gian.

Hãy nói Độc Cô Ngọc đi qua luôn ba ngọn núi cũng không thấy một bóng người nào. Còn Hiểu Lam vừa mới xuống tới lưng núi Thần Nữ đã phát giác một việc rất khả nghi. Nếu không phải là người giàu kinh nghiệm và rộng kiến thức như Hiểu Lam thì không sao phát giác nổi sự khả nghi này. Đó là một cây cỏ bị người ta cột giữa cây, và bị bẻ gục xuống, đầu ngọn cỏ chỉ thẳng vào một phía. Thoạt tiên chàng cũng thất vọng không muốn nghiên cứu thêm, nhưng sau chàng nhìn theo ngọn cỏ thấy chỉ về phía Tây Nam. Chàng liền theo ngọn cỏ ấy mà đi về phía đó tìm kiếm.

Quả nhiên đi được vài bước lại thấy một cây cỏ khác cũng chỉ như thế. Chàng cứ tiếp tục theo phương hướng của ngọn cỏ mà tìm kiếm, thấy có mấy chục ngọn cỏ như vậy, đều chỉ cả về phía tây nam. Đến lúc này chàng mới chứng minh sự nhận xét của mình không sai và biết đó là ám hiệu của người dùng để chỉ đường.

Chàng đã biết ám hiệu chỉ đường rồi liền cứ theo hướng những ngọn cỏ mà tiến, đến cây cỏ cuối cùng thấy chỉ vào một nơi miệng khe núi. Tới đây thì chàng thấy trong sơn cốc toàn là đất vàng chứ không có ngọn cỏ nào và cũng không thấy ám hiệu như trước nữa.

Hiểu Lam cau mày lại nghĩ bụng :

“Không lẽ ám hiệu chỉ tới đây lại đứt quãng...”

Chàng cẩn thận tìm kiếm trên mặt đất của sơn cốc, vẫn không phát hiện một điểm gì khả nghi hết. Chàng đang thất vọng từ từ quay đầu lại nhưng lúc ấy chàng lại phát hiện một thứ khả nghi khác.

Thì ra chàng thấy trên mặt đất vàng cứ cách hơn trượng là có một hòn đá to bằng một nắm tay. Cứ thế mà xuống thẳng dưới đáy sơn cốc, cho tới chỗ đường quẹo thì chàng bỗng giựt mình đến thót một cái và ngừng chân lại ngay.

Hiểu Lam đã phát giác có tiếng người nói chuyện vọng tới, đó là tiếng nói của mấy người chứ không phải là một. Chàng vội im hơi lặng tiếng để ý nghe xem họ nói gì.

Thoạt tiên chàng nghe thấy có giọng khàn khàn nói trước :

- Lão Nhị đâu chưa?

Một giọng khác đáp :

- Lão Tứ làm sao biết được tâm ý của mỗ...

Người mà được gọi là lão Tứ đỡ lời :

- Sao mỗ lại không biết tâm ý của lão Nhị. Thứ nhất chỉ e mụ già kia tái xuất vô lâm, thứ hai chỉ lo lão giặc sói đầu tìm kiếm thấy lão nho hủ họ Liễu phải không?

Không thấy lão nhị nói gì, lão Tứ lại cười khẩy nói tiếp :

- Lão Nhị thật là người chỉ lo trời sụp, đừng nói mụ già ấy đang bận tọa quan, mà dù mụ ta không có tọa quan, mỗ dám chắc mụ ấy cũng không tái xuất giang hồ nữa đâu.

Lão Nhị nghe nói vội đỡ lời :

- Sao lão Tứ lại biết chắc như vậy?

Lão Tứ vừa cười vừa đáp :

- Có lẽ hồi này lão Nhị càng già càng thoái bộ, thời buổi này là thời buổi gì, con nhãi đã lo âu như thế, nếu mụ già kia có ra thì đã ra từ sớm kia rồi.

Lão Nhị hỏi tiếp :

- Lão Tứ bảo mụ già ấy đang bận tọa quan ư?

- Sao lão Nhị lại hồ đồ đến như thế? Mụ già đang bận tọa quan nhưng con nhãi kia có bị người ta trói chân trói cổ ở đâu mà nó không biết đi về thưa với mụ già hay sao. Nhưng nó biết dù có về cũng vô ích, bằng không nó đã về lâu rồi, chứ phải đợi chờ đến lúc này. Lão Nhị còn lạ gì tính nét bướng bỉnh của mụ già ấy nữa. Không bao giờ y thị chịu thổ lộ một câu, một chữ về chuyện thương tâm năm xưa, như vậy có khi nào y thị lại lộ mặt ra ngoài giang hồ làm chi?

Lão Nhị trầm ngâm giây lát mới nói tiếp :

- Dù mụ già ấy không tái xuất và chúng ta khỏi cần phải lo ngại nhưng lão Tứ chớ nên quên còn lão nho hủ họ Liễu tài ba không kém gì mụ già ấy.

Lão Tứ vội đỡ lời :

- Mỗ quên sao được, nhưng vẫn khỏi phải lo âu gì hết.

Lão Nhị lại hỏi :

- Lão Tứ nói như thế là nghĩa lý gì?

Lão Tứ đáp :

- Lão Nhị có biết lão nho hủ ẩn cư ở đâu không?

Lão nhị đáp :

- Ở Phạm Tinh sơn, Bất Quy cốc.

Lão Tứ lại hỏi tiếp :

- Y quanh năm đều ở trên đó ư?

Lão Nhị đáp :

- Trong một năm có tới ba trăm ngày y không có mặt ở trên núi Phạm Tinh.

Lão Tứ lại hỏi tiếp :

- Như vậy lão Nhị hà tất phải lo âu nữa?

Lão Tứ nói tiếp :

- Không khi nào lại có chuyện may mắn như thế được.

Lão Nhị lại đỡ lời :

- Điều này khó nói lắm. Nhờ chúng lại gặp sự may mắn như thế thì làm sao?

Lão Tứ lại nói tiếp :

- Lão Nhị lo âu buồn bực như thế là vì lão sói đầu Đại Trí không sao tìm kiếm thấy lão nho hủ họ Liễu hay sao?

Lão Nhị không sao nói được nữa, yên lặng giây lát mới nói tiếp :

- Lão Tứ! Anh em chúng ta đã sắp thành công đến nơi, cũng như chúng ta đi mười dặm đường mà nay đã đi được chín, vậy phải cẩn thận lắm mới được, bằng không bao nhiêu tâm huyết của chúng ta cũng sẽ như công dã tràng se cát bề Đông ngay.

Sắp sửa trông thấy các đại môn phái bị một trận huyết kiếp, màn sân khấu của trận huyết kiếp ấy đã vén lên rồi thì dù lão nho hủ họ Liễu có là Đại La Kim Tiên, có tài ba thông thiên triệt địa cũng không sao cứu vãn nổi. Vậy lão Tứ phải nên nghĩ kế trước để đối phó một dặm đường cuối cùng này chứ?

Lão Tứ cười khanh khách đáp :

- Mổ đã có mưu kế sẵn rồi.

Lão Nhị hỏi tiếp :

- Mưu kế của lão Tứ như thế nào, thử nói cho anh em hay xem sao?

Lão Tứ lại cười khanh khách, thùng thảng trả lời :

- Việc này liên quan đến thiên cơ, tạm thời không thể tiết lộ được.

Lão Nhị lại nói tiếp :

- Lão Tứ, ta vẫn biết thế nhưng chúng ta là anh em nhà cả, lão hà tất phải giấu diếm như thế làm chi?

Lão Tứ đáp :

- Lão Nhị lầm rồi, không phải là mổ giấu diếm. Đó là mổ thận trọng, anh em chúng ta nhẫn nhục bấy lâu năm để làm chi?

Lão Nhị đáp :

- Lão Tứ nói đúng đấy. Trong mấy anh em chúng ta chỉ có lão Tứ là tài ba nhất.

Lão Tứ cười khanh khách có vẻ đắc chí lắm, sau đó bọn chúng không nói năng gì nữa.

Hiếu Lam đã hiểu rõ tám thành và chàng đã biết hai người nói chuyện ấy là ai rồi.

Đồng thời chàng cũng biết hai người đang nói đó chính là những người mà Độc Cô Ngọc định tìm kiếm, nhưng tình thế ở trước mặt này khiến chàng rất khó xử. Tuy chàng đã hẹn ước với Độc Cô Ngọc rằng nếu phát giác được cái gì thì phải rú lên để báo hiệu cho nhau hay, nhưng lúc này chàng lại không thể rú lên được.

Vì hề chàng rú lên thì tất nhiên kinh động đến hai người đang nói chuyện ở dưới sơn cốc. Và nếu hai người đó cùng nhảy ra đấu với chàng thì không sao, chỉ e chúng nghe thấy tiếng rú của chàng lập tức đào tẩu luôn, như vậy có khác gì bút giấy động rừng và từ giờ trở đi biết đi đâu mà kiếm được chúng nữa? Chàng lại nghĩ tới Độc Cô Ngọc đã nói công lực của hai người này không kém gì chàng ta, như vậy lưỡng quyền khó địch bốn tay. Một mình mình làm sao mà địch nổi hai tên ấy, nên chàng càng nghĩ càng lo âu.

Tuy chàng biết địch không nổi, nhưng nghĩ tới mối thù giá họa Đái Vân sơn trang, với mối hận do chúng xúi Tuyết Sơn nhị lão sử dụng thuốc dâm độc như vậy khi nào chàng lại chịu buông tha cho hai kẻ thù này.

Hiếu Lam đứng ở đó suy nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được cách gì hoàn hảo cả. Sau cùng chàng khẽ ho một tiếng rồi lớn bước tiến thẳng vào trong sơn cốc. Khi chàng đi tới đáy sơn cốc, thấy trên một tảng đá xanh vừa bằng phẳng, vừa sạch sẽ có hai ông già một cao một lùn, mặt mũi xấu xí ngồi đối diện nhau. Khi Hiếu Lam đi tới gần mới hay hai lão già ấy đang ngồi nhậu nhẹt với nhau.

Chúng nghe thấy tiếng ho của chàng đều nhảy bắn người lên, hai đôi mắt lạnh lùng cùng nhìn trở về phía chàng đi tới. Ông già cao lớn đang định lên tiếng nói thì ông già bé nhỏ đã lạnh lùng lên tiếng hỏi trước :

- Các hạ là ai?

Có lẽ chúng không biết Ngọc Diện Thần Long nên chàng chỉ cười khẩy, vẻ mặt lạnh lùng cất tiếng đáp :

- Mổ là Vi Hiếu Lam, còn hai vị xưng hô ra sao?

Ông già áo xanh gầy gò bé nhỏ kêu ồ một tiếng rồi dịu nét mặt chấp tay trả lời tiếp :

- Thế ra là Vi trang chủ đây? Ngọc Diện Thần Long oai trấn vũ nội, tiếng tăm lừng lẫy vô lâm, anh em lão phu ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc thay chưa có trường hợp để quen biết...

Hiếu Lam lạnh lùng ngắt lời hỏi :

- Còn hai vị xưng hô ra sao?

Ông già gầy gò bé nhỏ đáp :

- Lão phu là Hoàng Chân, còn đây là nghĩa huynh của lão là Cung Hiếu.

Hiếu Lam trở mắt lên nhìn và nói tiếp :

- Thế ra hai vị là Hoàng, Cung...

Chàng vừa nói vừa đi tới cạnh tảng đá xanh và hỏi tiếp :

- Hai vị ở đây làm chi?

Ông già gầy gò bé nhỏ đáp :

- Vì chán ghét sự phiền não của trần thế nên lão phu với nghĩa huynh lão phu đặc biệt lên núi Thần Nữ này trông mây ngắm cảnh, nhậu một hời cho đỡ bức mình đấy thôi.

Hiếu Lam vừa cười vừa nói tiếp :

- Thế ra hai vị là cao nhân nhĩ sĩ, Vi Hiếu Lam này thất kính thật!

Ông già gầy gò bé nhỏ vội đỡ lời :

- Vi trang chủ khéo nói lắm, và lời nói cũng hơi nặng một chút.

Hiếu Lam vừa cười vừa lắc đầu nói tiếp :

- Hai vị không biết đấy thôi, Vi Hiếu Lam này bây giờ không phải là Trang chủ của Đái Vân sơn trang gì nữa, và cũng thoát ly vô lâm đầy ân oán, rắc rối rồi, bây giờ tại hạ chỉ là một đấng...

Ông già áo xanh gầy gò bé nhỏ ấy nghe thấy chàng nói như vậy có vẻ ngạc nhiên cất tiếng hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì, chả lẽ...

Hiếu Lam vội ngắt lời đôi phượng nói tiếp :

- Không có gì cả, cũng như hai vị vậy, chán cuộc đời đầy máu tanh, đầy chém giết cho nên cũng định lên trên này tìm chỗ u tĩnh, bí mật để qua cuộc đời tàn này.

Lúc nãy mới nghe lời nói của hai vị lại tưởng rằng người trần tục nào ở đâu tới đây quấy nhiễu mình, bây giờ mới biết hai vị cao nhân nhĩ sĩ, người ta sống ở trên đời khó mà gặp được một tri kỷ như ngày hôm nay, thật là hân hạnh, hân hạnh...

Ông già gầy gò bé nhỏ vừa cười vừa đỡ lời :

- Ra là thế đấy, được kết bạn với một vị anh hào cái thế, kỳ nam tử như Vi trang chủ thì anh em lão phu còn gì hân hạnh bằng. Chúng ta gặp nhau ở đây cũng là duyên, vậy xin mời Trang chủ ngồi xuống đây say sưa một bữa để quên hết chuyện thực tục kia đi.

Y vừa nói dứt thì Hiếu Lam đã lớn tiếng cười và nói :

- Hai vị đã cho như vậy thì Vi mạo xin cảm ơn.

Nói xong chàng ngồi ngay xuống hòn đá đó với hai ông già kia.

Chờ chàng ngồi xuống xong, ông già cao lớn đưa mắt nhìn ông già bé nhỏ kia luôn, nhưng ông già bé nhỏ làm như không trông thấy, cứ cầm ấm rượu lên rót đầy một chén mời Vi Hiếu Lam và nói :

- Nào lại đây, từ từ tri kỷ thiên bồi thiếu. Người ta sống ở trên tảng đá này ngủ say một giấc vô âu lo, hay là ngủ một giấc không bao giờ thức tỉnh lại càng hay.

Hiếu Lam cả cười giờ tay cầm chén rượu lên nói :

- Hay lắm, hay lắm, tại hạ xin cạn chén rượu này trước.

Ông già gầy gò bé nhỏ cầm chén rượu lên cạn trước, ông già cao lớn còn chần chừ chưa dám uống.

Hiếu Lam vừa đưa chén lên môi đột nhiên không uống và nhìn ông già cao lớn còn chần chừ chưa uống hỏi :

- Hoàng lão ca, Vi Hiếu Lam không muốn một mình hưởng lạc thú ở nơi đây, không biết lão ca có cho phép đệ gọi một người bạn mới kết giao tới, chúng ta bốn người cùng vui vẻ ăn nhậu có hơn không?

Ông già cao lớn nghe nói giật mình đánh thót một cái, còn ông già gầy gò thì ngẩn người ra một chút nhưng rồi lại thản nhiên nói :

- Cái gì, Vi trang chủ lại còn có một người bạn nữa ở đây ư?

Hiếu Lam gật đầu đáp :

- Cũng là người trốn tránh trần tục cả, nói ra có lẽ người bạn này là chủ nhân của sơn cốc này, còn ba chúng ta chỉ là khách thôi!

Ông già gầy gò bé nhỏ lại hỏi :

- Sao Trang chủ lại nói như thế?

Hiếu Lam đáp :

- Người bạn của Vi Hiếu Lam còn tới sơn cốc này sớm hơn Vi mỗ một tháng, ai tới trước làm chủ, vậy người bạn đó chả là chủ nhân của sơn cốc này là gì?

Ông già gầy gò bé nhỏ vỗ tay vừa cười vừa nói tiếp :

- Hay lắm, hay lắm, vậy Vi trang chủ mau mời người bạn đó lại đây để chúng ta cùng say sưa một phen đi.

Hiếu Lam vui vẻ vâng lời rồi ngẩn mặt lên trời rú một tiếng thật dài.

Ông già cao lớn bỗng biến sắc mặt, đang định giờ trò gì thì ông già gầy gò bé đã đưa mắt ra hiệu rồi nhìn Hiếu Lam vừa cười vừa hỏi :

- Cái gì? Chả lẽ người bạn đó của Vi trang chủ không ở trong sơn cốc ư?

Hiếu Lam đáp :

- Chính thế! Hiện giờ người bạn đó đang nằm ngủ ở trong Thần Nữ miếu.

Ông già gầy gò cười ha hả nói tiếp :

- Xem như vậy quý bạn thế nào cũng là một nhân vật phong lưu, bằng không quý bạn khi không sao lại lên tận Thần Nữ miếu để ngủ, chắc mong sẽ mơ thấy Thần Nữ.

Hiếu Lam chỉ mỉm cười chứ không nói năng gì.

Ông già đó lại nâng chén lên nói tiếp :

- Trong lúc ngồi đợi chờ này, sâu rượu đang làm nguy trong bụng, sao Trang chủ lại không vừa chờ vừa uống có hơn không?

Hiếu Lam vui vẻ gật đầu, giờ chén lên uống cạn. Rượu vừa vào đến cổ họng, chàng đã cau mày lại lắc đầu nói :

- Rượu mạnh thực, trong đời Vi Hiếu Lam này chưa...

Chàng vừa nói tới đó đã lăn ra ngủ ngay.

Ông già cao lớn vừa thấy thế liền cười và nói :

- Lão Tứ hay thật!

Ông già gầy gò bé nhỏ mặt lộ vẻ gian狡 cười the the đáp :

- Sao tư lượng của các hạ lại kém như thế? Ở trước mặt Khổng Phu Tử mà cũng đòi khoe tài văn chương. Thôi, các hạ cứ ở đây mà nằm ngủ một giấc nhé?

Nói tới đó y bỗng đứng dậy và bảo ông già cao lớn rằng :

- Lão Nhị, đi thôi. Lúc này tốt hơn hết là đừng gặp mặt tiểu tử Độc Cô.

Nói đến đó, hai ông già vội đi xuống dưới sơn cốc, thoáng một cái đã mất dạng.

Xem như vậy Ngọc Diện Thần Long vẫn kém người ta một nước cờ. Chàng đã hết sức cẩn thận, nhưng lại không để ý đến cái ẩm rượu đặc biệt của đối phương, bằng không khi nào chàng dám nhắm một giọt rượu vào mồm.

Hai ông già áo xanh vừa đi khuất thì trên Thần Nữ Phong đã có một bóng người nhảy xuống tảng đá đó...

Độc Cô Ngọc ngơ ngác đứng nhìn Hiểu Lam rồi lại ngửi thấy mùi rượu rất nồng.

Chàng hiểu ý cầm ẩm rượu lên xem.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rong Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Kiểm kê gian

Độc Cô Ngọc mở nắp ẩm rượu lên xem liền cười khẩy một tiếng và ném mạnh ẩm rượu vào vách đá vỡ tan tành tức thì một mùi thơm bay lên ngay.

Thì ra cái ẩm rượu ấy gọi là uyên ương hồ, trong ẩm có hai lớp, như vậy một chiếc ẩm không khác gì hai. Một bên đựng rượu ngon, một bên là thuốc mê. Khi rót rượu, chỉ cần bấm cái nút ở trên nắp ẩm là có thể rót ra hai thứ rượu khác nhau ngay. Một bên là rượu Thái Bạch Túy, chỉ uống vào một chén là say ngay. Chỉ riêng có Gia Cát Ngọc Lão trại chủ là có thuốc giải cứu cho người bị say lai tinh ngay mà thôi. Bằng không người đó phải ngủ đứng ba ngày ba đêm mới có thể lai tinh được.

Độc Cô Ngọc biết Thái Bạch Túy rất lợi hại nhưng không sao kiểm được thuốc giải, chàng đành phải để cho người bạn này ngủ luôn trong ba ngày đêm.

Độc Cô Ngọc biết đối phương phải lợi hại thế nào mới khiến được Hiểu Lam say sưa như thế, nên chàng đành phải ẵm Hiểu Lam tránh ra khỏi chốn nguy hiểm này trước.

Độc Cô Ngọc vừa đi khỏi thì đáy sơn cốc liền có giọng cười rất đắc chí và nói :

- Lão Nhị thấy thế nào?

- Nguy hiểm thực!

- Lão Nhị lầm rồi, chỉ có nơi đây mới là an toàn nhất, người nào tìm kiếm cũng mãi tìm kiếm chỗ xa nhất, chứ ít ai để ý đến chỗ gần và người ta chỉ chú ý đến bụi rậm chứ không ai lại để ý đến chỗ không có cây cối, chỗ lợi dụng tâm lý ấy nên mới ẩn núp ở đây là thế.

- Lão Tứ, xem như vậy chỗ không phục lão Tứ cũng phải phục rồi.

- Hà, lão Nhị đừng có tăng bốc mồm nữa, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi, chờ gặp lão Đại và lão Tam chúng ta mới đi nước cờ sau.

Chỉ nghe thấy chúng nói tới đó thôi rồi im lặng không nghe thấy gì nữa.

* * * * *

Bên cạnh núi Tuyết Phong có ba người, có cả nam nữ lão ấu đang đi tới. Người đàn ông là một ông già mặc áo xám lưng gù, còn hai thiếu nữ, một mặc áo trắng, một mặc áo đen trông tuyệt đẹp.

Ba người đó chính là Trà Lôi, Đồng Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương. Không thấy bốn nữ tỳ của Phi Quỳnh đi theo, không hiểu họ đi đâu nhưng chắc bốn nữ tỳ ấy cũng không nhàn rỗi gì đâu, thế nào cũng có một nhiệm vụ gì khác chứ không sai.

Ba người đi ven theo núi Tuyết Phong chứ không đi qua Động Đình như vậy đủ thấy họ có ý muốn tránh Động Đình nhị thập bát trại. Nhưng nhiều khi sự đời rất kỳ lạ, mình càng muốn tránh né lại càng bị gặp phải.

Ba người vừa đi khỏi Tuyết Phong bỗng thấy đường cái quan ở bên phải có hai người cưỡi hai con ngựa, một trắng một đen đang phi nước đại tới. Phi Quỳnh nhanh mắt hơn ai hết, nàng đã trông thấy rõ mặt của hai người đang cưỡi ngựa rồi nên nàng mới cau mày lại, khẽ nói rằng :

- Sương muối, phen này chúng ta lại mất công toi.

Đôi mắt của Tư Đồ Sương cũng khá sắc bén, vội đỡ lời :

- Quỳnh tỷ mau...

Phi Quỳnh mỉm cười, ngắt lời nàng và nói tiếp :

- Không kịp đâu?

Tư Đồ Sương cau mày lại không nói năng gì.

Trà Lôi có vẻ oán thán xen lời nói :

- Con nhãi, theo ý lão phu chi bằng chúng ta cứ đường đường hoàng hoàng đi qua Động Đình, nhưng người lại cứ không nghe, đường chính không đi, lại cứ đi đường tắt. Nhưng có giấu diếm được người ta đâu?

Tư Đồ Sương ngẫm nghĩ giây lát và hỏi Phi Quỳnh rằng :

- Quỳnh tỷ, tại sao anh em họ lại biết...

Phi Quỳnh đỡ lời :

- Khó nói lắm, Sương muội đừng có quên nơi đây còn là trong phạm vi của Động Đình nhị thập bát trại. Nhưng lần này họ ngẫu nhiên gặp gỡ chúng ta đây thôi chứ không phải là biết trước đâu?

Nói xong nàng mới cùng Tư Đồ Sương thúc ngựa phóng lên, tới gần hai nam nữ kia. Quả nhiên hai người đó chính là anh em Gia Cát Đôm với Gia Cát Quỳnh Anh.

Gia Cát Đôm ở đằng xa đã trông thấy rõ ba người nên đã giơ tay chào rồi. Khi đôi bên chỉ còn cách nhau có năm mươi trượng thì Quỳnh Anh đã nóng lòng sốt ruột, vội phi thân đến chỗ trước mặt ba người luôn.

Phi Quỳnh nhìn nàng ta mỉm cười và khen ngợi :

- Thân pháp của Anh muội đẹp tuyệt.

Quỳnh Anh đỏ bừng mặt, vừa cười vừa đáp :

- Quỳnh tỷ cứ khéo chế nhạo tiểu muội.

Phi Quỳnh chỉ mỉm cười chứ không nói năng gì, nhưng Quỳnh Anh đã giơ tay ra nắm tay của hai nàng và hỏi :

- Hai vị tỷ tỷ với Trà tiền bối đi đâu thế?

Tư Đồ Sương chưa trả lời thì Phi Quỳnh đã nói tiếp :

- Muốn đi Thanh Thành một phen.

Quỳnh Anh hơi ngạc nhiên vội hỏi tiếp :

- Trên Thanh Thành có việc gì xảy ra thế?

Phi Quỳnh vừa trả lời xong thì Gia Cát Đôm cũng vừa phi thân tới giơ tay vẫy chào.

Trà Lôi lên tiếng hỏi thăm Gia Cát Đôm rằng :

- Thằng nhỏ Gia Cát kia, lão Gia Cát có mạnh giỏi không?

Gia Cát Đôm cung kính đáp :

- Đa tạ Trà tiền bối, gia phụ vẫn được bình yên như thường.

Trà Lôi gật đầu nói tiếp :

- Khi về trại báo cho lão già Gia Cát biết, vài ngày nữa lão già gù này sẽ đi kiểm lão ấy để thanh toán.

Anh em Gia Cát Đôm nghe Trà Lôi nói như vậy vội đỡ lời :

- Gia phụ đang mong Trà tiền bồi giảng lâm đấy.

Trà Lôi vẫn tròn to đôi mắt lên nói tiếp :

- Hai người đừng tưởng già gù này nói đùa. Lão già gù này đi kiểm y thanh toán thực sự. Ngày thường lão già Gia Cát quý Thái Bạch Túy hơn cả tính mạng mà lão ấy lại cho Đồng cô nương hết như vậy thì lão già gù này không bức mình sao được?

Anh em Gia Cát Đờm đều ngăn người ra gây lát rồi Gia Cát Đờm mới hỏi lại Trà Lôi rằng :

- Trà tiền bồi, sao tiểu bồi lại không biết chuyện này?

Quỳnh Anh đưa mắt nhìn Phi Quỳnh và hỏi tiếp :

- Quỳnh tỷ tới bốn trại vào hỏi nào thế?

Phi Quỳnh biết không thể giấu diếm được, đành phải trả lời rằng :

- Cách đâu không lâu, ngu tử đã đi bái vọng Lão trại chủ một phen.

Quỳnh Anh càng ngạc nhiên thêm và hỏi tiếp :

- Tiểu muội với gia huynh vẫn ở trong trại, không hề đi đâu nửa bước, sao tiểu muội lại không biết tới?

Trà Lôi vừa cười vừa ngắt lời nói :

- Cũng may Đồng cô nương lại kiểm thấy lão già ấy, bằng không có lẽ cả lão già ấy cũng không biết cô nương tới cũng nên.

Quỳnh Anh mới vỡ nhẽ thì Phi Quỳnh lại cười và nói tiếp :

- Đừng nghe cụ ấy nói! Hôm đó ngu tử có việc bận, đến rất vội vàng và đi cũng vội vàng nốt. Hoàng đường chủ định đi thưa cùng Thiếu trại chủ nhưng ngu tử không cho Hoàng đường chủ đi và ngu tử chỉ gặp Lão trại chủ trong giây phút là đi ngay.

Quỳnh Anh nghe thấy Phi Quỳnh nói như thế mới tin và hỏi tiếp :

- Quỳnh tỷ lấy Thái Bạch Túy để làm gì?

Phi Quỳnh chỉ Trà Lôi vừa cười vừa đáp :

- Hỏi cụ ấy, chính cụ ấy bảo ngu tử đi xin đấy.

Trà Lôi rất ngạc nhiên, ngăn người ra nhìn thì Tư Đồ Sương đứng cạnh đấy đã vội nói :

- Vì chuyến đi xa này mà cụ không có rượu thì sao chịu nổi.

Trà Lôi tròn mắt lên ngắt lời :

- Con nhãi còn dám nói...

Lời nói ấy nửa hiểu nửa không hiểu nên mọi người đều cười ồ. Phán quan đã vội nói sang chuyện khác mà hỏi anh em Gia Cát Đờm rằng :

- Thế hai vị đi đâu thế?

Quỳnh Anh mặt đỏ bừng gượng cười đáp :

- Nhân rồi không có việc gì nên đi dạo quanh đấy thôi.

Phi Quỳnh rất sành sỏi, chăm chú nhìn Gia Cát Đờm và hỏi tiếp :

- Thiếu trại chủ, có thực không?

Gia Cát Đờm chỉ cười chứ không trả lời, nhưng lúc này Tư Đồ Sương cũng đã hiểu vội xen lời vừa cười vừa nói :

- Anh muội, bề người mệnh mỏng, ngũ nội lỏng lẻo, như vậy muốn kiếm một người đâu có phải là chuyện dễ?

Quỳnh Anh mặt đỏ tai tía, dậm chân mấy cái giả bộ hờn giận đáp :

- Sương tỷ tỷ chỉ được cái...

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Có cần tỷ tỷ phải giúp đỡ cho không?

Quỳnh Anh hồ thẹn quá, chỉ muốn có cái lỗ nào để mình chui xuống cho đỡ thẹn nhưng mồm thì vội biện bạch :

- Tiểu muội có bảo định đi kiếm người đâu?

Tư Đồ Sương liền an ủi :

- Nếu vậy thì hay lắm! Bằng không tỷ tỷ sẽ giúp một tay. Nhưng sự thực ngu tỷ có giúp cũng không ăn thua gì vì chính ngu tỷ với Quỳnh tỷ cũng không biết chàng ta ở đâu?

Quỳnh Anh bỗng ngừng đầu lên vội hỏi :

- Có thực không hả Sương tỷ?

Phi Quỳnh không sao nhịn được liền cười khi.

Quỳnh Anh mới biết mình lại mắc hóm lại dậm chân mấy cái và nói :

- Sương tỷ...

Phi Quỳnh vội cười và đỡ lời :

- Nếu Anh muội không kiếm được chàng ta thì thôi chứ việc gì mà phải cuống lên như thế?

Quỳnh Anh chỉ hồ thẹn cúi gằm mặt xuống chứ không nói năng gì.

Phi Quỳnh thấy thế liền nghiêm nét mặt lại, vừa cười vừa nói :

- Thực thế đấy Anh muội! Đến ngay cả tỷ tỷ và Sương muội cũng không biết hiện giờ Đỗ tướng công ở đâu? Chuyến đi này của tôi một phần là đi kiếm Đỗ tướng công.

Lần này anh em Gia Cát Quỳnh Anh cũng định đi kiếm Độc Cô Ngọc, đang cảm thấy hoang mang không biết nên đi về phía nào thì lại may mắn gặp bọn Tư Đồ Sương. Quỳnh Anh bỗng gặp Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương nàng cảm thấy như nhặt được vật báu, trong lòng đang mừng rỡ vô cùng thì ngờ đâu Phi Quỳnh lại trả lời là không biết Độc Cô Ngọc ở đâu cả nên nàng lại thất vọng và buồn rầu. Giây phút sau nàng lại gượng cười hỏi tiếp :

- Đi ngang cửa mà hai vị không vào chơi giấy lát?

Tư Đồ Sương vội đỡ lời :

- Anh muội chả ra đây rồi là gì?

Quỳnh Anh đang định đáp thì Phi Quỳnh đã xen lời nói trước :

- Sao Anh muội lại không sớm không muộn, lúc này mới đi kiếm chàng?

Quỳnh Anh đáp :

- Hai vị lại còn nói? Trên đại hội ở Động Đình sao hai vị lại không cho tiểu muội biết Phạm Tĩnh Nhân chính là chàng?

Tư Đồ Sương lại hỏi lại :

- Sao Anh muội lại biết Phạm Tĩnh Nhân chính là chàng?

Quỳnh Anh đáp :

- Đó là hai vị Liễu tiên bối nói cho tiểu muội biết đấy!

Quỳnh Anh nói hai vị Liễu tiên bối ấy tất nhiên là Bích Mực song sát.

Phi Quỳnh hỏi lại :

- Hai vị ấy có còn ở trong trại không?

Quỳnh Anh gật đầu, chưa nói năng gì thì Phi Quỳnh lại hỏi tiếp :

- Hai vị ấy vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Quỳnh Anh đáp :

- Hai vị ấy vẫn được mạnh giỏi... Sao hai vị tỷ tỷ không sớm không muộn mà lúc này cũng đi kiếm chàng ta?

Thấy nàng châm đối một cách rất tức cười, Tư Đồ Sương liền đáp :

- Chúng tôi tìm kiếm chàng ta ý định khác hẳn Anh muội.

Quỳnh Anh mặt đỏ bừng vội hỏi lại :

- Sương tỷ tỷ nói như thế là có nghĩa lý gì?

Tư Đồ Sương đáp :

- Anh muội muốn biết cứ hỏi Quỳnh tỷ sẽ rõ!

Quỳnh Anh quay lại nhìn Phi Quỳnh nhưng không nói năng gì hết.

Phi Quỳnh thấy thế mỉm cười, bèn kể cho nàng hay câu chuyện Độc Cô Ngọc đã hẹn ước với các người của các đại môn phái đến tết Trung Thu này đại chiến một phen và còn nói rõ trận đấu ấy lợi hại như thế nào, bên trong gian mưu ra sao.

Anh em Gia Cát Đờm nghe xong đều kinh hoàng.

Quỳnh Anh gật đầu hỏi :

- Ra là thế đấy... Quỳnh tỷ cho là mấy lão già kia hiện giờ còn ở trên Thanh Thành ư?

Phi Quỳnh lắc đầu đáp :

- Ngu tỷ có nói qua như thế đâu? Bây giờ là chỉ cứ việc đi tìm thôi chứ ai dám chắc chúng ở đâu?

Quỳnh Anh trầm ngâm giây lát lại hỏi tiếp :

- Từ nay đến tết Trung Thu chả còn bao nhiêu ngày nữa, Quỳnh tỷ làm thế nào mà kiếm thấy chúng, chỉ e...

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Anh muội lo lắng như vậy rất phải. nhưng bây giờ biết làm sao khác hơn? Chỉ có tận hết nhân sự, còn thành bại ra sao lại tùy theo thiên mệnh.

Quỳnh Anh ngẫm nghĩ giây lát bỗng quay lại nhìn người anh và nói :

- Đại ca hãy về trước, tiểu muội không khiến đại ca nữa?

Gia Cát Đờm ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao thế?

Quỳnh Anh đáp :

- Đã biết tết Trung Thu chàng hẹn các môn phái ở trên Tung Sơn rồi, tất nhiên đã có thời giờ, có địa điểm rồi, hà tất còn phải tìm kiếm mà chi nữa. Bây giờ tiểu muội muốn đi theo các tỷ tỷ này một phen.

Phi Quỳnh vội xen lời hỏi :

- Trong sơn trại có nhiều việc như thế, Anh muội đi xa như thế sao được?

Quỳnh Anh đáp :

- Đàng nào cũng ra đây rồi, đi cũng thế thôi! Hơn nữa việc này liên quan đến thiên hạ võ lâm, Nhị thập bát trại cũng là một phần của võ lâm, không biết thì thôi chứ biết thì khi nào chịu khoanh tay ngồi yên, không can thiệp.

Gia Cát Đờm vừa cười vừa nói tiếp :

- Biết vậy tại sao hiền muội lại còn bảo ngu huynh trở về? Nói về thân phận thì ngu huynh là Thiếu trại chủ, thì việc đó để ngu huynh đi mới đúng.

Lời nói của Gia Cát Đĩnh rất có lý, vì chỉ có y mới đại biểu cho người cha thôi.

Quỳnh Anh không trả lời được nên nàng hỏi lại Gia Cát Đĩnh rằng :

- Nếu vậy đại ca định bảo tiểu muội đi về một mình hay sao?

Gia Cát Đĩnh đáp :

- Ngu huynh có nói như thế đâu?

Quỳnh Anh vội đỡ lời :

- Nếu vậy...

Gia Cát Đĩnh nói tiếp :

- Hiền muội hồ đồ thực, chả lẽ anh em ta không thể đi cùng hay sao?

Quỳnh Anh vừa cười vừa cau mày lại nói tiếp :

- Trong trại...

Gia Cát Đĩnh đỡ lời :

- Còn phải suy tính gì nữa, chúng ta hai người chẳng xin phép cha đi rồi là gì? Nếu trong trại không bình yên thì khi nào cha lại để cho anh em ta đi như thế này. Và lại trong trại lại còn hai Liễu lão tiền bối, bên dưới còn có các vị nội ngoại Đường chủ.

Thiếu hai anh em chúng ta đâu có phải là thiếu!

Quỳnh Anh gật đầu không nói gì.

Trà Lôi xen lời nói :

- Phải, thằng nhỏ này nói đúng. Thôi! Chúng ta cùng đi Thanh Thành một phen cho vui. Lão già gù này thử xem mấy tên khốn nạn kia ẩn núp ở đâu?

Trà Lôi đã tán thành. Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương không dám phản đối các người, nhưng các người vừa định đi thì Gia Cát Đĩnh bỗng ngửa mặt lên trời rú một tiếng thật dài.

Trà Lôi ngạc nhiên vội hỏi :

- Nhỏ kia, ngươi làm gì thế?

Gia Cát Đĩnh vừa cười vừa đáp :

- Núi Thanh Thành cao lắm, người còn chưa chắc đã leo lên nổi thì tiện sao mà đem theo hai con ngựa như thế này! Tiểu bối định gọi đệ tử của phân trại ở gần đây tới, bảo chúng đem hai con ngựa về, tiện thể nói cho gia phụ hay.

- Thằng nhỏ này cũng khá khôn ngoan và biết nghĩ chu đáo như thế đấy!

Gia Cát Đĩnh chỉ cười thôi chứ không nói năng gì.

Một lát sau quả nhiên đã có hai người cưỡi ngựa ở phía bên phải đường cái quan phi tới, thoáng một cái đã tới trước mặt mọi người.

Hai người vừa cưỡi ngựa tới đó là hai đại hán áo đen, lưng đeo đại đao, vừa đến nơi đã phi thân xuống cung kính vái chào :

- Thuộc hạ xin chào Thiếu trại chủ.

Gia Cát Đĩnh xua tay và hỏi :

- Hai người có phải là người của Trương Âm phân trại đấy không?

Hai đại hán áo đen cung kính vái chào đáp :

- Thưa Thiếu trại chủ, tiểu nhân hai người đúng là lệ thuộc Trương Âm phân trại.

Gia Cát Đĩnh gật đầu nói tiếp :

- Được, hai người về thưa với Vương phân trại chủ, bảo ông ta đem hai con ngựa này về tổng trại và thưa cùng Lão trại chủ hay là anh em mổ giữa

đường gặp Tư Đồ động chủ, Đồng cô nương với Trà tiền bối, có việc phải đi Thanh Thành rồi. Bao giờ mới trở về thì chưa nhất định, xin Lão trại chủ đừng bận tâm, nghe thấy chưa?

Hai đại hán nọ vâng lời đáp :

- Tiểu nhân đã nghe rõ rồi.
- Được, hai người đi đi.

Gia Cát Đóm xua tay một cái, hai người cung kính vái chào, dắt hai con ngựa đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Là phúc hay là họa?

Ở chốn hẻo lánh, ít khi có một người đi lại cho nên năm người già trẻ nam nữ không còn sợ ai kinh ngạc, mà cùng giờ hết tốc lực khinh công ra đi nhanh như năm mũi tên vậy. Không bao lâu đã tới dưới chân núi Vô Lăng thì bỗng nghe thấy trên đỉnh núi đã có tiếng người niệm Phật hiệu và nói vọng xuống.

- A di đà Phật! Xin các vị thí chủ hãy đợi chờ lão tăng một bước.

Năm người nghe nói vội ngừng chân lại. Phi Quỳnh mừng rỡ khôn tả vội lên tiếng hỏi :

- Có phải Đại Trí thiền sư đấy không?

Tư Đồ Sương đã nhận ra là ai rồi nên trống ngực đập rất mạnh.

Năm người đều ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một lão hòa thượng gầy gò đang ở trên cao trăm trượng phi xuống một cách nhẹ nhàng và chậm chậm như một người đang bay xuống.

Trà Lôi thấy thế cũng phải giật mình đánh thót một cái và la lớn :

- Lão hòa thượng đã luyện tới mức chí cao vô thượng rồi.

Ông ta chưa nói dứt thì Đại Trí thiền sư đã tới trước mặt.

Phi Quỳnh với Tư Đồ Sương và anh em Gia Cát vội chạy lại chào.

Trà Lôi nóng lòng sốt ruột hỏi :

- Lão hòa thượng, chuyến đi Phạm Tĩnh có kết quả gì không?

Đại Trí thiền sư chưa kịp trả lời đã vội chấp tay vái chào lại và hỏi thăm rằng :

- A di đà Phật! Lão thí chủ vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Trà Lôi đáp :

- Lão già gù vẫn được khỏe như thường. Lão hòa thượng, lão già gù hỏi lão hòa thượng chuyến đi Phạm Tĩnh có kết quả gì không? Và đã tìm thấy Liễu lão tiền bối chưa?

Đại Trí thiền sư chur kịp trả lời thì đã tùm tùm cười và nói :

- Tính nết của thí chủ vẫn còn nóng nảy như năm xưa...

Trà Lôi nóng lòng sốt ruột đến râu tóc đều dựng ngược và nói :

- Lão hòa thượng này...

Đại Trí thiền sư đã quay về phía Tư Đồ Sương và nói :

- A di đà Phật! Tư Đồ động chủ tuy ngộ liễu kiếp nhưng đã lại thấu triệt đại ngộ, như vậy đâu có phải tai họa mà cũng chẳng phải là phước, lão tăng xin mừng cho Động chủ.

Tư Đồ Sương, Phi Quỳnh với Trà Lôi đều hiểu rõ lời nói của lão hòa thượng, riêng có anh em họ Gia Cát là không hiểu gì hết.

Tư Đồ Sương không hổ thẹn chút nào nghiêm nghị đáp :

- Đa tạ thiền sư, mong thiền sư dẫn độ cho tiểu bối.

Đại Trí thiền sư vừa cười vừa trả lời :

- Thời giờ chưa tới, có dẫn độ cũng vô ích, nếu khi thời giờ đã tới thì chẳng cần phải dẫn độ. Động chủ hãy đợi chờ một ít ngày giờ đã.

Tư Đồ Sương nghiêm nghị cảm ơn. Lúc này Phi Quỳnh mới xen lời :

- Sao đến giờ thiền sư mới về tới ư?

Đại Trí thiền sư đáp :

- Vâng, lão tăng đã về tới.

Phi Quỳnh nói tiếp :

- Đại sư vất vả thực.

Đại Trí thiền sư nói tiếp :

- Người đi tu thì phải theo ý chỉ của Phật, để hai chữ từ bi lên trên hết, như thế mới có thể giải được phần nào mối tương tư mười năm và phải cương quyết hy sinh.

Nếu mình không vào địa ngục thì thiên hạ chúng sinh với võ lâm của ngũ nội lấy cái cứu vãn ra khỏi khổ nhưng chỉ có Lệnh chủ là thanh giảm rất nhiều.

Trong khi hai người hàn huyên với nhau thì Trà Lôi đứng cạnh nóng ruột quá, cứ dậm chân xuống đất bồm bộp.

Có phải là Phi Quỳnh không nóng lòng sốt ruột đâu, nhưng đầu sao nàng cũng là siêu nhân, nên nàng còn có thể chịu nhịn được mà chỉ tủm tỉm cười hỏi :

- Vì thiên hạ chúng sinh, vì võ lâm của vũ nội tiểu bối cũng nguyện đem tấm thân này ra hy sinh hưởng hồ gầy gò một chút có sao đâu? Thiền sư có thể cho tiểu bối biết trước việc của chuyến đi núi Phạm Tinh không?

Lúc này mới vào chính đề Đại Trí thiền sư tủm tỉm cười chấp tay trước ngực và nói :

- Có lẽ tai kiếp khó có thể mà tránh thoát...

Năm người đó nghe thấy lão hòa thượng nói như thế đều giật mình đến thót một cái. Trà Lôi buột miệng nói :

- Lão hòa thượng! Chẳng lẽ người chưa tìm thấy lão nho hủ họ Liễu kia ư.

Đại Trí thiền sư gật đầu đáp :

- Phải! Lão tăng chưa tìm thấy Liễu thí chủ.

Trà Lôi biến sắc mặt và hỏi tiếp :

- Thế tại sao lão hòa thượng lại còn cười được như thế?

Đại Trí thiền sư đáp :

- Lão thí chủ trách lầm lão tăng rồi.

Trà Lôi nhảy bắn người lên hỏi lại :

- Cái gì? Lão già gù này đã trách lầm lão hòa thượng ư? Lão hòa thượng thử nói ra cho lão già gù này nghe xem.

Đại Trí thiền sư vừa cười vừa đáp :

- Không thể nói được! Không thể nói được!

Trà Lôi càng bức tức thêm, đang định nói tiếp thì Tư Đồ Sương đã xen lời nói trước :

- Cụ hãy bình tĩnh, việc này có liên quan đến thiên cơ, cụ không nên quá nóng nảy.

Đại Trí thiền sư nhìn Tư Đồ Sương tủm tỉm cười khẽ niệm Phật hiệu. Trà Lôi lại tròn tròn xoe đôi mắt lên quát bảo Tư Đồ Sương rằng :

- Con nhãi kia, việc này liên quan đến thiên cơ à? Lão già gù này không tin cái trò đó, chả lẽ con nhãi nguoi lại hiểu biết hơn lão già gù này ư?

Tư Đồ Sương mỉm cười đáp :

Không dám nói là hiểu, nhưng cũng có thể nói là hơi hiểu biết đôi chút.

Trà Lôi cứ trố mắt lên nhìn không nói được nửa lời.

Phi Quỳnh nhìn Đại Trí thiền sư và hỏi :

- Xin thiền sư cho tiểu bối biết rõ đầu đuôi câu chuyện?

Đại Trí thiền sư đáp :

- Lệnh chủ thông minh như vậy không phải là lão tăng mà là Liễu thí chủ...

Trà Lôi ngẩn người ra xen lời hỏi :

- Lão hòa thượng...

Đại Trí thiền sư không đếm xỉa đến lời nói của Trà Lôi mà chỉ nhìn Phi Quỳnh nói tiếp :

- Việc này liên can đến chúng sinh của thiên hạ vô lâm, của vũ nội, lão tăng biết Liễu thí chủ không khi nào không lý tới, nhưng lão tăng không ngờ Liễu thí chủ đã biết hết thấy và hành động của Liễu thí chủ còn cao hơn lão tăng và đã xếp đặt sẵn mọi việc rồi. Chuyến đi này của lão tăng tuy không gặp Liễu thí chủ ở Bất Quy Cốc nhưng đã thấy Liễu thí chủ để lại một lá thư cho lão tăng và dặn lão tăng đưa lá thư cho Lệnh chủ đọc. Bây giờ Lệnh chủ chỉ cần đọc xong lá thư là sẽ biết hết tiền nhân hậu quả ngay.

Lão hòa thượng vừa nói vừa rút lá thư ở trong tay áo đưa cho Phi Quỳnh.

Phi Quỳnh đỡ lấy lá thư đọc kỹ một hồi, vẻ mặt của nàng lúc buồn lúc mừng, người run lay bầy, sau cùng nước mắt của nàng chảy ròng hai bên má. Đọc xong nàng gạt lệ nói :

- Ra thế đấy. Tiểu bối thực không ngờ gia sư...

- Lệnh chủ!

Đại Trí thiền sư khẽ kêu gọi như vậy.

Phi Quỳnh giật mình đánh thót một cái, vội ngắt lời ngay, nhưng nàng đã bển lên nói :

- Đa tạ thiền sư đã cảnh cáo như vậy.

- Không dám!

Đại Trí thiền sư đỡ lời và tiếp :

- Xin Lệnh chủ thận trọng cất kỹ ở trong lòng và giữ lá thư này đến đêm Trung Thu, sau khi ngộ tai kiếp rồi hãy đưa cho Độc Cô thí chủ, thì chắc Độc Cô thí chủ thế nào cũng giác ngộ.

Nói xong nàng giấu ngay lá thư vào trong người.

Đại Trí thiền sư nói tiếp :

- Còn có một việc này lão tăng cần phải nói cho thí chủ hay, đêm Trung Thu các thí chủ khỏi cần phải đi Tung Sơn nữa. Vì Độc Cô Ngọc thí chủ đã viết thư cho các môn phái đổi địa điểm ở Thanh Thành rồi. Đến lúc đó các vị cứ đến Thanh Thành là được rồi.

Nói đến chuyện hẹn ước đầu thì vẻ mặt của Phi Quỳnh đã hết tươi tỉnh và lộ vẻ lo âu, đau đớn ngay. Nàng nhìn Đại Trí thiền sư muốn nói lại thôi.

Đại Trí thiền sư vội hỏi :

- Lệnh chủ có việc gì buồn phiền như thế?

Phi Quỳnh đáp :

- Vì Chương môn của các đại môn phái mà...

- A di đà Phật!

Đại Trí thiên sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói tiếp :

- Lệnh chủ đã biết hết thầy, tất nhiên phải biết đó là việc mừng.

Phi Quỳnh cúi đầu xuống không nói năng gì cả.

Đại Trí thiên sư lại nói tiếp :

- Nếu không có việc gì thì lão tăng xin cáo lui.

Phi Quỳnh ngẩng đầu lên nói tiếp :

- Đa tạ thiên sư đã cất công đi một phen như vậy, bằng không tiểu bối không thể nào hiểu rõ mọi việc như vậy. Tiểu bối cung kính tiễn thiên sư, chờ mọi việc xong xuôi tiểu bối sẽ lên Nga Mi bái kiến.

Đại Trí thiên sư đáp :

- Lúc nào lão tăng cũng cung kính đợi chờ Lệnh chủ giáng lâm.

Nói xong ông ta quay người định đi thì đột nhiên Trà Lôi lên tiếng hỏi :

- Lão hòa thượng định về Nga Mi ư?

Đại Trí thiên sư gật đầu đáp :

- Phải, lão thí chủ còn muốn chỉ giáo điều gì nữa?

Trà Lôi nói tiếp :

- Không có chỉ giáo gì hết! Lão già gù này chỉ cảm thấy lão hòa thượng không thể đi ngay như thế được.

Đại Trí thiên sư lại nói tiếp :

- Lão thí chủ muốn chỉ giáo gì nữa?

Trà Lôi đáp :

- Ma kiếp đang hưng thịnh, máu tanh sắp nổi lên, người là đệ tử của Phật mà vẫn tự cho mình là trừ ma vệ đạo, thì dù sao lão hòa thượng người cũng phải chàng tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực để nghĩ cách cứu vãn tai kiếp mới phải. Sao người lại khoanh tay đứng yên không thêm can thiệp tới và định quay về Nga Mi hưởng thanh phúc như thế.

Đại Trí thiên sư không trả lời, chỉ tùm tùm cười và quay mình đi.

Trà Lôi lại nói tiếp :

- Lão hòa thượng! Sao người không trả lời già gù này vấn đề đó?

Đại Trí thiên sư quay người lại trả lời :

- Lão tăng có ở lại cũng chỉ là người thừa thôi, nên chả cần phải ở lại làm chi.

Như vậy sao lão tăng không về Nga Mi thì còn ở lại đây làm chi? Trừ ma vệ đạo, cứu vãn tai kiếp đã có người rồi, lão thí chủ cứ an tâm.

Nói xong ông ta lại quay người đi luôn, Trà Lôi định gọi lại nói nữa thì Tư Đồ Sương đã vội khuyên bảo :

- Thiên sư đã nói như vậy tất nhiên phải có lý lẽ riêng của ông ta. Đừng quên ông ta là cao tăng của cửa Phật và là một vị kỳ nhân duy nhất có thể biết trước được cát hung.

Vì thế Trà Lôi không dám kêu gọi nữa. Chờ Đại Trí thiên sư đi khỏi, ông ta quay lại nhìn Phi Quỳnh hỏi :

- Cô nương, lão hòa thượng nói gì cô nương có hiểu được không?

Phi Quỳnh tùm tùm cười đáp :

- Tiểu bối chỉ có thể nói cho tiền bối biết là Liễu lão tiền bối đã đi kiếm gia sư rồi.

Trà Lôi kêu ồ một tiếng, ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ lệnh sư cũng quen biết lão nho hủ họ Liễu ấy ư?

Phi Quỳnh đáp :

- Không những chỉ quen biết không mà thôi!

Chỉ một câu đó cũng đủ làm cho Trà Lôi rất ngạc nhiên mà hỏi tiếp.

- Cô nương nói như vậy...

Phi Quỳnh mỉm cười không trả lời. Trk cũng không tiện hỏi thêm, chỉ nói tiếp :

- Cái gì là thiên cơ, cái gì là bí mật cũng không sao, nhưng ai bảo lão già gù này ngu xuẩn nghe mãi cũng không hiểu. Đợi sau trước khi đầu thai, lão già gù này cũng phải xin là một người thông minh rồi mới chịu ra đời.

Mọi người nghe thấy ông ta nói như vậy đều phì cười. Tư Đồ Sương nhìn Phi Quỳnh định lên tiếng hỏi thì Phi Quỳnh đã nói tiếp :

- Việc này có liên quan đến thiên cơ, xin Sương muội thứ lỗi cho ngu tỳ.

Tư Đồ Sương vừa cười vừa hỏi tiếp :

- Quỳnh tỳ lạ thực! Tiểu muội có hỏi Quỳnh tỳ về vấn đề ấy đâu mà chưa chi đã...

Phi Quỳnh cũng cười phì đỡ lời :

- Thế Sương muội muốn hỏi về vấn đề gì?

Tư Đồ Sương đáp :

- Tiểu muội muốn hỏi là chúng ta có nên đi Thanh Thành nữa không?

Phi Quỳnh giật mình đến thót một cái, vội hỏi lại :

- Chẳng lẽ Sương muội đã...

Tư Đồ Sương vừa cười vừa đỡ lời :

- Tiểu muội thì làm gì có tài ba như thế? Nhưng cứ xem sắc mặt của Quỳnh tỳ thì tiểu muội đã nhận xét ra được đôi chút rồi. Vậy Quỳnh tỳ bảo có nên đi nữa hay không?

Phi Quỳnh nhìn lại nàng ta mà trả lời một cách băng quơ rằng :

- Xem như vậy, bây giờ ngu tỳ lại kém Sương muội rất nhiều...

Nói tới đó nàng lại lắc đầu cao giọng nói tiếp :

- Tất nhiên thế nào cũng phải đi Thanh Thành nhưng không phải là đi ngay bây giờ. Bây giờ chúng ta hãy trở về nhà trước đợi chờ đến ngày tết Trung Thu, đúng đêm trăng tròn thì hãy đi Thanh Thành cũng chưa muộn.

Tư Đồ Sương mỉm cười gật đầu. Trà Lôi ngạc nhiên xen lời hỏi :

- Thế sao không đi bắt mấy tên ma đầu kia.

Phi Quỳnh vừa cười vừa đáp :

- Không bắt chúng nữa.

Trà Lôi lại hỏi tiếp :

- Để mặc cho chúng đảo lộn trời đất, muốn làm gì thì làm mà không bị ai trừng trị hay sao? Như vậy thì còn thiên lý gì nữa?

Phi Quỳnh đáp :

- Chắc còn mấy ngày nữa, cứ để mặc cho chúng.

Trà Lôi lắc đầu nói tiếp :

- Không được, lão già gù này nhất định không tán thành!

Ngoài ông ta nói ra không thấy ai lên tiếng nói nữa. Phi Quỳnh liền vừa cười vừa hỏi :

- Chả hay cụ đã có cách gì đối phó chưa?

Trà Lôi đáp :

- Lão phu không có cách gì hết, chỉ muốn đi tới đó thấy một tên là bắt một tên thôi.

Phi Quỳnh lại hỏi tiếp :

- Cụ chắc có thể bắt được chúng ư?

Trà Lôi đáp :

- Tuy lão già này không chắc bắt nổi chúng, nhưng đã có...

Phi Quỳnh vội ngắt lời :

- Cụ có chắc bọn chúng bốn người hiện giờ đang ở trên Thanh Thành không?

Trà Lôi ngăn người ra giấy lát mới trả lời :

- Cô nương quên rồi hay sao? Đề nghị đi Thanh Thành có phải là lão già gù này đâu?

Lời nói này của ông ta rất phải, đề nghị đi Thanh Thành là Phi Quỳnh chứ đâu có phải là ông ta đâu.

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu vậy cụ hãy nghe lời tiểu bối đã.

Không suy nghĩ gì hết, Trà Lôi buột miệng đáp :

- Lẽ dĩ nhiên rồi!

Phi Quỳnh quay lại hỏi :

- Thế sao bây giờ lại không chịu nghe?

Trà Lôi tròn tròn xoe mắt lên hỏi :

- Ai bảo thế?

Phi Quỳnh đáp :

- Chính cụ đã tự nói ra.

Trà Lôi lại ngăn người ra hỏi lại :

- Lão già gù này nói hồi nào?

Tư Đồ Sương bỗng xen lời nói :

- Cụ hồ đồ thực! Bây giờ tỷ tỷ bảo đi về tại sao cụ lại cứ đòi đi nữa?

Trà Lôi ngăn người ra giấy lát mới đáp :

- Không phải là lão già gù này không hiểu mà cũng không phải là không chịu nghe lời.

Phi Quỳnh vừa cười vừa nói tiếp :

- Tiểu bối cam đoan với cụ, đến lúc đó cụ sẽ tự hiểu ngay.

Trà Lôi thắc mắc hỏi tiếp :

- Đến lúc nào? Bây giờ không được hay sao?

Phi Quỳnh đáp :

- Đã bảo việc này liên quan đến cơ trời, bây giờ không thể nói ra ngay được.

Trà Lôi ôm đầu kêu la :

- Lại giờ cơ trời ra, bây giờ không được thì bảo là không được, ai bảo ông trời lại ban cho lão già gù này một cái óc hồ đồ như thế!

Ông ta lắc đầu thở dài, nhún vai chia tay ra, gượng cười nói tiếp :

- Xem như vậy về mặt này có lẽ lão già gù này suốt đời đừng có hòng đấu với hai con nhãi này. Thôi! Đi về Bát động đi!

Bốn người là bề dưới, thấy ông ta nói như thế chỉ còn cười thôi, nhưng tiếng cười chưa dứt thì Gia Cát Quỳnh Anh đã đột nhiên lên tiếng hỏi :

- Quỳnh tỷ, còn mấy ngày nữa sẽ tới rằm tháng tám?

Phi Quỳnh đáp :

- Chỉ còn mười ngày nữa thôi, Anh muội hỏi như thế làm chi?

Quỳnh Anh đáp :

- Từ đây về Mân Tây, đến lúc ấy lại đi Thanh Thành liệu có kịp không? Ở Mân Tây cũng chả ở được vài ngày thì hà tất phải đi đi lại lại tốn công như thế làm chi?

Phi Quỳnh vừa cười vừa hỏi lại :

- Có phải Anh muội muốn giữ khách đây không?

Quỳnh Anh gạt đầu mỉm cười, Trà Lôi bỗng la lớn :

- Được, được! Ý kiến này hay lắm! Lão già gù tiện thể đi kiểm lão già Gia Cát uống mấy ấm rượu mới được. Sầu rượu đã nổi loạn rồi, lão phải đi trước đây.

Nói xong, ông ta phi thân đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ân oán lưỡng tiêu

Đêm trăng rằm tháng tám, trăng rất tròn, dưới mặt đất không khác gì một thế giới bằng nhạc.

Trên đỉnh núi Thanh Thành, cạnh đỉnh Nhật Quán, đang có rất nhiều người lẳng lặng đứng yên chẳng nói chẳng rằng, tựa như phỗng đá vậy.

Những người đứng ở đó có tất cả năm người và khi nhìn kỹ mới hay có cả tăng, đạo và tục.

Tăng là tăng nhân lớn tuổi. Đạo cũng là đạo sĩ cao niên. Còn người tục thì là một ông già.

Năm người đó có hai tăng, hai đạo một tục.

Hai lão hòa thượng mặt mũi rất hiền từ, trông rất trang nghiêm. Hai đạo sĩ tuổi trẻ hơn hai lão tăng, tuy nói là trẻ nhưng cả hai người tuổi cũng trên bảy mươi rồi, mặt mũi thanh kỳ, không giận mà oai. Còn ông già mặc quần áo thường tục tuổi đã tám mươi, người béo lùn, đầu sói râu bạc như tuyết, mặt tròn và hồng hào, trông rất hiền từ.

Năm người tăng, đạo tục đều là Chương môn của các phái của đương kim võ lâm là :

Tuệ Không đại sư của Thiếu Lâm, Tỷ Hư đạo trưởng của Võ Đang, Đại Tuệ thiền sư của Nga Mi, Vô Vi đạo trưởng của Hoa Sơn, Bát Chi Tiên Ông Cung Thái Sung của Cống Lai.

Năm vị Chương môn ấy tuy khác phái nhau nhưng về mặt của người nào người nấy đều nghiêm nghị và tâm sự rất nặng nề.

Năm người đến đây là để phó ước với Độc Cô Ngọc đã mời.

Phái Thiếu Lâm không thấy những người hộ pháp, phái Võ Đang cũng không thấy Thất tử. Nga Mi không thấy Tam Lão, Hoa Sơn và Cống Lai cũng không thấy có người khác tới, mà chỉ vờn vờn có năm người Chương môn này thôi. Xem như vậy chắc chỉ có năm vị này đơn độc phó ước thôi, mà sự thực Độc Cô Ngọc chỉ ước hẹn có năm vị thôi.

Lúc này năm vị Chương môn ấy đều biết rõ phen này hung họa nhiều hơn phúc, muốn được vẹn toàn xuống khỏi núi Thanh Thành đã là may mắn lắm rồi.

Lúc ấy trên không mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu đột nhiên có tiếng cười khẩy từ trên không vọng xuống, một cái bóng xanh nhanh như chớp nhoáng phi tới, chỉ thoáng cái đã tới trước Nhật Quán đình. Người đó chính là Độc Cô Ngọc, mặc áo xanh đầy sát khí.

Độc Cô Ngọc liền đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói :

- Năm vị Chương môn đã đến đầy đủ, các vị quả thực là người rất trọng chữ tín.

Tuệ Không đại sư, Chương môn của Thiếu Lâm chấp tay vái chào và đáp :

- Không dám! Được thí chủ cho gọi lão tăng các người đâu dám đến chậm.

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng tiếp :

- Một tờ giấy với mấy chữ mà có thể mời được mấy vị đại Chương môn của các đại môn phái tới như thế này, Độc Cô Ngọc tôi cũng rất lấy làm hân hạnh. Lão hòa thượng có biết tại sao mỗi lần thời điểm Tung Sơn thành Thanh Thành như thế không?

Tuệ Không đại sư đáp :

- Lão tăng không biết, xin thí chủ chỉ giáo cho?

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Thứ nhất, bên cạnh Nguyệt Quang đình này là chỗ của bốn vị thúc thúc mỗi tự từ, muốn nhờ nơi đây để kết liễu kết một phần thù oán để an ủi anh linh của bốn người ấy ở dưới suối vàng.

Năm người Chương môn nghe nói đều giật mình đến thót một cái.

Độc Cô Ngọc đưa mắt nhìn các người một cái rồi mới nói tiếp :

- Thứ hai, mỗi không nhẫn tâm để cho các vị chết ở trước mặt các môn hạ để chúng quá đau đớn mà liều lĩnh ra tay thì càng khiến mỗi phải giết những người vô tội.

Tuệ Không đại sư chấp tay vái chào và nói :

- Thí chủ có lòng tốt như vậy, lão tăng và các người xin có lòng đa tạ.

Độc Cô Ngọc vội đáp :

- Không cần phải đa tạ như thế! Mục đích cuối cùng của mỗi đối với các vị không có lợi ích gì.

Tuệ Không đại sư định nói tiếp thì Độc Cô Ngọc lại nói luôn :

- Mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, kỳ hẹn ước đã tới, mỗi không có nhiều thời giờ, chẳng hay cuốn Qui chân kinh của họ Độc Cô của mỗi tàn mất ở các môn phái, mỗi nơi một cuốn, vậy quý vị sẽ đối xử với mỗi vấn đề đó ra sao?

Tuệ Không khẽ niệm một câu Phật hiệu rồi đáp :

- A di đà Phật! Bàn tăng vẫn nói như trước. Các môn phái không hề thấy cuốn Qui chân kinh ấy bao giờ. Xin thí chủ mình xét cho, đừng có vì thế mà gây hấn một cách vô lý.

Độc Cô Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên hỏi :

- Qui chân kinh chia làm thượng hạ hai cuốn, cuốn thượng ở trong tay của Long Phan lệnh chủ, kẻ đại thù của mỗi, cuốn hạ thì bị các vị thừa cơ cướp giật. Chẳng lẽ bốn vị thúc thúc của mỗi lại lừa dối mỗi hay sao?

Tuệ Không đại sư nói tiếp :

- Lão tăng không dám nói nhưng người đi tu không bao giờ nói dối hết. Huống hồ lão tăng và các người đều là Chương môn các môn phái, có khi nào lừa dối thí chủ để làm giảm thân phận của mình như thế?

Lời nói của hòa thượng rất có lý nhưng Độc Cô Ngọc không chịu tin, liền cười khẩy nói tiếp :

- Như vậy chả lẽ mỗ đã vu khống cho các vị hay sao?

Tuệ Không lại đỡ lời :

- Thí chủ nói quá đầy thôi. Nhưng theo chỗ lão tăng biết thì Qui chân kinh chỉ có một cuốn thôi, chứ không có thượng hạ gì hết.

Độc Cô Ngọc lại hỏi tiếp :

- Có phải lão hòa thượng định bảo mỗ đi kiểm Long Phan lệnh chủ đó không?

Tuệ Không đại sư đáp :

- Lão tăng không dám, nhưng sự thực các môn phái chưa ai trông thấy vật ấy cả.

Độc Cô Ngọc nói tiếp :

- Dù lão hòa thượng khéo nói đến đâu, mỗ cũng không sao tin được.

Tuệ Không đại sư nói tiếp :

- Thí chủ không tin tất nhiên lão tăng không có cách gì mà làm cho thí chủ tin được, nhưng xin thí chủ chớ nên trúng phải mưu kế của kẻ gian, gây nên mối hận ngàn thu.

Độc Cô Ngọc lại hỏi tiếp :

- Ai gây nên mối hận ngàn thu, mỗ hay lão hòa thượng?

Tuệ Không hòa thượng đáp :

- Nếu thí chủ chỉ định là các môn phái đã lấy cuốn kinh đó, thì chỉ e thí chủ sẽ hối hận suốt đời và trở nên công địch của võ lâm, tội nhân của ngàn thu chứ không sai.

Độc Cô Ngọc lớn tiếng nói tiếp :

- Vì trả thù tuyệt hận cho một môn, mỗ bất chấp những điều đó.

Tuệ Không đại sư biến sắc mặt nhưng lại dịu ngay, chấp tay trước ngực nói tiếp :

- Linh đài bị che lấp, không chịu nghe lời trung thành, lão tăng rất lấy làm tiếc hộ cho thí chủ.

Độc Cô Ngọc đang định nói thì Tỳ Hư đạo trưởng, người Chương môn của Võ Đang đột nhiên xen lời nói :

- Thí chủ có bằng cứ gì bảo các môn phái đã cướp cuốn hạ của Qui chân kinh?

Độc Cô Ngọc đưa mắt liếc nhìn Tỳ Hư lạnh lùng đáp :

- Sự thực rành rành ra như vậy, cần gì phải bằng cứ!

Tỳ Hư đạo trưởng biến sắc mặt hỏi tiếp :

- Nếu vậy các môn phái bị mất vật báu trấn sơn thì thí chủ giải thích làm sao.

Độc Cô Ngọc biến sắc mặt nói tiếp :

- Người nhận định là mỗ đã lấy vật báu của các môn phái phải không?

Tỳ Hư đạo trưởng đáp :

- Bản đạo không dám, chỉ mong thí chủ đừng có vu khống cho người thôi.

Độc Cô Ngọc ngừng mặt lên trời, cười như điên cuồng, xa xăm nét mặt lại và nói tiếp :

- Được! xem như vậy việc này không thể giải quyết bằng khẩu thiết được. Ai phải ai trái không cần phải cãi vã cho tốn hơi. Nào lại đây dùng võ lực giải quyết phải trái thì hơn.

Chàng vừa nói vừa giơ tay phải lên trước ngực.

Tuệ Không đại sư nghiêm nét mặt lên hỏi tiếp :

- A đi đã phạt! Thí chủ muốn dùng võ lực giải quyết phải không?

- Lão hòa thượng hà tất phải hỏi như thế làm chi?

- Xin thí chủ nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

- Mỗ đã nghĩ kỹ lắm rồi.

Tuệ Không đại sư lại lớn tiếng niệm một câu Phật hiệu, với giọng đau đớn và chua chát nói tiếp :

- Thí chủ thị Huyết Ấn thân chương hà hiếp người, tuy lão tăng biết địch không nổi, nhưng cũng không khi nào lại chịu để cho người ta vu khống làm mất thanh danh của bốn phái như thế, nên lão tăng cũng không tiếc tay quyết chiến một phen, lão tăng hãy lãnh giáo trước.

Nói xong lão hòa thượng tiến lên, giơ chương vận công để chuẩn bị.

Độc Cô Ngọc trở mắt nhìn vừa cười vừa nói tiếp :

- Lão hòa thượng, mỗ không có nhiều thời giờ đấu từng người được đâu. Tốt hơn hết các người năm người cùng tiến lên một lúc đi.

Người run lấy bảy, Tuệ Không đại sư hỏi lại :

- Sao thí chủ lại quá ngông cuồng như thế?

Độc Cô Ngọc đáp :

- Các người cứ thử xem rồi hãy nói sau.

Vô Vi đạo trưởng, người Chương môn của phái Hoa Sơn đột nhiên xen lời nói :

- Đại sư, cung kính không bằng tuân lệnh. Chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, diệt trừ tên cuồng đồ này mới được.

Độc Cô Ngọc cả cười xen lời nói :

- Có thể mới phải.

Chàng chưa nói dứt, năm người Chương môn không còn nghĩ gì đến thân phận và sĩ diện nữa, cùng xông lên. Mười chương dòn ra một luồng kinh khí như bài sơn đảo hải lần ất tới.

Độc Cô Ngọc vừa cười vừa vận mười thành công lực của Huyết Ấn thân chương lên, cách không phản công luôn một thế.

Sau một tiếng kêu như sấm động, mây gió cũng phải biến sắc, cây cỏ đều bị nhỏ rỏ, thực là thạch phá thiên kinh, quỷ khóc thần sầu. Độc Cô Ngọc bị đẩy lui năm bước. Còn năm vị Chương môn thì đều giơ tay lên ôm ngực, lui bước lia lịa, thân hình lao đảo và cùng ngã lon ra đất tức thì.

Độc Cô Ngọc giận dữ quát hỏi :

- Lão hòa thượng còn nói gì nữa không?

Thở thít trên mặt rung động luôn luôn, Tuệ Không đại sư với giọng bi đát đáp :

- Tài không bằng người, biết nói năng ra làm sao, võ lâm có hung đồ ngoan cố, ngang tàng..

- Cảm mến, lão hòa thượng muốn chết phải không?

Độc Cô Ngọc quát lớn như vậy và giơ tay lên định vỗ xuống một chương nữa.

Đột nhiên trong bóng tối có tiếng cười khẩy vọng tới và có tiếng người quát bảo :

- Người mới là người đáng phải cảm mến.

Một đạo hào quang nhanh như điện chớp đã nhắm mặt của Độc Cô Ngọc phi tới.

Độc Cô Ngọc cười khẩy một tiếng, thâu chương lại và xoay tay để bắt vật kia.

Độc Cô Ngọc bắt được vào trong tay mới hay đó là Long Phan lệnh, chàng đang định lên tiếng thì cái bóng đen mảnh khảnh đã kèm sức mạnh nghìn cân nhằm đầu chàng đè mạnh xuống.

Độc Cô Ngọc đã trông thấy rõ người đó chính là Long Phan lệnh chủ, kẻ đại thù của mình, liền vận mười hai thành Huyết Ấn thần chương lên cách không chống đỡ.

Sau một tiếng kêu bùng, Độc Cô Ngọc bị đẩy lui năm thước, cái bóng nhỏ kia bị đẩy bắn ra ngoài xa, rơi xuống vực thăm thẳm trượng. Độc Cô Ngọc thấy thế vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên.

Đột nhiên trên không có mấy tiếng kêu rất bi đát của Tư Đồ Sương, Trà Lôi và anh em họ Gia Cát vọng tới. Tiếp theo đó mấy người cùng xuống tới nơi.

Tư Đồ Sương chỉ tay vào mặt Độc Cô Ngọc mà quát bảo :

- Bốn cô nương đến chậm một bước, ngươi đã tạo nên một lầm lỗi lớn. Ngươi vô lương tâm thực, và cũng là một tên hồ đồ đáng tiếc. Ngươi có biết nàng ta là ai không?

Độc Cô Ngọc vừa định thần xong, mặc kệ Trà Lôi với anh em họ Gia Cát trách mắng, mà chỉ lạnh lùng hỏi lại :

- Tư Đồ động chủ hà tất phải hỏi như thế.

Suýt tí nữa thì tức đến chết giấc ngay tại chỗ, Tư Đồ Sương với giọng bi đát nói tiếp :

- Nói thực cho ngươi biết để ngươi suốt đời bị lương tâm khiển trách, sống không bằng chết. Nàng là Tuyết Diễm Cầm cô nương đấy, không tin thì ngươi xuống dưới mà xem.

Trà Lôi giận dữ quát lớn :

- Quân đáng chết kia, nàng đâu có phải là đại thù của ngươi, rõ ràng mấy tên khốn nạn Thanh Thành tứ hữu giờ trò hề hèn giá họa, mượn dao giết người. Ngươi có biết sự phụ của Tuyết cô nương là ai không? Là Long Phan lệnh chủ chính công và cũng là Đồng nữ hiệp, mẹ đẻ ra ngươi. Bốn tên khốn nạn ấy muốn ngươi cốt nhục tương tàn ngươi có biết không? Cũng may sự phụ của ngươi quân chân Đồng nữ hiệp. Bằng không ngươi đã bị Ngũ Lôi Kích Đỉnh rồi. Bây giờ tuy cốt nhục ngươi chưa tương tàn, nhưng ngươi đã đích tay giết hại Tuyết cô nương, một người có tình thâm nghĩa trọng với ngươi, thử hỏi ngươi có còn lương tâm, có còn thiên tính mà không hối hận chút nào nữa không? Ngươi thử xem hai bàn tay đầy máu tanh của ngươi lại xem, thêm bốn tên khốn nạn vẫn còn sống sờ sờ ra kia, ta chỉ hận không giết ngươi chết ngay tại chỗ được. thôi đi, con nhãi, chúng ta đi ngay thôi, để mặc một mình nó ở lại đây chịu đựng hết thấy.

Nói xong ông ta kéo Tư Đồ Sương với anh em Gia Cát đi luôn.

Hiểu rồi, hiểu rồi. Tin rồi tin rồi. Nhưng vẫn còn một chút nghi ngờ. Độc Cô Ngọc liền phi thân xuống đáy vực thăm. Nhưng khi chàng xuống tới nơi không thấy tung tích của Thanh Thành tứ hữu mà cả xác của Tuyết Diễm Cầm cũng không thấy nốt.

Đang ngạc nhiên thì đột nhiên thấy vách núi ở bên trái có ánh đèn sáng lấp lóe, chàng vội phi thân về phía đó.

Đó là một hang động, bên trong thấp sáng đèn lửa. Độc Cô Ngọc không do dự gì hết, tiến thẳng vào trong đó.

Khi vào tới bên trong, một cảnh tượng phơi bày ở trước mặt khiến chàng phải giật mình đến thót một cái, cứ nghi ngờ là mình đang nằm mơ nên đứng chờ người ra.

Mấy người đứng ở trên núi nhảy xuống đáng lẽ là phải tan xương nát thịt thành từng đồng một, dù có được toàn thây nhưng bấy lâu nay xác cũng phải mục nát rồi, đâu còn ở trong hang động này được.

Chàng thấy bốn vị thúc thúc đều nằm thẳng cứng, xếp hàng ngang ở dưới đất trông đúng là chết rồi, nhưng chỉ mới chết không lâu. Bên cạnh chúng, trên cái kỷ đã có một ngọn đèn, dưới đèn có một tờ giấy trắng.

Độc Cô Ngọc định thần giây lát mới chạy lại cầm tờ giấy trắng ấy lên xem, đọc xong, đọc một lần nữa, đầu óc của chàng như bị xé đánh, tí nữa thì chết giấc ngay tại chỗ.

Đó là tuyệt mệnh thư của Thanh Thành tứ hữu, đại khái nói :

“Khương Diệu Hương là ái cơ của bốn người, bị Lãnh Diện thư sinh Độc Cô Vân Phi, cha của Độc Cô Ngọc cướp mất rồi giết chết. Chúng không cam tâm, vì một ái cơ mà chúng đã giết chết cả nhà Độc Cô Ngọc. Nhưng duy có vợ của Độc Cô Vân Phi là Đồng Vô Song vì bỏ nhà ra đi từ lâu nên chúng mới không diệt trừ được.

Chúng nuôi Độc Cô Ngọc trưởng thành và để Bách Hiểu lão nhân giới thiệu làm môn hạ của Tuyết Y Huyết Thần, luyện thành thần công tuyệt nghệ rồi chúng giá họa cho Đồng Vô Song để cốt nhục tương tàn chúng mới khoan khoái. Bây giờ thù hận đã báo được rồi, chúng mỉm cười mà tự tử, để xác của chúng tùy ý Độc Cô Ngọc muốn xử trí thế nào thì tùy ý. Nhưng còn Độc Cô Ngọc hay bất cứ người nào còn sống, hiểu rõ chuyện này rồi quyết không

thể nào sống một mình được. như vậy không khác gì gia đình Độc Cô đã bị diệt trừ hết.”

Bây giờ Độc Cô Ngọc mới hiểu rõ hẳn, mới tin tưởng thực. Tuy chàng chưa tạo nên sự làm lỗi lớn, nhưng đã đích tay giết chết Diễm Cầm, người có tình nghĩa với mình, mối ân hận này đâu có phải là ít, chàng vừa đau đớn vừa thống hận, lương tâm cứ bị cắn xé hoài, hai mắt đỏ ngầu, mép rỉ máu ra mà cũng không hay.

Lúc này chàng đứng đờ người ra như tượng gỗ, sắp điên khùng đến nơi, muốn kêu không tiếng, muốn khóc không lệ.

Đột nhiên chàng giờ hữu chương lên đỉnh tấn công vào mấy xác chết, nhưng chương ta tới lưng chừng lại đột nhiên quay trở lại, vỗ mạnh vào Thiên Linh Cái của mình. Bỗng có một luồng chỉ phong từ đầu tia tới, chàng bị người ta điểm trúng huyệt và đứng đờ người ra ngay.

Bên trong hang động có người mặc áo trắng phong hoa tuyết trần đang thùng thảng bước ra! Trời ơi! Người này chả là Đồng Phi Quỳnh hoa danh là Tuyết Diễm Cầm là gì?

Độc Cô Ngọc mừng rỡ như điên khùng và cứ tưởng mình nằm mơ, không kêu ra một tiếng được, chân tay không cử động được, chỉ có hai dòng lệ lặng lẽ nhỏ xuống hai bên má thôi.

Đồng Phi Quỳnh về mặt lạnh lùng thùng thảng nói :

- Bây giờ người đã hiểu rõ rồi chứ, nếu không có Liễu tiên bối với Đại Trí thiền sư thì chúng ta...

Về mặt của nàng rất rầu rĩ và im miệng, không nói nữa, giây phút sau nàng u oán nói tiếp :

- Tôi không trách hiền đệ, chỉ trách số tôi hẩm hiu. Giữa hai ta không biết là tình hay nghiệp, nhưng dẫu là tình hay nghiệp thì tới đây cũng phải đình chỉ...

sắc mặt vẫn nhợt nhạt, mắt mép rỉ máu tươi, mặt ứa lệ, Độc Cô Ngọc cứ đứng yên lẳng lặng nhìn nàng.

Phi Quỳnh thấy thế không nhẫn tâm, đưa mắt nhìn Thanh Thành tứ hữu đôi giọng nói :

- Hiền đệ, bọn chúng bốn người đã chết rồi ư? Bọn hung tàn như thế này chưa trả được thù, chưa toại được tâm nguyện, khi nào chúng lại chịu tự tử một cách dễ dàng như thế? Chúng đánh lừa được hiền đệ nhưng không đánh lừa nổi đôi mắt của tôi. Đây là chúng tự bẻ hơi thở, tự bẻ huyết mạch giả bộ chết đấy thôi. Nhưng vừa rồi chúng đã bị tôi điểm huyệt và phế hết võ công của chúng rồi, sau này chúng không thể nào gây gió gặt bão nữa, để mặc chúng tự sinh tự diệt, tự ăn lấy quả báo.

Nói xong nàng giải huyệt cho Thanh Thành tứ hữu, bốn tên gian giáo hung ác đều lần lượt đứng dậy, tên nào tên nấy sắc mặt nhợt nhạt như kẻ chết đuối và rầu rĩ cúi đầu, không nói năng gì.

Phi Quỳnh giờ tay ngọc ra mời và nói :

- Mọi việc đã xong, xin mời quý vị đi cho.

Thanh Thành tứ hữu không dám nhìn Độc Cô Ngọc, lẳng lặng đi ra khỏi hang động.

Phi Quỳnh nhìn Độc Cô Ngọc mặt đỏ bừng nhưng chỉ thoáng cái mặt lại lạnh lùng, móc túi lấy lá thơ của Đại Trí thiền sư ném cho Độc Cô Ngọc và nói tiếp :

- Tôi đi đây, từ giờ trở đi đừng có tìm kiếm tôi nữa, kiếm cũng không thấy đâu, cứ coi như đã chết rồi thì hơn.

Nói xong nàng đi ra cửa động nhưng trước khi ra khỏi cửa, có giọng tay ra cách không điểm vào Độc Cô Ngọc một cái.

Thủ pháp điểm huyệt rất độc đáo, mũi huyệt của Độc Cô Ngọc mới được giải.

Ước đoán người yêu đã đi xa hàng trăm dặm rồi, chàng nản chí vô cùng, cầm lá thư lên xem. Xem xong chàng đột nhiên mất hết vẻ rầu rĩ băn khoăn, mặt càng hớn hờ thêm, vội chạy ra ngoài hang động.

Dưới đáy sơn cốc không còn có bóng người nào nhưng trên đỉnh núi lại có bóng người. Đó là trên sườn núi cao chót vót, bên cạnh Thượng Quan bình có bốn cái bóng người đứng xếp hàng ngang rồi lần lượt nhảy xuống bên dưới. Người ta chỉ văng vẳng nghe thấy bốn tiếng kêu rất thảm khóc, tiếng kêu đó qua rồi núi Thanh Thành lại yên tĩnh như xưa...

Nhắc lại chuyện Độc Cô Ngọc, tại sao chàng đang rầu rĩ băn khoăn, đột nhiên xem xong lá thư của Đại Trí thiền sư chàng lại cảm thấy yêu đời rồi vội vã ra đi như thế?

Thì ra trong bức thư của Đại Trí thiền sư, trước hết ông ta chuyển lời của Tuyết Y Huyết Thần khuyên chàng từ nay nên bỏ hết tính nết ngông cuồng, bồng bột đi. Sau đó ông ta cho chàng biết, từ nay chàng khỏi băn khoăn nghĩ ngợi về số phận của Vi Hiểu Lam với Tư Đồ Sương nữa, vì hai người đều đã xuống tóc đi tu, quên cả mọi sự tranh chấp của người đời. Sau hết, ông ta lại cho chàng hay, Long Phan lệnh chủ, mẹ chàng hiện đang có mặt ở Động Đình hồ trong căn nhà lá của Phi Quỳnh và đợi khi nào chàng về tới đó, bà sẽ đứng chủ tọa cuộc hôn lễ giữa chàng với Phi Quỳnh.

Trước kia Độc Cô Ngọc vẫn tưởng mình là đứa con mồ côi cả cha lẫn mẹ, nay mẹ chàng chưa chết, chàng được gặp cả mẹ lẫn người yêu, khỏi nói sự

sung sướng của chàng như thế nào!

Sau đó ít lâu, những người du ngoạn trên Động Đình hồ thường gặp vào buổi chiều một chiếc du thuyền, trong đó có một thiếu niên thư sinh rất anh tuấn và một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Một đôi khi, các du khách còn nghe thấy có giọng ngâm thơ rất trầm hùng hoặc giọng ca rất du dương, thánh thót từ chiếc du thuyền đó vọng ra.

Khỏi nói, chắc quý vị cũng đoán ra được đôi thiếu niên nam nữ ấy chính là Độc Cô Ngọc cùng vợ là Đồng Phi Quỳnh đang hưởng tuần trăng mật trên Động Đình hồ.

Chuyện Cờ Rồng Tay Máu chấm dứt nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cờ Rồng Tay Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.